DISPARIȚIA LUI STEPHANIE MAILER

virtual-project.eu

Joël Dicker

JOËL DICKER

DISPARIȚIA LUI STEPHANIE MAILER

Original: *La Disparition de Stephanie Mailer*
(2018)

Traducere din limba franceză de:
DORU MAREȘ

virtual-project.eu

3
TREI

2018

În legătură cu evenimentele din 30 iulie 1994

Numai cei obișnuiți cu regiunea Hamptons, din statul New York, au auzit ceva despre ceea ce s-a petrecut pe 30 iulie 1994 la Orphea, orășel balnear cocoțat deasupra malului oceanului.

La Orphea, în seara aceea, debuta primul festival de teatru din istoria localității, iar manifestarea, de importanță națională, adunase un număr serios de spectatori. Încă de la finalul după-amiezii, turiștii și populația orașului începuseră să se strângă pe strada principală pentru a asista la numeroasele festivități organizate de primărie. Cartierele rezidențiale se goliseră, astfel că păreau niște orașe-fantomă: nu vedeai pe nimeni plimbându-se pe trotuare, nu vedeai cupluri pe sub arcade, copii cu patine cu rotile pe stradă, nimeni prin grădini. Toată lumea era pe strada principală.

Pe la ora 20:00, în cartierul Penfield, acum pustiu, singura urmă de viață era o mașină care străbătea încet străzile abandonate. De la volan, un bărbat scruta trotuarele, cu o privire panicată. Nu se simțise niciodată atât de singur pe lume. Și nu se găsea nimeni care să-l ajute. Nu mai știa ce să facă. Își căuta disperat soția: ieșise să alerge și nu se mai întorsese.

•

Samuel și Meghan Padalin făceau parte dintre acei puțini locuitori care hotărâseră să rămână acasă în prima seară a festivalului. Nu reușiseră să obțină locuri la spectacolul de deschidere, întrucât casa de bilete fusese luată cu asalt, și nu erau câtuși de puțin interesați de festivitățile populare de pe strada principală și de pe faleză.

Ca în fiecare zi, în jurul orei 18:30, Meghan ieșise să facă jogging. Cu excepția duminicii, când îi acorda corpului puțină odihnă, parcurgea același

traseu circular în fiecare seară. Pleca de acasă și urca pe strada Penfield până la Penfield Crescent, care înconjura un părculeț. Se oprea acolo pentru o serie de exerciții pe gazon – întotdeauna aceleași –, apoi se întorcea pe unde venise. Totul îi luă exact trei sferturi de ceas. Uneori cincizeci de minute, dacă își prelungea exercițiile. Niciodată mai mult.

La ora 19:30, lui Samuel Paladin i s-a părut ciudat că soția lui nu se întorsese.

La ora 19:45, a început să se îngrijoreze.

La ora 20:00, se învârtea înnebunit prin living.

La ora 20:10, n-a mai rezistat și-a pornit cu mașina prin cartier. Cel mai logic i s-a părut să străbată traseul pe care alerga de obicei Meghan. Ceea ce a și făcut.

A luat-o pe strada Penfield și a urcat pe Penfield Crescent până a cotit la intersecție. Era ora 20:20. Și nici țipenie de om pe-afară. S-a oprit o clipă ca să cerceteze parcul, dar n-a zărit pe nimeni. Abia când a călcat din nou accelerația, a observat o formă pe trotuar. La început, a crezut că era un morman de haine. Apoi și-a dat seama că era un corp. A ieșit în fugă din mașină, cu inima bătându-i puternic: era soția lui.

•

La poliție, Samuel Paladin a spus că în prima clipă își închipuise că soției lui i se făcuse rău din cauza căldurii. Se temuse că suferise un infarct. Când însă se apropiase de ea, văzuse sângele și gaura din ceafă.

Începuse să urle, să strige după ajutor – nici nu știa dacă era mai bine să rămână lângă soția lui sau să alerge să bată pe la uși, implorând să cheme cineva ambulanța. Vedea tulbure și i se părea că nu-l mai țin picioarele. Până la urmă, strigătele alertaseră un locuitor de pe o stradă paralelă, care a sunat la Salvare.

•

Câteva minute mai târziu, poliția înconjura cartierul.

Unul dintre primii agenți care au sosit la fața locului, în timp ce stabilea perimetrul de siguranță, a observat că ușa de la casa primarului, aflată în imediata apropiere a locului în care zăcea trupul neînsuflețit al lui Meghan, era întredeschisă. Nedumerit, s-a apropiat. A constatat că ușa fusese forțată. Și-a scos arma din toc, a urcat treptele dintr-un salt și și-a anunțat prezența. N-a obținut niciun răspuns. A împins ușa cu vârful piciorului și a văzut cadavrul unei femei zăcând în hol. A chemat imediat ajutoare, apoi a început să înainteze încet prin casă, cu pistolul în mână. În dreapta, în micul living, a descoperit îngrozit trupul unui băiat. Apoi, în bucătărie, a dat de primar, într-o baie de sânge, și el asasinat.

Fusese masacrată întreaga familie.

PARTEA ÎNTÂI

ÎN ABISURI

-7.

Dispariția unei jurnaliste

LUNI, 23 IUNIE – MARȚI, 1 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Luni, 23 iunie 2014

Cu 33 de zile înainte de deschiderea celei de-a
XXI-a ediții a Festivalului de Teatru de la Orphea

Prima și ultima oară când am văzut-o pe Stephanie Mailer a fost atunci când s-a strecurat la mica recepție organizată în cinstea plecării mele din poliția Statului New York.

În ziua aceea, o mulțime de polițiști de la toate brigăzile se adunaseră sub soarele amiezii, în fața micii estrade din lemn care se ridica la ocaziile importante în parcarea centrului regional al poliției statale. Stăteam cocoțat acolo, alături de superiorul meu, maiorul McKenna, care mă călăuzise de-a lungul carierei și care acum mă lăuda din greu.

— Jesse Rosenberg este un tânăr căpitan de poliție, dar se pare că e foarte grăbit să plece, a spus maiorul, provocând râsetele adunării. Nu mi-aș fi închipuit că o s-o facă înaintea mea. Asta mă face să spun că viața e croită de-andoaselea: toată lumea vrea ca eu să plec, iar eu sunt în continuare

aici, și toată lumea vrea să rămână Jesse, dar Jesse pleacă.

Aveam 45 de ani și părăseam poliția senin și fericit. După douăzeci și trei de ani de serviciu, mă hotărâsem să ies la pensie, la care aveam de-acum dreptul, ca să duc la bun sfârșit un proiect la care visam de multă vreme. Până pe 30 iunie, mai aveam încă o săptămână de muncă. După asta, urma să înceapă un nou capitol al vieții mele.

— Îmi amintesc de primul mare caz al lui Jesse, a continuat maiorul. O crimă cvadruplă înfiorătoare, pe care a rezolvat-o strălucit, deși nimeni din brigadă nu l-ar fi crezut în stare. Pe atunci, nu era decât un tânăr polițist. Începând din acel moment, toată lumea a înțeles de ce calibru e Jesse. Toți cei care au avut ocazia să lucreze cu el știu că a fost un anchetator remarcabil, ba chiar cred că pot spune cel mai bun dintre noi. L-am botezat *Căpitanul 100%,* pentru că a rezolvat toate anchetele la care a participat, ceea ce face din el un anchetator unic. Polițist admirat de colegi, expert căruia i se cere sfatul și instructor la Academia de Poliție timp de mulți ani. Jesse, lasă-mă să-ți spun: uite că au trecut douăzeci de ani de când suntem cu toții invidioși pe tine!

Adunarea a izbucnit iarăși în râs.

— Jesse, n-am înțeles prea bine ce nou proiect te așteaptă, dar îți urăm noroc în noua încercare. Află că ne vei lipsi, că vei lipsi poliției, în general, dar mai ales soțiilor noastre care la toate petrecerile date de poliție te-au sorbit din ochi.

Discursul lui a fost salutat de un ropot de aplauze. Maiorul m-a îmbrățișat amical, iar după aceea am coborât de pe scenă ca să merg să-i salut pe toți cei care, fiind prezenți, îmi arătaseră prietenia lor. În scurt timp, toată lumea s-a îndreptat spre bufet.

Rămânând pentru o clipă singur, am fost abordat de o femeie foarte frumoasă, la vreo 30 de ani, pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată.

— Așadar, dumneavoastră sunteți faimosul *Căpitan 100%*? m-a întrebat ea pe un ton fermecător.

— Așa se pare, i-am răspuns zâmbind. Ne cunoaștem?

— Nu. Mă numesc Stephanie Mailer. Sunt jurnalistă la *Orphea Chronicle.*

Ne-am strâns mâinile.

— Vă deranjează dacă vă spun *Căpitanul* 99%? a continuat ea.

M-am încruntat:

— Insinuați cumva că n-am reușit să duc la bun sfârșit vreuna dintre anchete?

Ca răspuns, a scos din geantă copia unui articol din *Orphea Chronicle* de pe 1 august, 1994 și mi-a întins-o:

CVADRUPLU OMOR ÎN ORPHEA:
PRIMARUL ȘI FAMILIA SA AU FOST ASASINAȚI

Sâmbătă seara, primarul orașului Orphea, Joseph Gordon, soția acestuia și fiul lor în vârstă de 10 ani au fost împușcați în propria locuință. Cea de-a patra victimă se numește Meghan Padalin, de 32 de ani. Tânăra, care făcea jogging în momentul desfășurării evenimentelor, a fost fără îndoială martorul groaznicei scene. A fost împușcată în plină stradă, în fața casei primarului.

Articolul era însoțit de o fotografie de la locul crimei cu mine și cu Derek Scott, colegul meu de echipă de la vremea aceea.

— Unde vreți să ajungeți? am întrebat-o.

— Căpitane, cazul acela nu l-ați rezolvat.

— Ce tot spuneți?

— Atunci, în 1994, v-ați înșelat în privința vinovatului. Mă gândeam că ați vrea să știți adevărul înainte de a vă retrage din poliție.

Mai întâi, am crezut că era o glumă proastă făcută de colegii mei, apoi am înțeles că Stephanie era foarte serioasă.

— Ați început o anchetă pe cont propriu? am întrebat-o.

— Într-un fel, căpitane.

— *Într-un fel*? Va trebui să-mi spuneți mai multe dacă vreți să vă cred.

— Căpitane, nu spun decât adevărul. În scurt timp am o întâlnire în urma căreia ar trebui să obțin o dovadă incontestabilă.

— Cu cine?

— Căpitane, mi-a răspuns pe un ton amuzat, nu sunt o începătoare. Vorbim despre o știre bombă pe care niciun jurnalist n-ar risca să o piardă. Promit să vă împărtășesc ce voi afla când va veni momentul. Până atunci, v-aș ruga să-mi faceți o favoare: accesul la dosarul poliției.

— Dumneavoastră numiți asta favoare, eu șantaj! i-am spus. Să începem prin a-mi arăta parcursul anchetei dumneavoastră. Este vorba despre afirmații foarte grave.

— Sunt conștientă de asta, căpitane Rosenberg. Și tocmai din acest motiv n-am niciun chef să fiu concurată de poliția statală.

— Vă amintesc că aveți datoria de a comunica poliției toate informațiile sensibile pe care le dețineți. Așa cere legea. Aș putea face o percheziție la sediul publicației pentru care lucrați.

Stephanie părea dezamăgită de reacția mea.

— Cu atât mai rău, domnule *Căpitan 99%,* a spus. Îmi închipuiam că v-ar putea interesa, dar, probabil, deja vă gândiți la pensie și la noul proiect la care s-a referit maiorul în discurs. Despre ce este vorba? Vreți să reparați o barcă veche?

— Nu vă privește, i-am răspuns sec.

A ridicat din umeri și a părut că dă să plece. Eram sigur că era o cacealma și, într-adevăr, după câțiva pași s-a oprit și s-a întors spre mine:

— Răspunsul era chiar sub ochii dumneavoastră, domnule căpitan Rosenberg. Dar pur și simplu nu l-ați văzut.

Eram în același timp nedumerit și iritat.

— Nu sunt convins că înțeleg ce vreți să spuneți, Stephanie.

Și-a ridicat palma în dreptul ochilor mei.

— Ce vedeți, domnule căpitan?

— Mâna dumneavoastră.

— Degetele, m-a corectat ea.

— Eu vă spun că mâna, am repetat, fără să pricep ceva.

— Asta e problema, a zis. Ați văzut ce ați vrut să vedeți, nu ce vi se arăta. Asta ați ratat acum douăzeci de ani.

Au fost ultimele ei cuvinte. A plecat lăsându-mi enigma, cartea de vizită și copia articolului.

Zărindu-l la bufet pe Derek Scott, fostul meu coleg de echipă, care acum vegeta la brigada administrativă, m-am grăbit să ajung lângă el și să-i arăt articolul.

— Nu te-ai schimbat deloc, Jesse, mi-a spus zâmbind, amuzat de reîntâlnirea cu acel caz de demult. Ce vrea fata aia?

— E jurnalistă. După părerea ei, în 1994 am luat țeapă. Susține că am trecut pe lângă adevăr și că ne-am înșelat în privința vinovatului.

— Poftim? a îngăimat Derek. Păi, asta-i o tâmpenie.

— Știu.

— Ce ți-a spus, mai exact?

— Că răspunsul era chiar sub ochii noștri, dar că nu l-am văzut.

Derek a rămas perplex. Părea și el la fel de tulburat, dar mi-am dat seama că voia să-și alunge gândul din minte.

— N-am să cred o iotă, a bombănit într-un târziu. Nu e decât o jurnalistă de mâna a doua care vrea să-și facă publicitate dacă tot a găsit omul potrivit.

— Poate, i-am răspuns gânditor. Poate nu…

M-am uitat spre parcare și am zărit-o pe Stephanie care tocmai urca în mașină. Mi-a făcut un semn cu mâna și mi-a strigat:

— Pe curând, domnule căpitan Rosenberg!

Dar n-a mai fost niciun „pe curând”.

Fiindcă în ziua aceea a dispărut.

DEREK SCOTT

Îmi amintesc bine ziua în care a început toată povestea. Era sâmbătă, 30 iulie 1994.

În seara aceea, Jesse și cu mine eram de serviciu. Ne opriserăm să luăm cina la *Blue Lagoon,* un restaurant la modă, unde Darla și Natasha erau chelnerițe.

Pe atunci, Jesse era cuplat deja de câțiva ani cu Natasha. Darla era una dintre cele mai bune prietene ale ei. Plănuiau să-și deschidă împreună un restaurant și își dedicau tot timpul acestui proiect: găsiseră spațiul, iar acum se străduiau să obțină autorizația de construcție. Serile și în weekend lucrau la *Blue Lagoon,* punând deoparte jumătate din ce câștigau ca să reinvestească suma în localul la care visau.

La *Blue Lagoon* ar fi vrut să se ocupe de treburi administrative sau să muncească la bucătărie, numai că proprietarul le spunea: „Cu mutrișoarele și fundulețul vostru, în sală vă e locul. Ia nu vă mai plângeți, doar faceți bacșișuri mai bune decât ați scoate la bucătărie”. La acest capitol, nu greșea: foarte mulți clienți veneau la *Blue Lagoon* special pentru a fi serviți de ele. Erau frumoase, blânde, surâzătoare. Aveau tot ce le trebuia. Fără îndoială, restaurantul lor putea avea un succes răsunător și deja toată lumea vorbea despre asta.

Darla era nemăritată. Mărturisesc că, de când o văzusem prima dată, numai la ea mă gândeam. Îl băteam întruna la cap pe Jesse să mergem la *Blue Lagoon* când fetele erau de serviciu, ca să bem o cafea cu ele. Iar când se duceau amândouă acasă la Jesse pentru a lucra la proiectul restaurantului, apăream și eu și-i făceam curte Darlei, care nu se arăta decât pe jumătate interesată de mine.

Pe la ora 20:30, în acea faimoasă seară de 30 iulie, Jesse și cu mine luam cina la bar, schimbând vesel câteva vorbe cu Natasha și cu Darla care se învârteau în jurul nostru. Dintr-odată, și pagerul meu, și al lui Jesse au început să sune în același timp. Ne-am privit unul pe altul îngrijorați.

— Dacă sună amândouă odată, trebuie să fie ceva grav, a spus Natasha.

Ne-a făcut semn spre cabina telefonică a restaurantului și spre telefonul de pe tejghea. Jesse s-a îndreptat către cabină, eu am folosit aparatul de pe tejghea. Am vorbit amândoi foarte puțin.

— E un apel general pentru o crimă cu patru victime, le-am explicat Natashei și Darlei după ce am închis, repezindu-mă spre ușă.

Jesse își îmbrăca haina.

— Dă-i bătaie, i-am strigat, prima unitate a brigăzii care ajunge preia ancheta!

Eram tineri și ambițioși. Aveam ocazia să efectuăm împreună prima noastră anchetă importantă. Eu eram un polițist ceva mai experimentat decât Jesse și avansasem deja la gradul de sergent. Șefii mei mă apreciau foarte mult. Toată lumea spunea că am înainte un viitor strălucit.

Am alergat la mașină și am sărit înăuntru, eu la volan și Jesse alături.

Am demarat în trombă. Jesse a luat girofarul de pe bord, l-a scos pe geam și l-a așezat pornit pe mașină, luminând noaptea cu o sclipire roșie.

Și așa a început totul.

JESSE ROSENBERG

Joi, 26 iunie 2014

Cu 30 de zile înaintea premierei

Îmi închipuisem c-aveam să-mi petrec ultimele săptămâni în cadrul poliției, plimbându-mă agale pe coridoare și bând cafele cu colegii ca să-mi iau la revedere de la ei. Numai că, de trei zile încoace, mă închideam în birou de dimineața până seara, cufundat în dosarul anchetei legate de asasinatul cvadruplu din 1994, pe care îl scosesem de la arhivă. Vizita acelei Stephanie Mailer mă zguduise: nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât la acel articol și la cuvintele pe care le spusese jurnalista: „Răspunsul era chiar sub ochii dumneavoastră. Dar pur și simplu nu l-ați văzut”.

Însă credeam în continuare că văzusem tot ce era de văzut. Cu cât cercetam mai meticulos dosarul, cu atât mă liniștea ideea că era vorba despre una dintre cele mai solide anchete din cariera mea: erau prezente toate elementele necesare, iar dovezile împotriva bărbatului considerat drept criminal erau copleșitoare. Derek și cu mine lucraserăm cu o seriozitate și o minuțiozitate desăvârșite. Nu găseam nici cea mai mică fisură. Așadar, cum să ne fi înșelat asupra vinovatului?

În acea după-amiază, Derek și-a făcut apariția în biroul meu.

— Ce-ai pățit, Jesse? Toată lumea te așteaptă în cafenea. Colegii de la secretariat ți-au comandat un tort.

— Vin imediat, Derek. Îmi pare rău, dar sunt cu mintea-n altă parte.

S-a uitat la documentele răspândite pe birou, a luat unul și a strigat:

— Nu, nu-mi spune că ai înghițit tâmpeniile jurnalistei ăleia?!

— Derek, am vrut doar să mă asigur că…

Nu m-a lăsat să închei:

— Jesse, dosarul era beton! Știi la fel de bine ca mine. Haide, vino, toată lumea te-așteaptă.

Am încuviințat.

— Doar un minut, Derek. Un minut și vin.

A ieșit din birou oftând. Am luat cartea de vizită și am format numărul lui Stephanie. Telefonul era închis. Încercasem să o sun și în seara dinainte, dar tot fără succes. Nu mă mai contactase de la întâlnirea de luni, iar eu hotărâsem să nu mai insist. Doar știa unde să mă găsească. Până la urmă, mi-am spus că Derek avea dreptate: nimic nu punea sub semnul întrebării ancheta din 1994. Așadar, liniștindu-mă, m-am alăturat colegilor mei, în cafenea.

O oră mai târziu, când m-am întors în birou, am găsit un fax de la poliția statală din Riverdale-Hamptons, care anunța dispariția unei tinere: Stephanie Mailer, 32 de ani, jurnalistă. De luni, nu se mai știa nimic despre ea.

Am simțit că-mi sare inima din piept. Am smuls pagina din aparat și m-am repezit la telefon ca să iau legătura cu poliția din Riverdale. De la celălalt capăt al firului, un polițist mi-a explicat că părinții lui Stephanie Mailer se prezentaseră la secție în jurul prânzului, îngrijorați că fiica lor nu mai dăduse niciun semn de viață încă de luni.

— De ce părinții ei au contactat direct poliția statală, și nu pe cea locală? l-am întrebat.

— Au făcut-o, dar se pare că cei de la poliția locală nu i-au luat în serios. Prin urmare, m-am gândit că ar fi mai bine să anunț direct brigada de crime deosebit de grave. Poate că e ceva neimportant, dar am preferat să vă trimit și dumneavoastră informația.

— Ați făcut bine. Voi prelua eu cazul.

Mama lui Stephanie, căreia i-am telefonat imediat, mi-a mărturisit că era extrem de îngrijorată. Ultima dată vorbise cu fiica ei luni dimineață. De atunci, nimic. Telefonul mobil era închis. Niciuna dintre prietenele lui Stephanie nu o mai văzuse tot de atunci. Până la urmă, se dusese la apartamentul fiicei sale împreună cu poliția locală, dar nu găsise pe nimeni.

M-am grăbit spre biroul lui Derek de la brigada administrativă.

— Stephanie Mailer, jurnalista care a venit aici luni, a dispărut, l-am anunțat.

— Ce tot spui, Jesse?

I-am întins foaia cu anunțul dispariției.

— Citește asta. Trebuie să mergem la Orphea. Trebuie să vedem ce se întâmplă. Nu poate fi vorba doar de o coincidență.

A oftat.

— Jesse, parcă te hotărâseși să pleci din poliție?

— Abia peste patru zile. Până atunci, încă mai sunt polițist. Luni, când ne-am cunoscut, Stephanie spunea că are o întâlnire de pe urma căreia va obține elementele care-i lipseau din dosar…

— Lasă cazul unuia dintre colegi, mi-a propus Derek.

— Nici nu se pune problema! Derek, fata asta m-a asigurat că în 1994…

Nu m-a lăsat să termin:

— Jesse, cazul a fost închis! E de domeniul trecutului! Ce te-a apucat așa, dintr-odată? De ce ții cu orice preț să-l dezgropi? Chiar ai chef să treci iar prin toate chestiile alea?

Eram dezamăgit că nu voia să mă susțină.

— Deci, nu vrei să vii la Orphea cu mine?

— Nu, Jesse. Îmi pare rău. Cred c-ai luat-o razna cu totul.

•

Așa că m-am dus de unul singur, la douăzeci de ani după ce pusesem ultima oară piciorul pe acolo. Când avusese loc acea crimă cvadruplă.

Orphea se afla cam la o oră de mers de la centrul regional al poliției statale, dar, ca să mai câștig timp, am depășit limita de viteză, pornind sirena și girofarurile. Am luat-o pe autostrada 27 până la intersecția cu Riverhead, apoi pe 25 spre nord-vest. Pe ultima porțiune, șoseaua trecea printr-un peisaj magnific, printre păduri luxuriante și iazuri acoperite de nuferi. În scurt timp, am ajuns la Șoseaua Națională 17, dreaptă și pustie, care ducea la Orphea și pe care am zburat ca o săgeată. Un panou imens anunța că ajunsesem.

BINE AȚI VENIT ÎN ORPHEA, NEW YORK.
Festivalul Național de Teatru, 26 iulie – 9 august

Era ora 17:00. Am intrat pe strada principală, colorată și plină de verdeață. Am trecut pe lângă restaurante, terase și magazine. O atmosferă liniștită, de vacanță. Cum festivitățile de 4 Iulie[1] se apropiau, stâlpii de electricitate fuseseră decorați cu steaguri înstelate, iar pe niște panouri era anunțat focul de artificii din seara zilei de sărbătoare. De-a lungul falezei mărginite de aranjamente florale uriașe și de tufe ornamentale, oamenii se plimbau printre gheretele unde li se ofereau tururi de observare a balenelor și cele pentru închiriat biciclete. Orașul părea ieșit direct dintr-un decor de film.

•

Prima oprire am făcut-o la postul local de poliție.

Ron Gulliver, comandantul poliției din Orphea, m-a primit în biroul lui. N-a fost nevoie să-i amintesc că ne mai întâlniserăm cu douăzeci de ani în urmă, fiindcă își aducea aminte de mine.

— Nu v-ați schimbat, mi-a zis scuturându-mi mâna.

Nu puteam spune și eu același lucru despre el. Îmbătrânise urât și se îngrășase. Deși nu era ora prânzului și mai era până la cină, tocmai mânca

niște spaghete dintr-o caserolă de plastic. Cât timp i-am explicat motivele sosirii mele, a înghițit jumătate din porție într-un fel cu totul scârbos.

— Stephanie Mailer? s-a mirat el cu gura plină. Am rezolvat deja cazul. Nu e vorba de o dispariție. Le-am explicat deja asta părinților ei care nu sunt decât niște pisălogi afurisiți. Din ăia pe care-i dai afară pe ușă și te trezești cu ei pe fereastră!

— Poate că sunt pur și simplu niște părinți îngrijorați de ce se întâmplă cu fiica lor, am subliniat eu. De trei zile nu mai au nicio veste de la Stephanie și spun că așa ceva e cu totul neobișnuit. Înțelegeți, sper, că țin să tratez această problemă cu promptitudinea necesară.

— Stephanie Mailer are 32 de ani și face ce vrea, nu-i așa? Credeți-mă, domnule căpitan Rosenberg, dacă aș avea și eu niște părinți că ai ei, mi-ar veni și mie s-o iau la fugă unde-aș vedea cu ochii. Puteți fi liniștit, Stephanie a plecat și ea pentru o vreme pe undeva.

— Cum de sunteți atât de sigur?

— Mi-a spus patronul ei, redactorul-șef de la *Orphea Chronicle.* Stephanie i-a trimis un SMS luni seara.

— Seara dispariției, am subliniat.

— Dacă vă spun că nu e vorba de nicio dispariție?! s-a enervat Gulliver.

La fiecare exclamație, un foc de artificii *al pomodoro* îi țâșnea din gură. Am făcut un pas înapoi pentru ca stropii să nu aterizeze pe cămașa mea imaculată. După ce a înghițit, Gulliver a continuat:

— Adjunctul meu a mers cu părinții fetei la ea acasă. Au descuiat cu cheia de rezervă pe care o au ei și au inspectat apartamentul: totul era în ordine. Mesajul primit de redactorul-șef confirmă că nu există niciun motiv de îngrijorare. Stephanie nu are de dat nimănui socoteală. Nu ne privește ce face cu viața ei personală. Cât despre noi, poliția, ne-am

făcut treaba corect. Așa că, vă rog, scutiți-mă de povestea asta.

— Părinții fetei sunt foarte îngrijorați, am insistat, deci, cu acordul dumneavoastră, voi verifica și eu dacă totul e-n ordine.

— Dacă aveți timp de pierdut, domnule căpitan, nu vă faceți griji pentru mine. Trebuie doar să așteptați ca adjunctul meu, Jasper Montagne, să se întoarcă din patrulare. El a avut în sarcină cazul.

Când sergentul major Jasper Montagne a apărut, într-un târziu, m-am trezit în fața unui tip cât un tanc, cu mușchi proeminenți și un aer amenințător. Mi-a explicat că-i însoțise pe părinții lui Stephanie Mailer la ea acasă. Intraseră în apartament, dar nu găsiseră pe nimeni. Nimic special de semnalat. Niciun semn de violență, nimic anormal. După care Montagne inspectase inutil străzile învecinate în căutarea mașinii lui Stephanie. Mersese până acolo încât sunase la spitalele și la posturile de poliție din regiune, dar tot nimic. Pur și simplu, Stephanie Mailer nu era acasă.

Întrucât mi-am exprimat dorința de a arunca și eu o privire prin apartament, mi-a propus să mă însoțească. Locuia pe Bendham Road, o străduță liniștită, din apropierea străzii principale, într-un bloc mic, cu trei nivele. La parter se afla un magazin cu articole de fierărie, un locatar închinase unicul apartament de la primul etaj, iar Stephanie pe cel de la al doilea.

Am sunat lung la ușa ei, am bătut, am strigat, dar degeaba: evident, înăuntru nu era nimeni.

— Vedeți? Nu e acasă, a spus Montagne.

Am încercat clanța: ușa era încuiată.

— Putem intra? l-am întrebat.

— Aveți cheie?

— Nu.

— Nici eu. Când am venit aici, au descuiat părinții ei.

— Deci nu putem intra?

— Nu. Doar n-o să ne apucăm să spargem ușile oamenilor fără niciun motiv! Dacă vreți să fiți absolut liniștit, mergeți la ziarul local și vorbiți cu redactorul-șef care o să vă arate mesajul primit de la Stephanie luni seara.

— Și vecinul de dedesubt? am întrebat.

— Brad Melshaw? L-am interogat ieri, dar n-a văzut și nici n-a auzit ceva deosebit. N-are rost să sunăm la ușa lui, e bucătar la *Café Athéna,* restaurantul de fițe din susul străzii principale, unde se află în acest moment.

Nu m-am lăsat întors din drum pentru atâta lucru, așa că am coborât și am sunat la acel Brad Melshaw. Degeaba.

— Doar v-am spus, a oftat Montagne coborând scările, în timp ce eu am mai rămas o clipă pe loc, în speranța că-mi va deschide cineva.

Când am început și eu să cobor, Montagne deja ieșise din clădire. Ajuns în holul de la intrare, am profitat că rămăsesem singur și m-am apropiat de cutia poștală a lui Stephanie. Am aruncat o privire prin mica fantă și am observat că înăuntru era o scrisoare pe care am reușit să o prind cu vârfurile degetelor. Am îndoit-o și am băgat-o discret în buzunarul de la spate al pantalonilor.

•

După vizita la apartamentul lui Stephanie, Montagne m-a condus la sediul ziarului *Orphea Chronicle,* care se găsea la doi pași de strada principală, ca să stau de vorbă cu Michael Bird, redactorul-șef.

Redacția se afla într-o clădire din cărămidă roșie. Deși pe dinafară arăta bine, înăuntru era o dărăpănătură.

Michael Bird, ne-a primit la el în birou. În 1994, era deja în Orphea, însă nu-mi aminteam să ne fi întâlnit. Bird mi-a explicat că, printr-un concurs de împrejurări, preluase conducerea ziarului la trei zile după asasinatul cvadruplu și că, prin urmare,

partea esențială a acelei perioade o petrecuse cu nasul în hârțoage, nu pe teren.

— De câtă vreme lucrează pentru dumneavoastră Stephanie Mailer? l-am întrebat.

— De vreo nouă luni. Am angajat-o anul trecut, în septembrie.

— E o jurnalistă bună?

— Foarte bună. A ridicat nivelul ziarului. Lucru important pentru noi, întrucât e greu să avem mereu un conținut de calitate. Știți, publicația e într-o situație financiară foarte proastă: supraviețuim doar fiindcă sediile ne sunt puse la dispoziție de către primărie. În ziua de azi, oamenii nu mai citesc presa, iar firmele nu mai sunt interesate să-și facă reclamă în paginile noastre. Înainte, eram un ziar regional important, citit și respectat. Acum de ce ați mai citi *Orphea Chronicle* din moment ce puteți citi *New York Times* online? Și nu mă refer la cei care chiar nu mai citesc nimic, mulțumindu-se să se informeze de pe Facebook.

— Când ați văzut-o pentru ultima oară pe Stephanie? mi-am continuat interogatoriul.

— Luni dimineață. La ședința săptămânală de redacție.

— Ați observat ceva deosebit? Vreun comportament neobișnuit?

— Nu, nimic special. Știu că părinții ei sunt îngrijorați, dar după cum le-am explicat ieri și lor, și agentului șef adjunct Montagne, Stephanie mi-a trimis luni seara, târziu, un mesaj în care-mi spunea că e nevoită să lipsească.

Și-a scos telefonul din buzunar și mi-a arătat SMS-ul cu pricina, primit la miezul nopții de luni spre marți:

> *Sunt nevoită să lipsesc o vreme din Orphea. E important. O să-ți explic totul.*

— Și n-ați mai primit nicio veste după acest mesaj? l-am întrebat.

— Nu. Ca să fiu cinstit, lucrul ăsta nu mă îngrijorează. Stephanie este o jurnalistă cu o fire independentă. Își construiește articolele în ritmul ei. Nu prea mă bag în ce face.

— La ce lucrează acum?

— Scrie despre festivalul de teatru. În fiecare an, la sfârșit de iulie, avem aici, în Orphea, un festival de teatru important…

— Știu.

— Ei bine, Stephanie își dorea să vorbească despre el din interior. A și scris o serie de articole cu acest subiect. În prezent, intervievează voluntarii care asigură continuitatea festivalului.

— E felul ei să „dispară” așa?

— Aș zice „să lipsească”, a nuanțat Michael Bird. Da, lipsește cu regularitate. Știți, meseria de jurnalist te obligă să-ți părăsești deseori biroul.

— V-a vorbit cumva despre o anchetă de anvergură pe care o începuse? l-am mai întrebat. Fiindcă a afirmat că, legat de asta, urma să aibă o întâlnire importantă luni seara…

Am lăsat înadins fraza neterminată, fiindcă nu voiam să ofer mai multe detalii. Michael Bird însă a negat din cap.

— Nu, nu mi-a vorbit niciodată despre așa ceva.

•

La ieșirea din redacție, Montagne, care considera că nu mai exista niciun motiv de îngrijorare, m-a invitat să-mi iau tălpășița din oraș.

— Agentul șef Gulliver dorește să știe dacă acum sunteți pregătit de plecare.

— Da, i-am răspuns, cred că am văzut tot ce trebuia.

Întors în mașină, am deschis plicul găsit în cutia de scrisori a lui Stephanie. Era copia unui extras de cont al unui card de credit. Am examinat-o cu atenție.

Pe lângă cheltuieli curente (benzină, cumpărături de la supermarket, retrageri de bani de la bancomat, cumpărături de la librăria din Orphea), am observat că plătise în dese rânduri taxa pentru autostradă la intrarea în Manhattan: în ultima vreme, Stephanie se dusese regulat la New York. Dar, mai ales, cumpărase un bilet de avion pentru Los Angeles: un bilet dus-întors între 10 și 13 iunie. Apoi câteva cheltuieli acolo – mai ales la hotel – confirmau că într-adevăr făcuse călătoria. Poate că avea un iubit în California. În orice caz, era o tânără care călătorea mult. Nu era de mirare că lipsea din oraș. Îi puteam înțelege perfect pe cei de la poliția locală: nu exista nimic care să susțină ipoteza dispariției. Stephanie era majoră și liberă să facă tot ce dorea, fără să trebuiască să dea socoteală cuiva. Eram pe punctul de a renunța la anchetă, când am fost frapat de un amănunt. Ceva nu se lega: redacția de la *Orphea Chronicle.* Decorul nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre Stephanie. Desigur că nu o cunoșteam, însă hotărârea cu care îmi vorbise în urmă cu trei zile mă făcuse să mi-o imaginez la *New York Times* mai degrabă decât la un ziar local dintr-un orășel balnear din Hamptons. Detaliu care m-a împins să merg un pic mai departe și să le fac o vizită părinților ei, care locuiau în Sag Harbor, la douăzeci de minute de locul în care mă aflam. Era ora 19:00.

* * *

În aceeași clipă, pe strada principală din Orphea, Anna Kanner parca în față la *Café Athéna,* unde își dăduse întâlnire cu Lauren, prietena ei din copilărie, și cu Paul, soțul acesteia, ca să ia cina împreună.

Dintre toți prietenii ei, Lauren și Paul erau cei cu care Anna se vedea în mod regulat de când plecase din New York pentru a se stabili în Orphea. Părinții lui Paul aveau o casă de vacanță la Southampton, aflat la vreo douăzeci și cinci de

kilometri distanță, unde își petreceau adesea weekendurile, fugind din Manhattan încă de joi, pentru a evita aglomerația din trafic.

Exact când Anna se pregătea să coboare din mașină, i-a zărit pe Lauren și pe Paul, care deja se așezaseră la o masă de pe terasa restaurantului și, mai ales, pe bărbatul care-i însoțea. Înțelegând pe loc despre ce era vorba, Anna a sunat-o pe Lauren.

— Ce e, Lauren, mi-ai aranjat o întâlnire? a întrebat-o imediat ce aceasta i-a răspuns.

A urmat un moment de tăcere jenată.

— Poate că da, a spus până la urmă Lauren. De unde știi?

— Instinctul, a mințit-o Anna. Bine, Lauren, de ce-mi faci chestii de-astea?

Singurul lucru pe care Anna i-l putea reproșa prietenei sale era că se amesteca în viața ei sentimentală și încerca să-i facă lipeala cu primul venit.

— Pe-ăsta o să-l adori, a asigurat-o Lauren după ce s-a îndepărtat de masă în așa fel încât bărbatul care-i însoțea să nu poată auzi conversația. Zău, Anna, ai încredere în mine.

— Știi ceva, Lauren? Nu la asta visam eu pentru astă-seară. Deci, încă sunt la birou și mai am o tonă de hârțoage de rezolvat.

Pe Anna o distra să o vadă pe Lauren agitându-se pe terasă.

— Anna, îți interzic să tragi țeapă întâlnirii! Ai 33 de ani și ai nevoie de-un gagiu! De cât timp nu ți-ai mai tras-o, ia zi?

Acesta era argumentul la care Lauren recurgea în ultimă instanță. Numai că Anna chiar nu avea chef să suporte o întâlnire aranjată.

— Îmi pare rău, Lauren. Plus că sunt de serviciu la…

— Haide, nu-ncepe cu asta! În orașul ăsta nu se-ntâmplă nimic. Ai și tu dreptul să te mai distrezi un pic!

Chiar în clipa aceea, cineva a claxonat, iar Lauren a auzit și din stradă, și la telefon.

— Fata mea, te-ai dat de gol! a exclamat ea, luând-o la fugă pe trotuar. Pe unde ești?

Anna n-a mai avut timp să reacționeze.

— Te văd! i-a strigat Lauren. Ce-ți închipui, c-apuci s-o tai și să mă lași ca proasta-n drum? Nu-ți dai seama că-ți petreci mai toate serile de una singură, ca o mamaie?! Mă-ntreb dacă ai făcut cea mai bună alegere venind să te-ngropi aici…

— Hai, Lauren, fie-ți milă, am senzația că-l aud pe tata!

— Dac-ai s-o ții tot așa, o să mori singură cuc, Anna!

Anna a izbucnit în râs și a ieșit din mașină. Dacă i s-ar fi dat și numai câte o singură monedă de fiecare dată când auzise toate lucrurile astea, acum ar fi înotat într-o piscină plină cu bani. Totuși, era obligată să admită că, în legătură cu situația în care se găsea acum, Lauren nu se înșela: Anna era divorțată, n-avea copii și locuia singură în Orphea.

Lauren era convinsă că repetatele eșecuri în dragoste ale Annei aveau o cauză dublă: țineau, pe de o parte, de lipsa ei de voință în acest sens, iar pe de alta, de profesia ei, care „speria bărbații”. „Niciodată nu le zic dinainte cu ce te ocupi”, îi explicase de mai multe ori Lauren, când îi spunea Annei ce întâlniri îi mai aranjase. „Cred că i-ar intimida”.

Anna li s-a alăturat pe terasă. Candidatul zilei se numea Josh. Avea acel aer înfricoșător al oamenilor prea siguri pe ei. A salutat-o pe Anna sorbind-o din priviri într-un mod stânjenitor și răsuflând obosit. Iar ea și-a dat seama pe loc că nu în seara aceea urma să-l cunoască pe Făt-Frumos.

* * *

— Domnule căpitan Rosenberg, suntem extrem de îngrijorați, mi-au spus la unison Trudy și Dennis Mailer, părinții lui Stephanie, în livingul casei lor elegante din Sag Harbor.

— Am sunat-o pe Stephanie luni dimineață, mi-a explicat Trudy Mailer. Mi-a spus că avea ședință de redacție la ziar și c-o să mă sune ea. Dar n-a mai făcut-o.

— Or, Stephanie ne sună de fiecare dată, m-a asigurat Dennis Mailer.

Mi-am dat seama imediat de ce părinții lui Stephanie îi enervaseră pe polițiști. Cu ei totul căpăta o dimensiune dramatică, până și cafeaua pe care o refuzasem la sosire.

— Nu vă place cafeaua? întrebase disperată Trudy Mailer.

— Sau poate doriți un ceai? intervenise Dennis Mailer.

Reușind până la urmă să-i fac să fie atenți, le-am putut adresa câteva întrebări preliminare. Avea cumva probleme Stephanie? Nu, în privința asta erau categorici. Se droga? Nici vorbă. Avea vreun logodnic? Un iubit? Nu, după câte știau. Să fi avut vreun motiv ca să dispară? Niciunul.

Cei doi m-au asigurat că fiica lor nu era genul care să le ascundă ceva, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Însă am descoperit rapid că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— De ce s-a dus Stephanie la Los Angeles acum două săptămâni? i-am întrebat.

— La Los Angeles? s-a mirat mama ei. Ce vreți să spuneți?

— Acum două săptămâni, Stephanie a făcut o călătorie de trei zile în California.

— N-am știut nimic, a spus tatăl ei pe un ton supărat. Nu-i stă în fire să facă asta – să plece la Los Angeles fără să ne anunțe. Poate a fost ceva în legătură cu ziarul. E destul de rezervată când vine vorba despre articolele la care lucrează.

Mă îndoiam că *Orphea Chronicle* își putea permite să trimită jurnaliști care să facă un reportaj în celălalt capăt al țării. Și tocmai această ambiguitate – care era funcția ei în redacție – urma să ridice o altă serie de întrebări.

— Când și cum a ajuns Stephanie în Orphea? am continuat.

— În ultimii ani a locuit la New York, mi-a explicat Trudy Mailer. A studiat literatura la Universitatea Notre-Dame. De mică și-a dorit să ajungă scriitoare. A publicat deja niște povestiri, două în *New Yorker*. După facultate, a lucrat la *Revista Literară Newyorkeză,* dar în septembrie a fost dată afară.

— De ce?

— Se pare că din motive financiare. Apoi lucrurile au evoluat rapid: a găsit un post la *Orphea Chronicle* și a hotărât să se întoarcă în zonă. Părea mulțumită că a plecat departe de Manhattan și că a găsit un loc mai liniștit.

Tatăl lui Stephanie a ezitat o clipă, apoi a vorbit mai departe:

— Domnule căpitan Rosenberg, vă rog să mă credeți că nu suntem genul care deranjează poliția pentru orice fleac. N-am fi alertat pe nimeni dacă n-am fi fost convinși, și eu și soția mea, că se întâmplă ceva neobișnuit. Poliția din Orphea ne-a explicat că nu există niciun element clar de la care să pornească o anchetă. Numai că, până și atunci când se ducea și se întorcea de la New York în aceeași zi, Stephanie tot ne trimitea un mesaj sau ne suna la întoarcere ca să ne spună că totul e-n ordine. Acum, de ce i-ar fi trimis mesajul redactorului-șef, nu părinților ei? Dacă ar fi vrut să nu fim îngrijorați, atunci ne-ar fi trimis și nouă unul.

— Apropo de New York, am intervenit, de ce se ducea Stephanie cu regularitate în Manhattan?

— N-am zis că se ducea des acolo, a precizat tatăl ei, eu doar am dat un exemplu.

— Ba nu, chiar se ducea foarte des, am insistat eu. Deseori în aceleași zile și la aceleași ore. De parcă ar fi avut în mod regulat o întâlnire. Ce credeți că făcea acolo?

Din nou, părinții lui Stephanie nu păreau să știe la ce mă refeream. Trudy Mailer, înțelegând că nu reușise să mă convingă cu totul asupra gravității situației, m-a întrebat:

— Acasă la ea ați fost, domnule căpitan Rosenberg?

— Nu, m-aș fi bucurat să pot intra în apartament, dar ușa era încuiată și n-am avut cheie.

— N-ați vrea să aruncați o privire? Poate observați ceva ce nouă ne-a scăpat.

Am acceptat, cu singurul scop de a închide dosarul. O privire în locuința lui Stephanie ar fi sfârșit prin a mă convinge că poliția din Orphea avea dreptate: nu exista nimic care să indice o dispariție îngrijorătoare. Stephanie se putea duce la Los Angeles sau la New York de câte ori își dorea. Cât despre angajarea la *Orphea Chronicle,* se putea foarte bine considera că, după pierderea locului de muncă anterior, descoperise această oportunitate în așteptarea a ceva mai bun.

•

Se făcuse ora 20:00 când am ajuns la ușa blocului în care locuia Stephanie, pe Bendham Road. Am urcat toți trei până la apartamentul ei. Trudy Mailer mi-a dat cheia, dar când am vârât-o în broască, se învârtea în gol. Ușa nu era încuiată. Am simțit cum îmi crește adrenalina: înăuntru era cineva. Să fi fost Stephanie?

Am apăsat atent mânerul și ușa s-a întredeschis. Le-am făcut semn părinților lui Stephanie să tacă. Am împins încet, și ușa s-a deschis fără zgomot. Am observat că livingul era răvășit: cineva venise să cotrobăie prin casă.

— Coborâți, le-am șoptit părinților lui Stephanie, întoarceți-vă în mașină și așteptați-mă acolo.

Dennis Mailer m-a aprobat din cap și a tras-o pe soția lui după el. Mi-am scos pistol din toc și am pășit în apartament. Totul fusese răscolit. Am început cu inspectarea livingului: etajerele fuseseră

răsturnate, pernele canapelei tăiate. Atenția mi-a fost atrasă de obiectele răspândite pe jos, așa că n-am remarcat silueta amenințătoare care se apropia tăcută din spatele meu. În momentul în care m-am întors ca să mă uit și la celelalte încăperi, m-am trezit nas în nas cu o umbră care mi-a dat în față cu spray lacrimogen. Ochii mă ardeau și respirația mi se tăiase. M-am încovoiat, orbit. Și-am încasat o lovitură.

Apoi s-a tras o cortină de întuneric.

* * *

Cafeneaua Athéna, ora 20:05.

Se pare că Amorul vine întotdeauna pe neașteptate, însă nu mai era nicio îndoială că, în seara aceea, se hotărâse să rămână acasă, transformând cina într-o povară pentru Anna. Josh vorbea de o oră, fără întrerupere. Monologul lui era un tur de forță. Anna încetase să-l mai urmărească, distrându-se să numere toate acele *eu* și *mine,* care ieșeau din gura bărbatului ca niște gândaci de bucătărie care o umpleau tot mai mult de silă, cu fiecare vorbă spusă. Lauren, foarte stânjenită, ajunsese la al cincilea pahar de vin alb, pe când Anna se mulțumea cu cocktailuri fără alcool.

Până la urmă, fără îndoială epuizat de propria vorbăraie, Josh a luat paharul cu apă și l-a dat pe gât, ceea ce l-a obligat să tacă. După o bine-venită clipă de tăcere, s-a întors spre Anna și i-a spus pe un ton afectat:

— Anna, tu cu ce te ocupi? Lauren n-a vrut să-mi spună.

În clipa aceea a sunat telefonul Annei. Observând numărul de pe ecran, a înțeles că era ceva urgent.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea, trebuie să răspund.

S-a ridicat de la masă și s-a îndepărtat câțiva pași, înainte de a se întoarce rapid și de a anunța că, din păcate, trebuia să plece.

— Deja? și-a arătat Josh regretul. Nici măcar n-am avut timp să facem cunoștință.

— Acum știu totul despre tine și-a fost… pasionant.

I-a sărutat pe Lauren și pe soțul acesteia, l-a salutat pe Josh cu un gest al mâinii care spunea „adio, pentru totdeauna!”, după care a părăsit în grabă terasa. Probabil însă că-i plăcuse bietului Josh, din moment ce acesta s-a luat după ea și a însoțit-o până pe trotuar.

— Vrei să te duc undeva? a întrebat-o. Am un…

— Mercedes Coupé, l-a întrerupt ea. Știu, mi-ai spus de două ori. Drăguț din partea ta, dar am și eu mașina parcată aici.

A deschis portbagajul în timp ce Josh a rămas proțăpit în spatele ei.

— O să-i cer numărul tău lui Lauren, a anunțat-o, trec des pe-aici, am putea să bem o cafea.

— Foarte bine, i-a răspuns Anna ca să scape de el, pe când deschidea o geantă mare din pânză care-i umplea portbagajul.

Josh a continuat:

— Până la urmă, tot nu mi-ai spus cu ce te ocupi.

În clipa aceea, Anna a scos din geantă o vestă antiglonț pe care și-a tras-o pe ea. În timp ce și-o fixa pe corp, a văzut că Josh face ochii mari la ecusonul reflectorizant pe care era scris cu majuscule:

POLIȚIA

— Sunt agent șef adjunct la poliția din Orphea, i-a mai zis scoțând tocul în care se afla pistolul, ca să-l prindă la centură.

Josh a privit-o năucit; părea că nu-i vine să creadă. Anna a urcat în mașina fără însemne speciale și a demarat în trombă, făcând să sclipească în lumina difuză a serii girofarul roș-

albastru, înainte de a porni sirena și de a atrage astfel privirile tuturor trecătorilor.

Conform anunțului centralei, un agent al poliției statale tocmai fusese agresat într-un bloc din apropiere. Toate patrulele disponibile, precum și ofițerul de serviciu, fuseseră solicitați să intervină.

Anna a coborât strada principală cu toată viteza: pietonii care dădeau să traverseze se întorceau repede pe trotuare și, pe ambele sensuri de circulație, mașinile trăgeau pe dreapta, văzând-o că se apropie. Rula pe mijlocul străzii, cu pedala de accelerație la podea. Avea experiența apelurilor de urgență din orele de gardă pe care le făcuse la New York.

Când a sosit la ușa blocului, o patrulă deja era la locul faptei. Intrând în hol, a dat de unul dintre colegii ei, care tocmai cobora scările strigând:

— Suspectul a fugit pe ușa din spate!

Anna a traversat parterul până la ușa de siguranță din spatele clădirii, care dădea într-o străduță goală. Domnea o liniște bizară: și-a ciulit urechile, pândind un sunet care să o poată ghida, înainte de a o lua iarăși la fugă. A ajuns la intrarea într-un parc; și acesta era pustiu. Din nou, liniște totală.

I s-a părut că aude un zgomot în tufișuri: și-a scos arma din toc și s-a năpustit în parc. Nimic. Brusc, a avut impresia că vede o umbră alergând. A pornit după ea, dar i-a pierdut rapid urma. S-a oprit dezorientată, cu sufletul la gură. Sângele îi zvâcnea în tâmple. A auzit un zgomot în spatele unui șir de tufișuri. S-a apropiat încet, cu inima zbătându-i-se în piept. A zărit o umbră care înainta cu pași ușori. A așteptat momentul potrivit, după care a țâșnit lipind țeava armei de suspect și ordonându-i să nu miște. Era Montagne; și el avea țeava armei îndreptată spre ea.

— Anna, ce dracu', te-ai țicnit? a țipat polițistul.

Anna a oftat, și-a băgat pistolul în toc și s-a îndoit de mijloc ca să-și potolească respirația.

— Montagne, ce cauți aici?

— Lasă-mă să te întreb același lucru! Doar nu ești de serviciu în seara asta!

Practic vorbind, în calitate de agent șef adjunct, Montagne îi era superior. Anna nu era decât al doilea adjunct al secției.

— Sunt de serviciu, i-a explicat. M-au sunat de la centrală.

— Aproape că pusesem mâna pe el! s-a enervat Montagne.

— I-auzi, puseseși mâna pe el? Am ajuns aici înaintea ta. Și nu era decât o singură patrulă în fața blocului.

— Am luat-o pe strada din spate. Ar fi trebuit să-mi comunici poziția prin stație. Așa fac niște colegi adevărați. Își transmit informațiile, nu se-aruncă orbește înainte.

— Eram singură și n-aveam stație.

— Poftim, n-ai aparatul din mașină? Mă scoți din sărite, Anna! Din prima zi când ai venit aici, ne scoți pe toți din sărite!

A scuipat pe jos și s-a întors către bloc. Anna l-a urmat. Bendham Road era acum plin de mașini de intervenție.

— Anna! Montagne! li s-a adresat aspru agentul șef Ron Gulliver, văzându-i că se apropie.

— L-am scăpat, șefu', a bombănit Montagne. Puteam să pun mâna pe el dacă n-ar fi stricat Anna toată operațiunea, ca de fiecare dată.

— Du-te-n mă-ta, Montagne! a țipat polițista.

— Du-te tu-n mă-ta, Anna! a urlat Montagne. Și cară-te acasă, cazul e al meu!

— Ba nu, e al meu! Am ajuns înaintea ta.

— Haide, fă-ne un serviciu și cară-te de-aici! a răcnit Montagne.

Anna s-a întors spre Gulliver ca și cum ar fi vrut să-l ia de martor.

— Șefu'… n-ați putea interveni?

Gulliver detesta conflictele.

— Anna, nu ești de serviciu, a intervenit el cu voce liniștitoare.

— Sunt de serviciu!

— Haide, lasă-i cazul lui Montagne, a decis Gulliver.

Cu un zâmbet triumfător, Montagne s-a îndreptat către clădire, lăsându-i singuri pe Anna și pe Gulliver.

— Nu e corect, șefu'! a tunat polițista. Mereu aveți de gând să-i permiteți lui Montagne să-mi vorbească așa?

Gulliver însă nu voia să audă nimic.

— Anna, te rog, nu-mi face o scenă! a rugat-o cu blândețe. Se uită toată lumea la noi. Numai de asta n-am nevoie acum.

A privit-o atent, cu ochi curioși, apoi a întrebat-o:

— Ai avut o întâlnire?

— Ce vă face să credeți asta?

— Ți-ai dat cu ruj pe buze.

— Îmi dau des.

— De data asta, arăți altfel. Se vede după fața ta că ai fost la o întâlnire. De ce nu te întorci acolo? Și vorbim mâine la comisariat.

Gulliver s-a îndreptat și el către clădire, lăsând-o singură. Anna a auzit o voce care o chema și a întors capul. Era Michael Bird, redactorul-șef de la *Orphea Chronicle.* Când a ajuns lângă ea, a întrebat-o:

— Ce se-ntâmplă aici, Anna?

— Nu comentez, i-a răspuns, nu am căderea să o fac.

— O vei avea curând, i-a zâmbit jurnalistul.

— Ce vrei să spui?

— Ei, când o să preiei conducerea poliției din oraș! Nu de-asta te-ai certat cu agentul șef adjunct Montagne?

— Nu știu la ce te referi, Michael.

— Pe bune? s-a prefăcut mirat Bird. Toată lumea știe că vei fi următorul șef al poliției.

Anna s-a îndepărtat fără să-i răspundă. Când a ajuns la mașină, și-a scos vesta antiglonț, a aruncat-o pe bancheta din spate și a demarat. Ar fi putut să se întoarcă la *Cafeneaua Athéna,* dar n-avea niciun chef, așa că s-a dus acasă și s-a așezat pe treptele de la verandă, cu un pahar și o țigară, bucurându-se de aerul blând al înserării.

ANNA KANNER

Am ajuns în Orphea sâmbătă, 14 septembrie 2013.

Drumul de la New York nu-mi luase mai mult de două ore, însă aveam impresia că traversasem întreg Globul de la un capăt la celălalt. De la zgârie-norii din Manhattan, trecusem la orășelul acesta liniștit, scăldat în razele blânde ale soarelui de la sfârșitul după-amiezii. După ce am urcat pe strada principală, am traversat noul meu cartier pentru a ajunge la locuința pe care o închiriasem. Rulam încet, uitându-mă la cei care se plimbau, la copiii care se îngrămădeau lângă camioneta unui vânzător de înghețată, la locuitorii conștiincioși care-și îngrijeau straturile de flori. Domnea un calm absolut.

Până la urmă am ajuns acasă. O viață nouă mi se deschidea înainte. Singurele vestigii ale trecutului meu erau piesele de mobilier pe care o firmă de mutări mi le adusese de la New York. Am descuiat, am intrat și am aprins lumina din holul întunecat. Spre uimirea mea, am descoperit că podeaua era plină cu lăzile pe care deja le trimisesem. Am străbătut parterul în fugă: piesele de mobilier erau toate ambalate, niciuna nu fusese montată, lucrurile îmi erau îngrămădite în cutiile puse unele peste altele, la întâmplare, prin toate încăperile.

Am sunat imediat la firma de mutări pe care o angajasem. Însă persoana care mi-a răspuns mi-a explicat sec: „Cred că la mijloc e o eroare, doamnă Kanner. Am formularul în față, ați completat greșit

rubricile. Serviciul pe care l-ați solicitat nu includea și despachetarea”. Și a închis. Am ieșit ca să nu mai văd toată harababura și m-am așezat pe treptele de la verandă. Mă simțeam descurajată. Și-a făcut apariția o siluetă cu câte o sticlă de bere în fiecare mână. Era vecinul meu, Cody Illinois. Îl mai întâlnisem de două ori: când venisem să văd casa și după ce am semnat contractul, în timp ce-mi pregăteam mutarea.

— Aș vrea să-ți urez bun venit, Anna.

— Drăguț din partea ta, i-am răspuns cu o mutră plouată.

— Nu pari în apele tale.

Am ridicat din umeri. Mi-a întins o bere și s-a așezat lângă mine. I-am explicat neplăcerile cu cei de la firma de mutări și mi-a propus să mă ajute să despachetez. Câteva minute mai târziu urcam patul în ceea ce ar fi trebuit să fie dormitorul.

— Ce ar trebui să fac ca să mă integrez aici? l-am întrebat.

— N-ai de ce să te îngrijorezi. Oamenii te vor aprecia. De pildă, te-ai putea oferi ca voluntar la festivalul de teatru de vara viitoare. E un eveniment care reunește comunitatea.

Cody a fost prima persoană din Orphea cu care m-am împrietenit. Avea o librărie minunată pe strada principală, care, peste puțin timp, avea să devină pentru mine a doua casă.

În seara respectivă, după plecarea lui, în timp ce despachetam cutiile cu haine, am primit un telefon de la fostul meu soț.

— De ce ești neserioasă, Anna? mi-a zis când am răspuns. Ai plecat din New York fără să-ți iei la revedere de la mine.

— Ți-am zis de mult la revedere, Mark.

— Aoleu! Doare!

— De ce m-ai sunat?

— Aveam chef să stau de vorbă cu tine.

— Mark, uite că eu n-am chef să „stau de vorbă”. N-o să mai fim niciodată împreună. S-a

terminat.

S-a făcut că n-a auzit.

— Aseară am luat cina cu tatăl tău. A fost grozav.

— Te rog să-l lași în pace pe tata.

— Eu sunt de vină că mă adoră?

— De ce-mi faci asta, Mark? Ca să te răzbuni?

— Anna, ești cu fundu-n sus?

— Da, m-am enervat, chiar sunt cu fundu-n sus! Mobila nu e asamblată și nu știu s-o montez, deci am treburi mai importante de făcut decât să stau să te ascult!

Mi-am regretat imediat cuvintele, fiindcă i-am dat astfel ocazia să-mi propună să vină să mă ajute.

— Ai nevoie de ajutor? Am sărit în mașină, sunt deja pe drum!

— Nu, în niciun caz!

— Aș putea fi acolo în două ore. Am petrece noaptea montând mobila și punând țara la cale… Ar fi ca-n vremurile bune.

— Mark, îți interzic să vii.

Am închis și mi-am scos telefonul din funcțiune, ca să fiu lăsată-n pace. Numai că, a doua zi dimineață, am avut neplăcuta surpriză de a-l vedea pe Mark la mine la ușă.

— Ce cauți aici? l-am întrebat pe un ton disprețuitor.

Mi-a zâmbit larg.

— Ce primire călduroasă! Am venit să te ajut.

— Cine ți-a dat adresa?

— Maică-ta.

— Nu se poate! O omor!

— Anna, visează să ne vadă din nou împreună. Își dorește nepoței!

— La revedere, Mark.

A blocat ușa în clipa în care am dat să i-o închid în nas.

— Stai un pic, Anna, lasă-mă cel puțin să te ajut.

Aveam prea multă nevoie de o mână de ajutor ca să-l refuz. Și-apoi, tot era acolo. Și-a făcut numărul de bărbat perfect: a transportat mobila, a fixat tablourile pe pereți și a montat lustra.

— Adică o să locuiești aici de una singură? m-a întrebat într-un final, între două ture de dat găuri cu bormașina.

— Da, Mark. Aici începe noua mea viață.

* * *

Lunea următoare a însemnat prima mea zi de lucru la comisariat. Era 8:00 dimineața când m-am prezentat, în civil, la ghișeul de primire.

— Pentru o plângere? m-a întrebat polițistul fără să-și ridice nasul din ziar.

— Nu, i-am răspuns. Sunt noua voastră colegă.

Și-a îndreptat privirea spre mine, mi-a zâmbit prietenește, apoi a strigat:

— Băieți, a venit fata!

Am văzut făcându-și apariția un pluton de polițiști care se uitau la mine ca la un animal ciudat. Agentul șef Gulliver s-a apropiat și mi-a întins mâna amical:

— Bun venit, Anna.

Am fost primită cu căldură. I-am salutat și eu pe noii mei colegi, am schimbat câteva cuvinte, mi s-a oferit o cafea, mi s-au pus mai multe întrebări. Cineva a strigat vesel:

— Băieți, încep să cred în Moș Crăciun: un caraliu bătrân și rablagit iese la pensie și-n locul lui ne vine o tinerică superbă!

Au izbucnit cu toții în râs. Din păcate, atmosfera plină de voie bună n-avea să dureze prea mult.

JESSE ROSENBERG

Vineri, 27 iunie 2014

29 de zile înaintea premierei

Am plecat spre Orphea dis-de-dimineață.

Țineam neapărat să înțeleg ce se întâmplase cu o zi în urmă în apartamentul lui Stephanie. Pentru agentul șef Gulliver, era vorba despre o simplă spargere. Teorie în care nu crezusem nicio clipă. Colegii mei de la laboratorul de criminalistică rămăseseră în apartament până noaptea târziu ca să încerce să găsească amprente, dar nu dăduseră de nimic. Din punctul meu de vedere, ținând cont de violența loviturii primite, susțineam serios ideea unui agresor bărbat.

Stephanie trebuia găsită. Mă simțeam presat de timp. Pe când străbăteam șoseaua 17, am accelerat puternic pe ultima linie dreaptă înainte de intrarea în oraș, fără să fi pornit nici girofarul, nici sirena.

Abia după ce am trecut de panoul care anunța intrarea pe teritoriul localității, am observat o mașină de poliție fără însemne, ascunsă în spatele acestuia, care a pornit imediat în urmărirea mea. Am tras pe dreapta și, în oglinda retrovizoare, am zărit o tânără drăguță, în uniformă, ieșind din vehicul și îndreptându-se către mine. Eram pe punctul de a face cunoștință cu prima persoană dispusă să mă ajute să descurc cazul: Anna Kanner.

În timp ce se apropia de geamul meu coborât, am fluturat legitimația de polițist spre ea și i-am zâmbit.

— Căpitanul Jesse Rosenberg, mi-a citit cu voce tare numele de pe legitimație. Aveți o urgență?

— Mi se pare că v-am observat ieri, în trecere, pe Bendham Road. Sunt sticletele lăsat lat.

— Agent șef adjunct Anna Kanner, s-a prezentat tânăra. Ce vă mai face capul, domnule căpitan?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare. Mărturisesc însă că sunt foarte tulburat de ceea ce s-a întâmplat în apartament. Agentul șef Gulliver consideră că a fost vorba despre o spargere, teorie în care nu cred absolut deloc. Mă întreb dacă nu cumva m-am băgat într-un caz tare-ncurcat.

— Gulliver e idiotul idioților, mi-a spus Anna. Vorbiți-mi însă despre caz, vă rog, chiar mă interesează.

Am priceput că Anna mi-ar fi putut fi un aliat prețios în Orphea. Ulterior aveam să descopăr că, în plus, era și un polițist remarcabil. Drept pentru care i-am propus:

— Anna, dacă-mi permiți să te tutuiesc, te pot invita la o cafea? O să-ți povestesc totul.

•

Câteva minute mai târziu, la o masă dintr-un mic local liniștit de pe marginea drumului, îi explicam Annei că totul începuse atunci când Stephanie Mailer venise să mă cunoască și să-mi vorbească despre ancheta pe care o făcea în legătură cu asasinatul cvadruplu de la Orphea, din 1994.

— Ce a fost acest cvadruplu asasinat din 1994? m-a întrebat Anna.

— Cel în care au fost uciși primarul din Orphea și familia lui, i-am explicat. Și o femeie care trecea pe acolo făcând jogging. Un adevărat măcel. Era seara inaugurării festivalului de teatru de la Orphea. A fost și cel dintâi caz serios pe care l-am avut. La vremea respectivă, eu și colegul meu de echipă, Derek Scott, l-am considerat rezolvat. Iată însă că lunea trecută Stephanie a venit să-mi spună că greșiserăm, că ancheta nu fusese dusă la bun sfârșit și că ne înșelaserăm în legătură cu vinovatul. După care a dispărut și ieri i-a fost spart apartamentul.

Anna părea foarte uimită de ceea ce îi povestisem. După ce ne-am terminat cafeaua, ne-am dus împreună la apartamentul lui Stephanie. Era încuiat și sigilat, dar aveam cheia pe care mi-o dăduseră părinții jurnalistei.

Înăuntru, totul era întors pe dos. Singurul element concret de care dispuneam era acela că ușa de la intrarea în apartament nu fusese forțată.

— Părinții lui Stephanie afirmă că singura cheie de rezervă este cea de la ei, am spus. Ceea ce înseamnă că persoana care a intrat avea cheile lui Stephanie.

Întrucât îi pomenisem mai devreme de mesajul pe care Stephanie i-l trimisese lui Michael Bird, redactorul-șef de la *Orphea Chronicle,* Anna a remarcat:

— Dacă are cineva cheile lui Stephanie, poate că are și telefonul ei mobil.

— Vrei să zici că nu ea a trimis mesajul? Atunci cine?

— Cineva care voia să câștige timp, a sugerat Anna.

Am scos din buzunarul de la spate al pantalonilor plicul recuperat cu o zi în urmă din cutia de scrisori și i l-am întins.

— E extrasul de cont de la cartea de credit a lui Stephanie, i-am explicat. A făcut o călătorie la Los Angeles la începutul lunii – trebuie să vedem în ce scop. După câte am verificat, de atunci n-a mai luat avionul. Dacă a mai plecat, a făcut-o cu mașina. Am dat un aviz de cercetare generală în legătură cu numărul de înmatriculare: dacă se află pe undeva pe drum, poliția autostrăzii o va găsi rapid.

— N-ai stat degeaba, mi-a zis Anna impresionată.

— Nu e timp de pierdut, i-am răspuns. Am făcut și o cerere pentru o listă cu apelurile telefonice și cu operațiunile de pe cardul bancar din ultimele luni. Sper să le am în seara asta.

Anna a aruncat o privire scurtă pe extrasul de cont.

— Cardul a fost folosit ultima oară luni seara, la ora 21:55, la *Kodiak Grill,* a observat ea. E un restaurant de pe strada principală. Ar trebui să mergem acolo. Poate a văzut cineva ceva.

Kodiak Grill se afla la capătul de sus al străzii principale. După ce a consultat planificatorul

săptămânii, administratorul ne-a spus care dintre angajați fuseseră de serviciu luni seara. Una dintre chelnerițele interogate a recunoscut-o pe Stephanie după fotografia pe care i-am arătat-o.

— Da, ne-a spus, mi-o amintesc. Era pe la începutul săptămânii când am văzut-o. Stătea acolo, o fată frumoasă și singură.

— V-a atras atenția ceva deosebit din moment ce vă amintiți de ea dintre atâția clienți care trec zi de zi pe aici?

— Nu era prima oară când venea. Cerea de fiecare dată aceeași masă. Spunea că așteaptă pe cineva care însă n-a apărut niciodată.

— Și luni ce s-a întâmplat?

— A sosit pe la șase seara, când abia intrasem în tură. Și a așteptat. Până la urmă, a comandat o salată Cezar și o coca-cola. Într-un final, a plecat.

— Exact, pe la zece.

— Posibil. Ora nu mi-o mai amintesc, dar de rămas, a rămas mult timp. A plătit și a plecat. Asta e tot ce-mi aduc aminte.

Ieșind de la *Kodiak Grill,* am observat că vizavi se afla sediul unei bănci, dotat cu un bancomat.

— Obligatoriu trebuie să aibă camere de supraveghere, a spus Anna. Poate că Stephanie a fost filmată luni.

Câteva minute mai târziu, ne găseam în biroul strâmt al unui agent de securitate al băncii, care ne-a arătat unghiurile de înregistrare ale diferitelor camere video ale clădirii. Unul dintre ele cuprindea trotuarul și se zărea chiar și terasa de la *Kodiak Grill.* Apoi ne-a arătat înregistrările video din ziua de luni, începând cu ora 18:00. Uitându-mă atent la trecătorii care defilau pe ecran, am zărit-o dintr-odată.

— Stop! am strigat. Ea e, Stephanie.

Agentul de securitate a oprit imaginea.

— Acum dați încet înapoi, l-am rugat.

Pe ecran, Stephanie mergea cu spatele. Țigara pe care o ținea între buze creștea la loc, apoi a

aprins-o cu o brichetă aurită, a prins-o între degete, a băgat-o în pachet și pe acesta în geantă. A mers mai departe cu spatele, și-a schimbat direcția pe trotuar până la un mic automobil albastru cu două uși, în care a urcat.

— E mașina ei, am observat. O Mazda cu două uși, de culoare albastră. Am văzut-o urcând în ea luni, în parcarea centrului regional al poliției statale.

L-am rugat pe agentul de securitate să mai ruleze o dată secvența în sens normal și astfel am văzut-o pe Stephanie ieșind din mașină, aprinzându-și o țigară, fumând în timp ce făcea câțiva pași pe trotuar, înainte de a se îndrepta către *Kodiak Grill.*

Am urmărit mai departe înregistrarea până la 21:55, oră la care Stephanie a achitat cina cu cardul. După două minute, am văzut-o apărând din nou. S-a îndreptat cu pas grăbit spre mașină. În momentul în care a urcat, și-a scos din geantă telefonul mobil. O suna cineva. A răspuns, iar convorbirea a fost scurtă. Părea că nu vorbește, ci doar că ascultă. După ce a închis, pentru o clipă, a rămas nemișcată. O puteam vedea clar prin geamurile mașinii. A căutat un număr în agenda telefonului și a sunat, dar a închis imediat. De parcă nu s-ar fi realizat conexiunea. A așteptat cinci minute, la volan. Părea nervoasă. Apoi a mai format un număr: de data aceasta părea că vorbește. Totul n-a durat mai mult de douăzeci de secunde. Până la urmă a demarat și a dispărut spre nord.

— S-ar putea să fie ultima imagine cu Stephanie Mailer, am șoptit.

•

Ne-am petrecut jumătate din după-amiază interogându-i pe prietenii lui Stephanie. Cei mai mulți locuiau în Sag Harbor, de unde provenea ea.

De luni, niciunul nu mai știa nimic de Stephanie și toți erau îngrijorați, cu atât mai mult cu cât și

părinții ei îi sunaseră, ceea ce le sporise temerile. Încercaseră să dea de ea la telefon, pe e-mail, pe rețelele de socializare, ba chiar îi bătuseră și la ușă, dar fără succes.

Din discuțiile pe care le-am avut, a reieșit că Stephanie era o fată bună din toate punctele de vedere. Nu se droga, nu bea cine știe ce și se înțelegea cu toată lumea. Prietenii știau mai multe decât părinții săi despre viața ei intimă. Una dintre prietene a afirmat că îl cunoscuse de curând pe iubitul lui Stephanie:

— Da, avea pe cineva, un anume Sean cu care a venit într-o seară. A fost ciudat…

— Cea fost ciudat?

— Chimia dintre ei. Ceva nu se lega.

O alta a susținut că Stephanie era cufundată cu totul în munca ei:

— În ultima vreme aproape că n-o mai vedeam. Zicea că are enorm de lucru.

— La ce lucra?

— Nu știu.

O a treia ne-a vorbit despre călătoria ei la Los Angeles:

— Da, s-a dus la Los Angeles acum cincisprezece zile, dar m-a atenționat să nu spun nimănui.

— Despre ce a fost vorba?

— Nu știu.

Ultimul prieten cu care stătuse de vorbă fusese Timothy Volt. Se văzuseră duminica trecută, seara.

— A venit pe la mine, ne-a explicat acesta. Eram singur acasă și am băut câteva pahare.

— Vi s-a părut tensionată, neliniștită? l-am întrebat.

— Nu.

— Ce gen de fată era Stephanie?

— Genială, sclipitoare, dar cu un caracter groaznic, încăpățânată ca un catâr. Când îi intra în cap o idee, nu-i mai ieșea.

— Vă ținea la curent cu ceea ce lucra?

— Oarecum. Mi-a spus că are un proiect foarte important în acest moment, dar n-a intrat în detalii.

— Ce fel de proiect?

— O carte. În orice caz, acesta a fost motivul pentru care s-a întors în zonă.

— Cum așa?

— Stephanie e foarte ambițioasă. Visează să ajungă o scriitoare celebră și va și ajunge. De altfel, a și lucrat în domeniu, la o revistă literară, până în septembrie… îmi scapă titlul…

— Așa e, am încuviințat eu, la *Revista Literară Newyorkeză.*

— Da, despre revista asta e vorba. Dar și-a luat slujba aceea doar ca să-și plătească facturile. Când a fost dată afară, a anunțat că vrea să se întoarcă în Hamptons pentru că e liniște și așa poate scrie. Îmi aduc aminte că mi-a spus într-o zi: „Dacă m-am întors aici, am făcut-o pentru a scrie o carte”. Cred că avea nevoie de timp și de liniște, lucruri pe care aici chiar le-a găsit. Altfel, de ce-ar fi acceptat o slujbă de jurnalist plătit la bucată la un ziar local? Vă spun eu: e o ambițioasă. Vrea și luna de pe cer. Dacă a venit în Orphea, atunci motivele sunt serioase. Poate că nu reușea să se concentreze în agitația din New York. Scriitorii se mai mută la țară, vedem asta des, nu?

— Unde scria?

— Presupun că acasă.

— La computer?

— Habar n-am. De ce?

Ieșind de la Timothy Volt, Anna a observat că acasă la Stephanie nu exista niciun computer.

— Numai dacă nu cumva l-a luat „musafirul” de aseară, am spus.

Am profitat că ne aflam în Sag Harbor pentru a merge să-i vedem pe părinții lui Stephanie. Aceștia nu auziseră niciodată de vreun iubit pe nume Sean, iar Stephanie nu le lăsase niciun computer. Din precauție, i-am rugat să ne permită să aruncăm o privire în camera lui Stephanie. Aceasta nu mai

fusese folosită de când fiica lor era în liceu, așa că rămăsese intactă: afișe pe pereți, trofee sportive, animale de pluș pe pat și cărțile de școală.

— Sunt ani de când Stephanie n-a mai dormit aici, ne-a explicat Trudy Mailer. După liceu a plecat la universitate, apoi a rămas în New York până a fost dată afară, în septembrie, de la *Revista Literară Newyorkeză.*

— Există un motiv anume care a împins-o pe Stephanie să se mute în Orphea? am întrebat fără a dezvălui ceea ce ne spusese Timothy Volt.

— După cum v-am spus și ieri, își pierduse slujba din New York și voia să revină în Hamptons.

— Dar de ce la Orphea? am insistat.

— Fiindcă este cel mai mare oraș din regiune, bănuiesc.

— Doamnă Mailer, m-am aventurat eu să întreb, Stephanie avea cumva dușmani în New York? Era certată cu cineva?

— Nu, în niciun caz.

— Locuia singură?

— Avea o colegă de apartament, o tânără care lucra și ea la *Revista Literară Newyorkeză.* Alice Filmore. Ne-am întâlnit o dată, când am mers s-o ajutăm pe Stephanie să ia niște mobilă, după ce s-a hotărât să părăsească New York-ul. Nu erau decât vreo trei nimicuri pe care le-am dus direct în apartamentul ei din Orphea.

Negăsind nimic nici acasă la ea, nici la părinții ei, ne-am hotărât să ne întoarcem în Orphea și să verificăm computerul lui Stephanie de la redacția *Orphea Chronicle.*

Era ora 17:00 când am ajuns la sediul ziarului. Michael Bird ne-a condus printre birourile angajaților. Ni l-a arătat pe al lui Stephanie: era foarte ordonat și pe el erau așezate un computer, o tastatură, o cutie cu batiste de hârtie, o cantitate uriașă de pixuri identice, puse într-o cană de ceai, un blocnotes și un top de hârtie de scris. Le-am

verificat rapid, fără să-mi atragă nimic atenția, după care am întrebat:

— A avut cineva acces la computerul ei de când lipsește?

Spunând asta, am apăsat butonul care se presupunea că va pune în funcțiune mașinăria.

— Nu, mi-a răspuns Michael, computerele sunt protejate cu parole individuale.

Cum aparatul nu pornea, am apăsat iarăși butonul, continuând să-i pun întrebări lui Michael:

— Deci, nu există nicio posibilitate ca vreo altă persoană să fi intrat în computerul ei?

— Niciuna, ne-a asigurat Michael. Numai Stephanie știa parola. Nimeni altcineva, nici măcar specialistul IT. De altfel, nu-mi dau seama cum o să-l verificați dacă n-o știți.

— Avem specialiști care vor reuși, nu vă faceți griji. Dar aș fi vrut măcar să se deschidă.

M-am aplecat sub birou ca să verific dacă aparatul era în priză, dar dedesubt nu era nicio unitate de computer. Nimic.

Am ridicat capul și am întrebat:

— Unde e computerul lui Stephanie?

— Acolo, dedesubt, nu? a zis Michael.

— Nu, aici nu e nimic!

Michael și Anna s-au aplecat și ei ca să constate că sub birou nu mai erau decât niște cabluri care atârnau în gol.

— Cineva a furat computerul lui Stephanie! a strigat Michael, năucit.

•

La ora 18:30, mașini ale poliției din Orphea și ale poliției statale se înșirau de-a lungul clădirii în care se afla sediul ziarului *Orphea Chronicle.*

Înăuntru, un ofițer de la brigada criminalistică ne-a confirmat că avusese loc un jaf. Michael, Anna și cu mine l-am urmat ca-ntr-o procesiune până la o încăpere de serviciu de la subsol care era utilizată în egală măsură ca debara și ieșire de siguranță. În fundul camerei, o ușă dădea spre o

scară abruptă ce urca până în stradă. Geamul acesteia fusese spart cât să se poată strecura o mână ca s-o deschidă din interior.

— Ați intrat vreodată în încăperea asta? l-am întrebat pe Michael.

— Niciodată. Nimeni nu vine la subsol. Aici nu sunt decât arhive în care nu-și bagă nimeni nasul.

— Nu există alarmă sau camere de supraveghere? s-a interesat Anna.

— Nu, cine să le plătească? Și credeți-mă, dacă aș avea bani, aș repara mai întâi țevăria.

— Am încercat să prelevăm niște urme de pe clanțe, mi-a explicat polițistul de la brigada criminalistică, dar sunt atâtea amprente și murdărie de tot felul, încât n-avem cum să le folosim. Nici în jurul biroului lui Stephanie n-am găsit nimic. După părerea mea, pe ușa asta a intrat, a urcat la etaj, a luat computerul și tot pe aici a plecat.

Ne-am întors în redacție.

— Michael, am întrebat, ar fi putut face asta cineva de pe-aici?

— Ei, nici vorbă! s-a arătat jignit redactorul-șef. Cum vă puteți închipui așa ceva? Am toată încrederea în oamenii mei.

— Atunci cum vă explicați că o persoană străină a știut exact care era computerul lui Stephanie?

— Habar n-am, a oftat Michael.

— Dimineața cine ajunge primul aici? a întrebat Anna.

— Shirley. În general, ea descuie birourile în fiecare dimineață.

Am chemat-o și am întrebat-o:

— În ultimele dimineți, ați constatat ceva neobișnuit când ați sosit la birou?

Pe moment, Shirley a rămas surprinsă, dar apoi a făcut un efort de memorie și, dintr-odată, fața i s-a luminat.

— Personal, n-am văzut nimic. E adevărat că marți dimineață, Newton, unul dintre jurnaliști, mi-a spus că a găsit deschis computerul lui. Știa că

îl oprise seara, fiindcă plecase ultimul. Mi-a făcut scandal și-a zis că i-a umblat cineva în computer fără știrea lui, dar cred că pur și simplu a uitat că l-a lăsat deschis.

— Care e biroul lui Newton? am întrebat.

— Primul de lângă cel al lui Stephanie.

Am apăsat butonul de pornire al computerului știind că nu mai puteau fi amprente utilizabile, întrucât mai fusese folosit de atunci. Ecranul s-a luminat:

COMPUTERUL LUI: *Newton*
PAROLA:

— A deschis un computer la întâmplare, am spus. A văzut ce nume se afișează pe ecran și și-a dat seama că nu era cel pe care-l căuta. După care l-a deschis pe-al doilea și a văzut numele lui Stephanie. N-a avut nevoie să caute mai departe.

— Ceea ce dovedește că nu era cineva din interiorul redacției, a intervenit Michael, de acum liniștit.

— Și mai ales că furtul a avut loc în noaptea de luni spre marți, am continuat. Adică în noaptea când a dispărut Stephanie.

— În noaptea când a dispărut Stephanie? a repetat Michael, alarmat. Cum adică, *a dispărut*?

În loc de răspuns, l-am întrebat:

— Puteți să-mi imprimați articolele scrise de Stephanie de când a venit la ziarul dumneavoastră?

— Bineînțeles. Domnule căpitan, îmi spuneți și mie ce se întâmplă? Credeți că Stephanie a pățit ceva?

— Da, așa cred. Și mai cred că e vorba despre ceva grav.

Părăsind redacția, am dat peste agentul șef Gulliver și peste primarul orașului, Alan Brown, care discutau pe trotuar despre situația creată. Primarul m-a recunoscut imediat. Ai fi zis că tocmai văzuse o fantomă.

— Dumneavoastră aici? s-a mirat.

— M-aș fi bucurat să ne revedem în alte împrejurări.

— În ce împrejurări? a întrebat. Ce se-ntâmplă? De când vine poliția statală pentru un biet furt?

— Nu aveți autoritatea de a acționa aici! a adăugat agentul șef Gulliver.

— În oraș a fost consemnată o dispariție, domnule agent șef Gulliver, iar disparițiile sunt responsabilitatea poliției statale.

— O dispariție? a întrebat șocat primarul Brown.

— Nu e vorba de nicio dispariție! a țipat agentul șef Gulliver, exasperat. Nu deținești nici cel mai mic indiciu în acest sens, domnule căpitan Rosenberg! Ați sunat la biroul procurorului? Ar fi trebuit s-o faceți dacă sunteți atât de sigur pe dumneavoastră! Sau poate că ar trebui să sun eu?

Nu i-am răspuns nimic și am plecat.

•

În aceeași noapte, la ora 3:00, centrala pompierilor din Orphea a fost anunțată că a izbucnit un incendiu pe Bendham Road 77, adresa lui Stephanie Mailer.

DEREK SCOTT

30 iulie 1994, seara cvadruplului asasinat.

Am ajuns în Orphea la ora 20:55. Am traversat Long Island în timp record.

Am sosit cu sirena pornită la colțul străzii principale care era închisă pentru inaugurarea festivalului de teatru. Un vehicul al poliției locale, care staționa acolo, ne-a deschis drumul prin cartierul Penfield. Acesta era complet închis și plin de mașini de intervenție venite din toate orașele din vecinătate. Benzi de siguranță ale poliției fuseseră trase în jurul lui Penfield Lane, iar dincolo de ele se îngrămădeau curioșii care soseau

dinspre strada principală ca să nu scape nimic din spectacol.

Jesse și cu mine eram primii anchetatori de la Poliția Criminală prezenți la locul faptei. Ne primise Kirk Harvey, comandantul poliției din Orphea.

— Sunt sergent Derek Scott de la poliția statală, m-am prezentat fluturându-mi legitimația, iar acesta e adjunctul meu, inspectorul Jesse Rosenberg.

— Sunt agent șef Kirk Harvey, ne-a salutat polițistul, vizibil ușurat pentru că putea preda cazul altcuiva. Nu vă ascund că sunt complet depășit de situație. N-am mai avut niciodată de-a face cu așa ceva. Avem patru morți. Un adevărat măcel.

Polițiști alergau în toate direcțiile, strigând ordine și contraordine. Cum eram ofițerul cel mai mare în grad de la fața locului, am decis să preiau comanda operațiunilor.

— Trebuie închise toate căile de acces, i-am solicitat agentului șef Harvey. Ridicați baraje. Voi cere întăriri de la poliția autostrăzii și de la toate unitățile disponibile ale poliției statale.

La douăzeci de metri de noi, zăcea, într-o baie de sânge, corpul unei femei în îmbrăcăminte sport. Ne-am apropiat încet. Un polițist stătea de pază în apropiere, străduindu-se să nu privească în direcția cadavrului.

— A găsit-o soțul ei. E acolo, într-o ambulanță, dacă doriți să-l interogați. Cel mai groaznic însă e înăuntru, mi-a spus arătând spre casa de lângă noi. Un copil și mama lui…

Ne-am îndreptat imediat către clădire. Am dat s-o scurtăm pe gazon, dar ne-am trezit cu pantofii scufundați în patru centimetri de apă.

— Fir-ar al dracului, am înjurat, sunt leoarcă la picioare, o să facem numai apă peste tot. De ce e fleșcăraia asta aici? N-a mai plouat de săptămâni.

— S-a spart o conductă din sistemul automat de stropire, domnule sergent, mi-a explicat din casă

un alt polițist, pus să păzească. Încercăm să oprim apa.

— Nu vă atingeți de nimic, am ordonat. Lăsăm totul cum este până când își termină treaba cei de la criminalistică. Puneți benzi de protecție în jurul peluzei, ca s-o ia toți pe alee. Nu vreau să se ude scena crimei.

M-am șters de bine, de rău pe treptele de la intrare. Am pătruns apoi în casă: ușa fusese spartă cu lovituri de picior. Drept în fața noastră, pe coridor, o femeie era întinsă pe jos, ciuruită de gloanțe. Alături, o valiză deschisă și umplută pe jumătate. La dreapta era un mic living în care se găsea corpul unui băiat de vreo zece ani, mort și el prin împușcare, prăbușit peste perdele de parcă ar fi fost doborât înainte de a se fi putut ascunde. În bucătărie, un bărbat de vreo patruzeci de ani, căzut pe burtă, se afla și el într-o băltoacă de sânge: probabil că fusese atins de gloanțe când încercase să fugă.

Mirosul de moarte și de măruntaie era insuportabil. Am ieșit repede, livizi și șocați de ceea ce văzusem.

În scurt timp, am fost chemați din garajul primarului. Polițiștii descoperiseră și alte valize în portbagajul mașinii. Primarul și familia sa erau evident pe punctul de a pleca de acasă.

* * *

Noaptea era caldă, iar tânărul viceprimar Brown era lac de transpirație în costum, coborând strada principală cât putea de repede și croindu-și drum prin mulțime. Plecase de la teatru imediat ce fusese anunțat despre evenimente și se hotărâse să se ducă în Penfield Crescent pe jos, convins că s-ar fi deplasat mai rapid așa decât cu mașina. Avusese dreptate: din cauza mulțimii, centrul era blocat. La colțul străzii Durham, locuitorii, care aflaseră câte ceva dintr-un zvon îngrijorător, l-au zărit și au făcut cerc în jurul lui ca să afle noutăți. Nu le-a răspuns nimic și a luat-o la fugă ca nebunul. Pe

Bendham Road a făcut stânga și a continuat să alerge până la cartierul rezidențial. La început, a străbătut străzi pustii, cu case în care lumina era stinsă. Apoi, în depărtare, a zărit agitație. Pe măsură ce se apropia, vedea intensificându-se aura pâlpâitoare a girofarurilor de la mașinile de intervenție. Mulțimea de gură-cască sporea. Unii îl întrebau câte ceva, dar nu i-a băgat în seamă și nu s-a oprit. Și-a făcut drum până în fața benzilor de siguranță ale poliției. Zărindu-l, agentul șef Ron Gulliver l-a lăsat imediat să treacă. În primele momente, Alan Brown a fost depășit de scenă: zgomote, lumini, un cadavru acoperit cu un cearșaf alb, zăcând pe trotuar. Nu știa în ce direcție s-o apuce. A oftat ușurat zărind chipul familiar al lui Kirk Harvey, comandantul poliției din Orphea, cu care eu și Jesse stăteam de vorbă.

— Pentru Dumnezeu, Kirk, i-a spus Brown, repezindu-se spre el, ce s-a-ntâmplat? E-adevărat ce se-aude? Au fost asasinați Joseph și familia lui?

— Toți trei, Alan, i-a răspuns cu gravitate comandantul Harvey.

A făcut un semn din cap spre casa în care polițiștii intrau și ieșeau.

— Au fost găsiți toți trei înăuntru. Un masacru.

Comandantul Harvey ne-a prezentat viceprimarului.

— Aveți vreo pistă? Indicii? ne-a întrebat acesta.

— Deocamdată, nimic, i-am răspuns. Ceea ce ne pune pe gânduri este că faptele au avut loc chiar în seara inaugurării festivalului de teatru.

— Credeți că există o legătură?

— E prea devreme ca să spun asta. Totuși, nu înțeleg ce căuta acasă primarul. N-ar fi trebuit să fie prezent la Teatrul Mare?

— Ba da, ne dăduserăm întâlnire la ora șapte. Fiindcă n-a venit, am încercat să-l sun acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Spectacolul trebuia să înceapă, așa că am improvizat eu discursul de

deschidere, iar locul lui a rămas gol. În pauză am fost informat despre ce s-a întâmplat.

— Alan, a intervenit comandantul Harvey, în portbagajul de la mașina primarului Gordon au fost găsite valize. Părea că, împreună cu familia, era pe picior de plecare.

— *Pe picior de plecare?* Cum adică, *pe picior de plecare*? Ce plecare?

— Toate ipotezele sunt încă posibile, i-am explicat. În ultima vreme, vi s-a părut că primarul era preocupat de ceva anume? V-a spus că a primit amenințări? Era îngrijorat pentru propria siguranță?

— Amenințări? Nu, nu mi-a spus niciodată așa ceva. Se poate… Aș putea merge să văd ce e în casă?

— Mai bine să evităm să contaminăm scena crimei, l-a oprit comandantul Harvey. Și-apoi, chiar nu e deloc o priveliște plăcută, Alan. A avut loc un adevărat măcel. Cel mic a fost ucis în living, nevasta lui Gordon, Leslie, pe coridor, Joseph în bucătărie.

Viceprimarul Brown s-a clătinat, având dintr-odată senzația că-l lasă picioarele, așa că s-a așezat pe trotuar. Și-a ațintit din nou privirea spre cearșaful alb, aflat la vreo zece metri de el.

— Dacă sunt toți morți în casă, atunci acolo cine e? a întrebat, arătând spre cadavru.

— O tânără, Meghan Padalin, i-am răspuns. Făcea jogging. Probabil că s-a întâlnit cu criminalul când acesta ieșea din casă, așa că i-a căzut și ea victimă.

— Imposibil! a exclamat viceprimarul, ascunzându-și fața în palme. E un coșmar!

Moment în care agentul șef adjunct Ron Gulliver a sosit lângă noi și i s-a adresat direct lui Brown:

— Presa pune multe întrebări. Ar trebui să dea cineva o declarație.

— Eu… nu știu dacă pot face față… s-a bâlbâit Alan, livid.

— Alan, a intervenit comandantul Harvey, trebuie. De acum, tu ești primarul orașului.

JESSE ROSENBERG

Sâmbătă, 28 iunie 2014

Cu 28 de zile înainte de premieră

Era opt dimineața. Pe când orașul se trezea încet la viață, pe Bendham Road, plină de mașini de pompieri, agitația era în toi. Clădirea în care locuise Stephanie nu mai era decât o ruină fumegândă. Apartamentul ei fusese distrus complet de flăcări.

Pe trotuar, Anna și cu mine ne uitam la acel du-te-vino al pompierilor care se grăbeau să înfășoare furtunurile și să-și aranjeze materialele. În scurt timp, șeful lor a venit lângă noi.

— E un incendiu provocat, ne-a spus pe un ton hotărât. Din fericire, nu există răniți. Acasă era doar locatarul de la etajul unu, dar a avut timp să iasă. El ne-a și anunțat. Puteți veni cu mine? Aș vrea să vă arăt ceva.

L-am urmat în interiorul clădirii, apoi pe scări. Aerul era plin de fum și înțepător. Ajunși la etajul doi, am descoperit că ușa de la apartamentul lui Stephanie era larg deschisă. Și părea intactă. La fel și broasca.

— Cum ați intrat fără să spargeți ușa și fără să forțați încuietoarea? a întrebat Anna.

— Tocmai asta voiam să vă arăt, a răspuns șeful pompierilor. Când am sosit, ușa era larg deschisă, exact așa cum o vedeți acum.

— Incendiatorul a avut chei potrivite, am spus.

Anna s-a uitat la mine cu seriozitate:

— Jesse, cred că individul pe care l-ai surprins aici joi seara a venit să-și termine treaba.

M-am apropiat ca să mă uit înăuntru: nu mai rămăsese nimic. Mobilierul, pereții, cărțile, totul era carbonizat. Persoana care dăduse foc avusese un singur scop: să facă totul să ardă.

•

În stradă, Brad Melshaw, locatarul de la primul etaj, era așezat pe treptele blocului vecin, învelit într-o pătură și bând o cafea, în timp ce contempla fațada înnegrită de flăcări. Ne-a explicat că își terminase treaba la *Cafeneaua Athéna* pe la 23:30.

— M-am întors direct acasă. N-am observat nimic deosebit. Am făcut un duș, m-am uitat un pic la televizor și am adormit pe canapea, cum mi se întâmplă deseori. Pe la trei dimineața, m-am trezit brusc. Apartamentul era plin de fum. Mi-am dat seama imediat că venea din casa scărilor și, deschizând ușa, am văzut că ardea etajul de deasupra. Am coborât cât am putut de repede în stradă și am sunat de pe mobil la numărul de urgență. Se pare că Stephanie nu era acasă. Are probleme, nu-i așa?

— Cine v-a spus?

— Toată lumea vorbește. Orașul e mic, știți…

— O cunoașteți bine pe Stephanie?

— Nu. Ca niște vecini care se mai întâlnesc uneori pe scări. Avem programe foarte diferite. S-a mutat aici în septembrie, anul trecut. E simpatică.

— V-a vorbit cumva despre faptul că avea de gând să facă o călătorie? V-a spus că va lipsi de acasă?

— Nu. După cum v-am zis, nu eram atât de apropiați încât să-mi spună astfel de lucruri.

— V-ar fi putut ruga să-i udați florile sau să-i ridicați corespondența.

— Nu mi-a cerut niciodată astfel de servicii.

Dintr-odată, chipul lui Brad Melshaw s-a tulburat.

— Ba da! a strigat el. Cum de-am putut uita? S-a certat cu un polițist acum vreo câteva seri.

— Când?

— Sâmbăta trecută.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Mă întorceam pe jos de la restaurant. Era către miezul nopții. În fața blocului era oprită o mașină de poliție, iar Stephanie stătea de vorbă cu șoferul. Îi zicea: „Nu-mi poți face asta, am nevoie de tine”. Și el i-a răspuns: „Nu mai vreau să aud de tine. Dacă mai suni, fac plângere”. A demarat și a plecat. Ea a rămas un moment pe trotuar. Părea complet pierdută. Am așteptat în colțul străzii până când a urcat. Nu voiam s-o fac să se simtă prost.

— Ce fel de mașină de poliție era? a întrebat Anna. Din Orphea sau din altă parte? A poliției statale? A poliției autostrăzii?

— Nu știu. N-am fost atent la asta. Și era și noapte.

Am fost întrerupți de primarul Brown.

— Îmi închipui că ați citit ziarul de azi, nu-i așa, domnule căpitan Rosenberg? mi-a spus pe un ton furios, despăturind în fața mea un exemplar din *Orphea Chronicle.*

Pe pagina întâi era o fotografie a lui Stephanie, deasupra căreia era titrat:

AȚI VĂZUT-O PE ACEASTĂ TÂNĂRĂ?

Stephanie Mailer, jurnalistă la Orphea Chronicle, *nu a mai dat niciun semn de viață de luni. În jurul dispariției sale s-au produs evenimente ciudate. Poliția statală anchetează.*

— Nu sunt la curent cu articolul, domnule primar, l-am asigurat.

— Fie că sunteți la curent, fie că, domnule căpitan Rosenberg, dumneavoastră ați creat toată agitația asta! mi-a răspuns Brown, enervat.

M-am întors spre clădirea distrusă de flăcări.

— Tot susțineți că nu se întâmplă nimic în Orphea?

— Nimic de care să nu se poată ocupa poliția locală. Așa că nu mai produceți dumneavoastră și mai multă dezordine, da? Financiar vorbind, orașul nu stă prea bine, și toată lumea mizează pe sezonul estival și pe festivalul de teatru pentru a relansa economia. Dacă turiștii se sperie, nu vor mai veni.

— Permiteți-mi să insist, domnule primar: cred că poate fi vorba despre ceva deosebit de grav…

— Vă lipsește primul indiciu necesar, domnule căpitan Rosenberg. Agentul șef Gulliver îmi spunea ieri că mașina lui Stephanie n-a mai fost văzută de luni. Dacă femeia a plecat pur și simplu din oraș? Am dat câteva telefoane ca să mă informez în privința dumneavoastră și se pare că luni vă pensionați.

Anna s-a uitat la mine amuzată.

— Jesse, m-a întrebat, chiar pleci din poliție?

— Nu plec nicăieri înainte de a rezolva acest caz.

•

Mi-am dat seama că primarul Brown avea multă trecere fiindcă, după ce Anna și cu mine am plecat din Bendham Road și am ajuns la comisariatul din Orphea, am primit un telefon de la superiorul meu, maiorul McKenna.

— Rosenberg, mi-a zis, primarul din Orphea mă hărțuiește cu telefoanele. Afirmă că răspândești panică în oraș.

— Domnule maior, i-am explicat, a dispărut o femeie și asta s-ar putea să aibă o legătură cu cvadruplul asasinat din 1994.

— Cazul acela e închis, Rosenberg. Ar trebui să știi, fiindcă tu l-ai rezolvat.

— Știu, domnule maior. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva ne-a scăpat ceva la vremea respectivă…

— Ce tot spui?

— Tânăra dispărută e o jurnalistă care redeschisese ancheta. N-ar putea fi un indiciu de urmărit?

— Rosenberg, mi-a răspuns McKenna pe un ton iritat, conform comandantului poliției locale, nu deții nici cel mai mic indiciu. În schimb, ești pe cale de a-mi strica sâmbăta și mai și riști să treci drept un idiot exact cu două zile înainte de a pleca din poliție. Chiar asta vrei?

Am tăcut, iar McKenna a continuat pe un ton mai prietenos:

— Uite ce e. Trebuie să plec cu familia la lacul Champlain în weekend, ceea ce voi și face, având grijă să-mi uit telefonul acasă. Așa că voi fi de negăsit până mâine-seară, iar la birou nu mă întorc decât luni dimineață. Ai deci timp până luni dimineață, la prima oră, să te prezinți la mine cu niște argumente solide. Dacă nu, te-ntorci frumușel la birou, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O să bem împreună un pahar în cinstea plecării tale din poliție și n-o să mai vreau să aud niciodată de povestea asta. Clar?

— Înțeles, domnule maior. Mulțumesc.

Orele erau numărate. În biroul Annei, am început să lipim diferitele indicii pe o tablă magnetică.

— Conform mărturiei jurnaliștilor, i-am spus Annei, furtul computerului din redacție a avut loc în noaptea de luni spre marți. Intrarea în apartament prin efracție a avut loc joi seara și, în sfârșit, astă-noapte incendiul.

— Unde vrei să ajungi? m-a întrebat Anna întinzându-mi o ceașcă de cafea fierbinte.

— Ei bine, totul ne face să credem că lucrul pe care-l căuta persoana respectivă nu se găsea în computerul din redacție, ceea ce a obligat-o să răscolească apartamentul. Fără succes, se pare, întrucât și-a asumat riscul de a se întoarce în seara următoare pentru a da foc. De ce ar fi acționat astfel, dacă nu în speranța de a distruge documentele, mai ales că tot n-a putut pune mâna pe ele?

— Așadar, ceea ce caută s-ar putea să fie încă pe undeva! a exclamat Anna.

— Exact, am aprobat-o. Unde, însă?

Adusesem cu mine lista apelurilor telefonice și cea a operațiunilor bancare ale lui Stephanie, pe care le recuperasem în ajun de la centrul regional al poliției statale. Le-am așezat pe masă.

— Să începem prin a încerca să descoperim cine a sunat-o pe Stephanie la ieșirea de la *Kodiak Grill,* am spus, căutând prin documente până când am găsit lista ultimelor apeluri date și primite.

Stephanie primise un telefon la ora 22:03. Apoi sunase de două ori la același număr, la 22:05 și la 22:10. Primul apel nu durase mai mult de o secundă, iar al doilea douăzeci.

Anna s-a așezat în fața computerului. I-am dictat numărul telefonului de la care fusese sunată Stephanie la 22:03, iar ea a intrat în sistemul de căutare pentru a identifica abonatul.

— Ăsta e, Jesse! a strigat.

— Ce? am întrebat, repezindu-mă spre ecran.

— Numărul corespunde cabinei telefonice de la *Kodiak Grill*!

— Cineva a sunat-o pe Stephanie chiar de la *Kodiak Grill,* exact după ce ea a ieșit? am spus uluit.

— O persoană care era cu ochii pe ea, a zis Anna. Tot timpul cât ea o aștepta, respectiva persoană o observa.

Am luat lista și am subliniat ultimul număr format de Stephanie. I l-am dictat Annei care a intrat din nou în sistem și a rămas stupefiată în fața numelui afișat de computer.

— Nu, trebuie să fie o eroare! a spus, albindu-se la față.

M-a rugat să repet numărul și a tastat frenetic, făcând iarăși să apară seria de cifre.

M-am apropiat de ecran și am citit numele afișat:

— Sean O’Donnell. Anna, care e problema? Îl cunoști?

— Îl cunosc foarte bine, mi-a răspuns consternată. E unul dintre polițiștii mei. Sean O’Donnell e polițist în Orphea.

* * *

Citind lista telefonică, agentul șef Gulliver nu mi-a putut interzice să-l interoghez pe Sean O’Donnell. L-a chemat înapoi din patrulare și l-a trimis în sala de interogatorii. Când am intrat acolo, însoțit de Anna și de Gulliver, Sean s-a ridicat pe jumătate, de parcă i s-ar fi înmuiat picioarele.

— Îmi spune cineva ce se întâmplă? ne-a cerut pe un ton îngrijorat.

— Stai jos, i-a spus Gulliver. Căpitanul Rosenberg are niște întrebări să-ți pună.

Polițistul a făcut întocmai. Gulliver și cu mine ne-am așezat de cealaltă parte a mesei, în fața lui. Anna stătea ceva mai retrasă, sprijinită de perete.

— Sean, i-am zis, știu că Stephanie Mailer te-a sunat luni seara. Ești ultima persoană de care a încercat să dea. Ce ne ascunzi?

Sean și-a luat capul în mâini.

— Domnule căpitan, a gemut, am intrat în rahat. Ar fi trebuit să-i spun lui Gulliver. De altfel, chiar am vrut s-o fac! Îmi pare atât de rău…

— Sean, ideea e că n-ai făcut-o! Așa că, acum, trebuie să spui tot.

A oftat adânc și-a început să vorbească:

— Stephanie și cu mine am avut o relație, dar una foarte scurtă. Ne-am întâlnit într-un bar, acum ceva timp. Eu am abordat-o și, ca să fiu cinstit, încercarea mea n-a deranjat-o. Până la urmă a acceptat să-i ofer un pahar, am stat un pic de vorbă, mă gândeam că lucrurile nu pot merge mai departe de atât. Până la urmă i-am spus că sunt polițist aici, în Orphea, ceea ce a făcut-o imediat mai comunicativă. Și-a schimbat pe loc atitudinea și dintr-odată s-a arătat foarte interesată de mine.

Am făcut schimb de numere de telefon și ne-am mai văzut de câteva ori. Nimic mai mult. Numai că totul s-a precipitat acum două săptămâni. Ne-am culcat împreună. Doar o dată.

— De ce relația n-a durat mai mult? l-am întrebat.

— Fiindcă am înțeles că nu eu o interesam, ci sala arhivelor de la comisariat.

— *Sala arhivelor?*

— Da, domnule căpitan. Foarte ciudat. Mi-a vorbit despre asta de mai multe ori. Ținea neapărat s-o duc acolo. Am crezut că glumește și, evident, i-am spus că nu se poate. Numai că, trezindu-mă în patul ei, acum cincisprezece zile, mi-a cerut iarăși s-o duc în sala arhivelor. De parcă i-aș fi datorat ceva după noaptea petrecută împreună. Mă simțeam groaznic de rănit. Am plecat înfuriat, făcând-o să înțeleagă că nu voiam s-o mai văd vreodată.

— N-ai fost curios să afli de ce era atât de interesată de sala arhivelor? l-a întrebat agentul șef Gulliver.

— Bineînțeles c-am fost. O parte din mine ținea neapărat să afle. Însă n-am vrut să-i arăt că eram interesat de povestea ei. Mă simțeam manipulat și, cum o plăceam cu adevărat, toată chestia asta mi-a făcut rău.

— Ai mai văzut-o după noaptea aceea? l-am întrebat.

— Doar o dată. Sâmbăta trecută. M-a sunat atunci de mai multe ori, însă nu i-am răspuns. Mă gândeam c-o să se sature, dar mă suna încontinuu. Eram de serviciu și insistența ei devenise insuportabilă. Până la urmă, simțind că cedez, i-am propus să ne întâlnim în fața casei ei. Acolo nici măcar nu m-am dat jos din mașină și am anunțat-o că dacă încerca să mă mai sune, o să fac plângere. Mi-a spus că avea nevoie de ajutor, dar n-am crezut-o.

— Ce-a spus, mai exact?

— Că trebuie neapărat să vadă un dosar legat de o crimă care s-a comis aici și despre care are anumite informații. Mi-a zis: „E vorba de o anchetă care a fost închisă din greșeală. Există un detaliu, ceva ce nimeni nu a observat la vremea respectivă și care, totuși, era extraordinar de evident”. Pentru a mă convinge, mi-a arătat mâna și m-a întrebat ce văd. „Mâna ta”, i-am răspuns. „Degetele ar fi trebuit să mi le vezi”. Faza cu mâna și cu degetele m-a făcut să cred că mă lua drept un idiot. Am plecat lăsând-o încremenită-n stradă și jurându-mi că n-o să-i mai dau voie niciodată să mă convingă să ne întâlnim.

— Niciodată? l-am întrebat.

— Niciodată, domnule căpitan Rosenberg. N-am mai stat de vorbă de atunci.

Am lăsat să se scurgă câteva clipe de tăcere înainte de a scoate pe masă atuul:

— Sean, nu ne lua de proști! Știu că ai vorbit cu Stephanie luni seară, atunci când a dispărut.

— Ba nu, domnule căpitan! Vă jur că n-am vorbit cu ea!

I-am fluturat lista cu apelurile telefonice și i-am pus-o în fața ochilor.

— Încetează cu minciunile, uite dovada: ați vorbit timp de douăzeci de secunde.

— Nu, n-am vorbit! a țipat Sean. E adevărat că m-a sunat. De două ori. Dar nu i-am răspuns! La ultimul apel, mi-a lăsat un mesaj în căsuța vocală. Așa e, telefoanele ni s-au conectat, cum apare și în listă, dar de vorbit n-am vorbit.

Sean nu mințea. Verificându-i telefonul, am descoperit un mesaj primit luni, la ora 22:10, cu durata de 20 de secunde. Am apăsat butonul de redare și vocea lui Stephanie a țâșnit dintr-odată din difuzorul aparatului.

Sean, eu sunt. Trebuie neapărat să vorbim, e urgent.

Te rog… (Pauză) *Sean, mi-e frică. Pe bune, mi-e frică.*

Avea un ton ușor panicat.

— În momentul acela n-am ascultat mesajul, a explicat Sean. Mă gândeam că iar începe cu smiorcăielile. Am făcut-o abia miercuri, după ce părinții ei au venit la comisariat ca să anunțe că a dispărut. Și n-am mai știut ce să fac.

— De ce n-ai spus nimic? l-am întrebat.

— Mi-a fost frică, domnule căpitan. Și mi-a fost și rușine.

— Deci Stephanie se simțea amenințată?

— Nu… În orice caz, nu mi-a mărturisit asta niciodată. Era prima oară când îmi spunea că-i e frică.

Am schimbat o privire cu Anna și cu agentul șef Gulliver, apoi l-am întrebat:

— Am nevoie să știu unde erai și ce făceai luni seară, pe la ora 22:00, când Stephanie a încercat să dea de tine.

— Eram într-un bar din East Hampton, ținut de un amic de-al meu. Eram cu un grup de prieteni. Acolo ne-am petrecut seara. O să vă dau toate numele lor, puteți verifica.

•

Mai mulți martori au confirmat prezența lui Sean de la ora 19:00 la ora 1:00 în barul acela, în noaptea dispariției. În biroul Annei, am scris pe tabla magnetică fraza enigmatică rostită de Stephanie: *Ceea ce era sub ochii noştri, dar n-am văzut în 1994.*

Ne-am gândit că Stephanie ținea să intre în arhivele comisariatului din Orphea pentru a găsi dosarul anchetei cvadruplului asasinat din 1994. Prin urmare, ne-am dus în sala arhivelor și am găsit fără greutate cutia mare în care ar fi trebuit să se afle respectivul dosar. Dar, spre imensa noastră surpriză, cutia era goală. Dispăruse totul. Înăuntru

nu mai era decât o foaie de hârtie îngălbenită de trecerea timpului, pe care era scris la mașină:

Aici începe NOAPTEA NEAGRĂ.

Ca începutul unui joc de urmărire.

* * *

Unicul indiciu concret de care dispuneam era telefonul dat de la *Kodiak Grill* chiar după plecarea lui Stephanie. Ne-am dus la fața locului și l-am găsit tot pe angajatul interogat cu o zi înainte.

— Unde aveți telefonul public? l-am întrebat.

— Îl puteți utiliza pe cel de la bar, mi-a răspuns.

— Drăguț din partea ta, dar vreau să-l văd pe cel public.

Ne-a condus prin restaurant până în partea din spate, unde se găseau două cuiere fixate în perete, toaleta, un bancomat și, într-un colț, un telefon cu monede.

— Există cameră video? l-a întrebat Anna uitându-se în tavan.

— Nu, nu avem supraveghere video în restaurant.

— Cabina este folosită des?

— Nu știu, e un continuu du-te-vino pe-aici. Toaleta e rezervată clienților, dar apar mereu persoane care intră și întreabă cu nevinovăție dacă avem cumva telefon. Le spunem că da. Dar, la drept vorbind, n-avem de unde să știm dacă au nevoie să dea un telefon sau să facă pipi. În ziua de azi toată lumea are telefon mobil, nu-i așa?

În acel moment a sunat telefonul Annei. Mașina lui Stephanie fusese găsită în apropiere de plajă.

* * *

Împreună cu Anna, goneam pe Ocean Road, care pleca de la strada principală și ducea până la plaja din Orphea. Drumul se termina cu o parcare în forma unui cerc amplu din beton, unde cei care se duceau să înoate își lăsau mașinile fără să existe vreo ordine sau limită de timp. Iarna, erau doar

câteva mașini – ale celor care veneau să se plimbe ori ale taților care ridicau zmeie împreună cu copiii lor. Parcarea începea să se umple odată cu sosirea primelor zile frumoase de primăvară. În plină vară, era luată cu asalt dis-de-dimineață în zilele caniculare, iar numărul de automobile care reușeau să se îngrămădească aici era spectaculos.

La circa o sută de metri de parcare, era oprită o mașină de poliție. Un agent ne-a făcut semn cu mâna, așa că am tras în spatele mașinii lui. Din acel loc, o alee se afunda în pădure.

— Niște persoane care se plimbau pe aici au văzut mașina, ne-a explicat polițistul. Se pare că e parcată de marți în locul ăsta. Persoanele respective au citit ziarul în dimineața asta și așa au făcut legătura. Am verificat, iar numărul de înmatriculare corespunde cu numărul mașinii lui Stephanie Mailer.

Am mers cam două sute de metri până am ajuns la mașina parcată corect într-o nișă. O Mazda albastră, cea filmată de camerele de supraveghere de la bancă. Mi-am pus o pereche de mănuși din latex și am făcut o cercetare rapidă, inspectând interiorul prin geamuri. Am vrut să deschid portiera, dar era încuiată. Până la urmă, Anna a exprimat ideea care-mi frământa mintea:

— Jesse, crezi că e în portbagaj?

— Nu există decât un mod de a afla, i-am răspuns.

Polițistul ne-a adus o rangă pe care am introdus-o în fanta capacului. Anna stătea chiar în spatele meu, ținându-și respirația. Sistemul de închidere a cedat ușor și portbagajul s-a deschis brusc. M-am dat un pas înapoi, după care m-am aplecat ca să văd mai bine interiorul, constatând că era gol.

— Nu e nimic înăuntru, am zis îndepărtându-mă de automobil. Să sunăm la criminalistică înainte să contaminăm locul. Cred că de data asta, primarul va fi de acord că trebuie folosit armamentul greu.

•

Descoperirea mașinii lui Stephanie a schimbat efectiv datele problemei. Informat asupra situației, primarul Brown și-a făcut apariția împreună cu Gulliver și, înțelegând că trebuia începută operațiunea de căutare și că poliția locală ar fi repede depășită, a chemat întăriri de la secțiile de poliție din orașele învecinate.

În decurs de o oră, Ocean Road era complet încercuit, din mijloc până la parcarea de pe plajă. Toate secțiile de poliție din regiune trimiseseră oameni sprijiniți de patrule ale poliției statale. Grupuri de curioși se adunaseră de o parte și de alta a benzilor de siguranță.

Lângă pădure, cei de la criminalistică, echipați în combinezoane albe, își făceau baletul în jurul mașinii lui Stephanie, examinând-o amănunțit. Fuseseră trimise și echipe cu câini.

Curând, responsabilul brigăzii canine ne-a chemat în parcarea de pe plajă.

— Toți câinii urmăresc aceeași pistă, ne-a explicat când am ajuns lângă el. Pleacă de la mașină și-o iau pe cărarea care șerpuiește de la pădure, printre ierburi, și ajunge aici.

Ne-a arătat cu degetul cărarea – nu era decât o scurtătură pe care o luau cei veniți să se plimbe, ca să ajungă de la plajă la drumul forestier.

— Câinii indică toți oprirea în parcare. Exact unde mă aflu eu. După care pierd urma.

Polițistul stătea chiar în mijlocul parcării.

— Și ce ar putea să însemne asta? am întrebat.

— Că aici a urcat într-o mașină, domnule căpitan Rosenberg. Cu care a și plecat.

Primarul s-a întors spre mine.

— Ce părere aveți, domnule căpitan? m-a întrebat.

— Că Stephanie era așteptată de cineva. Cu care avea întâlnire. Însă acea persoană cu care ar fi trebuit să se întâlnească la *Kodiak Grill* o spiona de la o masă retrasă. Când Stephanie a plecat din restaurant, respectiva persoană a sunat-o de la

cabina telefonică și i-a dat întâlnire pe plajă. Stephanie a început să-și facă griji: își imaginase o întâlnire într-un loc public și se trezea obligată să meargă pe plaja goală la ora aceea. L-a sunat pe Sean, dar acesta nu i-a răspuns. Până la urmă, a oprit pe drumeagul spre pădure. Poate pentru a avea o soluție de rezervă? Sau ca să pândească sosirea persoanei misterioase? În orice caz, și-a încuiat mașina. A coborât până-n parcare și a urcat în mașina acelei persoane. Unde-a dus-o? Numai Dumnezeu știe.

S-a lăsat o tăcere de gheață. Apoi agentul șef Gulliver, de parcă abia acum își dădea seama de dimensiunile situației, a murmurat:

— Și așa începe dispariția lui Stephanie Mailer.

DEREK SCOTT

În seara de 30 iulie 1994, la Orphea, a fost nevoie de ceva timp ca să ajungă la locul faptei colegii noștri de la criminalistică, precum și șeful nostru, maiorul McKenna. După o expunere succintă a situației, acesta m-a luat deoparte și m-a întrebat:

— Derek, tu ai ajuns primul?

— Da, domnule maior, i-am răspuns. E mai bine de o oră de când sunt aici împreună cu Jesse. Fiind cel mai mare în grad, a trebuit să iau câteva decizii, mai ales cea privind barajul rutier.

— Ai făcut foarte bine. Situația mi se pare bine controlată. Te simți în stare să preiei cazul?

— Da, domnule maior. Ar fi o onoare pentru mine.

Am simțit că McKenna ezita.

— Ar fi primul tău caz de amploare, iar Jesse e un inspector cu prea puțină experiență.

— Rosenberg are un instinct polițienesc bun, l-am asigurat. Vă rog să aveți încredere în noi, domnule maior. Nu vă vom dezamăgi.

După o clipă de gândire, maiorul s-a arătat de acord:

— Îmi doresc să vă acord o șansă, Scott. Țin la voi, și la tine și la Jesse. Dar n-o dați în bară. Fiindcă, atunci când colegii voștri vor afla că v-am încredințat un caz de o asemenea anvergură, o să iasă niște bârfe… Pe de altă parte, n-aveau decât să fie ei aici! Pe unde umblă ăștia toți, fir-ar a dracului de treabă?! Sunt în vacanță? Niște idioți…

Maiorul l-a chemat pe Jesse, după care a anunțat cu voce tare, ca să audă și ceilalți colegi:

— Scott și Rosenberg, preluați și conduceți cercetările.

Jesse și cu mine eram hotărâți să nu-l facem pe maior să-și regrete decizia. Ne-am petrecut noaptea în Orphea, adunând primele indicii ale anchetei. Se făcuse aproape șapte dimineața când l-am lăsat pe Jesse acasă la el, în Queens. Mi-a propus să intru să bem o cafea și am acceptat. Eram epuizați, dar mult prea entuziasmați de caz ca să putem adormi. În bucătărie, în timp ce Jesse pregătea cafeaua, am început să notez diferite detalii.

— *Cine să fi fost atât de supărat pe primar încât să-l fi omorât cu tot cu nevastă și copil?* am întrebat cu voce tare, în timp ce notam fraza pe care Jesse a lipit-o pe frigider.

— Trebuie să-i interogăm pe toți cei care i-au fost apropiați, a sugerat Jesse.

— Ce făceau toți, acasă, în seara inaugurării festivalului de teatru? Ar fi trebuit să se afle la Teatrul Mare. Și ce e cu valizele pline cu haine găsite în mașină? Cred că erau pe picior de plecare.

— Fugeau? Și de ce?

— Jesse, tocmai asta trebuie să aflăm.

Am lipit o a doua foaie, pe care Jesse scrisese: *Avea primarul dușmani*?

Natasha, fără îndoială trezită de vocile noastre, și-a făcut apariția în ușa bucătăriei, pe jumătate adormită.

— Ce s-a-ntâmplat aseară? ne-a întrebat, ghemuindu-se lângă Jesse.

— Un masacru, i-am răspuns.

— *Crime la festivalul de teatru?* a citit Natasha pe ușa frigiderului, înainte să o deschidă. Sună ca o piesă polițistă bună.

— Chiar ar putea fi una, i-a dat Jesse dreptate.

Natasha a scos lapte, ouă, făină, pe care le-a așezat pe blatul de lucru ca să facă niște clătite, apoi și-a turnat o ceașcă de cafea. S-a uitat încă o dată la notițele noastre ne-a întrebat:

— Ei, și care sunt primele ipoteze pe care le aveți?

JESSE ROSENBERG

Duminică, 29 iunie 2014

Cu 27 de zile înaintea premierei

Operațiunea de căutare a lui Stephanie n-a dus la niciun rezultat.

Degeaba fusese mobilizată întreaga regiune, de aproape douăzeci și patru de ore. Echipe de polițiști și de voluntari cercetaseră tot districtul. Echipe dotate cu câini, scufundători, chiar și un elicopter erau și ele gata să treacă la treabă. Voluntari lipeau afișe prin supermarketuri și umblau prin magazine și benzinării în speranța că vreun client ori vreun angajat a zărit-o pe Stephanie. Părinții ei făcuseră o declarație de presă la televiziunile locale, arătând fotografia fetei lor și rugând pe indiferent cine ar fi văzut-o să ia imediat legătura cu poliția.

Toată lumea voia să ia parte la efortul colectiv. *Kodiak Grill* oferea răcoritoare oricui participase la căutări. Palatul de la Lac, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din zonă, situat în districtul Orphea, pusese la dispoziția poliției unul dintre saloanele sale, care acum servea drept punct de

întâlnire pentru voluntarii care-și exprimaseră dorința de a se alătura forțelor de ordine, și de acolo erau îndrumați către una dintre zonele de căutare.

Instalați în biroul ei de la comisariatul din Orphea, Anna și cu mine ne continuam ancheta. Călătoria lui Stephanie la Los Angeles rămânea un mister total. Când se întorsese din California, încercase imediat să se apropie de polițistul Sean O'Donnell, insistând ca acesta să-i faciliteze accesul în sala arhivelor poliției. Ce-ar fi putut descoperi acolo? Am contactat hotelul în care stătuse, dar fără niciun folos. În schimb, tot cercetând drumurile ei regulate, dus-întors, la New York – așa cum o arătau plățile cu cardul pe autostradă –, am descoperit că primise mai multe amenzi pentru staționare prelungită ori ilegală – ba chiar îi și ridicaseră mașina o dată –, mereu pe aceeași stradă. Anna a găsit fără greutate lista cu ce anume se mai găsea pe strada respectivă: câteva restaurante, cabinete medicale, de avocatură, cabinetele unor chiropracticieni, o spălătorie. Dar, mai ales, redacția *Revistei Literare Newyorkeze.*

— Cum se poate? m-am întrebat. Mama lui Stephanie a afirmat că fiica ei fusese dată afară de la *Revistă* în septembrie, și de aceea se întorsese în Orphea. De ce se mai ducea pe acolo? Nu are niciun sens.

— În orice caz, a spus Anna, datele taxelor pentru autostradă corespund cu cele ale amenzilor contravenționale. Și, după câte văd, locurile în care a primit amenzile par a fi foarte aproape de clădirea în care se găsește sediul *Revistei.* Să-l sunăm pe redactorul-șef și să-i cerem explicații, mi-a propus ridicând telefonul.

N-a avut însă timp să formeze numărul, întrucât în același moment cineva a bătut la ușa biroului. Era șeful brigăzii criminalistice a poliției statale.

— V-am adus rezultatele a ceea ce am găsit în apartamentul și în mașina lui Stephanie Mailer, ne-

a spus fluturând un plic gros. Cred că vă vor interesa.

S-a așezat pe marginea mesei.

— Să începem cu apartamentul, a zis. Confirm că este vorba despre un incendiu provocat de o mână criminală. S-a stropit cu produse care să accelereze arderea. Dacă mai aveați îndoieli, aflați că nu Stephanie Mailer a provocat incendiul.

— De ce spuneți asta? l-am întrebat.

Polițistul a ridicat o pungă în care erau niște bancnote.

— Am descoperit 10.000 de dolari bani gheață, ascunși în rezervorul unei cafetiere italienești din fontă. Sunt intacți.

— Chiar așa, a intervenit Anna, dacă aș fi fost Stephanie și aș fi ascuns la mine în casă 10.000 de dolari, aș fi avut grijă să-i recuperez înainte de a da foc apartamentului.

— În mașină ce ați găsit? l-am întrebat.

— Din păcate, nicio urmă de ADN în afara celor ale lui Stephanie. Le-am putut compara cu o mostră prelevată de la părinții ei. În schimb, am găsit o notă scrisă de mână suficient de misterioasă, pe scaunul șoferului, iar scrisul pare să fie al lui Stephanie.

Polițistul a băgat mâna în plic și a scos o a treia pungă din plastic ce conținea o foaie de hârtie smulsă dintr-un caiet de școală, pe care scria:

Noaptea neagră → Festivalul de teatru de la Orphea

De vorbit cu Michael Bird

— *Noaptea neagră!* a strigat Anna. Ca inscripția lăsată în locul dosarului cvadruplului asasinat din 1994.

— Trebuie să stăm de vorbă cu Michael Bird, am zis. S-ar putea să știe mai multe decât a vrut să ne spună.

* * *

L-am găsit în biroul de la redacția *Orphea Chronicle.* Ne pregătise un dosar conținând copiile tuturor articolelor scrise de Stephanie pentru ziar. În general erau informații de interes local: serbări școlare, parada de Columbus Day, daruri de Ziua Recunoștinței pentru cei singuri, concursul de dovleci de Halloween, un accident rutier și alte subiecte la rubrica de câini călcați de mașini. Răsfoind articolele, l-am întrebat pe Michael:

— Ce salariu are aici Stephanie?

— 1.500 de dolari pe lună, mi-a răspuns. De ce mă întrebați?

— Poate fi important pentru anchetă. Nu vă ascund că încă încerc să înțeleg de ce a plecat Stephanie din New York pentru a veni în Orphea să scrie despre Columbus Day și despre serbarea dovlecilor. Pentru mine, nu are niciun sens. Nu mi-o luați în nume de rău, dar nu se leagă cu portretul de femeie ambițioasă pe care mi l-au făcut despre ea părinții și prietenii săi.

— Vă înțeleg perfect întrebarea, domnule căpitan Rosenberg. De altfel, m-am întrebat și eu același lucru. Stephanie mi-a explicat că era scârbită de faptul că fusese dată afară de la *Revista Literară Newyorkeză.* Avea nevoie să o ia cumva de la capăt. Știți, era o idealistă. Visa să schimbe lumea. Pariul de a lucra pentru un ziar local n-o înspăimânta, dimpotrivă.

— Personal, cred că este vorba despre altceva, am spus înainte de a-i arăta bucata de hârtie găsită în mașina lui Stephanie.

— Ce e asta? a întrebat Michael Bird.

— O notiță a lui Stephanie. În care menționează festivalul de teatru de la Orphea și adaugă că dorea să vă vorbească despre acest subiect. Ce știți și nu vreți să ne spuneți, domnule Michael Bird?

— I-am promis să nu spun nimănui nimic… a oftat Bird. Mi-am dat cuvântul.

— Cred că nu înțelegeți gravitatea situației.

— Dumneavoastră nu înțelegeți, mi-a răspuns. Poate că există un motiv serios pentru care Stephanie a decis să dispară o vreme. Iar dumneavoastră sunteți pe cale de a compromite totul, scoțând populația orașului în stradă.

— Un motiv serios? am îngăimat.

— Poate știa că era în pericol și s-a hotărât să se ascundă. Răscolind regiunea, riscați să o compromiteți: ancheta ei este mai importantă decât vă puteți închipui, iar cei care o caută în acest moment poate că sunt exact cei de care se ascunde.

— De un polițist, vreți să spuneți?

— Posibil. A rămas foarte misterioasă. Am insistat totuși să-mi spună mai mult, dar niciodată n-a vrut să-mi dea mai multe informații.

— Seamănă cu acea Stephanie pe care am întâlnit-o acum câteva zile, am oftat. Dar ce legătură să fie cu festivalul de teatru?

Deși redacția era goală și ușa biroului închisă, Michael a coborât și mai mult vocea, de parcă s-ar fi temut că l-ar fi putut auzi cineva:

— Stephanie credea că se punea ceva la cale în cadrul festivalului, că era nevoie să interogheze voluntarii fără să trezească vreo bănuială. I-am sugerat să scrie o serie de articole pentru ziar. Era acoperirea perfectă.

— False interviuri? m-am mirat.

— Nu tocmai false, fiindcă le-am fi publicat la un moment dat… V-am mai vorbit despre dificultățile financiare ale ziarului: Stephanie m-a asigurat că publicarea rezultatelor anchetei ar umple vistieria. „Când le vom publica, oamenii își vor smulge unii altora ziarul”, mi-a spus într-o zi.

•

Întorși la comisariat, l-am contactat până la urmă pe fostul patron al lui Stephanie, redactorul-șef al *Revistei Literare Newyorkeze.* Se numea Steven Bergdorf și locuia în Brooklyn. Anna l-a sunat, punând telefonul pe speaker ca să pot asculta și eu conversația.

— Biata Stephanie, și-a manifestat regretul Steven Bergdorf, după ce Anna l-a pus la curent cu situația. Sper că nu i s-a întâmplat nimic grav. Este o femeie foarte inteligentă, o excelentă jurnalistă literară și are un condei minunat. E și foarte politicoasă. Mereu amabilă cu toată lumea. Nu e genul care să atragă rea-voința ori necazurile.

— Dacă informațiile mele sunt corecte, ați dat-o afară de la revistă toamna trecută…

— Exact. A fost dureros: o fată atât de sclipitoare. Numai că bugetul *Revistei* a fost redus pe perioada verii. Abonamentele sunt în cădere liberă. Am fost nevoit să fac unele economii și să mă despart de câte cineva.

— Cum a reacționat?

— Vă imaginați că n-a fost foarte bucuroasă. Dar am rămas în relații bune. Chiar i-am scris în decembrie ca să aflu cum o mai ducea. Mi-a explicat că lucra pentru *Orphea Chronicle* și că îi plăcea foarte mult ce făcea acolo. M-am bucurat pentru ea, dar am fost și un pic surprins.

— Surprins?

Bergdorf a detaliat:

— O fată ca Stephanie Mailer e de nivelul *New York Times.* Ce să fi făcut la un ziar de provincie?

— Domnule Bergdorf, de când ați dat-o afară, Stephanie s-a mai întors prin redacția revistei dumneavoastră?

— Nu. Cel puțin, din câte știu eu. De ce?

— Fiindcă am aflat că mașina ei a fost parcată în apropierea clădirii în care aveți sediul de mai multe ori în ultimele luni.

* * *

În biroul său din redacția *Revistei Literare Newyorkeze,* gol în acea duminică, Steven Bergdorf, după ce a închis telefonul, a rămas profund tulburat.

— Ce se-ntâmplă, Stevie? l-a întrebat Alice, 25 de ani, așezată pe canapea și vopsindu-și unghiile cu ojă roșie.

— Era poliția. Stephanie Mailer a dispărut.

— Stephanie? Era o idioată nesuferită.

— Cum adică, *era?* a întrebat Steven, cuprins de neliniște. Știi ceva?

— Nu, am zis *era* fiindcă n-am mai văzut-o de când a plecat. Dar, ai dreptate, fără îndoială tot o idioată trebuie să fi rămas.

Bergdorf s-a ridicat de pe scaun și s-a dus, gânditor, lângă fereastră.

— Stevie, iubițel, l-a certat Alice, doar n-o să te-apuce acum îngrijorarea?

— Dacă nu m-ai fi obligat s-o dau afară…

— Stevie, nu-ncepe iar! Ai făcut ce trebuia să faci.

— N-ai mai vorbit cu ea de când a plecat?

— Poate c-am mai vorbit la telefon. Dar cu ce schimbă asta lucrurile?

— Pentru Dumnezeu, Alice, mi-ai zis că n-ai mai văzut-o…!

— Păi, n-am mai văzut-o. Dar am mai vorbit la telefon. Doar o dată. Acum două săptămâni.

— Nu-mi spune c-ai sunat-o ca să faci mișto de ea! Știe adevăratul motiv pentru care am dat-o afară?

— Nu.

— Cum poți fi atât de sigură?

— Fiindcă ea m-a sunat, ca să-mi ceară un sfat. Părea îngrijorată. Mi-a zis: „Am nevoie să câștig bunăvoința unui bărbat”. I-am răspuns: „Bărbații nu sunt o chestie complicată: le-o sugi, le promiți fundul și-n schimb îți rămân credincioși fără drept de apel”.

— Despre ce era vorba? Poate c-ar trebui să anunțăm poliția.

— Fără poliție… Ia fii tu drăguț și taci din gură.

— Păi…

— Stevie, te rog să nu-mi strici cheful! Știi ce se-ntâmplă când mă enervezi. N-ai nicio cămașă de schimb pe-aici? Că asta e șifonată. Haide, fă-te frumos, că vreau să ieșim diseară.

— Diseară nu pot să ies…

— Am zis că vreau să ies!

Cu fruntea-n pământ, Bergdorf a ieșit din birou după o cafea, l-a telefonat nevestei, i-a spus că avea ceva urgent de lucru pentru încheierea *Revistei* și că nu va ajunge la cină. După ce a închis, și-a prins fața în palme. Cum de s-a ajuns la asta? Cum de s-a trezit, la cincizeci de ani, având o legătură cu tânăra asta?

* * *

Anna și cu mine eram convinși că banii găsiți acasă la Stephanie erau una dintre pistele anchetei. De unde să fi provenit cei 10.000 de dolari lichizi, descoperiți în apartamentul ei? Stephanie câștiga 1.500 de dolari pe lună: după ce își plătea chiria, mașina, cumpărăturile și asigurările, probabil că nu mai rămânea cu mare lucru. Dacă era vorba despre economii personale, suma aceasta ar fi putut constitui mai degrabă un cont bancar.

Restul după-amiezii ni l-am petrecut interogându-i pe părinții lui Stephanie și pe prietenii ei în legătură cu respectiva sumă de bani. Fără succes. Părinții au afirmat că fiica lor s-a descurcat întotdeauna de una singură. Pentru studiile universitare obținuse bursă, apoi a trăit din salariu. Prietenii ne-au asigurat că Stephanie avea deseori probleme înainte de sfârșitul lunii. Nu și-o imaginau punând ceva bani deoparte.

•

În clipa când dădeam să plec din Orphea, pe când coboram strada principală, în loc să continui drumul spre șoseaua 17 pentru a ajunge la autostradă, am luat-o fără să mă gândesc prin cartierul Penfield și am ajuns la Penfield Crescent. Am trecut pe lângă micul scuar și m-am oprit în fața casei care fusese a primarului Gordon, în urmă cu douăzeci de ani, acolo unde începuse totul.

Am rămas un timp pe loc, apoi, luând-o spre casă, n-am putut să nu mă opresc și pe la Derek și Darla. Nu știu dacă am făcut-o pentru că simțeam

nevoia să-l văd pe Derek sau, pur și simplu, fiindcă n-aveam niciun chef să rămân singur și, în afară de el, nu aveam pe nimeni.

Se făcuse opt seara când am ajuns. O clipă, am rămas în fața ușii fără a îndrăzni să sun. De afară, le puteam auzi conversația veselă și hohotele venind din bucătărie, unde luau cina. În fiecare duminică, Derek și familia lui mâncau pizza.

M-am apropiat de fereastră și i-am privit. Cei trei copii ai lui Derek erau încă la liceu. Anul viitor, cel mare urma să intre la universitate. Dintr-odată, unul dintre ei m-a observat. S-au întors cu toții spre fereastră și s-au uitat lung la mine.

Derek a ieșit din casă, terminându-și de mestecat porția de pizza, cu șervetul încă în mână.

— Jesse, a zis el mirat, ce faci afară? Hai să mănânci cu noi.

— Nu, mulțumesc. Nu prea mi-e foame. Uite, se întâmplă niște chestii ciudate pe-aici, prin Orphea…

— Jesse, a oftat Derek, să nu-mi spui că ți-ai petrecut weekendul aici!

I-am făcut un rezumat rapid al ultimelor evenimente.

— Nu mai e nicio-ndoială, am conchis eu, că Stephanie a descoperit niște indicii noi în legătură cu asasinatul cvadruplu din 1994.

— Jesse, astea nu sunt decât supoziții.

— Și să nu uităm, am strigat eu, de însemnarea aceea despre *Noaptea neagră,* găsită în mașina lui Stephanie și aceleași cuvinte în locul dosarului despre asasinatul cvadruplu, dosar care a dispărut! Și legătura pe care a făcut-o cu festivalul de teatru a cărui primă ediție a avut loc în vara lui 1994, doar îți amintești! Astea nu sunt indicii clare?

— Vezi legăturile pe care vrei tu să le vezi, Jesse! Îți dai seama că asta presupune să redeschizi dosarul din 1994? Ceea ce înseamnă că am luat țeapă.

— Și dacă e așa? Stephanie spunea că am ratat un detaliu esențial care, totuși, era sub ochii noștri.

— Dar unde anume am greșit atunci? s-a enervat Derek. Spune-mi, Jesse! Doar îți amintești cu câtă atenție am lucrat. Am făcut un dosar beton! Cred că plecarea din poliție te face să rumegi amintiri neplăcute. Nu ne putem întoarce, în niciun caz nu putem reveni asupra a ceea ce-am făcut! Și-atunci, de ce-am face-o? Numai fiindcă ții tu să redeschidem dosarul?

— Fiindcă așa trebuie!

— Ba nu, Jesse, nu trebuie nimic! Mâine e ultima ta zi de polițist. De ce mai scormonești într-un rahat care nu te mai privește?

— M-am gândit să-mi amân deocamdată pensionarea. Nu pot pleca așa din poliție. Nu pot trăi cu greutatea asta pe suflet.

— Ei bine, eu da!

S-a prefăcut că dă să se întoarcă în casă, de parc-ar fi încercat să încheie conversația aceea pe care nu și-o dorea.

— Haide, Derek, ajută-mă! i-am strigat. Dacă mâine nu-i aduc maiorului o dovadă concretă a legăturii dintre Stephanie Mailer și ancheta din 1994, mă va obliga să închid definitiv ancheta.

Derek s-a întors spre mine.

— De ce faci asta, Jesse? m-a întrebat. De ce vrei să scoți iar la suprafață tot rahatul ăla?

— Derek, hai să fim din nou o echipă…

— Sunt douăzeci de ani de când n-am mai pus piciorul pe teren, Jesse. Și-atunci, de ce vrei să mă bagi în treaba asta?

— Pentru că ești cel mai bun polițist pe care l-am cunoscut vreodată, Derek. Mereu ai fost mai bun decât mine. Tu ar fi trebuit să fii căpitanul unității noastre, nu eu.

— Jesse, nu veni tu să mă judeci sau să-mi dai lecții de morală despre cum ar fi trebuit să mă comport eu în carieră! Știi foarte bine de ce am stat

timp de douăzeci de ani în spatele unui birou plin cu hârțoage.

— Cred că avem ocazia să reparăm totul, Derek.

— Nu se mai poate repara nimic, Jesse. Dacă vrei, ești bine-venit înăuntru pentru o porție de pizza. Dar subiectul anchetei e închis.

A împins ușa de la intrare.

— Te invidiez, Derek! i-am zis.

S-a întors spre mine.

— Mă invidiezi? Și de ce m-ai invidia?

— Fiindcă iubești și ești iubit.

A clătinat din cap, mâhnit.

— Jesse, sunt douăzeci de ani de când a plecat Natasha. De mult ar fi trebuit să-ți refaci viața. Uneori am impresia că parc-ai aștepta să se întoarcă.

— În fiecare zi, Derek. În fiecare zi îmi spun că își va face din nou apariția. De fiecare dată când intru în casă sper s-o regăsesc acolo.

A oftat.

— Nu știu ce să zic. Îmi pare rău. Ar trebui să te vezi cu cineva. Trebuie să mergi înainte, Jesse.

A intrat în casă, și eu m-am întors la mașină. Când eram pe punctul de a demara, am zărit-o pe Darla ieșind din casă și alergând spre mine. Părea înfuriată și știam de ce. Am coborât geamul, iar ea mi-a strigat:

— Jesse, nu face chestii de-astea! Nu veni pe-aici ca să reînvii fantomele trecutului.

— Ascultă-mă, Darla…

— Nu, Jesse, tu să mă asculți pe mine! Derek nu merită să-i faci așa ceva! Lasă-l în pace cu dosarul ăla! Nu-i face asta! Dacă vrei să scormonești iar în trecut, atunci află că nu mai ești bine-venit aici. Chiar trebuie să-ți reamintesc ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani?

— Nu, Darla, nu e nevoie! Nimeni nu trebuie să-mi amintească. Îmi amintesc și singur, în fiecare zi. În toate-mpuțitele astea de zile, Darla, m-auzi?

În toate-mpuțitele de dimineți, când mă scol, și-n toate serile, până s-adorm.

Mi-a aruncat o privire tristă din care am înțeles că regreta că pomenise de subiectul acela.

— Îmi pare rău, Jesse. Haide, vino să mănânci, a mai rămas niște pizza și am făcut și tiramisu.

— Nu, mulțumesc. Mă duc acasă, i-am zis și am luat-o din loc.

După ce am ajuns la mine, mi-am turnat un pahar și am scos un clasor pe care nu-l mai atinsesem de mult. Înăuntru era un teanc de articole din 1994. L-am parcurs fără grabă. Unul mi-a reținut atenția.

POLIȚIA SĂRBĂTOREȘTE UN EROU

Sergentul Derek Scott a fost decorat ieri, în timpul unei ceremonii desfășurate la centrul regional al poliției statale, pentru curajul dovedit salvând viața tovarășului său, inspectorul Jesse Rosenberg, în cursul arestării unui criminal periculos, vinovat de a fi ucis patru persoane în Hamptons, în această vară.

Soneria de la intrare m-a smuls din gânduri. M-am uitat la ceas: cine să vină atât de târziu? Mi-am luat arma pe care o lăsasem pe masă și m-am apropiat fără zgomot de ușă. Am aruncat o privire pe vizor: era Derek.

I-am deschis și m-am uitat o clipă la el, fără un cuvânt. Mi-a observat arma.

— Chiar crezi că e ceva serios, nu? mi-a spus.

Am aprobat din cap. A adăugat:

— Arată-mi ce ai, Jesse.

Am scos toate lucrurile de care dispuneam și le-am întins pe masa din sufragerie. Derek a studiat fotografiile de la camerele de supraveghere, bricheta, notița, banii și extrasele de cont.

— Evident, Stephanie cheltuia mai mult decât câștiga, i-am explicat. Numai biletul pentru Los Angeles a costat-o 900 de dolari. Sigur mai avea o sursă de venit. Trebuie descoperită.

Derek a început să studieze lista cu cheltuielile lui Stephanie. În privire i-am zărit o sclipire pe care nu i-o mai văzusem de multă vreme. După ce a analizat îndelung cheltuielile de pe extrasul de cont, a luat un pix și a încercuit o reținere automată lunară de 60 de dolari, începând cu noiembrie.

— Debitele sunt operate în numele unei societăți numite SVMA, mi-a zis. Îți spune ceva?

— Nu, nimic, i-am răspuns.

Mi-a luat laptopul de pe masă și a intrat pe internet.

— E vorba despre un depozit de mobilă cu utilizare liberă pentru beneficiar, din Orphea, m-a anunțat întorcând ecranul spre mine.

— Un depozit de mobilă? m-am mirat, amintindu-mi discuția purtată cu Trudy Mailer. Conform mamei lui Stephanie, aceasta nu avea decât câteva lucruri la New York, pe care și le-a adus direct în apartamentul din Orphea. Și-atunci, de ce să fi închiriat depozitul încă din noiembrie?

Depozitul era deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, așa că ne-am decis să mergem imediat acolo.

Paznicul, după ce i-am arătat legitimația, s-a uitat în registru și ne-a indicat boxa închiriată de Stephanie.

Am trecut printr-un labirint de uși și de obloane coborâte și am ajuns în fața unuia metalic, încuiat cu lacăt. Luasem cu mine un patent pentru tăiat metal, așa că am reușit să deschid fără greutate. Am ridicat oblonul, în timp ce Derek lumina interiorul cu o lanternă.

Ce am descoperit ne-a lăsat cu gura căscată.

Începutul lui august, 1994. Se scursese o săptămână de la cvadruplul asasinat.

Jesse și cu mine ne consacram toate resursele anchetei, muncind zi și noapte fără să ne mai gândim la somn, la concediu sau la ore suplimentare.

Ne stabiliserăm cartierul general în apartamentul lui Jesse și al Natashei, mult mai primitor decât biroul rece de la centrul poliției statale. Ne instalaserăm în livingul în care aranjaserăm două paturi de campanie, plecând și venind după bunul plac. Natasha ne dădea și ea o mână de ajutor. I se întâmpla să se trezească în miez de noapte ca să ne facă de mâncare. Zicea că era o metodă bună de a încerca felurile pe care, ulterior, se gândise să le adauge la meniul restaurantului ei.

— Jesse, i-am spus cu gura plină, savurând ce ne gătise Natasha, trebuie neapărat să te însori cu fata asta. E absolut fantastică.

— Așa m-am și gândit, mi-a răspuns Jesse într-o seară.

— Și când? am exclamat vesel.

Mi-a zâmbit:

— În curând. Vrei să vezi inelul?

— Și-ncă cum!

A dispărut o clipă pentru a se întoarce cu o cutiuță în care se afla un diamant magnific.

— Doamne-Dumnezeule, Jesse, e minunat!

— E de la bunica mea, mi-a explicat înainte de a-l băga grăbit în buzunar, fiindcă venea Natasha.

* * *

Analizele balistice erau categorice: fusese utilizată o singură armă, un pistol Beretta. Nu exista decât o singură persoană implicată în asasinat. Experții considerau că era vorba despre un bărbat, nu doar din cauza violenței crimelor, dar și fiindcă ușa casei fusese spartă cu o lovitură zdravănă de picior. Oricum, ușa nu era încuiată.

La cererea biroului procurorului, reconstituirea evenimentelor a permis să se stabilească următoarele fapte: criminalul spărsese ușa de la casa familiei Gordon. Dăduse mai întâi de Leslie Gordon în holul de la intrare și trăsese când aceasta era cu fața la el, în piept, cu țeava pistolului aproape lipită de corp. Apoi văzuse copilul în living și îl împușcase cu două gloanțe în spate, trase de pe coridor. După care asasinul se îndreptase către bucătărie, fără îndoială fiindcă auzise niște zgomote venind de acolo. Primarul Joseph Gordon încercase să fugă în grădină pe ușa de sticlă a bucătăriei. Fusese împușcat cu patru gloanțe în spate. Criminalul plecase pe coridor și pe ușa de la intrare. Niciun glonte nu-și ratase ținta, așadar era vorba despre un trăgător experimentat.

Ieșise din casă pe ușa principală și se întâlnise cu Meghan Padalin care făcea jogging. Cu siguranță, aceasta încercase să fugă, dar o doborâse și pe ea cu două gloanțe trase în spate. Probabil că asasinul acționase cu fața descoperită, fiindcă a mai tras încă un glonț, cu țeava pistolului lipită de capul tinerei, ca pentru a se asigura că era moartă de-a binelea și că nu va putea spune nimic despre cele întâmplate.

•

Dificultate suplimentară: existau doi martori indirecți, dar care nu erau în măsură să contribuie în mod util la anchetă. În momentul desfășurării faptelor, Penfield Crescent era aproape pustie. Din opt case care se aflau pe acea stradă, una era de vânzare, iar locatarii altor cinci erau la Teatrul Mare. Ultima casă era locuită de familia Bellamy, dar numai Lena Bellamy, tânără mamă a trei copii, rămăsese acasă în acea seară, cu ultimul ei născut care avea mai puțin de trei luni. Bărbatul ei, Terrence, era în cartierul rezidențial de pe faleză, cu ceilalți doi copii.

Lena Bellamy auzise bine împușcăturile, dar se gândise că erau focurile de artificii de pe faleză, prilejuite de festival. Observase, totuși, chiar înainte de împușcături, o camionetă neagră cu un logo mare lipit pe geamul din spate, dar nu-l putea descrie. Își amintea că era vorba despre un desen, dar nu fusese destul de atentă pentru a-și aminti ce reprezenta.

Al doilea martor, Albert Plant, era un bărbat care locuia singur, într-o casă fără etaj și fără subsol, pe o stradă paralelă. Dat fiind că, în urma unui accident, se deplasa numai într-un scaun cu rotile, rămăsese și el seara acasă. Auzise focurile de armă în timp ce lua cina. O serie de bubuituri care fuseseră suficiente pentru a-i atrage atenția și pentru a-l face să iasă în prag ca să asculte ce se întâmpla în cartier. Avusese prezența de spirit să se uite cât era ceasul: 19:10. Numai că apoi se așternuse o liniște deplină și s-a gândit că fuseseră niște copii care detonaseră niște petarde. A rămas în prag, profitând de înserarea blândă, până când, peste vreo oră, pe la 20:20, a auzit un bărbat urlând și cerând ajutor. Așa că a sunat imediat la poliție.

•

Una dintre primele dificultăți a fost absența mobilului crimei. Pentru a descoperi cine îi ucisese pe primar și familia lui, aveam nevoie să știm motivul pentru care o făcuse. Or, cele dintâi elemente ale anchetei nu duceau nicăieri: am interogat locuitori ai orașului, funcționari municipali, familiile și prietenii primarului și soției lui, dar degeaba. Existența familiei Gordon părea una absolut liniștită. Nici vorbă de dușmani cunoscuți, de datorii, de drame, de trecut tulbure. Nimic. O familie obișnuită. Leslie Gordon, soția primarului, era o învățătoare apreciată la școala primară din Orphea; cât despre primar, fără a i se aduce elogii exagerate, era destul de bine privit de concetățenii lui, care considerau cu toții că avea să câștige la următoarele alegeri din septembrie, la

care l-ar fi avut drept contracandidat pe propriul său adjunct, Alan Brown.

Într-o după-amiază în care revedeam pentru a nu știu câta oară documentele anchetei, i-am spus până la urmă lui Jesse:

— Și dacă familia Gordon nu se pregătea să fugă? Dacă am fost pe-alături încă de la început?

— Unde vrei s-ajungi, Derek?

— Ei bine, ne-am concentrat asupra faptului că primarul Gordon era acasă, nu la Teatrul Mare, și că aveau valizele făcute.

— Trebuie să recunoști, a replicat Jesse, că e foarte ciudat ca un primar să se hotărască să nu participe la inaugurarea festivalului pe care chiar el l-a înființat.

— Poate că era pur și simplu în întârziere, i-am spus. Poate că era pe punctul de a pleca acolo. Ceremonia oficială nu urma să înceapă decât la 19:30, deci mai avea timp să ajungă la Teatrul Mare. Nu se fac nici zece minute cu mașina. Cât despre valize, poate că familia Gordon se pregătea să plece în vacantă. Soția și fiul erau oricum în vacanța de vară. Așa că ar fi fost absolut logic. Plănuiseră să plece a doua zi la prima oră și voiau să aibă valizele gata înainte de a se duce la Teatrul Mare, fiindcă știau că aveau să se întoarcă târziu.

— Cum însă îți explici că au fost uciși? a întrebat Jesse.

— O tâlhărie care a mers prost, i-am sugerat. Cineva care credea că familia Gordon ajunsese deja la Teatrul Mare în acel moment și că accesul în casă era liber.

— Numai că așa-zisul tâlhar n-a luat nimic cu excepția celor patru vieți. Și de ce-ar fi spart ușa cu piciorul ca să intre? Nu e o metodă prea discretă. Și-apoi, niciunul dintre angajații primăriei nu a menționat că primarul ar fi plănuit să plece în vacanță. Nu, Derek, e vorba despre altceva. Cel care i-a masacrat chiar își dorea să-i elimine. O astfel de violență nu lasă loc pentru îndoieli.

Jesse a scos din dosar fotografia cu cadavrul primarului și a privit-o îndelung înainte de a mă întreba:

— Nu te miră nimic la fotografia asta, Derek?

— Vrei să zici, în afara faptului că primarul e într-o baltă de sânge?

— Nu e în costum și cravată, a continuat Jesse. Purta niște haine oarecare. Ce primar inaugurează un festival într-o astfel de ținută? Nu are niciun sens. Știi ce cred eu, Derek? Că primarul nu a avut niciun moment intenția de a se duce la spectacolul de teatru.

În imaginile cu valiza deschisă de lângă Leslie Gordon se vedeau albume cu fotografii și un bibelou.

— Uită-te și tu, Derek, a continuat Jesse. Leslie Gordon umplea valiza cu obiecte personale când a fost ucisă. Cine ia albume cu fotografii în vacanță? E evident că se pregăteau să fugă. Și, probabil, fugeau tocmai de cel care i-a împușcat. De cineva care știa că nu se vor mai duce la festivalul de teatru.

Natasha a intrat în încăpere în momentul în care Jesse își termina fraza.

— Ei, băieți, ne-a spus zâmbind, aveți vreo pistă?

— Nimic, am oftat. Cu excepția unei camionete negre cu un desen pe geamul din spate. Ceea ce e destul de vag.

Ne-a întrerupt soneria de la ușă.

— Cine e? am întrebat.

— Darla, a răspuns Natasha. Vine să se uite pe planurile de amenajare a restaurantului.

Am luat documentele și le-am băgat într-un dosar din carton.

— N-ai voie să-i spui nimic despre anchetă, i-am cerut Natashei pe când se pregătea să deschidă ușa.

— De acord, Derek, mi-a promis relaxată.

— Serios, Nat, am repetat. Este vorba despre ceva strict secret. Nici nu trebuia să fim aici, iar tu n-ar fi trebuit să vezi toate astea. Jesse și cu mine am putea avea necazuri.

— Jur că nu voi spune nimănui, l-a asigurat Natasha.

Apoi a deschis ușa, iar Darla, intrând în apartament, a observat imediat dosarul pe care-l țineam în mână.

— Deci, cum merge ancheta? ne-a întrebat.

— Merge, i-am răspuns.

— Hai, Derek, asta e tot ce ai să-mi spui? s-a revoltat Darla pe un ton glumeț.

— E strict secret, m-am mulțumit să zic.

Poate că am răspuns un pic cam sec, deși nu așa intenționasem. Darla a făcut o mutră iritată:

— Hai, lasă-mă, e strict secret! Sunt sigură că Natasha e la curent cu toate.

JESSE ROSENBERG

Luni, 30 iunie 2014

Cu 26 de zile înaintea premierei

Am trezit-o pe Anna la 1:30 noaptea, ca să vină după Derek și după mine la depozit. Știa locul, așa că a sosit douăzeci de minute mai târziu. Ne-am întâlnit în parcare. Noaptea era caldă și cerul înstelat.

După ce i l-am prezentat pe Derek, i-am spus:

— Derek e cel care a descoperit unde își desfășura Stephanie ancheta.

— Într-un depozit de mobilă? s-a mirat ea.

Derek și cu mine am aprobat din cap și am pornit toți trei pe coridoarele mărginite de obloane metalice. Am ajuns în fața numărului 234-A. Am ridicat oblonul și am aprins lumina. Anna a descoperit o mică încăpere de doi metri pe trei, în întregime îmbrăcată în documente, toate legate de

cvadruplul asasinat din 1994. Erau acolo articole găsite prin diverse cotidiene regionale ale vremii și, mai ales, o serie de articole din *Orphea Chronicle.* Erau și fotografii mărite ale fiecăreia dintre victime și o fotografie cu casa primarului Gordon făcută în seara crimei și, fără îndoială, luată dintr-un articol. Puteam fi văzut acolo, în prim plan, alături de Derek și de un grup de polițiști, în jurul cearșafului alb sub care era ascuns trupul lui Meghan Padalin. Stephanie scrisese cu un marker pe fotografie:

Ceea ce era sub ochii noştri şi nimeni n-a văzut

Singurele piese de mobilier erau o măsuță și un scaun pe care ne imaginam că Stephanie petrecuse ceasuri întregi. La biroul improvizat se aflau hârtie și pixuri. O foaie era lipită pe perete, ca pentru a o pune în evidență. Pe ea scrisese:

De găsit Kirk Harvey

— Cine e Kirk Harvey? a întrebat Anna cu voce tare.

— Șeful poliției din Orphea, în perioada în care a avut loc crima, i-am răspuns. A participat la anchetă alături de noi.

— Și acum unde se află?

— Nu știu. Îmi închipui că a ieșit la pensie de ceva vreme. Trebuie neapărat să-l contactăm: poate că deja a vorbit cu Stephanie.

Scormonind prin teancurile de note de pe birou, am mai făcut o descoperire.

— Ia uită-te, Anna, i-am spus întinzându-i o bucată de hârtie dreptunghiulară.

Era biletul de avion al lui Stephanie pentru Los Angeles. Pe el scrisese:

Noaptea neagră → Arhivele poliției

— Iarăși *Noaptea neagră,* a murmurat Anna. Ce-o fi însemnând?

— Că drumul la Los Angeles avea legătură cu ancheta, am sugerat. Acum avem certitudinea că Stephanie ancheta cazul cvadruplului asasinat din 1994.

Pe perete era o fotografie cu primarul Brown, făcută cu cel puțin douăzeci de ani mai înainte. Părea că fusese extrasă dintr-o înregistrare video. Brown stătea în picioare, la un microfon, cu o hârtie în mână, ca și cum ar fi ținut un discurs. Și bucata de hârtie fusese încercuită cu marker. Fundalul te ducea cu gândul la scena Teatrului Mare.

— Ar putea fi primarul Brown ținând discursul de deschidere a festivalului la Teatrul Mare, în seara când au avut loc crimele, a spus Derek.

— De unde știi că e vorba despre acea seară? l-am întrebat. Îți amintești cum era îmbrăcat atunci?

Derek a luat fotografia din articolul de ziar, în care apărea și Brown, și a zis:

— S-ar zice că poartă aceleași haine.

Ne-am petrecut toată noaptea la depozit. Nu existau camere de supraveghere, iar gardianul nu văzuse nimic: ne-a explicat că nu dădea pe acolo decât în caz că apăreau probleme, dar că probleme nu existaseră niciodată. Clienții veneau și plecau după cum aveau treabă, fără a fi verificați și fără a fi nevoie să li se pună întrebări.

Specialiștii de la criminalistică ai poliției statale au fost trimiși la fața locului pentru a cerceta, iar analiza minuțioasă le-a permis să descopere computerul lui Stephanie, ascuns în fundul dublu al unei lăzi aparent goale, dar a cărei greutate l-a surprins pe polițist în momentul în care a ridicat-o ca să o mute.

— Asta căuta cel care a dat foc apartamentului și a intrat prin efracție în redacția ziarului, am constatat.

Computerul a fost luat de cei de la criminalistică pentru a fi verificat. Anna, Derek și cu mine am adunat documentele lipite pe peretele depozitului și am reconstituit identic locul în biroul Annei. La 6:30 dimineața, Derek, cu ochii umflați de nesomn, a prins cu o piuneză fotografia ce înfățișa casa primarului Gordon, a privit-o îndelung și a mai citit o dată, cu voce tare, ce scrisese Stephanie: *Ceea ce nimeni n-a văzut.* S-a apropiat până la doar câțiva centimetri de fotografie pentru a studia chipurile personajelor din imagine. „Deci ăsta e primarul Brown”, ne-a amintit arătând un bărbat în costum de culoare deschisă. „Iar el”, a adăugat arătând cu degetul un cap minuscul, „e comandantul Kirk Harvey”.

Trebuia să mă întorc la sediul regional al poliției statale ca să-i dau maiorului McKenna raportul privind mersul anchetei. Derek a venit cu mine. Când am ieșit din Orphea, coborând pe strada principală luminată de soarele dimineții, Derek, care și el regăsea orașul după douăzeci de ani, mi-a spus:

— Nimic nu s-a schimbat pe-aici. Ca și cum timpul ar fi stat în loc.

O oră mai târziu, eram în biroul maiorului McKenna care asculta, uluit, ce se întâmplase în weekend. Odată cu descoperirea depozitului de mobilă, dețineam dovada că Stephanie ancheta cvadruplul asasinat din 1994 și că, poate, făcuse o descoperire importantă.

— Dumnezeii mă-sii, a șoptit McKenna, cazul ăsta chiar o să ne urmărească toată viața?

— Sper că nu, domnule maior, i-am răspuns, dar trebuie să mergem până la capăt.

— Îți dai seama ce-ar însemna să se dovedească faptul că ați făcut la vremea aia o eroare?

— Sunt perfect conștient. Tocmai din cauza asta aș vrea să mă mai păstrați în poliție până voi încheia cazul.

A oftat.

— Jesse, știi că asta mă va costa o groază de timp pentru făcut hârțoage și dat explicații superiorilor.

— Știu foarte bine, domnule maior. Și-mi pare rău.

— Și ce-o să se aleagă de faimosul tău proiect care te-a convins să ieși din poliție?

— Poate aștepta până închid dosarul, domnule maior, l-am asigurat.

McKenna a mormăit ceva și a scos din sertar niște formulare.

— Voi face asta pentru tine, Jesse, fiindcă ești cel mai bun polițist pe care l-am cunoscut vreodată.

— Vă sunt foarte recunoscător, domnule maior.

— Numai că biroul tău, cu începere de mâine, l-am dat altcuiva.

— N-am nevoie de birou, domnule maior. Mă duc să-mi iau lucrurile de-acolo.

— Nu vreau să te ocupi singur de ancheta asta. O să-ți desemnez un partener. Din păcate, celelalte echipe ale unității sunt deja complete, întrucât tu trebuia să pleci de azi, dar nu-ți face griji, îți găsesc eu pe cineva.

Derek, care stătea lângă mine, a renunțat la tăcere:

— Sunt gata să fac eu echipă cu Jesse, domnule maior. De-asta și sunt aici.

— Tu, Derek? s-a mirat McKenna. Păi, de cât timp n-ai mai pus piciorul pe teren?

— De douăzeci de ani.

— Mulțumită lui Derek am dat de depozitul de mobilă, am precizat.

Maiorul a mai oftat o dată. Vedeam bine că era îngrijorat.

— Derek, adică ești pe cale să-mi spui că vrei să te apuci iarăși de ancheta care te-a făcut să renunți la activitatea pe teren?

— Da, a răspuns Derek hotărât.

Maiorul ne-a privit îndelung.

— Arma de serviciu unde ți-e, Derek? a întrebat într-un târziu.

— Într-un sertar al biroului.

— Mai știi s-o folosești?

— Da.

— Ei bine, atunci fă-mi plăcerea să te duci să golești un încărcător la standul de tir, înainte de a te plimba cu instrumentul ăla la centură. Domnilor, încheiați ancheta repede și bine. N-am niciun chef să intrăm în bucluc.

* * *

Anna n-a pierdut timpul cât eu și Derek ne aflam la centrul regional al poliției statale. Își băgase în cap să-l găsească pe Kirk Harvey, însă inițiativa avea să se dovedească infinit mai complicată decât își imaginase. I-a luat ore întregi să dea de urma fostului șef al poliției, dar degeaba: dispăruse total din circulație. Nu mai avea nici adresă, nici număr de telefon. În lipsa resurselor necesare, s-a dus la unica persoană în care putea avea încredere din toată Orphea: vecinul ei Cody, pe care-l putea găsi în librăria lui, situată aproape de redacția de la *Orphea Chronicle.*

— Hotărât lucru, nici picior de om pe-aici azi, a oftat Cody când a văzut-o.

Anna și-a dat seama că vecinul ei și-ar fi dorit să intre un client pe ușă.

— Sper ca focurile de artificii de pe 4 Iulie să atragă ceva lume, a continuat Cody, am avut un iunie groaznic.

Anna a luat un roman de pe tejghea.

— E bun? a întrebat.

— Nu-i rău.

— Îl cumpăr.

— Anna, nu ești obligată să…

— Nu mai am nimic de citit. Pică la fix.

— Nu pentru asta îmi închipui c-ai venit.

— N-am venit *doar* pentru asta, i-a zâmbit ea, întinzându-i o bancnotă de cincizeci de dolari. Ce-mi poți spune despre crima cvadruplă din 1994?

Cody s-a încruntat.

— N-am mai auzit de multă vreme vorbindu-se despre povestea asta, ce vrei să știi?

— Sunt doar curioasă să aflu care era atmosfera din oraș pe atunci.

— A fost îngrozitor. Evident, oamenii erau extrem de șocați. Îți închipui: o întreagă familie decimată, printre care și un băiețel. Plus Meghan, fata cea mai blândă pe care ți-o poți imagina și pe care toată lumea o adora.

— O cunoșteai bine?

— Dacă o cunoșteam bine? Doar lucra aici, la librărie. Pe vremea aceea, librăria mergea foarte bine, mai ales mulțumită ei. Imaginează-ți o librăreasă tânără și frumoasă, pasionată, savuroasă, sclipitoare. Oamenii veneau din întreg Long Island-ul numai pentru ea. Ce situație groaznică! Ce nedreptate! Pentru mine a fost un șoc teribil. La un moment dat, chiar mi-am pus problema să las totul baltă și să plec din oraș. Dar unde să mă fi dus? Toate relațiile mele sunt aici. Știi, Anna, cel mai rău a fost că toată lumea a înțeles imediat: dacă Meghan era moartă, asta era din cauză că-l recunoscuse pe asasinul familiei Gordon. Deci era unul dintre noi. Cineva pe care-l știam. Pe care-l vedeam la supermarket, la plajă, ba chiar și-n librărie. Din păcate, nu ne-am înșelat și asta s-a dovedit când criminalul a fost prins.

— Despre cine a fost vorba?

— Despre Ted Tennenbaum, un om simpatic, amabil, dintr-o familie bună. Un cetățean activ și dedicat. Restaurator de meserie. Membru al corpului pompierilor voluntari. Contribuise la organizarea primei ediții a festivalului.

Cody a oftat și a adăugat:

— Anna, nu-mi place să vorbesc despre toate astea, mă tulbură prea tare.

— Îmi pare rău, Cody. Doar o ultimă întrebare: îți spune ceva numele Kirk Harvey?

— Da, fostul șef al poliției din Orphea. Chiar înaintea lui Gulliver.

— Ce s-a întâmplat cu el? Am încercat să-l găsesc.

Cody s-a uitat lung la ea, cu o expresie ciudată.

— A dispărut de azi pe mâine, i-a răspuns dându-i restul și băgând cartea într-o pungă de hârtie. Nimeni n-a mai auzit nimic despre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știe nimeni. A dispărut într-o frumoasă zi din toamna anului 1994.

— Vrei să spui, în același an cu crima cvadruplă?

— Da, trei luni mai târziu. De-asta-mi și amintesc. Ce vară stranie! Cei mai mulți dintre locuitorii orașului au preferat să uite că s-a putut întâmpla așa ceva pe-aici.

În timp ce vorbea, și-a luat cheile și telefonul mobil lăsat pe tejghea, băgându-l în buzunar.

— Pleci? l-a întrebat Anna.

— Da, profit că nu mai e nimeni în librărie ca să mă duc să lucrez un pic alături de ceilalți voluntari, la Teatrul Mare. E ceva vreme de când nu te-am mai văzut.

— Știu, sunt cam copleșită de muncă în clipa asta. Te duc până acolo? Chiar voiam și eu să merg până la Teatrul Mare ca să le pun niște întrebări voluntarilor în legătură cu Stephanie.

— Sigur, accept bucuros.

•

Teatrul Mare era situat lângă *Cafeneaua Athéna,* adică în partea de sus a străzii principale, de unde începea cartierul rezidențial de pe faleză.

Ca în toate orașele liniștite, accesul în clădirile publice nu era absolut deloc supravegheat, așa că Anna și Cody au intrat în teatru pur și simplu împingând ușa de la intrarea principală. Au trecut prin foaier, apoi prin sala de spectacole, și au coborât pe culoarul central, printre rândurile de scaune îmbrăcate în catifea roșie.

— Imaginează-ți locul acesta peste o lună, plin de lume, a spus mândru Cody. Și toate astea mulțumită voluntarilor.

A urcat plin de elan treptele scenei, iar Anna s-a ținut după el. Au trecut de cortină și au ajuns în culise. După un labirint de coridoare, au împins o ușă dincolo de care zumzăia furnicarul de voluntari care se grăbeau în toate direcțiile: unii se ocupau cu vânzarea de bilete, alții de chestiunile logistice. Într-una dintre săli se pregătea lipirea afișelor și se corectau pliantele care urmau să plece către impresariat. În atelier, o echipă se apucase să monteze un decor din lemn.

Anna a avut timp să discute cu toți voluntarii. O mare parte dintre ei plecaseră cu o zi înainte din Teatrul Mare pentru a participa la operațiunea de căutare a lui Stephanie și acum veneau din proprie inițiativă ca să o întrebe cum mergea ancheta.

— Nu chiar atât de repede cum ne-am dori, le-a mărturisit. Știu însă că venea des la Teatrul Mare. Chiar am întâlnit-o și eu aici, de câteva ori.

— Așa e, a confirmat un domn micuț, care administra casa de bilete. Scria articole despre voluntari. Nu ți-a pus și ție întrebări, Anna?

— Nu.

Nici măcar nu-și dăduse seama ce făcea pe acolo jurnalista.

— Nici mie, a intervenit un bărbat sosit recent în Orphea.

— Cu siguranță fiindcă ești nou pe-aici, a sugerat cineva.

— Da, așa e, a întărit un altul. Nu erai pe-aici în 1994.

— În 1994? s-a mirat Anna. Stephanie stătea de vorbă cu dumneavoastră despre întâmplările din 1994?

— Da. Era interesată de prima ediție a festivalului de teatru.

— Și ce dorea să afle?

La această întrebare, Anna a obținut mai multe răspunsuri diferite, dar unul revenea regulat: Stephanie punea sistematic întrebări legate de pompierul de serviciu din teatru, din seara premierei. A compila mărturiile voluntarilor era ca și când ar fi încercat să reconstituie cu minuțiozitate programul acelei seri.

După care, Anna a dat de Cody într-o cămăruță ce-i folosea drept birou. Era așezat în spatele unei mese improvizate, pe care se găseau un computer vechi și o grămadă de documente.

— Gata, îmi lași în pace voluntarii? a întrebat-o în glumă.

— Cody, așa, ca prin minune, îți mai amintești cine era pompier de serviciu în seara deschiderii festivalului, în 1994, și dacă încă mai locuiește în Orphea?

Cody a făcut ochii mari:

— Dacă-mi amintesc? Doamne, Anna, dar azi chiar e ziua fantomelor. Era Ted Tennenbaum, exact autorul cvadruplului asasinat din 1994. Și n-ai unde să-l mai găsești, fiindcă a murit.

ANNA KANNER

În toamna lui 2013, atmosfera de voie bună care domnea în comisariat în clipa în care am sosit n-a durat mai mult de două zile, lăsând rapid loc primelor dificultăți de integrare. Acestea s-au manifestat mai întâi în legătură cu un detaliu de organizare. Prima întrebare pe care și-au pus-o cu toții a fost cum ne vom descurca la toaletă. În sectorul comisariatului rezervat polițiștilor, existau toalete la fiecare etaj, toate concepute pentru bărbați, cu rânduri de pisoare și de cabine individuale.

— Trebuie să stabilim ca una dintre toalete să fie pentru femei, a sugerat un polițist.

— Da, dar atunci se complică lucrurile, fiindcă trebuie să mergi la alt etaj ca să-ți faci nevoile, i-a

răspuns altul.

— Am putea stabili ca toaletele să fie mixte, am propus eu pentru a nu complica situația. Numai dacă asta nu e o problemă pentru cineva.

— Mie mi se pare nasol să mă piș în timp ce o femeie nu știu ce face în cabina de alături, a susținut unul dintre noii mei colegi care vorbise ridicând mâna ca la școală.

— De ce, te blochezi? a rânjit un altul.

Au izbucnit toți în râs.

Pentru persoanele din afară, comisariatul dispunea de toalete separate pentru bărbați și pentru femei, aflate chiar lângă biroul de primire. S-a hotărât să folosesc acea toaletă pentru femei, ceea ce-mi convenea. Faptul că trebuia să traversez acel loc de fiecare dată când aveam nevoie să merg la toaletă nu m-ar fi deranjat dacă n-aș fi zărit, într-o zi, rânjetul agentului de la biroul de primire, care-mi număra drumurile la toaletă.

— Băi, fata asta se pișă ciudat de des, i-a șoptit colegului cu care stătea de vorbă și care se sprijinea pe tăblia ghișeului. E-a treia oară pe ziua de azi.

— O fi la ciclu, i-a răspuns celălalt.

— Sau se freacă gândindu-se la Gulliver.

Au pufnit în râs.

— Zi că n-ai vrea să se frece gândindu-se la tine! N-ai văzut ce bună e?

Cealaltă problemă legată de faptul că acum comisariatul avea angajați de ambele sexe a fost cea a vestiarului. Sediul nu era dotat decât cu un singur vestiar, prevăzut cu dușuri și dulapuri, unde polițiștii se puteau schimba la intrarea și la ieșirea din tură. Sosirea mea, fără să fi cerut eu ceva cuiva, a avut drept consecință interzicerea accesului personalului masculin la vestiar. Pe ușa acestuia, sub plăcuța de metal pe care era scris VESTIAR, agentul șef Gulliver adăugase cuvântul *femeie,* la singular, pe o foaie de hârtie.

— Fiecare dintre cele două sexe trebuie să aibă vestiar separat, așa sună legea, le-a explicat Gulliver angajaților care se uitau la el cu gura căscată. Primarul Brown a insistat ca Anna să aibă vestiarul ei. Deci, domnilor, de acum înainte vă schimbați în birouri.

Toți agenții prezenți au început să bombăne, așa că le-am propus să fiu eu aceea care să se schimbe în birou, ceea ce agentul șef Gulliver a refuzat.

— Nu vreau ca băieții să dea peste tine în chiloței, c-o să iasă tot felul de vorbe.

Și a adăugat râzând grosolan:

— E mai bine să-ți ții pantalonii încheiați la toți nasturii, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Până la urmă, am găsit o soluție de compromis: s-a luat hotărârea să mă schimb acasă și să vin la serviciu în uniformă. Toată lumea a fost mulțumită.

Însă a doua zi, după ce m-a văzut că ies din mașină în parcare, agentul șef Gulliver m-a chemat la el în birou.

— Anna, mi-a zis, nu vreau să mergi cu mașina personală îmbrăcată în uniformă.

— Dacă nu am niciun loc în care să mă pot schimba la comisariat…

— Știu. Iată de ce îți voi pune la dispoziție una dintre mașinile noastre fără însemne. Vreau să o folosești pentru deplasările de acasă la comisariat, atunci când ești în uniformă.

Și uite-așa, m-am trezit cu o mașină de serviciu, un 4x4 cu geamuri fumurii, ale cărei girofaruri erau ascunse deasupra parbrizului și după calandru.

Ce nu știam era că nu existau decât două mașini fără însemne în parcul poliției din Orphea. Agentul șef Gulliver oprise una pentru el. A doua rămăsese în parcare, o comoară la care visau toți colegii mei și care acum îmi era oferită mie. Ceea ce, evident, a provocat o enervare generală printre ceilalți polițiști. „Acesta e deja un privilegiu!” s-au plâns

în cadrul unei ședințe improvizate, în sala de recreere a comisariatului. „Nici n-a ajuns bine aici și deja se bucură de privilegii”.

— Băieți, aveți de ales, le-am spus când mi-au mărturisit despre ce era vorba. Împărțiți între voi mașina și lăsați-mi mie vestiarul, dacă așa preferați. Pentru mine e bine și-așa.

— N-ai decât să te schimbi la tine-n birou, în loc să faci atâtea fasoane! mi-au replicat. De ce ți-e frică? Să nu te violăm?

Episodul cu mașina n-a fost decât primul afront pentru Montagne, fără vrerea mea. Pusese ochii pe mașina fără însemne speciale încă de multă vreme, iar eu i-o suflasem de sub nas.

— Trebuia să fie a mea, i s-a plâns lui Gulliver. În definitiv, sunt agent șef adjunct! A ce arăt acum?

Gulliver însă l-a refuzat fără drept de apel.

— Ascultă-mă, Jasper, i-a spus, știu că situația e complicată. Pentru toată lumea și în primul rând pentru mine. Crede-mă, m-aș fi lipsit bucuros de așa ceva. Femeile creează întotdeauna tensiuni în echipă. Au prea multe de dovedit. Și nu mai zic de momentul în care va rămâne gravidă și vom fi obligați să facem cu rândul ore suplimentare ca s-o înlocuim!

•

O dramă o alungă pe alta. După chestiunile de ordin logistic, au apărut cele privitoare la legitimitatea și competența mea. Ajunsesem în cadrul comisariatului pe postul de al doilea adjunct al agentului șef, creat pentru mine. Motivul oficial fusese că, odată cu trecerea anilor și dezvoltarea orașului, poliția din Orphea își văzuse misiunile căpătând amploare și efectivele sporind, iar sosirea unui al treilea ofițer de comandă ar fi trebuit să le aducă agentului șef Gulliver și adjunctului său Jasper Montagne gura de oxigen necesară.

Mai întâi am fost întrebată:

— De ce-a fost nevoie să se creeze un post special pentru tine? Fiindcă ești femeie?

— Nu, mai întâi a apărut postul și abia apoi au căutat pe cineva care să-l ocupe.

Apoi au apărut îngrijorările:

— Dacă va trebui să te bați cu un bărbat? Vreau să zic, vei fi, totuși, o femeie singură în mașina de patrulare. Poți aresta de una singură un tip?

— Tu poți?

— Bineînțeles.

— Și-atunci, eu de ce nu?

În sfârșit, s-a trecut la testarea aptitudinilor:

— Ai experiență de teren?

— Am experiența străzilor din New York, am răspuns.

— Nu e același lucru. Ce făceai în New York?

Speram ca CV-ul meu să-i impresioneze:

— Am fost negociator în cadrul unei unități de gestionare a crizelor. Am fost mereu la intervenții. Luări de ostatici, drame de familie, amenințări cu sinuciderea.

Colegii mei au ridicat din umeri.

— Nu e același lucru.

* * *

Mi-am petrecut prima lună făcând echipă cu Lewis Erban, un polițist bătrân, blazat, care urma să iasă la pensie, iar eu să-l înlocuiesc în efectiv. Am învățat rapid patrularea de noapte pe plajă și în parcul municipal, redactarea de procese verbale pentru infracțiuni rutiere, intervențiile în scandaluri, la ora închiderii barurilor.

Dacă treburile pe teren mi le rezolvam rapid, ca ofițer la comandă în timpul intervențiilor, raporturile cotidiene rămâneau complicate: acea ordine ierarhică care domnise până atunci fusese dată peste cap. Ani de zile, agentul șef Ron Gulliver și Montagne asiguraseră o conducere bicefală, doi lupi în fruntea haitei lor. Gulliver urma să iasă la pensie la 1 octombrie anul următor și era de la sine înțeles pentru toată lumea că

Montagne avea să-i ia locul. De altfel, în realitate, legea o făcea Montagne în cadrul comisariatului, Gulliver doar prefăcându-se că dă ordine. În fond, Gulliver era un om mai degrabă simpatic, dar un șef prost, manipulat complet de Montagne care preluase puterea de multă vreme. Numai că totul se schimbase: odată cu sosirea mea ca al doilea adjunct al comandantului, de acum eram trei la conducere.

N-a fost nevoie de mai mult pentru ca Montagne să se lanseze într-o intensă campanie de denigrare a mea. I-a convins pe ceilalți polițiști c-ar fi fost mai bine pentru ei să nu se înhăiteze cu mine. Nimeni din comisariat nu-și dorea să se pună rău cu Montagne, așadar, colegii mei evitau cu grijă orice altă interacțiune cu mine în afara celor de serviciu. Știam că la vestiar, când băieții își terminau programul și plănuiau să meargă la o bere, îi atenționa:

— Să nu vă dea prin cap să o luați și pe idioata aia cu voi. Dacă nu cumva vreți să faceți lună veceurile în următorii zece ani.

— Sigur că nu, răspundeau polițiștii, asigurându-l că-i erau credincioși.

Campania de denigrare orchestrată de Montagne nu mi-a ușurat integrarea în comunitatea din Orphea. Colegii mei nu erau dispuși să ne întâlnim după orele de program, iar invitațiile mele la cină împreună cu soțiile lor se soldau fie cu refuzuri, fie cu anulări de ultim minut, fie pur și simplu cu țepe. Nici nu mai stau să număr brunchurile duminicale pe care le-am luat de una singură, în fața unei mese pregătite pentru opt sau zece persoane, pline de mâncare. Activitățile mele sociale erau extrem de limitate: ieșeam uneori cu soția primarului, Charlotte Brown. Cum îmi plăcea în mod deosebit *Cafeneaua Athéna,* de pe strada principală, simpatizam un pic cu proprietara, Sylvia Tennenbaum, cu care mai stăteam la taclale, fără a putea spune că eram chiar prietene. Persoana pe

care o frecventam cel mai des era vecinul meu, Cody Illinois. Când mă plictiseam, treceam pe la el pe la librărie. Și-l mai ajutam la câte ceva. Cody conducea și asociația voluntarilor festivalului de teatru, căreia m-am alăturat până la urmă la începutul verii, ceea ce mi-a asigurat o seară ocupată pe săptămână, în timpul căreia pregăteam festivalul care urma să aibă loc în iulie.

La comisariat, imediat ce avea impresia că vreun coleg începea să mă accepte cât de cât, Montagne revenea la atac. A mers și mai departe, scormonind prin trecutul meu și inventându-mi porecle pline de subînțelesuri: „Anna trăgaci" sau „Ucigașa", înainte de a le spune colegilor mei: „Băieți, aveți grijă: Anna apasă tare ușor pe trăgaci". Izbucnea în râs ca un imbecil, după care adăuga: „Anna, știu băieții de ce-ai părăsit New York-ul?"

Într-o dimineață, am găsit lipit pe ușa biroului meu un articol decupat dintr-un ziar, cu titlul:

MANHATTAN: UN OSTATIC UCIS DE POLIȚIE ÎNTR-UN MAGAZIN DE BIJUTERII

M-am dus direct în biroul lui Gulliver, fluturând tăietura din ziar:

— I-ați spus, șefu'? Dumneavoastră i-ați povestit lui Montagne?

— N-am nicio legătură, Anna, m-a asigurat el.

— Atunci, explicați-mi de unde știe.

— Din dosarul tău. Într-un fel sau altul, a ajuns la el.

Hotărât să scape de mine, Montagne făcea în așa fel încât să fiu trimisă în cele mai plicticoase ori mai ingrate misiuni. În timp ce patrulam singură prin oraș sau prin împrejurimi, mi se întâmpla deseori să primesc vreun comunicat prin stație de la comisariat: *Kanner, aici centrala. Am nevoie să răspunzi unui apel de urgență.* Mă duceam la adresa indicată cu sirena și girofarul pornite,

pricepând abia când ajungeam că era vorba despre un incident minor.

Blocau niște gâște sălbatice șoseaua 17? Pentru mine era cazul.

Rămăsese o pisică într-un copac? Tot pentru mine.

Dar bătrâna doamnă, un pic cam senilă, care auzea fără încetare zgomote suspecte și suna de trei ori pe noapte la poliție? Firește, tot pentru mine.

Am avut dreptul chiar și la o fotografie în *Orphea Chronicle,* în articolul privitor la vacile care scăpaseră dintr-un țarc. Puteam fi astfel văzută, ridicolă, plină de noroi, încercând cu disperare să duc o vacă spre un câmp anume, trăgând-o de coadă, sub titlul: POLIȚIA ÎN ACȚIUNE.

Evident, articolul m-a costat ironiile colegilor, cu mai mult sau mai puțin umor: am găsit sub ștergătorul mașinii pe care o conduceam articolul decupat din ziar, pe care o mână anonimă scrisese cu marker negru: *Două vaci din Orphea.* Și de parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în același weekend părinții mei mi-au făcut o vizită.

— De-asta ai venit aici? m-a întrebat tata de cum a sosit, fluturându-mi pe la nas o copie după articolul din *Orphea Chronicle.* Ți-ai aruncat căsnicia în aer ca să te faci paznic la vaci?

— Tată, deja-ncepem să ne certăm?

— Nu, dar sunt convins că ai fi fost un avocat foarte bun.

— Știu, tată, de cincisprezece ani îmi tot spui asta.

— Când mă gândesc că ai făcut dreptul ca să ajungi polițistă într-un orășel…! Ce prostie!

— Fac ce-mi place și ăsta e lucrul cel mai important, nu?

— O să-l iau asociat pe Mark, m-a anunțat.

— Fir-ar să fie, tată, am oftat, chiar e nevoie să lucrezi cu fostul meu soț?

— Doar știi că e un băiat bun.

— Tată, nu-ncepe iar! l-am rugat.

— E gata să te ierte. Puteți să vă-mpăcați și să vii și tu în cabinetul meu…

— Tată, sunt mândră că sunt polițistă.

JESSE ROSENBERG

Marți, 1 iulie 2014

Cu 25 de zile înainte de premieră

Stephanie dispăruse de opt zile.

În regiune, oamenii numai despre asta vorbeau. O parte dintre ei erau convinși că-și înscenase singură fuga. Majoritatea credeau că i se întâmplase ceva rău și se întrebau cine avea să fie următoarea victimă. O mamă plecată la cumpărături? O fată care se ducea la plajă?

În dimineața de 1 iulie, Derek și cu mine ne-am întâlnit cu Anna la *Cafeneaua Athéna,* ca să luăm micul dejun. Anna ne-a vorbit despre dispariția misterioasă a lui Kirk Harvey, despre care, la vremea respectivă, nu știusem nimic nici eu, nici Derek. Ceea ce însemna că se întâmplase după încheierea cazului legat de cvadruplul asasinat.

— M-am uitat prin arhivele de la *Orphea Chronicle,* ne-a mai zis. Și uitați ce-am descoperit, căutând texte despre prima ediție a festivalului, cea din 1994…

Ne-a arătat fotocopia unui articol care era intitulat:

MARELE CRITIC OSTROVSKI
ÎȘI POVESTEȘTE FESTIVALUL

Am parcurs rapid începutul articolului. Era vorba despre punctul de vedere al lui Meta Ostrovski, celebrul critic newyorkez, despre prima

ediție a festivalului. Dintr-odată, ochii mi s-au oprit asupra unei fraze.

— Ia ascultă, i-am spus lui Derek. Jurnalistul îl întreabă pe Ostrovski care sunt surprizele plăcute și neplăcute ale festivalului, iar Ostrovski răspunde: „Cu siguranță, surpriza plăcută este – toată lumea va fi de acord –, magnifica reprezentație cu Unchiul Vania, dusă până la sublim de Charlotte Carell în rolul Elenei. Cât despre surpriza neplăcută, fără îndoială este vorba despre monologul abracadabrant al lui Kirk Harvey. Un dezastru de la început până la sfârșit și este lipsit de demnitate pentru un festival să programeze o astfel de nulitate. Aș zice chiar că este o jignire adusă spectatorilor”.

— A zis *Kirk Harvey*? a repetat Derek fără a-i veni să creadă.

— Da, Kirk Harvey a zis, a confirmat Anna, mândră de descoperirea ei.

— Ce mai e și cu aiureala asta? m-am mirat. Comandantul poliției din Orphea a participat la festival?

— Ba mai mult, a adăugat Derek, Harvey a anchetat și crimele din 1994. Așadar, era legat și de acestea, și de festival.

— Oare ăsta să fi fost motivul pentru care Stephanie ținea să-l găsească? am întrebat. Trebuie neapărat să punem mâna pe el.

•

Cineva ne-ar fi putut ajuta în căutarea lui Kirk Harvey: Lewis Erban, polițistul pe care-l înlocuise Anna în Orphea. Întreaga carieră și-o desfășurase în cadrul poliției locale, deci obligatoriu fusese în apropierea lui Harvey.

Ne-am dus toți trei să-i facem o vizită. L-am găsit îngrijind un rond de flori din fața casei. Văzând-o pe Anna, fața i s-a luminat de un zâmbet larg.

— Anna, ce bucurie-mi faci! Ești prima dintre colegi care mă vizitează.

— E o vizită din interes, a mărturisit Anna de la bun început. Domnii aceștia, care au venit împreună cu mine, sunt de la poliția statală. Vrem să stăm de vorbă despre Kirk Harvey.

Așezați în bucătărie, unde a insistat să bem o cafea, Lewis Erban ne-a explicat că nu avea nicio idee pe unde-ar fi putut fi Kirk Harvey.

— A murit? a întrebat Anna.

— Nu știu. Mă-ndoiesc. Câți ani ar trebui să aibă? Vreo cincizeci și cinci.

— Așadar, a dispărut în octombrie 1994, chiar după rezolvarea cazului legat de uciderea primarului Gordon și a familiei sale, da? a continuat Anna.

— Da, de pe o zi pe alta. A lăsat o scrisoare ciudată de demisie. Nu s-a aflat niciodată de ce a făcut-o.

— S-a interesat cineva oficial? l-a întrebat Anna.

— Nu tocmai, i-a răspuns Lewis cu nasul în ceașca de cafea și un aer cam rușinat.

— Cum așa? s-a mirat Anna. Comandantul poliției lasă totul baltă și nimeni nu încearcă să afle motivele?

— Adevărul e că, la comisariat, toată lumea îl detesta, a răspuns Erban. În momentul dispariției, comandantul Harvey nu mai controla postul de poliție, ci adjunctul lui, Rod Gulliver, care preluase puterea. Polițiștii nu mai voiau să aibă de a face cu el. Îl urau. Îi ziceam șef-de-unul-singur.

— Șef-de-unul-singur? s-a mirat iarăși Anna.

— Exact așa. Toată lumea îl disprețuia pe Harvey.

— Și-atunci, de ce a fost numit comandant? a intervenit Derek.

— Fiindcă la început îl adoram. Era o persoană charismatică și foarte inteligentă. Și-n plus, un șef bun. Nebun după teatru. Știți ce făcea în timpul liber? Scria piese de teatru! Își petrecea concediile la New York, unde vedea toate spectacolele care se

jucau. Ba chiar a montat și el unul cu o trupă de studenți de la Universitatea din Albany, cu care a avut micul lui succes. S-a vorbit despre el într-un ziar și toate cele. Își găsise o iubită superbă, o studentă din trupa aceea. În sfârșit, dăduse lovitura în toate privințele. Individului îi ieșeau toate, toate.

— Și ce s-a-ntâmplat? a continuat Derek.

— Momentul lui de glorie n-a ținut niciun an măcar, ne-a explicat Lewis Erban. Încurajat de succes, a mai scris o piesă. Ne vorbea tot timpul despre ea. Zicea că urma să fie o capodoperă. Când a fost înființat festivalul de teatru din Orphea, s-a zbătut ca spectacolul cu piesa lui să fie jucat în deschidere. Numai că primarul Gordon l-a refuzat. I-a spus că era o piesă proastă. S-au certat mult pe subiectul ăsta.

— Totuși, spectacolul a fost jucat în festival, nu? Am citit o cronică despre el în arhivele de la *Orphea Chronicle.*

— A interpretat de capul lui un monolog. Și a fost un dezastru.

— Întrebarea mea este: cum a putut participa la festival Kirk Harvey din moment ce primarul Gordon nu-l dorea? a remarcat Derek.

— Fiindcă primarul Gordon a fost ucis în seara deschiderii festivalului! Adjunctul lui de la vremea respectivă, Alan Brown, a preluat frâiele orașului și așa Kirk Harvey a reușit să facă să i se introducă spectacolul în program. Nu știu de ce Brown a acceptat. Avea cu siguranță lucruri mai importante de rezolvat.

— Deci numai fiindcă primarul Gordon murise, a reușit Kirk Harvey să se producă pe scenă, am conchis.

— Exact, domnule căpitan Rosenberg. În a doua parte a fiecărei seri, la Teatrul Mare. A fost un fiasco total. A fost lamentabil, nici nu vă puteți închipui. A fost ridiculizat pe față, de toți. De altfel, acesta a fost pentru el începutul sfârșitului:

reputația îi era distrusă, iubita l-a părăsit, totul s-a dus de râpă.

— Din cauza spectacolului au ajuns să-l deteste toți polițiștii?

— Nu, a răspuns Lewis Erban, cel puțin nu direct. În lunile dinaintea festivalului, Harvey ne-a anunțat că tatăl lui avea cancer și că era tratat într-un spital din Albany. Ne-a explicat că urma să-și ia concediu fără plată ca să aibă grijă de el în perioada spitalizării. Celor din comisariat ne-a sfâșiat inima cu povestea asta. Bietul Kirk, tatăl lui era pe moarte. Am încercat să strângem bani pentru a-i acoperi pierderile salariale, am organizat diferite evenimente, ne-am rupt din concedii ca să-l acoperim și să poată fi plătit chiar dacă lipsea. Era șeful nostru și țineam la el.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— I-am descoperit secretul: în realitate, tatăl lui era bine sănătos. Harvey inventase povestea pentru a se putea duce la Albany să-și pregătească spectacolul. Începând din acel moment, nimeni n-a mai vrut s-audă de el și nici să-l asculte. S-a apărat spunând că pur și simplu căzuse în plasa propriei minciuni și că nu-și închipuise vreodată că va cotiza toată lumea pentru a-l ajuta. Ceea ce nu a făcut decât să ne enerveze și mai mult, fiindcă asta însemna că nu gândea la fel ca noi. Începând din ziua aceea, nu l-am mai considerat șeful nostru.

— Când a avut loc incidentul?

— Am descoperit adevărul în cursul lunii iulie 1994.

— Și cum a putut funcționa poliția fără șef din iulie până în octombrie?

— Ron Gulliver ajunsese șef *de fado.* Oamenii îi respectau autoritatea și totul a fost în ordine. Situația nu avea caracter oficial, însă nimeni nu s-a supărat fiindcă, puțin mai târziu, a fost asasinat primarul Gordon și apoi, înlocuitorul lui, primarul Brown, s-a trezit în lunile ce au urmat cu teancuri de dosare mai importante de rezolvat.

— Totuși, a intervenit Derek, am colaborat în mod regulat cu Kirk Harvey în timpul anchetării cvadruplului asasinat.

— Și cu cine altcineva din comisariat v-ați mai întâlnit? i-a răspuns Erban.

— Cu nimeni, a admis Derek.

— Nu vi s-a părut ciudat să nu colaborați decât cu Kirk Harvey?

— Nici nu m-am gândit la asta, la timpul respectiv.

— Atenție, a precizat Erban, asta nu înseamnă, totuși, că ne neglijam sarcinile de serviciu. Oricum, avusese loc un cvadruplu asasinat. Toate apelurile din partea populației au fost luate în serios, toate solicitările poliției statale la fel. Dar, dincolo de asta, Harvey și-a desfășurat propria anchetă, de unul singur, într-un ungher. Era absolut obsedat de caz.

— Avea deci și el un dosar?

— Bineînțeles. Cu propriile adnotări. Ar trebui să fie în arhivă.

— Nu mai e nimic acolo. Doar o cutie goală.

— Poate în biroul lui de la subsol, ne-a sugerat Erban.

— Care birou de la subsol? a întrebat Anna.

— În iulie 1994, când am descoperit minciuna despre boala tatălui său, toți polițiștii au intrat în biroul lui Harvey pentru a-i cere explicații. Nu era acolo și-atunci am început să cotrobăim până am înțeles că petrecea mult mai mult timp pentru a-și pune la punct piesa de teatru decât pentru problemele poliției: erau acolo manuscrise, scenarii… Am hotărât să facem curat: am trecut prin distrugătorul de documente tot ce nu avea legătură cu munca lui de șef de unitate de poliție și lăsați-mă să vă spun că mare lucru n-a mai rămas. După asta, i-am scos din priză computerul, i-am luat scaunul și biroul și le-am mutat într-o încăpere de la subsol. Una pentru depozitare de materiale,

în mijlocul unei uriașe harababuri, fără fereastră și fără aer curat. Începând din acea zi, când sosea la comisariat, Harvey cobora direct în noul lui birou. Ne-am gândit că nu putea rezista așa mai mult de o săptămână și, totuși, a rămas în subsol trei luni, până când a ieșit din circulație, în octombrie 1994.

Am rămas stupefiați o clipă, imaginându-ne scena puciului, descrisă de Erban. Până la urmă, am conchis:

— Așadar, într-o bună zi a dispărut.

— Da, domnule căpitan. Și mi-o aduc bine aminte fiindcă, în ajun, ținea neapărat să-mi vorbească despre problema lui.

* * *

Orphea, sfârșitul lui octombrie 1994

Intrând în toaleta comisariatului, Lewis Erban a dat de Kirk Harvey care se spăla pe mâini.

— Lewis, trebuie să stau de vorbă cu tine, i-a spus Harvey.

La început, Erban s-a făcut că nu-l aude. Dar, cum Harvey nu-și lua ochii de la el, a murmurat:

— Kirk, nu vreau să mă pun rău cu ceilalți…

— Ascultă-mă, Lewis, știu c-am făcut-o de oaie…

— Dă-o-n mă-sa, Kirk, ce te-a apucat? Ne-am rupt toți din concedii pentru tine.

— Nu v-am cerut eu nimic! a protestat Harvey. Doar îmi luasem concediu fără plată. N-am vrut să deranjez pe nimeni. V-ați băgat toți, de capul vostru, în chestia asta.

— Deci, acum noi suntem de vină.

— Uite, Lewis, ai tot dreptul să mă urăști. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Hai, las-o baltă. Dacă află băieții că am stat de vorbă cu tine, mă trezesc și eu la subsol.

— Atunci, hai să ne vedem în altă parte. Ne întâlnim diseară, pe la opt, în parcarea cartierului de pe faleză. O să-ți povestesc acolo totul. E ceva foarte important, privitor la Ted Tennenbaum.

* * *

— Ted Tennenbaum? am repetat.

— Da, domnule căpitan Rosenberg, a confirmat Lewis. Evident, nu m-am dus. A fi văzut cu Harvey ar fi fost ca și când m-aș fi umplut de râie. Deci, aceea a fost ultima mea conversație cu el. A doua zi, când am ajuns la comisariat, am aflat că Ron Gulliver descoperise pe birou o scrisoare semnată de mâna lui Harvey, în care acesta aducea la cunoștință că plecase și nu se va mai întoarce niciodată în Orphea.

— Cum ați reacționat? a întrebat Derek.

— Mi-am zis: *În sfârșit! Drum bun și n-am cuvinte!* Cinstit vorbind, așa era cel mai bine pentru toată lumea.

•

Plecând de la Lewis Erban, Anna ne-a spus:

— La Teatrul Mare, Stephanie interoga voluntarii pentru a afla exact ce a făcut Ted Tennenbaum în seara cvadruplului asasinat.

— Băga-mi-aș a șoptit Derek.

S-a crezut dator să precizeze:

— Ted Tennenbaum era…

— … autorul crimelor din 1994, știu, l-a întrerupt Anna.

Derek a adăugat:

— Cel puțin așa am crezut timp de douăzeci de ani. Ce-o fi descoperit Kirk Harvey despre el și de ce nu ne-a spus nimic?

•

În aceeași zi am primit de la brigada criminalistică rezultatele analizei computerului lui Stephanie: în memoria acestuia nu exista decât un singur document, în Word, protejat de o parolă pe care informaticienii putuseră foarte ușor să o ocolească.

L-am deschis îngrămădiți toți trei în fața ecranului.

— E un text, a zis Derek. Fără îndoială articolul ei.

— Mai degrabă cartea, a observat Anna.

Avea dreptate. Citind documentul, am descoperit că Stephanie consacra o întreagă carte cazului. Retranscriu aici începutul:

NEVINOVAT
de Stephanie Mailer

Anunțul se găsea între reclama unui cizmar și o alta a unui restaurant chinezesc care oferea bufet suedez la mai puțin de 20 de dolari.

VREȚI SĂ SCRIEȚI O CARTE DE SUCCES?
LITERAT CAUT SCRIITOR AMBIȚIOS PENTRU LUCRU SERIOS. REFERINȚE OBLIGATORII.

La început, nu am luat în serios anunțul. Intrigată, m-am decis, în pofida a orice, să formez numărul indicat. Mi-a răspuns un bărbat căruia nu i-am recunoscut în clipa aceea vocea. Nu am înțeles cum stăteau lucrurile decât a doua zi, în cafeneaua din SoHo în care ne dăduserăm întâlnire.

— Dumneavoastră?! m-am mirat văzându-l.

Părea la fel de surprins ca mine. Mi-a explicat că avea nevoie de cineva care să scrie o carte care-l frământa de multă vreme.

— Stephanie, sunt douăzeci de ani de când tot dau anunțul, mi-a spus. De-a lungul timpului, toți candidații care au răspuns erau unul mai jalnic decât altul.

— Dar de ce căutați pe cineva care să scrie cartea în locul dumneavoastră?

— Nu în locul meu. Pentru mine. Eu vă ofer subiectul, iar dumneavoastră veți fi pana.

— Dar de ce nu-l scrieți singur?

— Eu? Imposibil! Ce-ar spune lumea? Vă-nchipuiți… În fine, pe scurt, plătesc toate cheltuielile din timpul scrierii cărții. După care nu veți mai avea de ce să vă faceți griji.

— De ce?

— Pentru că această carte va face din dumneavoastră un scriitor bogat și celebru, iar din mine un om ceva mai liniștit. Voi avea în sfârșit satisfacția de a primi răspunsuri la niște întrebări care mă obsedează de douăzeci de ani încoace. Și fericirea de a vedea cartea existând. Dacă veți descoperi cheia enigmei, va ieși un minunat roman polițist. De care cititorii se vor putea bucura.

Trebuie să mărturisesc că acea carte era scrisă pasionant. Stephanie povestea cum se angajase la *Orphea Chronicle* pentru a avea acoperire și a ancheta în liniște cvadruplul asasinat din 1994.

Totuși, era dificil să distingi ce era realitate și ce era ficțiune. Dacă nu urmărea decât faptele, atunci cine era misteriosul comanditar care-i ceruse să scrie cartea? Și de ce? Nu-i menționa numele, dar părea să spună că era vorba despre un om pe care îl cunoștea și care se afla, după toate aparențele, în interiorul Teatrului Mare în seara asasinatului.

— Poate că acesta este motivul pentru care sunt atât de obsedat de respectivul fapt divers. Eram în sală și mă uitam la spectacolul care se juca. O versiune mediocră a Unchiului Vania. *Și uite că adevărata tragedie, una pasionantă, se*

desfășura la doar câteva străzi de acolo, în cartierul Penfield. Din seara aceea, m-am întrebat mereu ce oare se întâmplase și mereu mi-am spus că din toată povestea ar putea ieși un roman polițist fantastic.

— După informațiile mele, criminalul a fost descoperit. E vorba despre un anume Ted Tennenbaum, restaurator din Orphea.

— Știu, Stephanie. Știu și că toate indiciile îi confirmă vinovăția. Dar nu sunt complet convins. În seara respectivă, era pompier de serviciu în teatru. Or, puțin înaintea orei 19:00, am ieșit pe stradă pentru a face câțiva pași și am văzut trecând o camionetă. Era ușor de identificat după autocolantul special de pe geamul din spate. Am înțeles mult după, citind ziarele, că era mașina lui Ted Tennenbaum. Problema e că nu el era la volan.

— Care e treaba cu camioneta? a întrebat Anna.

— Camioneta lui Ted Tennenbaum este unul dintre elementele principale care au dus la arestarea lui, i-a explicat Derek. Un martor a stabilit că fusese staționată în fața casei primarului chiar înaintea comiterii crimelor.

— Deci era camioneta lui, dar nu era el la volan? s-a întrebat Anna.

— Asta pare să afirme acel bărbat, am zis. Și de-asta a venit Stephanie să-mi comunice că ne înșelaserăm în privința vinovatului.

— Deci a fost cineva care a avut dubii în privința vinovăției lui Tennenbaum și timp de douăzeci de ani nu a spus nimic? a remarcat Derek.

Un detaliu era evident pentru noi, toți trei: dacă Stephanie dispăruse din proprie voință, n-ar fi

făcut-o fără computer.

Din păcate, convingerea noastră avea să se dovedească exactă: a doua zi, miercuri 2 iulie, un ornitolog amator care se plimba pe malul Lacului Cerbilor a observat ceva ce plutea în depărtare, printre nuferi și trestii. Intrigat, și-a dus la ochi binoclul. I-au trebuit destule minute pentru a înțelege. Era un corp omenesc.

DEREK SCOTT

August 1994. Ancheta bătea pasul pe loc: nu aveam nici suspect, nici mobil. Dacă primarul Gordon și familia lui erau într-adevăr pe punctul de a fugi din Orphea, nu aveam nicio idee nici asupra destinației, nici a motivației. Nu descoperiserăm niciun indiciu, nicio pistă. Nimic din comportamentul lui Leslie sau al lui Joseph Gordon nu-i alertase pe apropiații lor, extrasele lor de cont nu indicau nimic anormal.

Pentru a merge pe o pistă care să ne ducă la criminal, trebuia să înțelegem mobilul și aveam nevoie de elemente concrete. Grație expertizei balistice, știam că arma utilizată era un pistol marca Beretta și, dacă ne luam după precizia tirului, criminalul era relativ bine antrenat. Dar ne înecam când în registrele de armament, când în listele membrilor asociațiilor de tir.

Dispuneam, totuși, de un element important, care ar fi putut schimba mersul anchetei: faimosul vehicul observat pe stradă de Lena Bellamy, chiar înainte de comiterea crimelor. Din păcate, Lena nu era în stare să rememoreze nici cel mai mic amănunt. Își amintea vag de o camionetă neagră cu un desen mare pe geamul din spate.

Jesse și cu mine ne-am petrecut ceasuri în șir arătându-i imagini cu toate vehiculele posibile și imaginabile.

— Să fi fost mai degrabă de felul acesta? o întrebam.

Se uita atentă la fotografiile care îi treceau prin fața ochilor.

— E greu de zis, ne răspundea.

— Când spuneți camionetă, vreți să spuneți mai curând un microbuz de marfă? Sau o autoutilitară papuc?

— Care e diferența? Știți, cu cât îmi arătați mai multe, cu atât îmi dispare din memorie amintirea mașinii.

În pofida bunăvoinței Lenei Bellamy, nu înaintam niciun pic. Iar timpul lucra împotriva noastră. Maiorul McKenna punea pe noi o presiune nebună:

— Eeei? ni se adresa neîncetat. Ia ziceți, băieți, aveți ceva?

— Nimic, domnule maior. E groaznic.

— Fir-ar să fie, trebuie neapărat să înaintați cu ancheta. Să nu-mi spuneți c-am greșit-o cu voi. E un caz serios și toată lumea din brigadă așteaptă să vadă c-o dați în bară. Știți ce se vorbește în pauza de cafea? Că nu sunteți decât niște amatori. O să fim luați de idioți și voi și eu, și toată povestea va fi extrem de neplăcută pentru toată lumea. Vreau să vă dedicați cu totul anchetei. Patru morți, ziua-n amiaza mare, păi, trebuie să fie pe undeva un os de ros.

Nici nu mai trăiam pentru altceva decât pentru anchetă. Douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Numai asta făceam. Practic, locuiam la Jesse și la Natasha. De acum, aveau în baie trei periuțe de dinți.

•

Tot grație Lenei Bellamy s-a schimbat mersul anchetei.

La zece zile după crime, soțul ei a dus-o într-o seară la cină, pe strada principală. Din noaptea aceea teribilă de 30 iulie, Lena nu mai ieșise din casă. Era îngrijorată, speriată. Nu-și mai lăsa copiii să se joace în parcul din fața casei. Prefera să-i ducă undeva, mai departe, chiar dacă era obligată

să facă trei sferturi de oră cu mașina. Se gândea chiar să se mute. Soțul ei, Terrence, încercând să-i schimbe gândurile, a reușit în sfârșit să o facă să accepte o ieșire în oraș, numai ei doi. Își dorea să vadă noul restaurant despre care vorbea toată lumea, situat pe strada principală, alături de Teatrul Mare. *Cafeneaua Athéna.* Era noul loc la modă care se deschisese la timp pentru festival. Rezervările se obțineau cu greu: în sfârșit exista în Orphea un restaurant demn de acest nume.

Înserarea era liniștită. Terrence intrase în parcarea cartierului de pe faleză și apoi se plimbaseră fără griji până la restaurant. Locul era minunat, cu o terasă înconjurată de ronduri de flori și luminat numai cu lumânări. Fațada restaurantului era în întregime din sticlă și pe ea era desenată o serie de linii și de puncte care, la prima vedere, lăsau impresia unui motiv tribal, înainte de a pricepe că era vorba despre o cucuvea.

Observându-l, Lena Bellamy a început să tremure, îngrozită.

— Ăsta e desenul! i-a spus soțului ei.

— Care desen?

— Desenul pe care l-am văzut pe spatele camionetei.

•

Terrence Bellamy ne-a sunat imediat dintr-o cabină telefonică. Jesse și cu mine ne-am deplasat rapid până în Orphea și am dat de cei doi, ascunși în automobilul lor din parcarea cartierului de pe faleză. Lena Bellamy plângea. Cu atât mai mult cu cât faimoasa camionetă neagră trăsese în fața *Cafenelei Athéna:* logoul de pe geamul din spate era identic cu cel de pe fațadă. Șoferul era un bărbat atletic, pe care cei doi îl văzuseră intrând în local. L-am putut identifica mulțumită numerelor de înmatriculare ale mașinii: era vorba despre Ted Tennenbaum, proprietarul *Cafenelei Athéna.*

Ne-am hotărât să nu grăbim arestarea lui Tennenbaum, ci să obținem discret informații

despre el. Am înțeles imediat că era corespunzător profilului pe care îl căutam: Tennenbaum cumpărase un pistol cu un an înainte – însă nu un Beretta – și se antrena regulat într-un pavilion de tir din regiune, al cărui patron ne-a explicat că era destul de talentat în această privință.

Conform informațiilor primite, Tennenbaum se trăgea dintr-o familie înstărită din Manhattan, genul de copil de bani gata, impulsiv, și care nu făcea economie de pumni. Scandalurile îl duseseră până acolo încât fusese dat afară de la Universitatea Stanford, ba chiar trimis câteva luni la închisoare. Ceea ce nu l-a împiedicat, ulterior, să cumpere o armă. Se mutase de câțiva ani în Orphea și, în aparență, nu se făcuse remarcat. Lucrase la Hotelul Palatul de la Lac, înainte de a-și începe propria afacere: *Cafeneaua Athéna.* Iar aceasta îl băgase pe Ted Tennenbaum într-o ceartă serioasă cu primarul.

Tennenbaum, convins că restaurantul lui o să rupă gura târgului, cumpărase o clădire situată ideal pe strada principală, al cărei preț ridicat, cerut de proprietar, alungase ceilalți concurenți. Rămânea totuși o problemă deloc neglijabilă: planul de urbanism nu permitea amplasarea acolo a unui restaurant. Tennenbaum era convins că primăria avea să-i acorde fără probleme autorizația, numai că primarul Gordon nu s-a arătat dispus să-i dea dreptate, ba chiar s-a opus cu îndârjire proiectului *Cafenelei Athéna.* Tennenbaum plănuia să înființeze un local de mare clasă, în felul celor similare din Manhattan, însă Gordon nu vedea de ce orașul Orphea ar fi fost interesat de așa ceva. În consecință, a refuzat orice derogare de la planul cadastral, iar funcționarii din primărie relatau că între cei doi existaseră nenumărate certuri.

Am mai descoperit că, într-o noapte de februarie, clădirea fusese distrusă de un incendiu. Împrejurarea a fost cu noroc pentru Tennenbaum:

necesitatea de a-l reconstrui în întregime permitea schimbarea destinației edificiului. Episodul ne-a fost relatat de comandantul Harvey.

— Așadar, spuneți că datorită incendiului a putut Tennenbaum să-și deschidă restaurantul?

— Exact.

— Îmi închipui că incendiul a fost provocat de o mână criminală.

— Evident. Însă n-am găsit nimic care să poată dovedi că Tennenbaum a fost autorul. În orice caz, fiindcă întâmplarea aranjează bine lucrurile, incendiul a avut loc la timp pentru ca Tennenbaum să poată duce construcția la bun sfârșit și să inaugureze *Cafeneaua Athéna* chiar înainte de deschiderea festivalului. De atunci, numai plină ochi e. Nu și-a putut permite nici cea mai mică întârziere a lucrărilor.

Acest subiect avea să fie cel determinant, întrucât mai mulți martori au susținut că Gordon îl amenințase pe Tennenbaum, lăsându-l să înțeleagă că era cazul să tragă de timp până la finalizarea lucrărilor. Agentul șef adjunct Gulliver ne-a relatat că fusese obligat să intervină când cei doi mai aveau puțin și se luau la bătaie în plină stradă.

— De ce nu ne-a spus nimeni nimic de conflictul cu Tennenbaum? m-am arătat surprins.

— Fiindcă asta s-a întâmplat în martie, mi-a răspuns Gulliver. Pur și simplu mi-a ieșit din minte. În politică spiritele se încing ușor. Știu tone de povești de genul ăsta. Ar trebui să vedeți ședințele consiliului local: gagiii se masacrează fără pauză. Ceea ce nu înseamnă că sfârșesc prin a se împușca.

Pentru Jesse și pentru mine, însă, era de ajuns. Aveam un dosar beton: Tennenbaum avusese drept mobil uciderea primarului, era un trăgător antrenat, iar camioneta fusese identificată limpede în fața casei familiei Gordon, cu câteva momente înainte de comiterea faptei. În zorii zilei de 12 august 1994, l-am arestat pe Ted Tennenbaum la el acasă,

pentru uciderea lui Joseph, Leslie și Arthur Gordon, cât și pentru cea a lui Meghan Padalin.

Am sosit triumfători la centrul regional al poliției statale și l-am condus pe Tennenbaum în celulă sub privirile admirative ale colegilor și ale maiorului McKenna.

•

Numai că gloria noastră n-a durat decât câteva ore. Timp suficient pentru Ted să facă apel la Robin Starr, un as al baroului newyorkez, care a debarcat din Manhattan imediat după ce sora lui Tennenbaum i-a vărsat 100.000 de dolari.

Starr ne-a umilit în sala de interogatorii, sub privirile supărate ale maiorului și ale colegilor noștri care, altfel, leșinaseră de râs uitându-se la noi de după geamul-oglindă.

— Am mai văzut polițiști lipsiți de talent, a tunat Robin Starr, dar voi sunteți chiar culmea. Ia mai spuneți-mi o dată povestea, domnule sergent Scott!

— Nu e cazul să ne luați de sus, i-am răspuns. Știm despre clientul dumneavoastră că era în litigiu cu primarul Gordon de mai multe luni, în legătură cu lucrările de refacere a *Cafenelei Athéna.*

Starr s-a uitat intrigat la mine:

— După câte mi se pare, lucrările avuseseră deja loc, nu văd unde e problema, domnule sergent Scott.

— Lucrările de construcție ale *Cafenelei Athéna* nu puteau suferi nicio întârziere și știu că primarul Gordon vă amenințase clientul că urma să blocheze totul. După o a nu știu câta ceartă, Ted Tennenbaum a sfârșit prin a-i ucide pe primar, pe familia acestuia și pe femeia aceea nevinovată, care făcea jogging și tocmai trecea prin fața casei. Întrucât, după cum știți cu siguranță, domnule Starr, clientul dumneavoastră este un trăgător experimentat.

Starr m-a aprobat ironic din cap.

— Extraordinară confuzie, domnule sergent. M-ați lăsat cu gura căscată.

Tennenbaum nu reacționa, mulțumindu-se să-și lase avocatul să vorbească în locul lui, ceea ce până atunci funcționase mai degrabă bine. Starr a continuat:

— Dacă v-ați terminat povestea de adormit copiii, permiteți-mi să răspund. Clientul meu nu ar fi putut fi acasă la primarul Gordon, pe 30 iulie, la ora 19:00, din simplul motiv că era pompier de serviciu la Teatrul Mare. Puteți merge să întrebați pe oricine se afla în culise în seara aceea și vi se va spune că l-au văzut cu toții pe Ted acolo.

— În seara respectivă a fost un întreg du-te-vino în teatru, am spus. Ted ar fi avut suficient timp să dispară. Nu sunt decât câteva minute cu mașina până la casa primarului.

— De acord, domnule sergent! Așadar, teoria dumneavoastră este următoarea: clientul meu a sărit rapid în camionetă pentru a da o fugă până la primar, i-a ucis pe toți cei care i-au ieșit în drum, după care s-a întors liniștit pentru a-și relua locul la Teatrul Mare.

Am decis să scot atuul pe masă. Ceea ce îmi închipuiam că avea să fie lovitura de grație. După ce am lăsat să treacă o clipă de tăcere, i-am spus lui Starr:

— Camioneta clientului dumneavoastră a fost identificată în fața casei familiei Gordon, cu câteva minute înainte de comiterea faptei. Iată de ce clientul dumneavoastră este la comisariat și de ce nu va mai ieși de aici decât pentru a intra într-o închisoare federală, așteptând să fie adus înaintea unui tribunal.

Starr m-a privit cu severitate. Am crezut c-am nimerit-o la fix. Însă avocatul a început să mă aplaude.

— Bravo, domnule sergent. Și mulțumesc. De mult nu m-am mai distrat așa de bine. Deci castelul dumneavoastră din cărți de joc se bazează

pe această abracadabrantă poveste a camionetei? Pe care martorul nu a fost în stare să o recunoască timp de zece zile și, dintr-odată, i-a revenit memoria?

— De unde știți? m-am enervat.

— Fiindcă eu îmi fac treaba, nu ca dumneavoastră, s-a răstit Starr. Ar trebui să știți că niciun judecător nu va lua în considerare o astfel de mărturie care te-adoarme și-n picioare! Nu aveți nicio dovadă directă. Acest dosar e bun, poate, la cercetași, ar trebui să vă fie rușine. Dacă nu mai aveți nimic de adăugat, voi pleca de aici împreună cu clientul meu.

Ușa sălii s-a deschis, iar maiorul ne-a fulgerat din priviri. I-a lăsat să plece pe Starr și pe Tennenbaum, după care a intrat înapoi. Înfuriat, a tras un șut într-un scaun, aruncându-l cât colo. Nu-l mai văzusem niciodată apucat de o asemenea turbare.

— Asta e marea voastră anchetă? a țipat la noi. V-am rugat să faceți pași clari înainte, dar nu să faceți ce s-o nimeri!

Jesse și cu mine am lăsat privirile-n pământ și n-am suflat o vorbă, ceea ce l-a enervat și mai tare pe maior.

— Ei, ce-aveți de spus?

— Sunt convins că Tennenbaum a comis fapta, domnule maior, am zis.

— Ce fel de convingere ai, Scott? Convingere de polițist? Convingere care nu te lasă nici să dormi, nici să mănânci până nu închei dosarul?

— Da, domnule maior.

— Atunci, dați-i drumul! Cărați-vă de-aici amândoi și terminați odată ancheta!

-6.

Uciderea unei jurnaliste

MIERCURI, 2 IULIE – MARȚI, 8 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Miercuri, 2 iulie 2014

Cu 24 de zile înaintea premierei

Pe șoseaua 17 o armată de vehicule de urgență, ambulanțe, mașini de pompieri și de poliție cu zecile, venite din toată regiunea, bloca accesul spre Lacul Cerbilor. Traficul fusese deviat de către poliția autostrăzii și fuseseră întinse benzi de securitate pe câmpul din jur, de la un capăt la celălalt al pădurii, în spatele cărora agenții supravegheau zona, împiedicând pătrunderea curioșilor și a numeroșilor jurnaliști care se adunau.

La câteva zeci de metri, la baza unei pante line, în mijlocul ierburilor înalte și al tufelor de afine, Anna, Derek și cu mine, dar și agentul șef Gulliver și o mână de polițiști, contemplam în tăcere decorul feeric al vastei întinderi de apă, acoperită de plante acvatice. Chiar în mijlocul lacului, o pată de culoare se vedea limpede: era un morman de carne albă. Un corp uman prins între nuferi.

Era imposibil de spus de la distanță dacă era vorba despre Stephanie. Îi așteptam pe scufundătorii de la poliția statală. Între timp, priveam neputincioși, în tăcere, întinderea liniștită a apei.

Pe unul dintre malurile din față, câțiva polițiști, dorind să se apropie, se afundaseră în noroi.

— Zona asta nu a fost cercetată? l-am întrebat pe agentul șef Gulliver.

— Nu am ajuns până aici. Locul e greu accesibil. Și-apoi, malurile sunt impracticabile, cu tot noroiul și stuful…

Am auzit sirene în depărtare. Soseau întăriri în număr mare. Apoi a apărut primarul Brown, însoțit de Montagne care trecuse să-l ia de la primărie pentru a-l aduce aici. În sfârșit, au ajuns și unitățile poliției statale, astfel că a început o agitație totală: polițiști și pompieri aduceau bărci pneumatice, urmați de scufundători ducând lăzi grele cu materiale.

— Ce se petrece în orașul ăsta? a murmurat primarul pe când ni se alătura, fixând cu privirea somptuoasele întinderi de nuferi.

Scufundătorii s-au echipat rapid, iar bărcile pneumatice au fost lansate la apă. Agentul șef Gulliver și cu mine am urcat într-una din ele. Ne-am avântat pe lac, urmați cu rapiditate de o a doua, în care se găseau scufundătorii. Broaștele și păsările de apă au amuțit deodată, iar atunci când motoarele au fost oprite, s-a lăsat o liniște greu de suportat. Bărcile, purtate încă de propriul elan, despicau covoarele de nuferi în floare, apropiindu-se de cadavru. Scufundătorii au intrat în apă, dispărând într-un nor de bule. M-am lăsat pe vine în partea din față a bărcii și m-am aplecat peste margine pentru a observa mai bine corpul care era adus de scufundători. Când au reușit în sfârșit să-l întoarcă, m-am dat brusc înapoi. Fața deformată de apă pe care am văzut-o era într-adevăr a lui Stephanie Mailer.

•

Anunțul descoperirii trupului neînsuflețit al lui Stephanie Mailer s-a răspândit în întreaga regiune. Curioșii dădeau buzna, înghesuindu-se de-a lungul barierelor de poliție. Mass-media locală erau prezentă în număr mare. Întreaga margine a șoselei

17 s-a transformat într-un soi de gigantică și gălăgioasă chermeză.

Pe mal, unde fusese adus cadavrul, medicul legist Ranjit Singh a făcut primele constatări înainte de a ne întruni – Anna, Derek, primarul Brown, agentul șef Gulliver și cu mine – pentru o primă analiză a situației.

— Cred că Stephanie Mailer a fost strangulată, ne-a spus.

Primarul Brown și-a ascuns fața în mâini. Doctorul a continuat:

— Va trebui să așteptăm rezultatul autopsiei pentru a ști cu exactitate ce s-a întâmplat, însă am descoperit deja mari hematoame la nivelul gâtului, dar și semne importante de cianoză. Prezintă, de asemenea, zgârieturi pe brațe și pe față, și julituri pe coate și genunchi.

— De ce n-am dat de ea mai devreme? a întrebat Gulliver.

— E nevoie de ceva timp pentru ca un corp scufundat să urce la suprafață. Judecând după starea cadavrului, decesul a survenit acum opt, nouă zile. Oricum, mai mult de o săptămână.

— Ceea ce ne conduce la noaptea dispariției, a spus Derek. Așadar, Stephanie a fost răpită și omorâtă.

— Doamne! a murmurat Brown, trecându-și mâinile prin păr, înspăimântat. Cum e posibil așa ceva? Cine i-a putut face asta bietei fete?

— Iată ce va trebui să descoperim, a răspuns Derek. Sunteți în fața unei situații foarte grave, domnule primar. Există un ucigaș în zonă, poate chiar în orașul dumneavoastră. Nu știm încă nimic despre ce motive ar fi putut avea și nu putem exclude faptul că o va face din nou. Atâta timp cât nu l-am arestat, va trebui să fim extrem de prudenți. Eventual să întocmim un plan de securizare a zonei cu ajutorul poliției statale, care să sprijine poliția din Orphea.

— Un plan de securizare? s-a îngrijorat Brown. Nici să nu vă gândiți, o să înspăimântați pe toată lumea! Cred că nu înțelegeți, dar Orphea e un oraș balnear. E de ajuns să se răspândească zvonul că un criminal bântuie pe-aici și adio sezon estival! Vă dați seama ce înseamnă asta pentru noi?

După care, primarul Brown s-a întors spre agentul șef Gulliver și spre Anna:

— Cât timp puteți ține secretă informația? i-a întrebat.

— Toată lumea este deja la curent, Alan, i-a răspuns Gulliver. Zvonul a făcut înconjurul regiunii. Mergi sus să vezi cu ochii tăi, pe marginea șoselei e un adevărat bâlci!

Dintr-odată am fost întrerupți de niște țipete: tocmai sosiseră părinții lui Stephanie. Și-au făcut apariția în partea de sus a malului. *„Stephanie!*” urla Trudy Mailer, îngrozită, urmată de soțul ei. Văzându-i cum coborau cu repeziciune panta, Derek și cu mine ne-am repezit spre ei ca să-i împiedicăm să meargă mai departe și ca să-i cruțăm de imaginea cadavrului fiicei lor, care zăcea pe mal, gata să fie pus într-un sac de plastic.

— Nu se poate să vedeți asta, doamnă, i-am șoptit lui Trudy Mailer, prinzând-o în brațe.

A început să țipe și să plângă. I-am condus pe Trudy și Dennis Mailer la o mașină de poliție unde o psihologă era pregătită să-i preia.

•

Presa trebuia anunțată. Am preferat să-l las pe primar să se ocupe de asta. Gulliver, care nu voia să piardă ocazia de a apărea pe sticlă, a insistat să-l însoțească.

Au urcat împreună până la cordonul de securitate în spatele căruia se înghesuiau jurnaliști veniți din întreaga regiune. Erau canale de televiziune regionale, fotografi și, de asemenea, presa scrisă. La sosirea celor doi, o pădure de microfoane și de obiective s-a îndreptat spre ei. Cu

o voce diferită de a colegilor săi, Michael Bird a adresat prima întrebare:

— Este adevărat că Stephanie Mailer a fost asasinată?

S-a lăsat o tăcere glacială.

— Trebuie să așteptăm derularea anchetei, a răspuns primarul Brown. Fără concluzii pripite, v-aș ruga. Un comunicat oficial va fi întocmit în scurt timp.

— Dar cadavrul găsit în lac este al lui Stephanie Mailer? a mai întrebat Michael.

— Nu pot să vă spun mai multe.

— Cu toții am văzut când au sosit părinții ei, domnule primar, a insistat Michael.

— S-ar părea că într-adevăr este Stephanie Mailer, a fost nevoit să confirme Brown, încolțit. Oficial, părinții săi n-au identificat-o încă.

Imediat a fost asaltat de un tumult de întrebări venind dinspre ceilalți jurnaliști prezenți. Vocea lui Michael s-a ridicat din nou din mulțime:

— Stephanie a fost deci asasinată, a conchis el. Doar n-o să ne spuneți că incendiul din apartamentul său este o coincidență. Ce se întâmplă la Orphea? Ce le ascundeți locuitorilor, domnule primar?

Brown, păstrându-și sângele rece, a răspuns calm:

— Vă înțeleg întrebările, dar este important să-i lăsați pe anchetatori să-și facă treaba. Pentru moment, nu voi mai face niciun comentariu, nu vreau să risc să obstrucționez munca poliției.

Michael, vizibil emoționat și recăpătându-și forțele, a strigat din nou:

— Domnule primar, aveți de gând să organizați, totuși, sărbătoarea de 4 Iulie, chiar dacă orașul dumneavoastră este în doliu?

Primarului Brown, prins pe picior greșit, nu i-a trebuit decât o fracțiune de secundă pentru a răspunde:

— Pentru moment, declar că focul de artificii de 4 Iulie este anulat.

S-a stârnit rumoarea printre jurnaliști și gură-cască.

•

La rândul nostru, Anna, Derek și cu mine cercetam malurile lacului în încercarea de a înțelege cum putuse Stephanie să ajungă aici. Derek considera că fusese vorba despre un omor comis în grabă.

— După părerea mea, a spus el, orice asasin cât de cât meticulos ar fi legat niște greutăți de corpul lui Stephanie ca să se asigure că nu va ieși la suprafață prea curând. Persoana care a omorât-o n-avea de gând s-o ucidă aici și nici în felul ăsta.

Aproape toate malurile Lacului Cerbilor – ceea ce îl făcea un paradis ornitologic – erau inaccesibile pe jos, fiind înconjurate de o mlaștină cu stuf, imensă și densă, care se înălța precum un zid. În această adevărată pădure virgină, zeci de specii de păsări își făcuseră cuiburi, trăind în deplină liniște. O altă parte era direct mărginită de o pădure deasă de pini, care se întindea de-a lungul întregii șosele 17, până la ocean.

Inițial am crezut că nu se putea merge pe jos decât pe malul unde ajunseserăm la început. Dar analizând cu atenție topografia, am observat că ierburile înalte de la marginea pădurii fuseseră culcate la pământ de curând. Am ajuns cu greu în zona care ne interesa: solul era alunecos și mlăștinos. Am descoperit un loc neted la ieșirea din pădure, unde noroiul fusese răscolit. Era imposibil de spus cu precizie, dar păreau să fi fost urme de pași.

— Ceva s-a întâmplat aici, a zis Derek. Dar nu cred că Stephanie a venit pe același drum ca noi. E mult prea abrupt. După părerea mea, singurul mod de a ajunge pe acest mal…

— Este să treci prin pădure? a sugerat Anna.

— Exact.

Însoțiți de câțiva polițiști din Orphea, am cercetat cu minuțiozitate liziera pădurii. Am găsit crengi rupte și semne că cineva trecuse pe acolo. O bucată de țesătură era agățată într-un tufiș.

— Ar putea fi o bucată din tricoul pe care-l purta Stephanie luni, le-am spus Annei și lui Derek, prelevând materialul cu mănuși din latex.

După câte putusem să văd, Stephanie n-avea decât un pantof. În piciorul drept. Am găsit pantoful stâng în pădure, prins sub un buștean.

— Așadar, fugea prin pădure, încercând să scape de cineva, a conchis Derek. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi avut timp să-și recupereze încălțămintea.

— Urmăritorul a ajuns-o la lac și a înecat-o, a adăugat Anna.

— Ai perfectă dreptate, Anna, a încuviințat Derek. Dar o fi alergat până aici de la plajă?

Erau mai bine de cinci mile.

Luându-ne după urmele de pași din pădure, ne-am trezit că ajungem la șosea. La aproximativ două sute de metri de bariera poliției.

— Pe aici a intrat în pădure, a spus Derek.

În apropiere, am observat pe marginea drumului urme de pneuri. Urmăritorul era așadar cu mașina.

* * *

În acelaşi timp, la New York

În redacția de la *Revista Literară Newyorkeză,* Meta Ostrovski se uita, de la fereastra biroului, la o veveriță care sărea prin iarba din parc. Într-o franceză aproape perfectă, criticul răspundea la un interviu prin telefon pentru o obscură revistă culturală pariziană, interesată să-i afle părerea despre percepția literaturii europene în Statele Unite.

— Desigur! a exclamat Ostrovski, pe un ton vesel. Dacă sunt astăzi unul dintre cei mai prestigioși critici din lume, este pentru că de treizeci de ani încoace sunt intransigent. Disciplina unui spirit de neclintit, acesta este secretul meu. Și

mai ales, să nu te-ndrăgostești niciodată. A iubi înseamnă a fi slab!

— Totuși, a obiectat jurnalista de la capătul firului, anumite persoane răuvoitoare afirmă că un critic literar este de fapt un scriitor ratat…

— Baliverne, scumpă prietenă, a răspuns Ostrovski chicotind. N-am întâlnit niciodată, și spun bine *niciodată,* un critic care să viseze să scrie. Criticii sunt mai presus de asta. A scrie e o artă minoră. A scrie înseamnă a pune cuvintele împreună pentru a forma apoi fraze. Și o maimuță, dacă o dresezi puțin, poate face asta!

— Atunci care este rolul criticului?

— Acela de a stabili adevărul. Să permită maselor să discearnă între ce e bun și ce e lipsit de valoare. Știți, doar o mică parte din populație poate înțelege fără ajutor ce este cu adevărat bun. Din păcate, fiindcă astăzi toată lumea vrea să-și dea cu părerea despre toate și sunt ridicate în slăvi niște nulități absolute, noi, criticii, ne vedem obligați să facem puțină ordine în tot acest circ. Suntem poliția intelectualului autentic. Asta-i tot.

Odată terminat interviul, Ostrovski a rămas pe gânduri. Ce bine vorbise! Ce interesant fusese! Și analogia cu maimuțele-scriitori, ce idee strălucită! În câteva cuvinte, rezumase declinul umanității. Trebuia să fie mândru că avea o gândire atât de rapidă și un creier extraordinar!

O secretară obosită a deschis ușa biroului fără să mai ciocăne.

— Bate la ușă înainte de a intra, pentru numele lui Dumnezeu! a zbierat Ostrovski. Ăsta e biroul unui om important.

Nu putea s-o sufere pe femeia asta, pe care o bănuia că e depresivă.

— Corespondența, i-a spus ea, ignorându-i remarca.

I-a lăsat o scrisoare pe un teanc de cărți ce așteptau să fie citite.

— O singură scrisoare, asta-i tot? a întrebat-o Ostrovski, dezamăgit.

— Tot, i-a răspuns secretara ieșind din birou și închizând ușa.

O mizerie, corespondența aceasta atât de subțire! Pe vremea când era la *New York Times* primea saci întregi de scrisori înflăcărate de la cititorii care nu pierdeau niciuna dintre cronicile sale. Dar asta a fost cândva; frumoasele zile de altă dată, când avea atâta putere, un timp apus. Astăzi nu i se mai scria, nu mai era recunoscut pe stradă, rândurile de spectatori din sălile de teatru nu mai murmurau la trecerea sa, autorii nu mai așteptau până li se lungeau urechile în fața casei sale ca să-i dea câte o carte, năpustindu-se apoi duminica să cumpere suplimentul literar, cu speranța că vor citi vreo recenzie. Câte cariere nu construise prin cronicile sale sclipitoare, câte nume nu distrusese cu frazele ucigașe! Ridicase în slăvi, călcase în picioare. Dar asta fusese cândva. Astăzi nimeni nu-i mai știa de frică, așa cum se întâmplase pe vremuri. Cronicile nu-i mai erau urmărite decât de cititorii *Revistei,* o revistă de renume, desigur, dar citită la scară mai redusă.

De dimineață, când se trezise, Ostrovski avusese un presentiment. Urma să aibă loc un eveniment important care avea să-i relanseze cariera. Și a înțeles că era vorba despre acea scrisoare. Era una însemnată. Instinctul nu-l înșelase niciodată, știa dacă o carte era bună sau nu doar după senzația pe care o avea când o ținea în mână. Care putea fi conținutul scrisorii? Nu voia să o deschidă în grabă. De ce o scrisoare și nu un telefon? A reflectat intens: și dacă era vorba despre un producător care voia să facă un film despre viața lui? După ce a mai studiat o vreme plicul elegant, cu inima bătându-i să-i sară din piept, l-a deschis scoțând cu grijă foaia de hârtie pe care o conținea. S-a uitat direct la semnătură: *Alan Brown, primarul din Orphea.*

Dragă domnule Ostrovski,

Am fi foarte fericiți să vă avem oaspete la cea de-a 21-a ediție a Festivalului Național de Teatru din Orphea, statul New York, care va avea loc în acest an. Sunteți recunoscut drept un cronicar faimos, iar participarea dumneavoastră la festival ne-ar face o imensă onoare. În urmă cu douăzeci de ani ne-ați bucurat cu prezența la prima ediție a acestei manifestări. Ne-ar face o plăcere deosebită să putem sărbători împreună cei douăzeci de ani ai evenimentului. Desigur, toate cheltuielile legate de sejurul dumneavoastră vor fi suportate de către noi și veți fi cazat în cele mai bune condiții.

Scrisoarea se încheia cu obișnuitele formule de politețe și era însoțită de un program al festivalului, precum și de un pliant de la biroul de turism al orașului.

Nu exista o dezamăgire mai mare decât nenorocita asta de scrisoare! O nenorocită de scrisoare fără importanță a unui nenorocit de primar al unui nenorocit de oraș din fund de provincie! De ce nu era invitat la evenimente mai prestigioase? A aruncat scrisoarea la coș.

Ca să-și mai alunge gândurile, s-a hotărât să scrie următoarea cronică pentru *Revistă.* Ca de obicei, a luat cel mai recent top al vânzărilor de carte din New York, urmărind clasamentul cu degetul până la cartea cel mai bine vândută și a scris un text distrugător despre acest roman deplorabil pe care nici nu-l deschisese. A fost întrerupt din exercițiu de clinchetul computerului care îl anunța că tocmai primise un mesaj pe e-mail. Ostrovski a ridicat ochii spre ecran. Îi scrisese Steven Bergdorf, redactorul-șef al

Revistei. S-a întrebat ce naiba putea să vrea Bergdorf de la el: acesta încercase să-l sune mai devreme, dar era ocupat cu interviul. Ostrovski a deschis mesajul:

> *Meta, întrucât nu catadicsești să-mi răspunzi la telefon, îți scriu pentru a te anunța că ești dat afară de la Revista Literară Newyorkeză cu efect imediat. Steven Bergdorf.*

Ostrovski a sărit din fotoliu, s-a repezit pe culoar, l-a traversat și a deschis brusc ușa redactorului-șef care era așezat la birou.

— SĂ-MI FACI MIE UNA CA ASTA?! a urlat.

— Uite ce e, Ostrovski! a spus flegmatic Bergdorf. De două zile încerc să vorbesc cu tine.

— Steven, cum îndrăznești să mă trimiți la plimbare? Ai înnebunit? Întreg New York-ul te va crucifica! Mulțimea furibundă te va târî prin tot Manhattanul până în Times Square, unde te va spânzura de un stâlp de la iluminatul public, m-auzi?! Iar eu n-o să pot face nimic pentru tine. Am să le spun: „Opriți-vă! Lăsați-l pe bietul om, că nu știa ce face!”, iar ei îmi vor răspunde, nebuni de furie: „Numai moartea poate răzbuna afrontul adus Marelui Ostrovski”.

Bergdorf îl privea insistent, cu un aer dubitativ.

— Mă amenințI cu moartea, Ostrovski?

— Nicidecum! s-a apărat Ostrovski. Dimpotrivă: îți salvez viața cât mai pot. Populația New York-ului îl iubește pe Ostrovski!

— Bătrâne, ia mai termină cu tâmpeniile! Newyorkezilor li se rupe de tine. Nici nu mai știu cine ești. Te-ai fâsâit cu totul.

— Am fost criticul cel mai temut al ultimilor treizeci de ani!

— Tocmai, a venit vremea schimbării.

— Cititorii mă adoră! Sunt…

— *Mai ceva decât Dumnezeu,* i-a tăiat-o redactorul-șef. Îți cunosc deviza, Ostrovski. În primul rând, ești prea bătrân. Las-o baltă. E momentul să faci loc noii generații. Îmi pare rău.

— Actorii se pișau pe ei numai știind că sunt în teatru!

— Da, dar asta era demult, pe vremea telegrafului și a dirijabilului!

Ostrovski abia s-a abținut să-i tragă un pumn în mutră. Nu voia să se înjosească cu astfel de gesturi. A făcut stânga-mprejur fără să salute, cea mai grea ofensă după părerea lui. S-a întors în birou, i-a cerut secretarei să îi aducă o cutie de carton în care a îndesat cele mai prețioase amintiri, după care a plecat. Niciodată în viața lui nu suferise o asemenea umilință.

* * *

Orphea era în fierbere. Populația era profund tulburată de descoperirea cadavrului lui Stephanie și de anunțul primarului privind anularea focului de artificii de 4 Iulie. În timp ce Derek și cu mine ne continuam ancheta pe malul Lacului Cerbilor, Anna a fost chemată, fiind nevoie de întăriri la primărie, unde se pornise o manifestație. În fața clădirii municipale, un grup de demonstranți, toți comercianți locali, se strânsese pentru a cere ca focul de artificii să aibă loc. Agitau pancarte reclamând situația.

— Dacă vineri seară nu va fi focul de artificii, pot să închid și să pun cheia sub preș, protesta un tip scund și chel care avea un stand cu mâncare mexicană. E cea mai profitabilă seară pentru mine din tot sezonul.

— Eu am făcut cheltuieli mari pentru a închiria un spațiu pe faleză și am angajat și personal, a explicat un altul. Mă va despăgubi primăria dacă focul de artificii va fi anulat?

— Ceea ce i s-a întâmplat sărmanei Mailer este oribil, dar ce legătură are cu ziua națională? În fiecare an mii de persoane vin pe faleză pentru a

vedea focul de artificii. Sosesc mai devreme, profitând de timp pentru a face turul magazinelor de pe strada principală, apoi iau masa în restaurantele din oraș. Fără focul de artificii, oamenii nu vor mai veni!

Manifestația era calmă. Anna a decis să meargă în biroul primarului Brown, la al doilea etaj. L-a găsit stând în picioare, în fața ferestrei. L-a salutat, fiind în același timp cu ochii pe demonstranți.

— Bucuriile politicii, Anna, i-a spus. Cu moartea asta care a zdruncinat orașul, dacă nu anulez festivitățile, aș fi lipsit de inimă, iar dacă le anulez, aș fi un inconștient care împinge comercianții la sapă de lemn.

S-a așternut tăcerea. Anna a încercat să-l mai îmbărbăteze:

— Aici oamenii țin mult la dumneavoastră…

— Din păcate, Anna, chiar risc să nu mai fiu reales în septembrie. Orphea nu mai e ce-a fost și locuitorii cer schimbarea. Am nevoie de o cafea. Vrei și tu una?

— Cu plăcere, a răspuns ea.

Anna a crezut că primarul îi va cere două cafele asistentei sale, însă acesta s-a dus pe culoar, la capătul căruia se găsea un distribuitor de băuturi calde. A introdus o monedă. Un lichid negricios s-a scurs într-un pahar de carton.

Alan Brown avea stil, privire profundă și aer de actor. Era întotdeauna pus la patru ace, iar părul grizonant era întotdeauna impecabil pieptănat. Cum prima cafea era gata, i-a întins-o Annei, după care a repetat operațiunea.

— Și dacă nu ați fi reales, l-a întrebat ea înmuindu-și buzele în cafeaua mizerabilă, ar fi atât de grav?

— Anna, știi ce mi-a plăcut la tine prima oară când te-am văzut pe faleză, vara trecută?

— Nu…

— Noi doi împărtășim idealuri mari, avem aceleași ambiții pentru societatea noastră. Ai fi

putut face o carieră strălucită de polițist la New York. Acum multă vreme aș fi putut să mă las prins în mrejele politicii, căutând să fiu ales în Senat sau în Congres. Dar, de fapt, nu asta ne interesează, pentru că ceea ce am putea face în Orphea nu am putea niciodată realiza la New York, Washington sau Los Angeles – vreau să zic, ideea de oraș normal, a unei societăți care funcționează, fără prea multe inegalități. Când primarul Gordon mi-a propus să-i devin adjunct, în 1992, toate astea trebuiau făcute. Orașul era ca o pagină albă. Am putut să-l modelez aducându-l cât mai aproape de convingerile mele, încercând mereu să mă gândesc la ceea ce era *drept,* la ceea ce era cel mai potrivit pentru binele comunității noastre. De când sunt primar, oamenii câștigă mai mult, au putut constata o ameliorare a vieții de zi cu zi datorită serviciilor de mai bună calitate, inclusiv a celor sociale, și asta fără a le crește impozitele.

— Și-atunci, de ce credeți că cetățenii din Orphea nu vă vor realege în acest an?

— Pentru că timpul s-a scurs și oamenii au uitat. A trecut aproape o generație de la primul meu mandat. Astăzi, așteptările s-au schimbat, la fel și exigențele, căci tot ce s-a făcut pare acum de la sine înțeles. Și-apoi, Orphea, devenind prosperă, stârnește de-acum foamea pentru funcții, existând deja tot felul de ambițioși mărunți avizi de un dram de putere, care se și văd ajunși la primărie. Viitoarele alegeri ar putea marca sfârșitul acestui oraș, distrus de setea de putere, de dorința egoistă de guvernare care îl va anima pe succesorul meu.

— Succesorul dumneavoastră? Cine este?

— Nu știu încă nimic. O să iasă el la iveală, o să vezi. Candidaturile pentru primărie se mai pot încă depune până la sfârșitul lunii.

•

Primarul Brown dispunea de o impresionantă capacitate de a se repune pe linia de plutire. Anna

și-a putut da seama de asta când l-a însoțit, spre seară, la părinții lui Stephanie, la Sag Harbor.

În fața casei familiei Mailer, înconjurată de un cordon de poliție, atmosfera era incendiară. O mulțime compactă se strânsese în stradă. Unii erau doar curioși atrași de forfota din jur, alții doreau să își dovedească sprijinul față de familia Mailer. Multe dintre persoanele prezente aprinseseră lumânări. Un altar fusese improvizat sub un stâlp de iluminat, iar în jurul lui fuseseră îngrămădite flori, mesaje și animale de pluș. Unii cântau, iar alții spuneau rugăciuni, alții făceau fotografii. Erau prezenți și mulți jurnaliști, veniți din toată regiunea, iar o parte din trotuar fusese de altfel invadată de carele canalelor de televiziune locale. De îndată ce primarul Brown și-a făcut apariția, jurnaliștii s-au repezit spre el pentru a-i pune întrebări referitoare la anularea focului de artificii de 4 Iulie. Anna a vrut să-i țină la distanță, pentru a-i permite lui Brown să treacă fără a fi nevoit să răspundă, dar acesta a oprit-o. Ținea să vorbească presei. Bărbatul încolțit un pic mai devreme în biroul său era acum curajos și sigur pe sine.

— Am aflat despre îngrijorările comercianților din oraș, a declarat el. Le înțeleg perfect și sunt extrem de conștient că anularea festivităților de 4 Iulie ar putea pune în pericol economia locală și așa destul de fragilă. De asemenea, după consultarea cabinetului, am decis să nu anulez focul de artificii și să îl dedic memoriei lui Stephanie Mailer.

Mulțumit de efectul produs, primarul nu a dorit să răspundă la întrebări și și-a urmat drumul.

•

În acea seară, după ce l-a condus acasă pe Brown, Anna s-a oprit în parcarea din cartierul de pe faleză, uitându-se la ocean. Era ora 20:00. Prin geamurile coborâte ale mașinii pătrundea căldura plăcută a serii. Nu avea chef să ajungă acasă, unde

nu era nimeni, dar și mai puțin să meargă să cineze la restaurant de una singură.

I-a telefonat prietenei sale Lauren. Însă aceasta se afla la New York.

— Nu înțeleg, Anna, i-a spus Lauren. Când luăm masa împreună, o ștergi cu prima ocazie, și când sunt la New York mă inviți la cină?

Anna nu avea chef de parlamentări. A închis telefonul și s-a dus să-și cumpere mâncare la pachet de la un chioșc din port. După care s-a întors în biroul de la comisariat, unde a mâncat recitind planul anchetei. Dintr-odată, privind fix numele lui *Kirk Harvey* scris pe panou, gândul a purtat-o la ceea ce spusese bătrânul Lewis Erban despre mutarea forțată la subsol a fostului șef al poliției. Chiar exista un spațiu care servea drept debara, așa că s-a hotărât să coboare imediat acolo. Deschizând ușa, a fost cuprinsă de un straniu sentiment de neliniște. Și l-a închipuit pe Kirk Harvey, chiar acolo, în urmă cu douăzeci de ani.

Lumina nu mai funcționa, așa că a aprins lanterna. Încăperea era plină ochi de scaune, dulapuri, mese cu picioarele strâmbe și cutii de carton. Și-a croit drum prin acest cimitir de mobilier, ajungând până la un birou din lemn lăcuit, plin de praf și de diverse obiecte, printre care i-a atras atenția o plăcuță din metal, gravată cu numele *COMANDANT K. HARVEY.* Era biroul lui. A tras de cele patru sertare. Trei erau goale, cel de-al patrulea nu se deschidea. Era încuiat. A înșfăcat un șperaclu din atelierul vecin și s-a năpustit asupra broaștei care a cedat cu ușurință, iar sertarul s-a deschis cu un zgomot sec. Înăuntru era o foaie de hârtie îngălbenită pe care stătea scris de mână:

NOAPTEA NEAGRĂ

ANNA KANNER

Nimic nu-mi place mai mult decât nopțile de patrulare din Orphea.

Nimic nu-mi place mai mult decât străzile liniștite, scăldate de căldura nopților de vară cu cer bleumarin, presărat de stele. Să mă plimb prin cartierele calme și adormite, cu obloanele trase. Să întâlnesc trecători insomniaci sau locuitori voioși care, profitând de orele nocturne, stau treji pe terasele lor și te salută cu un gest prietenesc din mână.

Nimic nu-mi place mai mult decât străzile din centrul orașului în nopțile de iarnă, când începe dintr-odată să ningă, și trotuarele se acoperă de un strat gros de pudră albă. Acele clipe în care ești singura ființă trează, în care plugurile nu și-au început încă baletul, când ești primul care lasă urme în zăpada neatinsă. Să ieși din mașină, patrulând la pas prin parc, auzind zăpada cum îți scârțâie sub picioare și umplându-ți cu desfătare plămânii de acel aer rece uscat și revigorant.

Nimic nu-mi place mai mult decât să surprind plimbarea vreunei vulpi care parcurge întreaga stradă principală, la orele mici din noapte.

Nimic nu-mi place mai mult decât răsăritul soarelui, indiferent de anotimp, pe faleză. Să văd orizontul de cerneală străpuns de un punct trandafiriu luminos, care devine portocaliu, și apoi acel bulgăre de foc, ridicându-se încet din valuri.

M-am mutat în Orphea doar la câteva luni după ce semnasem actele de divorț.

M-am măritat cam repede, cu un bărbat plin de calități, dar care nu era cel potrivit pentru mine. Cred că m-am măritat prea repede din cauza tatălui meu.

Am avut dintotdeauna o relație foarte puternică și foarte strânsă cu tata. Am fost ca două degete de la o mână încă din fragedă copilărie. Ce făcea el voiam să fac și eu. Ce spunea el, repetam eu. Oriunde mergea, eram pe urmele lui.

Tatei îi place tenisul. Și eu am jucat tenis, la același club. Duminicile, jucam deseori unul împotriva altuia și, odată cu trecerea timpului, partidele noastre deveneau tot mai strânse.

Tata adoră să joace Scrabble. Ca dintr-o uimitoare întâmplare, și eu ador acest joc. Multă vreme, ne-am petrecut vacanțele de iarnă la Whistler, în Columbia Britanică, pentru a face schi. În fiecare seară după cină, ne instalam în salonul hotelului pentru a ne înfrunta la Scrabble, notând cu scrupulozitate, partidă după partidă, cine câștigase și cu câte puncte.

Tata este avocat, licențiat la Harvard, așa că e de la sine înțeles și fără a-mi pune nici cea mai mică problemă, că am mers acolo, să studiez dreptul. Mereu am avut sentimentul că era ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Tata a fost mereu foarte mândru de mine. La tenis, la Scrabble, la Harvard. În orice împrejurare. Nu se mai sătura de grămada de complimente care i se puteau face în ceea ce mă privea. Cel mai mult îi plăcea când i se spunea cât sunt de deșteaptă și de frumoasă. Știu cât era de mândru să vadă privirile care se întorceau către mine când ajungeam undeva, fie că era vorba despre o petrecere la care mergeam împreună, fie pe terenurile de tenis ori în saloanele hotelului nostru de la Whistler. În același timp, însă, nu i-a putut suporta niciodată pe prietenii mei. De pe la șaisprezece, șaptesprezece ani, niciun băiat cu care am avut o aventură nu era, în ochii tatei, destul de bun, destul de frumos sau destul de inteligent pentru mine.

— Haide, Anna, îmi spunea, poți aspira la mai mult de-atât!

— Îl iubesc, tată, asta contează, nu?

— Dar te vezi măritată cu tipul ăsta?

— Tată, am șaptesprezece ani! Mai e până acolo!

Cu cât relația devenea mai de durată, cu atât campania de împotrivire a tatei se intensifica. Niciodată pe față, ci cu viclenie. De fiecare dată când avea ocazia, printr-o remarcă inofensivă, un detaliu pe care-l menționa, o observație pe care o lăsa să-i scape, îmi distrugea, încet dar sigur, imaginea pe care o aveam despre iubitul meu din acel moment. Sfârșind fără doar și poate printr-o ruptură, sigură că această despărțire pornea de la mine sau măcar așa îmi plăcea să cred. Cel mai rău fiind că, la fiecare nouă relație, tata îmi spunea: „Pe cât era ultimul băiat de încântător – de altminteri păcat că v-ați despărțit –, pe atât nu văd ce-ai găsit la ăsta de acum". Și de fiecare dată mă lăsam fraierită. Dar oare mă lăsam într-adevăr până-ntr-acolo încât tata să-mi ghideze, fără să-mi dau seama, despărțirile? Sau eram mai degrabă eu cea care o rupea, nu pentru un motiv anume, ci doar pentru că nu puteam să mă hotărăsc să iubesc un bărbat la care nu ar fi ținut și tata? Cred că era ceva de neconceput să mă imaginez alături de cineva pe care tata nu-l plăcea.

După ce am absolvit Harvardul și am intrat în baroul din New York, am devenit avocat la cabinetul tatălui meu. Aventura a durat un an, de-a lungul căruia am descoperit că justiția, sublimă în esență, era o mașinărie cu funcționare greoaie și costisitoare, plină ochi de proceduri și depășită de realitate, din care, de fapt, nici măcar învingătorii nu ieșeau nevătămați. Mi-am dat repede seama că aș putea să o servesc mai bine dacă aș fi pus-o în aplicare de la bază și că munca în stradă ar fi avut un mai mare impact decât aș fi putut obține pledând la bară. M-am înscris la școala de poliție a NYPD (New York Police Departament) împotriva voinței părinților mei, și în special a tatei, care a luat în nume de rău plecarea mea de la cabinet, dar sperând că rătăcirea mea nu era decât un moft și nu o renunțare, și că o s-o las baltă pe parcursul școlarizării. Am terminat pregătirea un an mai

târziu, ca șefă de promoție, în laudele unanime ale profesorilor, și am intrat în brigada criminalistică a districtului 55, cu grad de inspector.

M-am îndrăgostit imediat de această meserie, mai ales datorită acelor mărunte victorii din fiecare zi, care m-au făcut să-mi dau seama că, în fața delirului vieții, un polițist bun ar mai putea drege câte ceva.

Locul meu lăsat liber la cabinetul tatei a fost oferit unui avocat cu experiență, Mark, care avea cu câțiva ani mai mult decât mine.

Prima dată când am auzit de el a fost la o cină în familie. Tata era căzut în admirație. „Un tânăr strălucit, dotat, frumos", mi-a spus. „Are de toate. Și joacă și tenis". După care, dintr-odată, a spus aceste cuvinte pe care le-am auzit pronunțate pentru prima oară în viața mea: „Sunt absolut convins că-ți va plăcea. Mi-aș dori foarte tare să-l cunoști".

Eram într-o perioadă în care chiar îmi doream să cunosc pe cineva. Numai că relațiile pe care le aveam nu duceau la nimic serios. După școala de poliție, acestea durau până după prima cină sau prima ieșire în grup: aflând că sunt polițist, și încă la brigada criminalistică, oamenii se înflăcărau și mă mitraliau cu întrebări. Acaparam fără să vreau întreaga atenție, eram în lumina reflectoarelor. Și adesea relația se sfârșea cu o frază de genul: „Îmi e greu să fiu cu tine, Anna, oamenii nu sunt interesați decât de tine, am impresia că eu nici nu exist. Cred că am nevoie de cineva care să-mi lase și mie un pic de loc".

În sfârșit l-am întâlnit pe acel faimos Mark într-o după-amiază, când am trecut să-l văd pe tata la cabinet, descoperind cu bucurie că nu suferea de complexul cu pricina: prin farmecul personal atrăgea toate privirile și ajungea cu ușurință în mijlocul conversațiilor. Știa de toate, se pricepea aproape la orice și când nu știa ceva, avea știința de a pune preț pe acel lucru. Îl priveam cum nu

mai privisem pe nimeni niciodată, poate și pentru că tata se uita la el cu ochi plini de admirație. Îl adora. Mark era favoritul său, ba chiar au început să joace tenis împreună. Tata era în extaz ori de câte ori îmi vorbea despre el.

Mark m-a invitat să bem o cafea. De îndată am fost pe aceeași lungime de undă. Era o alchimie perfectă, o energie nebunească. La a treia ieșire la cafea, a ajuns în patul meu. Nici el, nici eu nu i-am spus tatei, până când, într-o seară, pe când luam cina împreună, mi-a zis:

— Mi-aș dori atât de mult ca lucrurile să devină mai serioase între noi…

— Adică…?

— Anna, știu cât te prețuiește tatăl tău. A ridicat ștacheta foarte sus. Nu știu dacă mă apreciază îndeajuns.

Când i-am spus tatei, l-a adorat și mai mult, dacă mai era posibil. L-a chemat în biroul lui și a deschis o sticlă de șampanie.

Când Mark mi-a povestit episodul, m-a cuprins un râs nebunesc, preț de mai multe minute. Am luat un pahar, l-am ridicat în aer și, imitând vocea gravă și gestica lui, am declarat: „În cinstea bărbatului care o fute pe fie-mea!”

A fost începutul unei aventuri pasionale între mine și Mark, care s-a transformat într-o adevărată relație sentimentală în cel mai bun sens al cuvântului. Am trecut printr-o primă mare încercare mergând să luăm cina la ai mei. Și pentru prima oară, spre deosebire de ultimii cincisprezece ani, l-am văzut pe tata radiind, curtenitor și grijuliu cu bărbatul care mă însoțea. După ce îi izgonise pe toți cei de dinainte, iată-l acum minunându-se.

„Ce tip! Ce tip!”, mi-a spus tata la telefon, a doua zi. „E nemaipomenit!”, a supralicitat mama în fundal. „Încearcă să nu-l pui pe fugă, ca pe toți ceilalți!”, a avut tata obrăznicia să adauge. „Da, ăsta e o comoară”, a spus mama.

Punctul în care Mark și cu mine ajunseserăm la momentul depășirii fazei cruciale a unui an de relație coincidea cu tradiționala vacanță de schi în Columbia Britanică. Tata a propus să plecăm cu toții la Whistler și Mark a acceptat cu plăcere.

„Dacă vei supraviețui celor cinci seri la rând împreună cu tata și, mai ales, întrecerilor la Scrabble, chiar că meriți o medalie".

Nu numai că a supraviețuit, dar a mai și câștigat de trei ori. Unde mai pui că schia ca un zeu și că în ultima seară, pe când luam cina la restaurant, un client de la masa vecină a fost cuprins de o criză cardiacă. Mark a sunat la ambulanță și, în așteptare, i-a dat bolnavului primul ajutor.

Bărbatul a fost salvat și dus la spital. În timp ce brancardierii îl duceau pe o targă, medicul, grăbit să li se alăture, i-a strâns mâna cu admirație. „I-ați salvat viața acestui om, domnule. Sunteți un erou". Întregul restaurant l-a aplaudat, iar patronul nu a acceptat să achităm masa.

Exact această întâmplare a povestit-o tata la nunta noastră, un an și jumătate mai târziu, pentru a le explica invitaților ce om excepțional era Mark. Iar eu radiam în rochia aibă, sorbindu-l din ochi pe soțul meu.

Căsătoria noastră a ținut mai puțin de un an.

JESSE ROSENBERG

Joi, 3 iulie 2014

23 de zile înainte de premieră

Pagina întâi din *Orphea Chronicle:*

MOARTEA LUI STEPHANIE MAILER
AR PUTEA AVEA LEGĂTURĂ
CU FESTIVALUL DE TEATRU?

Asasinarea lui Stephanie Mailer, tânără jurnalistă la Orphea Chronicle, *al cărei corp a fost găsit în Lacul Cerbilor, a provocat tulburare în oraş. Populaţia este neliniştită, iar municipalitatea în stare de alertă, acum, la începerea sezonului estival. Un ucigaş bântuie prin aceste locuri?*

O notiţă găsită în maşina lui Stephanie, referitoare la festivalul de teatru din Orphea, lasă să se înţeleagă că ar fi plătit cu viaţa pentru ancheta pe care o desfăşura pentru jurnalul nostru, privitoare la asasinarea primarului Gordon, iniţiatorul festivalului, şi a familiei sale, în 1994.

Anna ne-a arătat ziarul, mie şi lui Derek, când ne-am întâlnit toţi trei în acea dimineaţă la centrul regional al poliţiei statale, unde doctorul Ranjit Singh, medicul legist, trebuia să ne prezinte primele rezultate ale autopsiei lui Stephanie.

— Asta ne mai lipsea! s-a enervat Derek.

— Am fost un tâmpit să-i spun lui Michael despre acea notiţă, am zis eu.

— L-am întâlnit la *Cafeneaua Athéna* înainte de a veni aici, se pare că l-a cam tulburat moartea lui Stephanie. Zice că se simte cumva responsabil. Ce spun analizele de la criminalistică?

— Din păcate, urmele de pneuri de pe marginea şoselei 17 sunt inutilizabile. Pe de altă parte, pantoful este într-adevăr al lui Stephanie, iar bucata de material provine de la tricoul pe care îl purta. De asemenea, a fost descoperită o urmă a încălţămintei ei pe marginea drumului.

— Ceea ce confirmă faptul că a pătruns în pădure prin acest loc, a conchis Anna.

Am fost întreruptţi de sosirea doctorului Singh.

— Vă mulţumim că aţi lucrat atât de repede, i-a spus Derek.

— Îmi doream să puteți avansa cu ancheta înainte de vacanța de 4 Iulie, a răspuns acesta.

Doctorul Singh era un bărbat elegant și amabil. Și-a pus ochelarii pentru a ne citi punctele esențiale ale raportului său.

— Am descoperit lucruri destul de neobișnuite, ne-a explicat el. Stephanie Mailer a murit prin înec. Am găsit o mare cantitate de apă în plămâni și în stomac, dar și nămol pe trahee. Sunt semne importante de cianoză și de probleme respiratorii, ceea ce demonstrează că s-a luptat cu cineva sau, în cazul ei, că s-a zbătut: am găsit hematoame pe ceafă care desemnează amprenta unei palme late, ceea ce înseamnă că a fost ținută cu putere de gât, cu capul în apă. Pe lângă cele de pe trahee, am găsit urme de nămol și pe buze, pe dinți și în păr, ceea ce indică faptul că a fost ținută cu capul în apă, la mică adâncime.

— A fost agresată fizic înainte de înec? a întrebat Derek.

— Nu s-au găsit urme de lovituri violente, vreau să zic prin asta că Stephanie nu a fost lovită mortal, nici bătută. Nici agresată sexual. Cred că fugea de ucigaș și acesta a prins-o.

— *Acesta?* a întrebat Derek. Așadar, crezi că e vorba despre un bărbat?

— Judecând după forța necesară pentru a ține pe cineva sub apă, înclin să cred că da, ar fi un bărbat. Dar de ce nu o femeie suficient de puternică?

— Deci fugea prin pădure? a reluat Anna.

Singh a încuviințat:

— Am descoperit, de asemenea, numeroase contuzii și urme pe față și pe brațe provenind de la zgârieturi. Prezintă totodată semne pe talpa piciorului descălțat. Presupun că fugea mâncând pământul prin pădure, zdrelindu-și talpa piciorului de ramuri și pietricele. Avea pământ și sub unghii. Cred că a căzut probabil pe mal, iar ucigașul nu a avut decât să o bage cu capul în apă.

— Deci ar fi vorba despre o crimă de circumstanță, am spus eu. Urmăritorul nu avea de gând să o ucidă.

— Exact aici voiam să ajung, Jesse, a reluat doctorul, arătându-ne fotografii cu prim-planul umerilor, coatelor, mâinilor și genunchilor lui Stephanie.

Se vedeau plăgi roșiatice și murdare.

— Ai zice că sunt arsuri, a murmurat Anna.

— Exact, a aprobat Singh. Sunt răni relativ superficiale în care am găsit bucățele de bitum și de moloz.

— De bitum? a repetat Derek. Nu sunt sigur că te-am înțeles, doctore.

— Ei bine, a explicat Singh, dacă ne luăm după localizarea plăgilor, acestea s-ar datora unei rostogoliri pe asfalt, adică pe șosea. Ceea ce s-ar putea să însemne că Stephanie s-a aruncat de bunăvoie dintr-o mașină în mers, după care a luat-o la fugă prin pădure.

•

Concluziile doctorului aveau să fie confirmate de doi martori importanți. Prima a fost relatarea unui adolescent aflat în vacanță cu părinții în acea zonă, care se întâlnea în fiecare seară cu un grup de prieteni pe plaja în apropierea căreia descoperiserăm mașina lui Stephanie. Anna l-a interogat după ce părinții, alertați de tam-tamul mediatic, ne-au contactat, considerând că fiul lor ar fi putut vedea ceva semnificativ. Și avuseseră dreptate.

După părerea doctorului Singh, moartea lui Stephanie trimitea la noaptea de luni spre marți, noaptea dispariției ei. Adolescentul a explicat că exact luni, 23 iunie, s-a despărțit de grup pentru a-i putea telefona în liniște prietenei lui, rămasă la New York.

— M-am așezat pe un bolovan, a povestit băiatul. De acolo puteam vedea bine parcarea despre care îmi amintesc că era complet goală.

Dintr-odată am văzut o tânără coborând poteca ce venea din pădure. A așteptat câteva clipe, până la ora 22:30. Știu pentru că atât era când am terminat de vorbit. Am verificat pe telefon. În acel moment a venit o mașină în parcare. Am văzut fata în lumina farurilor, de-aceea știu că era o tânără îmbrăcată într-un tricou alb. Geamul din dreapta era lăsat, fata a schimbat două vorbe cu persoana de la volan, după care a urcat în față. Mașina a pornit imediat. E vorba despre fata moartă…?

— Rămâne de verificat, i-a răspuns Anna pentru a nu-i produce inutil un șoc. Ai putea să-mi descrii mașina? Ai remarcat vreun detaliu despre care să îți aduci aminte? Ai văzut cumva plăcuța? Fie și o parte din ea? Sau din ce stat era?

— Nu, îmi pare rău.

— Șoferul era bărbat sau femeie?

— Mi-e imposibil să vă spun. Era prea întuneric și totul s-a petrecut atât de repede. În plus, nu am dat prea mare atenție. Dacă aș fi știut…

— Deja mi-ai fost de mare ajutor. Așadar confirmi faptul că fata s-a urcat în mașină de bunăvoie?

— Ah da, absolut! O aștepta, asta e sigur.

Adolescentul era deci ultima persoană care o văzuse în viață. Mărturiei sale s-a adăugat cea a unui comis-voiajor din Hicksville, care s-a prezentat la centrul regional al poliției statale. Ne-a precizat că venise în Orphea luni, 23 iunie, pentru a se întâlni cu niște clienți.

— Am plecat din oraș în jurul orei 22:30, ne-a explicat. Am mers pe șoseaua 17 ca să ies la autostradă. Ajungând în dreptul Lacului Cerbilor, am văzut o mașină staționând pe acostament, cu motorul pornit și cu portierele din față deschise. Evident, lucrul m-a intrigat, așa că am încetinit gândindu-mă că poate cineva are vreo problemă. Se mai întâmplă.

— Ce oră era?

— În jur de 22:50. În orice caz, nu era încă ora 23:00, asta e sigur.

— Așadar, ați încetinit și…?

— Da, am încetinit pentru că mi s-a părut ciudat ca acea mașină să fie oprită acolo. M-am uitat în jur și am văzut o siluetă care urca povârnișul. Mi-am zis că era cu siguranță o pauză pentru un pipi urgent. Nu mi-am pus alte întrebări. M-am gândit că dacă acea persoană ar fi avut nevoie de ajutor, mi-ar fi făcut semn. Mi-am reluat drumul și m-am dus acasă fără să mă mai gândesc la acea întâmplare. Doar când am auzit vorbindu-se imediat la știri despre un cadavru găsit la marginea Lacului Cerbilor, luni seară, am făcut legătura cu ceea ce văzusem și mi-am spus că era poate important.

— Ați văzut persoana? Era un bărbat? O femeie?

— Judecând după siluetă, aș fi zis că era mai degrabă un bărbat. Dar era foarte întuneric.

— Și mașina?

Din puținul pe care-l văzuse, martorul a descris aceeași mașină pe care adolescentul o zărise pe plajă cu cincisprezece minute mai devreme. La întoarcerea în biroul Annei, de la comisariatul din Orphea, am putut pune la un loc diferitele elemente, refăcând cronologia ultimei seri a lui Stephanie.

— La ora 18:00, ajunge la *Kodiak Grill,* am zis. Așteaptă pe cineva – probabil pe ucigaș – care nu își face apariția, dar care de fapt o urmărește din ascunzătoarea din restaurant. La 22:00, Stephanie pleacă de la *Kodiak Grill.* Posibilul ei ucigaș o sună din cabina telefonică a restaurantului și îi dă întâlnire pe plajă. Stephanie este neliniștită și îl sună pe Sean, polițistul, dar acesta nu răspunde. Așadar, se duce la întâlnire. La 22:30, ucigașul sosește la locul stabilit, cu mașina. Ea acceptă să urce. Are, deci, destulă încredere sau poate că îl cunoștea.

Cu ajutorul unei imense hărți a regiunii, de pe perete, Anna a refăcut cu marker roșu traseul pe care mașina trebuie că îl urmase: plecase de la plajă, o luase obligatoriu pe Ocean Road, apoi pe șoseaua 17, în direcția nord-est, de-a lungul lacului. De la plajă la Lacul Cerbilor erau cinci mile, deci un sfert de oră cu mașina.

— Spre ora 22:45, am continuat, înțelegând că este în pericol, Stephanie se aruncă din mașină și fuge prin pădure, după care este prinsă și înecată. Ucigașul îi ia cheile și se duce acasă la ea, fără îndoială, încă de luni seară. Negăsind nimic, dă o spargere în redacție și pleacă luându-i computerul, dar și de data asta ratează lovitura. Stephanie era foarte prudentă. Pentru a câștiga timp, îi trimite, la miezul nopții, un SMS lui Michael Bird, despre care știe că e șeful tinerei, sperând și că va putea să pună mâna pe documentația anchetei întreprinse de Stephanie. Dar când își dă seama că poliția statală bănuiește o dispariție stranie, lucrurile se precipită. Bărbatul se întoarce în apartamentul ei, dar îmi fac eu apariția. Mă lasă lat și revine în noaptea următoare pentru a da foc, sperând să distrugă datele utile cercetării, pe care nu le-a putut găsi.

Era pentru prima oară de la începutul anchetei, când vedeam lucrurile un pic mai clar. În timp de din punctul nostru de vedere, menghina începea să se strângă, în oraș populația era pe punctul de a ceda psihozei, iar prima pagină a ziarului *Orphea Chronicle* din acea zi nu avea darul de a calma situația. Mi-am dat pe deplin seama de asta abia când Anna a primit un telefon de la Cody: „Ai citit ziarul? Moartea lui Stephanie e pusă în legătură cu festivalul. Le-am dat întâlnire voluntarilor astăzi la ora 17:00, la *Cafeneaua Athéna* în vederea unei eventuale greve. Nu mai suntem în siguranță. Probabil că nu vom mai avea festival anul acesta”.

* * *

În același timp, la New York

Steven Bergdorf mergea spre casă pe jos, împreună cu soția.

— Știu că *Revista* are probleme, i-a spus ea cu voce mieroasă, dar ce e cu povestea asta că nu ne putem lua vacanță? Știi că ne-ar prinde bine tuturor.

— Din punct de vedere financiar, nu mi se pare că ar fi momentul să facem călătorii extravagante, s-a răstit Steven.

— Extravagante? s-a apărat soția. Soră-mea ne împrumută rulota. Plecăm prin țară. Nu o să ne coste cine știe ce. Hai să mergem la Parcul Național Yellowstone. Copiii visează să-l viziteze.

— Yellowstone? E prea periculos cu urșii și cu toate chestiile alea.

— Ah, Steven, pentru Dumnezeu, ce te-a apucat? s-a enervat soția. Ești așa ciufut în ultima vreme!

Au ajuns în fața casei. Steven a tresărit deodată: Alice era acolo.

— Bună ziua, domnule Bergdorf, i-a spus ea.

— Alice, ce surpriză plăcută! a bolborosit.

— V-am adus documentele de care aveați nevoie, trebuie doar să le semnați.

— Cum să nu, i-a răspuns Bergdorf, care își juca rolul foarte prost.

— Sunt documente urgente. Cum nu ați fost la birou după-amiază, mi-am zis să trec pe la dumneavoastră pe-acasă, să le semnați.

— Drăguț din partea ta că ai venit până aici, i-a mulțumit Steven, surâzându-i prostește soției sale.

Alice i-a întins un dosar conținând diverse hârtii. L-a așezat în așa fel încât soția să nu poată vedea și s-a uitat pe prima scrisoare care era un flyer publicitar. S-a prefăcut că are un aer interesat, după care a trecut la scrisoarea următoare, de fapt o coală albă pe care Alice scrisese:

Pedeapsă pentru că nu mi-ai dat niciun semn toată ziua: 1.000 de dolari.

Și chiar dedesubt, prins cu o agrafă, un cec rupt din carnetul pe care i-l confiscase, deja completat pe numele ei.

— Sunteți sigură de această sumă? a întrebat Bergdorf cu voce tremurândă. Mi se pare scump.

— Este prețul corect, domnule Bergdorf. Calitatea costă.

— Atunci îl validez, a spus cu voce sugrumată.

A semnat cecul de 1.000 de dolari, a închis dosarul și i l-a întins lui Alice. A salutat-o cu un zâmbet crispat și s-a năpustit în casă, cu soție cu tot. Câteva minute mai târziu, închis în toaletă și lăsând apa să curgă la chiuvetă, i-a telefonat.

— Alice, ești nebună? i-a șoptit, chircit între veceu și chiuvetă.

— Pe unde-ai umblat? Pleci fără să dai niciun semn?

— Aveam ceva de făcut, a îngăimat Bergdorf, după care m-am dus s-o iau pe nevastă-mea de la serviciu.

— Ceva de făcut? Ce aveai tu de făcut, Stevie?

— Nu pot să-ți spun.

— Dacă nu-mi zici imediat despre ce a fost vorba, îți sun la ușă și îi povestesc totul nevesti-tii.

— Bine, bine, a implorat-o Steven. Am fost la Orphea. Ascultă, Alice, Stephanie a fost asasinată…

— Ce?! Ai fost acolo, idiot ce ești! Ah, de ce ești așa de tâmpit? Ce mă fac cu tine, imbecilule?

Alice, furioasă, i-a închis telefonul. S-a aruncat într-un taxi și a pornit spre centrul Manhattanului: a urcat pe Fifth Avenue, oprindu-se în zona magazinelor de lux. Avea 1.000 de dolari de cheltuit și intenționa să-și facă toate plăcerile.

•

Taxiul a lăsat-o în apropierea turnului de sticlă, unde își are sediul influentul canal de televiziune privat, Channel 14. Într-o sală de întruniri de la etajul 53, Jerry Eden, Președintele Director

General, îi convocase pe directorii cei mai importanți:

— După cum știți, i-a anunțat, ratele de audiență din acest început de vară sunt foarte scăzute, ca să nu zic catastrofale, de aceea v-am convocat. Trebuie neapărat să facem ceva.

— Care este problema cea mai spinoasă? a întrebat unul dintre responsabilii departamentului de creație.

— Spațiul de emisie de la ora 18:00. Am pierdut complet audienta din cauza celor de *ia Uită-te!*

Uită-te! făcea concurență directă postului Channel 14. Public asemănător, audiență similară, conținut asemănător: cele două canale se lansaseră într-o bătălie crâncenă, având drept finalitate contracte de publicitate record pentru emisiunile cele mai importante.

— *Uită-te!* difuzează un reality-show care are mare succes, a explicat directorul de marketing.

— Pe ce mizează emisiunea? a întrebat Jerry Eden.

— Pe nimic, tocmai aia e. Sunt tot timpul pe urmele a trei surori. Cum mănâncă, merg la cumpărături, se duc la sală, se ceartă, se împacă. Le filmează pe parcursul unei zile obișnuite.

— Ce meserie au?

— N-au nicio meserie, domnule, a explicat directorul adjunct de programe. Sunt plătite să nu facă nimic.

— Aici am putea fi mai tari decât ei! i-a asigurat Jerry. Făcând un reality-show mai puternic ancorat în cotidian.

— Dar, domnule, a obiectat directorul de departament, publicul țintă al acestui gen de emisiune este mai degrabă sărac și prost educat, și vrea să viseze un pic când deschide televizorul.

— Exact, a răspuns Jerry, ne trebuie un concept care să-l pună pe telespectator față în față cu el însuși și cu ambițiile sale. Un reality-show care să-l tragă înainte! Am putea prezenta un nou concept

pentru grila de toamnă. Ne trebuie ceva cu care să dăm lovitura! Văd deja sloganul: „*CHANNEL 14. Dreptul de a visa vă aparține!”*

Fraza a declanșat un val de entuziasm.

— Da, asta e, e bine așa! a aprobat directorul de marketing.

— Vreau o emisiune pentru toamnă care să dea lovitura. Ceva exploziv. Vreau să lansăm de acum până în septembrie un concept genial care să pună mâna pe telespectatori și să nu-i mai scape. Vă dau exact zece zile: luni, 14 iulie, vreau o propunere de emisiune-bombă pentru toamnă.

Jerry a încheiat ședința. În timp ce participanții ieșeau din sală, i-a sunat telefonul. Era soția lui, Cynthia.

— Jerry, i-a reproșat ea, de două ore încerc să dau de tine.

— Iartă-mă, eram într-o întâlnire. Știi că pregătim grila de toamnă și atmosfera e încordată în acest moment. Ce s-a întâmplat?

— Dakota a venit acasă pe la ora unsprezece dimineața. Era încă beată.

Jerry a oftat, complet neputincios.

— Și ce vrei să fac, Cynthia?

— Haide, Jerry, e fiica noastră! Ai auzit ce-a spus doctorul Lern: trebuie s-o ținem departe de New York.

— S-o ținem departe de New York, de parcă asta ar schimba totul!

— Jerry, nu mai fi așa fatalist! Nu are decât 19 ani. Are nevoie de ajutor.

— Și nu-mi spune că nu încercăm s-o ajutăm…

— Nu înțelegi prin ce trece, Jerry!

— Ce înțeleg e că fata mea de 19 ani e-n cădere liberă! s-a înfuriat el, având însă grijă să rostească în șoaptă ultimele cuvinte, pentru a nu fi auzit.

— Nu crezi că e cazul să vorbim toate astea pe față și cu voce tare? i-a propus Cynthia ca să-l potolească. Pe unde umbli?

— *Pe unde umblu?* a repetat Jerry.

— Da, întâlnirea cu doctorul Lern este programată la ora 17:00, i-a amintit Cynthia. Să nu-mi spui c-ai uitat!

Jerry a holbat ochii: uitase complet. A ieșit din birou, năpustindu-se spre lift.

Ca prin minune, a ajuns exact la timp la cabinetul doctorului Lern, de pe Madison Avenue. De șase luni, Jerry consimțise să urmeze săptămânal o ședință de terapie de familie, împreună cu soția și fiica lor, Dakota, în vârstă de 19 ani.

Familia Eden s-a așezat pe o canapea, față în față cu terapeutul instalat în obișnuitul său fotoliu.

— Așadar? i-a întrebat doctorul Lern. Ce s-a mai întâmplat de la ultima ședință?

— Vreți să spuneți de acum cincisprezece zile, a pornit atacul Dakota, pentru că tata a uitat să-și facă apariția săptămâna trecută…

— Te rog să mă ierți că muncesc pe brânci pentru a acoperi cheltuielile nesăbuite ale acestei familii! s-a apărat Jerry.

— Ah, Jerry, te rog, nu-ncepe iar! l-a implorat soția.

— Eu am spus doar *ultima ședință,* le-a reamintit terapeutul pe o voce neutră.

Cynthia a încercat să relanseze constructiv discuția.

— I-am spus lui Jerry că ar trebui să petreacă mai mult timp cu Dakota, a explicat ea.

— Și dumneavoastră ce credeți, domnule Eden? a întrebat doctorul Lern.

— Cred că în această vară va fi complicat: trebuie încheiat un nou concept de emisiune. Concurența este acerbă, astfel că e absolut necesar să dezvoltăm un nou program pentru grila de toamnă.

— Jerry! s-a enervat Cynthia. Chiar nu se găsește nimeni care să te poată înlocui? N-ai timp niciodată pentru nimeni, în afară de serviciul tău!

— Am o familie și un psihiatru de hrănit, i-a-ntors-o Jerry cu cinism.

Doctorul Lern nu a intervenit.

— În orice caz, nu te gândești decât la slujba ta de rahat, tată! a spus Dakota.

— Termină cu un astfel de vocabular, i-a ordonat Jerry fiicei sale.

— Domnule Eden, l-a întrebat terapeutul, ce credeți că încearcă să vă spună Dakota când vă vorbește în acești termeni?

— Că *slujba asta de rahat* îi plătește telefonul, țoalele, căcatul ăla de mașină al ei și toate mizeriile pe care le trage pe nas!

— Dakota, asta încerci să-i spui tatălui tău? a întrebat Lern.

— Nțț. Dar vreau un câine, a răspuns ea.

— Mereu altceva, s-a lamentat Jerry. Întâi vrei un computer, acum vrei un câine…

— Nu mai vorbi de computerul ăla! i-a interzis Dakota. Să nu mai pomenești niciodată de el!

— Computerul a fost o pretenție de-a Dakotei? a întrebat Lern.

— Da, a explicat Cynthia Eden. Îi plăcea mult să scrie.

— Și un câine de ce nu? a zis psihiatrul.

— Pentru că nu e o persoană responsabilă, a spus Jerry.

— De unde știi, dacă nu mă lași să încerc? a protestat Dakota.

— Păi, văd cum ai grijă de tine și mi-e de ajuns! i-a aruncat-o tatăl ei.

— Jerry, a strigat Cynthia.

— În orice caz, vrea un câine pentru că prietena ei Neila și-a cumpărat unul, a explicat doct Jerry.

— E *Leyla,* nu *Neila*! Nu știi nici măcar numele celei mai bune prietene a mea!

— Asta e cea mai bună prietenă a ta? Care și-a botezat câinele Marijuana?

— Marijuana e foarte drăguț! Are două luni și deja nu mai face-n casă!

— Nu asta-i problema, fir-ar să fie! s-a enervat Jerry.

— Atunci care e? a întrebat terapeutul.

— Problema e că această Leyla are o influență proastă asupra fiicei mele. De fiecare dată când sunt împreună, fac tâmpenii. Dacă vreți să știți părerea mea: tot ceea ce s-a întâmplat nu e din cauza computerului, ci a acestei Leyla!

— Problema ești tu, tată! a strigat Dakota. Pentru că ești prea prost și nu înțelegi nimic!

S-a ridicat de pe canapea și a părăsit ședința care nu a ținut decât un sfert de oră.

* * *

La ora 17:15, Anna, Derek și cu mine am ajuns la *Cafeneaua Athéna.* Am găsit o masă în spate și ne-am așezat discret. Localul era plin de voluntari și de curioși veniți să asiste la strania reuniune care avea loc aici. Cody, luându-și foarte în serios funcția de președinte al voluntarilor, stătea bățos pe un scaun și declama fraze pe care mulțimea le relua în cor.

— Suntem în pericol! a strigat Cody.

— *Da, în pericol*! au repetat voluntarii, care-i sorbeau cuvintele.

— Primarul Brown ne ascunde adevărul asupra morții lui Stephanie Mailer. Știți de ce a fost omorâtă?

— De ce? a behăit corul.

— Din cauza festivalului de teatru!

— *Festivalul de teatru!* au urlat voluntarii.

— Am venit aici, oferind din timpul nostru liber, ca să fim masacrați?

— *Nuuuuuuuu!* a zbierat mulțimea.

Un chelner ne-a adus cafeaua și meniul. Îl mai văzusem în restaurant. Era un bărbat amerindian, cu păr lung și grizonant, al cărui prenume mi se fixase în memorie. Îl chema Massachusetts.

Voluntarii au luat cuvântul pe rând. Mulți erau îngrijorați de ceea ce citiseră în *Orphea Chronicle,* temându-se că vor fi următoarele victime ale

ucigașului. Primarul Brown, prezent la întrunire, asculta plângerile fiecăruia și încerca să dea răspunsuri liniștitoare, sperând să-i calmeze.

— Nu există niciun criminal în serie în Orphea, a insistat.

— Ba există un criminal, a remarcat un omuleț, de vreme ce Stephanie Mailer e moartă.

— Ascultați-mă, a avut loc un eveniment tragic, e adevărat. Dar asta n-are a face nici cu voi, nici cu festivalul. N-aveți de ce să vă faceți nici cea mai mică grijă.

Cody s-a urcat din nou pe scaun pentru a-i răspunde primarului:

— Domnule primar, nu ne vom lăsa masacrați pentru un festival de teatru!

— Vă repet pentru a suta oară, i-a răspuns Brown, acest caz, așa teribil cum este, nu are absolut nicio legătură cu festivalul! Raționamentul vostru e absurd! Vă dați seama că, fără voi, festivalul nu ar putea avea loc?

— Așadar, acesta e singurul lucru care vă preocupă, domnule primar? a reacționat Cody. Festivalul dumneavoastră de rahat, mai mult decât siguranța concetățenilor?

— Nu fac decât să vă avertizez asupra consecințelor unei decizii iraționale: dacă festivalul de teatru nu are loc, orașul nu se va dezvolta.

— E semnul! a strigat deodată o femeie.

— Ce semn? a întrebat, îngrijorat, un tânăr.

— Este *Noaptea neagră*! a urlat femeia.

În acea clipă, Derek, Anna și cu mine ne-am uitat unii la alții, stupefiați, în timp ce în restaurant a început un vacarm de văicăreli alarmate. Cody se străduia să reia controlul asupra adunării și când, în sfârșit, s-a făcut iarăși liniște, a propus să se treacă la vot.

— Care dintre voi este pentru grevă totală până când asasinul lui Stephanie va fi arestat? a întrebat.

S-a ridicat o pădure de mâini: aproape întreaga adunare refuza să continue lucrul. Atunci Cody i-a anunțat: „Greva totală a fost aprobată și va ține până ce asasinul lui Stephanie Mailer va fi prins, iar siguranța noastră garantată”. Odată ședința închisă, mulțimea s-a destrămat zgomotos, ieșind din local, sub soarele călduros de la final de zi. Derek s-a grăbit să o ajungă din urmă pe femeia care le vorbise despre *Noaptea neagră.*

— Ce e aia *Noaptea neagră,* doamnă? a întrebat-o.

Aceasta l-a privit cu aer înfricoșat.

— Nu sunteți de pe-aici, domnule?

— Nu, doamnă. Sunt de la poliția statală.

I-a arătat insigna. Femeia i-a spus cu voce joasă:

— *Noaptea neagră* este cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Este întruchiparea unei mari nenorociri. S-a întâmplat deja o dată și va veni și a doua oară.

— Nu sunt singur că înțeleg, doamnă.

— Nu sunteți, așadar, la curent cu nimic? Vara anului 1994, vara *Nopții negre*!

— Vă referiți la cele patru crime?

Femeia a aprobat din cap, neliniștită.

— Crimele acelea au însemnat *Noaptea neagră!* Noapte care se va repeta și-n vara asta! Plecați departe de aici, plecați înainte ca nenorocirea să vă atingă și pe dumneavoastră când va lovi orașul. Festivalul e blestemat!

S-a îndepărtat în grabă și a dispărut alături de ultimii voluntari care au lăsat goală *Cafeneaua Athéna.* Derek s-a întors la masa noastră. În afară de noi, înăuntru nu mai rămăsese decât primarul Brown.

— Femeia părea teribil de speriată de povestea cu *Noaptea neagră,* i-am spus primarului.

A ridicat din umeri.

— Nu-i dați atenție, domnule căpitan Rosenberg, *Noaptea neagră* nu este decât o

legendă ridicolă. Femeia aceea nu e-ntreagă la minte.

Primarul Brown a plecat și el. Massachusetts s-a grăbit să vină la masa noastră pentru a ne mai turna cafea în ceștile de care abia ne atinsesem. Am înțeles că nu era decât un pretext pentru a ne vorbi. A murmurat:

— Primarul nu v-a spus adevărul. *Noaptea neagră* este mai mult decât o simplă legendă urbană. Mulți de pe aici cred în ea și o văd ca pe o prevestire care deja s-a împlinit în 1994.

— Ce fel de prevestire? l-a întrebat Derek.

— Că într-o zi, din cauza unui spectacol de teatru, orașul va ajunge-n haos timp de o noapte-ntreagă – celebra *Noapte neagră.*

— Asta s-a întâmplat în 1994? m-am interesat.

— Îmi aduc aminte că imediat după ce primarul Gordon a anunțat înființarea festivalului de teatru, în oraș au început să se întâmple lucruri ciudate.

— Ce fel de lucruri? a intervenit Derek.

Massachusetts nu ne-a putut spune mai multe fiindcă exact în acea clipă ușa *Cafenelei Athéna* s-a deschis și a intrat proprietara localului. Am recunoscut-o imediat: era Sylvia Tennenbaum, sora lui Ted Tennenbaum. Trebuie să fi avut pe vremea aceea vreo patruzeci de ani, deci acum ajunsese la vreo șaizeci, dar fizic nu se schimbase deloc, rămânând aceeași femeie sofisticată pe care o cunoscusem în timpul anchetei. Când ne-a zărit, nu și-a putut reține o expresie dezorientată, pe care s-a grăbit să și-o schimbe într-una de gheață:

— Mi s-a spus că v-ați întors în oraș, ne-a zis cu glas dur.

— Bună ziua, Sylvia, am salutat-o. Nu știam că e a ta cafeneaua.

— Trebuia să se ocupe cineva de ea după ce mi-ați omorât fratele.

— Nu ți-am omorât niciun frate, a răspuns Derek.

— Nu sunteți bine-veniți aici, a insistat. Plătiți și plecați.

— Foarte bine, i-am răspuns. Nu am venit aici ca să-ți facem necazuri.

I-am cerut nota de plată lui Massachusetts, care ne-a adus-o imediat. În partea de jos a bonului de casă scrisese cu un pix:

> *Informați-vă asupra a ceea ce s-a întâmplat în noaptea de 11 spre 12 februarie 1994.*

* * *

— Nu făcusem legătura dintre Sylvia și Ted Tennenbaum, ne-a spus Anna după ce am ieșit din *Cafeneaua Athéna.* Ce s-a întâmplat cu fratele ei?

Nici Derek, nici eu nu aveam chef să discutăm despre asta. S-a lăsat un moment de tăcere, apoi Derek a schimbat subiectul:

— Să începem prin a lămuri povestea asta cu *Noaptea neagră* și cu biletul lăsat de Massachusetts.

Cu siguranță exista o persoană care ne-ar fi putut ajuta: Michael Bird, așa că ne-am dus la redacția *Orphea Chronicle.* Văzându-ne că intrăm, Michael Bird ne-a întrebat:

— Veniți din cauza articolului de pe pagina întâi?

— Nu, i-am răspuns, dar dacă tot ai început așa, chiar mi-ar plăcea să știu de ce ai făcut-o. Ți-am explicat ce am găsit în mașina lui Stephanie într-o conversație prietenească! Nu pentru ca subiectul să ajungă pe prima pagină a ziarului.

— Stephanie era o femeie foarte curajoasă și o jurnalistă excepțională! mi-a răspuns. Refuz să cred că a murit degeaba: toată lumea trebuie să afle la ce lucra!

— Corect, dar cea mai bună metodă de a-i aduce un omagiu este să încheiem ancheta. Nu să

semănăm panică în oraș și să compromitem pistele pe care mergem.

— Îmi pare rău, Jesse. Am senzația că nu am știut să o protejez pe Stephanie. Aș vrea atât de mult să dau timpul înapoi…! Ce să mai zic de convingerea mea că acel SMS era de la ea. Plus că tot eu vă spuneam, acum o săptămână, că nu avem de ce să fim îngrijorați…

— N-aveai de unde să știi, Michael. Nu te mai consuma inutil fiindcă, orice-ai face, tot moartă era la ora aceea și nu se mai putea face nimic.

Michael s-a lăsat să cadă pe scaun, încremenit.

— Dar ai putea să ne ajuți să-l găsim pe cel care a făcut-o.

— Cu tot ce pot, Jesse. Sunt la dispoziția voastră.

— Stephanie se interesa de o expresie căreia nu reușim să-i înțelegem sensul: *Noaptea neagră.*

Redactorul-șef a zâmbit amuzat.

— Am văzut și eu aceste două cuvinte pe biletul pe care mi l-ați arătat și am fost la fel de intrigat ca voi. Așa că m-am uitat prin arhiva ziarului.

A scos din sertar un dosar și ni l-a întins. În interior se aflau o serie de articole apărute între toamna lui 1993 și vara lui 1994, în care era relatată apariția unor inscripții pe cât de neliniștitoare, pe atât de enigmatice. Mai întâi pe zidul de la poștă – *În curând: Noaptea neagră.* Apoi prin alte locuri din oraș.

Într-o noapte din noiembrie 1993, o foaie de hârtie fusese lăsată sub ștergătoarele de parbriz ale câtorva sute de mașini, foaie pe care era scris: *Noaptea neagră sosește.*

Într-o dimineață din decembrie 1993, locuitorii orașului se treziseră cu foi lăsate în fața ușilor: *Pregătiți-vă, Noaptea neagră sosește.*

În ianuarie 1994, o inscripție cu vopsea de pe ușa primăriei lansa numărătoarea inversă: *În șase luni: Noaptea neagră.*

În februarie 1994, cu ocazia incendierii intenționate a unei clădiri dezafectate de pe strada principală, pompierii descoperiseră pe pereții acesteia o nouă inscripție: *Noaptea neagră va începe în curând.*

Și tot așa până la începutul lui iunie 1994, când a venit rândul Teatrului Mare să își vadă fațada vandalizată: *Va începe festivalul de teatru: Noaptea neagră, odată cu el.*

— Deci *Noaptea neagră* are legătură cu festivalul de teatru, a conchis Derek.

— Poliția nu a descoperit niciodată cine se ascundea în spatele acestor amenințări, a adăugat Michael.

Am intervenit:

— Anna a descoperit acest înscris și în arhiva poliției, în locul dosarului despre cvadruplul asasinat din 1994, și într-unul dintre sertarele biroului fostului comandant Kirk Harvey, de la comisariat.

Să fi știut ceva Kirk Harvey? De asta să fi dispărut atât de misterios? Eram curioși să știm și ce se întâmplase în noaptea de 11 spre 12 februarie 1994 în Orphea. Cercetarea arhivei ne-a permis să descoperim, în ediția din 13 februarie a ziarului, un articol despre un incendiu criminal provocat în clădirea de pe strada principală, care aparținea lui Ted Tennenbaum. Acesta își dorea să deschidă acolo un restaurant, împotriva deciziei primarului Gordon.

Derek și cu mine cunoșteam povestea încă din perioada anchetării crimelor. Pentru Anna, însă, era chiar o descoperire.

— Asta se întâmpla înaintea deschiderii *Cafenelei Athéna,* i-a explicat Derek. Incendiul a fost cel care a permis schimbarea destinației clădirii, și astfel s-a înființat localul.

— Atunci n-ar fi dat chiar Ted Tennenbaum foc? ne-a întrebat.

— Secretul nu a fost descifrat niciodată, a răspuns Derek. Povestea însă o știe toată lumea. Alta trebuie să fie explicația pentru care chelnerul de la *Cafeneaua Athéna* ne-a invitat să ne oprim asupra acelei expresii.

Dintr-odată s-a încruntat și s-a apucat să compare articolul despre incendiu cu acelea despre *Noaptea neagră.*

— Fir-ar să fie, Jesse! a exclamat.

— Ce-ai găsit?

— Ia ascultă unul dintre titlurile articolelor privitoare la inscripțiile alea cu Noaptea neagră: *„La două zile după incendiul care a distrus clădirea din partea de sus a străzii principale, pompierii care înlăturau ruinele au descoperit o inscripție pe unul dintre pereți: NOAPTEA NEAGRĂ VA ÎNCEPE ÎN CURÂND.”*

— Să fie deci o legătură între *Noaptea neagră* și Ted Tennenbaum?

— Și dacă povestea asta cu *Noaptea neagră* e una adevărată? a sugerat Anna. Și dacă, din cauza unui spectacol, orașul urma să fie aruncat în haos timp de o noapte întreagă? Și dacă, pe 26 iulie, odată cu deschiderea acestei ediții a festivalului, va avea loc o crimă sau un masacru asemănător celui din 1994? Și dacă uciderea lui Stephanie nu e decât preludiul a ceva mult mai grav, care stă să se întâmple?

DEREK SCOTT

În seara în care ne-a umilit avocatul lui Ted Tennenbaum, în acel mijloc de august 1994, Jesse și cu mine am plecat cu mașina în Queens, invitați de Darla și de Natasha, hotărâți serios să ne schimbăm gândurile. Fetele ne dăduseră o adresă din Rego Park. Era o dugheană în lucru, cu firma acoperită cu un cearșaf, în fața căreia ne așteptau cele două, strălucind de bucurie.

— Unde ne aflăm? le-am întrebat curios.

— În fața viitorului nostru restaurant, a zâmbit Darla.

Jesse și cu mine am rămas fermecați, uitând imediat de Orphea, de crime, de Ted Tennenbaum. Planul lor pentru restaurant era pe punctul de a se realiza. Toate ceasurile de muncă îndârjită erau răsplătite: puteau, peste puțin timp, să părăsească *Blue Lagoon* și să-și trăiască visul.

— Când aveți de gând să deschideți? le-a întrebat Jesse.

— Până la finalul anului, i-a răspuns Natasha. Înăuntru mai e de lucru.

Știam că vor avea un succes nebun. Oamenii urmau să stea la coadă în fața clădirii, așteptând să se elibereze o masă.

— Și cum se va numi restaurantul? a întrebat Jesse.

— De-asta v-am convocat aici, ne-a explicat Darla. Trebuie să punem firma. Tocmai ne-am hotărât asupra numelui și ne-am zis că, astfel, toți cei din cartier vor începe să vorbească despre local.

— Nu aduce ghinion să dezvelești firma restaurantului înainte ca acesta să existe cu adevărat? am glumit.

— Derek, nu mai spune prostii, mi-a răspuns Natasha râzând.

A scos dintr-un tufiș o sticlă de votcă și patru pahărele pe care ni le-a întins, după care le-a umplut până la refuz. Darla a apucat de o sfoară legată de cearșaful care acoperea firma și, la un semn, au tras amândouă de ea. Cearșaful a plutit prin aer până jos, ca o parașută, și am văzut aprinzându-se în noapte numele restaurantului:

MICA RUSIE

Am ridicat paharele în cinstea *Micii Rusii,* am mai dat pe gât câteva, pe urmă am vizitat locul. Darla și Natasha ne-au arătat planurile, ca să ne

putem imagina cum va arăta totul. Sus era un mic etaj îngust, în care își propuseseră să fie un birou. O scară permitea accesul pe acoperiș, unde ne-am și petrecut o bună parte din noaptea caniculară de vară, bând vodcă și mâncând picnicul pregătit de fete, la lumina câtorva lumânări, contemplând Manhattanul care se vedea în depărtare.

M-am uitat la Jesse și la Natasha care stăteau îmbrățișați. Erau atât de frumoși împreună și păreau foarte fericiți. Era cuplul pe care ai fi jurat că nimic nu-l va destrăma vreodată. În clipa aceea, văzându-i, am simțit nevoia să trăiesc și eu ceva asemănător. Darla era alături de mine. Mi-am cufundat privirea într-a ei. M-a mângâiat pe mână. Și am sărutat-o.

•

A doua zi eram înapoi la treabă, la pândă în fața *Cafenelei Athéna.* Eram groaznic de mahmuri.

— Ei, s-a interesat Jesse, ai dormit la Darla?

Am zâmbit pe post de răspuns. A izbucnit în râs. Însă numai de râs nu ne ardea: eram nevoiți să luăm ancheta de la capăt.

Rămăseserăm cu convingerea că exact camioneta lui Ted Tennenbaum și nu alta fusese cea văzută de Lena Bellamy în stradă, chiar înainte de comiterea crimelor. Logoul *Cafenelei Athéna* era o creație unică, iar Tennenbaum o lipise pe geamul din spate al vehiculului pentru a-și face publicitate localului. Numai că era cuvântul Lenei contra celui al lui Ted. Aveam nevoie de mai mult de atât.

Băteam pasul pe loc. De la primărie am aflat că pe primarul Gordon îl înfuriase incendierea clădirii lui Ted Tennenbaum, primarul fiind convins că proprietarul fusese cel care îi dăduse foc. La fel și poliția din Orphea. Numai că nu putea dovedi. Tennenbaum avea talentul de a nu lăsa urme. Nutream, totuși, o speranță: să-i anulăm alibiul, reușind să dovedim că părăsise Teatrul Mare la un moment dat, în seara comiterii crimelor. Fusese de

serviciu între orele 17:00 și 23:00. Deci șase ore. I-ar fi fost de ajuns douăzeci de minute pentru a se duce până la locuința primarului și pentru a se întoarce. Numai douăzeci de minute. Am interogat toți voluntarii prezenți în culise în seara deschiderii festivalului și toți au declarat că-l văzuseră pe Tennenbaum în seara respectivă. Problema însă era de a ști dacă fusese prezent la teatru cinci ore și patruzeci de minute sau șase ore? Ceea ce ar fi putut face diferența. Desigur, nimeni nu știa nimic. Fusese văzut când în loji, când printre decoruri, când dând o fugă la bar pentru a-și cumpăra un sandviș. Fusese văzut peste tot și nicăieri.

Ancheta se împotmolise și eram pe punctul de a ne pierde speranța când, într-o dimineață, am primit un telefon de la angajatul unei bănci din Hicksville, telefon care avea să schimbe cursul anchetei.

JESSE ROSENBERG

Vineri, 4 și sâmbătă, 5 *iulie 2014*

Cu 22 de zile înaintea premierei

Pentru a sărbători 4 Iulie, Derek și Darla dădeau în fiecare an un grătar, la ei în grădină, unde, acum, ne-au invitat și pe Anna, și pe mine. Personal, am refuzat, pretextând că fusesem invitat în altă parte. Așa că am petrecut de unul singur sărbătoarea națională, închis în bucătărie, încercând cu disperare să gătesc și eu un sos pentru hamburgeri al cărui secret îl știam de pe vremuri, de la Natasha. Numeroasele mele tentative, însă, au eșuat toate. Lipseau anumite ingrediente și nu aveam cum să le identific. Inițial, Natasha concepuse sosul pentru sandvișurile cu friptură de vită. Îi sugerasem să îl folosească și pentru hamburgeri, ceea ce a avut un succes imens. Numai că niciunul dintre zecile de hamburgeri pe

care am încercat să-i pregătesc în acea zi nu semăna cu ce făcea Natasha.

La rândul ei, Anna se dusese la părinți, în Worchester, o periferie de fițe situată la o aruncătură de băț de New York, pentru petrecerea familială tradițională. Când mai avea puțin până să ajungă, primise un telefon de la sora ei pe care o cuprinsese panica:

— Anna, unde ești?

— Aproape am ajuns. Ce s-a-ntâmplat?

— Grătarul e pregătit acum de noul vecin al lui mami și-al lui tati.

— A fost în sfârșit vândută casa de-alături?

— Da. Și n-o să ghicești cui: lui Mark. Lui Mark, fostul tău bărbat.

Anna a călcat frâna până la podea. Uluită. O auzea la telefon pe sora ei: „Anna? Anna, mai ești acolo?”. Întâmplarea a făcut să se fi oprit exact în fața respectivei clădiri care, deși mereu i se păruse cochetă, acum îi apărea înfricoșătoare și țipătoare. S-a uitat cu atenție la podoabele ridicole agățate pe la ferestre cu ocazia sărbătorii. Te-ai fi crezut de-a dreptul la Casa Albă. Ca ori de câte ori era vorba și despre părinții ei, Mark ținea să facă mai mult decât s-ar fi potrivit. Neștiind dacă era cazul să rămână ori s-o ia la fugă, Anna s-a hotărât să se încuie în mașină. Pe o peluză din vecinătate, a văzut copii care se jucau și părinți fericiți. Dintre toate pariurile cu viața, cel mai de preț îi era acela de a pune bazele unei familii în toată puterea cuvântului. Era geloasă pe prietenele ei fericite în căsnicie. Își invidia prietenele ajunse niște mame împlinite.

Ciocănituri în geam au făcut-o să tresară. Era mama ei.

— Anna, te implor, nu mă face de râs și hai înăuntru. Toată lumea știe că ești aici.

— De ce nu m-ai anunțat? a întrebat-o Anna cu voce aspră. Aș fi evitat să mai fac tot drumul ăsta.

— Tocmai de-asta nu ți-am spus nimic.

— Voi chiar ați înnebunit? Ați ajuns să petreceți 4 Iulie cu fostul meu bărbat?

— Petrecem 4 Iulie împreună cu vecinul nostru, a încercat mama ei să obiecteze.

— Hai, te rog, fără jocuri de cuvinte!

Încet-încet, invitații s-au adunat pe iarbă ca să privească scena și, printre ei și Mark, arborând cel mai frumos aer de câine bătut din câte era în stare.

— Totul e numai din vina mea, zicea el. Nu ar fi trebuit să vă invit înainte de a vorbi cu Anna. Mai bine anulăm…

— Nu anulăm nimic, Mark, s-a enervat mama Annei. Nu ai de dat socoteală fetei mele!

Anna a auzit pe cineva murmurând:

— Bietul Mark, să fie umilit în halul ăsta după ce ne-a invitat cu atâta generozitate…!

Anna simțea îndreptându-se către ea priviri încărcate de dezaprobare. Nu își dorea să-i ofere lui Mark ocazia de a-i coaliza familia împotriva ei. Așa că a coborât din mașină și s-a alăturat petrecerii care se desfășura în partea din spate a grădinii, pe malul piscinei.

Mark și tatăl Annei, îmbrăcați amândoi cu șorțuri de bucătărie identice, trebăluiau în jurul grătarului. Toată lumea se arăta extaziată de noua casă a lui Mark și de calitatea hamburgerilor. Anna a luat o sticlă de vin alb și s-a așezat într-un colț, jurându-și să se poarte corect și să nu facă scandal.

•

La câteva zeci de mile de acolo, în Manhattan, în biroul lui din apartamentul din Central Park West, Meta Ostrovski se uita cu tristețe pe fereastră. La început crezuse că îndepărtarea lui de la *Revista Literară Newyokeză* nu era decât o toană de-a lui Bergdorf și că acesta avea să-l cheme înapoi a doua zi pentru a-i spune că era indispensabil și unic. Numai că Bergdorf nu-l mai sunase. Ostrovski se dusese la redacție unde descoperise că biroul îi fusese golit cu totul, iar cărțile fuseseră îngrămădite în cutii, gata să fie

luate de acolo. Secretarele nu-l lăsaseră să intre în biroul lui Bergdorf. Degeaba încercase să-i telefoneze. Ce urma să se întâmple cu el?

Menajera a intrat în cameră și i-a adus o ceașcă de ceai.

— Plec și eu, domnule Ostrovski, i-a spus încet. Mă duc la băiatul meu acum, de sărbătoarea națională.

— Bine faci, Erika, i-a răspuns criticul.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră înainte de plecare?

— N-ai vrea să iei o pernă și să mă sufoci cu ea?

— Nu, domnule, așa ceva nu pot să fac.

Ostrovski a oftat:

— Atunci poți să pleci.

De cealaltă parte a parcului, în apartamentul lor de pe Fifth Avenue, Jerry și Cynthia se pregăteau să plece pentru petrecerea de Ziua Independenței la niște prieteni.

Dakota pretextase o migrenă pentru a putea rămâne acasă. Nu au avut nimic împotrivă. Preferau să o știe acasă. Când au plecat, fata era în living și se uita la televizor. Au trecut câteva ceasuri. Plictisită și singură în apartamentul imens, până la urmă și-a făcut un joint, a luat o sticlă de votcă din bar – știa unde ascundea tatăl ei cheia – și s-a așezat sub ventilatorul din bucătărie ca să bea și să fumeze. După ce a terminat jointul, halucinând un pic și nițel beată, s-a dus în dormitor. A luat albumul de la absolvirea liceului, a găsit pagina pe care o căuta și s-a întors în bucătărie. Și-a mai făcut un joint, a mai băut ceva votcă și a mângâiat cu vârful degetului fotografia unei eleve. Tara Scalini.

I-a și pronunțat numele. *Tara.* A râs, după care lacrimile au început să i se scurgă pe obraji. A izbucnit în hohote de plâns de necontrolat. S-a lăsat să cadă, plângând în tăcere. A rămas așa până când i-a sunat telefonul. Era Leyla.

— Salut, Leyl, a zis Dakota.

— Ce voce de căcat ai, Dakota. Ai bocit?

— Mda.

Era tânără și frumoasă, aproape încă un copil, stând așa, pe jos, cu părul răsfirat ca o coamă, de jur-împrejurul chipului miniatural.

— Nu vrei să ne vedem? a întrebat-o Leyla.

— Le-am promis alor mei că rămân acasă. Dar m-aș bucura să vii tu pe-aici. Nu vreau să stau singură.

— Sar într-un taxi și ajung, i-a promis Leyla.

Dakota a închis telefonul, apoi a scos din buzunar un pachețel din plastic care conținea un praf de culoare deschisă: ketamină. L-a turnat pe tot într-un pahar și l-a amestecat cu votcă, apoi a băut rezultatul dintr-o înghițitură.

•

Abia a doua zi dimineață, sâmbătă, Jerry a descoperit sticla de votcă golită pe trei sferturi. A scormonit prin coșul de gunoi din bucătărie și a găsit cele două chiștoace de joint. Era gata să-și dea fiica jos din pat, dar Cynthia l-a rugat să aștepte până se trezește. Imediat ce Dakota a ieșit de la ea din dormitor, i-a cerut explicații.

— Ne-ai trădat încă o dată încrederea! s-a enervat fluturând sticla și cele două chiștoace.

— Nu fi atât de limitat! i-a răspuns fata. S-ar zice că nu ai fost niciodată tânăr.

S-a întors în dormitor și s-a culcat la loc. Dar părinții ei au intrat imediat în cameră.

— Îți dai seama că ai băut aproape o sticlă întreagă de votcă și ai mai și fumat marijuana la noi în casă? i-a spus tatăl înfuriat.

— De ce te distrugi în halul ăsta? a întrebat-o Cynthia făcând eforturi pentru a nu se răsti.

— De ce v-o fi frecând grija? i-a răspuns Dakota. Oricum, o să fiți tare mulțumiți când voi dispărea cu totul!

— Dakota! a protestat mama ei, cum poți să spui așa ceva?

— În chiuvetă erau două pahare, cine-a mai fost pe aici? a ținut să afle Jerry Eden. Ai invitați așa, fără să ne spui și nouă?

— Mi-am invitat niște prieteni, e vreo problemă?

— Problema este că fumezi marijuana!

— Liniștește-te, n-a fost decât un joint.

— Mă iei de prost? Știu că bagi tot felul de porcării! Cine-a fost pe la tine? Imbecila aia mică de Neila?

— O cheamă LEYLA, tată, nu NEILA! Și nu e o imbecilă! mai termină cu ideea asta că ești superior tuturor fiindcă ai bani!

— Banii ăștia te fac să trăiești! a țipat Jerry.

— Iubito, a intervenit Cynthia străduindu-se să calmeze situația, tatăl tău și cu mine suntem îngrijorați. Ne gândim că ar trebui să mergi să îți tratezi dependența asta.

— Păi, nu merg la doctorul Lern?

— Ne gândeam la o instituție specializată.

— Să fac o cură? N-am deloc de gând să fac vreo cură! Ia ieșiți voi din camera mea!

A pus mâna pe un animal de pluș care nu se potrivea nicidecum cu restul încăperii și l-a aruncat spre ușă, încercând să își alunge părinții.

— O să faci ce ți se spune, a zis Jerry, hotărât să nu se mai lase dus cu vorba.

— Ba nu merg, m-auzi?! Nu merg și vă urăsc!

S-a ridicat din pat și a trântit ușa, dorindu-și puțină intimitate. După care i-a telefonat Leylei plângând:

— Ce-ai pățit, Dakota? a întrebat-o aceasta, îngrijorată de suspinele prietenei sale.

— Ăștia bătrânii vor să mă interneze într-un centru specializat.

— Poftim? La dezintoxicare? Când?

— Habar n-am. Vor să stăm luni de vorbă cu psihologul. Dar n-am de gând să merg. Mă-nțelegi, nu mă duc. Diseară o tai de-acasă. Nu mai vreau

să-i văd pe cretinii ăștia. Cum adorm, cum am șters-o.

•

În aceeași dimineață, Anna, care dormise le ai ei, era supusă atacurilor mamei sale, care o bombarda cu întrebări la micul dejun.

— Mamă, i-a răspuns Anna, sunt mahmură. Aș vrea să-mi beau liniștită cafeaua, dacă se poate.

— Vezi dac-ai băut prea mult?! a pufnit mama ei, exasperată. Deci acum te-ai apucat și de băut.

— Da, mamă, beau când mă scoate toată lumea din sărite.

Mama Annei a oftat:

— Dacă ai mai fi fost cu Mark, acum am fi locuit toți unul lângă altul.

— Uite atunci o șansă ca tocmai să nu locuim unul lângă altul.

— Chiar s-a terminat între tine și Mark?

— Mamă, a trecut un an de când am divorțat!

— Of, draga mea, doar știi că asta nu mai înseamnă nimic în ziua de azi: cuplurile mai întâi trăiesc împreună și abia pe urmă se căsătoresc, după care divorțează de vreo trei ori ca, până la urmă, să ajungă iarăși împreună.

Anna a oftat și ea pe post de răspuns, și-a luat ceașca de cafea și s-a ridicat de la masă. Mama ei a adăugat:

— Din ziua aceea nefastă de la magazinul de bijuterii Sabar, nu mai ești aceeași. Meseria asta de polițist ți-a distrus viața, eu așa cred.

— Mamă, am luat viața unui om. Și nimic nu mai poate schimba asta.

— Așa că preferi să te pedepsești trăind într-un cătun pierdut undeva pe hartă?

— Mamă, știu că nu sunt fata pe care ți-ai fi dorit s-o ai, dar, în pofida a ceea ce crezi, eu la Orphea sunt fericită.

— Îmi închipuiam că vei ajunge comandantul poliției din orașul acela, i s-a adresat mama cu ostilitate, ce s-a-ntâmplat?

Anna nu i-a mai răspuns și s-a dus să se izoleze pe terasă, pentru a profita de un moment de liniște.

ANNA KANNER

Îmi aduc aminte de acea dimineață din primăvara lui 2014, cu câteva săptămâni înaintea evenimentelor legate de dispariția lui Stephanie. Erau cele dintâi zile frumoase. Deși era devreme, afară era deja cald. Am ieșit sub bolta de la intrarea în casă pentru a lua *Orphea Chronicle,* care îmi era lăsată acolo zilnic, în zori, și m-am așezat într-un fotoliu confortabil pentru a o citi bându-mi cafeaua. În acea clipă, Cody, vecinul meu, a traversat strada, m-a salutat și mi-a spus:

— Bravo, Anna!

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Pentru articolul din ziar.

Am despăturit cotidianul și am descoperit, înmărmurită, pe pagina întâi, o fotografie mare a mea și, deasupra, următorul titlu:

VA FI OARE ACEASTĂ FEMEIE
URMĂTORUL
COMANDANT AL POLIȚIEI?

Întrucât actualul comandant al poliției, Ron Gulliver, trebuie să iasă la toamnă la pensie, conform unor zvonuri, nu adjunctul lui, Jasper Montagne, îi va urma, ci al doilea adjunct, Anna Kanner, sosită în Orphea în septembrie trecut.

Am intrat în panică: cine să îi fi anunțat așa ceva pe cei de la *Orphea Chronicle*? Și, mai ales: cum vor reacționa Montagne și colegii lui? Am alergat la comisariat. M-au asaltat toți polițiștii: „Anna, e adevărat? O să-i iei locul lui Gulliver?” M-am repezit, fără să răspund, spre biroul agentului șef Gulliver, pentru a încerca să împiedic dezastrul.

Era însă prea târziu: ușa era închisă și Montagne înăuntru. L-am auzit urlând:

— Șefu', ce mai e și cu povestea asta? Ați citit? Așa e? Anna o să fie noul comandant al poliției?

Gulliver părea și el la fel de surprins.

— Nu mai crede și tu tot ce citești în ziar, Montagne, l-a sfătuit. Nu sunt decât niște tâmpenii! N-am auzit în viața mea ceva mai ridicol. Anna, viitorul comandant? Lasă-mă să râd. Abia a pus piciorul pe-aici! Lasă că băieții n-ar accepta niciodată să fie conduși de o femeie!

— Totuși, ați numit-o adjunct, i-a răspuns Montagne.

— Al doilea adjunct, a precizat Gulliver. Știi cine era înaintea ei adjunct? Nimeni. Și știi de ce? Fiindcă este o funcție fantomă. O invenție a primarului Brown care vrea să facă pe modernul, propulsând gagici peste tot. Iete, curu' egalitate! Știi la fel de bine ca mine că toată povestea asta nu e decât o prostie.

— Adică o să fiu obligat să o numesc adjunct când voi ajunge comandant? s-a îngrijorat Montagne.

— Jasper, s-a străduit Gulliver să-l liniștească, când o să fii comandant, o să numești pe cine vrei tu adjunct. Funcția asta de al doilea adjunct nu e decât de reclamă. Știi doar că primarul Brown mi-a forțat mâna ca s-o angajez pe Anna și că sunt legat de mâini și de picioare în privința asta. Dar după ce plec și-o să fii tu șef, poți să-i dai papucii, dacă așa o să ai chef. Nu-ți face griji, o pun eu la punct, o să vezi. O să-i arăt eu cine dă ordine aici.

Peste câteva clipe, eram chemată în biroul lui Gulliver. M-a invitat să iau loc în fața lui și a ridicat exemplarul din *Orphea Chronicle* care se afla pe birou.

— Anna, mi-a zis pe un ton neutru, vreau să-ți dau un sfat bun. Unul prietenesc. Fă-te mică, mică de tot. Cât un șoricel.

Am încercat să mă apăr:

— Șefu', habar n-am ce e cu articolul ăsta…

Gulliver, însă, nu m-a lăsat să termin și a adăugat autoritar:

— Anna, țin să fiu cât se poate de dar. Nu ai fost numită al doilea adjunct decât pentru că ești femeie. Deci nu te mai crede pe cai mari și nu-ți mai închipui că ai fost angajată pentru pretinsele tale competențe. Unicul motiv pentru care ești aici este acela că primarul Brown, cu toate ideile revoluționare de rahat, dorea cu orice preț să angajeze o femeie în poliție. M-a tot bătut la cap cu poveștile lui despre diversitate, discriminare și nu mai știu ce tâmpenii. Și a pus pe mine o presiune de iad. Știi cum merg lucrurile: nu voiam să pornesc un război subteran cu el cu un an înainte să ies la pensie, nici să ne facă mizerii cu bugetul. Pe scurt, dorea cu orice preț o femeie aici și tu erai singurul candidat feminin. Așa că te-am luat. Dar nu veni acum să-mi faci varză comisariatul. Nu ești aici decât ca să dăm bine cu cotele pe sexe. Doar o cotă însemni!

Cum și-a terminat observațiile, neavând niciun chef să fac față asaltului colegilor, am plecat în patrulare. Am tras în spatele panoului rutier uriaș plantat pe marginea șoselei 17 unde, de când sosisem în Orphea, mă refugiam de câte ori aveam nevoie să reflectez cu calm, lucru pe care agitația din comisariat mă împiedica să-l fac.

Cu un ochi pe traficul încă sporadic la acea oră a dimineții, am răspuns unui mesaj primit de la Lauren: găsise bărbatul perfect pentru mine și își dorea să organizeze o cină la care să mi-l prezinte. Întrucât am refuzat, mi-a servit același refren: „Dac-o s-o ții tot așa, Anna, o s-o sfârșești de una singură". Am mai schimbat ceva mesaje. M-am plâns de agentul șef Gulliver, iar Lauren mi-a sugerat să mă întorc la New York. Numai că nu aveam niciun chef. Dincolo de problemele de adaptare profesională, îmi plăcea în Hamptons. Orphea era un oraș liniștit, în care merita să

trăiești, mărginit de ocean și înconjurat de o natură sălbatică. Plajele lungi, nisipoase, pădurile adânci, heleștieiele acoperite de nuferi, linia sinuoasă a țărmului, care atrăgea o faună bogată erau tot atâtea locuri fermecătoare pe care le puteai găsi de jur-împrejurul localității. Verile erau minunate și călduroase, iernile aspre, dar luminoase.

Știam că era un loc în care aș fi putut fi în sfârșit fericită.

JESSE ROSENBERG

Luni, 7 iulie 2014

Cu 19 zile înaintea premierei

Pagina întâi din *Orphea Chronicle,* ediția de luni, 7 iulie 2014:

FESTIVALUL DE TEATRU, GATA SĂ FIE ABANDONAT

Ce-ar fi dacă va cădea definitiv cortina peste festivalul de teatru de la Orphea? După ce a fost sufletul vieții estivale timp de douăzeci de ani, se pare că ediția de anul acesta va fi mai compromisă decât oricând, întrucât voluntarii, fapt unic în istoria instituției, au votat greva pe timp nelimitat, invocând faptul că se tem pentru siguranța lor. Din acel moment, următoarea întrebare este pe toate buzele: ar putea avea loc festivalul fără voluntari?

Anna își petrecuse duminica urmărind pista Kirk Harvey. Până la urmă îl găsise pe tatăl acestuia, Cornelius Harvey, care trăia într-un azil din

Poughkeepsie, la trei ore de Orphea. Îl contactase pe directorul instituției, care ne aștepta vizita.

— Bine, Anna, și ieri ai lucrat? m-am arătat surprins când deja eram pe drum, împreună, către azil. Credeam că ai fost la părinții tăi în weekend.

A ridicat din umeri.

— Am mai scurtat-o cu petrecerea, mi-a răspuns. M-am bucurat că am totuși ceva de făcut pentru a-mi mai alunga anumite gânduri. Unde e Derek?

— La centrul regional. Recitește dosarul anchetei din 1994. Îl irită ideea de a fi ratat ceva la vremea aceea.

— Jesse, ce s-a petrecut între voi atunci, în 1994? Din câte spui, am senzația că erați cei mai buni prieteni din lume.

— Așa și suntem.

— Numai că, în 1994, ceva s-a rupt între voi…

— Da. Dar nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.

A făcut semn din cap că înțelege, după care a dat să schimbe subiectul.

— Jesse, tu cum ai petrecut de sărbătoarea națională?

— Am stat acasă.

— Singur?

— Singur. Mi-am făcut niște hamburgeri cu sos ca al Natashei.

Am schițat un surâs: precizarea nu avea niciun rost.

— Cine e Natasha?

— Logodnica mea.

— Ești logodit?

— E o poveste veche. Sunt celibatar până-n fibră.

A izbucnit în râs.

— Și eu, mi-a spus. De când am divorțat, prietenele îmi prevestesc că îmi voi sfârși viața de una singură.

— Cam doare! am compătimit-o.

— Un pic. Sper, însă, c-o să găsesc eu pe cineva. Și de ce n-a mers cu Natasha?

— Anna, viața ne joacă uneori niște feste ciudate.

Am observat, din privirea Annei, că înțelesese ce voiam să zic. S-a mulțumit să aprobe din cap, în tăcere.

•

Azilul *Stejarii* era găzduit într-o clădire de mici dimensiuni, cu balcoane pline de flori, la marginea localității Poughkeepsie. În holul de la intrare, un grup restrâns de bătrâni așezați în scaune cu rotile pândea sosirea indiferent cui.

— Musafiri! Musafiri! a strigat unul dintre ei, cu o tablă de șah pe genunchi, văzându-ne.

— Ați venit în vizită pe la noi? ne-a întrebat un omuleț știrb, care semăna cu o țestoasă.

— Am venit să-l vedem pe Cornelius Harvey, i-a răspuns politicos Anna.

— De ce n-ați venit să mă vedeți pe mine? ne-a întrebat cu voce voalată o doamnă bătrână, micuță, numai piele și os.

— Pe la mine n-au mai venit copiii de două luni, a intervenit șahistul.

Ne-am anunțat sosirea la recepție și, câteva clipe mai târziu, a apărut și directorul instituției. Era un omuleț grăsuț, cu costumul leoarcă de sudoare. A tras cu ochiul la Anna, care era îmbrăcată în uniformă, și ne-a strâns mâinile cu putere. A lui era lipicioasă.

— Ce treabă aveți cu Cornelius Harvey? ne-a întrebat.

— Îi căutăm fiul în cadrul anchetării unei crime.

— Păi, ce-a făcut?

— Am vrea doar să stăm puțin de vorbă cu el.

Ne-a luat după el de-a lungul unor coridoare, până la un salon în care erau răspândiți mai mulți pacienți. Unii jucau cărți, alții citeau, alții se mulțumeau să se uite în gol.

— Cornelius, a anunțat directorul, ai o vizită.

Un bătrân înalt și zvelt, cu părul alb zburlit și îmbrăcat într-un halat gros, s-a ridicat din fotoliu și s-a uitat la noi curios.

— Sunteți de la poliția din Orphea? s-a mirat, admirând uniforma neagră a Annei. Ce s-a-ntâmplat?

— Domnule Harvey, i-a spus Anna, trebuie neapărat să luăm legătura cu fiul dumneavoastră, cu Kirk.

— Cu Kirky? Ce vreți de la el?

— Haideți să stăm puțin jos, domnule Harvey, a sugerat Anna.

Am luat loc toți patru într-un colț în care se găseau o canapea și două fotolii. O grămadă de bătrâni curioși s-a strâns în jurul nostru.

— Deci, ce doriți de la Kirky? a întrebat încă o dată, îngrijorat, Cornelius.

Modul în care ne-a adresat întrebarea ne-a alungat o primă bănuială: Kirk Harvey era, deci, viu și bine sănătos.

— Am reluat una dintre anchetele lui, i-a explicat Anna. În 1994, fiul dumneavoastră a cercetat cazul asasinatului cvadruplu care a avut loc în Orphea. Credem, și avem motive s-o facem, că același criminal a ucis acum câteva zile o femeie. Avem neapărat nevoie să stăm de vorbă cu Kirk pentru a rezolva cazul. Țineți legătura cu el?

— Bineînțeles. Ne telefonăm deseori.

— Vine și pe aici?

— Ei, nu! Locuiește prea departe!

— Unde?

— În California. Lucrează la un spectacol care va avea un succes enorm! Știți, e un mare regizor. Va ajunge celebru. Foarte celebru! Când spectacolul va fi în sfârșit jucat, îmi voi pune costumul meu minunat și mă voi duce să-l aplaud. Vreți să-mi vedeți costumul? Îl am la mine în cameră.

— Nu, mulțumim mult, a declinat Anna invitația. Spuneți-mi, domnule Harvey, cum îl

putem găsi pe fiul dumneavoastră?

— Am numărul lui de telefon. Vi-l pot da. Trebuie să-i lăsați un mesaj și vă sună el.

A scos un carnețel din buzunar și i-a dictat Annei numărul.

— De când locuiește Kirk în California? am întrebat.

— Nu știu. De mult. De douăzeci de ani, poate.

— Deci, când a plecat din Orphea, s-a dus direct în California?

— Da, direct.

— De ce a lăsat totul baltă așa, de azi pe mâine?

— Din cauza *Nopții negre,* ne-a răspuns Cornelius, de parcă ar fi fost vorba despre ceva mai mult decât evident.

— A *Nopții negre*? Ce e această faimoasă *Noapte neagră,* domnule Harvey?

— Descoperise totul, ne-a spus Cornelius fără a răspunde direct la întrebare. Descoperise identitatea autorului cvadruplului asasinat din 1994, deci era obligat să plece.

— Așadar, știa că nu era vorba despre Ted Tennenbaum? Atunci de ce nu l-a arestat?

— Numai Kirk v-ar putea răspunde. Vă rog, dacă-l vedeți, să-i spuneți că-l pupă tati.

Imediat ce am ieșit din azil, Anna a format numărul pe care ni-l dăduse Cornelius Harvey.

— Bună ziua, ați sunat la *Beluga Bar,* ne-a răspuns o femeie de la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, a spus Anna odată depășit efectul surprizei, aș vrea să vorbesc cu Kirk Harvey.

— Lăsați un mesaj și vă va suna el.

Anna și-a lăsat numele și numărul de telefon, explicând că era vorba despre ceva extrem de important. După ce a închis, am căutat rapid pe internet: *Beluga Bar* era un local situat în cartierul Meadowood din Los Angeles. Numele nu îmi era necunoscut. Dintr-odată, am făcut legătura. I-am telefonat pe loc lui Derek și l-am rugat să se mai uite o dată pe extrasul de cont al lui Stephanie.

— Ți-ai adus aminte corect, mi-a confirmat după ce a mai studiat o dată documentul. Conform extrasului, Stephanie s-a dus de trei ori la *Beluga Bar* când a ajuns, în iunie, în Los Angeles.

— De-asta s-a dus la Los Angeles! am strigat. Dăduse de urma lui Kirk Harvey și mersese să se întâlnească cu el.

* * *

New York, în aceeași zi

În apartamentul familiei Eden, Cynthia era într-un hal fără de hal. Dakota dispăruse de două zile. Poliția fusese anunțată și cercetările demaraseră. Jerry și Cynthia bătuseră orașul în lung și-n lat, trecuseră pe la toți prietenii fetei, dar degeaba. Acum se învârteau prin apartament, în speranța unor vești care, însă, nu mai soseau. Aveau nervii întinși la maximum.

— O să se întoarcă ea când o să aibă nevoie de bani ca să își cumpere mizeriile alea de droguri, a spus până la urmă Jerry, exasperat.

— Jerry, nu te mai recunosc! E fata noastră! Erați atât de apropiați voi doi! Îți mai amintești? Când era mică, eram chiar geloasă pe legătura voastră.

— Știu, știu, i-a răspuns Jerry, preocupat să își liniștească nevasta.

Nu și-au dat seama că fata lor dispăruse decât duminică târziu. Credeau că dormea și nu au intrat la ea în cameră decât pe înserat.

— Trebuia să intrăm mai devreme, și-a reproșat Cynthia.

— Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile? Și-apoi, oricum, suntem obligați să-i „respectăm *spațiul intim”,* după cum ni s-a recomandat la ședința de terapie familială. N-am făcut altceva decât să aplicăm rahatul ăla de principiu al încrederii susținut de rahatul tău de doctor Lern!

— Nu deforma totul, Jerry! Când am discutat asta la ședința de terapie, am făcut-o fiindcă

Dakota s-a plâns că-i umblai după droguri prin cameră. Doctorul Lern a spus să aibă un spațiu numai al ei, pe care să i-l respectăm, să instaurăm principiul încrederii. Nu a spus să nu mai intrăm să vedem dacă e totul în ordine cu ea!

— Totul ne lăsa să credem că lenevea încă în pat. Țineam să-i acord prezumția de nevinovăție.

— Mobilul tot închis îi e! a îngăimat Cynthia, care încerca din timp în timp să o prindă la telefon. O să-l sun pe doctorul Lern.

În aceeași clipă a sunat telefonul fix. Jerry s-a repezit să ridice receptorul.

— Domnul Eden? Poliția din New York suntem. V-am găsit fata. E bine, nu vă faceți griji. A descoperit-o o patrulă, pe o alee, dormind și vizibil sub influența alcoolului. Au dus-o la Spitalul Mount Sinai pentru evaluare.

•

În același timp, la redacția *Revistei Literare Newyorkeze,* Skip Nalan, redactorul-șef adjunct, a năvălit ca o furtună în biroul lui Steven Bergdorf.

— L-ai dat afară pe Ostrovski? a țipat Skip. Chiar ți-ai pierdut mințile? Și ce mai e și cu rubrica asta jalnică pe care vrei s-o bagi din numărul viitor? De unde-ai mai scos-o și pe Alice Filmore asta? Textul ei e nul, nu-mi spune că vrei să publici o asemenea nulitate!

— Alice este o jurnalistă foarte talentată. Cred mult în ea. Și o cunoști, se ocupa de corespondență mai înainte.

Skip Nalan și-a luat capul în mâini.

— De corespondență? a repetat exasperat. L-ai dat afară pe Meta Ostrovski pentru a-l înlocui cu fata care avea grijă de corespondență și care scrie niște articole de căcat? Steven, te-ai drogat?

— Ostrovski s-a cam fâsâit. A ajuns groaznic de inutil. Cât despre Alice, află că are un talent extraordinar! a protestat Bergdorf. Și pe urmă, sunt încă patronul acestei reviste, da? Ce căcat?!

— Talent? Da' căcat, asta da! a mai țipat Skip și a ieșit trântind ușa.

Imediat după plecarea lui, dulapul s-a deschis brusc și și-a făcut apariția Alice. Steven s-a repezit să încuie ușa.

— Nu acum, Alice, a implorat-o, simțind că avea să facă o scenă.

— Stevie, l-ai auzit? Adică ai auzit ororile pe care le-a spus despre mine și nu mi-ai luat apărarea!

— Sigur că ți-am luat apărarea. Doar i-am spus că articolul tău e foarte bun.

— Stevie, nu mai fi așa pulă bleagă! Vreau să-l dai și pe el afară!

— Nu fi ridicolă, n-o să-l dau acum afară și pe Skip. Ai obținut deja trimiterea la plimbare a lui Stephanie și pielea lui Ostrovski, totuși, n-o să-mi decimezi revista!

Alice l-a săgetat din priviri, apoi a cerut un cadou.

Bergdorf s-a executat plouat. A făcut turul magazinelor de lux de pe Fifth Avenue, care îi plăceau lui Alice. Într-o marochinărie a descoperit o geantă foarte elegantă. Știa exact genul de model pe care și-l dorea Alice. A luat-o și a întins vânzătoarei cardul care a fost refuzat, soldul fiind insuficient.

A încercat cu un alt card care a avut aceeași soartă. Și un al treilea la fel. A intrat în panică și picături de transpirație i-au apărut pe frunte. Nu era decât 7 iulie, cardurile erau blocate și conturile goale. În lipsa unei alte soluții, a scos cardul *Revistei,* care a mers. Nu-i mai rămăsese decât contul de vacanță. Trebuia, acum, să își convingă nevasta să renunțe la planul de a merge în campingul pentru rulote din Yellowstone.

Odată cumpărăturile făcute, a umblat haihui pe străzi. Cerul greu era în prag de furtună. O primă salvă de picături ale unei ploi calde și murdare i-a udat cămașa și părul. A continuat să meargă fără a-

i da atenție, simțindu-se cu totul pierdut. Până la urmă a intrat într-un McDonald's, și-a comandat o cafea și a băut-o la o masă jegoasă. Se simțea disperat.

* * *

La întoarcerea în Orphea, Anna și cu mine ne-am oprit la Teatrul Mare. Pe drumul dinspre Poughkeepsie, îl sunasem pe Cody: căutam orice document privitor la prima ediție a festivalului de teatru. Eram în special curioși să aflăm mai multe despre piesa pe care o jucase Kirk Harvey și pe care, inițial, primarul Gordon voise să o interzică.

Anna m-a condus prin clădire până în culise. Cody ne aștepta la el în birou: scosese din arhivă o cutie plină cu o grămadă de amintiri.

— Căutați ceva în mod deosebit? ne-a întrebat el.

— Informații de încredere despre prima ediție. Numele trupei care a jucat spectacolul de deschidere, ce piesă scrisese Kirk Harvey…

— Kirk Harvey? Jucase o piesă ridicolă care se numea *Eu, Kirk Harvey.* Un monolog lipsit de orice umbră de interes. Spectacolul de deschidere a fost *Unchiul Vania.* Uitați programul.

A scos o broșură veche, a cărei hârtie îngălbenise, și mi-a întins-o.

— Puteți să o păstrați, mi-a zis, mai am și altele.

Apoi, scormonind prin cutie, a scos o cărțulie.

— De existența acesteia uitasem cu desăvârșire. O idee a primarului Gordon. Poate că o să vă folosească.

Am luat cărțulia și i-am citit titlul:

ISTORIA FESTIVALULUI DE TEATRU DIN ORPHEA
de Steven Bergdorf

— Asta ce mai e? l-am întrebat pe Cody.

— Steven Bergdorf? a citit Anna cu greu numele autorului. Cody ne-a povestit o întâmplare

survenită cu două luni înaintea cvadruplului asasinat.

* * *

Orphea, mai 1994

Închis în micul lui birou de la librărie, Cody era ocupat cu trimiterea comenzilor, când Meghan Padalin a împins cu timiditate ușa.

— Cody, iartă-mă că te deranjez, dar a venit primarul și vrea să te vadă.

Cody s-a ridicat imediat și s-a dus în magazin. Era curios să afle de ce îl căuta primarul. Dintr-un motiv misterios, acesta nu mai călcase prin librărie încă din martie, iar Cody nu înțelegea care să fi fost acel motiv. Avea senzația că primarul pur și simplu îl ocolea. Ba chiar fusese văzut cumpărând cărți de la librăria din East Hampton.

Gordon era la tejghea, învârtind nervos un pliant.

— Domnule primar! a exclamat Cody.

— Bună ziua, Cody.

Și-au strâns prietenește mâna.

— Ce fericire, a spus primarul Gordon, uitându-se la rafturile pline de cărți, să ai în Orphea o librărie atât de frumoasă.

— E totu-n regulă, domnule primar? s-a interesat Cody. De la o vreme mi se pare că mă evitați.

— Că te evit? a răspuns Gordon amuzat. Ce idee bizară! Află că sunt impresionat de câtă lume citește la noi în oraș. Toți umblă cu câte o carte în mână. Ieri, când luam cina la restaurant, crezi ori nu, la masa alăturată se afla un cuplu tânăr, iar cei doi, așezați față-n față, stăteau fiecare cu nasul în cartea lui! Mi-am zis c-a înnebunit lumea! Dar mai vorbiți și voi odată, ce naiba, în loc să vă arătați atât de absorbiți de cărțile voastre! Lasă că toți cei care se duc la scăldat nu mai apar pe plajă fără teancul de romane de succes. O fi drogul lor…

Cody asculta, amuzat, povestea primarului. I se părea cordial și simpatic. Tot numai bunăvoință. Și-a spus că, desigur, își băgase singur în cap ideile acelea. Numai că vizita lui Gordon nu era deloc dezinteresată.

— Voiam să te întreb ceva, Cody, a continuat Gordon. După cum știi, pe 30 iulie începem prima ediție a festivalului de teatru…

— Da, bineînțeles că știu, i-a răspuns Cody entuziasmat. Am comandat deja diferite ediții ale *Unchiului Vania* pentru a le propune clienților.

— Minunată idee! l-a aprobat primarul. Deci, uite ce voiam să te rog: Steven Bergdorf, redactorul-șef de la *Orphea Chronicle,* a scris o cărțulie dedicată festivalului de teatru. Crezi că ai putea-o pune în vânzare aici? Ți-am adus primul exemplar.

I-a întins lui Cody volumul. Pe copertă era o fotografie a primarului pozând în fața Teatrului Mare, având deasupra, titlul:

— *Istoria festivalului,* a citit Cody cu voce tare, după care a rămas uimit. Păi, nu e decât prima ediție, nu? Nu e un pic cam devreme pentru a-i consacra o carte?

— Știi, sunt atâtea de spus în legătură cu subiectul ăsta… l-a asigurat primarul înainte de a pleca. Așteaptă-te la surprize frumoase.

Cody chiar nu vedea ce interes ar fi putut trezi cartea, însă dorea să se arate amabil cu primarul, așa că a acceptat să i-o vândă în librărie. După ce Gordon a plecat, Meghan Padalin și-a făcut din nou apariția.

— Ce dorea? l-a întrebat pe Cody.

— Să-i promovez fițuica pe care a editat-o.

Meghan s-a calmat și a frunzărit cărțulia.

— Nu arată rău, a comentat. Știi, e multă lume pe aici care-și publică tot felul de lucruri pe cont propriu. Ar trebui să le alocăm un colțișor ca să-și poată vinde și ei lucrările.

— Un colțișor? Și așa nu avem suficient spațiu. Plus că asta nu va interesa pe nimeni, a răspuns Cody. Oamenii n-au chef să-i cumpere cartea vecinului.

— Să ne folosim de debaraua din fundul librăriei, a insistat Meghan. Dacă dăm o mână de var o să fie ca nouă. Și avem și noi un sector pentru autorii din regiune. O să vezi: autorii sunt clienți buni ai librarilor. Vin din toată zona ca să-și vadă cartea în raft, cu care ocazie mai și cumpără câte ceva.

Cody și-a zis că ideea ar fi putut fi bună. Și-apoi, își dorea să-i facă o bucurie primarului Gordon, deși simțea că, totuși, ceva nu era în ordine și lucrul acesta nu-i plăcea deloc.

— Bine, Meghan, hai să-ncercăm dacă vrei. În definitiv, nu pierdem nimic dintr-o încercare. În cel mai rău caz, zicem c-am făcut ordine în debara. Oricum, mulțumită primarului Gordon, am descoperit că Steven Bergdorf, persoană extrem de ocupată, e și scriitor în timpul liber.

* * *

— Steven Bergdorf a fost redactor-șef la *Orphea Chronicle*? s-a mirat Anna. Jesse, știai?

Am ridicat din umeri: habar n-avusesem. Să-l fi întâlnit la vremea aceea? Nici asta nu-mi mai aduceam aminte.

— Îl cunoașteți? a întrebat Cody, surprins de reacția noastră.

— E redactor-șef la *Revista* newyorkeză pentru care lucra Stephanie Mailer, i-a explicat Anna.

De ce nu-mi aminteam de Steven Bergdorf? Odată obținute informațiile, am descoperit că Bergdorf demisionase din postul de redactor-șef la *Orphea Chronicle* în ziua de după cvadruplul asasinat și îl lăsase în locul lui pe Michael Bird. Bizară coincidență. Și dacă Bergdorf a plecat luând după el anumite întrebări care-l mai chinuiau și-n ziua de azi? Și dacă el era cel care comandase cartea pe care o scria Stephanie? Doar ea se

referea la cineva care nu o putea scrie personal. Era de înțeles că fostul redactor-șef al ziarului nu se putea întoarce după douăzeci de ani pentru a-și băga nasul în acel caz de demult. Trebuia neapărat să mergem la New York pentru a sta de vorbă cu Bergdorf. Ne-am hotărât să o facem a doua zi, cât mai de dimineață.

Nu ajunseserăm însă la capătul surprizelor. În aceeași zi, seara târziu, Anna a primit un telefon pe mobil. Numărul era de la *Beluga Bar.*

— Agent șef adjunct Kanner? a întrebat o voce de bărbat de la celălalt capăt al firului. Sunt Kirk Harvey.

DEREK SCOTT

Luni, 22 august 1994. La trei săptămâni după cvadruplul asasinat.

Jesse și cu mine eram în drum spre Hicksville, un oraș din Long Island, între New York și Orphea. Femeia care ne contactase era casieră la o mică sucursală a Bank of Long Island.

— Ne-a dat întâlnire într-o cafenea din centrul orașului, i-am explicat lui Jesse în mașină. Patronul ei nu știe că ne-a contactat.

— Și chestia asta are legătură cu primarul Gordon? m-a întrebat Jesse.

— Se pare că da.

În pofida orei matinale, Jesse mânca un sandviș cald cu carne și un sos care mirosea dumnezeiește.

— Vrei să guști? m-a întrebat între două îmbucături, întinzându-mi-l. Chiar e foarte bun.

Am mușcat. Rareori dădusem de ceva atât de delicios.

— Sosul e incredibil. Nu știu cum îl face Natasha. L-am și denumit sos Natasha.

— Adică, Natasha ți-a pregătit de dimineață sandvișul, înainte de plecare?

— Da. S-a trezit de la patru dimineața ca să mai încerce niște rețete pentru restaurant. Darla trebuie

să treacă și ea imediat pe la noi. Nici nu știam ce să aleg. Clătite, gofre, salată rusească… Era cât să hrănești un întreg regiment. I-am sugerat să servească sandvișuri de felul ăsta la *Mica Rusie.* O să se bată clienții pe ele.

— Și cu mulți cartofi prăjiți, am zis văzându-mă deja mâncând așa ceva. Niciodată nu sunt destui cartofi prăjiți…

Funcționara de la Bank of Long Island se numea Macy Warwick. Ne aștepta într-o cafenea în care nu se mai afla altcineva, învârtind nervoasă lingurița în ceașca de cappuccino.

— În weekendul trecut am fost în Hamptons și am văzut un ziar cu fotografia familiei masacrate. Mi s-a părut că-l recunosc pe acel domn și mi-am adus aminte că este clientul băncii noastre.

Adusese un dosar cu coperte cartonate, care conținea documente bancare, și l-a împins spre noi. Apoi a continuat:

— Mi-a trebuit ceva timp pentru a da de numele lui. În momentul acela nu am cumpărat ziarul și nici nu am reținut numele de familie. A trebuit să umblu în sistemul informatic al băncii pentru a regăsi tranzacțiile pe care le-a făcut. În ultimele luni venea aici de mai multe ori pe săptămână.

Ascultând-o, Jesse și cu mine am citit extrasele de cont aduse de Macy Warwick. De fiecare dată era vorba despre depuneri de câte 20.000 de dolari într-un cont înregistrat la Bank of Long Island.

— Deci, de mai multe ori pe săptămână, Joseph Gordon venea la sucursala dumneavoastră pentru a depune câte 20.000 de dolari? s-a mirat Jesse.

— Da, l-a aprobat Macy. 20.000 de dolari este depunerea maximă pentru care clientul nu are obligația să ofere informații asupra proveniență.

Studiind documentele, am descoperit că manevra începuse în martie trecut.

— Dacă înțeleg bine, am spus, nu ați avut niciodată obligația de a-i cere explicații domnului Gordon pentru acești bani?

— Nu. Și apoi, șefului meu nu-i place să punem prea multe întrebări. Spune că dacă nu vor veni aici, atunci clienții se vor duce în altă parte. Conducerea băncii se pare că intenționează să închidă sucursala.

— Așadar, banii sunt în continuare în acest cont din banca dumneavoastră.

— În bancă da, însă nu mi-am permis să mă uit la datele de identificare din contul în care au fost vărsați banii. Era un alt tip de cont, aparținând tot domnului Gordon, dar deschis la sucursala noastră din Bozeman, Montana.

Eram uluiți. În documentele bancare descoperite la familia Gordon nu existau decât conturi personale deschise la o bancă din Hamptons. Ce să mai fi fost și cu acest cont secret deschis la Bozeman, în fundul statului Montana?

Am contactat imediat poliția statală din Montana pentru a obține mai multe informații. Ceea ce am aflat ne-a îndreptățit pe mine și pe Jesse să luăm primul avion pentru Yellowstone Bozeman Airport, via Chicago, înarmați cu sandvișuri cu sos Natasha, pentru a ne face călătoria mai plăcută.

Joseph Gordon închiriase o căsuță în Bozeman încă din aprilie, ceea ce a putut fi stabilit grație plăților automate operate din misteriosul cont bancar deschis în Montana. Am dat de agentul imobiliar care ne-a condus la o mică și sinistră baracă din scânduri, construită doar cu parter, la întretăierea a doua străzi.

— Da, el e, Joseph Gordon, ne-a asigurat agentul imobiliar când i-am arătat o fotografie a primarului. La Bozeman a venit doar o dată. În aprilie. Era singur. A venit cu mașina din statul New York. Automobilul era plin de cutii. Nici măcar nu văzuse casa a cărei închiriere însă deja mi-o confirmase. „La prețul ăsta, nu se poate refuza”, mi-a spus.

— Sunteți sigur că acesta este bărbatul cu care v-ați întâlnit? l-am întrebat.

— Da. Nu aveam încredere în el, așa că l-am fotografiat discret, pentru orice eventualitate. Uitați!

Agentul imobiliar a scos din dosar o fotografie în care putea fi văzut chiar primarul Gordon scoțând niște cutii dintr-o decapotabilă albastră.

— V-a explicat de ce dorea să se mute aici?

— Nu tocmai, dar până la urmă mi-a spus ceva de genul: „Nu e prea frumos pe la voi, dar cel puțin aici nimeni n-o să vină să mă caute”.

— Când trebuia să apară?

— Casa a închiriat-o din aprilie, dar nu știa cu exactitate când urma să vină. Personal nu-mi păsa, atâta vreme cât este plătită chiria, restul nu mă privește.

— Pot lua fotografia pentru a o anexa la dosarul nostru? i-am mai cerut agentului imobiliar.

— Vă rog, domnule sergent.

Cont bancar deschis în martie, casă închiriată în aprilie: primarul Gordon își planificase fuga. În seara în care murise, era pe punctul de a părăsi Orphea împreună cu familia. Rămânea o întrebare: cum de știa criminalul?

Trebuia să mai aflăm și de unde proveneau acei bani. Întrucât acum era pentru noi evident că exista o legătură între asasinat și sumele enorme în bani lichizi pe care le transferase în Montana: aproape 500.000 de dolari.

Primul reflex a fost să verificăm dacă respectiva sumă avea cum să fie un element comun pentru Ted Tennenbaum și primarul Gordon. A trebuit să desfășurăm o bogată muncă de convingere pentru ca maiorul să accepte să ceară procurorului adjunct un mandat pentru a putea avea acces la informațiile bancare ale lui Tennenbaum.

— Știți bine, ne-a prevenit maiorul, că, în fața unui avocat ca Starr și dacă mai și luați o dată țeapă, sunteți buni să fiți convocați în fața comisiei

de disciplină, dacă nu cumva chiar în fața judecătorului, pentru hărțuire. Ceea ce, dați-mi voie să vă spun, va însemna sfârșitul carierei voastre în poliție.

Știam perfect. Însă nu ne-am putut împiedica să constatăm că primarul începuse să perceapă acele sume misterioase în momentul în care începuse șantierul de refacere a *Cafenelei Athéna.* Și dacă primarul Gordon îl strânsese cu ușa pe Tennenbaum, promițându-i, în schimb, să nu întârzie lucrările și să-l lase să deschidă la timp pentru festival?

După ce ne-a ascultat argumentele, procurorul adjunct a considerat că teoria noastră era suficient de convingătoare pentru a ne elibera mandatul. Și astfel am descoperit că, între februarie și iulie 1994, Ted Tennenbaum a retras 500.000 de dolari dintr-un cont moștenit de la tatăl lui, deschis la o bancă din Manhattan.

JESSE ROSENBERG

Marți, 8 iulie 2014
Cu 18 zile înaintea premierei

În dimineața aceea, în mașina cu care mergeam la New York ca să-l găsim pe Steven Bergdorf, Anna ne-a povestit, mie și lui Derek, convorbirea telefonică pe care o avusese cu Kirk Harvey.

— N-a vrut să-mi dezvăluie nimic la telefon, ne-a explicat. Mi-a dat întâlnire mâine, miercuri, la șase seara, la *Beluga Bar.*

— La Los Angeles? m-am arătat uluit. Doar n-a vorbit serios?

— Ba chiar părea cel mai serios cu putință, m-a asigurat Anna. M-am uitat la orarul avioanelor: poți lua zborul de mâine de la zece dimineața, de pe aeroportul JFK, Jesse.

— Adică de ce *Jesse*? am protestat.

— Poliția statală trebuie să meargă, a argumentat Anna, iar Derek are copii.

— Fie și Los Angeles, am oftat.

•

Nu-l anunțasem pe Steven Bergdorf că urma să venim, ca să mizăm puțin pe elementul-surpriză. L-am găsit la redacția *Revistei Literare Newyorkeze,* unde ne-a primit într-un birou în care domnea harababura.

— Da, am auzit ce i s-a întâmplat lui Stephanie, groaznică veste! ne-a zis de la bun început. Aveți deja o pistă?

— E posibil și s-ar putea să vă privească și pe dumneavoastră, i s-a adresat Derek cu duritate – observam că nu-i dispăruse nimic din vervă nici măcar acum, după ce se ținuse deoparte douăzeci de ani.

— Pe mine? s-a albit Bergdorf.

— Stephanie s-a angajat la *Orphea Chronicle* ca să se poată ocupa, cât mai discret cu putință, de ancheta legată de cvadruplul asasinat din 1994. Scria o carte despre acest subiect.

— M-ați lăsat cu gura căscată, ne-a mărturisit Bergdorf. Habar n-aveam.

— Chiar așa? s-a mirat Derek. Știm că ideea cărții i-a fost oferită de cineva care a fost prezent în Orphea în seara crimelor. Ba mai mult, care se găsea exact la Teatrul Mare. Domnule Bergdorf, unde vă aflați în momentul comiterii asasinatului? Sunt sigur că vă mai amintiți.

— La Teatrul Mare, așa e. Ca toată lumea din Orphea în seara aceea! Nici măcar nu am abordat subiectul cu Stephanie, fusese un fapt divers lipsit până și de cea mai mică importanță, în opinia mea.

— Erați redactor-șef la *Orphea Chronicle* și, dintr-odată, v-ați dat demisia, a doua zi după comiterea cvadruplului asasinat. Ca să nu mai vorbim despre cartea pe care ați scris-o despre festival și de care Stephanie s-a interesat îndeaproape. Sunt prea multe aspecte care se

potrivesc, nu vi se pare? Domnule Bergdorf, i-ați încredințat lui Stephanie Mailer efectuarea unei anchete despre comiterea crimelor din Orphea?

— Vă jur că nu! E o aiureală toată povestea asta! De ce-aș fi făcut-o?

— De cât timp n-ați mai fost în Orphea?

— Am fost într-un weekend, în mai anul trecut, la invitația primăriei. Nu mai pusesem piciorul pe acolo din 1994. Am plecat din acel oraș fără să mai păstrez vreo legătură cu cineva, m-am mutat la New York, am cunoscut-o pe soția mea și mi-am construit aici cariera de jurnalist.

— De ce ați plecat din Orphea chiar după cvadruplul asasinat?

— Din cauza primarului Gordon.

Bergdorf ne-a aruncat cu douăzeci de ani în urmă.

— Pe plan personal și profesional, ne-a explicat el, Joseph Gordon era o persoană destul de mediocră. Plus un om de afaceri ratat: firmele îi falimentaseră toate, așa că, până la urmă, se lansase în politică, ispitit de salariu, în momentul în care s-a ivit ocazia de a ajunge primar.

— Atunci, cum de a fost ales?

— Se pricepea la vorbe. Așa, de fațadă, putea să facă o impresie bună. Ar fi fost în stare să convingă eschimoșii să cumpere zăpadă, numai că n-ar fi ajuns să le-o și livreze, dacă înțelegeți ce vreau să zic. În timpul alegerilor municipale din 1990, orașul Orphea nu mergea deloc bine din punct de vedere economic, iar atmosfera era sumbră. Gordon le-a spus locuitorilor exact ceea ce își doreau să audă, așa că l-au ales. Fiind însă un politician mediocru, opinia generală despre el s-a schimbat rapid în rău.

— Mediocru, am nuanțat, și totuși a înființat festivalul de teatru, care a avut un impact important asupra orașului.

— Nu primarul Gordon a creat festivalul de teatru, domnule căpitan Rosenberg, ci adjunctul lui

de atunci, Alan Brown. Imediat după ce a fost ales, primarul Gordon a înțeles că avea nevoie de ajutor pentru a administra orașul. Pe vremea aceea, Alan Brown, fiu al orașului, tocmai își luase licența în drept. A acceptat să devină viceprimar, o funcție importantă, totuși, pentru un băiat care abia își luase diploma. În scurt timp, tânărul Brown s-a remarcat prin inteligența lui ieșită din comun. A făcut tot ce a putut pentru a relansa economia orașului. Și a reușit. Desigur, anii fructuoși de după alegerea ca președinte a lui Clinton au contribuit și ei în mod substanțial, dar Brown pusese bazele cu ideile lui inovatoare: a relansat vizibil turismul, a creat tradiția serbărilor de 4 Iulie cu focul de artificii anual, a susținut înființarea de noi ramuri comerciale și reabilitarea străzii principale.

— Și a fost propulsat primar la moartea lui Gordon, nu? am întrebat.

— Nicidecum propulsat, domnule căpitan. După asasinarea lui Gordon, Alan Brown a asigurat interimatul timp de mai bine de o lună. Oricum, în septembrie 1994, erau alegeri municipale, iar Brown deja anunțase că va candida. De altfel, a și fost ales cu o majoritate covârșitoare.

— Să ne întoarcem la primarul Gordon, a intervenit Derek. Avea dușmani?

— Cum nu avea o direcție politică prea clară, sfârșea prin a supăra pe toată lumea la un moment dat.

— De exemplu, pe Ted Tennenbaum.

— Nici chiar așa. S-au certat ei un pic în legătură cu refacerea clădirii restaurantului, dar nu era un motiv pentru a ucide un om și întreaga lui familie.

— Sigur? am întrebat.

— Da, da, n-am crezut niciodată că el a făcut-o și încă pentru un motiv atât de lipsit de importanță!

— De ce nu ați declarat nimic la vremea aceea?

— Cui? Poliției? Chiar mă vedeți aterizând la comisariat pentru a pune sub semnul întrebării o anchetă? Mi-am închipuit că existau niște dovezi solide. Vreau să spun: sărmanul individ oricum murise. Și-apoi, ca să fiu cinstit, nu-mi prea păsa. Oricum nu mai locuiam în Orphea. Am urmărit povestea de la distanță. Dar, să revin: vă spuneam că ambiția tânărului Alan Brown de a reconstrui orașul a fost o binecuvântare pentru micii antreprenori locali – repararea primăriei, recondiționarea restaurantelor, construirea unei biblioteci municipale și a altor noi edificii. În sfârșit, aceasta este versiunea oficială. Fiindcă, pretextând că vrea să le dea de lucru locuitorilor orașului, Gordon le cerea să își suprafactureze prestațiile în schimbul obținerii contractelor.

— Gordon lua șpagă? a strigat Derek ca picat din altă lume.

— Și-ncă cum!

— De ce n-a spus nimeni asta atunci, în timpul desfășurării anchetei? a întrebat Anna surprinsă.

— Ce-ați fi vrut? a răspuns Bergdorf. Ca antreprenorii să se denunțe între ei? Erau la fel de vinovați ca primarul. Doar n-o să mărturisească tocmai asasinul că l-a ucis pe președintele Kennedy.

— Dar dumneavoastră de unde ați aflat?

— Contractele erau publice. În momentul începerii lucrărilor, puteau fi consultate prețurile plătite de primărie diferitelor firme. Și ideea era că aceleași firme care preluaseră șantierele municipale erau obligate să-și prezinte bilanțul la primărie, fiindcă aceasta ținea să se asigure că firmele respective n-aveau să falimenteze în cursul lucrărilor. La începutul lui 1994, am făcut în așa fel încât am obținut bilanțurile firmelor mandatate și le-am comparat cu sumele vărsate oficial de primărie. În cazul celor mai multe, raportul contabil privitor la plățile efectuate de primărie afișa sume inferioare celor din contracte.

— Cum de nu și-a dat nimeni seama? a întrebat Derek.

— Îmi imaginez că exista o factură pentru primărie și una pentru contabilitate și, deși cele două sume nu erau similare, nimeni în afară de mine nu s-a apucat să verifice.

— Și nu ați spus nimănui…

— Ba da, am pregătit un articol pentru *Orphea Chronicle* și m-am dus să mă văd cu primarul Gordon pentru a-i cere explicații. Știți ce mi-a răspuns?

* * *

Primăria din Orphea, biroul primarului Gordon, 15 februarie 1994

Primarul Gordon a citit cu atenție articolul pe care Bergdorf i-l adusese. În încăpere domnea o tăcere deplină. Gordon părea liniștit, în timp ce Bergdorf era nervos. Până la urmă, lăsând textul pe masă, primarul a ridicat privirea spre jurnalist și i-a spus cu o voce aproape amuzată:

— Ceea ce îmi prezinți aici este foarte grav, dragul meu Steven. Așadar, există corupție la cel mai înalt nivel în Orphea?

— Da, domnule primar.

— O să iasă un tărăboi dat naibii. Bineînțeles, ai copii ale contractelor și bilanțurilor, pentru a putea dovedi?

— Da, domnule primar, a confirmat Bergdorf.

— Cât te-ai străduit! l-a felicitat primarul Gordon. Știi, dragă Steven, e o coincidență extraordinară că ai venit să mă vezi acum: tocmai voiam să stau de vorbă cu tine despre un proiect grandios. Știi că peste câteva luni vom sărbători deschiderea primei ediții a festivalului nostru de teatru?

— Sigur că da, domnule primar, i-a răspuns Bergdorf, care nu înțelegea unde voia primarul să ajungă.

— Ei bine, aș vrea să dedici o carte festivalului. O plachetă în care să povestești din culisele nașterii festivalului, la care să adaugi și câteva fotografii. O vom lansa chiar în ziua deschiderii. Ar fi o amintire bine-venită pentru spectatorii care o vor cumpăra fără ezitări. Deci, Steven, cât ai cere pentru lucrarea asta?

— Nu… Nu știu, domnule primar. N-am mai făcut așa ceva.

— După părerea mea, ar fi vorba cam despre 100.000 de dolari, a hotărât primarul.

— Adică… adică m-ați plăti cu 100.000 de dolari ca să scriu cartea? s-a bâlbâit Steven.

— Da, mi s-ar părea normal pentru un condei ca al tău. Evident, n-ar mai fi posibil dacă ar fi apărut deja în *Orphea Chronicle* articolul despre gestionarea conturilor municipalității, întrucât conturile ar fi examinate cu scrupulozitate și oamenii n-ar pricepe de ce ți-am acordat o asemenea sumă. Înțelegi ce vreau să zic…

* * *

— În consecință, ați scris cartea! am exclamat făcând imediat legătura cu cartea pe care Anna și cu mine o descoperiserăm la Cody. V-ați lăsat corupt…

— A, nu, domnule căpitan Rosenberg, a protestat Steven. Fără cuvinte mari, vă rog! Vă imaginați că n-aveam cum să refuz o astfel de ofertă! Era prilejul să fac și eu niște bani, cu care mi-aș fi putut cumpăra o casă. Din păcate, n-am fost niciodată plătit, fiindcă imbecilul de Gordon a fost ucis înainte să pun mâna pe sumă. Ca să mă împiedice să mă întorc împotriva lui după ce aș fi primit cei 100.000 de dolari, mi-a spus că urma să fiu plătit după publicarea cărții. Or, la trei zile după moartea lui Gordon, m-am dus să-l văd pe Alan Brown, ajuns primar interimar. Nu exista vreun contract scris între mine și Gordon și nu voiam ca înțelegerea noastră să fie dată uitării. Mă gândeam că Brown era și el băgat în afacere, dar

am descoperit că nu era la curent cu nimic. A fost atât de uimit, încât mi-a cerut să demisionez pe loc, altfel anunța poliția. Mi-a zis că nu tolerează jurnaliști corupți la *Orphea Chronicle.* Am fost nevoit să plec și uite-așa limbricul ăla de Michael Bird s-a trezit redactor-șef, deși scrie ca o cizmă!

* * *

În Orphea, Charlotte Brown, soția primarului, reușise să-și smulgă bărbatul de la birou pentru a merge împreună să ia prânzul pe terasa de la *Cafeneaua Athéna.* I se părea îngrozitor de încordat și de nervos. Nu mai dormea, nu mai mânca aproape nimic și era tras la față ca un om extrem de îngrijorat. Charlotte își spunea că un prânz la soare ar fi fost cel mai indicat remediu.

Inițiativa s-a dovedit un succes total: după ce s-a jurat că nu avea timp pentru prânz, Alan s-a lăsat până la urmă convins și pauza părea că-i face bine. Numai că destinderea a fost de scurtă durată: telefonul lui Alan a început să vibreze pe masă și, când a văzut ce nume se afișează pe ecran, îngrijorarea l-a cuprins din nou. S-a îndepărtat de masă pentru a răspunde.

Charlotte Brown n-a putut auzi conversația, dar l-a surprins ridicând vocea de câteva ori și a sesizat o nervozitate ieșită din comun în gesturile soțului ei. L-a auzit spunând dintr-odată, cu glas aproape rugător: „Nu face asta, găsesc eu o soluție”, înainte de a închide și de a se întoarce furios la masa pe care chelnerul lăsa deserturile comandate.

— Trebuie să plec la primărie, a anunțat-o pe un ton acru.

— Deja?! a exclamat Charlotte cu regret. Alan, mănâncă-ți desertul, cel puțin. Primăria mai poate aștepta un sfert de oră, nu?

— Suntem într-un mare rahat, Charlotte. Era impresarul trupei care trebuie să joace cel mai important spectacol din festival. Zice că a aflat de grevă și că actorii se tem pentru siguranța lor. Așa

că au anulat deplasarea. Nu mai am niciun spectacol. E un dezastru!

Primarul a plecat imediat, fără să observe persoana care stătuse la masa din spatele lui încă de când se așezaseră și care nu pierduse nicio fărâmă din conversația pe care o purtase. Aceasta a așteptat să plece și Charlotte Brown, după care a dat, la rândul ei, un telefon.

— Michael Bird? a spus. Sunt Sylvia Tennenbaum. Am niște informații despre primar care ar trebui să vă intereseze. Puteți trece pe la *Cafeneaua Athéna*?

* * *

În momentul în care l-am întrebat pe Steven Bergdorf unde se găsea în seara dispariției lui Stephanie Mailer, acesta și-a luat un aer jignit și a răspuns: „La un vernisaj, puteți verifica, domnule căpitan”. Ceea ce am și făcut, imediat ce ne-am întors în biroul Annei de la comisariatul din Orphea.

Galeria care organizase evenimentul ne-a confirmat prezența lui Bergdorf, precizând că vernisajul se încheiase la ora 19:00.

— Dacă ar fi plecat din Manhattan la ora 19:00, ar fi putut fi în Orphea la 22:00, a observat Anna.

— Te gândești că ar fi putut să o ucidă el pe Stephanie? am întrebat.

— Bergdorf cunoștea perfect clădirea redacției de la *Orphea Chronicle*. Știa cum să intre ca să fure computerul. Știa și că Michael Bird era redactorul-șef și tocmai de aceea i-a trimis SMS-ul de pe telefonul mobil al lui Stephanie. De asemenea, ne putem imagina că, temându-se că s-ar putea să-l mai recunoască unii în Orphea, a renunțat la întâlnirea cu Stephanie de la *Kodiak Grill* și a chemat-o pe plajă. Adică de ce nu l-am luat adineauri pe sus?

— Fiindcă toate astea nu sunt decât presupuneri, Anna, a intervenit Derek. Nimic concret. Un avocat ți le demontează în cinci minute. Nu avem

nimic concret împotriva lui. Chiar dacă ar fost singur acasă, tot nu avem cum să demonstrăm că ar fi implicat. Și apoi, alibiul ăsta de doi bani al lui este, de fapt, dovada că nici măcar nu știa la ce oră a fost omorâtă Stephanie.

Derek nu greșea. Totuși, am prins o fotografie a lui Bergdorf pe tabla magnetică.

— Jesse, a spus Anna, eu cred mai degrabă că Bergdorf i-a comandat cartea lui Stephanie.

A reluat câteva fragmente din textul descoperit în computer, pe care le lipiserăm pe tablă, și ne-a zis:

— Când Stephanie îl întreabă pe comanditar de ce nu scrie chiar el cartea, acesta îi răspunde: *„Eu? Imposibil! Ce-ar zice lumea?”*. Așadar, este vorba de o persoană despre care toți știu că nu are nicio legătură cu scrisul, astfel încât este nevoită să încredințeze sarcina altcuiva.

Am citit și eu fragmentul următor:

— *„Era puțin înainte de ora 19:00. Am ieşit pe stradă pentru a face câțiva paşi şi am văzut trecând o camionetă. Mult mai târziu am înțeles, citind ziarele, că era vehiculul lui Ted Tennenbaum. Problema este că nu el era la volan*”. Bergdorf ne-a spus că se îndoiește că Tennenbaum ar fi fost vinovatul. Plus că se afla la Teatrul Mare în seara aceea.

— Aș da oricât să știu cine era la volanul camionetei, a spus Anna.

— Personal, a continuat Derek, mă întreb de ce primarul Brown n-a pomenit niciodată despre faptul că primarul Gordon era corupt? Dacă, la vremea respectivă, s-ar fi știut, cursul anchetei ar fi fost altul. Dar, mai ales, dacă banii transferați în Montana de Gordon proveneau din șpăgi primite de la antreprenori, atunci unde s-au dus banii lichizi retrași de Ted Tennenbaum, cărora nu le-a putut justifica vreodată destinația?

S-a lăsat tăcerea o bună bucată de vreme. Văzându-ne expresiile dezorientate, Anna ne-a

întrebat:

— Cum a murit Ted Tennenbaum?

— În cursul arestării, m-am mulțumit să-i răspund grav. Derek a schimbat vorba, pentru a-i da de înțeles Annei că n-aveam niciun chef să vorbim despre asta.

— Ar trebui să mergem să mâncăm ceva, ne-a zis, că la prânz tot n-am ajuns. Sunteți invitații mei.

* * *

Primarul Brown s-a întors acasă neobișnuit de devreme. Avea nevoie de liniște pentru a analiza diferitele situații posibile în cazul în care s-ar fi anulat festivalul de teatru. Străbătea livingul în sus și-n jos cu o figură concentrată. Soția sa, Charlotte, stătea cu ochii pe el de la distanță, simțindu-i nervozitatea. Până la urmă s-a apropiat de el, încercând să-l facă să-și vină în fire.

— Alan dragă, i-a spus trecându-i tandru mâna prin păr, și dacă acesta e un semn că ar trebui să renunți la festival? Te aduce într-un asemenea hal că…

— Cum poți spune așa ceva? Tu, care erai actriță… Deci știi ce înseamnă… Am nevoie să mă susții.

— Îmi spun că poate acesta e destinul lui. Oricum, de multă vreme festivalul merge în pierdere.

— Charlotte, festivalul trebuie să aibă loc! Orașul nostru depinde de el.

— Cum o să faci să înlocuiești spectacolul cel mai important?

— Nu știu, a oftat Brown. O să râdă lumea de mine.

— Lasă, Alan, o să vezi că totul se va rezolva.

— Da, dar cum?

Charlotte n-avea nicio idee. O spusese doar pentru a-i ridica moralul. S-a străduit, totuși, să găsească un răspuns:

— O să… o să-mi pun la bătaie relațiile pe care le am în mediul teatral!

— Relațiile tale? Charlotte, e foarte drăguț din partea ta, dar n-ai mai urcat pe scenă de douăzeci de ani. Nu mai ai nicio legătură cu…

A luat-o-n brațe și și-a lăsat capul pe umărul ei.

— E o catastrofă, a adăugat. Nimeni nu vrea să vină la festivalul ăsta. Nici actorii, nici presa, nici criticii. Am trimis zeci de invitații care au rămas fără răspuns. I-am scris chiar și lui Meta Ostrovski.

— Meta Ostrovski de la *New York Times*?

— Nu mai e la *New York Times*. Acum lucrează la *Revista Literară Newyorkeză.* Tot ar fi mai bine decât nimic. Dar nici de la el n-am primit niciun răspuns. Mai sunt mai puțin de douăzeci de zile până la deschidere și festivalul e pe marginea prăpastiei. Poate c-ar fi mai bine să dau foc teatrului ca să…

— Alan, l-a întrerupt Charlotte, nu mai spune asemenea prostii!

S-a auzit soneria de la ușă.

— Poate c-o fi el… a glumit Charlotte.

— Așteptai pe cineva? a întrebat-o Alan, care nu avea niciun chef de glume.

— Nu.

S-a ridicat și s-a dus să deschidă: era Michael Bird.

— Bună ziua, Michael, i-a spus.

— Bună ziua, domnule primar. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă, am încercat să vă sun, dar telefonul e scos din funcțiune.

— Am nevoie de un moment de liniște. Ce s-a întâmplat?

— Voiam să știu poziția dumneavoastră față de un anume zvon, domnule primar.

— Ce zvon?

— Cel conform căruia nu mai aveți piesa de bază pentru deschiderea festivalului de teatru.

— Cine ți-a spus?

— Ei, doar sunt jurnalist…

— Atunci ar trebui să știi că zvonurile nu au nicio valoare, Michael, s-a enervat Brown.

— De acord cu dumneavoastră. Iată de ce l-am sunat pe impresarul trupei respective, care mi-a confirmat anularea spectacolului. Mi-a spus că actorii nu se simt în siguranță în Orphea.

— Ridicol, a răspuns Alan fără a-și pierde calmul. Dacă aș fi în locul tău, n-aș publica așa ceva…

— De ce?

— Fiindcă… asta ar însemna să-ți bați singur joc de tine!

— Să-mi bat joc de mine?

— Exact. Ce-ți închipui, Michael? Deja am găsit soluția pentru a acoperi lipsa trupei de teatru programată inițial.

— Chiar așa? Și de ce n-ați făcut anunțul până acum?

— Fiindcă… Fiindcă este vorba despre o producție uriașă, a răspuns primarul fără să mai stea pe gânduri. Ceva unic! Ceva care va avea un asemenea răsunet printre spectatori, încât aceștia se vor bate să o vadă. Vreau să fac un anunț pe măsură, nu să dau un comunicat oarecare, la repezeală, care să treacă neobservat.

— Și când veți face acest anunț *di granda*?

— Vineri, a răspuns scurt primarul Brown. Da, vineri, 11 iulie, voi organiza o conferință de presă la primărie și, crede-mă, ceea ce voi anunța va fi o surpriză totală pentru toată lumea!

— Mulțumesc pentru informații, domnule primar. Voi scrie toate astea în ediția de mâine, a adăugat Michael, care voia să verifice dacă primarul nu cumva încerca să-l tragă pe sfoară.

— Chiar te rog s-o faci, a zis Alan, încercând să pară sigur pe sine.

Michael a confirmat din cap și a dat să plece. Însă Alan nu s-a putut împiedica să nu adauge:

— Michael, nu uita că primăria subvenționează ziarul, scutindu-vă de plata chiriei.

— Ce vreți să spuneți, domnule primar?

— Că nu e bine să musti mâna care te hrănește.

— Mă amenințați?

— Nu mi-aș permite. Pur și simplu îți dau un sfat prietenesc. Michael a salutat din cap și a plecat. Alan a închis ușa, strângând furios clanța. A simțit o mână așezându-i-se pe umăr: era Charlotte. Auzise totul și i-a aruncat o privire îngrijorată.

— Un super-anunț? Iubitule, ce-o să anunți?

— Habar n-am. Am două zile în care să se înfăptuiască minunea. Altfel, îmi voi anunța demisia.

-5

Noaptea neagră

MIERCURI, 9 IULIE – JOI, 10 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Miercuri, 9 iulie 2014, Los Angeles

Cu 17 zile înaintea premierei

Extras de pe pagina întâi a ediției *Orphea Chronicle* de miercuri, 9 iulie 2014:

MISTERIOSUL SPECTACOL DIN DESCHIDEREA FESTIVALULUI DE TEATRU

Schimbare de program: primarul va anunța vineri spectacolul de deschidere, și anume o producție de mare amploare care va trebui să facă din a douăzecea ediție a festivalului una dintre cele mai marcante din istoria sa.

Am lăsat ziarul în momentul în care avionul a aterizat la Los Angeles. Anna îmi dăduse exemplarul ei din *Orphea Chronicle* când ne văzuserăm de dimineață, pentru o ultimă analiză a situației.

— Poftim, îmi spusese întinzându-mi-l, o să fie o lectură plăcută pe drum.

— Fie primarul e un geniu, fie e-n rahat până la gât, am zâmbit aruncându-mi ochii pe prima pagină a cotidianului, înainte de a-l băga în geantă.

— Aș opta pentru a doua ipoteză, a chicotit Anna.

În California era 1:00 după prânz. Decolasem de la New York pe la jumătatea dimineții și, în pofida celor șase ore și jumătate de zbor, magia decalajului orar îmi mai lăsa câteva ceasuri înaintea întâlnirii cu Kirk Harvey. Îmi doream să profit de ele pentru a înțelege ce venise Stephanie să facă aici. Prea mult timp nu aveam, zborul de întoarcere îl rezervasem pentru a doua zi după-amiaza, ceea ce îmi punea la dispoziție exact douăzeci și patru de ore.

Conform procedurii obligatorii, informasem despre sosirea mea poliția de autostradă a Californiei, echivalent, acolo, al poliției statale. Un polițist pe nume Cruz venise să mă aștepte la aeroport și era la dispoziția mea pe durata ședерii. L-am rugat pe Cruz să mă conducă direct la hotelul unde, conform extrasului de cont, stătuse și Stephanie. Era un Best Western cochet, în apropiere de *Beluga Bar*. Prețul camerei era ridicat, deci, evident, banii nu erau pentru ea o problemă. Cineva o finanța. Dar cine? Misteriosul comanditar?

Recepționerul a recunoscut-o imediat pe Stephanie, în momentul în care i-am arătat fotografia.

— Da, mi-o amintesc, m-a asigurat.

— Ați remarcat ceva la ea în mod special? l-am întrebat.

— O tânără frumoasă, elegantă, n-ai cum s-o uiți, mi-a răspuns recepționerul. Am fost mai ales surprins de faptul că era prima scriitoare pe care o cunoșteam.

— Așa s-a prezentat?

— Da, spunea că scrie la un roman polițist bazat pe o întâmplare adevărată și că venise aici după niște răspunsuri.

Deci, într-adevăr, Stephanie scria o carte. După ce fusese dată afară de la *Revista Literară*

Newyorkeză, se hotărâse să-și îndeplinească visul de a ajunge scriitoare, dar cu ce preț?

•

Cum nu-mi rezervasem cameră la hotel, am reținut, din comoditate, una la Best Western, pentru o noapte. Apoi, sergentul Cruz m-a condus la *Beluga Bar,* unde am ajuns la ora 17:00. La bar, o tânără spăla niște pahare. După atitudinea mea a înțeles că eram în căutarea cuiva. Am menționat numele lui Kirk Harvey, iar ea a zâmbit amuzată.

— Sunteți actor?

— Nu.

A ridicat din umeri de parcă nu m-ar fi crezut.

— Traversați strada și-o să vedeți o școală. Intrați și coborâți la subsol, în sala de spectacole.

Așa am făcut. Fiindcă nu găseam drumul de acces spre subsol, m-am adresat portarului care mătura curtea interioară:

— Mă scuzați, domnule, îl caut pe Kirk Harvey.

Individul a izbucnit în râs.

— Încă unul! a exclamat.

— Încă un ce? am întrebat.

— S'teți actor, nu?

— Nu. De ce crede toată lumea că sunt actor?

Celălalt a hohotit și mai tare.

— O să pricepeți repede. Vedeți ușa de fier de acolo? Coborâți un etaj și-o să vedeți un panou. N-aveți cum să vă încurcați. Noroc!

Întrucât râdea în continuare, l-am lăsat în plata lui și i-am urmat indicațiile. Am trecut de ușa ce dădea spre o scară pe care am coborât-o un etaj. Am văzut o ușă grea, pe care se afla un afiș enorm, lipit neîndemânatic cu scotch:

Aici e repetiția la:
„NOAPTEA NEAGRĂ"
PIESA DE TEATRU A SECOLULUI

Actorii interesați sunt rugați să se prezinte la

Maestrul Kirk Harvey la finalul
repetiției.
Subvențiile sunt bine-venite.

<u>Continuu: Tăcere!</u>
<u>Palavrele interzise!</u>

Inima a început să-mi bată cu putere. Am fotografiat afișul cu telefonul mobil și le-am trimis pe loc imaginea Annei și lui Derek. Apoi, în clipa în care mă pregăteam să apăs pe clanță, ușa s-a deschis brusc și a trebuit să fac un pas în spate ca să nu mă lovească în nas. Am zărit un bărbat trecând în fugă pe lângă mine, plângând și dispărând pe scări. L-am auzit jurându-se înfuriat: „Niciodată! Niciodată nu mă va mai trata cineva în halul ăsta!”

Cum ușa a rămas deschisă, am intrat cu timiditate în încăperea întunecată. Era o sală de spectacole, de școală, tipică, destul de largă și înaltă. Rândurile de scaune se aflau în fața unei scene luminate de reflectoare cu o lumină prea caldă, orbitoare, sub care se găseau două persoane: o doamnă grasă și un bărbat scund.

Adunată în fața lor, urmărind cu o atenție pioasă cele ce se petreceau, era o mică mulțime. Într-un colț, pe o masă, se găseau cafea, băuturi răcoritoare, clătite și biscuiți. Am observat un bărbat pe jumătate gol, băgând grăbit în gură un pateu în timp ce își punea o uniformă de polițist. Evident, un actor care se schimba. M-am apropiat de el și i-am șoptit:

— Scuzați-mă, dar ce se întâmplă aici?

— Cum adică, *ce se întâmplă*? E repetiție la *Noaptea neagră!*

— Aha! am lăsat să-mi scape, pe un ton ușor precaut. Și ce e *Noaptea neagră?*

— Piesa la care Maestrul Harvey lucrează de mai bine de douăzeci de ani. Și de douăzeci de ani

repetă! Legenda spune că într-o zi spectacolul va fi gata și va fi un succes cum nu s-a mai văzut.

— Și când va fi gata?

— Nimeni nu știe. Deocamdată, n-a terminat de repetat prima scenă. Douăzeci de ani numai pentru prima scenă, vă imaginați ce calitate va avea spectacolul?!

Cei din jur s-au întors spre noi uitându-se urât, semn că trebuia să tăcem. M-am apropiat de interlocutor și i-am șoptit la ureche:

— Aceștia cine sunt?

— Actori. Toată lumea vrea să-și încerce șansa de a face parte din distribuția spectacolului.

— Chiar atâtea roluri sunt? am mai întrebat, încercând să-i număr pe cei prezenți.

— Nu, dar se tot schimbă în mare viteză. Din cauza Maestrului. E foarte exigent…

— Maestrul unde e?

— Acolo, în primul rând.

Mi-a făcut semn că vorbiserăm destul, și acum era cazul să tăcem. M-am strecurat printre ceilalți. Am înțeles că repetiția începuse și că respectiva liniște făcea parte din ea. Apropiindu-mă de scenă, am văzut un bărbat întins pe jos, jucând rolul unui mort. O femeie înainta către trupul lui, la care se uita domnul acela scund.

Liniștea a ținut câteva minute. Deodată s-a auzit un glas extaziat din public:

— E o capodoperă!

— Gura! i s-a răspuns.

Și iarăși tăcere. Apoi s-a auzit o înregistrare din *off, o* voce citind o indicație de scenă:

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș. Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați. O tânără, mergând pe marginea drumului, pășește de-a lungul coloanei încremenite. Înaintează până la*

barajul de poliție și îl întreabă pe polițistul de pază:

TÂNĂRA: Ce se întâmplă?

POLIȚISTUL: Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.

— Stop! a urlat o voce nazală. Lumina! Lumina!

Lumina s-a aprins dintr-odată, inundând sala. Un bărbat în costum șifonat, cu părul vâlvoi și un text în mână s-a apropiat de scenă. Era Kirk Harvey, cu douăzeci de ani mai bătrân decât atunci când îl cunoscusem.

— Nu, nu și nu! a răcnit adresându-se domnului aceluia scund. Ce e cu tonul ăsta? Fii convingător, bătrâne! Haide, înc-o dată!

Domnul scund cu uniformă prea mare și-a scos pieptul în față și a urlat:

— *Un bărbat mort!*

— Nu așa, idiotule! l-au apucat pe Kirk năbădăile. I-auzi: *Un bărbat mort.* Păi, de ce latri ca un câine? Anunți un deces, nu numeri oile ca un cioban. Dramatism, ce mă-sa! Spectatorul trebuie să freamăte în fotoliu.

— Iertați-mă, Maestre Kirk, a gemut domnul scund. Mai dați-mi o șansă, vă rog!

— Bine, da' asta e ultima. După, te dau pe ușă-afară!

Am profitat de întrerupere pentru a-mi anunța prezența.

— Bună ziua, Kirk. Sunt Jesse Rosenberg și…

— Și-ar trebui să te știu de undeva, băi, fățău? Dacă vrei un rol, trebuia să vii să discuți cu mine la sfârșitul repetiției, dar cu tine-am terminat-o, rușinea teatrului ce ești!

— Sunt căpitanul Rosenberg, am precizat, de la poliția statală New York. Am anchetat împreună, acum douăzeci de ani, cvadruplul asasinat din 1994.

Chipul i s-a luminat dintr-odată.

— A, da! Sigur că da! Leonberg! Nu te-ai schimbat deloc!

— *Rosenberg.*

— Uite, Leonberg, pici al dracului de prost. Mă deranjezi în plină repetiție. Ce vânt te-aduce?

— Ai stat de vorbă cu agentul șef adjunct Anna Kanner de la poliția din Orphea. Ea m-a trimis. Și cum ați fixat întâlnirea la ora 17:00…

— Și-acum cât e?

— 17:00.

— Auzi, ia zi, ești nepotul lui Eichmann sau cum? Ce, în viață faci tot ce spui? Dacă-ți zic să-ți iei arma și să tragi în capetele actorilor mei, o faci?

— Păi… nu. Kirk, chiar trebuie să stăm de vorbă, e important.

— I-auzi! *Important, important!* Ia să-ți spun eu ce e important, măi, băiete: scena! Ce se întâmplă aici și-acum!

S-a întors spre scenă, arătând cu ambele mâini:

— Uită-te și tu, Leonberg!

— *Rosenberg!*

— Ce vezi?

— O podea goală…

— Închide ochii și uită-te bine. A avut loc o crimă, dar nimeni nu a aflat încă. E dimineață. E vară, dar e frig. O ploaie înghețată cade peste noi. Se simte tensiunea, exasperarea șoferilor care nu mai pot înainta, întrucât drumul este blocat de poliție. Aerul e împuțit de damfurile acide ale țevilor de eșapament, din cauza tuturor acestor imbecili care au început aici de un ceas, dar nu cred că e necesar să oprească motoarele. Opriți motoarele, grămadă de tâmpiți! Și, dintr-odată: zbang! Vedem femeia asta care sosește din ceață și-l întreabă pe polițist: *„Ce s-a-ntâmplat?”,* iar el răspunde: *„Un bărbat mort…”*. Și-așa începe scena! Spectatorul e stupefiat. Lumina! Lumina! Stingeți lumina-n dumnezeii mă-sii!

Reflectoarele din sală s-au stins și a rămas luminată doar scena, într-o tăcere solemnă.

— Haide, graso! a strigat Harvey la actrița care juca rolul femeii, pentru a-i da semnalul de începere.

Aceasta a străbătut scena până lângă polițist și și-a spus textul:

— *Ce se-ntâmplă?*

— *Un bărbat mort!* și-a scuipat plămânii domnul scund în uniformă prea largă.

Harvey a aprobat din cap și a lăsat scena să continue.

Actrița a făcut pe femeia intrigată și a dat să se apropie de cadavru. Dar, fără îndoială cuprinsă de trac, n-a observat mâna celui care juca rolul cadavrului și și-a lăsat talpa pe ea.

— Au! a gemut mortul. M-a călcat!

— Stop! a urlat Harvey. Lumina! Lumina, băga-mi-aș!

Sala a fost din nou luminată și Harvey a țâșnit pe scenă.

Cel care juca rolul cadavrului își masa mâna.

— Nu merge ca o vacă! a țipat Harvey. Ai grijă pe unde-ți umblă picioarele, idioato!

— Nu sunt nici vacă, nici idioată! a strigat actrița, izbucnind în lacrimi.

— N-oi fi, dar nu ți-ar strica un pic de eleganță, de grație! Ia uită-te la tine: nu vezi ce ditamai burdihanul ți-a crescut?!

— Am plecat! a urlat femeia. Nu admit să fiu tratată așa!

A dat să părăsească scena, dar, din cauza nervozității, a călcat iarăși pe cadavrul care-a urlat ca din gură de șarpe.

— Foarte bine, a țipat Harvey, cară-te, vacă tâmpită!

Biata femeie, plângând, a dat peste cei ce urmăreau repetiția, în timp ce-și croia drum până la ușă, și a dispărut în fugă. Putea fi auzită țipând în vreme ce urca scările. Înfuriat, Harvey a aruncat

o gheată lustruită spre ușă. Pe urmă s-a întors, a privit disprețuitor mulțimea de actori care nu scoteau o vorbă, doar se uitau la el, și a izbucnit:

— Nulități ce sunteți! Nimic nu-nțelegeți! Ia să se care toți de-aici! Haide, valea! Valea! Repetiția de azi s-a terminat!

Actorii au plecat, supuși. După ce a dispărut și ultimul, Harvey a încuiat ușa pe dinăuntru și s-a prăbușit cu un horcăit disperat:

— N-am să reușesc niciodată! NICIODATĂ!

Rămăsesem în sală, așa că m-am apropiat de el, un pic încurcat.

— Kirk, i-am zis încet.

— Spune-mi simplu: Maestro.

I-am întins o mână prietenește, iar el s-a ridicat și s-a șters la ochi cu reverele mânecilor de la costumul negru.

— Așa, din întâmplare, n-ai vrea să fii actor? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc, Maestro. Dar am câteva întrebări să-ți pun, dacă-mi poți acorda câteva clipe.

M-a luat la o bere la *Beluga Bar,* în timp ce sergentul Cruz, la o masă alăturată, aștepta cu devotament, dezlegând cuvinte încrucișate.

— Stephanie Mailer? a spus Harvey. Da, ne-am întâlnit chiar aici. Voia să stea de vorbă cu mine. Scria o carte despre cvadruplul asasinat din 1994. De ce?

— E moartă. A fost omorâtă.

— Cum dracu'?!

— Cred că a fost ucisă din cauza detaliilor pe care le descoperise despre crimele din 1994. Ce i-ai spus?

— Că fără îndoială ați greșit vinovatul.

— Deci tu i-ai băgat în cap chestia asta? De ce nu ne-ai spus-o nouă când anchetam?

— Fiindcă am înțeles abia după.

— Și de asta ai fugit din Orphea?

— Nu-ți pot dezvălui nimic, Leonberg. Nu încă.

— Cum adică: *nu încă?*

— O să-nțelegi tu…

— Maestro, am făcut patru mii de kilometri ca să te văd!

— Nu trebuia să-i faci. Nu-mi pot permite să-mi compromit piesa de teatru.

— Piesa? Ce-nseamnă *Noaptea neagră*? Are vreo legătură cu evenimentele din 1994? Ce s-a întâmplat în seara de 30 iulie 1994? Cine i-a ucis pe primar și familia lui? De ce-ai fugit? Și ce cauți în sala asta de la subsolul școlii?

— O să te iau cu mine, și-o să pricepi.

•

Sergentul Cruz, la volanul mașinii de poliție, ne-a dus pe crestetele dealurilor din jurul Hollywoodului, ca să admirăm orașul care se întindea la poalele lor.

— Adică prezența noastră aici are un sens anume? l-am întrebat într-un târziu pe Harvey.

— Cunoști Los Angeles-ul, Leonberg?

— Puțin…

— Ești cumva artist?

— Nu chiar…

— Ufff! Va să zică ești și tu ca *ăilalți,* habar n-ai ce sclipește: Château Marmont, Nice Guy, Rodeo Drive și Beverly Hills.

— Mă trag dintr-o familie modestă din Queens.

— Nu contează de unde te tragi, oamenii te judecă numai după unde vrei să ajungi. Care e destinul tău, Leonberg? Ce înseamnă arta pentru tine? Ce faci ca să o slujești?

— Unde vrei să ajungi, Kirk? Vorbești de parcă ai fi conducătorul unei secte.

— De douăzeci de ani construiesc spectacolul ăsta! Contează fiecare cuvânt, fiecare tăcere a actorilor. Este o capodoperă, m-auzi? Eh, n-ai cum să înțelegi, cum să întrevezi… Nu e vina ta, Leonberg, așa te-ai născut tu, un idiot.

— N-am putea să terminăm cu insultele?

Nu mi-a răspuns și s-a uitat încă o dată la întinderea uriașă a Los Angeles-ului.

— Să mergem! a strigat brusc. O să-ți arăt! O să-ți arăt cealaltă populație a Los Angeles-ului, cea care a fost înșelată de mirajul gloriei. O să-ți arăt orașul visurilor spulberate, al îngerilor cu aripile arse.

L-a condus pe sergentul Cruz până la un local unde se vindeau hamburgeri și m-a trimis singur înăuntru ca să dau comanda pentru toți trei. L-am ascultat fără să înțeleg prea bine ce putea să-nsemne. Apropiindu-mă de tejghea, l-am recunoscut pe domnul acela scund cu costum prea larg de polițist, pe care-l văzusem pe scenă cu două ore înainte.

— Bun venit la In-N-Out, ce doriți? m-a întrebat.

— V-am văzut mai adineauri, i-am spus. Nu dumneavoastră repetați la *Noaptea neagră?*

— Ba da.

— S-a terminat cam prost…

— Deseori se-ntâmplă așa, Maestrul Harvey e foarte exigent.

— Aș zice că e complet dus…

— Nu spuneți asta. Așa e el. Construiește un proiect imens.

— *Noaptea neagră?*

— Da.

— Ce înseamnă acest proiect?

— Numai inițiații pot înțelege.

— Inițiați în ce?

— Nu sunt nici eu prea sigur.

— Cineva mi-a vorbit despre o anume legendă.

— Da, *Noaptea neagră* va deveni cea mai mare piesă de teatru a tuturor timpurilor!

Chipul i s-a luminat dintr-odată, plin de încântare.

— Mi-ați putea cumva procura textul piesei? l-am întrebat.

— Nimeni nu-l are. Circulă doar prima scenă.

— De ce acceptați să fiți tratați în felul acela?

— Uitați-vă la mine: am ajuns aici acum treizeci de ani. Treizeci de ani în care am încercat să dau lovitura ca actor. Acum am cincizeci de ani, câștig șapte dolari pe oră, nu voi avea pensie și nu am asigurare. Am închiriat o garsonieră. Nu am familie. Nu am nimic. *Noaptea neagră* este singura mea speranță de a da lovitura. Deci, ce doriți să comandați?

•

După câteva minute m-am întors la mașină cu o pungă plină cu hamburgeri și cartofi prăjiți.

— Ei bine? m-a întrebat Kirk.

— M-am întâlnit cu unul dintre actorii tăi.

— Știu. Dacă ești drăguț, sergent Cruz, ia-o pe Westwood Boulevard, te rog. E acolo un bar la modă numit *Flamingo,* n-ai cum să nu dai de el. Aș bea un păhărel.

Cruz a aprobat din cap și a demarat. Harvey, pe cât era de charismatic, pe atât era de odios. Coborând în fața barului *Flamingo,* l-am recunoscut pe unul dintre cei care duceau automobilele în parcare: era actorul cu care stătusem de vorbă despre cafea și clătite. În clipa în care m-am apropiat de el, tocmai urca în mașina de lux a unui client.

— Mergeți să ocupați o masă, i-am spus lui Harvey, vin și eu imediat.

Și am sărit în mașină, pe locul din dreapta.

— Ce faceți? m-a întrebat îngrijorat cel de la volan.

— Nu vă mai amintiți de mine? l-am întrebat, arătându-i legitimația de polițist. Am stat de vorbă la repetiția de la *Noaptea neagră.*

— A, da.

S-a îndreptat către o parcare uriașă, fără acoperiș.

— Ce este *Noaptea neagră*? l-am întrebat.

— Lucrul despre care vorbește întreg Los Angeles-ul. Cei care vor lua parte…

— Vor avea un succes imens. Asta știu. Spuneți-mi ceva ce nu știu.

— Ca de exemplu?

Mi-a venit în minte o întrebare pe care ar fi trebuit să i-o adresez angajatului de la In-N-Out:

— Credeți despre Kirk Harvey că ar putea fi un ucigaș?

Răspunsul a venit fără ezitări:

— Evident. Nu l-ați văzut? Dacă-l enervezi, te strivește ca pe o muscă.

— A dat vreo dovadă de violență?

— Ajunge să-l auzi cum urlă și-nțelegi multe… Nu?

A parcat și a coborât din automobil. S-a îndreptat către unul dintre colegi, așezat la o masă de grădină, din plastic, care manevra cheile de la mașinile clienților, în funcție de apelurile radio emise din restaurant. Acesta i-a întins un jeton și i-a indicat care dintre ele trebuia dusă înapoi.

— Ce reprezintă *Noaptea neagră* pentru dumneavoastră? l-am mai întrebat.

— Reparația, mi-a răspuns de parcă era ceva absolut evident.

A urcat într-un BMW negru și a dispărut, lăsându-mă mai mult cu întrebări decât cu răspunsuri.

Am mers pe jos până la *Flamingo,* care nu era decât la o clădire distanță. Intrând, l-am recunoscut imediat pe angajatul de la recepție: era cel care juca rolul cadavrului. Acesta m-a condus până la masa lui Kirk, care deja sorbea un Martini. O chelneriță s-a apropiat pentru a-mi aduce meniul. Era actrița de adineauri.

— Ei bine? m-a întrebat Harvey.

— Cine sunt toți oamenii ăștia?

— Armata celor care așteptau gloria și încă o mai așteaptă. Acesta este mesajul pe care ni-l trimite zilnic societatea: gloria sau moartea. Și uite-așa așteaptă ei gloria de le ies ochii din cap,

fiindcă undeva, în final, cele două se întâlnesc cumva…

L-am întrebat pe nepregătite:

— Kirk, tu i-ai omorât pe primar și familia lui?

A izbucnit în hohote de râs, a dat peste cap băutura și s-a uitat la ceas.

— E timpul. Trebuie să mă duc la treabă. Haide, Leonberg, condu-mă!

Sergentul Cruz ne-a dus la Burbank, o periferie din nordul Los Angeles-ului. Harvey îi indicase adresa unei tabere de rulote.

— Punctul terminus pentru mine, a zis Harvey pe un ton prietenos. Mă bucur că te-am reîntâlnit, Leonberg.

— Aici lucrezi? l-am întrebat.

— Aici locuiesc, mi-a răspuns. Trebuie să-mi pun uniforma de serviciu.

— Ce serviciu?

— Sunt măturător de noapte la Universal Studios. Sunt ca toți cei pe care i-ai văzut în seara asta, Leonberg: mă las devorat de propriile visuri. Sunt convins că sunt un mare regizor, dar spăl veceurile marilor regizori.

Și uite-așa, fostul comandant al poliției din Orphea, ajuns regizor, trăia în mizerie într-o mahala din Los Angeles.

Kirk a coborât din mașină. Am coborât și eu, mi-am luat geanta din portbagaj și i-am întins cartea mea de vizită.

— Chiar aș vrea să ne mai vedem și mâine, i-am spus. Am nevoie să fac ancheta să înainteze.

În timp ce vorbeam, scotoceam prin geantă. Kirk a zărit exemplarul din *Orphea Chronicle.*

— Pot să iau ziarul? m-a întrebat. O să mă destind în pauză citindu-l și-o să-mi mai aduc și eu aminte de vremea aia…

— Te rog, i-am răspuns și i l-am întins.

L-a deschis și a aruncat o privire pe prima pagină:

A exclamat:

— Măi, să fie-al dracului!

— Ce e, Kirk?

— Care e piesa aia misterioasă?

— Habar n-am… Drept să-ți spun, cred că nici primarul Brown nu știe.

— Dac-o fi ăsta semnul? Semnul pe care-l aștept de douăzeci de ani?

— Ce semn?

Harvey m-a prins de umeri cu o privire de nebun:

— Leonberg! Vreau să joc *Noaptea neagră* în festivalul de la Orphea!

— Poftim? Festivalul e peste două săptămâni. Repeți de douăzeci de ani și nu ești decât la prima scenă.

— Nu-nțelegi…

— Ce nu-nțeleg?

— Leonberg, vreau să fiu cuprins în programul de la Orphea. Vreau să joc *Noaptea neagră* acolo. Și astfel vei avea și tu răspunsurile la întrebări.

— La întrebările despre uciderea primarului?

— Da, vei afla totul. Dacă mă lași să joc *Noaptea neagră,* vei afla totul! În seara premierei va fi dezvăluit întregul adevăr!

I-am telefonat imediat Annei și i-am explicat situația:

— Harvey spune că dacă-l lăsăm să joace spectacolul, ne va dezvălui cine l-a omorât pe primarul Gordon.

— Poftim? Deci știe totul?

— Așa afirmă.

— Și dacă blufează?

— Poate o să ți se pară ciudat, dar nu cred. Toată seara a refuzat să-mi răspundă la întrebări și era gata să plece, în clipa în care a văzut prima pagină din *Orphea Chronicle.* Reacția a fost

imediată: mi-a propus că-mi dezvăluie adevărul dacă-l lăsăm să-și joace piesa asta a lui celebră.

— Adică el i-ar fi ucis pe primar și familia acestuia, e cu mințile rătăcite și-o să se autodenunțe…

— Nu-mi dăduse prin cap chestia asta.

— Confirmă-i că ai obținut acordul. Aranjez eu cumva lucrurile.

— Pe bune?

— Da. Trebuie însă să-l aduci aici. În cel mai rău caz, îl arestăm fiindcă va fi în jurisdicția noastră. Și va fi obligat să vorbească.

— Foarte bine. Stai să-l întreb.

M-am întors la Kirk, care mă aștepta în fața rulotei lui.

— Sunt la telefon cu ajutorul comandantului poliției din Orphea, l-am lămurit. Îmi confirmă că e de acord.

— Voi credeți că sunt un papagal?! s-a răstit Harvey. De când decide poliția programul festivalului? Vreau un document scris de mâna primarului din Orphea. O să-ți dictez condițiile mele.

* * *

Cu tot cu decalajul orar, pe coasta de est se făcuse unsprezece noaptea. Anna, însă, nu avea de ales, așa că s-a dus după primarul Brown la el acasă.

Când a ajuns, a observat că la parter lumina era aprinsă. Cu puțin noroc, l-ar fi găsit pe primar încă treaz.

Într-adevăr, Alan Brown nu dormea, ci străbătea în sus și-n jos camera ce-i folosea drept birou, recitind discursul de demisie pe care urma să-l țină în fața colaboratorilor. Nu găsise nicio soluție ca să înlocuiască spectacolul de deschidere. Celelalte trupe erau mult prea neserioase și modeste ca să poată aduna suficient public cât să umple Teatrul Mare din Orphea. Nu putea suporta ideea unei săli pe trei sferturi goale, idee care, de altfel, era și

periculoasă financiar. Așadar, decisese: joi, adică a doua zi dimineață, va aduna angajații primăriei și îi va anunța că se retrage din funcție. Vineri va convoca presa, după cum stabilise, pentru ca informația să devină publică.

Simțea că se sufocă. Avea nevoie de aer. Cum repeta discursul cu voce tare, nu voise să deschidă fereastra de teamă să nu-l audă Charlotte, care dormea în camera de deasupra. Dându-și seama că nu mai rezistă, a împins ușa de sticlă care dădea către grădină, iar aerul călduț al nopții a pătruns în încăpere. Aroma trandafirilor a ajuns până la el și l-a liniștit. A reluat, de data aceasta în șoaptă: *„Doamnelor și domnilor, cu durere-n suflet v-am adunat astăzi ca să vă anunț că festivalul din Orphea nu va mai putea avea loc. Știți cât de legat sunt de acest eveniment, atât personal, cât și politic. Nu am reușit să fac din festival acea întâlnire de neocolit care ar fi trebuit să împodobească blazonul orașului nostru. Acest proiect major al mandatului meu a eșuat. Drept care, profund întristat, sunt nevoit să vă anunț că îmi voi prezenta demisia din postul de primar al orașului Orphea. Aș vrea să fiți primii care află. Contez pe totala dumneavoastră discreție, în sensul de a nu divulga informația până la conferința de presă de vineri”*.

Se simțea aproape ușurat. Își propusese lucruri mult prea ambițioase pentru sine, pentru Orphea, pentru festival. Când lansase proiectul, nu era decât viceprimar. Își imaginase că avea să construiască unul dintre evenimentele culturale de primă importanță ale statului și, mai târziu, chiar ale țării. Un Sundance teatral. Numai că totul se dovedise un minunat vis ratat.

În acel moment, s-a auzit soneria. Cine să fie la ora aceea? S-a îndreptat către ușă. Trezită de sunet, Charlotte se pregătea să coboare scările, trăgându-și pe ea un halat. Primarul s-a uitat pe vizor și a văzut-o pe Anna.

— Alan, i-a spus aceasta, îmi pare rău că te deranjez atât de târziu. N-aș fi venit dacă n-ar fi vorba despre ceva foarte important.

Câteva clipe mai târziu, în bucătăria familiei Brown, Charlotte, care pregătea un ceai, nu-și mai putea reveni după ce fusese pomenit acel nume.

— Kirk Harvey? a repetat ea.

— Ce mai vrea și nebunul ăla? a întrebat Alan, vizibil enervat.

— A montat un spectacol pe care vrea să-l vadă jucat în cadrul festivalului de la Orphea. În schimb, va…

Anna nu și-a încheiat bine fraza, când Alan a sărit în sus de pe scaun. Sângele îi colora dintr-odată obrajii.

— Un spectacol de teatru? Da, da, sigur că da! Crezi că ar putea umple Teatrul Mare câteva seri la rând?

— Se pare că ar fi spectacolul secolului, a răspuns Anna arătându-i fotografia afișului lipit pe ușa sălii de repetiții.

— Spectacolul secolului! a repetat primarul Brown, gata să facă orice pentru a-și salva pielea.

— În schimbul dreptului de a i se juca spectacolul, Harvey ne va oferi informații cruciale despre cvadruplul asasinat din 1994 și, probabil, și despre uciderea lui Stephanie Mailer.

— Iubitule, a intervenit încet Charlotte Brown, sper că nu crezi că…

— Cred că e un dar divin! a exclamat bucuros Alan.

— Are și niște pretenții, l-a prevenit Anna despăturind foaia de hârtie pe care-și notase ce voia Kirk. Solicită un apartament în cel mai bun hotel al orașului, vrea ca gazdele să acopere toate cheltuielile personale și să i se pună imediat la dispoziție sala Teatrului Mare în vederea repetițiilor. Vrea acordul scris și semnat de mâna primarului. Iată de ce mi-am permis să vin la această oră.

— Onorariu nu vrea? s-a mirat Brown.

— Se pare că nu.

— Amin! Pică perfect. Dă-mi hârtia s-o semnez. Și anunță-l rapid pe Harvey că va fi în capul afișului! Am nevoie să ia, mâine, primul avion spre New York. Poți să-i transmiți mesajul? Trebuie neapărat să fie alături de mine vineri dimineața, la conferința de presă.

— Foarte bine, a confirmat Anna, așa voi face.

Primarul Brown a luat un pix și a adăugat în partea de jos a documentului un rând prin care confirma angajamentul său de a respecta solicitările, după care a semnat.

— Asta e, Anna. Acum e rândul tău.

Polițista a ieșit. Alan a încuiat ușa în urma ei, dar Anna n-a coborât imediat treptele, ci a zăbovit puțin, ascultând schimbul de cuvinte dintre primar și soția acestuia.

— Ai înnebunit dacă ai ajuns să ai încredere în Harvey! a exclamat Charlotte.

— Haide, iubito, e un noroc în care nu mai speram!

— Îți dai seama ce înseamnă să se întoarcă aici, în Orphea?!

— Că-mi va salva cariera, asta înseamnă, i-a răspuns Brown.

* * *

Mi-a sunat telefonul. Era Anna.

— Jesse, mi-a spus, primarul acceptă. A semnat cererea lui Harvey. Vrea să fiți în Orphea vineri dimineață, la conferința de presă.

I-am transmis imediat lui Harvey mesajul, iar acesta s-a înflăcărat pe loc.

— Da, fir-ar a dracului, da! a urlat. Conferință de presă și toate alea! Pot vedea documentul semnat? Vreau să fiu sigur că nu mă duceți cu preșul.

— Totul e-n ordine, l-am asigurat. Anna are la ea documentul.

— Să mi-l trimită prin fax!

— Prin fax? Harvey, cine mai are fax în ziua de azi?

— Descurcați-vă! Cine e vedeta, voi sau eu?!

Începeam să-mi pierd răbdarea, dar am făcut efortul de a-mi păstra calmul. Kirk ar fi putut fi în posesia unor informații esențiale. Exista un fax la comisariatul din Orphea, așa că Anna mi-a sugerat să trimită scrisoarea la biroul sergentului Cruz, care și el dispunea de un astfel de aparat.

Peste o jumătate de oră, în biroul de la centrul poliției de autostradă din California, Harvey recitea cu mândrie faxul.

— Minunat! a exclamat. *Noaptea neagră* va fi jucată!

— Harvey, i-am spus, acum că ai obținut garanția că spectacolul tău va fi jucat în Orphea, poți să-mi spui ce știi despre cvadruplul asasinat din 1994?

— În seara premierei vei afla totul, Leonberg!

— Asta se va întâmpla pe 26 iulie, or, nu mai putem aștepta până atunci. Ancheta depinde de tine.

— Nimic înainte de 26 și cu asta basta!

Fierbeam.

— Harvey, vreau să știu totul și asta chiar acum. Dacă nu, anulez spectacolul.

S-a uitat la mine disprețuitor:

— Ia mai tacă-ți gura, Leonberg! Cum îndrăznești să mă amenințI? Eu sunt marele regizor! Dacă o mai ții așa, o să te fac să-mi lingi urmele tălpilor!

Asta chiar era prea mult. Mi-am pierdut cumpătul, l-am apucat de gât pe Harvey și l-am lipit de perete.

— Ba o să vorbești! am urlat. Vorbește sau îți sparg toți dinții! Vreau să știu ce știi! Cine a ucis familia Gordon?

Harvey a strigat după ajutor. Sergentul Cruz a apărut în fugă și ne-a despărțit.

— Vreau să fac o plângere împotriva acestui individ! a anunțat Harvey.

— Harvey, niște oameni nevinovați au murit din cauza ta! N-am de gând să te las așa ușor până nu-ți dai drumul la gură.

Sergentul Cruz m-a scos din încăpere ca să mă calmez, dar m-am hotărât să plec de la secție, fiindcă eram prea furios. Am găsit un taxi care m-a dus până în colonia de rulote unde locuia Kirk Harvey. Am aflat care era a lui și am deschis ușa cu un șut. Am început să caut. Dacă răspunsul era acolo, era suficient să-l găsesc. Am descoperit tot soiul de hârtii lipsite de importanță. Apoi, în fundul unui sertar, un dosar cu logoul poliției din Orphea. Înăuntru, fotografii cu cadavrele membrilor familiei Gordon și al lui Meghan Padalin. Era dosarul anchetei din 1994, cel dispărut din arhiva de la Orphea.

În același moment, am auzit un strigăt: Kirk Harvey își făcuse apariția.

— Ce cauți aici, Leonberg? a țipat la mine. Ieși imediat!

M-a repezit la el și ne-am rostogolit amândoi în praf.

I-am tras mai mulți pumni în burtă și-n figură.

— Harvey, au murit oameni! Înțelegi? Chestia aia mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe lume! Și tu ții în tine secretul de douăzeci de ani? Hai, dă-i drumul, vorbește!

Cum ultimul pumn îl pusese la pământ, i-am mai tras un șut în coaste.

— Cine e în spatele crimelor? Vreau să știu!

— Habar n-am, a gemut Harvey. Habar n-am! De douăzeci de ani îmi pun și eu întrebarea asta.

Locuitorii coloniei de rulote anunțaseră poliția și mai multe patrule și-au făcut apariția cu sirenele pornite. Polițiștii s-au repezit la mine, m-au lipit de capota unei mașini și mi-au pus fără menajamente cătușele.

L-am privit pe Harvey, făcut ghem pe jos, tremurând. Ce m-o fi apucat să dau în el în halul ăla? Nu mă mai recunoșteam. Eram cu nervii vraiște. Ancheta mă măcina. Demonii trecutului erau pe cale să reînvie.

DEREK SCOTT

Ultimele zile ale lui august 1994. Trecuse o lună de la cvadruplul asasinat. Lațul se strângea în jurul lui Ted Tennenbaum: bănuielilor pe care ni le trezise mie și lui Jesse li se adăuga de acum șantajul al cărui autor fusese primarul, ca să nu întârzie lucrările la *Cafeneaua Athéna.*

Deși retragerile din cont ale lui Tennenbaum și încasările primarului Gordon coincideau atât ca sume, cât și ca date, nu aveau valoare de dovezi concrete. Voiam să-l interogăm pe Tennenbaum în legătură cu natura acelor operațiuni bancare, dar, mai ales, nu era cazul să comitem greșeli. Prin urmare, l-am convocat oficial, prin poștă, la centrul regional al poliției statale. După cum ne așteptam, a apărut împreună cu Robin Starr, avocatul lui.

— Vasăzică, vă închipuiți că jucam cum îmi cânta primarul Gordon, da? s-a arătat amuzat Tennenbaum. Totul e din ce în ce mai nebunesc, sergent Scott.

— Domnule Tennenbaum, i-am răspuns, în aceeași perioadă o sumă identică, de aproximativ câteva mii de dolari, a ieșit din contul dumneavoastră și a intrat în cel al primarului Gordon.

— Știți, domnule sergent, a observat Robin Starr, zilnic milioane de americani fac, fără să știe, astfel de tranzacții.

— Domnule Tennenbaum, la ce ați folosit respectivele retrageri din cont? a întrebat Jesse. Totuși, o jumătate de milion de dolari nu înseamnă o nimica toată. Știm că n-au fost pentru lucrările la

restaurant, pentru acestea s-a ținut o altă contabilitate la care am avut acces.

— Ați avut acces mulțumită bunăvoinței clientului meu, ne-a amintit Starr. Ce face domnul Tennenbaum cu banii lui îl privește strict pe el.

— Domnule Tennenbaum, de ce nu ne spuneți atunci cum ați cheltuit suma aceea, din moment ce nu aveți nimic de ascuns?

— Îmi place să ies în lume, să iau cina în oraș, îmi place să trăiesc din plin. Doar n-o să mă justific acum pentru orice fac, a răspuns Tennenbaum.

— Aveți chitanțe care să vă confirme spusele?

— Și dacă îmi întrețineam și eu niște fete din când în când? ne-a sugerat batjocoritor. Genul ăsta de tipe nu dau chitanță. Domnilor, haideți, gata cu gluma, banii sunt legali, i-am moștenit de la tata. Și fac ce vreau cu ei.

Aici, Tennenbaum avea dreptate. Știam că nu vom obține nimic mai mult.

Maiorul McKenna ne-a explicat că dispuneam de o mulțime de indicii care-l incriminau pe Tennenbaum, însă ne lipsea un element care să poată pune punct cazului.

— Până acum, a zis maiorul, Tennenbaum n-are nevoie să încerce să vă demonteze dovezile. Nu puteți dovedi că pe stradă era camioneta lui, nu a altcuiva, și nici șantajul. Găsiți un element care să-l oblige pe Tennenbaum să demonstreze contrariul.

Am luat iarăși totul de la început: sigur exista pe undeva o fisură pe care trebuia să o aducem la lumină. În livingul Natashei, pe care-l tapetaserăm în întregime cu bilețele de când demaraserăm ancheta, studiam iar și iar toate pistele posibile care, de fiecare dată, tot la Tennenbaum ne duceau.

Treceam de la un restaurant la altul, între *Cafeneaua Athéna* și *Mica Rusie.* Proiectul Natashei și al Darlei înainta foarte bine. Găteau amândouă toată ziua, încercând rețete pe care le notau apoi într-un catastif mare, roșu, în vederea

elaborării meniului. Jesse și cu mine eram cei dintâi beneficiari: de fiecare dată când plecam sau ne întorceam acasă, oricare ar fi fost ora din zi sau din noapte, în bucătărie se întâmpla câte ceva. A existat de altfel chiar și un mic incident diplomatic pe când vorbeam despre celebrele sandvișuri ale Natashei.

— Spuneți-mi, vă rog, că aveți de gând să treceți în meniu și sandvișurile astea incredibile cu carne friptă.

— Le-ai gustat? s-a enervat Darla.

Am priceput că făcusem o gafă, iar Natasha s-a străduit să limiteze pagubele:

— Când au plecat, săptămâna trecută, în Montana, i-am dat câteva sandvișuri din astea lui Jesse ca să aibă în avion.

— Parcă ne înțeleseserăm să le dăm să guste numai când sunt împreună, ca să le vedem reacțiile, s-a plâns Darla.

— Îmi pare rău, și-a arătat Natasha regretul. Mi-a fost milă de ei, fiindcă erau obligați să plece cu noaptea-n cap și să traverseze toată țara…

Am crezut că incidentul avea să fie uitat rapid, însă Darla mi-a vorbit iarăși despre el câteva zile mai târziu, când eram numai noi doi.

— Oricum am lua-o, Derek, tot nu mă-mpac cu gândul că Natasha mi-a făcut așa ceva.

— Tot la bietele sandvișuri ți-a rămas mintea? i-am răspuns.

— Da. Pentru tine poate că nu înseamnă nimic, dar când ai un partener și s-a dus naibii încrederea, lucrurile nu mai pot merge normal.

— Darla, nu crezi că exagerezi?

— Tu cu cine ții? Cu mine sau cu ea?

Am senzația că Darla, care n-avea de ce să fie invidioasă pe cineva, era totuși un pic geloasă pe Natasha. De fapt, cred că toate fetele erau geloase pe Natasha la un moment dat: era mai inteligentă, o prezență mai vizibilă, mai frumoasă. Când intra într-o încăpere, atrăgea toate privirile.

•

Cât privește ancheta, Jesse și cu mine ne concentram pe ceea ce ar fi putut fi dovedit. Un element anume ieșea în evidență: absența lui Ted Tennenbaum de la Teatrul Mare pentru 20 de minute. Acesta afirmase că n-ar fi avut cum să lipsească. Era treaba noastră să dovedim că mințea. În acest sens aveam, totuși, o marjă de manevră. Interogaserăm toți voluntarii, însă nu putuserăm vorbi cu trupa care jucase spectacolul de deschidere, fiindcă Tennenbaum nu intrase pe lista de suspecți decât după încheierea festivalului.

Din păcate, trupa de teatru care funcționa pe lângă Universitatea din Albany se desființase. Cei mai mulți dintre studenții care făcuseră parte din ea își terminaseră studiile și se răspândiseră prin toată țara. Pentru a câștiga timp, ne-am hotărât să ne concentrăm asupra celor care mai locuiau în statul New York și ne-am împărțit sarcinile între noi.

Jesse a primit misiunea cea mai importantă, ducându-se să-l interogheze pe Buzz Leonard, regizorul trupei, care rămăsese la Universitatea din Albany.

Când i-a spus despre Ted Tennenbaum, Buzz Leonard și-a amintit imediat:

— Dacă am observat un comportament ciudat în seara spectacolului la acel pompier de serviciu? Am observat că nu-i păsa de îndatoririle lui. Într-o cabină a avut loc un incident pe la ora 19:00. A luat foc un uscător de păr. Tipul era de negăsit, așa că a trebuit să mă descurc singur. Din fericire, exista extinctor.

— Așadar, afirmați că la ora 19:00 pompierul era absent?

— Da. În clipa aceea, când am început să strig, au venit alți actori din cabina alăturată. Vă pot confirma cu toții. Cât despre pompierul dumneavoastră, i-am zis eu ce părere am despre el când, ca prin farmec, a reapărut pe la 19:30.

— Deci pompierul a lipsit vreo jumătate de oră?
— Cu siguranță, a confirmat Buzz Leonard.

JESSE ROSENBERG

Joi, 10 iulie 2014

Cu 16 zile înaintea premierei

Mi-am petrecut noaptea într-o celulă din care am ieșit abia în zori. Am fost condus într-un birou unde mă aștepta un telefon cu receptorul pus alături. La celălalt capăt al firului era maiorul McKenna.

— Jesse, ai înnebunit?! l-am auzit urlând. I-ai mai și tăbăcit pielea amărâtului ăluia după ce i-ai întors pe dos rulota!

— Îmi pare rău, domnule maior. Zicea că are informații cruciale despre cvadruplul asasinat din 1994.

— Jesse, să știi că mă doare-n cot de scuzele tale! Nimic nu justifică faptul că ți-ai pierdut cumpătul. Decât în cazul în care nu mai ai starea mentală necesară pentru continuarea anchetei.

— Promit să-mi revin, domnule maior.

Ofițerul a oftat adânc, după care, dintr-odată, mi-a spus cu o voce mai blândă:

— Jesse, nici nu vreau să-mi imaginez ce trebuie să însemne să retrăiești tot ce s-a întâmplat atunci, în 1994. Dar trebuie să te controlezi. A fost nevoie să-mi pun la bătaie toate relațiile ca să te scot de-acolo.

— Vă mulțumesc.

— Harvey n-o să facă plângere dacă promiți că nu te mai apropii de el.

— Foarte bine, domnule maior.

— Găsește un zbor pentru New York și întoarce-te imediat. Ai o anchetă de dus la bun sfârșit.

•

În timp ce eu mă întorceam din California în Orphea, Anna și Derek i-au făcut o vizită lui Buzz Leonard, regizorul spectacolului de deschidere a festivalului, care acum locuia în New Jersey, unde era profesor de artă dramatică la un liceu.

Pe drum, Derek i-a făcut Annei rezumatul poziției regizorului:

— În 1994, două elemente ale anchetei au fost în mod deosebit hotărâtoare împotriva lui Ted Tennenbaum: tranzacțiile financiare a căror sursă știm acum că nu era el și absența sa din teatru în momentul acelui început de incendiu din culisele Teatrului Mare. Or, posibilitatea să fi lipsit din teatru putea fi de importanță capitală. Unul dintre martori, Lena Bellamy, care locuia la câteva case de familia Gordon, afirma că văzuse camioneta lui Tennenbaum pe stradă, în momentul în care se auziseră focurile de armă, pe când Ted afirma că nu ieșise din teatru, unde era pompier de serviciu. Era cuvântul lui Bellamy contra celui al lui Tennenbaum. Numai că Buzz Leonard, regizorul, a afirmat ulterior că, înaintea reprezentației, un uscător de păr luase foc într-o cabină, iar Tennenbaum era de negăsit.

— Deci dacă Tennenbaum nu era la Teatrul Mare, a conchis Anna, înseamnă că luase camioneta și se dusese să-i masacreze pe primarul Gordon și pe familia lui.

— Exact.

În livingul în care i-a primit, Buzz Leonard, ajuns acum la 60 de ani și chel, păstra sub sticlă un afiș din 1994.

— Spectacolul *Unchiul Vania,* prezentat la festivalul de la Orphea în anul acela, a rămas în amintirea multora. Să nu uităm că nu eram decât o trupă de studenți: în acel moment, festivalul abia își făcea loc în peisaj, iar primăria din Orphea nu putea spera să atragă vreo trupă profesionistă. Numai că noi am oferit publicului un spectacol excepțional. Zece seri la rând, Teatrul Mare a fost

plin și critica unanimă în opinii. Un adevărat triumf. Succesul a fost atât de mare încât toată lumea era convinsă că actorii aceia aveau să facă o carieră strălucită.

După mina amuzată se vedea că lui Buzz Leonard îi plăcea să-și aducă aminte de acea perioadă. Cvadruplul asasinat nu fusese pentru el decât un fapt vag și fără cine știe ce importanță.

— Așadar, a întrebat Derek curios, ceilalți membri ai trupei și-au făcut o carieră în teatru, ca dumneavoastră?

— Nu, niciunul nu a luat-o pe această cale. Nu le pot reproșa nimic, e o lume foarte dură. Ce știu eu e că aspiram să ajung pe Broadway și am aterizat într-un liceu privat, de cartier. O singură persoană ar fi putut ajunge cu adevărat vedetă: Charlotte Carell. Juca rolul Elenei, nevasta profesorului Serebriakov. Era extraordinară, atrăgea toate privirile. Avea o naivitate și o detașare care o făceau superioară celorlalți. Mai prezentă, mai puternică. Ca să fiu cinstit cu dumneavoastră, succesul spectacolului în festival ei i l-am datorat. Niciunul dintre noi nu-i ajungea nici până la gleznă.

— De ce n-a urmat această carieră?

— N-a rezistat. Era în ultimul an de facultate, studia medicina veterinară. După câte am auzit, și-a deschis o clinică în Orphea.

— Stați un pic, a intervenit Anna, înțelegând dintr-odată despre cine era vorba: Charlotte la care vă referiți e Charlotte Brown, soția primarului din Orphea.

— Da, sigur că da, a confirmat Buzz Leonard. S-au cunoscut grație spectacolului și a fost o dragoste fulgerătoare. Alcătuiau un cuplu magnific. Am fost la nunta lor, dar, cu timpul, am pierdut legătura. Păcat…

— Asta înseamnă că fermecătoarea iubită a lui Kirk Harvey, din 1994, era Charlotte, viitoarea soție a primarului? a întrebat Derek, surprins.

— Da, exact. Nu știați?

— Deloc, a recunoscut Derek.

— Știți, acest Kirk Harvey era un idiot mizerabil, un polițist îngâmfat și un artist ratat. Ținea să fie dramaturg și regizor, dar n-avea nici măcar un dram de talent.

— Totuși, am auzit că prima lui piesă de teatru a avut ceva succes.

— A avut succes dintr-un singur motiv: juca și Charlotte. Care a sublimat totul. Piesa în sine era nulă. Dar pe scenă, dacă Charlotte v-ar fi citit cartea de telefon, ați fi căzut pe spate, atât era de frumos. De altfel, n-am reușit niciodată să-mi explic cum putea să stea împreună cu un individ ca Harvey. E unul dintre misterele inexplicabile ale vieții. Toți am cunoscut fete extraordinare, superbe, care fac o pasiune pentru indivizi pe cât de urâți, pe atât de idioți. Pe scurt, individul era într-o asemenea măsură imbecil încât nu a știut să o păstreze.

— Au rămas mult timp împreună?

Buzz Leonard s-a gândit o vreme, înainte de a răspunde:

— Parcă un an. Harvey luase teatrele newyorkeze la rând, și Charlotte tot așa. În felul acesta sau și cunoscut. Ea a făcut parte din distribuția primului său spectacol, iar succesul i-a dat aripi lui Harvey. Era în primăvara lui 1993. Îmi aduc aminte, fiindcă acela a fost momentul în care am început să lucrez la *Unchiul Vania.* Harvey și-a băgat în cap că are talent și a scris o piesă. Când s-a pus problema înființării unui festival de teatru la Orphea, a fost convins că spectacolul lui va fi ales pentru deschidere. Îi citisem piesa, și fără discuție era un eșec. În același timp, am propus comitetului artistic al festivalului *Unchiul Vania* și am fost aleși după mai multe vizionări.

— Probabil l-ați înfuriat pe Harvey!

— Și-ncă cum! Zicea că l-am trădat, că fără el n-aș fi ajuns niciodată să prezint un spectacol în

festival. Ceea ce era adevărat. Însă, oricum, spectacolul lui n-ar fi fost niciodată jucat. Primarul însuși se opunea.

— Primarul Gordon?

— Da. Am surprins o conversație într-o zi când fusesem invitat de primar la el în birou. Trebuie să fi fost pe la jumătatea lui iunie. Am ajuns ceva mai devreme și am așteptat în fața ușii. Brusc, Gordon a deschis-o și l-a dat afară pe Harvey zicându-i: „Piesa asta a ta e oribilă. Cât voi trăi n-am să te las s-o joci la mine-n oraș! Ești rușinea Orpheei!”. Și-n fața tuturor, primarul a rupt textul pe care i-l dăduse Harvey.

— A zis primarul „cât voi trăi”? a întrebat Derek.

— Exact așa, a confirmat Buzz Leonard. Drept care, când a fost ucis primarul, întreaga trupă s-a întrebat dacă nu cumva era amestecat și Harvey. Și, ca să toarne gaz pe foc, a doua zi după moartea lui Gordon, Harvey a pus mâna pe scena de la Teatrul Mare, în a doua parte a serii, după reprezentația noastră, pentru a-și spune monologul acela îngrozitor.

— Cine l-a lăsat? a ținut să afle Derek.

— A profitat de confuzia generală care domnea după cvadruplul asasinat. A afirmat că voia să audă cum sună, că se înțelesese cu primarul Gordon, așa că organizatorii l-au lăsat în pace.

— De ce nu ați menționat, când ați fost interogat, despre cearta dintre primarul Gordon și Kirk Harvey?

— La ce bun? a întrebat Buzz, bosumflându-se. Ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Și-apoi, cinstit vorbind, îmi venea greu să cred că individul ar fi putut ucide o familie întreagă. Era de o stupizenie care te făcea să râzi. Odată încheiată reprezentația cu *Unchiul Vania,* pe când spectatorii se ridicau pentru a ieși din sală, a luat-o la fugă spre scenă urlând: „Atenție, seara nu s-a

încheiat! Iată acum *Eu, Kirk Harvey,* de și cu celebrul Kirk Harvey!”

Anna nu s-a putut abține să nu pufnească în râs.

— E un banc? a întrebat.

— Sunt cât se poate de serios, doamnă, a asigurat-o Buzz Leonard. Și-a dat drumul imediat solilocviului din care încă îmi mai amintesc primele cuvinte: „Eu, Kirk Harvey, omul fără piesă!”, a zbierat. Continuarea am uitat-o, dar țin minte că ne-am grăbit cu toții să trecem în culisele de la balconul sălii, pentru a ne uita cum răcnea cât îl țineau plămânii. Și a ținut-o așa până a terminat. Sala se golise de spectatori, dar el continua, impasibil, doar în prezența tehnicienilor și a celor care făceau curat. Odată încheiat recitalul, a coborât de pe scenă și a dispărut, fără a primi vreun semn de prețuire din partea cuiva. Cum unii dintre cei care făceau curățenie își terminaseră treaba mai repede, ultimul care a plecat l-a întrerupt pe Harvey în plin avânt, zicându-i: „Haideți, domnule, ajunge! Sala se închide, trebuie să plecați”. În următoarele secunde s-au stins și luminile. Și-n timp ce Harvey se supunea umilirii de unul singur, Alan Brown a venit și el la balcon, pentru a-i face curte lui Charlotte care era împreună cu noi. Iertați-mă, dar de ce vă interesează toate acestea? La telefon mi-ați spus că doriți să discutăm despre un incident anume.

— Așa și e, domnule Leonard, i-a răspuns Derek. Ne interesează mai ales începutul de incendiu pornit de la acel uscător de păr de la cabine, dinaintea spectacolului *Unchiul Vania.*

— Da, îmi amintesc, întrucât un inspector a venit să mă întrebe dacă pompierul de serviciu nu cumva a avut un comportament neobișnuit.

— Era colegul meu de la vremea aceea, Jesse Rosenberg, a precizat Derek.

— Da, așa e, Rosenberg se numea. I-am spus că pompierul mi s-a părut nervos, dar, mai ales, lucru de mirare, în seara aceea, la ora 19:00, a luat foc

un uscător de păr, iar pompierul era de negăsit. Din fericire, unul dintre actori a găsit un stingător de incendiu și a oprit extinderea focului care amenința să cuprindă toată cabina. Ar fi putut fi o catastrofă.

— Conform raportului redactat atunci, pompierul nu și-a făcut apariția decât la ora 19:30, a explicat Derek.

— Da, așa-mi aduc aminte. De ce, totuși, ați venit să mă vedeți dacă ați citit raportul? Au trecut douăzeci de ani… Sperați să vă mai pot spune și altceva?

— În raport specificați că vă găseați pe coridor, că ați văzut fum ieșind pe sub ușa unei cabine și că ați chemat pompierul de serviciu care era de negăsit.

— Exact. Am deschis ușa, am văzut uscătorul de păr din care ieșea fum, gata să ia foc. Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Înțeleg. Ceea ce însă m-a frapat recitindu-vă mărturia a fost de ce persoana din cabină nu a reacționat chiar ea la izbucnirea incendiului?

— Cabina era goală. Nu era nimeni înăuntru.

— Și totuși, uscătorul de păr era pornit?

— Da, a confirmat tulburat Buzz Leonard. Nu înțeleg de ce nu m-a surprins și pe mine detaliul acesta… Numai incendiul îmi rămăsese în fața ochilor…

— Uneori ai ceva chiar în fața ochilor, dar de văzut nu-l vezi, a intervenit Anna, amintindu-și cu aproximație funestele cuvinte pronunțate de Stephanie.

Derek a continuat:

— Spuneți-mi, a cui era cabina?

— A lui Charlotte Brown, a răspuns pe loc regizorul.

— Cum de sunteți atât de sigur?

— Uscătorul de păr era al ei. Cum să nu țin minte? spunea că, dacă-l folosea prea mult, se încălzea și scotea fum.

— Îl lăsa cu bună știință să se încălzească? s-a mirat Derek. De ce?

— Nu, nu, a încercat Buzz Leonard să-și facă ordine în amintiri. În seara aceea a fost o pană de curent. O problemă cu siguranțele care erau prea slabe. Era pe la ora 19. Îmi amintesc fiindcă mai era un ceas până la începutul reprezentației și intrasem în panică din cauză că tehnicienii nu erau în stare să pună niște siguranțe rezistente. A durat ceva timp, dar până la urmă au reușit și, curând, a avut loc acel incident.

— Ceea ce înseamnă că Charlotte a ieșit din cabină în timpul penei de curent, a dedus Anna. Uscătorul de păr a rămas în priză și a reintrat în funcțiune cât a lipsit ea.

— Și-atunci, dacă nu era în cabină, unde era? s-a întrebat Derek. Altundeva în teatru?

— Dacă era pe undeva prin culise, a observat Buzz Leonard, ar fi trebuit să se întoarcă în fugă din cauza vacarmului generat de incendiu: țipete, emoții… Dar îmi amintesc că, după mai bine de o jumătate de oră, a venit să mi se plângă că i-a dispărut uscătorul de păr. Sunt sigur, fiindcă, în clipa aceea, eram îngrozit la gândul că nu vom fi gata în momentul ridicării cortinei. Partea oficială deja începuse și nu ne puteam permite nicio întârziere. Charlotte a dat năvală la mine-n cabină și mi-a zis că i-a luat cineva uscătorul. Extrem de nervos, i-am răspuns: „Uscătorul ți s-a prăjit, și acum e la gunoi! Încă nu ți-ai aranjat părul? Și de ce ai pantofii uzi?”. Asta-mi aduc aminte, că pantofii cu care trebuia să intre pe scenă erau uzi. De parcă ar fi mers de bunăvoie prin apă. Cu treizeci de minute înaintea intrării în scenă! Ce spaimă am tras…!

— Avea pantofii uzi? a repetat Derek.

— Da. Îmi amintesc atât de bine fiindcă, pe moment, am fost sigur că spectacolul avea să fie un fiasco. Mai erau treizeci de minute până la ridicarea cortinei. Punând la un loc siguranțele

care săriseră, începutul de incendiu și actrița principală care nu era gata și se îndrepta către scenă cu pantofii uzi leoarcă, eram departe de a-mi închipui triumful la care urma să avem dreptul în seara aceea.

— După care spectacolul s-a desfășurat normal? a continuat Derek.

— Perfect.

— Când ați aflat că au fost uciși primarul Gordon și familia lui?

— A apărut un zvon la pauză, dar, la drept vorbind, nu i-am prea dat atenție. Voiam ca actorii să se concentreze asupra spectacolului. Am observat că au plecat câteva persoane din public, printre care și primarul Brown, asta am remarcat ușor, fiindcă stătea în primul rând.

— Când a dispărut primarul?

— N-aș ști să vă spun. V-ar putea ajuta cumva caseta video cu înregistrarea spectacolului?

Buzz Leonard a căutat printr-un teanc de vechituri îngrămădite în bibliotecă și s-a întors cu o casetă VHS.

— Am înregistrat premiera ca amintire. Calitatea nu e prea bună, e făcută cu mijloacele de atunci, dar poate că v-ar ajuta să sesizați atmosfera. Numai promiteți-mi să mi-o aduceți înapoi, țin la ea.

— Bineînțeles, l-a asigurat Derek. Vă mulțumesc pentru ajutorul deosebit de prețios, domnule Leonard.

•

Pe drum, după ce am plecat de la regizor, Derek părea preocupat de ceva.

— Ce e? l-a întrebat Anna urcând în mașină.

— Povestea asta cu pantofii. Îmi amintesc că în seara asasinatului, furtunul pentru stropitul automat din grădina familiei Gordon se spărsese, iar gazonul din fața casei era plin de apă.

— Crezi că ar fi putut fi implicată Charlotte?

— Acum știm că nu se afla la Teatrul Mare la ora care corespunde cu cea a comiterii crimelor. Dacă ar fi plecat o jumătate de ceas, ar fi avut suficient timp să facă drumul dus-întors de la teatru în cartierul Penfield, pe când toată lumea o credea în cabină. Mă gândesc din nou la cuvintele lui Stephanie Mailer: ceea ce era sub ochii noștri, dar n-am văzut. Și dacă în seara aceea, când cartierul Penfield era închis, și poliția ridicase baraje în toată regiunea, autorul cvadruplului asasinat era, de fapt, pe scena Teatrului Mare, în fața a sute de spectatori care-i serveau drept alibi?

— După părerea ta, caseta video ne-ar putea ajuta să mai clarificăm puțin lucrurile?

— Sper, Anna. Dacă ne uităm la public, poate că ne va sări în ochi un detaliu care până acum ne-a scăpat. Trebuie să-ți mărturisesc că, pe vremea când anchetam cazul, ceea ce s-a întâmplat cât a ținut spectacolul nu ni s-a părut de interes. Mulțumită lui Stephanie Mailer, suntem acum pe cale de a ne apleca și asupra acestei teme.

* * *

În vremea aceasta, în biroul lui de la primărie, Alan Brown asculta, plin de iritare, îndoielile adjunctului său, Peter Frogg:

— Kirk Harvey este asul tău din mânecă pentru festival? Fostul comandant al poliției? Chiar trebuie să-ți amintesc ce a făcut în acel *Eu, Kirk Harvey?*

— Nu, Peter, dar se pare că noua lui piesă e excelentă.

— De unde știi? Nici măcar n-ai văzut-o! Ai înnebunit să promiți prin presă *o piesă de teatru senzațională?!*

— Ce puteam să fac? Michael mă-ncolțise, trebuia să găsesc o ieșire. Peter, de douăzeci de ani lucrăm împreună, ți-am dat vreodată ocazia să te îndoiești de mine?

Ușa biroului s-a deschis puțin și o secretară și-a strecurat timid capul înăuntru.

— Am cerut să nu fiu deranjat! s-a enervat primarul.

— Știu, domnule primar. Aveți însă o vizită neașteptată: Meta Ostrovski, marele critic.

— Numai asta mai lipsea! s-a speriat Peter Frogg.

Câteva minute mai târziu, Ostrovski, tot numai zâmbet, se lăfăia în fotoliul din fața primarului. Se felicita că părăsise New York-ul pentru a veni în acest oraș fermecător, în care se simțea prețuit la adevărata sa valoare. Totuși, prima întrebare a lui Brown l-a deranjat:

— Domnule Ostrovski, n-am înțeles bine, cu ce ocazie ați venit în Orphea?

— Ei bine, încântat de minunata invitație pe care mi-ați adresat-o, am venit să iau parte la celebrul dumneavoastră festival de teatru.

— Da, dar știți, festivalul începe abia peste două săptămâni, a observat primarul.

— Știu foarte bine, a răspuns Ostrovski.

— Și atunci de ce?

— De ce, ce?

— Cu ce scop? a întrebat primarul care începea să-și piardă răbdarea.

— Cu ce scop, ce? i-a întors-o Ostrovski. Fiți mai clar, prietene, că-mi ies din sărite.

Peter Frogg, care observase exasperarea șefului, a intervenit:

— Domnul primar dorește să afle motivul sosirii dumneavoastră, cum să mă exprim, așa de din vreme la Orphea.

— Motivul faptului că am venit? Păi, nu dumneavoastră m-ați invitat? Și când, în sfârșit, reușesc să ajung, mă întrebați ce caut pe-aici? Sunteți nițeluș perverși și cumva narcisiști, dacă nu mă-nșel? Poate preferați să mă întorc la New York și să spun cui s-o nimeri că Orphea este un teren fertil pentru aroganță și necinste intelectuală!

Dintr-odată, primarului Brown i-a venit o idee.

— N-o să plecați nicăieri, domnule Ostrovski! Am nevoie de dumneavoastră.

— Vedeți că am făcut bine c-am venit?

— Mâine, vineri, am o conferință de presă în care voi anunța spectacolul de deschidere a festivalului. Va fi o avanpremieră mondială. Aș vrea să fiți alături de mine și să declarați că este vorba despre cel mai tare spectacol pe care l-ați văzut în întreaga carieră.

Ostrovski s-a uitat lung la primar, stupefiat de solicitare.

— Adică vreți să mint fără rușine presa, aducând osanale unui spectacol pe care nu l-am văzut?

— Chiar așa, a confirmat Brown. În schimb, vă voi asigura încă din seara aceasta un apartament la Hotelul Palatul de la Lac până la încheierea festivalului.

— Hai c-am bătut palma, prietene! a strigat entuziasmat Ostrovski. Pentru un apartament acolo, promit cele mai fermecătoare laude!

Criticul a plecat, iar primarul și-a însărcinat adjunctul să organizeze sejurul musafirului.

— Un apartament la Palat, timp de trei săptămâni? a răspuns Frogg de parcă n-ar mai fi avut aer. Vorbești serios? O să coste o avere!

— N-ai tu treabă, Peter. Găsim noi modalitatea de a reechilibra balanța. Dacă festivalul va fi un succes, realegerea mea e asigurată, și cetățenilor nu le va mai păsa că am depășit bugetul alocat. Dacă va fi nevoie, vom mai tăia de la ediția viitoare.

* * *

La New York, în apartamentul din Eden, Dakota se odihnea la ea în cameră. Culcată pe pat, cu ochii-n tavan, plângea tăcută. I se permisese până la urmă să plece din Spitalul Mount Sinai și se putuse întoarce acasă.

Nu mai știa ce făcuse sâmbătă, după ce fugise acasă. Își amintea vag că se dusese la Leyla, la o

petrecere, că băgase în ea ketamină și alcool, că apoi umblase fără țintă prin locuri necunoscute, într-un club, într-un apartament, că se sărutase cu un băiat, apoi cu o fată. Își amintea că dăduse gata o sticlă de votcă pe acoperișul unui bloc, că se apropiase de marginea acestuia pentru a se uita la agitația de pe strada de la picioarele ei. Și se simțise atrasă în mod irezistibil de gol. Își dorise să sară. Să vadă cum e. Dar nu o făcuse. Poate de asta băgase atâtea droguri și alcool în ea. Pentru a avea curajul să o facă într-o bună zi. Să dispară. Să-și găsească liniștea. Niște polițiști o treziseră pe o străduță unde dormea, îmbrăcată în niște zdrențe. Conform examinării ginecologice a medicilor, nu existau semne de viol.

Se uita fix în tavan. O lacrimă mare i s-a rostogolit pe obraz până la colțul gurii. Cum de ajunsese în halul ăla? Fusese o elevă bună, dotată, ambițioasă, îndrăgită. Avusese tot ce-și dorise. Tot ce voise avusese. Apoi apăruse Tara Scalini și tragedia își croise făgașul. După acel episod, se detesta pe sine. Simțea nevoia de a se autodistruge. De a crăpa o dată pentru totdeauna. De a se zgâria până la sânge, de a-și face rău, ca toată lumea să poată vedea cât de tare se ura și cât de tare suferea.

Tatăl ei, Jerry, stătea cu urechea lipită de ușă. Nici măcar respirația nu i-o auzea. A întredeschis ușa. Dakota a coborât pleoapele, prefăcându-se că doarme. Tatăl ei a pășit până lângă pat, pe mocheta groasă care înăbușea orice zgomot, i-a observat ochii închiși și a ieșit din cameră. A traversat apartamentul încăpător și s-a întors la bucătărie, unde îl aștepta Cynthia, așezată pe un scaun de bar, lângă masă.

— Ei bine? l-a întrebat ea.

— Doarme.

Jerry și-a turnat apă într-un pahar și s-a sprijinit cu coatele de blatul mesei, față-n față cu soția sa.

— Ce e de făcut? a întrebat Cynthia disperată.

— Nu știu, a oftat Jerry. Uneori îmi zic că nu mai e nimic de făcut. Că nu mai e nicio speranță.

— Jerry, nu te mai recunosc. Ar fi putut fi violată! Când te aud vorbind așa, am impresia că ai renunțat la propria fiică.

— Cynthia, am încercat terapii individuale, terapii de familie, un guru, un bioenergetician, medici de toate soiurile, totul! Am trimis-o de două ori la dezintoxicare. Nu-mi mai recunosc fata. Ce-ai vrea să mai spun?

— Nu tu ai încercat, Jerry!

— Ce vrei să spui?

— Da, ai trimis-o la toți medicii posibili, ba chiar ai însoțit-o uneori, dar n-ai încercat personal să o ajuți!

— Ce-aș fi putut face eu mai mult decât atâția doctori?

— Ce-ai fi putut face mai mult? Doar ești tatăl ei, ce naiba?! Nu te-ai purtat mereu așa cu ea. Ai uitat vremea când erați adevărați complici?

— Cynthia, știi foarte bine ce s-a întâmplat între timp!

— Știu, Jerry, și tocmai despre asta e vorba: trebuie să repari ce-ai stricat. Ești singurul care o poate face.

— Dacă aia mică a murit…! a exclamat Jerry simțind că nu mai are aer. Se mai poate repara vreodată așa ceva?

— Gata, Jerry! Înapoi nu avem cum merge. Nici tu, nici eu, nici nimeni. Du-o de-aici pe Dakota, te rog, salveaz-o. New York-ul mai are puțin și-o omoară.

— Unde s-o duc?

— Acolo unde am fost fericiți. Du-o la Orphea. Dakota are nevoie de tatăl ei. Nu de doi părinți care urlă cât e ziua de lungă.

— Urlă fiindcă…

Jerry a ridicat tonul, iar soția lui i-a lipit imediat degetele de buze pentru a-l face să tacă.

— Salvează-ne fata, Jerry. Numai tu o poți face. Trebuie să plece din New York, du-o departe de fantome. Pleacă, Jerry, te implor. Pleacă pentru a te întoarce la mine. Vreau să-mi regăsesc bărbatul, vreau să-mi regăsesc fiica. Vreau să-mi regăsesc familia.

Cynthia a izbucnit în plâns. Jerry a aprobat din cap înțelegător, ea i-a luat degetele de la gură, el a părăsit bucătăria și s-a îndreptat cu pas hotărât spre camera fetei. A împins brusc ușa și a ridicat storurile.

— Ce faci?! a protestat Dakota, ridicându-se în capul oaselor.

— Ce-ar fi trebuit să fac de mult.

Jerry a deschis la întâmplare un sertar, apoi încă unul și a umblat prin ele fără menajamente. Dakota a sărit din pat.

— Stai! Tată, oprește-te! Doctorul Lern a zis că…

A dat să-l oprească, dar Jerry n-a lăsat-o, dând-o la o parte cu un gest dur, care a surprins-o.

— Doctorul Lern a zis că trebuie să încetezi cu felul ăsta de a te distruge singură! a tunat Jerry, fluturând o punguță plină cu un praf alb, pe care tocmai o descoperise.

— Las-o! a urlat Dakota.

— Ce e? Mizeria aia de ketamină?

Fără a mai aștepta vreun răspuns, a intrat în baia alăturată.

— Stai! Oprește-te! a urlat Dakota din nou, încercând să recupereze punguța din mâinile tatălui ei, pe când acesta, cu un braț puternic, o ținea la distanță.

— Ce-ncerci să faci? a întrebat-o ridicând capacul veceului. Să crăpi? Să sfârșești la pușcărie?

— N-o face! l-a implorat fata și a izbucnit în plâns, fără a ști dacă era de furie ori de tristețe.

Jerry a vărsat conținutul în vasul veceului și a tras imediat apa, sub privirile neputincioase ale

fetei care n-a mai putut face altceva decât să țipe.

— Ai dreptate, vreau să crăp, fiindcă nu te mai suport!

Tatăl i-a aruncat o privire tristă și a anunțat-o cu o voce uimitor de calmă:

— Fă-ți valiza, plecăm mâine-dimineață, la prima oră.

— Poftim? Cum adică, *plecăm*? Nu merg nicăieri.

— Nu ți-am cerut părerea.

— Pot să știu și eu unde?

— La Orphea.

— La Orphea? Ce te-a apucat? N-am să mă mai întorc niciodată acolo! Și oricum, închipuie-ți că am alte planuri: Leyla și prietenul ei, care au o casă la Montauk…

— Uită de Montauk. Planurile ți s-au schimbat.

— Poftim? a urlat iar Dakota. Nu, nu-mi poți face asta! Nu mai sunt un bebeluș, fac ce vreau eu!

— Nu, nu faci ce vrei tu. Te-am lăsat prea multă vreme să faci ce vrei tu.

— Ieși imediat din camera mea și lasă-mă-n pace!

— Nu te mai recunosc, Dakota…

— Sunt adultă, nu mai sunt fetița ta, care-ți recita alfabetul mâncându-și cerealele!

— Ba ești fata mea, ai 19 ani și-o să faci ce zic eu. Iar eu zic: fă-ți valiza.

— Și mama?

— Vom fi doar tu și cu mine, Dakota.

— Și adică de ce să plec numai cu tine? Vreau să discut mai întâi cu doctorul Lern.

— Nu mai e timp de discuții nici cu Lern și nici cu nimeni. E timpul să-ți stabilești niște limite.

— Nu-mi poți face asta! Nu mă poți forța să vin cu tine!

— Ba da. Fiindcă sunt tatăl tău și fiindcă îți ordon s-o faci.

— Te urăsc! Te urăsc, m-auzi?!

— Bine, știu, Dakota, nu e nevoie s-o repeți. Fă-ți imediat valiza. Plecăm mâine-dimineață la prima oră, a repetat Jerry pe un ton care nu mai admitea tergiversări.

A ieșit din cameră cu pas hotărât, și-a turnat un scotch și l-a băut dintr-o înghițitură, contemplând prin peretele de sticlă noaptea spectaculoasă care se lăsa peste New York.

•

În același timp, Steven Bergdorf se întorcea acasă. Trăsnea a sudoare și a sex. Își mințise soția că participa la vernisajul unei expoziții ca reprezentant al *Revistei,* dar, în realitate, se dusese la cumpărături cu Alice. Cedase încă o dată și făcuse cheltuieli nebunești, fiindcă ea îi promisese că după aceea o să și-o tragă și se ținuse de cuvânt. I-o băgase ca o gorilă înfuriată, în micul ei apartament din Strada 100, după care ea îi ceruse un weekend romantic.

— Haide, Stevie, plecăm mâine și petrecem două zile ca doi porumbei.

— Imposibil, răspunsese consternat Steven, trăgându-și chiloții, nu doar fiindcă rămăsese fără un sfanț, dar și pentru că avea toată familia pe cap.

— Cu tine, Stevie, orice este mereu imposibil! a oftat Alice care avea chef să facă pe copilița. De ce nu mergem și noi la Orphea, orașul acela fermecător unde am fost în primăvara trecută?

Cum să fi justificat deplasarea? Jucase deja cartea invitației la festival.

— Și ce să-i zic nevesti-mii? a întrebat-o.

Alice a văzut roșu în fața ochilor și i-a aruncat o pernă direct în mutră.

— Nevastă-ta, nevastă-ta! Îți interzic s-o pomenești pe femeia aia în prezența mea!

Alice l-a dat afară, așa că Steven s-a întors acasă.

În bucătărie, soția și copiii lui terminau cina. Soția i-a trimis un zâmbet tandru, dar n-a îndrăznit s-o sărute. Mirosea tot a sex.

— Mama a spus că vom merge în vacanță în parcul Yellowstone, l-a anunțat băiatul cel mare.

— Și c-o să dormim într-o rulotă, s-a arătat încântat cel mic.

— Mama ar fi trebuit să mă întrebe și pe mine înainte de a vă promite ceva, le-a răspuns simplu Steven.

— Haide, Steven, a intervenit soția lui, n-am zis că plecăm în august? Mi-am făcut deja cererea de concediu. Și soră-mea e de acord să ne împrumute rulota.

— Ei, fir-ar să fie, s-a enervat Steven, ați înnebunit? Un parc care colcăie de urși grizzly periculoși? Ați citit statisticile? Numai anul trecut s-au înregistrat acolo zeci de răniți! Plus o femeie ucisă de un bizon! Nu mai zic de pume, de lupi și de izvoarele cu apă clocotită.

— Steven, exagerezi.

— *Eu exagerez?* Ia uite-aici!

A scos din buzunar copia unui articol și i-a dat-o: „22 de persoane au murit cu începere din 1870 în izvoarele cu apă sulfuroasă din Yellowstone. În primăvara trecută, o tânără de 20 de ani, neluând în seamă panourile de avertizare, s-a aruncat într-o apă sulfuroasă clocotită. A murit pe loc, iar cei sosiți în ajutorul ei, neputându-i scoate trupul decât a doua zi după accident, din motive meteo, nu i-au mai găsit decât papucii de plastic. Întreg trupul îi fusese dizolvat în sulf. Nu mai rămăsese nimic din ea”.

— Păi, trebuie să fii chiar idiot să te arunci în apă sulfuroasă! a intervenit și fata.

— Chiar așa, scumpo! a aprobat-o soția lui Steven.

— Mama, o să murim în Yellowstone? s-a speriat băiatul cel mic.

— Nu, s-a enervat mama.

— Ba da! a țipat Steven înainte de a se duce la baie, pretextând că vrea să facă un duș.

A dat drumul la apă și s-a așezat supărat pe colacul veceului. Ce-ar fi trebuit să le spună copiilor? Că tăticul lor cheltuise toate economiile familiei fiindcă nu era în stare să-și stăpânească instinctele?

O dăduse afară pe Stephanie Mailer, deși era o jurnalistă talentată și promițătoare, pe urmă pe bietul Meta Ostrovski, care nu făcea rău nimănui și, pe deasupra, mai era și cronicarul lui numărul unu. Cine urma? Probabil el însuși, când se va descoperi că întreținea o relație cu o angajată care avea jumătate din vârsta lui și căreia îi cumpăra cadouri din banii *Revistei.*

Alice era o nesătulă, iar el nu știa cum să pună capăt spiralei infernale. S-o părăsească? Îl amenințase că îl va acuza de viol. Ar fi vrut ca totul să se termine chiar în acel moment. Pentru prima oară și-a dorit ca Alice să moară. I se părea că viața era nedreaptă: dacă ar fi murit ea în locul lui Stephanie, totul ar fi fost atât de simplu.

Telefonul a scos un bip, anunțându-l că primise un e-mail. Mecanic, s-a uitat la ecran și dintr-odată chipul i s-a luminat. Mesajul venea de la primăria din Orphea. Ce coincidență! De când scrisese, anul trecut, articolul despre festival, era pe lista de contacte a primăriei. A deschis imediat e-mailul: i se reamintea de conferința de presă de a doua zi, de la ora 11:00, la sediul primăriei orașului, în cursul căreia primarul avea „să dezvăluie numele spectacolului excepțional care va fi jucat în avanpremieră mondială, în deschiderea festivalului de teatru”.

I-a trimis imediat un mesaj lui Alice ca să o anunțe că o lua la Orphea și că urma să plece a doua zi la prima oră. Simțea inima zbătându-i-se-n piept, fiindcă era hotărât s-o omoare.

Nu-și închipuise niciodată că avea să vină o zi în care să fie gata să omoare pe cineva cu sânge rece. Dar acum, era un caz de forță majoră. Era unica soluție pentru a scăpa de ea.

STEVEN BERGDORF

Soția mea, Tracy, și cu mine am avut întotdeauna o atitudine foarte strictă în legătură cu utilizarea internetului de către copiii noștri: se puteau folosi de el ca să se instruiască și să se documenteze, dar nici nu intrau în discuție alte scopuri. În special, le erau interzise conturile pe site-urile de socializare. Auzisem prea multe povești sordide despre copii abordați de pedofili, care se dădeau drept pușți de vârsta lor.

Numai că, în primăvara lui 2013, fata noastră mai mare, care avea 10 ani, mi-a spus că vrea să-și facă un cont pe Facebook.

— De ce? am întrebat-o.

— Toate prietene mele au cont pe Facebook!

— Nu e un motiv valabil. Știi bine că mama ta și cu mine nu suntem de acord cu genul ăsta de site-uri. Internetul n-a fost creat pentru asemenea idioțenii.

Observație la care fata mea de 10 ani mi-a răspuns:

— Și Metropolitan Museum are cont pe Facebook, și Muzeul de Artă Modernă, și National Geographic, și Baletul din Sankt Petersburg. Toată lumea e pe Facebook, numai eu nu! Trăim ca o familie amish în casa asta!

Tracy a considerat că nu greșea și a conchis că fata noastră era, din punct de vedere intelectual, mult înaintea colegilor ei, drept care era important să poată interacționa cu ceilalți copii de vârsta ei, dacă nu voiam să ajungă complet izolată la școală.

Cu toate acestea, eram reticent. Citisem numeroase articole privitoare la adolescenții care erau hărțuiți prin intermediul rețelelor de socializare: agresiuni scrise ori vizuale, insulte de toate felurile și imagini șocante. Am organizat un consiliu de familie împreună cu soția și fiica mea, pentru a dezbate problema și le-am citit un articol din *New York Times* referitor la recenta dramă

dintr-un liceu din Manhattan, în care o elevă se sinucisese după ce fusese victima unei campanii de hărțuire pe Facebook.

— Erați la curent cu povestea asta? S-a întâmplat săptămâna trecută, aici, la New York: „Insultată dur și amenințată pe Facebook, rețea pe care fusese divulgat, fără ca autoarea să fi știut, un mesaj în care vorbea despre homosexualitatea ei, tânăra de 18 ani, elevă în ultimul an la un foarte prestigios liceu privat din Hayfair, și-a pus capăt zilelor acasă la ea". Vă dați seama?!

— Tată, vreau doar să interacționez cu prietenele mele, mi-a spus fata.

— Are 10 ani și utilizează cuvântul *a interacționa,* a subliniat Tracy. Cred că e suficient de coaptă ca să aibă cont pe Facebook.

Am sfârșit prin a ceda, cu o condiție care a fost acceptată: să-mi deschid și eu un cont pe Facebook, pentru a-i putea urmări activitatea și a mă asigura că nu este victima vreunei hărțuiri.

Trebuie să mărturisesc că n-am dovedit niciodată cine știe ce talent pentru noile tehnologii. La puțină vreme după ce mi-am creat contul pe Facebook, am avut nevoie de ajutor pentru a-l configura, așa că am vorbit despre acest subiect cu Stephanie Mailer pe când beam o cafea în sala de recreere a redacției *Revistei Literare Newyorkeze.*

— Și, zi, așa, Steven, ți-ai făcut cont pe Facebook? s-a amuzat Stephanie, înainte de a-mi preda rapid un curs despre ce însemna contul și utilitatea lui.

Puțin mai târziu, în aceeași zi, Alice, intrând în biroul meu pentru a-mi aduce corespondența, a spus:

— Ar trebui să vă puneți și o fotografie de profil.

— O fotografie de profil? Unde?

A râs:

— Pe profilul de Facebook. Trebuie să vă puneți o fotografie de-a dumneavoastră. V-am trecut la

prieteni.

— Suntem prieteni pe Facebook?

— Dacă-mi acceptați cererea de prietenie, da.

Am făcut-o imediat. Mi s-a părut distractiv. Când a plecat, i-am parcurs pagina de pe Facebook, m-am uitat la fotografii și trebuie să recunosc că a fost amuzant. N-o știam pe Alice altfel decât ca fata care-mi aducea corespondența. I-am descoperit astfel familia, locurile preferate, gusturile în materie de lectură. I-am descoperit viața. Stephanie mi-a arătat cum se trimit mesajele și m-am hotărât să-i trimit unul lui Alice:

Ai fost în vacanță în Mexic?

Mi-a răspuns:

Da, iarna trecută.

Am zis:

Fotografiile sunt haioase.

Mi-a răspuns:

Mulțumesc.

A fost începutul unor schimburi intelectuale jalnice, dar, trebuie să mărturisesc, de care am devenit dependent. Conversații absolut lipsite de interes, dar care mă amuzau.

Seara, când în mod obișnuit mă uitam la vreun film împreună cu soția mea, m-am apucat să port conversații idioate cu Alice, pe Facebook:

EU: *Am văzut că ai postat fotografia unui exemplar din* Contele de Monte-Cristo. *Îți place literatura franceză*?

ALICE: *Ador literatura franceză. Am făcut niște cursuri de franceză la universitate.*

EU: *Chiar așa?*

ALICE: *Da. Visez să ajung scriitoare. Și să mă mut la Paris.*

EU: *Scrii?*

ALICE: *Da, acum scriu la un roman.*

EU: *M-aș bucura nespus să-l citesc.*

ALICE: *Poate când îl voi termina. Mai sunteți la birou?*

EU: *Nu, acasă. Tocmai am terminat cina.*

Soția mea, care citea pe canapea, s-a întrerupt ca să mă întrebe ce făceam.

— Trebuie să termin un articol, i-am răspuns.

S-a cufundat la loc în lectură, și eu în ecran:

ALICE: *Ce-ați mâncat?*

EU: *Pizza. Tu?*

ALICE: *Acum mă duc să mănânc.*

EU: *Unde?*

ALICE: *Nu știu. Ies cu niște prietene.*

EU: *Atunci, seară bună!*

Conversația s-a oprit aici, probabil că ieșise. Peste câteva ore, însă, pe când mă pregăteam să mă duc la culcare, am fost curios să mai văd o dată ce se întâmpla pe Facebook și am observat că-mi răspunsese:

ALICE: *Mulțumesc.*

Aveam chef să mai stăm de vorbă.

EU: *A fost OK seara?*

ALICE: *Câh, plicticoasă. Sper că a dumneavoastră a fost minunată.*

EU: *De ce plicticoasă?*

ALICE: *Mă cam plictisesc cu cei de vârsta mea. Prefer persoanele mai mature.*

Soția mea m-a strigat din dormitor:

— Steve, nu vii la culcare?

— Imediat.

Dar m-am lăsat purtat de conversație și am rămas online cu Alice până la trei dimineața.

•

Peste câteva zile, când mă dusesem împreună cu soția mea la vernisajul unei expoziții de pictură, am dat nas în nas cu Alice, la bufet. Purta mini și tocuri. Arăta extraordinar.

— Alice?! m-am mirat. Nu știam că vii și tu.

— Eu știam că veniți.

— Cum așa?

— Ați primit o invitație la vernisaj pe Facebook și ați confirmat.

— Și poți și tu să vezi?

— Da, totul se vede pe Facebook.

Am zâmbit, amuzat.

— Ce bei? am întrebat-o.

— Un Martini.

Am comandat pentru ea, după care am cerut două pahare cu vin.

— Sunteți cu cineva? s-a interesat Alice.

— Cu soția mea. De altfel, mă așteaptă, mă duc la ea.

Alice a făcut o figură dezamăgită.

— Cu-atât mai rău pentru mine, a zis.

În seara aceea, întorcându-mă de la vernisaj, mă aștepta un mesaj pe Facebook.

M-aș fi bucurat mult să fi putut bea un pahar, doar eu cu dumneavoastră.

După o lungă ezitare, am răspuns:

Mâine, la ora 16:00, la Barul Plaza?

Nu știu de unde mi-a venit ideea bizară de a-i sugera acel pahar la *Plaza.* Fără îndoială, fiindcă eram atras de Alice, dar și fiindcă gândul că-i puteam plăcea unei femei frumoase, de 25 de ani, mă flata. Iar *Plaza* cu siguranță ar fi fost ultimul

loc din New York unde m-aș fi dus să beau ceva: localul nu era genul meu și se afla exact în partea cealaltă a orașului față de cartierul meu. Deci, nu riscam să mă întâlnesc cu vreun cunoscut. Nu că mi-ar fi dat prin cap că avea să se întâmple mai știu eu ce între mine și Alice, dar pur și simplu nu-mi doream ca oamenii să intre la idei. La ora 16:00, la *Plaza* avea să fie cu adevărat liniște.

Când am intrat în bar, eram în egală măsură nervos și excitat. Mă aștepta cufundată într-un fotoliu. Am întrebat-o ce dorea, iar ea mi-a răspuns: „Pe tine, Steven".

Un ceas mai târziu, beat de-a binelea din cauza șampaniei, făceam dragoste cu ea într-o cameră de la *Plaza.* Au fost clipe de o intensitate nebunească. Nu cred să fi trăit vreodată așa ceva, nici măcar cu soția mea.

M-am întors acasă la zece seara, cu simțurile răvășite, cu inima zbătându-mi-se-n piept, dat peste cap de ceea ce tocmai mi se întâmplase. Păstram imaginile trupului pe care-l pătrunsesem, ale sânilor ei tari pe care-i mângâiasem, ale pielii ce mi se dăruise. Resimțeam o excitație de adolescent. Nu-mi mai înșelasem soția până atunci. Nici nu mi-aș fi închipuit că aș fi putut-o face vreodată. Îi judecasem întotdeauna cu severitate pe prietenii ori pe colegii mei care aveau aventuri extraconjugale. Însă nici măcar nu m-am gândit la toate acestea când am dus-o pe Alice în camera de hotel. Iar de ieșit, am ieșit cu un singur lucru în minte: s-o mai fac o dată. Mă simțeam atât de bine, încât îmi ziceam că nu era nimic rău în a-mi înșela nevasta. Nici măcar n-aveam senzația că aș fi făcut ceva rău. Pur și simplu trăiam. Pur și simplu.

Când am deschis ușa apartamentului, soția mea a și sărit cu gura la mine:

— Steven, pe unde-ai umblat? Am fost groaznic de-ngrijorată.

— Îmi pare rău, a fost o urgență la *Revistă,* dar am crezut c-o să termin mai devreme.

— Mă rog, ți-am lăsat cel puțin zece mesaje. Ai fi putut să mă suni, mi-a reproșat. Mai aveam puțin și sunam la poliție.

M-am dus în bucătărie ca să caut ceva de mâncare în frigider. Muream de foame. Am găsit o farfurie cu niște resturi de la masa de seară, le-am încălzit și am mâncat direct pe blatul de lucru. Soția mea trebăluia între masă și chiuvetă, făcând ordine după harababura lăsată de copii. Tot nu mă simțeam vinovat. Ci bine.

•

A doua zi dimineață, când a intrat la mine în birou pentru a-mi aduce corespondența, Alice mi-a zis pe un ton glumeț:

— Bună ziua, domnule Bergdorf.

— Alice, am murmurat, trebuie neapărat să te mai văd.

— Și eu vreau, Steven. Cât de repede, la mine acasă?

Și-a notat adresa pe un petic de hârtie pe care l-a așezat pe teancul de scrisori.

— Ajung diseară la șase. Vino când vrei.

Mi-am petrecut ziua într-o totală stare de surescitare. Când s-a făcut ora, am luat un taxi până pe Strada 100, unde locuia. M-am oprit cu două blocuri mai înainte, ca să cumpăr niște flori. Clădirea era veche și lipsită de personalitate. Interfonul era spart, dar ușa era deschisă. Am urcat pe jos două etaje, apoi am luat-o pe un coridor îngust până când am dat de apartament. Pe sonerie erau înscrise două nume, cărora nu le-am dat atenție, dar m-a neliniștit posibilitatea de a mai fi fost încă o persoană înăuntru. Am înțeles că nu era așa în momentul în care Alice mi-a deschis, pe jumătate goală.

— Locuiești cu cineva? am întrebat-o, îngrijorat că aș fi putut fi văzut.

— N-avem noi treabă, oricum nu e aici, mi-a răspuns Alice luându-mă de braț pentru a mă băga înăuntru și închizând ușa cu piciorul.

M-a dus până în camera ei, unde am rămas până seara târziu. A doua zi am luat-o de la capăt și tot așa și-n zilele următoare. Nu mă mai gândeam decât la ea, n-o mai voiam decât pe ea. Alice, tot timpul. Alice, peste tot.

După o săptămână, mi-a propus să ne întâlnim din nou la Barul *Plaza,* ca prima oară. Ideea mi s-a părut grozavă: am rezervat o cameră și am anunțat-o pe soția mea că trebuia să merg până la Washington unde rămâneam peste noapte. Nu și-a făcut probleme, iar mie totul mi se părea extraordinar de simplu.

Ne-am pilit la bar cu șampanie scumpă și am cinat la Palmeraie. Habar n-am de ce, dar țineam să o impresionez. Poate că era efectul prezenței la *Plaza.* Sau poate că mă simțeam mai liber așa. Cu soția mea, toată ziua numai bugetul, bugetul, bugetul. Totul trebuia făcut cu mare atenție: piața, ieșirile în oraș, alte cumpărături. Cea mai mică achiziție presupunea deliberări. Vacanțele de vară erau fixate dinainte, an de an: le petreceam într-o cabană din lemn, în apropiere de Lacul Champlain, cabană care aparținea părinților soției și unde stăteam claie peste grămadă împreună cu familia cumnatei mele. Propusesem deseori să mai schimbăm destinația, dar nevastă-mea îmi răspundea: „Copiilor le place acolo. Se joacă cu verii lor. Putem ajunge cu mașina, e practic, și-apoi nu e nevoie să plătim hotelul. De ce să facem cheltuieli inutile?”

La *Plaza,* care-mi ajunsese deja familiară, cinând numai eu și fata aceea de 25 de ani, îmi spuneam că soția mea nu știa să se bucure de viață.

— Stevie, m-asculți? m-a întrebat Alice desfăcându-și homarul.

— Numai pe tine te-ascult.

Somelierul ne-a umplut paharele cu un vin care avea un preț absurd. Cum sticla se termina, am mai comandat una. Alice mi-a spus:

— Stevie, știi ce-mi place la tine? Că ești bărbat adevărat, ai coaie, responsabilități și marafeți. M-am săturat de amărâștenii care-și numără banii și mă duc la pizzerii. Știi să fuți, știi să trăiești, mă faci fericită. O să vezi cum am să-ți mulțumesc.

Nu doar că Alice mă făcea fericit, dar în prezența ei eram în extaz. Alături de ea mă simțeam puternic, bărbat adevărat, când o duceam prin magazinele scumpe și-o răsfățăm. Aveam senzația că în sfârșit dovedeam că sunt bărbatul care intenționasem dintotdeauna să fiu.

Puteam cheltui fără să mă uit la bani: pusesem ceva deoparte, într-un cont despre care nu-i vorbisem soției și care era creditat din rambursările de taxe de la *Revistă,* de care nu mă atinsesem niciodată și în care se strânseseră, în ani, câteva mii bune de dolari.

* * *

În scurt timp, lumea a început să spună că m-am schimbat. Eram mai sigur pe mine, mai fericit. Mă apucasem să fac sport, slăbisem și astfel am găsit scuza de a-mi mai înnoi un pic garderoba, la sfatul lui Alice.

— Când ai avut timp de cumpărături? m-a întrebat soția mea când mi-a observat hainele noi.

— E un magazinaș aproape de birou. Chiar aveam nevoie, ajunsesem ridicol cu pantalonii ăia prea largi.

S-a strâmbat:

— S-ar zice că vrei să te dai mai tânăr.

— Încă n-am împlinit 50 de ani, deci sunt tânăr, nu?

Soția mea nu pricepea nimic. Cât despre mine, nu mai trăisem niciodată o asemenea poveste de dragoste, pentru că despre dragoste era vorba. Eram atât de legat de Alice, încât visam să divorțez cât mai rapid. Nu-mi mai vedeam viitorul decât alături de ea. Mă făcea să visez. La nevoie, mă imaginam locuind chiar în minusculul ei apartament. Cum însă soția mea nu bănuia absolut

nimic, m-am hotărât să nu grăbesc lucrurile: de ce să generez complicații când totul funcționa de minune? Preferam să-mi dedic energia și, mai ales, banii lui Alice: modul nostru de viață, însă, începea să mă coste scump, dar nici că-mi păsa. Sau nu voiam să-i dau atenție. Mă bucura enorm să-i fac plăcere. Ca să reușesc, a trebuit să-mi deschid un nou cont, cu plafon mai ridicat de creditare și, totodată, am făcut în așa fel încât să pot trece o parte dintre cinele noastre în zona cheltuielilor decontate de *Revistă.* Nu existau probleme, dar nici soluții.

La începutul lui mai 2013, am primit la redacție o scrisoare din partea primăriei din Orphea, care se oferea să-mi achite un weekend în Hamptons, în schimbul publicării unui articol despre festivalul de teatru în următorul număr al *Revistei Literare Newyorkeze,* care trebuia să apară la finele lui iunie. Adică exact la timp pentru a mai aduce spectatori. Era limpede că primăria se temea de o reducere a numărului acestora și se angaja chiar să cumpere trei pagini de publicitate în *Revistă.*

La un moment dat mă gândeam să organizez ceva special pentru Alice. Visam să o duc undeva pentru un weekend romantic. Nu-mi dădeam seama cum aș fi putut s-o fac cu soția și copiii pe cap, dar invitația schimbase datele problemei.

Când mi-am anunțat soția că trebuia să mă duc în weekend la Orphea în vederea unui articol, mi-a cerut s-o iau cu mine.

— E prea complicat, i-am răspuns.

— Complicat? O rog pe soră-mea să aibă grijă de copii. E o eternitate de când n-am mai fost și noi împreună într-un weekend, așa, ca doi îndrăgostiți.

I-aș fi răspuns că tocmai un weekend al îndrăgostiților îmi pregăteam, dar cu o altă femeie. M-am mulțumit cu o explicație încurcată:

— Știi bine că e tare complicat să amesteci serviciul cu viața privată. O să bârfească toată

lumea din redacție, ca să nu mai zic de cei de la contabilitate cărora nu le plac în niciun fel chestiile astea și-o să-mi facă o groază de mizerii pentru fiecare notă de plată de la restaurant.

— O să-mi plătesc partea mea singură, mi-a răspuns. Haide, Steven, nu fi încăpățânat!

— Imposibil. Nu vreau să pară că trag nu știu ce foloase. Nu complica lucrurile, Tracy.

— *Să complic lucrurile?* Dar ce complic? Steven, aveam ocazia să mai fim doar noi doi, să petrecem două zile într-un hotel minunat.

— Parcă n-ai ști că nu e nicio distracție. E o deplasare de serviciu. Crede-mă, numai să mă duc acolo n-am chef.

— Atunci de ce ții neapărat să te duci? Nu ziceai tu că n-o să mai pui niciodată piciorul prin Orphea? N-ai decât să trimiți pe altcineva în locul tău. Până la urmă, tu ești redactorul-șef!

— Trebuie să mă duc eu, nu altcineva, tocmai pentru că sunt redactorul-șef.

— Uite ce e, Steven, de la o vreme nu mai ești tu, cel pe care-l știam: nu mai vorbești cu mine, nu te mai atingi de mine, aproape că nu te mai văd, abia dacă te mai ocupi de copii și, chiar și când ești cu noi, parc-ai fi în altă parte. Ce se-ntâmplă?

Ne-am certat o vreme. Cel mai ciudat era că astfel de momente mă lăsau absolut indiferent. Nu-mi păsa de părerea soției mele și nici de nemulțumirile ei. Mă simțeam ajuns pe o poziție de forță: n-avea decât să plece unde voia dacă nu era satisfăcută. Pe mine mă aștepta o altă viață-n altă parte, cu o tânără de care eram îndrăgostit nebunește, și-mi ziceam deseori când mă gândeam la soția mea: „Dacă mă mai fute mult la cap cretina asta, chiar divorțez”.

Seara următoare, sub pretextul că trebuia să mă duc la Pittsburgh pentru o întrevedere cu un mare scriitor, am rezervat o cameră la *Plaza* – pentru care făcusem o pasiune – și am invitat-o pe Alice să ne întâlnim la Palmeraie ca să luăm cina și să

petrecem noaptea împreună. Ocazie de care am profitat pentru a-i anunța vestea bună despre weekendul pe care aveam să-l petrecem la Orphea, după care a urmat o noapte magică.

Numai că dimineață, când să părăsesc hotelul, recepționerul mi-a spus că aparatul refuza cardul din cauza soldului insuficient. Am simțit cum mi se strânge stomacul și cum mă năpădește o sudoare înghețată. Din fericire, Alice plecase la redacție, așa că n-a asistat la momentul meu de încurcătură.

Am telefonat imediat la bancă pentru a cere explicații și, de la celălalt capăt al firului, funcționarul m-a anunțat:

— Ați atins plafonul de 10.000 de dolari, domnule Bergdorf.

— Dar mai am un card de la dumneavoastră.

— Da, cardul Platinum. Cu plafonul de 25.000 de dolari, dar și acesta a fost depășit.

— Atunci încărcați-l din contul asociat.

— E în minus cu 15.000 de dolari.

Am intrat în panică.

— Vreți să spuneți că am descoperiți 45.000 de dolari la banca dumneavoastră?

— 58.480 de dolari mai precis, domnule Bergdorf. Fiindcă se mai adaugă 10.000 de dolari din alt card, plus taxele datorate.

— De ce nu m-ați prevenit mai devreme? m-am răstit.

— Gestionarea finanțelor dumneavoastră nu este treaba noastră, domnule, mi-a răspuns funcționarul, fără a-și pierde calmul.

Mi-am zis că e un idiot și că nevastă-mea nu m-ar fi lăsat niciodată să ajung într-o asemenea situație. Mereu îmi atrăgea atenția asupra bugetului. M-am decis să las rezolvarea problemei pe mai târziu, fiindcă nimic nu trebuia să-mi strice weekendul cu Alice și, cum individul de la bancă m-a informat că aveam dreptul la un nou card, am acceptat pe loc.

Trebuia totuși să fiu atent la cheltuieli și, mai ales, să-mi plătesc noaptea petrecută la *Plaza,* ceea ce am și făcut, utilizând cardul de la *Revista Literară Newyorkeză.* A fost cea dintâi dintr-o serie de erori pe care urma să le comit.

PARTEA A DOUA

SPRE SUPRAFAȚĂ

-4

Secrete

VINERI, 11 IULIE – DUMINICĂ, 13 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Vineri, 11 iulie 2014

Cu 15 zile înainte de premieră

Îmi beam cafeaua împreună cu Anna, în cartierul de pe faleza din Orphea, așteptându-l pe Derek.

— Deci, până la urmă l-ai lăsat pe Kirk Harvey în California? m-a întrebat Anna după ce i-am povestit ce se întâmplase la Los Angeles.

— Individul e un mincinos, am spus.

A apărut și Derek. Părea preocupat de ceva.

— Maiorul McKenna e pornit rău împotriva ta, mi-a explicat. După ce i-ai făcut lui Harvey, era cât pe ce să fii dat afară. Sub niciun motiv nu trebuie să te mai apropii de el.

— Știu, i-am răspuns. Oricum, nu există niciun risc. Kirk Harvey e la Los Angeles.

— Primarul vrea să ne vadă, ne-a anunțat Anna. Îmi închipui că vrea să ne tragă o săpuneală.

După privirea pe care mi-a aruncat-o primarul Brown când am intrat toți trei în biroul lui, am înțeles că Anna avusese dreptate.

— Am fost informat despre ce i-ați făcut bietului Kirk Harvey, domnule căpitan Rosenberg.

Nu e demn de funcția dumneavoastră.

— Individul voia să ne tragă pe sfoară, nu are nicio informație valabilă privitoare la ancheta din 1994.

— Știți asta fiindcă nu a vorbit sub tortură? m-a ironizat primarul.

— Domnule primar, am avut un moment în care m-au lăsat nervii, regret, dar…

Brown nu m-a lăsat să termin fraza:

— Mă scârbiți, domnule Rosenberg. Deja vi s-a atras atenția. Dacă vă atingeți fie și de un fir de păr al acestui om, vă distrug.

În clipa aceea, secretara primarului a anunțat prin interfon apariția iminentă a lui Kirk Harvey.

— Totuși, l-ați chemat? m-am arătat stupefiat.

— Spectacolul lui e extraordinar, s-a justificat primarul.

— Ba nu e decât o escrocherie! am exclamat.

Ușa biroului s-a deschis dintr-odată și Kirk Harvey și-a făcut apariția. Văzându-mă, a început să urle:

— Omul ăsta n-are dreptul să fie aici, în prezența mea! M-a omorât în bătaie fără niciun motiv!

— N-ai de ce să te temi, Kirk, l-a asigurat primarul. Ești sub protecția mea. Căpitanul Rosenberg și colegii lui tocmai plecau.

Brown ne-a invitat să părăsim biroul, ceea ce am și făcut pentru a nu agrava situația.

Chiar după plecarea noastră, în biroul primarului a sosit Meta Ostrovski. Intrând în încăpere, s-a uitat o clipă disprețuitor la Harvey, după care s-a prezentat:

— Sunt Meta Ostrovski, criticul cel mai temut și mai celebru din această țară.

— Aha, te știu! l-a fulgerat Kirk din priviri. Băi, otravă! Băi, broscoiule! M-ai băgat în pământ acum douăzeci de ani!

— Ce crezi, c-am uitat ticăloșia aia a ta de piesă absolut nulă, cu care ne-ai spart urechile în toate

serile festivalului, după *Unchiul Vania*? Un spectacol atât de prost, încât puținii spectatori care mai rămăseseră în sală au orbit din cauza asta.

— Ia, ciocu' mic, c-am scris cea mai mare piesă de teatru din ultima sută de ani!

— Cum de-ndrăznești să-ți aduci laude singur?! a sărit în sus Ostrovski. Numai un *Critic* poate să decidă dacă e bună ori proastă. Numai eu am calitatea de a hotărî dacă merită ceva piesa ta. Iar judecata mea va fi implacabilă!

— Și veți spune că este o piesă de teatru extraordinară! a explodat primarul Brown, roșu de mânie, intervenind între cei doi. Trebuie să vă reamintesc înțelegerea noastră, domnule Ostrovski?

— Mi-ați vorbit despre o piesă de teatru ieșită din comun! a protestat criticul. Nu de ultima oroare de pe lume, semnată de Kirk Harvey!

— Da' cine te-a invitat p-aici, băi, grămadă de fiere? s-a revoltat Harvey.

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu mine? s-a arătat jignit Ostrovski, ducându-și mâna la gură. Pot să-ți ruinez cariera doar pocnind din degete!

— Ia mai terminați amândoi cu prostiile! a urlat Brown. Asta e spectacolul pe care vreți să-l arătați jurnaliștilor?

Primarul țipase atât de tare că se cutremuraseră pereții. S-a lăsat o tăcere mormântală. Ostrovski și Harvey au luat o mutră plouată și și-au fixat privirile în vârful pantofilor. Primarul și-a aranjat gulerul hainei și, pe un ton pe care-l voia calm, l-a întrebat pe Kirk:

— Unde e restul trupei?

— Actori n-am încă.

— Cum adică, *actori n-ai încă*?

— Castingul îl voi face aici, în Orphea, i-a explicat Harvey.

Brown a făcut ochii mari, încremenit:

— Cum adică *faci castingul aici*? Premiera va fi peste cincisprezece zile!

— Nu-ți face griji, Alan, a încercat Harvey să-l liniștească. O să pregătesc totul în weekend. Luni audiția, joi prima repetiție.

— Joi? a repetat Brown, părând că se sufocă. Asta îți lasă exact zece zile pentru a monta spectacolul care ar trebui să fie bijuteria festivalului!

— Mai mult decât destul. Am repetat douăzeci de ani. Ai încredere, Alan, spectacolul va avea un asemenea răsunet, încât se va vorbi în toată țara despre festivalul tău de rahat.

— Pe cuvântul meu, Kirk, în anii ăștia te-ai țicnit de tot! a urlat iarăși Brown, scos din fire. Anulez totul! Eșecul îl mai pot suporta, umilirea nu.

Ostrovski a rânjit, pe când Harvey a scos din buzunar o foaie de hârtie mototolită pe care a desfăcut-o și i-a fluturat-o pe sub nas primarului:

— Ai semnat angajamentul, pui de lele! Și ești obligat să mă lași să joc!

O angajată a primăriei a deschis o ușă laterală:

— Domnule primar, sala de conferințe e plină de jurnaliști care încep să-și piardă răbdarea. Solicită să faceți anunțul acela de maximă importanță.

Brown a oftat: nu mai putea da înapoi.

* * *

Steven Bergdorf a intrat în sediul primăriei și a anunțat la recepție că sosise, pentru a fi condus în sala de conferințe. Și-a spus numele funcționarei, a întrebat dacă trebuia să semneze într-un registru, s-a asigurat că instituția era dotată cu camere de supraveghere care să-l filmeze: conferința de presă avea să fie alibiul lui. Venise ziua cea mare: o va omorî pe Alice.

În dimineața aceea plecase de acasă ca și când s-ar fi dus la serviciu. Soției sale îi spusese doar că lua mașina ca să meargă la o conferință de presă undeva, într-un cartier mărginaș. Trecuse pe la Alice ca s-o ia și pe ea: când îi pusese valiza în

portbagaj, aceasta nu observase că înăuntru nu mai existau și alte bagaje. Ațipise rapid și dormise tot drumul, ghemuită alături de el. Repede, gândurile ucigașe ale lui Steven se estompaseră. I se părea atât de blândă în somn: cum de-i putuse da prin cap s-o ucidă? Până la urmă a râs de sine însuși: nici măcar nu știa cum se procedează când vrei să iei viața cuiva! Pe măsură ce automobilul înghițea kilometri, starea de spirit i se schimbase: era bucuros că era acolo, împreună cu ea. O iubea, chiar dacă lucrurile nu mai mergeau atât de bine între ei. Profitând de drum pentru a reflecta, s-a decis până la urmă să rupă relația cu ea încă din acea zi. Se vor plimba prin cartierul de pe faleză, îi va explica faptul că așa nu mai putea continua, că era cazul să se despartă, iar ea va înțelege. Și-apoi, dacă el sesizase că relația lor nu mai era ca la început, Alice sigur o simțea și ea la fel de bine. Doar erau adulți. Se vor despărți și vor rămâne prieteni. Se vor întoarce pe seară la New York și totul va reintra în normal. Ce mult i se părea că mai era până seara! Avea nevoie să regăsească stabilitatea și calmul vieții de familie. Se grăbea să recupereze vacanța din cabana de pe malul Lacului Champlain și pe soția sa ocupându-se de cheltuieli cum o făcuse dintotdeauna, cu atâta abilitate.

Alice s-a trezit în momentul în care intrau în Orphea.

— Ai dormit bine? a întrebat-o tandru Steven.

— Nu chiar, sunt ruptă de oboseală. Mă bucur la gândul că-mi voi putea face siesta la hotel. Au niște paturi atât de confortabile! Sper că vom avea aceeași cameră ca anul trecut: 312. Pe-aia o să le-o ceri Steven, da?

— La hotel? s-a crispat Steven.

— Păi, da! Sper că mergem direct la Hotelul Palatul de la Lac. Steven, fie-ți milă, nu-mi spune că ești un zgârie-brânză și-ai luat cameră într-un motel pentru țărănoi! N-aș putea suporta ceva atât de vulgar.

Cu un nod în stomac, Steven a tras pe dreapta și a oprit motorul.

— Alice, i-a zis hotărât, trebuie să stăm de vorbă.

— Ce te-a apucat Steven, iubițel? Ești groaznic de palid!

Bărbatul a tras adânc aer în piept și a început:

— Nu am planificat să ne petrecem weekendul împreună. Vreau să ne despărțim.

Imediat ce a mărturisit, s-a simțit mult mai bine. Alice l-a privit surprinsă, după care a izbucnit în râs.

— Stevie, era cât pe ce să te cred! Dumnezeule, ce m-ai speriat…

— Alice, nu glumesc, a repetat ferm Steven. Nici măcar bagaje nu mi-am luat. Am venit aici special ca s-o terminăm.

Alice s-a întors și a observat că, într-adevăr, în portbagaj nu erau alte valize decât a ei.

— Steven, ce te-a apucat? Atunci de ce mi-ai mai spus că mă inviți cu tine în weekend, dacă nu era decât pentru a ne despărți?

— Fiindcă ieri așa mă gândeam, să te invit în weekend cu mine. Dar, până la urmă, am înțeles că trebuie să punem capăt relației noastre. A devenit toxică.

— Toxică? Ce tot spui, Stevie?

— Alice, pe tine nu te interesează decât cartea ta și cadourile pe care le primești din partea mea. Abia dacă mai facem dragoste. Hai, c-ai profitat suficient de mine.

— Aha, deci numai curul meu te interesează?

— Alice, hotărârea e luată. N-are niciun rost să cauți nod în papură. De altfel, nici n-ar fi trebuit să dau pe aici. Hai înapoi la New York.

A pornit din nou motorul și a început să facă manevra de întoarcere.

— Adresa de e-mail a nevesti-tii e tot tracy.bergdorf@lightmail.com? a întrebat atunci

Alice pe un ton calm, începând să tasteze pe telefonul mobil.

— De unde-i știi adresa? a țipat Steven.

— Cred că are și ea dreptul să afle ce mi-ai făcut. Și-o să afle toată lumea.

— N-ai cum să dovedești nimic!

— Tu va trebui, Steven, să dovedești că n-ai făcut nimic. Știi foarte bine cum merg lucrurile astea. O să mă duc la poliție și-o să le arăt mesajele tale de pe Facebook. O să le explic cum mi-ai întins capcana, cum mi-ai dat întâlnire la *Plaza* unde m-ai îmbătat înainte de a abuza de mine în camera de hotel. O să le spun că eram la cheremul tău și că n-am îndrăznit să spun nimic nimănui, fiindcă mi-era frică să nu-mi faci și mie ce i-ai făcut lui Stephanie Mailer.

— Ce i-am făcut lui Stephanie?

— Cum ai abuzat de ea înainte să o dai afară când a vrut s-o rupă cu tine!

— N-am făcut niciodată așa ceva cu ea!

— Dovedește-o! a țipat Alice cu privirea încărcată de ură. O să spun la poliție că Stephanie mi s-a confesat, că mi-a mărturisit la câte-ai supus-o, că-i era frică de tine. Marți, nu era poliția la tine-n birou? Vai, Doamne, sper că nu ești deja pe lista lor de suspecți!

Împietrit, Steven și-a lăsat capul pe volan. Era băgat cu totul în corzi. Alice l-a bătut pe umăr cu un aer binevoitor, înainte de a-i murmura la ureche:

— Steven, acum întorci mașina și mă duci la Hotelul Palatul de la Lac. Camera 312, ții minte, da? Și-o să-mi dăruiești un weekend de vis, așa cum mi-ai promis. Și dacă te vei purta drăguț, poate că te voi lăsa să dormi în pat, nu pe covor.

Steven n-a avut de ales, era obligat s-o asculte. Așa că s-a oprit la Hotelul Palatul de la Lac. Fără un ban în contul personal, a înmânat cardul de la *Revistă* ca garanție. Camera 312 era un apartament de 900 de dolari pe noapte. Alice avea chef să-și

facă siesta, așa că a lăsat-o la hotel și s-a dus la conferința de presă de la primărie. Prezența lui acolo putea justifica utilizarea contului *Revistei,* în caz că i s-ar fi adresat întrebări de la contabilitate. Și mai ales din partea poliției, dacă vor veni să-l interogheze după ce vor fi descoperit cadavrul lui Alice. Va declara că se afla acolo pentru conferința de presă – ceea ce putea confirma toată lumea – și că nu știa că Alice era și ea pe acolo. În timp ce străbătea coridoarele primăriei spre sala de conferințe, a încercat să găsească o modalitate eficientă de a o omorî. Pentru moment, se gândea să-i pună șoricioaică în mâncare. Numai că asta presupunea să nu fi fost văzuți împreună în public, or, la hotel așa sosiseră. A înțeles că se alesese praful de alibiul lui.

Un funcționar municipal i-a făcut semn, smulgându-l din gânduri, și l-a introdus într-o sală plină ochi, în care jurnaliștii îl ascultau cu atenție pe primarul Brown care tocmai își termina introducerea:

— Iată de ce sunt foarte bucuros să vă anunț că *Noaptea neagră,* cea mai nouă creație a regizorului Kirk Harvey, va fi jucată în avanpremieră mondială în cadrul festivalului nostru.

Era așezat la o masă lungă, în fața auditoriului. Steven a observat uluit că în stânga primarului se afla Meta Ostrovski, iar în dreapta Kirk Harvey care, ultima oară când îl văzuse, era comandantul poliției orășenești. Acesta din urmă a luat cuvântul:

— Pregătesc de douăzeci de ani *Noaptea neagră* și sunt foarte mândru că publicul poate în sfârșit descoperi această bijuterie ce suscită deja entuziasmul celor mai importanți critici de teatru ai țării, printre care legendarul Meta Ostrovski, aici de față, care ne va spune ce părere are despre această operă de artă.

Gândindu-se la vacanța de la Hotelul Palatul de la Lac, plătită din banii contribuabililor din Orphea, Ostrovski a zâmbit, aprobând din cap,

către mulțimea de fotografi care-l mitraliau cu blițurile.

— O piesă uriașă, prieteni, absolut uriașă, i-a asigurat. De o rară calitate. Și știți că sunt zgârcit cu complimentele. Dar aici avem ceva deosebit! Reînnoirea teatrului mondial!

Steven se întreba ce-o căuta Ostrovski pe acolo. Pe estradă, Kirk Harvey, aţâţat de buna primire, a continuat:

— Excepționalul spectacolului se datorează și faptului că va fi interpretat de actori din această regiune. Am refuzat cei mai mari actori de pe Broadway și de la Hollywood, pentru a da o șansă locuitorilor din Orphea.

— Vreți să spuneți că pe scenă vor fi actori amatori? l-a întrerupt Michael Bird, prezent și el în rândul asistenței.

— Nu fiți necioplit, s-a enervat Kirk. Vreau să spun: actori adevărați!

— O trupă de amatori și un regizor necunoscut, chiar c-a dat lovitura primarul Brown! a constatat sec Michael Bird.

Au izbucnit hohote de râs și vacarmul a umplut sala. Decis să limiteze pagubele, primarul a declarat:

— Kirk Harvey propune o performanță extraordinară.

— Performanțele astea calcă pe nervi pe toată lumea, i-a răspuns o jurnalistă de la un post de radio local.

— Marele anunț se transformă într-o mare păcăleală, a spus cu părere de rău Michael Bird. Cred că spectacolul nu are nimic senzațional. Primarul Brown încearcă prin toate mijloacele să salveze festivalul și, mai ales, alegerile din toamnă, dar nu e nimeni atât de fraier!

Kirk a strigat:

— Excepționalul spectacolului constă în niște dezvăluiri răsunătoare! Nu toate detaliile cvadruplul asasinat din 1994 au fost scoase la

lumină. Lăsându-mă să joc spectacolul, primarul Brown va permite ridicarea vălului și descoperirea întregului adevăr.

De acum, cei de față erau ca și cuceriți.

— Am făcut o înțelegere, Kirk și cu mine, a explicat Brown care ar fi preferat să treacă sub tăcere amănuntul, dar care astfel găsea modalitatea de a convinge jurnaliștii. În schimbul dreptului de a juca spectacolul, Kirk va oferi poliției informații pe care numai el le deține.

— În seara premierei, a precizat Kirk. Nu voi divulga nimic înainte și nici nu se pune problema ca, odată ce poliția se va afla în posesia informațiilor, să mi se interzică să joc capodopera.

— În seara premierei, a repetat Brown. Așadar, sper ca publicul să vină în număr mare pentru a susține acest spectacol care va permite restabilirea adevărului.

Cuvintele au fost urmate de o clipă de tăcere, cei prezenți au înmărmurit, după care jurnaliștii, simțind că ajunseseră în posesia unei informații de importanță capitală, au început dintr-odată să se agite zgomotos.

* * *

În biroul ei de la comisariatul din Orphea, Anna adusese un televizor și un videoplayer VHS.

— Am obținut de la Buzz Leonard caseta video a spectacolului din 1994, mi-a explicat. Aș vrea s-o vedem – poate că vom descoperi ceva interesant.

— A fost utilă vizita la Buzz? am întrebat-o.

— Foarte, mi-a răspuns Derek pe un ton entuziasmat. În primul rând, Leonard ne-a vorbit despre o altercație dintre Kirk Harvey și primarul Gordon. Harvey dorea să joace spectacolul în festival, iar Gordon i-ar fi spus: „Cât trăiesc eu, spectacolul ăsta n-o să-l joci”. După care primarul a fost ucis, iar Harvey și-a putut urca pe scenă creația.

— Adică el l-ar fi ucis pe primar? am mai întrebat.

Derek nu era convins.

— Nu știu. Mi se pare cam prea de tot să omori primarul, familia lui și o biată femeie care făcea jogging doar pentru un spectacol.

— Harvey era comandantul poliției, a intervenit Anna. Meghan l-ar fi recunoscut cu siguranță dacă l-ar fi văzut ieșind de la familia Gordon, deci n-ar fi avut de ales și-ar fi fost obligat s-o omoare și pe ea. S-ar lega…

— Nu, zău! a contrazis-o Derek. Și-atunci, înainte de începerea spectacolului, pe 26 iulie, Harvey ar mai fi trebuit și să ia microfonul și să anunțe în sală: „Doamnelor și domnilor, eu i-am masacrat pe toți!”

Am râs imaginându-mi tabloul.

— Kirk Harvey e suficient de țicnit ca să facă o chestie de felul ăsta, am spus.

Derek s-a uitat la tabla magnetică pe care adăugam elementele pe măsură ce ancheta înainta.

— De-acum știm că banii primarului proveneau din mită din partea antreprenorilor din zonă, nu a lui Ted Tennenbaum, a zis. Dar, chiar dacă nu erau destinate primarului, tot aș vrea să știu unde se duceau sumele mari extrase din contul lui Tennenbaum.

— Pe de altă parte, am adăugat, rămâne întrebarea legată de mașina lui, văzută pe stradă în momentul când au fost comise crimele. Camioneta îi aparținea, martorul a fost clar în acest sens. A putut Buzz Leonard confirma faptul că Ted Tennenbaum a lipsit de la Teatrul Mare la ora asasinatului, după cum am stabilit la vremea aceea?

— Da, Jesse, a confirmat. Pe de altă parte, a reieșit că nu a fost singurul care a dispărut în mod misterios cam o jumătate de ceas. Închipuie-ți că Charlotte, care juca în spectacol și era și iubita lui Kirk Harvey…

— Superba iubită care l-a părăsit?

— Chiar ea. Ei bine, Buzz Leonard ne-a asigurat că a lipsit între orele 19:00 și 19:30. Adică în timpul comiterii crimelor. Și s-a întors cu pantofii uzi leoarcă.

— Vrei să zici: uzi de parcă ar fi trecut prin iarba din grădina primarului Gordon, unde se spărsese furtunul?

— Exact, a zâmbit Derek, amuzat că-mi aminteam amănuntul. Așteaptă, nu e tot: respectiva Charlotte l-a părăsit pe Harvey pentru Alan Brown. A fost dragoste la prima vedere, s-au căsătorit și uite-i și acum împreună.

— Ei, lasă-mă! am exclamat.

M-am uitat la documentele descoperite în depozitul lui Stephanie și lipite pe perete. Era acolo biletul de avion pentru Los Angeles și notița *De găsit Kirk Harvey.* Zis și făcut. Harvey să-i fi spus însă ei mai multe decât nouă? Privirea mi s-a oprit apoi la articolul decupat din *Orphea Chronicle,* a cărei imagine de pe prima pagină, încercuită cu roșu, ne arăta pe Derek și pe mine privind cearșaful care o acoperea pe Meghan Padalin, în fața casei primarului Gordon, și chiar în spatele nostru pe Kirk Harvey și pe Alan Brown. Aceștia se uitau unul la altul. Sau poate că stăteau de vorbă. M-am mai uitat o dată. Și am observat mâna lui Brown. Părea a arăta cifra trei. Să fi făcut semn cuiva? Lui Harvey? Sub fotografie, scrisul lui Stephanie cu pix roșu: *Ceea ce nimeni nu a văzut.*

— Ce e? m-a întrebat Derek.

Am răspuns tot cu o întrebare:

— Ce au în comun Kirk Harvey și Alan Brown?

— Pe Charlotte Brown.

— Pe Charlotte Brown, am aprobat. Știu că la vremea aceea, experții ne-au asigurat că a fost vorba despre un bărbat, dar nu s-ar fi putut înșela? N-ar fi putut fi criminalul și o femeie? Oare asta nu am văzut în 1994?

După care am trecut la vizionarea minuțioasă a casetei video a spectacolului din 1994. Calitatea imaginilor nu era foarte bună, iar camera urmărise numai scena. Publicul nu se vedea deloc. Dar înregistrarea începea cu momentul oficial al deschiderii festivalului. Viceprimarul Alan Brown putea fi văzut urcând pe scenă cu un aer încurcat, apropiindu-se de microfon. Pentru o clipă, sunetul s-a dereglat. Lui Brown părea că îi este cald. După un moment de ezitare, a desfăcut o foaie de hârtie pe care o scosese din buzunar și pe care probabil își făcuse niște însemnări pe locul lui din sală: *„Doamnelor și domnilor, a zis, voi lua cuvântul în locul primarului Gordon care, în această seară, nu este aici. Mărturisesc că speram să fie printre noi, și, din păcate, din acest motiv n-am pregătit un discurs. Mă voi limita deci, pur și simplu, să urez bun venit…”*

— Stop, i-a strigat dintr-odată Anna lui Derek, care mânuia aparatul. Priviți!

Imaginea a încremenit. Alan Brown putea fi văzut singur, pe scenă, cu foaia de hârtie în mână. Anna s-a ridicat și s-a dus să ia o fotografie de pe perete, găsită tot în acel depozit. Era exact același tablou: Brown în fața microfonului, cu foaia-n mână, imagine încercuită cu roșu de Stephanie.

— Fotografia e scoasă de pe casetă, a spus Anna.

— Deci Stephanie a văzut-o, am șoptit. Cine i-o fi dat-o?

— Stephanie a murit și tot e cu un pas înaintea noastră, a oftat Derek. De ce să fi încercuit foaia de hârtie?

Am ascultat și restul discursului, dar nu prezenta niciun interes. Stephanie încercuise foaia de hârtie pentru discursul lui Brown sau pentru ceea ce scria pe ea?

* * *

Ostrovski mergea pe Bendham Road. Nu reușise să dea de Stephanie: telefonul acesteia era mereu

închis. Să-și fi schimbat numărul? De ce nu răspundea? S-a hotărât să se ducă la ea acasă. A fost atent la numerele clădirilor, verificând adresa exactă, notată în carnetul cu coperte de piele de care nu se despărțea niciodată. Până la urmă a ajuns în fața imobilului și s-a oprit încremenit: acesta părea să fi ars, iar accesul era oprit cu benzi de siguranță ale poliției.

În acea clipă a zărit o mașină de patrulă, care urca încet strada, și i-a făcut semn polițistului dinăuntru.

La volan era agentul șef adjunct Montagne care a oprit și a coborât geamul.

— Aveți vreo problemă, domnule? l-a întrebat acesta pe Ostrovski.

— Ce s-a întâmplat aici?

— A fost un incendiu. De ce?

— Căutam pe cineva care locuia aici. Se numește Stephanie Mailer.

— Stephanie Mailer? A fost ucisă. De unde veniți?

Ostrovski a rămas înmărmurit. Montagne a ridicat geamul și a plecat în direcția străzii principale. La stația radio era anunțată o ceartă într-un cuplu, în parcarea dinspre faleză. Se afla foarte aproape de respectivul loc. A anunțat operatorul că ajunge imediat și a pornit sirena și girofarul. Peste un minut era în parcare. În mijlocul acesteia se afla un Porsche negru, cu ambele uși deschise: o tânără fugea către dig, urmată greoi de un individ înalt care i-ar fi putut fi tată. Montagne a claxonat puternic, un stol de pescăruși și-a luat zborul, iar cei doi s-au oprit dintr-odată. Fata părea amuzată.

— Bravo, Dakota! a tunat Jerry Eden. Uite c-au apărut și sticleții! Începe bine!

— Poliția din Orphea! Nu mișcați! a strigat Montagne. Am primit un apel ce viza o ceartă de cuplu.

— De cuplu? a repetat bărbatul, nedumerit. Asta chiar e bună! E fata mea!

— E tatăl tău? a întrebat-o Montagne pe tânără.

— Din păcate, da, domnule.

— De unde veniți?

— Din Manhattan, a răspuns Jerry.

Montagne le-a verificat actele de identitate și-a mai întrebat-o pe Dakota:

— De ce alergai așa?

— Voiam să dispar.

— De unde să dispari?

— Din viață, domnule.

— A fost violent tatăl tău cu tine? a întrebat-o Montagne.

— Eu să fiu violent? a exclamat Jerry.

— Domnule, vă rog să păstrați tăcerea, i-a ordonat sec Montagne. Nu cu dumneavoastră vorbeam.

A luat-o deoparte pe Dakota și a repetat întrebarea. Fata a început să plângă:

— Nu, sigur că nu, tata nu s-a atins de mine, a explicat printre suspine.

— Atunci de ce ești în starea asta?

— De un an sunt așa.

— De ce?

— Ar fi prea mult de explicat.

Montagne n-a mai insistat și i-a lăsat să plece.

— Faceți-vă copiii voștri și-o să vedeți! a țipat Jerry Eden trântind portiera, înainte de a demara cu zgomot și de a ieși din parcare. Peste câteva minute, ajungea împreună cu Dakota la Hotelul Palatul de la Lac, unde rezervase un apartament. Parcă într-o lungă procesiune rituală, angajații hotelului i-au condus în apartamentul 308.

•

În apartamentul vecin, la 301, Ostrovski, care se întorsese în cameră, se întinsese în pat cu o ramă în mâini, încadrată de aceasta se găsea fotografia unei femei radioase. Era Meghan Padalin. A contemplat îndelung imaginea, apoi a șoptit: „O să

descopăr cine ți-a făcut asta. Îți promit”. Apoi a sărutat sticla care-i despărțea.

•

În apartamentul 312, pe când Alice era la baie, Steven Bergdorf, cu ochii sclipind, era adâncit în gânduri: povestea asta cu obținerea de informații pentru o anchetă a poliției, în schimbul unui spectacol de teatru, era absolut unică în întreaga istorie a culturii. Instinctul îi recomanda să mai rămână o vreme în Orphea. Nu doar din cauza excitației sale jurnalistice, dar și fiindcă își spunea că încă vreo câteva zile i-ar fi lăsat timp să rezolve chestiunea afectivă dintre el și Alice. Așa că a ieșit pe terasă ca să-l sune în liniște pe adjunctul său, Skip Nalan, la redacția *Revistei Literare Newyokeze.*

— Voi lipsi câteva zile pentru ceea ce aș numi cazul secolului, i-a explicat lui Skip înainte de a-i da amănunte legat de scena la care tocmai asistase. Un șef de poliție ajuns regizor își va juca spectacolul în schimbul unor dezvăluiri despre o crimă de acum douăzeci de ani, caz pe care toată lumea îl credea închis. Îți voi trimite un reportaj de la fața locului, pe care se vor bate cititorii și care ne va tripla vânzările.

— Stai cât e nevoie, i-a răspuns Skip. Crezi că e ceva serios?

— Serios? Nici nu-ți poți imagina! E ceva foarte important!

După care și-a sunat soția, pe Tracy, explicându-i că va lipsi câteva zile pentru aceleași motive pe care i le expusese și lui Skip puțin mai înainte. După un moment de tăcere, Tracy l-a întrebat neliniștită:

— Steven, despre ce e vorba?

— Despre o ciudățenie de piesă de teatru, draga mea, tocmai ți-am explicat. E o ocazie unică pentru *Revistă,* știi doar că acum abonamentele sunt în cădere liberă.

— Nu, voiam să spun: ce se-ntâmplă cu tine? Ceva nu merge cum ar trebui și văd bine lucrul ăsta. Nu mai ești același. M-au sunat de la bancă și mi-au comunicat că nu mai ai bani în cont.

— În contul meu? și-a pierdut Steven suflul.

— Da, în contul tău bancar, a repetat Tracy.

Era prea liniștită pentru a fi aflat că și contul de depuneri al familiei era la fel de gol. Steven știa însă că era doar o chestiune de timp până când avea să descopere. S-a străduit să rămână calm.

— A, da, știu despre ce este vorba, am reușit într-un târziu să dau de directorul băncii la telefon. S-a produs o eroare în realizarea unei tranzacții. Acum totul e-n ordine.

— Steven, fă ce ai de făcut la Orphea și sper că după aceea lucrurile se vor îndrepta.

— Tracy, îți promit că se vor îndrepta și că va fi mult mai bine.

A închis. Spectacolul acesta era un dar divin: putea pune totul la punct cu Alice. Fusese totuși prea brutal. Și, mai ales, lipsit de eleganță: să faci așa ceva într-o mașină…!

Îi va explica totul cu răbdare, iar ea va înțelege. Până la urmă, poate că nu era nevoie să o omoare. Totul avea să se aranjeze.

STEVEN BERGDORF

Weekendul pe care l-am petrecut în mai 2013 la Orphea, împreună cu Alice, a fost absolut minunat, inspirându-mi în treacăt un articol ditirambic pentru *Revista Literară Newyorkeză,* în care invitam cititorii să dea fuga acolo și pe care l-am intitulat *Cel mai mic dintre marile festivaluri.*

În august a trebuit să o abandonez pe Alice pentru a merge în vacanța tradițională a familiei, în cabana aceea din lemn, de tot rahatul, la lacul Champlain. Trei ore în mașină, în ambuteiaje, cu copiii țipând și nevasta cu fundu-n sus, pentru a descoperi cu groază, intrând în casă, că o veveriță

pătrunsese prin șemineu și se ghemuise acolo. Pagubele erau minime, rosese doar câteva picioare de scaune și cablul de la televizor, își făcuse nevoile pe covor și până la urmă murise de foame în living. Micul cadavru puțea înfiorător în toată casa.

Ne-am început vacanța cu trei ore de curățenie intensivă.

— *Mai bine ne-am fi dus în orașul unde te simți cel mai bine din lume!* a bombănit soția mea, cu sudoarea scurgându-i-se pe frunte după ce frecase îndrăcit la covorul plin de excremente.

Era încă supărată pe mine fiindcă nu o luasem în weekendul de la Orphea. Începusem să mă întreb dacă nu cumva intrase la bănuieli. Degeaba-mi spuneam că eram gata să divorțez pentru Alice, situația din acel moment îmi convenea: eram împreună cu Alice fără a trece prin toate mizeriile pe care le implică un divorț. Uneori recunoșteam că nu eram decât un laș. Cam ca toți bărbații, în fond. Dacă tot ne-a dat bunul Dumnezeu o pereche de coaie a fost tocmai fiindcă ne lipsea curajul.

Vacanța aceea a fost pentru mine un infern. Îmi lipsea Alice. Zilnic mă dedicam unor îndelungi ședințe de „mers pe jos”, ca să pot să scap de ceilalți și să o sun. Plecam prin pădure și mă opream după un sfert de oră. Mă așezam pe o buturugă, cu fața spre râu, o sunam și stăteam de fiecare dată de vorbă mai bine de un ceas. Conversațiile s-ar fi putut prelungi încă și mai mult, dacă nu m-aș fi simțit obligat să mă întorc la cabană, neavând cum să-mi motivez exercițiul fizic mai mult de o oră și jumătate.

Din fericire, o urgență reală la *Revistă* m-a obligat să mă întorc la New York cu autocarul, cu o zi înaintea restului familiei. Dispuneam de o noapte complet liberă cu Alice. Și-am petrecut-o la ea. Am mâncat pizza la cină și, în pat, am făcut dragoste de patru ori. Până la urmă a adormit. Era aproape de miezul nopții. Mi-era sete, așa că am

ieșit din dormitor doar într-un tricou prea scurt și-n chiloți, ca să mă duc în bucătărie după apă. Acolo am dat nas în nas cu colega de apartament a lui Alice care, am descoperit cu groază, era una dintre jurnalistele mele: Stephanie Mailer.

— Stephanie?! am șoptit, simțind că mă sufoc.

— Domnule Bergdorf?! mi-a răspuns la fel de uimită ca mine.

M-a privit lung în ținuta aceea ridicolă și s-a abținut cu greu să nu izbucnească în râs.

— Vasăzică tu erai colega de apartament?

— Vasăzică dumneavoastră erați iubițelul pe care-l auzeam prin perete?

M-am simțit tare încurcat și m-am făcut roșu până-n vârful urechilor.

— Nu vă faceți griji, domnule Bergdorf, mi-a promis plecând din bucătărie, nu voi spune nimic nimănui. Ce faceți vă privește doar pe dumneavoastră.

Stephanie Mailer era o femeie de o excelentă calitate. A doua zi, când ne-am întâlnit la redacție, s-a comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De altfel, n-a amintit vreodată de acel episod. În schimb, i-am reproșat lui Alice că nu m-a prevenit.

— Ai fi putut să-mi spui că locuiești în același apartament cu Stephanie! i-am zis închizând ușa biroului, ca să nu ne audă cineva.

— Care-ar fi fost diferența?

— N-aș mai fi venit la tine acasă. Îți dai seama ce-ar ieși dacă ar afla cineva de noi doi?

— De ce? Ți-e rușine cu mine?

— Nu, dar sunt șeful tău. Aș putea avea necazuri urâte.

— Stevie, așa dramatizezi tu totul…

— Nu, nu dramatizez nimic! m-am enervat. De altfel, n-o să mai vin pe la tine. Gata cu pușcismele astea. O să ne vedem în altă parte. Și-o să hotărăsc eu unde.

În acel moment, după cinci luni de relație, totul a început să se clatine și am descoperit că Alice

putea avea accese îngrozitoare de furie.

— Cum adică, *nu mai vrei să vii pe la mine?* Cine te crezi, Stevie? Adică-ți închipui că tu ești cel care ia hotărârile?

Și așa s-a desfășurat prima noastră ceartă, după care Alice a conchis: „M-am înșelat în privința ta, nu ești deloc la înălțime, Stevie. Ai și tu, acolo, niște amărâte de coaie, ca toți cei din specia ta". A ieșit din birou și a decis să-și ia imediat cele cincisprezece zile de concediu care-i mai rămăseseră.

Timp de zece zile nu mi-a mai dat niciun semn de viață și nici nu mi-a răspuns la telefon. Întâmplarea m-a afectat și m-a făcut înfiorător de nefericit. Dar, mai ales, m-a făcut să înțeleg că mă înșelasem încă de la început: mi se păruse că Alice era gata să facă orice pentru mine, pentru a-mi satisface dorințele, dar era exact invers. Ea comanda, și eu ascultam. Credeam că eu făceam jocurile, dar, de fapt, ea era la butoane. Încă din prima zi dominase în totalitate relația noastră.

Soția mea a observat că eram într-o stare foarte proastă.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? m-a întrebat. Pari preocupat de ceva.

— Nu-i nimic, chestii de la muncă.

În realitate, mă durea enorm că o pierdusem pe Alice și mă îngrijora gândul că, la întoarcerea din concediu, ar fi putut face scandal și ar fi putut dezvălui ceea ce se întâmplase între noi soției mele și colegilor mei de la *Revistă.* Eu care, cu o lună mai devreme, mândru ca un cocoș, eram gata să mă bat pentru ea cu oricine, făceam acum pe mine de frică: aveam să-mi pierd familia și slujba și să ajung pe drumuri. Soția mea se străduia să priceapă ce nu era în ordine, era blândă și tandră și, cu cât se purta mai frumos cu mine, cu atât îmi spuneam că nu vreau s-o pierd.

Până la urmă, simțind că nu mai rezist, m-am decis să mă duc la Alice după serviciu. Nu știu

dacă din nevoia de a o auzi spunându-mi că nu va vorbi niciodată nimănui despre ce fusese între noi ori din aceea de a o revedea. Era 19:00 seara când am sunat la interfon. Niciun răspuns. Era clar că nu era acasă, așa că m-am hotărât să o aștept pe treptele de la intrarea în bloc. Și-am așteptat așa trei ceasuri, fără să fac vreo mișcare. În față era o cafenea în care aș fi putut intra, dar mă temeam să nu o scap. Până la urmă, a apărut. I-am zărit silueta pe trotuar: purta pantaloni de piele și pantofi cu toc. Era superbă. După care am remarcat că nu era singură, ci împreună cu Stephanie Mailer. Ieșiseră amândouă în oraș.

Văzându-le că se apropiau, m-am ridicat. Stephanie m-a salutat politicos, dar fără să se oprească, și a intrat în bloc ca să ne lase singuri.

— Ce vrei? m-a întrebat rece Alice.

— Să-ți cer scuze.

— Și-așa mi le ceri?

Nu știu ce m-a apucat, dar am îngenuncheat în fața ei, chiar acolo, pe trotuar. Și-atunci, mi-a zis cu glasul ei de îndrăgostită, care mă făcea să mă topesc:

— Stevie, dar ce micuț ești!

M-a ridicat și m-a sărutat pasional. După care m-a dus în apartament, apoi în dormitorul său, și mi-a ordonat să fac dragoste cu ea. Pe când eram adânc în trupul ei, mi-a spus, zgâriindu-mi umerii:

— Stevie, știi că te iubesc, dar trebuie să ajungi să fii iertat. Mâine la cinci după-amiază să te prezinți la *Plaza* cu un dar minunat. Știi tu ce-mi place, nu te zgârci.

I-am promis că așa voi face și a doua zi, la ora 17:00, în barul de la *Plaza,* bând șampanie scumpă, i-am dăruit o brățară cu diamante, plătită din contul deschis de soția mea și de mine pentru copii. Știam că Tracy nu verifica niciodată acel cont și că aveam timp să pun banii la loc fără să observe ceva.

— Foarte bine, Stevie, mi-a zis Alice pe un ton binevoitor, punându-și brățara la mână. În sfârșit ai înțeles cum trebuie să te porți cu mine.

Și-a terminat dintr-o sorbitură conținutul cupei și s-a ridicat.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Am întâlnire cu niște prieteni. Ne vedem mâine la birou.

— Credeam că ne vom petrece noaptea împreună, am oftat. Rezervasem o cameră.

— Foarte bine, profită ca să te odihnești, Stevie.

Și a plecat. Iar eu am rămas toată noaptea în cameră, fiindcă nu mai puteam anula rezervarea, umflându-mă cu hamburgeri și uitându-mă la televizor.

Încă de la început, Alice fusese aceea care dădea tonul. Dar pur și simplu nu voisem să-mi dau seama. Ceea ce, pentru mine, a fost prima fază dintr-o lungă coborâre în infern. Mă simțeam prizonierul ei. Ea aducea și vântul cald și pe cel înghețat. Dacă mă abăteam de la direcția stabilită de ea, mă amenința că va dezvălui totul și mă va distruge. Și nu doar că avea să anunțe la *Revistă* și pe nevastă-mea, dar se va duce și la poliție. Va spune că am obligat-o să întrețină relații sexuale cu mine, din cauză că mă dovedeam un angajator viclean și tiranic. Uneori era timp de câteva zile de o tandrețe infinită, care mă transforma într-o cârpă și mă împiedica să o urăsc cu adevărat. Deși, ocazional, îmi dăruia niște extraordinare partide de sex pe care le așteptam cu disperare și care țesuseră o îngrozitoare legătură de dependență față de ea.

Până la urmă, abia în septembrie 2013, mi-am dat seama că motivațiile lui Alice nu erau doar de ordin financiar. Sigur că mă ruinau cadourile – golisem deja și cel de-al patrulea card de credit plus cam un sfert din economiile familiei –, numai că ar fi putut seduce oameni cu adevărat bogați de la care să obțină de o sută de ori mai mult. Ceea

ce, însă, o interesa cu adevărat era cariera de scriitoare pentru care se gândea că i-aș fi putut fi de ajutor. O obseda ideea de a ajunge următorul scriitor la modă în New York și era decisă să îndepărteze orice persoană susceptibilă de a-i face concurență. Îmi amintesc mai ales de acea dimineață de sâmbătă, 14 septembrie 2013. Eram la cumpărături cu soția și copiii, când mi-a telefonat. M-am îndepărtat puțin de ei ca să pot vorbi și am auzit-o urlând:

— Ai pus-o pe copertă, da? Javră ordinară!

— La cine te referi, Alice?

Se referea la prima pagină a numărului de toamnă al *Revistei.* Stephanie Mailer scrisese un text atât de bun, încât îi făcusem onoarea de a o menționa pe copertă și tocmai asta descoperise Alice.

— Alice, ai înnebunit? Stephanie a scris un text incredibil!

— Mi se rupe de explicațiile tale, Stevie! O să te coste scump! Vreau să te văd, pe unde umbli?

Am făcut în așa fel încât să ajung pe seară în cafeneaua de la parterul blocului ei. Temându-mă c-o voi găsi înfuriată, adusesem un șal minunat de la o marcă de lux franțuzească.

A sosit plină de nervi și mi-a aruncat cadoul în nas. N-o mai văzusem într-o asemenea stare.

— Deci te ocupi de cariera ei și o pui pe prima pagină? Dar cu mine ce faci? Adică rămân o funcționară măruntă care plimbă corespondența, da?

— Bine, Alice, dar n-ai scris niciun articol!

— Ba da! Am blogul meu de scriitoare și mi-ai zis că e foarte bun. De ce nu publici fragmente din el în *Revistă*?

— Alice, eu…

Mi-a făcut semn să tac cu un gest furios, biciuind aerul cu șalul de parcă ar fi dresat un cal.

— Ia nu mă mai contrazice! Vrei să mă impresionezi cu cârpa asta amărâtă? Mă iei drept o

curvă? Crezi că așa mă poți cumpăra?

— Alice, ce vrei de la mine? m-am plâns eu.

— Să scapi de idioata aia de Stephanie! S-o dai imediat afară!

S-a ridicat ca să-mi dea de înțeles că a terminat cu mine. Am vrut s-o prind de braț pentru a o reține, dar și-a băgat adânc unghiile în mâna mea.

— Stevie, aș putea să-ți scot ochii. Ascultă-mă bine: dacă luni dimineață Stephanie Mailer nu e dată afară de la *Revistă,* toată lumea va descoperi cum ți-ai bătut joc de mine.

•

Astăzi, gândindu-mă din nou la momentul acela, îmi dau seama că aș fi putut să nu cedez. Ar fi trebuit să o păstrez pe Stephanie, Alice m-ar fi denunțat la poliție, soției mele, cui ar fi vrut, iar eu aș fi suferit consecințele propriilor fapte. Sau, cel puțin, m-aș fi dovedit o persoană responsabilă. Numai că eram prea laș. Așa că lunea următoare, sub pretextul unor probleme financiare, am dat-o afară pe Stephanie Mailer de la *Revista Literară Newyorkeză.* La plecare, a trecut pe la mine prin birou, plângând, ținându-și cutia cu lucrurile personale la subsuoară.

— Steven, nu înțeleg de ce îmi faci asta. Am muncit din greu pentru tine.

— Îmi pare rău, Stephanie. E o conjunctură împuțită, ni s-a tăiat enorm din buget.

— Minți. Știu că Alice te manipulează. Nu te-ngrijora, n-am să spun nimănui. Poți dormi liniștit, n-o să-ți fac probleme.

•

Alungarea lui Stephanie a liniștit-o pe Alice care lucra de acum pe rupte la roman. Zicea că îi venise ideea secolului și că acea carte avea să fie într-adevăr foarte bună.

S-au scurs trei luni, până în decembrie 2013, de Crăciunul care m-a costat un pandantiv de 1.500 de dolari pentru Alice și o bijuterie fantezie de 150 de dolari pentru soția mea care ne-a făcut surpriza

de a oferi întregii familii o săptămână de vacanță la soare. Ne-a anunțat într-o seară de vineri, în timpul cinei, radioasă, arătându-ne prospectele: „Trebuie să fim atât de atenți la cheltuieli, încât am ajuns să nu ne permitem nimic. Am economisit însă din salariu încă de la Paști pentru a ne putea petrece Anul Nou în Caraibe”. Ceea ce numea ea Caraibe era Jamaica, într-unul dintre acele hoteluri all-inclusive pentru clasa ultramijlocie, care dorea să se joace de-a marea nobilime, cu o piscină imensă cu apă murdară și mesele la un bufet mizerabil. Personal, însă, m-am simțit bine în căldura jilavă a coastei jamaicane, stând sub palmieri, la adăpost de soarele arzător și sorbind din cocktailuri făcute din alcooluri de mâna a treia, departe de Alice și de toate tracasările de acasă. Liniștit pentru prima oară după atât de multă vreme. Am înțeles că îmi doream să părăsesc New York-ul și să-mi reîncep viața în altă parte, de la zero, pentru a nu mai comite greșelile care mă pierduseră. Până la urmă i-am vorbit despre asta soției mele, întrebând-o:

— N-ai vrea să plecăm din New York?

— Poftim? De ce-ai vrea să părăsești New York-ul? Ne simțim foarte bine aici, nu?

— Ba da, dar înțelegi ce vreau să spun…

— Nu, tocmai că nu înțeleg.

— Am putea trăi într-un oraș mai mic, să nu ne mai pierdem timpul în transportul în comun, umblând de colo-colo fără încetare.

— Ce mai e și cu toana asta, Steven?

— Nu e o toană, e o idee pe care o discut cu tine și-atât.

Soția mea, ca toți adevărații newyorkezi, nu se vedea trăind în altă parte, așa că ideea mea de a fugi de-acolo și de a începe o nouă viață a fost dată uitării.

* * *

Și au mai trecut șase luni.

În iunie 2014, contul în care depusesem banii pentru copii era gol. Am primit un telefon de la bancă prin care eram anunțați că nu mai puteam păstra un cont de economii gol, așa că am procedat la un virament pentru a îndepărta și grija asta. Trebuia neapărat să găsesc o modalitate de a-l încărca la loc și, cu aceeași ocazie, de a stopa pierderile financiare. Trebuia să opresc dezastrul. Nu mai reușeam să dorm și când, totuși, ațipeam, aveam coșmaruri insuportabile. Toată povestea mă măcina pe dinăuntru.

Alice își terminase romanul. Mi-a cerut să i-l citesc și să fiu cinstit cu ea. „Fii ca-n pat, mi-a zis: dur, dar drept". I-am citit cu greutate cartea și, până la urmă, am trecut peste pasaje întregi, fiindcă era grăbită să-mi afle opinia care, din nefericire, era limpede: textul era de o dureroasă nulitate. Însă nu i-o puteam spune. Într-un restaurant sofisticat din SoHo, am ciocnit o cupă de șampanie pentru viitorul mare succes.

— Sunt fericită că ți-a plăcut, Stevie, s-a bucurat ea. Sper că nu mi-o spui doar ca să-mi faci plăcere, nu?

— Nu, îmi place la nebunie, serios. Cum poți să te-ndoiești?

— Fiindcă l-am propus la trei agenți literari care au refuzat să-l ia în considerație.

— Nu te descuraja. Dacă ai ști ce mare e numărul de volume care mai întâi au fost refuzate de agenți și de editori…

— Tocmai de aceea aș vrea să mă ajuți să afle de el și să-l citească Meta Ostrovski.

— Criticul Ostrovski? am întrebat îngrijorat.

— Da, evident. Ar putea scrie un articol în viitorul număr din *Revistă.* Toată lumea ține seama de opinia lui. Poate face din carte un succes încă înainte de publicare, scriind un articol laudativ despre ea. Agenții și editorii vor veni să mă roage să le accept ofertele.

— Nu sunt sigur că e o idee bună. Ostrovski se poate dovedi foarte dur, ba chiar răutăcios.

— Nu ești tu patronul lui? Nu ai decât să-i ceri să scrie un articol pozitiv.

— Lucrurile astea nu funcționează chiar așa, Alice, doar știi bine. Fiecare e liber să…

— Nu-ncepe iar cu refrenul tău moralizator, Stevie. Am pretenția ca Ostrovski să scrie un articol cât se poate de entuziast despre cartea mea și o va face. Iar tu vei aranja lucrurile ca să se întâmple așa și nu altfel.

Chelnerul a sosit chiar în acel moment cu homarii de Maine, dar ea l-a trimis înapoi la bucătărie printr-un gest al mâinii.

— Nu-mi mai e foame, a fost o seară înfiorătoare. Vreau să mă întorc acasă.

În următoarele zece zile, mi-a cerut cadouri pe care nu le puteam achita. Dacă nu mă executam, îmi făcea nenumărate mizerii. Până la urmă am potolit-o, asigurând-o că Ostrovski îi va citi cartea și va scrie un articol elogios.

l-am trimis cartea lui Ostrovski, care mi-a promis că o va citi. După vreo cincisprezece zile, fără a fi primit nicio veste din partea lui, m-am interesat dacă a început romanul, iar el m-a asigurat că l-a și terminat. Alice mi-a cerut să-l convoc la mine în birou ca să-mi spună părerea lui cu voce tare, așa că ne-am dat întâlnire pe 30 iunie. În ziua aceea, Alice s-a ascuns în dulapul din birou chiar înainte ca Ostrovski să sosească. Comentariul lui a fost usturător:

— Steven, ți-am făcut eu vreun rău? m-a întrebat de la bun început, așezându-se pe un scaun. Dacă e așa, atunci îți cer iertare.

— Nu, i-am răspuns mirat. De ce spui asta?

— Dacă m-ai pedepsit punându-mă să citesc așa ceva, atunci înseamnă că ești supărat pe mine! Și uite că acum mai trebuie și să-mi pierd timpul venind să discut cu tine. Însă până la urmă am

priceput de ce ai insistat atât de mult să citesc mizeria asta.

— Și de ce? am întrebat neliniștit.

— Fiindcă tu ai scris-o și aveai nevoie de o părere. Visezi să fii scriitor, Steven, da?

— Nu, nu eu sunt autorul textului, l-am asigurat.

Ostrovski, însă, nu m-a crezut și a continuat:

— Steven, am să-ți vorbesc ca unui prieten, fiindcă nu vreau să te las să-ți faci speranțe false: n-ai niciun pic de talent. E o lucrare nulă! Nulă, nulă, nulă! Aș spune chiar că volumul tău e definiția perfectă a nulității. Până și o maimuță ar scrie mai bine. Rămâi în serviciul omenirii, da? Lasă-te de meseria asta. Poate, mai bine, încerci în pictură? Ori să cânți la oboi?

Și-a plecat. Nici n-a ieșit bine pe ușă, că Alice a țâșnit din dulap:

— Alice, i-am zis pentru a o calma, nu te mai gândi la ce-a spus.

— Vreau să-l dai afară!

— Să-l dau afară? Ostrovski nu poate fi dat afară. Cititorii îl adoră.

— Ba o să-l dai afară, Stevie!

— Nu, Alice, asta nu pot să fac! Îți închipui ce-ar ieși? Să fie dat afară Ostrovski?!

A îndreptat spre mine un deget amenințător.

— Îți promit focurile iadului, Stevie. Ruina și închisoarea. De ce nu mă asculți? Mă obligi să te pedepsesc chiar acum!

Nu-l puteam da afară pe Ostrovski. Însă Alice m-a somat să-l chem în birou chiar în acel moment, de față cu ea, prin interfon. Spre marea mea ușurare, n-a răspuns. Am hotărât s-o las încurcată, sperând că furia lui Alice se va mai potoli. Numai că, peste două zile, pe 2 iulie, a intrat în biroul meu ca o zeiță a răzbunării.

— Încă nu l-ai dat afară pe Ostrovski! Ai înnebunit? Chiar îndrăznești să mă sfidezi?

— Doar am încercat să-l sun de fată cu tine și nu mi-a răspuns.

— Mai încearcă! E la el în birou, l-am întâlnit adineauri.

Am sunat pe linia directă, dar Ostrovski n-a răspuns.

Apelul a fost deviat către secretara care m-a informat că dădea un interviu prin telefon unui ziar francez.

Roșie de mânie, Alice m-a dat la o parte de pe scaun și s-a așezat în fața computerului meu.

— Alice, m-am îngrijorat văzând că-mi deschide e-mailul, ce faci?

— Ceea ce ar fi trebuit să faci tu, băi, puță bleagă.

Și a scris următorul mesaj:

> *Meta, întrucât nu catadicsești să-mi răspunzi la telefon, îți scriu pentru a te anunța că ești dat afară de la Revista Literară Newyorkeză cu efect imediat. Steven Bergdorf.*

A dat clic pe *send* și a ieșit satisfăcută din biroul meu.

În acel moment mi-am spus că nu se mai putea continua așa. Eram pe cale de a pierde și controlul *Revistei* și al propriei vieți. Între conturile de credit și golirea completă a conturilor de economii ale familiei, eram covârșit de datorii.

JESSE ROSENBERG

Joi, 12 iulie 2014

Cu 14 zile înainte de premieră

Am decis să ne acordăm un concediu de un weekend. Aveam nevoie să răsuflăm un pic, să luăm puțină distanță față de anchetă. Derek și cu mine trebuia să ne stăpânim: dacă unul dintre noi

și-ar fi pierdut cumpătul încă o dată față de Kirk Harvey, am fi riscat foarte mult.

Pentru a doua săptămână la rând îmi petreceam sâmbăta în bucătărie, pregătindu-mi sosul și hamburgerii.

Cât despre Derek, acesta a profitat de răgazul pe care ni l-am luat pentru a sta cu familia.

Anna, în schimb, nu reușea să-și scoată cazul din minte. Cred că era preocupată în special de dezvăluirile lui Buzz Leonard privitoare la Charlotte Brown. Unde să fi dispărut în 1994, în seara premierei? Și de ce? Ce ascundea? Alan și Charlotte Brown se dovediseră foarte apropiați de Anna după ce aceasta se mutase la Orphea. Nici nu mai știa de câte ori o invitaseră la cină, de câte ori organizaseră plimbări sau excursii cu barca. Ieșea cu regularitate la cină cu Charlotte, cel mai adesea la *Cafeneaua Athéna,* unde rămâneau ore în șir la taclale. Anna îi povestise despre necazurile ei cu agentul șef Gulliver, iar Charlotte despre cum ajunsese să se mute în Orphea. Pe vremea aceea tocmai își terminase studiile. Se angajase la un medic veterinar morocănos, care o folosea doar pentru chestiuni de secretariat, punându-i mâna pe fese și rânjind. Anna o vedea cu greu pe Charlotte Brown intrând într-o casă și masacrând o întreagă familie.

Cu o zi înainte, după ce am văzut caseta video, i-am telefonat lui Buzz Leonard pentru a-i pune două întrebări importante: aveau cumva la dispoziție membrii trupei vreo mașină? Cine mai era în posesia înregistrării video a spectacolului?

În privința mașinii, a fost categoric: întreaga trupă venise cu autocarul. Nimeni nu folosise vreo mașină personală. Cât despre caseta video, fuseseră vândute șase sute de copii locuitorilor orașului, la diferite puncte de distribuție.

— Existau în magazinele de pe strada principală, la buticuri, la benzinării. Lumea a considerat că putea fi o amintire frumoasă. Între

toamna lui 1994 și vara următoare s-a epuizat tot stocul.

Ceea ce însemna două lucruri: Stephanie își putuse procura cu ușurință o casetă la mâna a doua – exista chiar o copie la biblioteca municipală. Dar, mai ales: cât dispăruse, circa treizeci de minute în seara crimelor, neavând mașină, Charlotte Brown nu s-ar fi putut deplasa decât pe o rază de treizeci de minute dus-întors față de Teatrul Mare. Am conchis toți trei că, dacă ar fi luat unul dintre puținele taxiuri din oraș sau dacă ar fi cerut să fie dusă în cartierul Penfield, foarte probabil, șoferul ar fi declarat asta în urma tragicelor evenimente.

În dimineața aceea, Anna s-a hotărât să profite de jogging pentru a cronometra cât timp era necesar pentru a face, pe jos, drumul dus-întors până la casa primarului Gordon. I-a luat aproape 45 de minute. Or, Charlotte lipsise circa o jumătate de oră. Care să fi fost marja de interpretare pentru acel *circa*? În fugă, erau de ajuns 25 de minute. Un alergător bun ar fi făcut-o în 20, dar, pentru cineva care n-ar fi avut încălțăminte potrivită, mai degrabă 30 de minute. Practic, era posibil. Charlotte Brown ar fi avut timp să alerge până la casa familiei Gordon, să-i omoare și să se întoarcă la Teatrul Mare.

Pe când Anna reflecta, stând pe o bancă în scuarul din fața fostei locuințe a familiei Gordon, a primit un apel de la Michael Bird:

— Anna, i-a spus acesta cu glas îngrijorat, poți veni imediat până la redacție? Se întâmplă ceva bizar.

•

În biroul lui de la *Orphea Chronicle,* Michael i-a povestit Annei despre vizita pe care tocmai o primise.

— Celebrul critic literar Meta Ostrovski a aterizat chiar aici, în redacție. Voia să afle ce se întâmplă cu Stephanie. Când i-am spus că a fost

ucisă, a început să strige: „De ce nu mi-a spus nimeni?”

— Ce legătură are cu Stephanie? a întrebat Anna.

— Nu știu. De-asta te-am sunat. A început să-mi pună tot felul de întrebări. Voia să afle totul. Cum a murit, de ce, ce piste are poliția.

— Ce i-ai răspuns?

— M-am mulțumit să-i repet ce știe toată lumea și ce ar fi putut găsi și în ziare.

— Și-apoi?

— Apoi mi-a cerut niște numere vechi ale ziarului, legate de dispariția ei. I-am dat ce mai aveam în plus pe aici. A insistat să le plătească. După care a plecat imediat.

— Unde?

— A zis că se duce să le studieze la hotel. Are o cameră la Hotelul Palatul de la Lac.

După ce a făcut repede un duș la ea acasă, Anna a plecat la Hotelul Palatul de la Lac. L-a găsit pe Ostrovski la barul hotelului, unde și-au dat întâlnire după ce l-a sunat în cameră.

— Am cunoscut-o pe Stephanie la *Revista Literară Newyorkeză,* i-a explicat Ostrovski. Era o femeie sclipitoare, cu un talent uriaș. O mare scriitoare în devenire.

— De unde știați că se mutase în Orphea? a întrebat Anna.

— Am păstrat legătura și după ce a fost dată afară. Mai vorbeam când și când.

— Nu v-a mirat că vine să lucreze într-un orășel din Hamptons?

— Acum, când m-am întors în Orphea, alegerea ei mi se pare logică: spunea că vrea să scrie, or, orașul acesta liniștit se potrivește perfect pentru așa ceva.

— Liniștit, nu-mi prea vine-a crede… Dacă nu mă înșel, nu este prima oară când veniți aici, nu-i așa, domnule Ostrovski?

— Informațiile dumneavoastră, tânără doamnă ofițer, sunt exacte. Am mai fost aici acum douăzeci de ani, cu ocazia primei ediții a festivalului. Nu păstrez o amintire de neșters a programului în ansamblul lui, dar orașul mi-a plăcut.

— N-ați mai revenit, din 1994, la nicio ediție a festivalului?

— Nu, niciodată.

— Și-atunci de ce așa, dintr-odată, după douăzeci de ani?

— Am primit o invitație elegantă din partea primarului Brown, și mi-am zis: *de ce nu?*

— A fost prima oară când v-a invitat, din 1994 încoace?

— Nu, dar anul acesta am avut chef să vin.

Anna simțea că Ostrovski nu-i spunea totul.

— Domnule Ostrovski, vă rog, nu mă mai luați de proastă! Știu că ați fost astăzi la redacția de la *Orphea Chronicle* și ați pus întrebări privitoare la Stephanie. Redactorul-șef m-a informat că nu păreați în apele dumneavoastră. Despre ce este vorba?

— *Despre ce este vorba?* s-a arătat jignit criticul. Este vorba despre faptul că o tânără pe care o respectam enorm a fost asasinată! Iertați-mă că mi-am stăpânit cu greu emoția când am aflat despre tragedie.

Îl lăsa vocea. Anna a simțit că Ostrovski avea să cedeze nervos curând.

— Nu știați despre ce i s-a întâmplat lui Stephanie? Nimeni n-a vorbit despre asta în redacția *Revistei Literare Newyorkeze?* E totuși genul de zvonuri care circulă rapid în pauza de cafea, nu?

— E posibil, a răspuns cu vocea gâtuită Ostrovski, dar nu puteam să aflu, întrucât am fost dat afară. Alungat! Umilit! Tratat ca un nimeni! De azi pe mâine, ticălosul de Bergdorf m-a trimis la plimbare, lucrurile mi s-au pus în cutii, nici măcar n-am mai fost lăsat să intru în redacție și nici nu

mi s-a mai dat vreun telefon. Eu, marele Ostrovski, tratat ca ultimul dintre oameni. Închipuiți-vă, doamnă, că mai rămăsese doar o persoană în țara asta care să se poarte elegant cu mine, iar aceea era Stephanie Mailer. Fiindcă la New York mă aflam în pragul depresiei și nu reușeam să o contactez, am decis să vin să o întâlnesc aici, în Orphea, considerând că invitația primarului era o minunată coincidență și, cine știe, poate un semn al destinului. Dar, odată ajuns aici, cum nu izbuteam să dau de prietena mea, m-am hotărât să merg la ea acasă, unde un agent de pază mi-a spus că a fost ucisă. Înecată într-o mlaștină, cu trupul lăsat pradă insectelor, viermilor, păsărilor și lipitorilor. Iată, doamnă, motivul durerii și furiei mele.

A urmat o clipă de tăcere. Ostrovski și-a tras nasul, și-a șters o lacrimă și a încercat să redevină stăpân pe sine, inspirând adânc.

— Regret sincer moartea prietenei dumneavoastră, domnule Ostrovski, a spus Anna într-un final.

— Vă mulțumesc, doamnă, că-mi împărtășiți durerea.

— Spuneți că ați fost dat afară de Steven Bergdorf?

— Da, de Steven Bergdorf. Redactorul-șef al *Revistei.*

— Așadar, mai întâi a dat-o afară pe Stephanie, apoi pe dumneavoastră?

— Da. Credeți că ar putea fi vreo legătură?

— Nu știu.

După conversația cu Ostrovski, Anna s-a dus la *Cafeneaua Athéna* ca să ia prânzul. În momentul în care s-a așezat la o masă, a auzit o voce care i se adresa:

— Îți stă bine în haine civile, Anna.

S-a întors și a zărit-o pe Sylvia Tennenbaum care-i zâmbea, părând bine dispusă.

— Nu aflasem de fratele tău, a zis Anna. Nu știam ce i s-a întâmplat.

— Și cu ce schimbă asta lucrurile? O să te uiți altfel la mine?

— Voiam să zic că-mi pare rău. Cred că ai suferit groaznic. Țin la tine, iată de ce îmi pare rău. Asta-i tot.

Chipul Sylviei a căpătat o expresie tristă.

— Drăguț din partea ta. Ai vrea să luăm prânzul împreună? Ești invitata mea.

S-au dus la o masă pe terasă, într-un loc ceva mai retras.

— Multă vreme, am fost sora monstrului, i-a mărturisit Sylvia. Oamenii de aici și-ar fi dorit să plec în altă parte. Să închid restaurantul și să o-ntind.

— Cum era fratele tău?

— Avea o inimă de aur. Politicos, generos. Dar prea impulsiv, prea scandalagiu. Și asta l-a pierdut. Toată viața a ratat totul din cauza pumnilor. Încă din școală. Imediat ce izbucnea un conflict cu vreun alt copil, nu se putea abține să nu sară la bătaie. Și nu se oprea până nu-l cotonogea. Afacerile tatei erau înfloritoare și ne înscrisese la cele mai bune școli private din Manhattan, unde locuiam. Fratele meu a trecut prin toate școlile, înainte de a sfârși cu un profesor particular, acasă. După care a fost acceptat la Universitatea din Stanford. De unde a fost dat afară după un an, fiindcă se bătuse cu unul dintre profesori. Cu un profesor, îți dai seama?! Întors la New York, și-a găsit o slujbă. A rezistat opt luni, după care s-a bătut cu un coleg. Și a fost dat afară. Aveam o casă de vacanță la Ridgesport, nu departe de aici, iar fratele meu s-a mutat acolo. A găsit de lucru ca administrator al unui restaurant. I-a plăcut enorm, restaurantul mergea foarte bine, dar era frecventat de clienți dubioși. După serviciu, își făcea veacul printr-un bar rău famat. A fost arestat pentru beție și pentru puțină marijuana. Apoi a fost implicat într-o încăierare extrem de violentă într-o parcare. Ted a fost condamnat la șase luni de închisoare. La

ieșire, își dorea să se întoarcă în Hamptons, dar nu la Ridgesport. Voia să tragă cortina peste trecut. Zicea că era hotărât să o ia de la zero. Și așa a sosit în Orphea. Din cauza trecutului – deși scurt – de deținut, a găsit cu greu un serviciu. Într-un final, proprietarul Hotelului Palatul de la Lac l-a angajat pe post de cărător de bagaje. Era un angajat model și a fost promovat rapid. A ajuns portar, apoi director adjunct. Era implicat în viața orașului. Fusese primit ca pompier voluntar. Totul mergea bine.

Sylvia s-a oprit. Anna a simțit că femeia nu ținea neapărat să continue povestea, așa că a încercat s-o îndemne să vorbească mai departe.

— Și-apoi ce s-a întâmplat? a întrebat-o blând.

— Ted avea simțul afacerilor. La hotel, a observat că majoritatea clienților se plângeau că nu reușeau să găsească în Orphea un restaurant mai de Doamne-ajută. Și a vrut să înceapă propria afacere. Între timp, tata murise și ne lăsase o moștenire serioasă, așa că Ted a cumpărat o clădire ruinată din centru, așezată ideal, cu ideea de a o recondiționa și de a deschide acolo *Cafeneaua Athéna.* Din nefericire, totul s-a înrăutățit rapid.

— Te referi la incendiu? a întrebat Anna.

— Ai aflat?

— Da. Am auzit vorbindu-se despre neînțelegeri grave între fratele tău și primarul Gordon, care refuza să aprobe noua destinație a clădirii. Ted i-ar fi dat foc pentru a facilita obținerea autorizației pentru șantier. Dar neînțelegerile cu primarul au continuat și după…

— Știi, Anna, am auzit de toate pe această temă. Pot, totuși, să te asigur că nu fratele meu a dat foc clădirii. Da, coleric era. Dar nu un amărât de escroc. Era un bărbat elegant. Care avea valorile lui. Este adevărat că tensiunile dintre fratele meu și primarul Gordon au continuat și după incendiu. Știu că au fost văzuți de numeroși martori

certându-se urât, în plină stradă. Dar dacă-ți spun de ce se certau, s-ar putea să nu mă crezi.

* * *

Strada principală din Orphea.
21 februarie 1994.
La două săptămâni după incendiu

Când Ted Tennenbaum a ajuns în fața clădirii viitoarei *Cafenele Athéna,* l-a găsit pe primarul Gordon care aștepta afară, gânditor, bătând în lung și-n lat trotuarul pentru a se încălzi.

— Ted, i-a spus în chip de salut, văd că numai după capul tău le faci pe toate.

La început, Tennenbaum nu a înțeles despre ce era vorba.

— Nu sunt prea sigur că înțeleg, domnule primar. Ce s-a-ntâmplat?

Gordon a scos o hârtie din buzunarul paltonului.

— Ți-am dat numele acestor firme cu care să lucrezi și văd că nu ai contractat niciuna dintre ele.

— Așa e, i-a răspuns Ted Tennenbaum, am cerut mai multe oferte și le-am ales pe cele care au propus cele mai convenabile prețuri. Nu văd care e problema.

Primarul Gordon a ridicat tonul.

— Ted, încetează să mai găsești pretexte. Dacă vrei să începi transformarea clădirii, te sfătuiesc să iei legătura cu firmele astea care sunt mult mai calificate.

— Am solicitat firme din regiune, absolut competente. Sunt liber să fac așa cum cred că e mai bine, dacă nu mă-nșel?

Primarul și-a pierdut răbdarea.

— N-o să-ți dau autorizație decât pentru aceste firme! a strigat.

— N-o să-mi dați autorizație?

— Nu. Voi bloca lucrările cât voi crede de cuviință și prin toate mijloacele.

Cei câțiva trecători, îngrijorați de țipete, s-au oprit. Ted, care se apropiase de primar, a urlat:

— Pot să știu de ce te freacă grija pe tine, Gordon?

— *Domnule primar,* te rog, l-a corectat acesta, împungându-l cu degetul în piept ca pentru a sublinia ordinul.

Ted a văzut roșu în fața ochilor și l-a apucat de gât, după care i-a dat drumul. Primarul l-a privit sfidător:

— Ce e, Tennenbaum, crezi că mă impresionezi? Încearcă să te comporți cum trebuie în loc să te dai în spectacol!

O mașină a poliției a sosit chiar în acea clipă, iar agentul șef adjunct Gulliver s-a dat jos în grabă.

— Domnule primar, totul e-n ordine? a întrebat polițistul cu mâna pe baston.

— În ordine, domnule agent șef adjunct, mulțumesc.

* * *

— Ăsta era subiectul certurilor, i-a explicat Sylvia Annei pe terasa *Cafenelei Athéna.* Alegerea firmelor pentru lucrări.

— Te cred, a asigurat-o Anna.

Sylvia a părut uimită:

— Serios?

— Da, primarul cerea șpăgi de la firmele cărora le facilita obținerea contractelor. Îmi închipui că lucrările de construcție ale *Cafenelei Athéna* implicau sume relativ importante și că primarul Gordon dorea să-și ia partea lui din prăjitură. Ce s-a întâmplat apoi?

— Ted a acceptat. Știa că primarul avea mijloacele de a bloca lucrările și de a-i face o grămadă de mizerii. Lucrurile s-au aranjat și *Cafeneaua Athéna* s-a putut deschide cu o săptămână înainte de începerea festivalului. Totul mergea bine. Până când a fost ucis primarul Gordon. Sunt sigură că nu fratele meu a făcut-o.

— Sylvia, îți spune ceva *Noaptea neagră?*

— *Noaptea neagră,* a repetat Sylvia stând puțin să se gândească, parcă am văzut chestia asta pe

undeva.

A zărit ediția din ziua aceea a ziarului *Orphea Chronicle* lăsată pe masa alăturată și a luat-o.

— Da, a spus uitându-se pe prima pagină a ziarului, este titlul spectacolului care până la urmă va fi jucat în deschiderea festivalului.

— Aveau vreo legătură fostul comandant al poliției, Kirk Harvey, și fratele tău? a întrebat Anna.

— Nu, după câte știu. De ce?

— Fiindcă *Noaptea neagră* era mesajul misterios apărut prin oraș în anul dinainte de prima ediție a festivalului. Aceeași inscripție a fost descoperită printre resturile incendiului de la viitoarea *Cafenea Athéna,* în februarie 1994. Știai?

— Habar n-aveam. Nu uita că m-am mutat aici la destul timp după acea dramă. Pe atunci stăteam în Manhattan, eram căsătorită și preluasem afacerile tatălui meu. Când a murit fratele meu, am moștenit *Cafeneaua Athéna* și m-am decis să nu o vând. Ținea foarte tare la ea. Am angajat un administrator, apoi am divorțat și m-am decis să vând compania tatei. Aveam nevoie să fac o schimbare în viața mea. Și așa am ajuns să mă mut aici în 1998. Ți-am spus toate astea ca să înțelegi de ce îmi e necunoscută o parte din poveste, cu atât mai mult această *Noapte neagră* despre care îmi vorbești. N-am nicio idee care ar putea fi legătura cu incendiul, în schimb știu cine a dat foc.

— Cine? a întrebat Anna cu inima bătându-i tare în piept.

— Ți-am vorbit adineauri despre relațiile dubioase ale lui Ted, de la Ridgesport. Era un tip, Jeremiah Fold, un hoț mărunt care trăia din șantaje și care a încercat să-l jecmănească și pe fratele meu. Jeremiah era o javră mizerabilă și s-a întâmplat să vină cu niște curviștine ca să spargă bani la Hotelul Palatul de la Lac. A sosit cu buzunarele pline, pe o motocicletă enormă pe care o tot plimba pe aici. Era zgomotos, necioplit, se

droga. Dădea mese care se transformau în orgii și arunca bancnote de o sută de dolari chelnerilor. Proprietarului hotelului nu-i plăceau toate astea, dar nu îndrăznea să-i interzică lui Jeremiah să-i calce pragul, ca să nu aibă necazuri. Într-o zi, Ted, care încă lucra la hotel, s-a hotărât să intervină. Îi era credincios proprietarului care-i dăduse o șansă. După ce Jeremiah a plecat din hotel, Ted s-a luat după el cu mașina. Până la urmă l-a obligat să tragă pe dreapta ca să-i ceară explicații și să-i spună că nu era bine-venit acolo. Numai că Jeremiah era cu o fată pe locul din spate. Ca s-o impresioneze, a încercat să dea în Ted, care i-a cam spart dinții. Jeremiah s-a simțit groaznic de umilit. După o vreme, a venit cu două gorile și l-au bătut măr pe Ted. Mai târziu, Jeremiah a aflat că fratele meu începuse proiectul *Cafenelei Athéna* și a venit să pretindă un „parteneriat". Ținea să primească un comision pentru a lăsa firmele să lucreze în liniște, pe urmă un procent din încasările restaurantului. Simțea că exista potențial.

— Și Ted ce-a făcut?

— La început, a refuzat. Și-ntr-o seară de februarie, clădirea *Cafenelei Athéna* a luat foc.

— O lovitură dată de Jeremiah Fold?

— Da. În noaptea incendiului, Ted a venit la mine pe la trei dimineața și așa am aflat tot ce se întâmpla.

* * *

Noaptea de 11 spre 12 februarie 1994.
Apartamentul Sylviei Tennenbaum, din Manhattan

Telefonul a trezit-o pe Sylvia. Ceasul arăta 2:45. Era portarul: fratele ei era aici. Era ceva urgent.

I-a spus portarului să-l lase să intre și, când s-au deschis ușile ascensorului, l-a văzut pe Ted, livid, abia ținându-se pe picioare. L-a invitat să se așeze în living și i-a făcut un ceai.

— A ars *cafeneaua,* i-a zis acesta. Aveam înăuntru totul: planurile șantierului, dosarele, luni

de muncă transformate în scrum.

— Nu au și arhitecții copii? l-a întrebat Sylvia, încercând să-l calmeze.

— Nu, nu înțelegi! E foarte grav!

Ted a scos din buzunar o hârtie mototolită. O scrisoare anonimă. O găsise sub ștergătorul de parbriz când, anunțat că flăcările făcuseră prăpăd, ieșise în grabă din casă.

Data viitoare, o să-ți ardă casa

— Vrei să spui că incendiul a fost pus de o mână criminală? l-a întrebat Sylvia speriată.

Ted a aprobat din cap.

— Cine-a făcut-o? a țipat ea.

— Jeremiah Fold.

— Cine?

Și fratele ei i-a povestit totul. Cum îi interzisese lui Jeremiah Fold să mai dea pe la Hotelul Palatul de la Lac, bătaia dintre ei și consecințele care se întindeau până în prezent.

— Jeremiah vrea bani, i-a explicat Ted. Mulți bani.

— Trebuie să mergem la poliție, l-a rugat Sylvia.

— Deocamdată nu se poate: cunoscându-l pe Jeremiah, a plătit pe cineva ca s-o facă. Poliția nu va ajunge niciodată până la el. Cel puțin nu imediat. Tot ce mi-ar aduce asta n-ar fi decât niște represalii violente. E nebun și gata de orice. Treaba va degenera: în cel mai bun caz, va da foc la tot ce am. În cel mai rău, până la urmă voi fi omorât.

— Crezi că dacă-l plătești o să te lase-n pace? a întrebat Sylvia lividă.

— Sunt sigur, a răspuns Ted. Moare după bani.

— Atunci plătește-l, l-a implorat sora lui. Și așa avem bani de nu mai știm ce să facem cu ei. Plătește-l, timpul va mai liniști lucrurile și vei putea anunța poliția fără să-ți sucească gâtul cineva.

— Cred că ai dreptate.

* * *

— Și așa, fratele meu a hotărât să plătească, măcar pentru moment, până la calmarea situației, i-a povestit Sylvia polițistei. Ținea enorm la restaurant, era mândria lui, dovada unei izbânde personale. A angajat firmele indicate de primarul Gordon și i-a trimis regulat lui Jeremiah Fold sume mari de bani ca să nu-i saboteze lucrările. În felul acesta, *Cafeneaua Athéna* s-a putut deschide la timp.

Anna a rămas perplexă: așadar, nu primarului Gordon îi vărsase Ted Tennenbaum banii între februarie și iulie 1994, ci lui Jeremiah Fold.

— Ai spus cuiva de la poliție asta, la vremea respectivă? a întrebat-o Anna.

— Nu, a oftat Sylvia.

— De ce?

— Fratele meu a început să fie suspectat de crimele acelea. Pe urmă, într-o zi, a dispărut și-apoi, în cursul unei urmăriri, a fost împușcat de poliție. Nu aveam niciun chef să-l împovărez și mai tare. Sigur e că, dacă n-ar fi fost ucis, i-aș fi pus toate întrebările care mă frământau.

* * *

În timp ce Anna și Sylvia Tennenbaum stăteau la masă, la *Cafeneaua Athéna,* pe strada principală, Alice îl trăgea pe Steven Bergdorf din magazin în magazin.

— N-aveai decât să-ți iei lucrurile la tine, în loc să faci pe prostul. Acum trebuie cumpărate de toate! îl pisa de câte ori Steven dădea să protesteze.

În clipa în care erau pe punctul de a intra într-un magazin de lenjerie, bărbatul s-a oprit dintr-odată pe trotuar.

— În schimb, tu ai tot ce-ți trebuie, a obiectat el. Nu se mai pune problema să intrăm și aici.

— Un cadou pentru tine, unul pentru mine, i-a cerut Alice, împingându-l înăuntru.

Încă puțin și s-ar fi întâlnit cu Kirk Harvey, care a trecut prin fața magazinului și s-a oprit lângă un zid de cărămidă. A scos din geantă un borcan cu adeziv, o pensulă și a lipit unul dintre afișele pe care tocmai le imprimase.

CASTING

În vederea reprezentației celebrissimei piese de teatru:

Noaptea neagră

Genial și uriaș regizor foarte cunoscut

SE CAUTĂ:

ACTORI – CU SAU FĂRĂ EXPERIENȚĂ

Succes mondial previzibil!
Celebritate garantată pentru toți!
Salariu exorbitant!

Audițiile luni, ora 14:10
La Teatrul Mare din Orphea.

Atenție:
NU SUNT LOCURI PENTRU TOATĂ LUMEA!!!

Cadouri și ofrande acceptate, chiar recomandate!

La câteva sute de metri de acolo, Jerry și Dakota Eden, care se plimbau pe strada principală, au dat de unul dintre acele afișe.

— Audiție pentru o piesă de teatru, i-a citit Jerry fiicei lui. Ce-ar fi să te lansezi? Când erai mai mică, voiai să devii actriță.

— Și cu siguranță într-un spectacol pentru cine știe ce nulități, i-a răspuns Dakota.

— Hai să ne-ncercăm norocul și pe urmă mai vedem, a propus Jerry, forțându-se să rămână entuziast.

— Scrie că audițiile sunt luni, s-a plâns Dakota. Păi, cât timp o să rămânem în cătunul ăsta împuțit?

— Nu știu, Dakota, s-a enervat Jerry. Atât cât va trebui. Abia am ajuns, nu-ncepe iar. Ai planificat altceva? Să mergi la universitate, poate? A, nu, uitasem, nu ești înscrisă nicăieri.

Dakota s-a bosumflat și a continuat să meargă alături de tatăl ei. Au ajuns în fața librăriei lui Cody. Dakota a intrat și a privit fascinată rafturile. Pe o masă, a zărit un dicționar. L-a luat și l-a răsfoit. Cuvintele se înșiruiau unul după altul, iar ea urmărea definițiile. Simțea prezența tatălui ei în spate.

— N-ai mai văzut de mult un dicționar, a constatat acesta.

Fata a luat dicționarul, apoi a scotocit printre romane.

Cody a venit lângă ea.

— Cauți ceva anume? a întrebat-o.

— Un roman bun, i-a răspuns Dakota. N-am mai citit de multă vreme.

Cody a observat dicționarul pe care-l ținea sub braț.

— Bine, dar acesta nu este un roman, i-a zâmbit.

— E ceva chiar mai bun. O să-l iau. Nici nu-mi mai aduc aminte când am răsfoit ultima dată un dicționar pe hârtie. În general scriu numai la computer și am un program special care-mi corectează greșelile.

— Ciudat secol, a oftat Cody.

Fata l-a aprobat și a continuat:

— Când eram mică, participam la concursuri de scriere corectă. Tata mă ducea acolo. Ne petreceam timpul spunând pe litere cuvintele, așa cum se scriu, ceea ce o înnebunea pe mama. A fost o vreme când îmi puteam dedica ore întregi citind dicționarul și memorând ortografierile cuvintelor celor mai complicate. Haideți, alegeți un cuvânt la întâmplare.

I-a întins dicționarul lui Cody care, amuzat, l-a luat și l-a deschis la întâmplare. A parcurs pagina și a rostit:

— Holosistolic.

— Ușor: h-o-l-o-s-i-s-t-o-l-i-c.

Pe buzele lui Cody a apărut un surâs jucăuș.

— Chiar citeai dicționarul?

— Da, toată ziua.

A râs și, dintr-odată, parcă s-a luminat.

— De unde ești? a întrebat-o Cody.

— Din New York. Mă cheamă Dakota.

— Pe mine Cody.

— Îmi place enorm librăria ta, Cody. Aș fi vrut să ajung scriitoare, a spus fata și chipul i s-a întunecat.

— *Ai fi vrut?* a repetat Cody. Ce te-mpiedică? Cred că nici douăzeci de ani nu ai.

— Nu mai reușesc să scriu.

— *Nu mai?* Ce vrei să spui?

— Nu mai reușesc după ce am făcut ceva foarte grav.

— Și ce-ai făcut?

— E ceva prea grav pentru a putea vorbi despre…

— În schimb ai putea să scrii tocmai despre acel lucru, i-a sugerat Cody.

— Știu, așa-mi spune și psihologul la care merg. Dar nu-mi iese. Nimic nu-mi iese. Sunt golită pe dinăuntru.

•

În seara aceea, Jerry și Dakota au luat cina la *Cafeneaua Athéna.* Jerry știa că fiicei sale îi plăcuse dintotdeauna localul și sperase să-i facă astfel o bucurie. Însă ea a stat tot timpul îmbufnată.

— De ce m-ai târât aici? l-a întrebat într-un târziu, amestecând în pastele cu fructe de mare.

— Credeam că-ți place locul, s-a apărat tatăl ei.

— Mă refer la Orphea. De ce m-ai târât până aici?

— Credeam că-ți va face bine.

— Credeai că-mi va face bine? Sau să-mi arăți în ce hal te dezamăgesc și să-mi amintești că din cauza mea ți-ai pierdut casa?

— Cum poți spune asemenea mizerii?!

— Știu eu că ți-am distrus viața, o știu foarte bine!

— Dakota, trebuie să încetezi să te mai răzbuni fără încetare pe tine însăți, trebuie să mergi înainte, să te reconstruiești.

— Chiar nu-nțelegi? Nu voi putea repara niciodată, tată, ce-am făcut! Urăsc orașul ăsta, urăsc totul, urăsc viața!

Nu și-a putut opri lacrimile și s-a refugiat la toaletă ca să nu fie văzută plângând. Într-un târziu, când a ieșit, după douăzeci de minute care au părut nesfârșite, l-a întrebat pe tatăl ei dacă se puteau întoarce la Hotelul Palatul de la Lac.

Jerry nu observase că în fiecare dintre cele două dormitoare care alcătuiau apartamentul exista câte un minibar. Fără să facă zgomot, Dakota l-a deschis pe al ei, a pus mâna pe un pahar și a luat din frigider sticla de votcă de mici dimensiuni. Și-a turnat și a băut câteva înghițituri. Apoi, umblând prin raftul cu lenjerie intimă, a scos o fiolă de ketamină. Leyla spunea că era un format mai practic și mai discret decât praful.

A spart-o și a golit conținutul în pahar. A amestecat cu vârful degetului și a băut dintr-o înghițitură.

După câteva minute, s-a lăsat învăluită de liniște. Se simțea mai ușoară. Mai fericită. S-a întins pe pat, contemplând tavanul al cărui alb părea să se crape încet, scoțând la iveală o frescă minunată: a recunoscut casa lor din Orphea și și-a dorit să se plimbe prin ea.

* * *

Orphea, cu zece ani mai devreme,
iulie 2004

O agitație veselă domnea la micul dejun din somptuoasa casă de vară a familiei Eden, aflată la malul oceanului, pe Ocean Road.

— *Acupunctura,* anunța Jerry malițios.

Dakota, care avea nouă ani, a strâmbat din nas șmecherește, ceea ce a provocat un zâmbet încântat pe chipul mamei ei, care o privea atentă. Apoi, prinzând hotărâtă lingura din bolul din fața ei, fetița a băgat-o în lapte pentru a scoate cerealele în formă de litere și a articulat fără grabă:

— A-c-u-p-u-n-c-t-u-r-a.

Pronunțând fiecare literă, așeza cereala corespunzătoare pe farfuria de alături. După care a admirat satisfăcută rezultatul.

— Bravo, iubito! a exclamat tatăl ei impresionat.

Iar mama a aplaudat râzând.

— Cum reușești? a întrebat-o.

— Nu știu, mami. Văd cuvântul ca-ntr-o fotografie, în minte, și, în principiu, e cea corectă.

— Să mai încercăm, i-a propus Jerry. *Rododendron.*

Dakota și-a dat ochii peste cap, făcându-i să râdă în hohote pe părinții ei, după care a încercat să o ia pe litere, ratând una singură.

— Aproape exact! a felicitat-o tatăl.

— Cel puțin am mai învățat un cuvânt, a răspuns Dakota pe un ton sfătos. De-acum n-am să-l mai greșesc. Pot să mă duc la piscină?

— Hai, pune-ți costumul de baie, i-a zâmbit mama.

Fetița a lăsat să-i scape un strigăt de bucurie și a plecat în fugă de la masă. Jerry a privit-o tandru cum dispare pe coridor, iar Cynthia a profitat de clipa de liniște pentru a se așeza pe genunchii soțului ei.

— Mulțumesc, iubitule, ești un bărbat și un tată genial.

— Și eu îți mulțumesc pentru că ești o soție extraordinară.

— Nu mi-am închipuit niciodată că am să fiu atât de fericită, i-a spus Cynthia cu o privire plină de iubire.

— Nici eu. Avem noroc, a conchis Jerry.

JESSE ROSENBERG

Duminică, 13 iulie 2014

Cu 13 zile înainte de premieră

În acea zi caniculară de duminică, Derek și Darla ne-au invitat pe Anna și pe mine să ne bucurăm de piscina lor. Era prima oară când ne adunam cu toții în afara cadrului profesional. Cât despre mine, chiar era prima oară după foarte mult timp când îmi petreceam o după-amiază la Derek acasă.

Primul scop al invitației era să ne relaxăm la un pahar de bere. Cum însă Darla a dispărut o vreme, iar piscina era ocupată de copii, n-am putut rezista ispitei de a mai vorbi despre caz.

Anna ne-a povestit despre discuția ei cu Sylvia Tennenbaum. Ne-a expus detaliat cum Ted era sub presiunea primarului Gordon, care ținea să impună firmele pe care le alegea el, pe de o parte, iar pe de alta sub presiunea lui Jeremiah Fold, un șef de bandă cunoscut în regiune, care-și pusese în cap să-i ceară taxă de protecție.

— *Noaptea neagră,* a continuat, ar fi putut fi legată de Jeremiah Fold. El e cel ce a dat foc *Cafenelei Athéna* în februarie 1994, ca să pună presiune pe Ted și să-l convingă să plătească.

— Deci *Noaptea neagră* ar fi numele unei bande? am sugerat.

— E o pistă de verificat, Jesse, mi-a răspuns Anna. N-am avut timp să trec pe la comisariat ca să aflu mai multe despre acest Jeremiah Fold. Ce știu e că incendiul l-a convins pe Ted să-i dea banii.

— Așadar, tranzacțiile de la vremea aceea, pe care le-am descoperit în contul lui Tennenbaum erau, în realitate, destinate lui Jeremiah! a punctat Derek.

— Da, a confirmat Anna. Tennenbaum ținea să fie sigur că Jeremiah îl va lăsa să continue liniștit lucrările și să poată deschide la timp *cafeneaua* pentru festival. Și fiindcă acum știm că primarul Gordon cerea șpagă de la firmele de construcții, înțelegem de ce primea periodic bani. Cu siguranță, a obligat firmele alese pentru construirea *Cafenelei Athéna* să-i transfere comisioanele, susținând că obținuseră șantierul grație lui.

— Și dacă exista o legătură între primarul Gordon și Jeremiah Fold? a intervenit Derek. Este posibil ca primarul să fi avut ceva relații printre scursurile locale?

— Ați urmărit această pistă la vremea respectivă? a întrebat Anna.

— Nu, i-a răspuns Derek. Ne ziceam că primarul fusese doar un politician corupt. Nu că încasa șpăgi de la toate nivelurile.

— Să presupunem că *Noaptea neagră* era numele unei organizații criminale, a continuat Anna. Și dacă straniul anunț de pe zidurile din Orphea, din lunile de dinaintea crimelor, tocmai pe acestea le anunța? Un asasinat adus sub ochii tuturor, dar pe care nimeni nu-l vede.

— Ceea ce nimeni n-a văzut! a zis tare Derek. Ceea ce era sub ochi noștri, dar n-am reușit să vedem! Ce părere ai, Jesse?

— Asta înseamnă că tot pe atunci, Kirk Harvey făcea o anchetă privitoare la organizație, am răspuns după o clipă de gândire. Și că era la curent cu toate. De-asta a și luat dosarul cu el.

— Asta ar trebui să cercetăm mâine cu prioritate, a propus Anna.

— Ce mă-ncurcă, a spus Derek, e de ce, în 1994, Ted Tennenbaum nu ne-a spus niciodată că

era șantajat de Jeremiah Fold, când l-am interogat în legătură cu transferurile de bani.

— De teama consecințelor? s-a întrebat Anna.

Derek s-a strâmbat.

— Poate. Dar dacă am ratat povestea cu Jeremiah Fold, poate că ne-a mai scăpat ceva. Aș vrea să revedem contextul cazului de la început și să aflăm ce spuneau și ziarele, în acest sens, la vremea respectivă.

— Pot să-l rog pe Michael Bird să ne pregătească dosarul de presă, atât cât îl are, al cvadruplului asasinat.

— Bună idee, a aprobat-o Derek.

•

Seara am rămas la ei la cină. Ca în fiecare duminică, Derek comandase pizza. Când ne-am așezat la masa din bucătărie, Anna a observat o fotografie pe perete: ne înfățișa pe Darla, Derek, Natasha și cu mine în fața *Micii Rusii* încă în șantier.

— Ce e *Mica Rusie?* a întrebat cu naivitate.

— Restaurantul pe care nu l-am mai deschis niciodată, i-a răspuns Darla.

— Îți place să gătești? s-a interesat Anna.

— A fost o vreme când numai pentru asta trăiam.

— Și fata care e cu tine, Jesse? m-a întrebat Anna arătând spre Natasha.

— Natasha, i-am răspuns.

— Natasha era logodnica ta?

— Da.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu voi…

Darla, înțelegând din întrebările Annei că nu era la curent cu nimic, a sfârșit prin a-mi spune, clătinând din cap:

— Doamne, Jesse, chiar nimic nu i-ai povestit?

* * *

La Hotelul Palatul de la Lac, Steven Bergdorf și Alice tocmai se așezaseră pe șezlonguri, la

marginea piscinei. Ziua era incredibil de călduroasă și, printre cei care intraseră în apă ca să se mai răcorească, se bălăcea și Ostrovski. Când degetele i s-au încrețit cu totul, a ieșit din apă și s-a dus pe șezlongul lui ca să se usuce. Abia atunci a descoperit cu silă că, pe șezlongul de lângă el, Steven Bergdorf tocmai ungea cu cremă de protecție spatele unei tinere care nu era nevasta lui.

— Steven! a strigat Ostrovski.

— Meta! s-a sufocat Bergdorf văzându-l pe critic chiar în fața lui. Ce faci aici?

Chiar dacă îl zărise pe Ostrovski la conferința de presă, în niciun caz nu i-ar fi trecut prin cap că acesta ar fi putut fi cazat la Hotelul Palatul de la Lac.

— Permite-mi să-ți întorc întrebarea, Steven. Am plecat din New York ca să-mi găsesc liniștea și dau aici de tine!

— Am venit să aflu mai multe despre misteriosul spectacol care se va juca în festival.

— Am ajuns primul, Steven, așa că ia întoarce-te tu la New York, e de-ajuns că sunt eu pe aici.

— Merge fiecare unde vrea, doar e democrație, i-a răspuns sec Alice.

Ostrovski a recunoscut-o: lucra la *Revistă.*

— Aha, Steven, a șuierat, văd că îmbini plăcerea cu munca. Pesemne soția ta e tare mulțumită.

Și-a adunat lucrurile și a plecat furios. Steven s-a grăbit să-l prindă din urmă.

— Meta, așteaptă puțin…

— Nu-ți face griji, Steven, a ridicat Ostrovski din umeri, n-o să-i spun nimic lui Tracy.

— Nu e vorba de asta. Voiam să-ți spun că-mi pare rău. Nu… nu sunt în apele mele în perioada asta. Te rog să mă ierți.

Lui Ostrovski i s-a părut că Bergdorf era sincer și scuzele l-au impresionat.

— Mulțumesc, Steven.

— O spun sincer, Meta. Ai fost trimis de *New York Times?*

— Nu, pentru Dumnezeu, încă n-am niciun angajament. Cine ar mai lua un critic răsuflat?

— Ești un mare critic, Meta, orice ziar te-ar angaja.

Ostrovski a ridicat din umeri, apoi a oftat:

— Poate că tocmai asta e problema.

— Cum adică?

— De ieri mă obsedează un gând: aș vrea să mă prezint la audiția pentru *Noaptea neagră.*

— Și ce te împiedică?

— E imposibil! Sunt critic literar și de teatru! Așadar, nu pot nici scrie, nici juca.

— Meta, nu sunt sigur că înțeleg…

— Pentru Dumnezeu, fă un mic efort, Steven! Explică-mi, prin ce minune ar putea juca un critic de teatru într-un spectacol? Îți închipui cum ar fi dacă criticii literari s-ar apuca să scrie ori scriitorii să devină critici literari? Ți-l imaginezi pe Don DeLillo scriind o recenzie în *New Yorker* despre noua piesă a lui David Mamet? Îți imaginezi cum ar fi fost ca Pollok să critice ultima expoziție a lui Rothko în *New York Times?* L-ai vedea pe Jeff Koons desființând ultima creație a lui Damien Hirst în *Washington Post?* Dar pe Spielberg criticând ultimul film al lui Coppola în *LA Times* și zicând: „Nu vă duceți să vedeți rahatul ăla, e abominabil?” Toată lumea va face scandal și, în parte, chiar ar avea dreptate: nu poți face critică de artă atunci când o practici.

Bergdorf, observând pe ce traseu intelectual o lua Ostrovski, a remarcat:

— Meta, practic vorbind, nu mai ești critic fiindcă te-am dat afară.

Chipul lui Ostrovski s-a luminat: Bergdorf avea dreptate. Fostul critic s-a dus imediat la el în cameră și a luat exemplarele din *Orphea Chronicle* consacrate dispariției lui Stephanie Mailer.

„Dar dac-o fi scris pe undeva că trebuie să trec și de cealaltă parte a zidului?” și-a zis. Și dacă Bergdorf, concediindu-l, îi redase libertatea? Și

dacă în tot acest timp fusese un creator care se ignora?

A decupat articolele și le-a așezat pe pat. De pe noptieră îl privea fotografia lui Meghan Padalin.

•

Întorcându-se la marginea piscinei, Steven i-a spus lui Alice pe un ton ridicat:

— Nu-l mai provoca pe Ostrovski, nu ți-a făcut nimic.

— Și de ce nu? N-ai văzut cât de disprețuitor mă privea? De parc-aș fi o curvă. Data viitoare am să-i spun că eu l-am dat afară.

— Nu trebuie să spui nimănui că tu ai cerut să fie dat afară! s-a răstit Steven.

— Stevie, dar ăsta-i adevărul!

— Află că, din cauza ta, sunt într-un mare rahat.

— Din cauza mea? s-a arătat Alice indignată.

— Da, din cauza ta și a cadourilor tale idioate! Cei de la bancă au sunat la mine acasă și nu e decât o chestiune de timp până când soția mea va descoperi că am probleme cu banii.

— Ai probleme cu banii?

— Evident! aproape c-a strigat Bergdorf, exasperat. N-ai văzut cât cheltui? Mi-am golit conturile și m-am îndatorat ca un tembel!

Alice s-a uitat lung la el, cu un aer întristat:

— Nu mi-ai spus-o niciodată, i-a reproșat ea.

— Ce nu ți-am spus niciodată?

— Că nu aveai cu ce să-mi cumperi toate cadourile acelea.

— Cu ce-ar fi schimbat asta lucrurile?

— Le-ar fi schimbat total! s-a enervat Alice. Total! Am fi fost mai atenți. N-am mai fi mers prin hoteluri de lux! În sfârșit, Stevie, totuși… Te credeam un obișnuit al *Hotelului Plaza,* doar te vedeam cumpărând tot ce-ți dădea prin cap, așa că am crezut că ești plin de bani. Nu mi-aș fi putut închipui că trăiești pe credit. De ce nu mi-ai spus-o niciodată?

— De rușine…

— Rușine? Rușine de ce? Uite cum stăm, Stevie, nu sunt nici curvă, nici ticăloasă. Nu sunt cu tine pentru cadouri, nici ca să-ți fac necazuri.

— Atunci pentru ce?

— Fiindcă te iubesc! a strigat Alice.

S-a uitat lung la Steven și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Tu nu mă iubești, așa-i? a continuat ea suspinând. Și mai ești și supărat pe mine fiindcă te-am băgat în rahat!

— Cum ți-am spus și ieri în mașină, Alice, poate c-ar trebui să ne reevaluăm fiecare situația și să facem o pauză, a sugerat Steven.

— Nu, nu mă părăsi!

— Vreau să spun…

— Părăsește-ți nevasta! l-a implorat Alice. Dacă mă iubești, părăsește-o pe ea. Nu pe mine. Numai pe tine te am, Steven. Pe nimeni altcineva în afară de tine. Dacă pleci, nu voi mai avea pe nimeni.

Plângea în hohote și lacrimile îi făceau fondul de ten să i se scurgă pe obraji. Clienții din jur se uitau la ei. Steven s-a grăbit să o liniștească.

— Ei, Alice, doar știi cât te iubesc.

— Ba nu. Nu știu! Haide, zi-mi, arată-mi cât! Hai să nu plecăm mâine, să mai rămânem câteva zile aici, împreună, vor fi ultimele noastre zile. De ce nu anunți la *Revistă* că participi la audiții pentru a realiza din interior un reportaj despre spectacol? Așa, incognito în culise, toată lumea va discuta deschis cu noi. Și ai avea și cheltuielile plătite oficial. Te rog! Măcar câteva zile.

— De acord, i-a promis Steven. Mai rămânem luni și marți pentru a asista la audiții. Și vom scrie împreună reportajul pentru *Revistă.*

* * *

După cină, la Derek și Darla.

Noaptea învăluise cartierul. Anna și Derek strângeau masa. Afară, Darla fuma o țigară lângă piscină. M-am dus lângă ea. Era încă foarte cald și cântau greierii.

— Uită-te la mine, Jesse, mi-a zis sarcastic. Îmi doream să deschid un restaurant și am ajuns să comand pizza duminică de duminică.

I-am simțit descumpănirea și am încercat să o liniștesc:

— Pizza e o tradiție.

— Nu, Jesse, știi foarte bine. Sunt obosită. Obosită de viața asta, obosită de slujba mea, pe care o urăsc. De fiecare dată când trec prin fața unui restaurant, știi ce-mi spun? „Putea să fie al meu”. În loc de asta, mă spetesc ca asistentă medicală. Nici Derek nu-și poate suferi slujba. De douăzeci de ani și-o urăște. Și de o săptămână încoace, de când a sărit din nou în șa alături de tine, de când s-a reîntors pe teren, e vesel ca un cintezoi.

— Fiindcă acolo e locul lui, Darla, pe teren. Derek este un polițist incredibil.

— Jesse, nu mai poate fi polițist. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Atunci să demisioneze! Să facă altceva. Are dreptul să se pensioneze.

— Casa încă nu e plătită.

— Atunci, vindeți-o! Oricum, peste doi ani copiii vor pleca la facultate. Vă găsiți și voi un colțișor liniștit, departe de jungla asta urbană.

— Și acolo ce să facem? a întrebat Darla pe un ton disperat.

— Să trăiți, i-am răspuns.

S-a uitat în gol. Nu-i vedeam fața decât atât cât era luminată de piscină.

— Vino, i-am spus într-un târziu. O să-ți arăt ceva.

— Ce?

— Proiectul la care lucrez.

— Ce proiect?

— Cel pentru care voi ieși din poliție și despre care nu voiam să-ți vorbesc. Nu eram încă pregătit. Haide.

I-am lăsat pe Derek și pe Anna și am plecat cu mașina. Am luat-o spre Queens, apoi spre Rego Park. Când am tras pe o străduță, Darla a înțeles. A coborât și a privit maghernița.

— Ai închiriat-o? m-a întrebat.

— Da. Înainte a fost o prăvălie care n-a mers. Am recuperat garanția la un preț convenabil. Sunt aproape de a începe lucrările.

Darla s-a uitat la firma acoperită cu un cearșaf.

— Nu-mi spune că…

— Ba da. Stai puțin.

Am intrat ca să aprind neonul și ca să găsesc o scară, după care m-am urcat și am dat cearșaful la o parte. Literele sclipeau în noapte.

MICA RUSIE

Darla nu a scos niciun cuvânt. Mă simțeam pus în încurcătură.

— Vezi, mai am cartea roșie cu toate rețetele voastre, i-am zis arătându-i prețioasa culegere pe care o adusesem dinăuntru odată cu scara.

Darla a amuțit. Am continuat, încercând să o fac să reacționeze:

— Evident, gătesc foarte prost. Voi pregăti hamburgeri. Doar asta știu să fac. Hamburgeri cu sos Natasha. Numai dacă nu vei vrea să mă ajuți, Darla. Să participi la proiectul meu. Știu că e cam țicnită povestea, dar…

Până la urmă a țipat:

— Cam țicnită? Dementă, vrei să zici! Jesse, ai înnebunit! Ți-ai pierdut mințile! De ce te-ai apucat de-așa ceva?

— Pentru a repara lucrurile, am răspuns cu blândețe.

— Jesse, a răcnit, nimic nu se va mai putea repara vreodată! M-auzi?! Nimic nu se va mai putea repara vreodată!

A izbucnit în lacrimi și a fugit în noapte.

-3

Audiția

LUNI, 14 IULIE – MIERCURI, 16 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Luni, 14 iulie 2014

Cu 12 zile înainte de premieră

În dimineața aceea, Derek și cu mine, ascunși în restaurantul de la Hotelul Palatul de la Lac, îl urmăream de la distanță pe Kirk Harvey, care se așezase la o masă pentru a lua micul dejun.

Ostrovski, care a apărut și el, s-a așezat la masa acestuia.

— Vor fi și mulți dezamăgiți, fiindcă nu toți cei pe care îi voi vedea în dimineața asta vor fi selecționați, a zis Harvey.

— Kirk, vreau să-ți cer iertare.

— Nu cu tine vorbeam, Ostrovski! Mă adresam clătitelor, care nu vor fi și ele alese. Nici cerealele. Nici cartofii.

— Kirk, e doar un mic dejun.

— Nu, idiot din născare ce ești! E mult mai mult. Trebuie să mă pregătesc să selecționez cei mai buni actori din Orphea.

Un chelner s-a apropiat pentru a lua comanda. Ostrovski a cerut o cafea și un ou moale. Chelnerul s-a întors apoi spre Kirk, dar acesta, în loc să spună ceva, s-a mulțumit să-l privească lung. Chelnerul a întrebat:

— Pentru dumneavoastră, domnule?

— Cine se crede ăsta? a urlat Kirk. Îți interzic să mi te adresezi direct! Sunt un mare regizor, ce

naiba! Cu ce drept angajații ăștia mărunți îmi vorbesc cu „tu” și „tine”?

— Îmi pare rău, domnule, s-a scuzat chelnerul, încurcat.

— Să fie chemat directorul! a cerut Harvey. Numai directorul acestui hotel are dreptul să vorbească cu mine.

Uluiți, ceilalți clienți au amuțit și au început să privească scena. Anunțat, directorul s-a grăbit să ajungă la masa cu probleme.

— Marele Kirk Harvey dorește ouă Royale cu caviar, a spus Harvey.

— Marele Kirk Harvey dorește ouă Royale cu caviar, a repetat directorul către chelner.

Angajatul și-a notat și calmul a revenit în sală.

Mi-a sunat telefonul. Era Anna. Ne aștepta la comisariat. Când i-am spus unde mă aflam împreună cu Derek, ne-a îndemnat să părăsim rapid localul.

— N-ar trebui să fiți acolo, ne-a spus. Dacă află primarul, vom avea probleme.

— Harvey ăsta e un banc prost pe picioare, m-am enervat, și toată lumea îl ia în serios.

— Cu-atât mai mult este de preferat să ne concentrăm asupra anchetei.

Avea dreptate. Am plecat la comisariat. Am întreprins primele cercetări privitoare la Jeremiah Fold, despre care am descoperit că murise pe 16 iulie 1994 într-un accident rutier, deci cu două săptămâni înaintea primarului Gordon.

Spre marea noastră surpriză, Jeremiah nu avea cazier. Tot ce apărea în dosarul lui era legat de o anchetă deschisă de ATF – biroul federal pentru controlul alcoolului, tutunului și armelor de foc –, dar se pare că aceasta nu dusese la nimic concludent. Am luat legătura cu poliția din Ridgesport pentru a încerca să aflăm mai multe, însă polițistul cu care am stat de vorbă nu ne-a fost de niciun ajutor: „Nu avem aici niciun dosar

privitor la Fold", ne-a asigurat. Ceea ce însemna că moartea lui Fold nu fusese considerată suspectă.

— Dacă Jeremiah Fold a murit înaintea uciderii familiei Gordon, a opinat Derek, înseamnă că este exclusă implicarea lui în cvadruplul asasinat.

— Personal, am verificat fișierele FBI și nu există nicio organizație criminală numită *Noaptea neagră,* am anunțat. Deci nu ar fi vorba despre vreo legătură cu crima organizată sau cu vreo revendicare.

Puteam, cel puțin, renunța la pista Fold. Rămânea aceea a comanditarului cărții lui Stephanie.

Derek adusese niște cutii pline cu ziare.

— Anunțul care i-a permis lui Stephanie Mailer să îl cunoască pe comanditarul cărții cu siguranță a apărut într-un ziar, ne-a explicat, întrucât în discuția despre care relata, respectivul comanditar menționase că îl publicase cu douăzeci de ani mai înainte.

Ne-a dat să recitim textul lui Stephanie:

> *Anunțul se găsea între reclama unui cizmar și o alta a unui restaurant chinezesc care oferea bufet suedez la mai puțin de 20 de dolari.*
>
> VREȚI SĂ SCRIEȚI O CARTE DE SUCCES?
> LITERAT CAUT SCRIITOR AMBIȚIOS PENTRU LUCRU SERIOS. REFERINȚE OBLIGATORII.

— Cu certitudine este vorba despre un anunț republicat ritmic. După toate aparențele, Stephanie era abonată la o singură publicație: revista secției de litere a Universității Notre-Dame unde, de altfel, fusese studentă. Așa că am făcut rost de numerele din acel an.

— S-ar fi putut să fi citit anunțul într-o publicație găsită din întâmplare, a replicat Anna, pe masa vreunei cafenele, pe o bancă la metrou, în sala de așteptare a vreunui cabinet medical…

— Poate da, poate nu, a continuat Derek. Dacă găsim anunțul, mergem pe fir până la comanditar și descoperim în sfârșit pe cine a văzut la volanul camionetei lui Ted Tennenbaum în seara comiterii crimelor.

* * *

O mulțime serioasă se înghesuia la Teatrul Mare pentru a se prezenta la audiție. Aceasta se desfășura cu o încetineală descurajatoare. Kirk Harvey se instalase la o masă, pe scenă. Invita candidații să urce câte doi, pentru a-și putea da replicile din prima scenă a piesei lui, scrise pe o hârtie ferfeniță, de pe care trebuiau să citească ambii aspiranți la actorie.

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș. Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați. O tânără, mergând pe marginea drumului, păşeşte de-a lungul coloanei încremenite. Înaintează până la barajul de poliție şi îl întreabă pe polițistul de pază:*
>
> TÂNĂRA: Ce se întâmplă?
>
> POLIȚISTUL: Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.

Candidații se înghesuiau în fața scenei, într-o totală dezordine, așteptând ca Harvey să le facă un semn pentru a continua înaintarea. Acesta urla comenzi care se băteau cap în cap: mai întâi candidații trebuiau să urce pe scara din dreapta, apoi pe cea din stânga, să salute înainte de a urca, după care, odată ajunși sus, să nu mai salute deloc,

altfel Kirk ordona reînceperea procedurii de urcare în scenă de la capăt. Actorii trebuiau apoi să joace textul propus. Sancționarea era imediată: „Nul!”, striga Harvey, ceea ce însemna că acel candidat trebuia să dispară pe loc din ochii Maestrului.

Unii protestau:

— Cum puteți judeca oamenii după un singur rând citit?

— Ia nu mă călca pe nervi și tai-o de-aici! Regizorul sunt eu.

— N-am mai putea încerca o dată? a întrebat un aspirant amărât.

— Nu! a țipat Harvey.

— Păi, așteptăm de ore întregi și n-am citit decât un rând de fiecare.

— Nu ești tu născut pentru glorie, destinul te-așteaptă doar prin rigolele vieții! Dispari imediat, mă ustură ochii numai când mă uit la tine!

* * *

La Hotelul Palatul de la Lac, în livingul apartamentului 308, Dakota era întinsă pe canapea, iar tatăl ei își instala laptopul pe birou, în timp ce-i vorbea.

— Ar trebui să mergem și noi la castingul ăsta, a sugerat Jerry. Am face astfel ceva împreună.

— Pfff! Teatrul e de rahat! i-a răspuns Dakota.

— Cum poți să spui așa ceva? Dar piesa minunată pe care ai scris-o și care ar fi trebuit jucată de trupa de la școală?

— Și care n-a fost jucată niciodată! i-a amintit Dakota. De-acum mi se rupe de teatru.

— Când mă gândesc ce fetiță curioasă erai! a exclamat Jerry cu regret. Ce blestem și generația asta a voastră, obsedată de telefoane mobile și de rețele de socializare! De citit nu mai citiți și de interesat nu vă interesează nimic decât să vă pozați prânzul. Miraculoasă epocă!

— Pretext ca să-mi faci morală, i-a replicat Dakota. Ba emisiunile alea cretine ale tale transformă oamenii în imbecili!

— Nu fi vulgară, te rog!

— În orice caz, ce să-ți spun, și piesa ta de teatru: dacă ne acceptă, o să fim încolțiți aici până-n august.

— Dar ce-ai vrea să faci?

— Nimic, a răspuns Dakota strâmbându-se.

— Vrei să mergi la plajă?

— Nu. Când ne întoarcem la New York?

— Nu știu, s-a enervat Jerry. Aș vrea să dau dovadă de răbdare, dar n-ai putea face și tu un minim efort? Închipuie-ți că și eu mai am câte ceva de făcut. Canalul 14 nu are emisiune de maximă audiență pentru toamnă, așa că…

— Atunci hai s-o tăiem de-aici, l-a întrerupt Dakota. Și-o să faci acasă ce ai de făcut.

— Nu, am aranjat lucrurile în așa fel încât să coordonez totul de aici. De altfel, chiar acum trebuie să începem o teleconferință.

— Evident, mereu telefoane, mereu ceva de lucru pentru serviciu! Numai asta te interesează.

— Dakota, e o chestie de zece minute! Altfel cred că ți-am dovedit că am toată disponibilitatea pentru tine, cel puțin ai putea recunoaște asta. Lasă-mi zece minute, și pe urmă facem ce vrei tu.

— Nu vreau să fac nimic, a bombănit Dakota și s-a dus la ea în cameră.

Jerry a oftat și a cuplat camera video la laptop pentru a începe teleconferință cu echipa cu care lucra.

•

La 250 de kilometri de acolo, în inima Manhattanului, într-o sală de conferințe plină ochi, de la etajul 53 al blocului turn în care se afla sediul Canalului 14, participanții la ședință așteptau trăncănind.

— Unde e șefu'?

— În Hamptons.

— Aha, nu se plictisește cât ăștilalți muncim ca niște catâri! Noi ne spetim și el își umple buzunarul.

— Cred că are o problemă cu fiica lui, a spus o femeie care o cunoștea pe asistenta lui Jerry. Se droghează sau ceva de genul ăsta.

— Puștoaicele bogătașilor! Toate sunt la fel. Cu cât mai puține griji, cu atât mai multe probleme.

Dintr-odată, s-a stabilit conexiunea și toată lumea a amuțit. Pe ecranul de pe perete a apărut patronul și toți s-au întors spre el ca să-l salute.

Directorul de creație a luat primul cuvântul.

— Jerry, cred că suntem pe drumul cel bun. Ne-am concentrat asupra unui proiect care se bucură de aprobarea generală: un reality-show care să urmărească viața unei familii de obezi care încearcă cu disperare să mai piardă din greutate. Este un concept care ar trebui să fie pe placul tuturor genurilor de audiență, fiindcă toată lumea își va găsi în această emisiune un subiect de interes fie prin identificarea cu acea familie, fie atașându-se de ea, fie bătându-și joc. Am verificat pe un eșantion-test și se pare că e formula câștigătoare.

— Și mie-mi place! s-a entuziasmat Jerry.

Directorul de creație i-a dat cuvântul responsabilului de proiect:

— Ne-am gândit că familia de obezi ar putea fi ghidată de un antrenor de gimnastică arătos și numai pachete de mușchi, dur și răutăcios, și despre care se va descoperi pe parcursul episoadelor că este un fost grăsan, care a reușit să-și învingă colăceii. E genul de personaj care adună într-o singură persoană mai multe povești de viață, ceea ce publicul adoră.

— Și va fi și elementul conflictual necesar pentru a da ritm episoadelor, a precizat directorul de creație. Am imaginat deja vreo două scene despre care se va vorbi. De exemplu, umflatul, deprimat, plânge și mănâncă un bol de înghețată cu ciocolată, în timp de antrenorul, ascultându-l cum suspină, face flotări și abdomene pentru a fi și mai musculos și mai frumos.

— Ideea mi se pare într-adevăr bună, a comentat Jerry, dar atenție: după câte văd, ar putea ieși prea patetic și nu destul de conflictual. Or, spectatorul preferă conflictul. Dacă e ceva prea lacrimogen, se plictisește.

— Ne-am gândit și la ipoteza asta, s-a bucurat directorul de creație, monopolizând discuția. Pentru a amplifica dimensiunea conflictuală, ne-am imaginat următoarea variantă: cazăm două familii în aceeași casă de vacanță. Una e super-sportivă: părinți și copii atletici, sănătoși, mănâncă numai legume fierte și niciodată grăsimi. Cealaltă, obezi care-și petrec ziua în fața televizorului, băgând pizza în ei. Modurile de viață opuse creează tensiuni teribile. Sportivii le zic grăsanilor: „Haideți cu noi la gimnastică și pe urmă mâncăm niște tapioca!" Umflații îi trimit la plimbare, răspunzându-le: „Nu, mulțumim, preferăm să stăm întinși pe canapele, îndopându-ne cu nachos cu brânză, care alunecă bine pe gât cu sucuri carbogazoase!"

Toți cei din sală s-au arătat convinși de idee. Directorul departamentului juridic a luat cuvântul:

— Chestia naspa e că dacă forțăm grașii să mănânce ca niște porci, riscă să dea în diabet și-o să fim nevoiți să le plătim tratamentul.

Jerry a îndepărtat problema cu o mișcare a mâinii:

— Pregătiți contracte beton care să-i împiedice să ne intenteze vreo acțiune în instanță, indiferent de care fel.

Membrii echipei juridice și-au luat pe loc notițe. Directorul de marketing a intervenit și el:

— Firma producătoare de chipsuri Grassitos s-a arătat plină de entuziasm în a se asocia proiectului. Sunt gata să finanțeze proiectul cu condiția ca, pe parcursul episoadelor, să se contureze ideea că mâncând chipsuri poți pierde din greutate. Caută să-și refacă reputația după acel fiasco generat de merele otrăvite.

— Merele otrăvite? a întrebat Jerry. Asta ce mai e?

— Acum câțiva ani, firma Grassitos a fost acuzată că, din cauza produselor ei, copiii care mâncau la cantină prezentau tendințe de îngrășare, așa că a finanțat distribuirea de mere în școlile defavorizate din regiunea New York. Numai că fructele erau pline de pesticide, iar unii copii au făcut cancer. 400 de țânci bolnavi îți aruncă în aer imaginea.

— Totuși…! a obiectat Jerry.

— Bine, a nuanțat directorul de marketing, în tot răul au avut și-un noroc: puștii locuiau în cartiere defavorizate, iar părinții lor, din fericire, nu au avut mijloacele pentru a-i acționa pe cei de la Grassitos în judecată. Unii dintre copii nici măcar n-au văzut doctorul la față.

— Grassitos solicită ca și musculoșii să mănânce chipsuri. Ar trebui să se facă legătura dintre a face mușchi și a băga chipsuri în tine. S-ar bucura dacă antrenorul ori familia de sportivi ar fi latinoamericani. E o piață importantă pentru ei și își doresc s-o dezvolte. Deja au găsit și sloganul: *Latinoamericanilor le place Grassitos.*

— Mi se pare foarte bine, a remarcat Jerry. Trebuie însă evaluat bugetul pe care vor să-l investească, în așa fel încât colaborarea să aibă sens pentru noi.

— Chestia cu latinoamericanii musculoși vă convine? a întrebat directorul de marketing.

— Da, absolut, a confirmat Jerry.

— Deci ne trebuie latinoamericani! a strigat directorul de creație. Și-a notat cineva?

În apartamentul de la Hotelul Palatul de la Lac, Jerry, cu nasul în ecran, n-a observat că Dakota ieșise din camera ei și stătea chiar în spatele lui, privind concentrată ședința, după care se îndepărtase, bătând coridorul de la un capăt la altul, fără a ști ce să facă. A trecut prin fața camerei 310, în care Ostrovski se pregătea să plece

la audiție, recitând din clasicii teatrului. Apoi, prin fața camerei 312, cea a lui Bergdorf și Alice, unde s-a amuzat auzind sunetele unui act sexual nărăvaș. Până la urmă s-a decis să iasă din hotel. A cerut automobilul Porsche al tatălui ei și a luat-o spre Orphea. A ajuns pe Ocean Road. A trecut prin fața șirului de case, în direcția plajei. Era nervoasă. În curând avea să ajungă în dreptul fostei lor case de vacantă, unde fuseseră cu toții atât de fericiți. A tras în fața porții și a stat așa o vreme, contemplând inscripția din fier forjat: *GRĂDINA EDEN*. Curând au început să-i curgă lacrimile. Și-a plâns, cu mâinile încleștate pe volan.

* * *

— Jesse, mi-a zâmbit Michael Bird când m-a zărit în ușa biroului său, cui datorez plăcerea vizitei?

În timp ce, la comisariat, Anna și Derek se cufundaseră în revistele Universității Notre-Dame, mă dusesem la redacția *Orphea Chronicle* pentru a da de articolele de la vremea respectivă, consacrate cvadruplului asasinat.

— Am nevoie să intru în arhiva ziarului, i-am explicat. Pot să-ți cer ajutorul fără ca informația să apară în ediția de mâine?

— Evident, Jesse, mi-a răspuns Michael. Regret că ți-am trădat încrederea. N-a fost un gest profesionist. Știi, nu mă pot opri să nu refac în minte filmul evenimentelor: chiar nu aș fi avut cum s-o apăr pe Stephanie?

Privirea îi era tristă. Am văzut cum fixează împietrit biroul lui Stephanie, care se afla chiar în fața lui.

— N-ai fi putut face nimic, Michael, m-am străduit să-l liniștesc.

A ridicat din umeri și m-a condus la subsol, unde se găsea arhiva.

Michel s-a dovedit un aliat de preț: m-a ajutat să triez edițiile din *Orphea Chronicle,* să găsesc articolele care păreau necesare și să le xeroxez.

Am profitat și de cunoștințele lui vaste despre regiune ca să-i pun întrebări legate de Jeremiah Fold.

— Jeremiah Fold? a repetat. N-am auzit niciodată de el. Cine e?

— Un mic șef de bandă din Ridgesport, i-am explicat. Îl șantaja pe Ted Tennenbaum, pe care-l storcea de bani amenințându-l că-l va împiedica să deschidă *Cafeneaua Athéna.*

Michael a rămas perplex.

— Tennenbaum se lăsa șantajat?

— Da. Poliția statală a trecut pe lângă detaliul ăsta în 1994.

Mulțumită lui Michael, am putut efectua și ultimele verificări legate de *Noaptea neagră:* a contactat și alte ziare din regiune, mai ales *Ridgesport Evening Star,* cotidianul din Ridgesport, interesându-se dacă nu cumva era ascuns prin arhivele lor un articol conținând cuvintele cheie *Noaptea neagră.* Nu aveau însă nimic. Singurele elemente care aveau aparent o legătură erau cele dintre toamna lui 1993 și vara lui 1994, din Orphea.

— Care e relația dintre piesa lui Harvey și acele evenimente? m-a întrebat Michael care până în acea clipă nu făcuse legătura dintre ele.

— Asta aș vrea să știu și eu. Mai ales acum, când e clar că *Noaptea neagră* nu se referă doar la cele întâmplate în Orphea.

Am luat la comisariat toate xeroxurile făcute după articolele din arhiva de la *Orphea Chronicle,* pentru a mă cufunda în lectura lor. M-am apucat să citesc, să decupez, să subliniez, să arunc ori să clasez, în timp ce Anna și Derek continuau explorarea minuțioasă a exemplarelor revistei de la Notre-Dame. Biroul Annei începuse să semene cu un centru de triere a presei. Dintr-odată, Derek a exclamat: „Bingo!” Descoperise anunțul. În pagina 21 a numărului din toamna lui 2013, între reclama unui cizmar și o alta a unui restaurant chinezesc

care oferea bufet după dorința consumatorului, cu mai puțin de 20 de dolari, se găsea următoarea notiță:

VREȚI SĂ SCRIEȚI O CARTE DE SUCCES?
LITERAT CAUTĂ SCRIITOR AMBIȚIOS
PENTRU
LUCRARE SERIOASĂ. REFERINȚE
INDISPENSABILE.

Mai rămânea doar de contactat persoana din redacție însărcinată cu anunțurile.

* * *

Dakota rămăsese în fața porții de la *Grădina Eden.* Tatăl ei încă nu o sunase. Își spunea că o ura și el ca toată lumea. Din cauza a ceea ce i se întâmplase casei. Din cauza a ceea ce-i făcuse Tarei Scalini. Lucru pe care nu avea să și-l ierte vreodată.

Au potopit-o încă o dată lacrimile. Se simțea groaznic de rău și își spunea că niciodată nu avea să se mai simtă bine. Nu mai voia cu niciun chip să trăiască. Cu ochii înrourați, a scormonit prin geantă în căutarea unei fiole de ketamină. Își dorea să-i fie mai bine. Printre lucrurile dinăuntru a descoperit și cutia mică din plastic pe care i-o dăduse prietena ei Leyla. Era heroină de tras pe nas. Dakota încă nu încercase așa ceva. A întins pe bord o linie din praful alb și s-a răsucit pentru a putea ajunge cu nările.

În casă, Gerald Scalini, anunțat de soția sa că o mașină staționa de ceva vreme în fața porții, s-a decis să sune la poliție.

•

La Teatrul Mare, primarul Brown venise să asiste la încheierea zilei de auziții. Fusese martorul umilirii candidaților trântiți unul după altul, până când Kirk Harvey i-a alungat pe toți, urlând:

— Gata pentru azi. Întoarceți-vă mâine și încercați să fiți mai puțin proști, pentru numele lui

Dumnezeu!

— De câți actori ai nevoie? l-a întrebat Brown pe Harvey, ducându-se după el, în scenă.

— De opt. Mai mult sau mai puțin. Doar știi că nu țin cu dinții de vreun rol.

— Mai mult sau mai puțin? a spus Brown, simțind că rămâne fără aer. Adică nu ai o distribuție exactă?

— Mai mult sau mai puțin, a repetat Harvey.

— Și câți ai ales azi?

— Zero.

Primarul a oftat disperat.

— Kirk, i-a amintit înainte de a pleca, nu-ți mai rămâne decât o singură zi pentru a definitiva distribuția. Trebuie neapărat să te grăbești. Altfel n-o să reușim niciodată.

•

Mai multe vehicule ale poliției erau staționate în fața *Grădinii Eden.* Pe bancheta din spate a mașinii de patrulă a lui Montagne, Dakota, cu mâinile la spate, încătușate, plângea. Cu portiera deschisă, Montagne o interoga:

— Ce cauți pe-aici? Aștepți vreun client? Îți vinzi mizeriile astea prin zonă?

— Nu, jur că… plângea Dakota, doar pe jumătate conștientă.

— Idioato, ești ruptă-n gură de droguri, ce să mai și răspunzi! Să nu cumva să dai la rațe la mine pe banchetă, ai băgat la cap? Javră drogată!

— Vreau să vorbesc cu tata, a implorat Dakota.

— Păi, cum nu, și mai ce? Cu ce-am găsit la tine-n mașină, ești bună s-ajungi direct în fața judecătorului. Păpușă, următoarea etapă pentru tine e pârnaia.

•

După-amiaza era pe sfârșite și, în cartierul rezidențial liniștit în care locuia familia Brown, Charlotte, abia întoarsă de la clinica veterinară, stătea visătoare sub arcada de la intrare. Venind de la Teatrul Mare, soțul ei s-a așezat lângă ea. Părea

epuizat. Cu tandrețe, Charlotte și-a trecut degetele prin părul lui.

— Cum a fost la casting? l-a întrebat.

— Foarte rău.

Soția lui și-a aprins o țigară.

— Alan…

— Da?

— Vreau să particip și eu.

Bărbatul a zâmbit.

— Chiar ar trebui, a încurajat-o.

— Nu știu… sunt douăzeci de ani de când n-am mai pus piciorul pe scenă.

— Sunt sigur c-ar fi un mare succes.

Ca răspuns, Charlotte a lăsat să-i scape un oftat adânc.

— Ce e? a întrebat-o Alan, simțind că ceva nu era în regulă.

— Îmi zic că poate e mai bine să rămân discretă și cât mai departe de Harvey.

— De ce ți-e frică?

— Știi foarte bine, Alan.

•

La câteva mile de acolo, la Hotelul Palatul de la Lac, Jerry Eden era îngrijorat: Dakota dispăruse. O căutase prin tot hotelul, la bar, la piscină, în sala de fitness, dar degeaba. Nu răspundea la telefon și nici nu-i lăsase vreun mesaj. Până la urmă, anunțase serviciul de securitate al hotelului. Înregistrările camerelor de supraveghere o arătau pe Dakota ieșind din cameră, plimbându-se o vreme pe coridor, coborând la recepție pentru a solicita automobilul și apoi plecând. În lipsa altei soluții, șeful serviciului de securitate a propus să ia legătura cu poliția. Jerry ar fi preferat să nu se ajungă până acolo, de teamă să nu-i facă fetei necazuri. Dintr-odată, i-a sunat telefonul mobil. S-a grăbit să răspundă.

— Dakota?

— Domnul Jerry Eden? i-a răspuns o voce gravă. Sunt agentul șef adjunct Jasper Montagne

de la poliția din Orphea.

— Poliția? Ce se-ntâmplă?

— Fata dumneavoastră, Dakota, este în acest moment reținută la comisariat. A fost arestată pentru posesie de droguri și mâine-dimineață va fi dusă în fața judecătorului. Noaptea și-o va petrece în celulă.

JERRY EDEN

În vara lui 1994, eram tânărul director al unui post de radio din New York, îmi câștigam existența muncind din greu și tocmai mă căsătorisem cu Cynthia, iubirea mea din liceu, singura fată care a crezut vreodată în mine.

Trebuia să ne fi văzut ce fețe aveam. Eram îndrăgostiți până peste urechi, nici treizeci de ani nu făcuserăm și ne simțeam liberi ca pasărea cerului. Bunul meu cel mai de preț era o Corvette la mâna a doua, în care ne petreceam weekendurile umblând prin țară, mergând dintr-un oraș în altul, trăgând prin moteluri ori pensiuni.

Cynthia lucra în sectorul administrativ al unui mic teatru. Așa putea să facă rost de invitații și săptămânal mergeam să vedem spectacole gratis pe Broadway. O viață modestă ca mijloace financiare, dar care ne ajungea din plin. Eram fericiți.

•

Ne-am căsătorit în 1994. Ceremonia a avut loc în ianuarie, dar am decis să lăsăm luna de miere pentru o perioadă mai caldă; oricum bugetul limitat ne obliga să alegem destinații la cam un plin de Corvette distanță. Cynthia a auzit numai vorbe bune despre nou-nouțul festival de teatru de la Orphea. Mediul artistic îl lăuda, erau așteptați jurnaliști renumiți, semn al calității. Personal, am descoperit o pensiune superbă, la doi pași de ocean, într-o casă din lemn înconjurată de hortensii, așadar era sigur că acele zece zile pe

care aveam să le petrecem urmau să fie memorabile. Și așa s-a și întâmplat, din toate punctele de vedere. Când ne-am întors la New York, Cynthia a descoperit că era însărcinată. Iar în aprilie 1995, s-a născut unica și iubita noastră fiică: Dakota.

Fără a diminua fericirea care a însemnat sosirea Dakotei în viața noastră, nu sunt sigur că planificaserăm să avem atât de repede un copil. Lunile care au urmat au fost cele ale tuturor tinerilor părinți a căror existență e dată peste cap de prezența unei mici ființe: de acum viața ni se calcula în multiplu de trei, dat fiind că până atunci ne mulțumiserăm cu un Corvette de două locuri. A fost nevoie să vindem mașina pentru a cumpăra una mai mare, să schimbăm apartamentul pentru a dispune de o cameră în plus și să adăugăm costurile pamperșilor, șervețelelor umede, lavetelor, landoului și ale feluritelor suzete. Pe scurt, a trebuit s-o acceptăm și să ne resemnăm.

Colac peste pupăză, la întoarcerea din concediul de maternitate, Cynthia a fost dată afară de la teatru. Cât despre mine, postul de radio a fost cumpărat de un mare grup media și, după ce mi-au trecut pe la urechi tot soiul de zvonuri despre restructurări și m-am temut că-mi voi pierde locul de muncă, am fost obligat să accept, pentru același salariu, mult mai puțin timp pentru transmisii, mult mai multă muncă administrativă și mai multe responsabilități. Săptămânile au ajuns să fie adevărate curse contra-cronometru: serviciu, familie, Cynthia care-și căuta ceva de lucru fără a ști ce aveam să facem cu Dakota, eu întorcându-mă seară de seară epuizat. Cuplul nostru a fost supus unei încercări teribile. Iată de ce, la sosirea verii, am propus să mergem să ne petrecem câteva zile, la sfârșit de iulie, în mica noastră pensiune din Orphea, pentru a ne regăsi. Și încă o dată, miracolul Orphea a funcționat.

•

Și așa s-a întâmplat și în anii următori. Orice-ar fi apărut în viața efervescentă a New York-ului, orice necaz cotidian ar fi dat peste noi, Orphea repara totul.

Cynthia și-a găsit o slujbă în New Jersey, la o oră cu trenul. Făcea zilnic trei ceasuri cu transportul în comun, trebuia jonglat cu agendele, calendarele, trebuia dusă cea mică la creșă, pe urmă la școală, făcute cumpărăturile, programate întâlnirile, astfel încât totul să meargă bine, la muncă, acasă, de seara până dimineața și-n toate zilele lăsate de bunul Dumnezeu. Eram gata să facem tot ce ni se cerea, așa că-n unele zile abia de ni se-ncrucișau pașii. Însă o dată pe an, grație unui ciclu restabilizator, toate tensiunile, neînțelegerile și stresul erau anihilate pe loc, imediat ce soseam în Orphea. Pentru noi, era un oraș cathartic. Aerul părea mai proaspăt, cerul mai frumos, viața mai liniștită. Proprietăreasa pensiunii, ai cărei copii erau adulți de acum, avea de minune grijă de Dakota pe care o puteam lăsa fără probleme la ea dacă doream să vedem spectacolele din festival.

La finalul vacanțelor, plecam la New York fericiți, odihniți, liniștiți. Gata să ne reluăm cursul vieții.

* * *

Nu am fost niciodată foarte ambițios și nu cred că aș fi reușit să-mi fac o carieră fără Cynthia și Dakota. Fiindcă, odată cu trecerea anilor, tot reîntorcându-ne la Orphea, unde mi-era atât de bine, am simțit nevoia de a le oferi tot mai mult. Și-am început să vreau ceva mai bun decât acea mică pensiune de familie, pentru a petrece în Hamptons nu doar unica noastră săptămână pe an. Mi-am dorit ca soția mea, Cynthia, să nu mai facă trei ore pe zi cu transportul în comun și abia să se ajungă cu banii de la o leafă la alta, mi-am dorit ca Dakota să poată urma cursurile unei școli private, pentru a beneficia de cea mai bună educație cu putință. Pentru ele am început să muncesc tot mai

din greu, să urmăresc promovările, să cer salarii tot mai bune. Pentru ele am acceptat să renunț la transmisia radio în direct, pentru a mă lăsa încărcat cu tot mai multe responsabilități, pe la posturi de radio care mă pasionau din ce în ce mai puțin, dar la care eram mai bine retribuit. Am început să avansez pe scara ierarhică, pândind toate ocaziile care mi se iveau, ajungând însă primul la birou și plecând cel din urmă. În numai trei ani, am trecut de la funcția de director al unui post de radio la cea de responsabil cu dezvoltarea serialelor televizate al unui întreg grup media.

Salariul mi s-a dublat, mi s-a triplat, și la fel și calitatea vieții noastre. Cynthia a putut renunța la serviciu pentru a se bucura de Dakota care era încă foarte mică. O parte a timpului a consacrat-o lucrului ca voluntar la un teatru. Ni s-au prelungit și vacanțele la Orphea: de acum țineau trei săptămâni, apoi o lună întreagă, apoi toată vara, într-o casă închiriată și tot mai mare, tot mai luxoasă, cu menajeră care venea o dată pe săptămână, apoi de două ori, apoi zilnic, și care făcea curat, făcea paturile, pregătea masa și aduna tot ce lăsam după noi.

O viață minunată. Și altfel decât îmi imaginasem: pe când închiriam camera de la pensiune pentru o săptămână, eram total deconectat de problemele de serviciu. Odată cu noile responsabilități, nu-mi mai puteam lua decât puține zile libere: pe când Cynthia și Dakota profitau de două luni la marginea piscinei, fără nicio grijă, eu mă întorceam la New York, la intervale regulate pentru a administra treburile curente și a rezolva dosare. Cynthiei îi părea rău că nu aveam cum să rămân mai mult, dar, cu toate acestea, totul mergea bine. De ce ne-am fi putut plânge?

Și ascensiunea mea a continuat. Poate fără ca, personal, să-mi fi dorit, nici nu mai știu. Salariul, pe care-l consideram deja astronomic, creștea tot

mai mult, în același timp cu sarcinile mele de serviciu. Grupurile media se cumpărau unele pe altele pentru a forma conglomerate superputernice. Mă trezeam în câte un birou uriaș, din vreun zgârie-nori din sticlă, și-mi puteam măsura saltul profesional după birourile pe care le schimbam și care erau tot mai mari și cocoțate tot mai sus. Remunerația pe care o primeam era și ea din ce în ce mai mare. Venitul mi s-a înzecit, mi s-a însutit. De la director al unui mic post de radio, m-am trezit în zece ani director general la Canal 14, postul de televiziune cel mai urmărit și cel mai rentabil din întreaga țară, pe care-l conduceam de la etajul 53, ultimul din turnul de sticlă, pentru un salariu, cu tot cu bonusuri, de 9 milioane de dolari pe an. Adică 750.000 de dolari pe lună. Câștigam mai mult decât aș fi putut cheltui vreodată.

Cynthiei și Dakotei le puteam oferi tot ce-mi dădea prin cap. Îmbrăcăminte de lux, automobile sport, apartamente fabuloase, școală privată, vacanțe de vis. Dacă iarna newyorkeză ne strica tot cheful, plecam cu avionul particular pentru o săptămână revitalizantă la Saint-Barth. Cât despre Orphea, am construit acolo, pentru o sumă exorbitantă, casa visurilor noastre, la malul oceanului, și am botezat-o, aplicând numele cu litere din fier forjat pe poartă, *GRĂDINA EDEN*.

Totul ajunsese atât de simplu, atât de ușor. Extraordinar. Dar exista un preț, nu doar în bani: trebuia să mă implic din ce în ce mai mult în chestiunile de serviciu. Cu cât îmi doream să le dăruiesc mai multe celor două ființe pe care le adoram, cu atât trebuia să dedic mai mult timp, mai multă energie, mai multă concentrare Canalului 14.

Cynthia și Dakota își petreceau verile și toate weekendurile cu vreme frumoasă în casa noastră din Hamptons. Mă duceam și eu de câte ori se putea. Îmi amenajasem acolo un birou unde

rezolvam chestiunile curente, ba chiar organizam teleconferințe.

Dar, cu cât existența ni se părea mai ușoară, cu atât devenea mai complicată. Cynthia dorea să mă dedic mai mult cuplului nostru și familiei, fără să mai stau în permanență cu grija serviciului, dar fără serviciu nu am fi putut avea casa. Eram în situația șarpelui care-și înghite coada. Vacanțele noastre ajunseseră să fie un șir alternativ de reproșuri și de certuri:

— La ce bun să vii aici, dacă stai închis la tine-n birou?

— Păi, ca să fim împreună…

— Nu, Jerry, oi fi tu aici, dar, de fapt, lipsești.

Și iar și iar, la plajă ori la restaurant. Uneori, când îmi făceam orele de mers pe jos, ajungeam până la casa în care se găsea pensiunea de familie care se închisese la moartea proprietăresei. Mă uitam la căsuța din lemn și visam la ceea ce fuseseră cândva vacanțele noastre atât de modeste, de scurte, dar minunate. Mi-aș fi dorit enorm să ne întoarcem la vremea aceea. Dar nu știam cum anume.

•

Dacă m-ați întreba, v-aș răspunde că toate le-am făcut numai pentru soția și fiica mea.

Dacă le-ați întreba pe Cynthia și pe Dakota, v-ar spune că am făcut-o numai pentru mine, pentru egoul meu, pentru că sunt obsedat de muncă.

Nu contează însă a cui era vina: în timp, magia Orpheei nu a mai avut efect. Familia noastră nu mai reușea să se repare, să se sudeze la loc în timpul vacanțelor. Din contră, acestea contribuiau la destrămarea ei.

•

După care totul s-a dus de râpă.

Au avut loc evenimentele din primăvara lui 2013, care ne-au obligat să vindem casa de la Orphea.

JESSE ROSENBERG

Marți, 15 iulie 2014

Cu 11 zile înainte de premieră

Anunțul descoperit în revista Universității Notre-Dame ne-a permis să ajungem la persoana care îl publicase. Aceasta însă nu dispunea de nicio altă informație: anunțul fusese înregistrat la recepția redacției și plătit cash. Mister total, în schimb, funcționara a putut găsi în arhivă același anunț, publicat exact cu un an mai înainte. Și cu încă un an mai devreme. Anunțul, deci, apăruse în fiecare număr de toamnă. Am întrebat-o:

— Ce e atât de deosebit toamna?

— Este cel mai citit număr, mi-a explicat. Este numărul de la reînceperea școlii.

Derek a emis o ipoteză: reînceperea școlii marca sosirea unor noi studenți și, deci, a unor potențiali candidați la scrierea respectivei cărți atât de dorite de comanditar.

— Dacă aș fi fost acea persoană, a susținut Derek, nu m-aș fi limitat doar la o revistă, ci aș fi difuzat anunțul pe mai multe căi.

Câteva telefoane la redacțiile revistelor facultăților de litere de la mai multe universități newyorkeze și din împrejurimi ne-a permis să o verificăm, într-adevăr, un anunț similar apăruse în numerele de toamnă ale acestora, timp de mai mulți ani. Cel care plătise nu lăsase însă nicio urmă.

Știam doar că era vorba despre un bărbat care se găsea la Orphea în 1994 și deținea informații ce ar fi putut să indice că nu Ted Tennenbaum fusese criminalul, care considera suficient de gravă situația pentru a scrie o carte, dar care nu o putea face el însuși. Și aceasta era cea mai ciudată problemă. Derek s-a întrebat cu voce tare:

— Cine ar vrea să scrie, dar nu o poate face? Și asta în așa măsură încât caută cu disperare pe cineva care s-o facă în locul lui, dând ani de zile anunțuri în revistele studențești?

Anna a scris cu marker negru pe tabla magnetică ceva ce semăna cu enigma Sfinxului din Teba:

Vreau să scriu, dar nu pot s-o fac. Cine sunt?

Pentru moment, din lipsă de ceva mai bun, nu ne mai rămânea decât să continuăm să căutăm prin articolele din *Orphea Chronicle,* pe care deja le frunzărisem fără cine știe ce succes. Dintr-odată, cufundat în lectura unuia dintre ele, Derek a început să se agite pe scaun, încercuind cu roșu un paragraf. Părea circumspect și atitudinea lui ne-a alarmat.

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Anna.

— Ia ascultați aici, ne-a răspuns nevenindu-i să creadă și uitându-se încă lung la copia xerox pe care o ținea în mână. Este un articol apărut în *Orphea Chronicle* pe 2 august 1994. Scrie așa: „Conform unei surse din poliție, ar fi apărut și un al treilea martor. Mărturia lui ar putea fi capitală pentru poliție care, pentru moment, nu dispune de aproape de nicio informație".

— Ce mai e și asta? m-am mirat. Un al treilea martor? Nu au fost decât doi martori, ambii locuind în cartier.

— Știu bine, Jesse, mi-a zis Derek, la fel de surprins ca mine.

Anna a luat imediat legătura cu Michael Bird. Nu mai ținea minte nimic în această privință, dar ne-a amintit că, la trei zile după cvadruplul asasinat, orașul colcăia de zvonuri. Din păcate, era imposibil să-l interogăm pe autorul articolului, care decedase de zece ani, dar ne-a precizat că sursa din poliție fusese cu certitudine agentul șef Gulliver care mereu se dovedise gură-spartă.

Gulliver nu era la comisariat. Când s-a întors, a venit după noi în biroul Annei. I-am explicat ce descoperiserăm în legătură cu menționarea unui al treilea martor și mi-a răspuns pe loc:

— Marty Connors a fost. Lucra la o benzinărie aproape de Penfield Crescent.

— Noi de ce n-am auzit nimic de chestia asta?

— Fiindcă, după verificări, mărturia lui s-a dovedit nulă.

— Ne-ar fi bucurat să constatăm noi asta, i-am spus.

— Știți, la vremea aia au fost zeci de oameni pe care i-am verificat cu scrupulozitate înainte de a vi-i da mai departe. Cetățenii ne contactau pentru te miri ce: simțiseră o prezență anume, auziseră un zgomot ciudat, dacă nu cumva zăriseră chiar o farfurie zburătoare. Mă rog, prostii de genul ăsta. Am fost obligați să filtrăm totul, altfel v-ați fi împotmolit. Însă am lucrat cu mare atenție.

— Nu mă-ndoiesc. Dumneavoastră l-ați interogat?

— Nu. Nu mai știu cine a făcut-o.

Înainte să iasă din încăpere, Gulliver s-a oprit dintr-odată în prag și-a adăugat:

— Un ciung.

Ne-am uitat lung la el toți trei. Până la urmă, l-am întrebat:

— La ce vă referiți?

— La chestia aia scrisă pe tablă: *Vreau să scriu, dar nu pot s-o fac. Cine sunt?* Răspuns: un ciung.

— Mulțumim.

•

Am sunat la benzinăria despre care ne vorbise Gulliver și care încă mai funcționa. Spre norocul nostru, chiar și după douăzeci de ani, Marty Connors tot mai lucra acolo.

— Marty pune benzină în tura de noapte, mi-a spus o angajată la telefon. Intră la ora 23:00.

— Lucrează și diseară?

— Da. Doriți să-i las un mesaj?

— Nu, mulțumesc. O să trec personal să-l văd.

* * *

Cei care nu au timp de pierdut pentru a ajunge din Manhattan în Hamptons o iau pe calea aerului. Plecând de la heliportul din capul insulei, douăzeci de minute cu elicopterul sunt de ajuns pentru a lega New York-ul de oricare oraș din Long Island.

În parcarea aerodromului din Orphea, Jerry Eden aștepta, la volanul automobilului său. Un zgomot puternic de motor l-a smuls din gânduri. Și-a ridicat privirea și-a zărit elicopterul care sosea. A ieșit din mașină. Aparatul de zbor s-a lăsat pe pistă, la câteva zeci de metri de el. Odată motorul și palele rotorului oprite, ușa laterală a elicopterului s-a deschis și Cynthia Eden a coborât, urmată de avocatul lor, Benjamin Graff. Au trecut de gardul care separa pista de parcare, iar Cynthia s-a repezit plângând în brațele soțului ei.

Ținând-o încă în brațe, Jerry și-a strâns prietenește mâna cu avocatul.

— Benjamin, Dakota chiar riscă să facă pușcărie?

— Ce cantitate de drog avea la ea?

— Habar n-am.

— Să mergem imediat la comisariat, le-a propus avocatul, trebuie să ne pregătim pentru audiere. În mod normal, m-aș fi îngrijorat, dar există precedentul cazului Tara Scalini. Dacă judecătorul își pregătește corect dosarul, va da și de asta și s-ar putea să fie tentat să țină cont. Și-atunci va fi extrem de problematic pentru Dakota.

Jerry tremura. Picioarele i se-nmuiaseră cu totul. Mai avea puțin și-l ruga pe Benjamin să treacă el la volan. Peste un sfert de ceas, erau la comisariatul din Orphea. Au fost introduși în sala de interogatoriu, unde a fost adusă și Dakota, încătușată. Când și-a zărit părinții, a izbucnit în lacrimi. Polițistul i-a scos cătușele, iar ea li s-a aruncat în brațe. „Copilaș!”, a exclamat Cynthia strângând-o cu putere la piept.

Polițiștii i-au lăsat singuri, așa că s-au așezat la masa din plastic. Benjamin Graff a scos din geanta diplomat un dosar și un blocnotes și-a trecut imediat la treabă.

— Dakota, i s-a adresat, trebuie să știu cu precizie ce le-ai spus polițiștilor. Și, mai ales, am nevoie să aflu dacă le-ai spus ceva despre Tara.

* * *

La Teatrul Mare, audițiile continuau. Pe scenă, primarul Brown se așezase lângă Kirk Harvey pentru a-l presa să încheie cât mai rapid distribuirea rolurilor. Numai că nimeni nu-i era regizorului pe plac.

— Sunt toți niște nulități! repeta Kirk. Se presupune că va fi spectacolul secolului și nu văd trecându-mi prin față decât zoaiele de după potop.

— Kirk, fă și tu un mic efort! l-a rugat primarul.

Harvey a chemat pe scenă următorii candidați. Contrar instrucțiunilor, în fața lui s-au prezentat doi bărbați: Ron Gulliver și Meta Ostrovski.

— Ce căutați pe-aci, voi, ăștia doi?

— Am venit pentru casting! s-a răstit Ostrovski.

— Și eu la fel! a zbierat Gulliver.

— Indicațiile au fost clare: câte un bărbat și o femeie. Deci, sunteți descalificați amândoi.

— Eu am fost primul aici! a protestat Ostrovski.

— Iar eu azi sunt de serviciu, deci nu pot aștepta să-mi vină rândul. Am dreptul la prioritate.

— Ron?! s-a mirat primarul. Păi, nu poți juca în spectacol!

— Adică, de ce nu? s-a revoltat agentul șef Gulliver. O să-mi iau concediu. E o șansă unică și am dreptul să profit și eu. Și-apoi, în 1994, agentul șef Harvey a avut dreptul să joace.

— Bine, vă voi da o șansă, a tranșat Kirk lucrurile. Însă unul dintre voi vă trebui să fie femeia.

A cerut să i se aducă o perucă, ceea ce a întrerupt pentru douăzeci de minute audiția, timpul necesar pentru a fi găsit accesoriul. Până la urmă,

un voluntar obișnuit cu locul a apărut cu niște plete ciufulite, blonde, descoperite prin culise, pe care le-a luat Ostrovski. Și așa, cu peruca pe cap, cu foaia de hârtie pe care era transcrisă prima scenă în mână, l-a ascultat pe Harvey citind didascalia.

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș. Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați. O tânără, mergând pe marginea drumului, pășește de-a lungul coloanei încremenite. Înaintează până la barajul de poliție și îl întreabă pe polițistul de pază…*

Ostrovski s-a apropiat de Gulliver, prefăcându-se că merge pe pantofi cu tocuri înalte, și a dat drumul replicii.

> OSTROVSKI (*răcnind ca torturat pe eșafod și cu o voce prea ascuțită*): Ce se întâmplă?
>
> AGENTUL ȘEF GULLIVER (*încercând de vreo trei ori până să-i reușească*): Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.

Erau de groază. Dar, odată încheiată prestația, Kirk Harvey s-a ridicat de pe scaun, a aplaudat și a strigat:

— Sunteți amândoi angajați!

— Ești sigur? a murmurat Brown. Sunt incredibil de proști.

— Sunt și sigur, și convins! s-a entuziasmat Harvey.

— Au fost candidați mai buni pe care i-ai respins.

— Alan, îți spun că sunt sigur de alegerea făcută!

După care a strigat pentru a se auzi în toată sala și de către toți candidații:

— Iată primii noștri doi actori.

Ostrovski și Gulliver au coborât de pe scenă în aplauzele celorlalți candidați, înainte de a fi orbiți de blițul fotografului de la *Orphea Chronicle* și sechestrați de un jurnalist dornic să le afle primele impresii. Ostrovski era radios. Își zicea: „Regizorii mă vor, jurnaliștii mă hărțuiesc, iată-mă un artist deja adulat și recunoscut. O, glorie iubită și-atâta timp râvnită, iată-te în sfârșit!”

•

În fața Teatrului Mare, Alice aștepta în mașina lui Steven, parcată cam cum se nimerise. Pe când erau pe punctul de a se întoarce la New York, acesta dorise să arunce o privire la casting, la repezeală, pentru a-și putea completa articolul care avea să-i justifice weekendul de la Orphea.

„Numai cinci minute”, îi spusese lui Alice când aceasta începuse să bombăne printre dinți. Și peste cinci minute chiar a ieșit din clădirea teatrului. Uite că o terminaseră. Discutaseră despre despărțire și, până la urmă, ea îi declarase că înțelege și că nu-i va face probleme. Dar exact când Steven se pregătea să urce în mașină, a primit un apel de la Skip Nalan, redactorul său șef adjunct.

— La cât ajungi azi acasă, Steven? l-a întrebat Skip cu o voce ciudată. Trebuie să stăm de vorbă, e foarte important.

După tonul lui Skip, Steven a înțeles pe loc că se întâmplase ceva rău, așa că a preferat să mintă:

— Nu știu, depinde de auziții. E pasionant ce se întâmplă aici. De ce?

— Steven, a venit contabila să mă vadă. Mi-a arătat extrasele de cont după cardul de credit al *Revistei,* pe care ți l-a dat ție: sunt acolo niște tranzacții cu adevărat dubioase. Cumpărături de toate felurile, în special în magazine de lux.

— În magazine de lux? a repetat Steven ca picat din lună. Să-mi fi piratat cineva cardul? Se pare că-n China…

— Cardul a fost utilizat în Manhattan, Steven, nu în China. Sunt și niște nopți la *Hotel Plaza,* și niște note umflate de la restaurant…

— Ei, nu! a jucat mai departe Steven cartea stupefacției.

— Steven, spune-mi, ai vreo legătură cu povestea asta?

— Eu? Sigur că nu, Skip. Chiar mă vezi făcând așa ceva?

— Sigur că nu. Există însă o plată pentru un sejur la Hotelul Palatul de la Lac, din Orphea. Și în cazul ăsta numai despre tine poate fi vorba.

Steven tremura. S-a străduit, totuși, să-și păstreze un ton calm.

— Asta evident nu e normal, deci ai făcut bine că m-ai anunțat: nu am dat cardul decât pentru obținerea extraselor. Cei de la primărie m-au asigurat că plătesc ei cazarea. Probabil că a încurcat lucrurile funcționarul de la recepție. O să sun să vedem ce s-a-ntâmplat.

— Foarte bine, a zis Skip, așa m-am liniștit. Nu-ți ascund că era cât pe ce să cred că…

Steven a izbucnit în râs:

— Chiar mă vezi luând cina la *Plaza*?

— Efectiv nu, s-a amuzat Skip. În sfârșit, pe scurt, vestea bună este că, în opinia băncii, probabil nu vom avea nimic de plătit, întrucât ei erau cei care ar fi trebuit să detecteze la timp frauda. Au spus că genul acesta de situații s-a mai întâmplat: există tipi care sparg codul cardului de credit și-l falsifică.

— Vezi? Exact ce-ți spuneam și eu! a conchis Steven care-și regăsea siguranța de sine.

— Dacă poți, azi, când te întorci, ar trebui să treci pe la comisariat să depui plângerea. Chestia asta a solicitat-o banca pentru a putea efectua rambursarea. Având în vedere suma, țin să fie găsit

falsificatorul. Sunt convinși că locuiește în New York.

Bergdorf a simțit cum îl cuprinde din nou panica: banca avea să-l identifice într-un timp foarte scurt. În unele magazine, vânzătoarele deja îi spuneau pe nume. Nu se putea întoarce la New York în ziua aceea, trebuia ca mai întâi să găsească o soluție.

— În clipa în care mă întorc, mă duc și depun plângerea, i-a promis lui Skip. Prioritatea însă este ce se întâmplă aici: am decis să intru și eu în joc, întrucât piesa este extraordinară, nivelul candidaților extrem de ridicat, procedeul de creație unic. Voi trece de audiție și-mi voi scrie articolul din culise. Spectacolul văzut din interior. O să iasă ceva incredibil. Bizuie-te pe flerul meu, Skip, va fi ceva miraculos pentru *Revistă.* Pulitzerul e ca și asigurat!

Premiul Pulitzer. Exact motivul pe care i l-a servit apoi și soției lui, Tracy.

— Și câte zile o să mai rămâi acolo? s-a arătat ea neliniștită.

Simțea că Tracy nu mușcă momeala, așa că a scos la bătaie artileria grea:

— Nu am cum să știu cât timp. Cel mai important este că *Revista* îmi va plăti ore suplimentare pentru că rămân aici. Ținând cont de modul în care lucrez, am dat lovitura! Drept care, imediat ce mă întorc, o să plecăm în Yellowstone!

— Deci, mergem? s-a bucurat Tracy.

— Bineînțeles. Și asta mă bucură enorm!

Odată încheiată convorbirea, Steven a deschis portiera din dreapta.

— Nu mai putem pleca, a spus serios.

— De ce? s-a interesat Alice.

A înțeles pe loc că nu i-ar fi putut spune adevărul nici ei. S-a silit să zâmbească și a anunțat-o:

— *Revista* dorește să participi la casting și să scrii un articol din interior despre spectacol. Unul

de amploare și cu fotografia ta pe copertă.

— Steven, e extraordinar! Primul meu articol!

L-a sărutat languros și s-au repezit amândoi în teatru. Și-au așteptat rândul ore întregi. Când, în sfârșit, au ajuns pe scenă, Harvey îi trimisese la plimbare pe toți cei dinaintea lor, iar primarul Brown, care stătea lângă el, îl bătea la cap să mai găsească și alți actori. Deși prea puțin convins de prestația lui Alice și Steven, Kirk a hotărât să-i accepte, pentru a nu-l mai auzi pe Alan văitându-se.

— Cu Gulliver și Ostrovski, s-au făcut patru din opt, a constatat primarul, ceva mai liniștit. Am ajuns la jumătate.

* * *

Se lăsa seara când, în sala de audieri a Palatului de Justiție din Orphea, după o așteptare interminabilă, Dakota Eden a fost dusă în fața judecătorului Abe Cooperstin.

Alături de un polițist, a înaintat spre judecător cu pas șovăitor, cu trupul epuizat de noaptea petrecută în celulă și cu ochii roșii de plâns.

— Cazul 23450, municipalitatea Orphea contra domnișoarei Dakota Eden, a anunțat judecătorul Cooperstin aruncându-și ochii peste raportul care îi fusese înaintat. Domnișoară Eden, citesc aici că ați fost arestată ieri după-amiază, la volanul unei mașini, gata să trageți heroină pe nas. Este adevărat?

Dakota s-a uitat îngrozită la avocatul Benjamin Graff, care a încurajat-o cu un gest al capului să răspundă așa cum o pregătise mai-nainte.

— Da, domnule judecător, a răspuns cu vocea gâtuită de plâns.

— Pot să știu, domnișoară, de ce o tânără ca dumneavoastră consumă droguri?

— Am comis o greșeală gravă, domnule judecător. Sunt într-un moment dificil al vieții mele. Dar fac totul pentru a-l depăși. Urmez și un tratament la un psihiatru de la New York.

— Așadar, nu este prima oară când consumați droguri?

— Nu, domnule judecător.

— Consumați în mod regulat?

— Nu, domnule judecător, n-aș spune.

— Cu toate acestea, poliția a găsit asupra dumneavoastră o cantitate considerabilă de droguri.

Dakota a lăsat fruntea-n pământ. Jerry și Cynthia Eden au simțit un nod în stomac: dacă judecătorul își va da seama că s-ar fi putut face legătura cu Tara Scalini, fata lor risca o pedeapsă extrem de grea.

— Cu ce vă ocupați? a întrebat Cooperstin.

— Deocamdată, nu cu mare lucru, a recunoscut Dakota.

— De ce?

Dakota a început să plângă. Îi venea să spună totul, să-i vorbească despre Tara. Fiindcă merita să fie dusă la închisoare. Cum nu reușea să se liniștească, nici nu a putut răspunde la întrebare, iar Cooperstin a continuat:

— Domnișoară, mărturisesc că există un punct în raportul poliției care mă pune pe gânduri.

A urmat o clipă de tăcere. Jerry și Cynthia simțeau că le sare inima din piept: deci, judecătorul știa totul. Penitenciarul era ca sigur. Cooperstin însă a întrebat:

— De ce ați mers să vă drogați tocmai în fața acelei case? Vreau să zic: oricine altcineva s-ar fi dus în pădure, pe plajă, într-un loc mai discret, nu? Or, dumneavoastră v-ați oprit fix în fața unei porți. Uite-așa, în mijlocul drumului! Nu e de mirare că proprietarii casei au anunțat poliția. Trebuie să recunoașteți că e ciudat, nu?

Jerry și Cynthia nu mai rezistau, tensiunea era prea puternică.

— Era fosta noastră casă de vacanță, i-a explicat Dakota. Părinții mei au fost nevoiți să o vândă din cauza mea.

— Din cauza dumneavoastră? a repetat intrigat judecătorul.

Lui Jerry îi venea să se ridice, să țipe, să facă orice pentru a întrerupe ședința. Dar Benjamin Graff și-a luat sarcina asupra lui. A profitat de ezitarea Dakotei pentru a răspunde în locul ei:

— Domnule judecător, clienta mea nu încearcă decât să-și repare greșelile și să se împace cu propriul trecut. Comportamentul de ieri era, evident, un fel de a cere ajutorul. A tras mașina în fața casei știind că urma să fie descoperită. Convinsă că tatăl ei s-ar fi dus să o caute și pe acolo. Dakota și ei au venit în Orphea pentru a se regăsi și pentru a porni din nou pe drumul vieții, dar pe cel bun.

Judecătorul Cooperstin și-a întors privirea de la Dakota, s-a uitat o clipă la avocat, apoi iarăși la fată.

— Așa e, domnișoară?

— Da, a murmurat fata.

Judecătorul părea satisfăcut de răspuns. Jerry a lăsat să-i scape un oftat discret, relaxat: mișcarea lui Benjamin Graff fusese perfectă.

— Cred că meritați o a doua șansă, a decis Cooperstin. Dar, atenție: este o ocazie pe care nu trebuie să o ratați. Tatăl dumneavoastră este aici?

Jerry s-a ridicat imediat:

— Aici, domnule judecător. Sunt Jerry Eden, tatăl Dakotei.

— Domnule Eden, toate acestea vă privesc în egală măsură și pe dumneavoastră întrucât înțeleg că ați venit aici, împreună cu fiica dumneavoastră, pentru a vă regăsi.

— Așa este, domnule judecător.

— Și ce v-ați gândit să faceți pentru asta, aici, la Orphea, împreună cu fiica dumneavoastră?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite pe Jerry. Observându-i ezitarea, judecătorul a adăugat:

— Nu-mi spuneți că ați venit până aici pentru ca fiica dumneavoastră să zacă mai departe în această

stare proastă, pe marginea piscinei unui hotel?

— Nu, domnule judecător. Noi… doream să luăm parte amândoi la audițiile pentru spectacolul de teatru. Când Dakota era mică, zicea că vrea să se facă actriță. Ba chiar, la trei ani, a scris o piesă de teatru.

Judecătorul s-a gândit câteva momente, s-a uitat la Jerry, la Dakota și a spus:

— Foarte bine. Domnișoară Eden, suspend urmărirea cu condiția să participați, alături de tatăl dumneavoastră, la respectivul spectacol de teatru.

Jerry și Cynthia s-au privit ușurați.

— Vă mulțumesc, domnule judecător, i-a zâmbit Dakota. Nu vă voi dezamăgi.

— Sper și eu, domnișoară Eden. Aș vrea ca lucrurile să fie clare: dacă nu vă veți controla și veți fi încă o dată arestată pentru posesie de droguri, nici nu se va mai pune problema clemenței. Dosarul vă va fi judecat de o instanță statală. Și ca să fie și mai clar: asta înseamnă că, în caz de recidivă, veți fi trimisă direct la închisoare pentru mai mulți ani.

Dakota a promis și s-a aruncat în brațele părinților. După care s-au întors la Hotelul Palatul de la Lac. Dakota era epuizată și nici nu s-a așezat bine pe canapeaua din apartament, că a și adormit. Jerry a luat-o pe Cynthia pe terasă pentru a putea sta liniștiți de vorbă.

— Ce-ar fi să rămâi cu noi? Am putea petrece timpul în familie.

— Jerry, doar l-ai auzit pe judecător: aici este vorba doar despre tine și Dakota.

— Da, dar nimic nu te împiedică să rămâi și tu aici, cu noi…

Cynthia a clătinat din cap:

— Chiar nu-nțelegi nimic, zău. Nu-mi pot petrece timpul în familie fiindcă, deocamdată, senzația mea este că nu mai suntem o familie. Mi s-au terminat puterile, Jerry… Nu mai am energie. Sunt ani de când mă lași numai pe mine să rezolv

totul. Sigur, tu le achiți pe toate și-ți mulțumesc sincer, nu mă crede o nerecunoscătoare. Dar când a fost ultima dată când ai făcut ceva pentru familia noastră, cu excepția aspectului financiar? În toți acești ani m-ai lăsat să am grijă de toate și să asigur buna funcționare a familiei. Tu te-ai mulțumit să te duci la serviciu. Și nici măcar o singură dată, Jerry, una singură nu m-ai întrebat cum mă simt. Cum mă descurc. Nici măcar o singură dată, Jerry, nu m-ai întrebat dacă sunt fericită. Ai crezut că fericirea e de la sine înțeleasă, zicându-ți că la Saint-Barth ori într-un apartament cu vedere spre Central Park ești obligatoriu fericit. Nici măcar o singură dată, Jerry, nu mi-ai pus nenorocita asta de întrebare.

— Dar tu? a sărit Jerry. M-ai întrebat vreodată dacă sunt fericit? Nu ți-ai pus problema dacă nu cumva mizeria asta a mea de serviciu, pe care-l detestați atât de tare și tu, și Dakota, nu-l detest și eu la fel?

— Ce te-a împiedicat să demisionezi?

— Cynthia, dacă am făcut toate astea a fost numai și numai pentru a vă oferi o viață de vis. Pe care, în fond, văd că nu v-o doreați…

— Pe bune, Jerry? Vrei să zici că preferai pensiunea aceea în locul casei noastre de la malul oceanului?

— Poate că da, a murmurat Jerry.

— Nu cred!

Cynthia l-a privit lung o clipă, fără un cuvânt. După care i-a spus cu voce gâtuită:

— Jerry, am nevoie să văd că ne repari familia. L-ai auzit pe judecător: data viitoare, pe Dakota o așteaptă închisoarea. Cum ai să faci pentru a fi sigur că nu va mai exista o dată viitoare? Cum îți vei apăra fata de ea însăși, pentru a o împiedica să ajungă la pușcărie?

— Cynthia, eu…

Nu l-a lăsat să vorbească:

— Jerry, eu plec la New York. Te las aici cu misiunea de a ne vindeca fata. Este un ultimatum. Salveaz-o pe Dakota. Altfel, te părăsesc. Așa nu mai pot trăi.

* * *

— Acolo e, Jesse, mi-a spus Derek, arătându-mi benzinăria dărăpănată de la capătul lui Penfield Road.

Am luat curba, am intrat pe pista de beton și am tras în fața magazinului iluminat. Era ora 23:15. La pompă nu era nimeni și locul părea gol.

Afară era sufocant în pofida orei târzii. Înăuntru, aerul condiționat răspândea o atmosferă înghețată. Am înaintat printre standurile cu băuturi și chipsuri, până la tejgheaua în spatele căreia, ascuns de un raft cu felurite dulciuri, un bărbat cu părul alb se uita la televizor. M-a salutat fără a-și lua ochi de la ecran.

— La care pompă? m-a întrebat.

— N-am venit pentru benzină, i-am răspuns arătându-i legitimația de ofițer de poliție.

A închis imediat televizorul.

— Despre ce este vorba? a întrebat ridicându-se.

— Sunteți Marty Connors?

— Da, eu sunt. Ce s-a-ntâmplat?

— Domnule Connors, anchetăm moartea primarului Gordon.

— A primarului Gordon? Păi, asta a fost acum douăzeci de ani.

— După informațiile mele, ați fost martorul a ceva anume în seara aceea.

— Da, cu siguranță. Am spus însă la vremea aceea poliției și mi s-a răspuns că era lipsit de importanță.

— Am nevoie să știu ce ați văzut.

— Un vehicul negru trecând în mare viteză. Venea dinspre Penfield Road și s-a dus spre Sutton Street. Drept înainte. Cu pedala călcată la podea. Eram la pompă, așa că abia am avut timp să-l zăresc.

— Ați recunoscut modelul?

— Evident. O camionetă Ford E-150, cu un desen haios pe spate.

Derek și cu mine ne-am aruncat o privire: Tennenbaum tocmai un Ford E-150 conducea. Am întrebat:

— Ați putut vedea cine conducea?

— Nu, deloc. Pentru moment m-am gândit că erau niște tineri care se țineau de prostii.

— La ce oră, mai exact?

— Pe la șapte seara, n-am idee… Se poate să fi fost șapte fix, șapte și zece… Știți, totul a ținut o fracțiune de secundă și, la drept vorbind, nu i-am dat cine știe ce atenție. Abia mai târziu, când am aflat ce s-a întâmplat acasă la primar, mi-am zis că poate era vreo legătură. Și am sunat la poliție.

— Cu cine ați vorbit? Vă mai amintiți numele polițistului?

— Da, desigur, chiar comandantul poliției a venit să mă interogheze. Kirk Harvey.

— Și?…

— I-am povestit ce v-am spus și dumneavoastră și mi-a răspuns că nu avea legătură cu ancheta.

•

Lena Bellamy văzuse bine camioneta lui Ted Tennenbaum în fața casei primarului Gordon atunci, în 1994. Ne-o confirma mărturia lui Marty Connors care identifica același vehicul sosind dinspre Penfield Road. De ce să ne fi ascuns Kirk Harvey depoziția lui Connors?

Ieșind din benzinărie, ne-am oprit un moment în parcare. Derek a desfăcut o hartă a orașului și am studiat itinerarul camionetei, în urma celor spuse de Marty Connors.

— Camioneta a luat-o pe Sutton Street, a zis Derek refăcând drumul pe hartă cu vârful degetului, ori Sutton Street duce către capătul de sus al străzii principale.

— Dacă îți mai amintești, în seara deschiderii festivalului, accesul pe strada principală era oprit

cu excepția unui pasaj, pe la capătul de sus al străzii, destinat vehiculelor abilitate să ajungă la Teatrul Mare.

— *Abilitate,* adică vrei să spui care ar fi putut fi autorizate cu drept de liberă trecere și staționare, autorizație pe care pompierul voluntar de serviciu în seara aceea ar fi putut-o obține?

La vremea respectivă, ne pusesem problema să aflăm dacă își amintea cineva ca Tennenbaum să fi trecut pe la punctul de control de pe strada principală, pe unde era permis accesul la Teatrul Mare. Însă reieșise din cele discutate cu voluntarii și cu polițiștii care fuseseră în acel loc că fusese o asemenea harababură încât nimeni nu observase nimic. Festivalul devenise victima propriului succes: strada principală era furnicar de lume, iar parcările erau pline. Echipele de supraveghere fuseseră depășite. Ordinele privitoare la ghidarea mulțimii nu putuseră fi menținute prea mult timp: oamenii se apucaseră să parcheze care pe unde apuca, masacrând rondurile cu flori. Așa că era imposibil să se știe cine a trecut pe la punctul de control și la ce oră.

— Deci Tennenbaum a trecut pe Sutton Street și s-a întors la Teatrul Mare, exact așa cum ne gândiserăm și noi, a conchis Derek.

— De ce nu ne-a spus-o niciodată Harvey? Mulțumită acestei mărturii l-am fi putut aresta pe Tennenbaum mult mai devreme. Să fi vrut cumva să-l vadă scăpat?

Dintr-odată, Marty Connors a apărut în ușă și a alergat spre noi:

— Noroc că mai sunteți aici, ne-a zis, tocmai mi-am mai amintit un amănunt: pe vremea aceea am mai vorbit despre camionetă cu încă un tip.

— Ce tip? a întrebat Derek.

— Nu știu cum îl cheamă. Sigur însă nu e de pe-aici. S-a întors și-n anul de după crime. Spunea că face și el o anchetă a lui.

JESSE ROSENBERG

Miercuri, 16 iulie 2014

Cu 10 zile înainte de premieră

Prima pagină din *Orphea Chronicle:*
NOAPTEA NEAGRĂ:
PRIMELE ROLURI DISTRIBUITE

> *Astăzi ar trebui să se încheie audițiile care au făcut să curgă un număr incredibil de candidați veniți din întreaga regiune, spre fericirea comercianților orașului. Cel dintâi candidat care a avut privilegiul de a fi inclus în distribuție nu este altul decât celebrul critic Meta Ostrovski (foto). Acesta vorbește despre o piesă de teatru crisalidă în care „cel care se credea omidă se dovedește a fi un fluture măreț”.*

Anna, Derek și cu mine am ajuns la Teatrul Mare chiar înainte de a începe cea de-a treia zi de audiții. Sala era încă goală. Pe scenă nu se afla decât Harvey. Văzându-ne intrând, a strigat:

— Nu aveți dreptul să fiți aici!

Nici măcar n-am catadicsit să-i răspund. M-am repezit la el și l-am apucat de guler.

— Ce ne ascunzi, Harvey?

L-am târât în culise, la adăpost de alte priviri.

— Pe vremea aia știai foarte bine că în fața locuinței familiei Gordon era parcată camioneta lui Tennenbaum. Însă în mod deliberat ai ascuns mărturia omului de la benzinărie. Deci: ce mai știi despre caz?

— Nu voi spune nimic! a urlat Harvey. Cum îndrăznești să mă maltratezi în halul ăsta, băi, maimuțoi mâncător de rahat?

Am scos pistolul și i-am înfipt țeava în burtă.

— Jesse, ce faci? s-a arătat Anna îngrijorată.

— Hai să ne liniștim, Leonberg, a trecut Harvey la negocieri. Ce vrei să știi? Îți dau dreptul la o întrebare.

— Vreau să știu ce e *Noaptea neagră.*

— *Noaptea neagră* e piesa mea, a răspuns. Chiar ești idiot?

— *Noaptea neagră* din 1994. Ce însemna mizeria aia de *Noapte neagră?*

— Și-n 1994 tot piesa mea era. În sfârșit, nu aceeași piesă. Am fost nevoit să rescriu totul din cauza tembelului ăluia de Gordon. Am păstrat însă titlul fiindcă mi s-a părut foarte bun. „Noaptea neagră". Sună bine, nu?

— Nu ne lua de proști, m-am enervat. E ceva legat de *Noaptea* asta *neagră* și-o știi foarte bine, fiindcă pe vremea aia erai comandantul poliției: s-au adunat inscripțiile misterioase de prin toată Orphea, apoi incendierea viitoarei *Cafenele Athéna* și toate cele întâmplate, care au dus la moartea lui Gordon.

— Bați câmpii, Leonberg! a țipat Harvey exasperat. Chestiile alea eu le-am lipit! Era o modalitate de a atrage atenția asupra spectacolului! Când am început să gândesc regia, eram convins că voi putea juca *Noaptea neagră* în deschiderea festivalului. Îmi ziceam că atunci când oamenii vor face legătura între inscripțiile misterioase și anunțul spectacolului, voi dezlănțui interesul general.

— Și tot tu ai dat foc și viitoarei *Cafenele Athéna*? l-a întrebat Derek.

— Firește că nu! N-am dat eu foc! Am fost chemat când a izbucnit și am rămas până la miezul nopții, când pompierii au reușit să-l stingă. Am profitat de o clipă de neatenție a celorlalți pentru a intra printre dărâmături ca să scriu pe pereți *Noaptea neagră.* Ocazia era de aur. Imediat ce pompierii au observat, în zori, treaba și-a făcut

efectul. Dac-ați lua-o înapoi pe firul evenimentelor, ați observa că ajungem la data deschiderii festivalului, nu a morții lui Gordon, băi, blegilor! Eram absolut sigur că voi fi așezat în capul afișului și că pe 30 iulie 1994 ar fi ieșit în lume *Noaptea neagră,* senzaționala piesă de teatru a marelui Maestru Kirk Harvey.

— Așadar, totul nu a fost decât o campanie promoțională stupidă?

— *Stupidă, stupidă,* s-a arătat Harvey jignit, ba deloc stupidă, Leonberg, fiindcă, uite, după douăzeci de ani încă mai vorbești despre ea!

În clipa aceea am auzit un zgomot dinspre sală. Candidații erau pe cale să sosească. I-am dat drumul.

— Nu ne-ai văzut niciodată pe-aici, Kirk, i-a spus Derek. Altfel, vei avea de-a face cu noi.

Harvey nu a răspuns. Și-a aranjat cămașa și s-a întors pe scenă, în timp ce noi dispăream pe ieșirea de incendiu.

Înăuntru a început cea de-a treia zi de audiții. Primul care s-a prezentat a fost Samuel Padalin, venit să exorcizeze fantomele trecutului și să aducă un omagiu soției sale ucise. Harvey l-a selecționat fără să mai stea pe gânduri, pe motiv că-i era milă de el.

— Bietul de tine, i-a zis Harvey, dac-ai ști… Ți-am adunat nevasta de pe trotuar ciuruită: o găurice ici, una colo!…

— Da… Eram și eu acolo, a răspuns Samuel Padalin.

Apoi, spre stupefacția lui Harvey, a urcat pe scenă Charlotte Brown. Văzând-o, l-a cuprins emoția. Visase mult la o asemenea clipă. Ar fi dorit să se arate dur, să o umilească în fața tuturor, cum o făcuse și ea când îl preferase pe Brown. Ar fi dorit să-i spună că nu se ridică la nivelul necesar pentru a fi admisă în distribuție, dar nu a fost în stare. Ajungea doar o privire ca să-ți dai seama cât

magnetism avea femeia aceea. Era o actriță înnăscută.

— Nu te-ai schimbat, i-a spus până la urmă.

Ea a zâmbit:

— Mulțumesc, Kirk. Nici tu.

Harvey a ridicat din umeri:

— Deh! Am ajuns un nebun bătrân. Chiar vrei să urci din nou pe scenă?

— Așa cred.

— Angajată, a răspuns simplu regizorul.

Și i-a trecut numele pe fișă.

* * *

Faptul că Harvey construise povestea aceasta a *Nopții negre* numai după capul lui ne făcea să-l considerăm încă mai țicnit. Nu avea decât să-și joace spectacolul și să se umple de ridicol cu tot cu primarul Brown.

Care primar și el ne pusese pe gânduri. De ce păstrase Stephanie în depozit imaginea aceea a lui ținându-și discursul la deschiderea festivalului din 1994?

În biroul Annei, revedeam înregistrarea video. Cuvântarea lui Brown nu era prea interesantă. Ce altceva să fi fost? Derek ne-a propus să trimitem caseta experților poliției pentru ca aceștia să analizeze secvența. După care s-a ridicat și s-a uitat pe tabla magnetică. A șters cuvintele *Noaptea neagră,* care nu mai prezentau niciun interes pentru anchetă, fiindcă misterul se lămurise.

— Nu pot crede că expresia asta nu e decât titlul piesei pe care își dorea Harvey s-o joace, a oftat Anna. Când mă gândesc câte ipoteze am construit!

— Uneori soluția este chiar sub ochii noștri, a zis Derek reluând cuvintele profetice ale lui Stephanie, care ne obsedau pe toți trei.

Dintr-odată, a căzut pe gânduri.

— La ce meditezi? l-am întrebat.

S-a întors spre Anna.

— Anna, îți aduci aminte, joia trecută, când ne-am dus să ne întâlnim cu Buzz Leonard, că ne-a

spus cum Kirk Harvey și-a recitat monologul intitulat *Eu, Kirk Harvey?*

— Da, sigur că da.

— De ce nu s-a numit monologul *Noaptea neagră?*

Întrebarea era bună. În aceeași clipă mi-a sunat telefonul. Era Marty Connors, tipul de la benzinărie.

— Am dat de el, mi-a spus acesta.

— De cine?

— De tipul care-și făcea ancheta lui, la un an după crime. I-am văzut fotografia în numărul de azi din *Orphea Chronicle.* O să joace în spectacol. Se numește Meta Ostrovski.

* * *

La Teatrul Mare, după un moment de ezitare și câteva crize de nervi ale lui Kirk Harvey, Jerry și Dakota Eden au urcat pe scenă pentru audiție.

Harvey s-a uitat lung la Jerry.

— Cum te cheamă și de unde ești? l-a întrebat pe un ton militar.

— Sunt Jerry Eden, din New York. Judecătorul Cooperstin ne-a…

— Ai venit de la New York ca să joci în spectacol? l-a întrerupt Harvey.

— Am nevoie să petrec o vreme cu fiica mea, Dakota, să trăiesc alături de ea o nouă experiență.

— De ce?

— Fiindcă am senzația că am pierdut-o și aș vrea s-o regăsesc.

A urmat un moment de tăcere. Harvey s-a uitat iar la bărbatul din fața lui și a decis:

— Chestia asta-mi place. Tăticul e angajat. Hai să vedem și ce-i poate pielea fetei. Treci, te rog, în lumină.

Dakota l-a ascultat și a intrat în lumina reflectorului. Harvey a tresărit: din ea se degaja o forță extraordinară. Fata i-a aruncat o privire puternică, aproape prea puternică pentru a fi

susținută. Harvey a luat scriptul de pe masă și s-a ridicat pentru a i-l aduce Dakotei, dar aceasta a zis:

— Nu e nevoie, doar aud replicile de cel puțin trei ore, deja le-am învățat pe dinafară.

După care a închis ochii și a rămas așa o clipă. Toți ceilalți candidați din sală se uitau la ea cu adorație, cuceriți de magnetismul pe care îl iradia. Subjugat, Harvey a rămas și el tăcut.

Dakota a deschis ochii și a început:

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș. Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați. O tânără, mergând pe marginea drumului, păşeşte de-a lungul coloanei încremenite. Avansează până la barajul de poliție și îl întreabă pe polițistul de pază.*

După care a făcut câteva salturi pe scenă, și-a ridicat gulerul paltonului pe care nu-l purta, a evitat câteva bălțoace imaginare și a tropăit până lângă Harvey, ca pentru a se feri de ploaie.

— *Ce se întâmplă?* a întrebat.

Harvey a privit-o fără să-i răspundă. Așa că Dakota a repetat:

— Domnule agent, ce se întâmplă aici?

Revenindu-și, Harvey i-a dat replica:

— *Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.*

A mai privit-o o clipă, apoi a strigat cu o lumină triumfătoare pe chip:

— Iată și al optulea și ultimul nostru actor! Mâine, la prima oră, pot începe repetițiile.

Sala a aplaudat. Primarul Brown a lăsat să-i scape un oftat de ușurare.

— Ești extraordinară, i-a spus Kirk Dakotei. Ai luat vreodată lecții de artă dramatică?

— Niciodată, domnule Harvey.

— Vei juca rolul principal!

S-au mai privit o dată, cu o intensitate ieșită din comun. Și Harvey a întrebat-o:

— Ai ucis vreodată pe cineva, drăguțo?

Fata s-a albit și-a început să tremure.

— De… de unde știți? a bâiguit, panicată.

— Stă scris în ochii tăi. N-am mai văzut un suflet atât de întunecat. E fascinant.

Împietrită, Dakota nu și-a putut opri lacrimile.

— Nu-ți face griji, iubito, i-a spus Harvey cu blândețe. Vei ajunge vedetă.

* * *

În fața *Cafenelei Athéna,* aproape de ora 22:30, Anna pândea din mașină. Ostrovski tocmai își plătise consumația, în momentul în care s-a ridicat, polițista a luat microfonul stației radio.

— Ostrovski trebuie să iasă, a anunțat.

Derek și cu mine, la rândul nostru la pândă pe terasă, l-am interceptat pe critic imediat ce a părăsit localul.

— Domnule Ostrovski, i-am spus arătând spre mașina de poliție, garată chiar sub ochii noștri, v-am ruga să ne urmați, avem câteva întrebări să vă punem.

Zece minute mai târziu, Ostrovski era instalat la biroul Annei, la comisariat, bând o cafea.

— Așa e, a admis, intrigat de cele ce se întâmplau. Am trecut prin multe festivaluri de teatru, dar un masacru în seara deschiderii, așa ceva n-am mai întâlnit. Ca orice ființă omenească un pic cam curioasă, mi-am dorit să știu finalul poveștii.

— Conform lucrătorului de la benzinărie, a spus Derek, v-ați întors în Orphea și în anul de după crime. Totuși, în momentul acela, ancheta era încheiată.

— Din ceea ce aflasem, asasinul, deși vinovăția lui nu prezenta dubii în ochii poliției, murise fără a mărturisi. Trebuie să vă spun că, pe atunci, lucrul

acesta m-a frământat. Fără mărturisire, personal rămâneam încă suspicios.

Derek m-a privit neîncrezător. Ostrovski a continuat:

— Așa că, profitând de faptul că veneam cu regularitate pentru a mă odihni în această minunată regiune care e Hamptons, din când în când am mai trecut prin Orphea. Și-am mai întrebat câte ceva în dreapta și-n stânga.

— Cine v-a spus că omul de la pompa de benzină văzuse ceva anume?

— Am aflat din întâmplare. M-am oprit acolo, într-o zi, să fac plinul. Am stat un pic la taclale. Și mi-a spus ce-a văzut. A adăugat că informase poliția, dar că mărturia lui nu fusese considerată concludentă. În sfârșit, cu trecerea timpului, și mie mi-a slăbit curiozitatea.

— Asta-i tot? l-am întrebat.

— Tot, domnule căpitan Rosenberg. Îmi pare rău că nu am cum să vă ajut mai mult de-atât.

l-am mulțumit pentru colaborare și i-am propus să-l conduc unde trebuia să ajungă.

— Drăguț din partea dumneavoastră, domnule căpitan, dar simt nevoia să fac o plimbare pentru a profita de această noapte magnifică.

S-a ridicat și și-a luat la revedere. În momentul în care a dat să treacă pragul, s-a întors și ne-a spus:

— Un critic.

— Poftiți?

— Ghicitoarea de pe tablă, a răspuns mândru Ostrovski. De o oră mă tot uit la ea. Și-acum am înțeles. *Cine ar vrea să scrie, dar nu o poate face?* Răspunsul este: un critic.

Ne-a salutat din cap și a plecat.

— El e! am strigat, fiindcă Anna și Derek rămăseseră fără reacție. Cel care voia să scrie, dar n-o putea face și se afla în Teatrul Mare în seara crimelor e Ostrovski. El i-a comandat cartea lui Stephanie!

•

Peste câteva clipe, Ostrovski se găsea în sala de interogatorii, pentru o discuție cu mult mai puțin agreabilă decât precedenta.

— Știm totul, domnule Ostrovski! a tunat Derek. De douăzeci de ani încoace, difuzați toamna un anunț prin publicațiile facultăților de litere din preajma New York-ului, pentru a găsi pe cineva care să poată scrie, efectuând o anchetă despre cvadruplul asasinat.

— De ce ați dat anunțul? l-am întrebat. De acum, trebuie să vorbiți.

Ostrovski s-a uitat la mine de parcă ar fi fost vorba despre ceva absolut clar:

— Domnule căpitan… Vă închipuiți că un mare critic literar s-ar coborî până la a scrie un roman polițist? Vă imaginați ce-ar spune lumea?

— Care e problema?

— În ordinea respectabilității genurilor, în frunte stă romanul de neînțeles, apoi cel intelectual, apoi cel istoric, apoi romanul pur și simplu, și abia după aceea, pe locul penultim, înaintea romanului cu dulcegării, se află romanul polițist.

— Asta-i o glumă, da? a intervenit Derek. Vă bateți joc de noi, este?

— Ei, pe dracu', sigur că nu! Nu! Tocmai asta e problema. Din seara crimelor, sunt prizonierul unei idei geniale privitoare la intriga unui roman polițist, însă nu-l pot scrie eu.

* * *

Orphea, 30 iulie 1994
Seara comiterii crimelor

Odată încheiată reprezentația cu *Unchiul Vania,* Ostrovski a ieșit din sală. Regia fusese acceptabilă, iar interpretarea bună. Încă de la pauză auzise oameni agitându-se pe rândul lui. Unii dintre spectatori nu s-au mai întors la actul doi. Motivația a înțeles-o traversând foaierul Teatrului Mare, care

clocotea: toată lumea vorbea despre cvadruplul asasinat care abia ce fusese comis.

De pe treptele clădirii, care se ridicau peste nivelul străzii, s-a uitat la mulțimea care se îndrepta în val compact în aceeași direcție: cartierul Penfield. Cu toții își doreau să meargă să vadă ce se întâmplase.

Atmosfera era electrică, frenetică: trecătorii se grăbeau, într-un torent omenesc ce-i amintea lui Ostrovski de mareea de șobolani din *Flautistul din Hamelin.* Calitatea de critic, în momentul în care toată lumea se grăbea spre un punct anume, îl obliga însă să nu se miște din loc. Nu-i plăcea ce era la modă, disprețuia ce era popular, ura mișcările generate de entuziasmul general. Și totuși, fascinat de atmosferă, și-a dorit să se lase și el purtat în acea direcție. A priceput că era vorba despre curiozitate. Așa că s-a aruncat în șuvoiul uman care o luase în jos pe strada principală, scurgându-se de pe străzile laterale, pentru a ajunge în liniștitul cartier rezidențial. Cum Ostrovski pășea hotărât, a ajuns repede în apropiere de Penfield Crescent. Peste tot erau mașini de poliție. Zidurile caselor erau luminate în roșu și albastru de girofaruri. Ostrovski și-a croit drum prin mulțimea adunată la marginea barierelor poliției. Aerul nopții de vară tropicală era sufocant. Oamenii erau excitați, nervoși, neliniștiți, curioși. Se spunea că era vorba despre casa primarului. Că fusese masacrat cu tot cu soție și copil.

Ostrovski a rămas acolo mult timp, fascinat de ceea ce vedea, spunându-și că adevăratul spectacol nu la Teatrul Mare se jucase, ci aici. Cui să-i fi cășunat pe primar? Și de ce? Ardea de curiozitate să afle, așa că a început să construiască o grămadă de teorii.

Întors la Hotelul Palatul de la Lac, s-a dus la bar. În ciuda orei târzii, era mult prea surescitat pentru a putea adormi. Ce se-ntâmpla? De ce îl interesa în asemenea hal un fapt divers? Dintr-odată, a înțeles

și a cerut hârtie și un pix. Pentru prima oară în viață, avea trama unei cărți în minte. Intriga era pasionantă: pe când un întreg oraș e ocupat cu deschiderea sărbătorească a unui festival de teatru, are loc un asasinat groaznic. Ca într-o mișcare de magie, publicul se uită la stânga, deși tot ce e important se petrece în dreapta. În consecință, Ostrovski a scris cu majuscule: *PRESTIDIGITAȚIA.* Adică titlul! A doua zi dimineață va da o fugă până la librăria din localitate și își va cumpăra toate romanele polițiste pe care le va găsi acolo. Moment în care s-a întrerupt brusc, sesizând realitatea teribilă: dacă scria cartea, toată lumea va spune că era vorba despre un roman de joasă speță – unul polițist. Și reputația îi va fi distrusă.

* * *

— Deci n-am scris niciodată cartea aceea, ne-a explicat Ostrovski, douăzeci de ani mai târziu, în sala de interogatorii a comisariatului. Dar visam și mă gândeam la ea. Îmi doream să citesc povestea, însă nu o puteam scrie eu. Nu un roman polițist. Era prea riscant.

— Deci, v-ați dorit să descoperiți pe cineva care s-o facă.

— Da. Și n-o puteam solicita unui autor consacrat. Imaginați-vă că m-ar fi putut șantaja, amenințându-mă că va dezvălui tuturor pasiunea mea tainică pentru o intrigă polițistă. Mi-am zis că dacă voi angaja un student, ar fi fost mai puțin riscant. Și așa am dat peste Stephanie. O știam deja din paginile *Revistei Literare Newyorkeze,* de unde a fost dată afară de imbecilul de Steven Bergdorf. Stephanie avea un condei unic, talent în stare pură. A acceptat să scrie cartea, zicând că oricum căuta un subiect bun de ani de zile. Era întâlnirea perfectă.

— Țineați regulat legătura?

— La început, da. Venea deseori la New York și ne întâlneam în cafeneaua de lângă redacție. Mă

ținea la curent cu modul în care înainta ancheta. Uneori îmi citea și niște pasaje. I se întâmpla, însă, ca perioade mai lungi să nu dea niciun semn de viață, când era prea ocupată cu cercetările. Iată de ce nu am fost îngrijorat în ultima săptămână, chiar dacă nu am reușit să o mai contactez. Îi dădusem mână liberă și 30.000 de dolari pentru cheltuielile necesare. I-aș fi lăsat și banii și gloria, numai să aflu deznodământul adevărat al poveștii.

— Fiindcă nu credeți că Ted Tennenbaum a fost vinovatul?

— Exact. Am urmărit îndeaproape desfășurarea anchetei și știam, conform unui martor, că mașina lui fusese văzută în fața casei primarului. Or, după descrierea care mi-a fost prezentată, mai știam și că văzusem aceeași camionetă trecând prin fața Teatrului Mare în seara comiterii crimelor, puțin înainte de ora 19:00. Sosisem mult mai devreme la Teatrul Mare, dar înăuntru era o căldură îngrozitoare. Am ieșit să fumez o țigară. Pentru a evita aglomerația, m-am dus pe o alee din apropiere, o fundătură care dădea spre intrarea artiștilor. De acolo am văzut trecând acel vehicul negru care mi-a reținut atenția fiindcă avea un desen ciudat pe geamul din spate: camioneta lui Tennenbaum, despre care lumea avea să vorbească mai târziu.

— Și-n ziua aceea ați văzut și șoferul care nu era Ted Tennenbaum?

— Exact.

— Și-atunci, cine era la volan, domnule Ostrovski? a întrebat Derek.

— Charlotte Brown, soția primarului, a răspuns acesta. Ea conducea camioneta lui Ted Tennenbaum.

-2

Repetiții

JOI, 17 IULIE – SÂMBĂTĂ, 19 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Joi, 17 iulie 2014

Cu 9 zile înainte de premieră

Clinica veterinară a lui Charlotte Brown se afla în zona industrială a orașului, aproape de două mari centre comerciale. Ca în fiecare dimineață, a sosit în parcarea încă goală, la 7:30, și a tras mașina în locul care îi era rezervat, chiar în fața cabinetului. A coborât din automobil cu cafeaua în mână. Părea într-o dispoziție foarte bună. Era atât de cufundată în gânduri încât, deși ajunsesem la doar câțiva metri de ea, nu m-a observat decât când m-am prezentat.

— Bună ziua, doamnă Brown, sunt căpitanul Rosenberg de la poliția statală.

A tresărit și a întors privirea.

— M-ați speriat, mi-a zâmbit. Da, știu cine sunteți.

A zărit-o pe Anna, care stătea în spatele meu, sprijinită de mașina de patrulare.

— Anna? s-a mirat Charlotte, înainte de a intra în panică: Doamne, Dumnezeule! A pățit ceva Alan…?

— Fiți liniștită, doamnă, i-am răspuns, soțul dumneavoastră e foarte bine. Avem însă nevoie să vă punem câteva întrebări.

Anna a deschis portiera din spate.

— Nu înțeleg, a rostit Charlotte.

— Veți înțelege repede, am asigurat-o.

Am condus-o pe Charlotte Brown la comisariatul din Orphea unde i-am permis să ia legătura cu secretara, pentru a anula consultațiile din ziua aceea, apoi cu un avocat, informând-o asupra drepturilor pe care le avea. Mai degrabă decât avocatul, a preferat să-și sune soțul care s-a grăbit să vină la comisariat. Deși era primarul orașului, Alan Brown, tot nu putea lua parte la interogatoriul propriei soții. A încercat să facă scandal până când agentul șef Gulliver a reușit să-l facă să redevină rezonabil.

— Alan, i-a spus, oricum îți fac o favoare interogând-o pe Charlotte aici, rapid și discret, decât să o ducă la centrul regional al poliției statale.

Așezată în sala de interogatorii, cu o cafea în față, Charlotte Brown părea pradă unei stări deosebite de agitație.

— Doamnă Brown, i-am spus, în seara de 30 iulie 1994, un martor v-a identificat părăsind Teatrul Mare puțin înainte de ora 19:00, la volanul unei mașini care îi aparținea lui Ted Tennenbaum, și care, câteva minute mai târziu, a fost văzută în fața casei primarului Gordon, în intervalul orar în care familia i-a fost asasinată.

Charlotte Brown a lăsat ochii în pământ.

— Nu eu am ucis familia Gordon, a spus apăsat, dintr-odată.

— Atunci, ce s-a întâmplat în seara aceea?

A urmat un moment de tăcere. Charlotte a rămas fără reacție, apoi a murmurat:

— Știam că va veni și ziua aceasta. Știam că n-am să pot ține secretul până la sfârșitul zilelor mele.

— Ce secret, doamnă Brown? am întrebat-o. Ce ascundeți de douăzeci de ani?

După o ezitare, Charlotte ne-a mărturisit aproape în șoaptă:

— În seara deschiderii festivalului, într-adevăr, am luat camioneta lui Ted Tennenbaum. O văzusem parcată în fața intrării artiștilor. N-aveai cum să n-o observi, cu pasărea aceea care aducea a cucuvea, de pe geamul din spate. Știam că era a lui fiindcă ne petrecuserăm serile dinainte împreună cu câțiva dintre actori, la *Cafeneaua Athéna,* iar Ted ne dusese apoi cu mașina la hotel. Deci în ziua aceea, fiindcă trebuia să dispar pentru câteva momente, chiar la ora 19:00, m-am gândit să o împrumut. Ca să câștig timp. Nimeni din trupă nu venise cu mașina personală la Orphea. Evident, mă gândeam să-i cer permisiunea. M-am dus să-l caut în mica încăpere rezervată pompierului, care se găsea lângă cabinele noastre. Dar nu era acolo. Am dat rapid o tură prin culise și tot nu l-am găsit. Apăruse o problemă la siguranțele electrice și mi-am zis că era ocupat s-o rezolve. Am zărit cheile în camera aceea, lăsate pe masă. Și prea mult timp n-aveam. Partea oficială a deschiderii trebuia să înceapă într-o jumătate de oră, iar Buzz, regizorul, nu dorea să plecăm din Teatrul Mare. Așa că am luat cheile. Eram convinsă că nu va observa nimeni. Oricum, Tennenbaum era de serviciu la scenă, nu avea cum să se ducă în altă parte. Am ieșit discret din Teatrul Mare pe la intrarea artiștilor și-am plecat cu camioneta.

— Ce aveați atât de urgent de rezolvat, pentru a fi obligată să lipsiți cu o jumătate de oră înaintea deschiderii oficiale?

— Trebuia neapărat să stau de vorbă cu primarul Gordon. Am trecut pe la ei cu câteva minute înainte de a fi ucis cu întreaga familie.

* * *

Orphea, 30 iulie 1994, ora 18:50
Seara crimelor

Charlotte a pornit camioneta lui Tennenbaum și a ieșit din fundătură pentru a ajunge pe strada principală, unde a fost uimită să descopere agitația

de nedescris care domnea acolo. Strada era plină de lume și închisă pentru circulația autovehiculelor. Dimineață, când sosise împreună cu întreaga trupă, totul era liniștit și fără picior de om. Acum se adunase o mulțime compactă.

La intersecție, un voluntar însărcinat cu supravegherea circulației dădea indicații unor familii care se rătăciseră. Acesta a îndepărtat bariera ca s-o lase pe Charlotte să treacă, făcându-i semn că nu o putea lua decât pe stradă în sus, pe un culoar lăsat liber pentru a permite trecerea mașinilor de urgență. L-a ascultat fiindcă oricum n-avea de ales. Nu cunoștea orașul și n-avea după ce să se orienteze în afară de o hartă sumară care apărea pe spatele pliantului editat de oficiul de turism cu ocazia festivalului. Penfield Crescent nu apărea pe hartă, dar a văzut cartierul Penfield. S-a hotărât, pentru început, să meargă acolo, unde avea să întrebe trecătorii pe unde trebuia să o ia. Așa că a urcat până la Sutton Street, apoi a rulat pe strada care dădea în Penfield Road, pe unde se intra în cartierul rezidențial cu același nume. Numai că dăduse peste un adevărat labirint de străzi care plecau în toate direcțiile. Charlotte a umblat încolo și-ncoace, întorcându-se iar și iar, la un moment dat chiar rătăcindu-se. Străzile erau goale, aproape fantomatice: nici urmă de trecători. Timpul o presa, așa că trebuia să se grăbească. Până la urmă, a luat-o din nou pe Penfield Road, artera principală, urcând-o rapid. Tot avea să se întâlnească cu cineva. Clipă în care a zărit o tânără în echipament sportiv, care făcea exerciții într-un părculeț. Charlotte a tras imediat pe dreapta, a coborât din camionetă și a luat-o la fugă prin iarbă.

— Iertați-mă, i-a spus tinerei, m-am rătăcit de tot. Trebuie să ajung în Penfield Crescent.

— Ați și ajuns, i-a surâs aceasta. E strada în arc de cerc care înconjoară parcul. Ce număr căutați?

— Nu știu, a mărturisit Charlotte. Caut casa primarului Gordon.

— Uitați, chiar acolo e, i-a arătat tânăra o casă cochetă, de cealaltă parte a parcului și a străzii.

Charlotte i-a mulțumit și a urcat în camionetă. A cotit la intersecție pe Penfield Road, a mers până în fața casei primarului și a coborât din mașină, lăsând motorul pornit. Ceasul de la bord arăta ora 19:04. Trebuia să se grăbească, fiindcă nu mai avea timp. A alergat până la ușa familiei Gordon și a sunat. Nu a răspuns nimeni. A mai sunat o dată și și-a lipit urechea de ușă. I s-a părut că aude zgomot dinăuntru. A bătut cu pumnul și a strigat: „E cineva acasă?" Tot fără răspuns. A coborât treptele de la intrare și a observat că perdelele de la una dintre ferestre se mișcau ușor și un băiat s-a uitat la ea, după care a tras imediat la loc perdeaua. L-a strigat: „Hei, stai așa!…", rupând-o la fugă pe peluză, până lângă fereastră. Numai că iarba era plină de apă, iar Charlotte s-a împotmolit. De sub fereastră l-a strigat iarăși pe băiat, dar inutil. Nu mai avea timp să insiste. Trebuia să se întoarcă la Teatrul Mare. A traversat peluza în vârful picioarelor, pentru a ajunge pe trotuar. Ghinion! Încălțămintea de scenă era udă leoarcă. A urcat în camionetă și-a plecat în viteză. Ceasul de la bord arăta 19:09. Trebuia să se grăbească.

* * *

— Așadar, ați plecat din Penfield Crescent chiar înainte de sosirea asasinului? am întrebat-o.

— Da, domnule căpitan Rosenberg, a confirmat. Dacă aș mai fi rămas un minut, m-ar fi omorât și pe mine.

— Poate că deja era pe undeva pe acolo, a sugerat Derek, și aștepta să plecați.

— Poate, a răspuns Charlotte.

— Ați mai observat și altceva? m-am interesat.

— Nu, absolut nimic. M-am întors la Teatrul Mare cât de rapid am putut. Pe strada principală era puhoi de lume, totul era blocat, am crezut că n-o să ajung la timp pentru începerea spectacolului. Mai repede aș fi mers pe jos, dar nu puteam lăsa de

izbelișteе camioneta lui Tennenbaum. Până la urmă, am ajuns la Teatrul Mare la 19:30, când începuse deja deschiderea oficială. Am pus la locul lor cheile camionetei și m-am repezit în cabină.

— Tennenbaum nu și-a dat seama?

— Nu, și nici mai târziu nu i-am spus nimic. Oricum, mica mea evadare fusese un fiasco total: cu Gordon nu mă întâlnisem, iar Buzz, regizorul, îmi descoperise lipsa din cauza uscătorului meu de păr care luase foc. În sfârșit, nu m-a certat, fiindcă spectacolul era pe punctul de a începe și se relaxase văzându-mă apărând în culise. Plus că spectacolul a avut un succes enorm. Nu am vorbit niciodată cu el despre întâmplarea aceea.

— De ce trebuia să stați de vorbă cu primarul Gordon? am întrebat-o pentru a afla ce ne interesa.

— Trebuia să recuperez piesa lui Harvey, *Noaptea neagră.*

* * *

Pe terasa *Cafenelei Athéna,* Steven Bergdorf și Alice își terminau în tăcere micul dejun. Alice îl fulgera din priviri. Bărbatul nici măcar nu îndrăznea să ridice ochii spre ea, uitându-se fix în farfuria cu cartofi sote.

— Când mă gândesc la hotelul ăsta împuțit în care mă obligi să dorm…! i-a spus femeia până la urmă.

Fiindcă nu avea acces la cardul de la *Revista Literară Newyorkeză,* Steven fusese obligat să ia o cameră într-un motel sordid, la câțiva kilometri de Orphea.

— Totuși, ziceai că pentru tine luxul nu e ceva important, s-a apărat el.

— Da, Stevie, dar există niște limite! Doar nu sunt de la coada vacii!

Venise ora de plecare. Steven a plătit consumația, apoi, în timp ce traversau strada pentru a ajunge la Teatrul Mare, Alice a oftat:

— Nu-nțeleg de ce pierdem vremea pe-aici, Stevie.

— Vrei să te vezi pe coperta *Revistei* sau nu? Dacă da, pune și tu un pic de suflet. Trebuie să scriem articolul despre spectacol.

— Păi, tuturor li se rupe de spectacolul ăsta ridicol. N-am putea scrie și noi un articol despre un alt subiect, care să nu ne oblige să stăm într-un hotel plin de ploșnițe, cu un pat care n-are nici măcar cuvertură?

Pe când Steven și Alice urcau treptele Teatrului Mare, Jerry și Dakota ieșeau din automobilul tras în fața clădirii, iar agentul șef Gulliver, care reușise să plece de la comisariat, sosea și el în mașina de patrulare.

În sală, Samuel Padalin și Ostrovski erau deja așezați lângă scena pe care trona radios Kirk Harvey. Venise ziua cea mare.

* * *

La comisariat, Charlotte Brown ne relata cum și de ce, în 1994, Kirk Harvey îi încredințase misiunea de a recupera textul *Nopții negre* de la primarul Gordon.

— De zile-ntregi mă bătea la cap cu problema aceea. Spunea că primarul avea la el piesa și nu mai voia să i-o dea înapoi. În ziua premierei, a venit din nou să mă piseze, la mine în cabină.

— La vremea aceea Harvey încă era iubitul dumneavoastră, așa e? am întrebat.

— Da și nu, domnule căpitan Rosenberg. Deja eram cu Alan și o rupsesem cu Harvey, dar acesta refuza să mă lase în pace. Și-mi făcea viața un iad.

* * *

Orphea, 30 iulie 1994, ora 10:10
Cu nouă ore înaintea comiterii crimelor

Charlotte a intrat la ea în cabină și a tresărit dând de Kirk Harvey, în uniformă, lăfăindu-se pe canapea.

— Kirk, ce cauți aici?

— Charlotte, dacă mă părăsești, mă sinucid.

— Ia, te rog, mai termină cu circul!

— Circ?! a țipat Kirk.

A sărit de pe canapea, și-a luat arma și și-a băgat-o în gură.

— Kirk, potolește-te, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Charlotte, panicată.

Polițistul s-a oprit și a băgat revolverul înapoi, la centură.

— Vezi, a zis, nu glumesc.

— Știu, Kirk. Dar trebuie să accepți că relația noastră s-a terminat.

— Ce-are Alan Brown mai mult decât mine?

— Totul.

Harvey a gemut și s-a așezat la loc pe canapea.

— Kirk, e ziua deschiderii festivalului. N-ar trebui să fii la comisariat? Pesemne că acolo aveți de lucru până peste cap.

— N-am îndrăznit să-ți spun nimic până acum, Charlotte, dar e din ce în ce mai rău la muncă. Foarte rău. Și tocmai de-asta am nevoie de o susținere morală. Nu mă poți părăsi exact în momentele astea.

— Kirk, înțelege, s-a terminat. S-a terminat și gata.

— Charlotte, nimic nu mai merge în viața mea. În seara asta ar fi trebuit să strălucesc prin spectacolul meu. Și tu ai fi avut rolul principal! Dacă animalul ăsta de Joseph Gordon m-ar fi lăsat să-l joc…

— Kirk, piesa ta nu era prea bună.

— Chiar vrei să-mi zbor creierii, da?

— Nu, dar încearcă și tu să deschizi ochii. Rescrie-ți piesa, îmbunătățește-o și cu siguranță vei putea s-o joci la anul.

— Și-o să accepți rolul principal? a întrebat-o Harvey, căruia îi revenise speranța.

— Evident, l-a mințit Charlotte care dorea să-l vadă plecat din cabina ei.

— Atunci, ajută-mă! a implorat-o Harvey, aruncându-se în genunchi. Ajută-mă, Charlotte, altfel o să-nnebunesc!

— Cu ce să te ajut?

— Primarul Gordon are la el textul piesei mele și refuză să mi-l dea înapoi. Ajută-mă să-l recuperez.

— Cum adică, *Gordon are textul piesei tale*? Nu mai ai o copie?

— Păi, acum două săptămâni am avut o neînțelegere cu băieții, la comisariat. Drept răzbunare, mi-au devastat biroul. Mi-au distrus toate textele. Și-aveam acolo totul, Charlotte. Or, toate hârtiile cu *Noaptea neagră* au dispărut. N-a mai rămas decât o copie, la Gordon. Dacă nu mi-o dă, nu mai răspund de nimic!

Charlotte s-a uitat la bărbatul nefericit, care stătea prăbușit la picioarele ei și pe care îl iubise cândva. Știa că muncise din greu la piesa aceea.

— Kirk, dacă iau înapoi de la Gordon textul, îmi promiți că ne vei lăsa în pace pe Alan și pe mine?

— Ai cuvântul meu, Charlotte!

— Unde locuiește primarul? Mâine mă duc la el.

— Pe Penfield Crescent. Dar trebuie să te duci de azi.

— Imposibil, Kirk, o să repetăm cel puțin până la 18:30.

— Te implor, Charlotte. Cu puțin noroc, aș putea încerca să urc pe scenă după spectacolul vostru, îmi voi citi piesa și sunt sigur că oamenii vor rămâne în sală. O să vin la tine, la pauză, pentru a-mi recupera piesa. Promite-mi că te duci chiar azi la Gordon.

Charlotte a oftat. Îi era milă de Harvey. Știa că festivalul era viața lui.

— Bine, Kirk, promit. Întoarce-te aici la pauză. Pe la nouă, diseară. Piesa va fi la mine.

* * *

În sala de interogatorii a comisariatului, Derek a întrerupt povestea lui Charlotte:

— Deci Harvey voia să joace *Noaptea neagră?*

— Da. De ce?

— Fiindcă Buzz Leonard ne-a vorbit despre un monolog, *Eu, Kirk Harvey.*

— Nu, ne-a explicat Charlotte, primarul Gordon fiind ucis, Kirk nu și-a mai putut recupera niciodată piesa. Așa că, în seara următoare, a interpretat o improvizație fără cap și coadă, intitulată *Eu, Kirk Harvey,* care începea astfel: „Eu, Kirk Harvey, omul fără piesă".

— Fără piesă, fiindcă își pierduse toate exemplarele din *Noaptea neagră,* a priceput Derek.

Scena dintre Kirk Harvey și primarul Gordon, la care fusese martor Buzz Leonard în 1994, avea deci legătură cu *Noaptea neagră.* Textul pe care-l rupsese primarul. Ce să-l fi făcut pe Kirk să creadă că Gordon deținea ultimul exemplar din text? Charlotte n-avea nicio idee. Așa că am întrebat-o:

— De ce n-ați spus că dumneavoastră ați fost la volanul camionetei?

— Fiindcă legătura cu camioneta lui Tennenbaum s-a făcut după festival, iar eu nu am aflat imediat. Mă întorsesem pentru scurt timp la Albany, după care am semnat contractul pentru stagiul de câteva luni cu un veterinar din Pittsburgh. În Orphea m-am întors după șase luni, mutându-mă împreună cu Alan și abia atunci am aflat tot ce s-a întâmplat. Oricum, Tennenbaum fusese demascat. Fiindcă el a fost asasinul, nu?

N-am răspuns nimic. Apoi i-am mai pus o întrebare:

— Dar Harvey? Nu v-a spus nimic?

— Nu. După festival, n-am mai auzit nimic despre el. Când m-am mutat în Orphea, în ianuarie 1995, am aflat despre misterioasa lui dispariție. Nimeni nu știa care să fi fost motivul.

— Cred că Harvey a plecat fiindcă vă credea vinovată de acele crime.

— Poftim?! a exclamat Charlotte uluită. Și-a închipuit că m-am întâlnit cu primarul, că a refuzat

să-mi dea piesa și că i-am ucis pe toți, drept răzbunare?

— Nu pot fi sigur, i-am răspuns, însă ceea ce știu este că Ostrovski, criticul, v-a văzut plecând de la Teatrul Mare la volanul camionetei lui Tennenbaum chiar înaintea comiterii crimelor. Ne-a explicat aseară că, după ce aflase că Tennenbaum fusese acuzat din pricina camionetei, se dusese să-l vadă pe agentul șef Harvey pentru a-l informa. Era în octombrie 1994. Kirk cred că a fost atât de tulburat, încât a preferat să dispară.

Prin urmare, Charlotte Brown ieșea din discuție. După ce a plecat de la comisariat, s-a dus direct la Teatrul Mare. Am aflat asta de la Michael Bird care se găsea acolo și ne-a relatat scena.

Când Charlotte și-a făcut apariția în sală, Harvey a strigat bucuros:

— Charlotte a venit mai devreme! Nici că ne putea merge mai bine azi. Deja i-am dat lui Jerry rolul cadavrului, iar lui Ostrovski pe cel al polițistului.

Charlotte a înaintat spre scenă fără un cuvânt.

— E totu-n ordine, Charlotte? a întrebat-o Harvey. Ai o figură…!

Femeia s-a uitat lung la el și a murmurat:

— Kirk, din cauza mea ai fugit din Orphea?

Regizorul n-a răspuns nimic, așa că Charlotte a continuat:

— Știai că eu fusesem la volanul camionetei lui Tennenbaum și-ai crezut că eu i-am omorât pe toți?

— Nu contează ce cred eu, Charlotte. Contează doar ce știu. Și așa i-am promis bărbatului tău: dacă mă lasă să-mi joc piesa, îți voi spune totul.

— Kirk, a murit o tânără. Iar cel care a ucis-o e cu siguranță asasinul familiei Gordon. Nu putem aștepta până pe 26 iulie, trebuie să ne spui chiar acum.

— În seara premierei veți afla totul, a repetat Harvey.

— Kirk, e o nebunie! De ce te comporți așa? Nu-nțelegi că au murit niște oameni?

— Și eu odată cu ei! a țipat Harvey.

A urmat o tăcere lungă. Toată lumea îi privea țintă.

— Adică, a sfârșit prin a zice Charlotte, gata să izbucnească în lacrimi, poliția va trebui să aștepte politicoasă, până sâmbăta viitoare, finalul reprezentației pentru ca tu să catadicsești să dezvălui ce știi?

Harvey a privit-o uimit.

— Finalul reprezentației? Ba nu, se va întâmpla cam pe la mijloc.

— Pe la mijloc? Pe la mijlocul a ce? Kirk, chiar nu mai înțeleg nimic!

Părea absolut pierdută. Kirk, cu privirea întunecată, i-a răspuns:

— Am zis că se va afla totul în seara premierei, Charlotte. Asta înseamnă că răspunsul se găsește în piesă. *Noaptea neagră* este dezvăluirea cazului. Actorii vor explica totul, nu eu.

DEREK SCOTT

Primele zile ale lui septembrie 1994.

La o lună după cvadruplul asasinat, Jesse și cu mine nu mai aveam niciun dubiu în legătură cu vinovăția lui Ted Tennenbaum. Cazul era ca și închis.

Tennenbaum îl omorâse pe primarul Gordon fiindcă acesta îl obligase să-i dea șpagă pentru a putea continua lucrările la *Cafeneaua Athéna.* Sumele de bani corespundeau cu acelea retrase și vărsate în conturile celor doi, un martor afirma că, la ora când fuseseră comise crimele, Ted plecase de la Teatrul Mare în timp ce era de serviciu, iar camioneta lui fusese văzută în fața casei primarului. Ca să nu mai vorbim că era cunoscut ca fiind un trăgător de performanță.

Alți polițiști cu siguranță l-ar fi arestat preventiv pe Tennenbaum, lăsând în seama procurorului sarcina de a duce treaba la bun sfârșit. Erau destule motive pentru acuza de cvadruplu asasinat, în vederea începerii procesului, dar tocmai aici apărea problema: cunoscându-l pe Tennenbaum și pe avocatul lui malefic, exista riscul ca aceștia doi să convingă jurații de existența unei suspiciuni întemeiate, de care acuzatul ar fi profitat. Și Tennenbaum ar fi fost astfel achitat.

Prin urmare, nu ne grăbeam cu arestarea: ținând cont de mersul anchetei, maiorul era de partea noastră, așa că am decis să mai avem puțină răbdare. Timpul era în favoarea noastră. Până la urmă, Tennenbaum avea să coboare garda și să facă o greșeală. Reputația noastră, a mea și a lui Jesse, depindea de câtă răbdare dădeam dovadă. Colegii și superiorii stăteau cu ochii pe noi și o știam bine. Voiam să ne dovedim doi tineri polițiști neobosiți, care îl trimiseseră în pușcărie pe autorul celor patru crime, nu niște amatori umiliți de achitarea lui Tennenbaum, care ar mai fi beneficiat și de plata unor despăgubiri din partea statului, drept recompensă.

Mai exista un aspect al cazului care rămăsese încă neexplorat: arma crimei. O Beretta cu seria ștearsă. O armă de răufăcător. Și tocmai acest lucru ne intriga: de unde își făcuse rost un om aparținând unei familii bune din Manhattan de o astfel de armă?

Întrebarea ne-a făcut să cercetăm atent regiunea Hamptons cu cea mai mare discreție. Mai ales barul rău famat din Ridgesport, în fața căruia fusese arestat Tennenbaum cu câțiva ani înainte, din cauza acelui scandal violent. Am stat la pândă zile întregi lângă local, sperând că Tennenbaum își va face apariția pe acolo. Numai că pentru inițiativa noastră am fost chemați cu noaptea-n cap de maiorul McKenna în biroul lui. Acolo mai era și un tip care a început să se răstească la noi:

— Sunt agent special Grace, de la ATF[12]. Vasăzică voi sunteți cei doi tâmpiți care vreți să băgați în rahat o anchetă federală.

— Bună ziua, preastimate domn, am zis. Sunt sergent Derek Scott și…

— Știu cine sunteți, băi, maimuțoilor! m-a întrerupt Grace.

Maiorul ne-a explicat situația în modul cel mai diplomatic cu putință:

— ATF-ul v-a observat prezența în fața barului din Ridgesport, pe care ei îl supraveghează deja de o vreme.

— Am închiriat casa de vizavi de bar, așa că suntem acolo de luni de zile.

— Domnule agent special Grace, am putea afla și noi ce știți despre acel bar? l-a întrebat Jesse.

— Am ajuns acolo în momentul în care un individ, care a fost prins după ce a spart o bancă din Long Island, în februarie, a dat pe goarnă contra unei scăderi a pedepsei. A declarat că arma din barul ăla și-o procurase. Începând ancheta, am înțeles că s-ar putea să fie vorba despre un loc unde se vând arme furate de la armată. Furate de persoane din interior, dacă pricepeți ce vreau să zic. Așadar, cu implicarea unor militari. Nu vă supărați pe mine că nu vă spun mai multe, dar și așa subiectul este destul de sensibil.

— N-ați putea să ne spuneți măcar despre ce gen de arme este vorba? a mai întrebat Jesse.

— Beretta cu seriile șterse.

Jesse mi-a aruncat o privire uluită: poate că eram pe punctul de a face set și meci. Deci din barul acela își făcuse rost asasinul de arma cu care comisese cvadruplul asasinat.

JESSE ROSENBERG

Vineri, 18 iulie 2014

Cu 8 zile înainte de premieră

Anunțul făcut de Kirk Harvey cu o zi înainte, la Teatrul Mare, conform căruia numele adevăratului criminal din 1994 avea să fie dezvăluit în timpul spectacolului său, pusese pe jar toată regiunea. În Orphea, mai ales, era mare agitație. Din punctul meu de vedere, Kirk se pregătea doar pentru o cacealma. Nu știa nimic, ci pur și simplu voia să se vorbească despre el.

Totuși, un lucru ne frământa: *Noaptea neagră.* Cum de primarul Gordon, despre care se știa că rupsese exemplarul pe care îl avea, mai deținea încă unul? Pentru a încerca să răspundem la întrebare, Anna, Derek și cu mine ne-am urcat la bordul feribotului care lega Port Jefferson, din Hamptons, de Bridgeport, din Connecticut. Ne-am dus la New Haven pentru a-l interoga pe fratele primarului Gordon, Ernest Gordon, profesor de biologie la Yale. Acesta moștenise totul după ce fusese decimată familia fratelui său. Cum el triase lucrurile rămase, la vremea respectivă, poate că zărise pe undeva și textul piesei de teatru. Era ultima noastră speranță.

Ernest Gordon avea 70 de ani. Era fratele mai mare al lui Joseph. Ne-a primit în bucătărie, unde ne pregătise biscuiți și cafea. Era de față și soția lui, care părea destul de iritată.

— La telefon ne-ați anunțat că aveți noutăți despre asasinarea fratelui meu și a familiei lui, da? s-a interesat Ernest Gordon.

Soția lui nu putea să stea locului.

— Așa este, domnule Gordon, i-am răspuns. Ca să fim cinstiți, am descoperit de curând anumite elemente care ne fac să credem că ne-am fi putut înșela, acum douăzeci de ani, în legătură cu vinovăția lui Ted Tennenbaum.

— Vreți să spuneți că nu el a fost asasinul?

— Da, asta vreau să spun. Domnule Gordon, vă amintiți cumva de o piesă de teatru pe care să o fi găsit printre lucrurile fratelui dumneavoastră? Se numea *Noaptea neagră.*

Ernest Gordon a oftat:

— Fratele meu avea o grămadă de hârțoage. Am încercat eu să le sortez un pic, dar erau prea multe. Până la urmă le-am aruncat aproape pe toate.

— Am senzația că acea piesă de teatru avea o anumită importanță. Se pare că fratele dumneavoastră nu voia să o înapoieze autorului. Ceea ce ne-a făcut să credem că a pus-o la loc sigur. Într-un loc neobișnuit. Undeva unde nimeni nu s-ar fi dus să o caute.

Ernest Gordon s-a uitat lung la noi. A urmat o tăcere apăsătoare. Până la urmă, a vorbit soția lui:

— Ernest, trebuie să le povestim totul. Poate fi ceva grav.

Soțul ei a oftat din nou.

— După moartea fratelui meu, a luat legătura cu noi un notar. Joseph redactase un testament, ceea ce m-a mirat, fiindcă alte bunuri în afară de casă nu avea. Or, testamentul se referea la un seif dintr-o bancă.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta, la vremea respectivă, a spus Derek.

— Nu am declarat la poliție, ne-a mărturisit Ernest Gordon.

— De ce?

— Fiindcă în seif erau bani lichizi. Extrem de mulți. Cu care ne-am fi putut trimite toți trei copiii la facultate. Am hotărât să păstrez banii și să nu pomenesc nimic despre ei.

— Erau șpăgile pe care nu reușise să le transfere în Montana, a remarcat Derek.

— Ce se mai afla în seif? am intervenit.

— Documente, domnule căpitan Rosenberg. Vă mărturisesc că nu m-am uitat prin ele.

— Fir-ar să fie, a exclamat Derek, îmi închipui că le-ați aruncat pe toate!

— La drept vorbind, ne-a explicat Ernest Gordon, n-am anunțat la bancă decesul fratelui meu și i-am dat notarului suficienți bani pentru închirierea seifului până la moartea mea. Aveam o

bănuială că banii de acolo nu erau tocmai curați și m-am gândit că cel mai bun mijloc de a păstra secretul seifului era să nu-mi bag nasul în el. Mi-am zis că dacă fac demersuri la bancă pentru a-l închide…

Derek nu l-a lăsat să termine:

— La ce bancă, domnule Gordon?

— Vă promit că voi da totul înapoi și…

— Nu suntem interesați de acei bani și nu intenționăm să vă deranjăm pentru ei. Dar trebuie neapărat să mergem să vedem în ce constau documentele pe care le ascunsese în seif fratele dumneavoastră.

* * *

Câteva ore mai târziu, Anna, Derek și cu mine intram în încăperea seifurilor dintr-o mică bancă privată din Manhattan. Un funcționar ni l-a deschis pe cel al lui Gordon și a scos o cutie în care ne-am grăbit să vedem ce este.

Înăuntru am dat de un teanc de foi legate, pe a căror copertă am citit:

NOAPTEA NEAGRĂ
de Kirk Harvey

— Asta-i culmea, s-a mirat Anna, de ce să fi ascuns primarul Gordon textul în seiful băncii?

— Și care să fie legătura dintre piesă și crime? a adăugat Derek.

În seif mai erau acte bancare. Derek le-a răsfoit cu uimire.

— Ce-ai găsit, Derek? l-am întrebat.

— Extrase de cont cu sume foarte mari. Desigur, șpăgi. Dar și retrageri de sume. Cred că este vorba despre banii pe care Gordon i-a trimis în Montana, înainte de a încerca să fugă.

— Știm deja că Gordon era corupt, i-am amintit lui Derek, fiindcă nu pricepeam de ce era atât de uluit.

— Contul este pe numele lui Joseph Gordon și al lui Alan Brown, mi-a răspuns el.

Deci Brown era și el mânjit. Și surprizele nu se terminau aici. După bancă, ne-am dus la centrul regional al poliției statale pentru a vedea rezultatele analizei video a discursului lui Alan Brown, din seara deschiderii festivalului.

Experții în imagine identificaseră un moment foarte scurt din secvența video în care, pe foaia pe care o ținea în mână Alan Brown, grație reflectoarelor care băteau din spate, se putea întrevedea textul. Raportul indica următoarele: „Din cele câteva cuvinte descifrate, textul pronunțat de orator pare să corespundă cu cel de pe hârtie".

Privind dovada mărită, am rămas cu gura căscată.

— Care e problema, Jesse? m-a întrebat Derek. Tocmai ai spus că textul de pe foaie corespunde cu discursul lui Brown, nu?

— Problema e, i-am răspuns arătându-i imaginea, că textul e bătut la mașină. Deci, în seara crimelor, contrar declarațiilor, Alan Brown nu și-a improvizat discursul, ci îl avea deja scris. Așadar, știa că primarul Gordon nu va veni. Totul era pregătit din vreme.

JESSE ROSENBERG

Sâmbătă, 19 iulie 2014

Cu 7 zile înainte de premieră

Documentele bancare descoperite în seiful lui Gordon erau autentice. Contul prin care se desfășuraseră operațiunile cu banii proveniți din acte de corupție fusese deschis de Gordon și de Brown. Împreună. Cel din urmă chiar semnase actul de deschidere a contului.

La primele ore ale dimineții, cu cea mai mare discreție, am sunat la ușa lui Alan și Charlotte Brown și i-am condus pe amândoi la centrul regional al poliției statale, pentru interogatoriu. Charlotte nu putea să nu fi fost la curent cu implicarea lui Alan în actele endemice de corupție care cangrenaseră Orphea în 1994.

În pofida eforturilor noastre de a nu fi observați în momentul în care i-am ridicat pe membrii familiei Brown, o vecină matinală, care era la fereastra bucătăriei ei, i-a văzut urcând în cele două mașini ale poliției statale. Informația a trecut din casă în casă, cu viteza exponențială a mesajelor electronice. Unii, cărora nu le venea să creadă, au fost împinși de curiozitate să sune la ușa familiei primarului și, printre ei, și Michael Bird care își dorea să verifice autenticitatea zvonului. Unda de soc a atins imediat toate redacțiile locale: primarul din Orphea și soția lui fuseseră arestați de poliție. Peter Frogg, viceprimarul, hărțuit de telefoane, se încuiase în casă. Agentul șef Gulliver răspundea fără probleme tuturor, dar nu știa nimic. Scandalul se cocea încet-încet.

Când Kirk Harvey a ajuns la Teatrul Mare, cu puțin înainte de începerea repetițiilor, a găsit jurnaliștii care-l așteptau deja de o bună bucată de vreme.

— Domnule Kirk Harvey, există vreo legătură între spectacolul dumneavoastră și arestarea lui Charlotte Brown?

Harvey a ezitat o clipă, apoi le-a răspuns:

— Trebuie să veniți să-l vedeți. Totul se găsește în spectacol.

Nerăbdarea jurnaliștilor a sporit, iar Harvey le-a zâmbit.

Toată lumea începuse să vorbească despre *Noaptea neagră.*

* * *

La centrul regional al poliției statale, i-am interogat pe Alan și Charlotte Brown în două

încăperi separate. Charlotte a cedat cea dintâi, în momentul în care Anna i-a arătat extrasele de cont descoperite în seiful primarului Gordon. Când le-a văzut, Charlotte s-a albit.

— Să ia șpagă? s-a arătat ea jignită. Alan n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Este un om absolut cinstit!

— Iată și dovada, Charlotte, i-a zis Anna. Sper că-i recunoști semnătura, nu?

— Bine, de acord, e semnătura lui, dar explicația e alta. Sunt sigură. El ce-a spus?

— Deocamdată neagă, i-a răspuns Anna. Dacă nu ne va ajuta, nici noi nu vom avea cum să-l ajutăm. Va fi deferit procurorului și arestat preventiv.

Charlotte a izbucnit în lacrimi:

— Anna, îți jur că nu știu nimic despre toată chestia asta…!

Anna i-a luat mâna într-a ei și a întrebat-o:

— Charlotte, ieri chiar ne-ai spus totul?

— Am omis un detaliu, a recunoscut Charlotte, reușind cu greu să respire normal. Alan știa că familia Gordon urma să fugă.

— Știa? s-a mirat Anna.

— Da, știa că în noaptea deschiderii festivalului urmau să părăsească pe ascuns orașul.

* * *

Orphea, 30 iulie 1994, ora 11:30
Opt ore înaintea cvadruplului asasinat

Pe scena Teatrului Mare, Buzz Leonard dădea ultimele indicații actorilor strânși în jurul lui. Voia să mai pună la punct câteva detalii. Charlotte a profitat de o scenă în care nu juca, pentru a se duce la toaletă. În foaier, a dat de Alan și i s-a aruncat în brațe, radioasă. Acesta a tras-o deoparte de privirile indiscrete și s-au sărutat pătimaș.

— Ai venit să mă vezi? l-a întrebat ea pe un ton obraznic și cu o sclipire jucăușă în ochi.

Dar Alan părea frământat de ceva.

— Totul e-n ordine? a spus el.

— Sigur că da, Alan.

— Veşti de la dementul de Harvey?

— Da. Şi una mai degrabă bună: a zis că e gata să mă lase în pace. Că termină cu ameninţările cu sinuciderea şi cu celelalte scene. De acum se va purta cum trebuie. Vrea doar să-l ajut să-şi recupereze textul piesei de teatru.

— Adică iar te şantajează? s-a enervat Alan.

— Nu, Al, chiar vreau să-l ajut. A muncit foarte mult la piesa asta a lui. Se pare că n-a mai rămas decât un singur exemplar, care e la primarul Gordon. Poţi să-i ceri tu să ţi-l dea? Să ţi-l dea sau să i-l trimită lui Kirk?

Alan a schimbat tonul.

— Charlotte, uită de povestea asta.

— De ce?

— Fiindcă aşa te rog eu. Harvey n-are decât să se ducă dracului.

— Alan, de ce te porţi aşa? Nu te mai recunosc. O fi Harvey un ciudat, de acord. Dar merită să-şi recupereze textul. Doar ştii ce înseamnă să munceşti din greu.

— Uite, Charlotte, îl respect pe Harvey şi ca poliţist, şi ca regizor, dar asta cu textul las-o baltă. Şi textul, şi pe Gordon.

Charlotte a insistat:

— Alan, ai putea să-mi faci serviciul ăsta. Habar n-ai ce-nseamnă să te ameninţe Kirk nonstop că-şi zboară creierii.

— Păi, să şi-i zboare odată! a ţipat Brown, vizibil exasperat.

— Nu te ştiam aşa de nepăsător, Alan, a zis Charlotte cu regret. Se vede că m-am înşelat în privinţa ta.

Şi-a întors privirea de la el şi a pornit spre sală. Alan a prins-o de braţ.

— Charlotte, stai puţin. Iartă-mă, zău că-mi pare rău. Aş vrea să-l ajut pe Kirk, pe bune, dar mi-e imposibil.

— De ce?

După o clipă de ezitare, Alan a mărturisit:

— Fiindcă primarul Gordon e pe punctul de a pleca din Orphea. Pentru totdeauna.

— Poftim? Doar nu-n seara asta?

— Ba da, Charlotte. Familia Gordon se pregătește să dispară.

* * *

— De ce trebuia să dispară familia Gordon din Orphea? a întrebat-o Anna pe Charlotte, la douăzeci de ani după acea scenă.

— Nu știu. Nici măcar n-am vrut să știu. Primarul Gordon îmi lăsase mereu impresia unui individ dubios. Tot ce-mi doream era să recuperez textul piesei lui Harvey și să i-l dau. Însă a trebuit să stau la repetiții toată ziua. Buzz Leonard insista să mai reluăm unele scene, pe urmă a cerut o repetiție tehnică și apoi a ținut să stea de vorbă cu fiecare dintre noi. Miza spectacolului îl făcea să fie foarte nervos. Abia spre seară am avut în sfârșit câteva momente libere ca să pot ajunge la primar, așa că m-am și repezit spre locuința lui. Fără să știu dacă mai erau acolo ori plecaseră. Știam că era ultima mea șansă de a recupera textul.

— Și-apoi?

— Când am aflat că familia Gordon a fost ucisă, am vrut să merg la poliție, dar Alan m-a convins să n-o fac. Mi-a spus că ar fi putut avea necazuri. Și, de altfel, și eu, fiindcă am ajuns acasă la Gordon cu câteva clipe înaintea masacrului. Când i-am spus lui Alan că fusesem zărită de o femeie care făcea gimnastică în parc, mi-a răspuns îngrozit: „Și ea a fost omorâtă. Toți cei care au văzut ceva sunt morți. Cred c-ar fi mai bine să nu vorbești cu nimeni despre toate astea”.

•

După care, Anna a trecut în încăperea unde era interogat Alan. N-a pomenit de discuția cu Charlotte, ci s-a mulțumit să spună:

— Domnule Brown, știați că primarul n-avea să mai vină la ceremonia de deschidere a festivalului. Pretinsul dumneavoastră discurs improvizat era bătut la mașină.

Alan a lăsat ochii-n pământ.

— Te asigur că nu am nicio legătură cu moartea familiei Brown.

Anna a pus pe masă documentele bancare.

— Ați deschis un cont, împreună cu Joseph Gordon, în 1992, în care a fost vărsată mai bine de o jumătate de milion de dolari, în doi ani, provenind din șpăgi legate de lucrările de construcție și de renovare ale edificiilor publice din Orphea.

— Unde le-ați găsit?

— Într-un seif aparținând lui Joseph Gordon.

— Anna, îți jur că nu sunt corupt.

— Atunci, oferiți-mi o explicație! Întrucât, pentru moment, faptul că negați totul nu vă folosește la nimic.

După o ultimă ezitare, primarul Brown a început să vorbească:

— La începutul anului 1994, am descoperit că primarul Gordon era corupt.

— Cum?

— Am primit un telefon anonim. Era pe la sfârșitul lui februarie. Vocea era a unei femei. M-a sfătuit să examinez contractele firmelor angajate de primărie pentru lucrările publice și să compar exemplarele firmelor cu cele din arhiva primăriei. Diferența era serioasă. Toate firmele încărcau semnificativ facturile și diferența ajungea la cineva din primărie. Cineva care lua deciziile finale în legătură cu atribuirea contractelor, adică fie Gordon, fie eu. Și știam că nu despre mine era vorba.

— Și-atunci, ce ați făcut?

— M-am dus imediat la Gordon ca să-i cer explicații. Îți mărturisesc că, pentru moment, încă

mai aveam îndoieli, însă nu m-am așteptat să treacă la contraatac.

* * *

Orphea, 25 februarie 1994
Biroul primarului Gordon

Primarul s-a uitat rapid peste actele pe care i le adusese Alan Brown. Acesta rămăsese în fața lui. Extrem de stingherit din cauza lipsei de reacție a lui Gordon, în cele din urmă Alan i-a zis:

— Joseph, spune-mi că nu ești amestecat în scandalul ăsta de corupție! Că n-ai cerut bani în schimbul atribuirii contractelor!

Gordon a deschis un sertar, a scos niște acte și i le-a întins lui Alan, răspunzându-i pe un ton încărcat de regret:

— Alan, nu suntem decât doi bieți ticăloși neînsemnați.

— Ce mai e și asta? l-a întrebat Alan, parcurgând documentele. Și de ce apare și numele meu pe extrasul de cont?

— Fiindcă l-am deschis împreună, acum doi ani. Nu-ți amintești?

— Joseph, am deschis împreună contul pentru primărie! Ai spus că asta va ușura activitatea contabilă, mai ales în privința cheltuielilor. Or, aici văd că este vorba despre un cont personal, fără nicio legătură cu primăria.

— Ar trebui să citești mai atent înainte de a semna ceva.

— Am avut încredere în tine, Joseph! M-ai păcălit! Doamne, Dumnezeule… Ba chiar ți-am dat pașaportul pentru a mă autentifica la bancă…

— Da, și ți-am și mulțumit pentru colaborare. Alan, dacă pic eu, cazi odată cu mine. Banii ăștia ne aparțin amândurora. Nu-ncerca să te joci de-a justițiarul, nu te duce la poliție, nu-ți băga nasul în contul ăsta. Totul este și pe numele meu, și pe numele tău. Dacă nu cumva îți dorești să împărțim

amândoi aceeași celulă, într-o închisoare federală, pentru corupție, e mai bine să uiți toată povestea.

— Joseph, oricum se va afla totul! Măcar și fiindcă toți antreprenorii din oraș știu că ești corupt!

— Nu te mai plânge ca un bleg, Alan. Antreprenorii sunt toți la fel de băgați în corzi ca tine. Nu vor spune nimic, fiindcă sunt la fel de vinovați ca mine. Poți dormi liniștit. Și-apoi, chestia ține de o bună bucată de timp și toată lumea e mulțumită: antreprenorii sunt siguri că vor avea de lucru, deci n-or să se pună în pericol doar pentru a face pe cavalerii dreptății.

— Joseph, nu-nțelegi: cineva e la curent cu matrapazlâcurile tale și e gata să-și dea drumul la gură. Am primit un telefon anonim. Și așa am descoperit ce se-ntâmplă.

Pentru prima oară, Gordon părea că intră în panică.

— Poftim? Cine-a fost?

— Habar n-am, Joseph. Îți repet: un telefon anonim.

* * *

În sala de interogatorii a centrului regional al poliției statale, Alan o privea fix pe Anna, în tăcere.

— Eram complet înghesuit. Știam că mi-ar fi fost imposibil să dovedesc că nu eram amestecat în cazul acela de corupție generalizată. Contul era și pe numele meu. Gordon, dracul în persoană, plănuise totul în amănunt. Uneori lăsa impresia că e moale, greoi, dar, în realitate, știa foarte bine ce făcea. Eram la cheremul lui.

— Și după aceea ce s-a-ntâmplat?

— Gordon a intrat în panică din cauza telefonului anonim. Era atât de convins că toată lumea își va ține gura, încât nu prevăzuse o asemenea eventualitate. Am dedus că ramificațiile corupției erau cu mult mai întinse decât știam și că risca extrem de mult. Lunile care au urmat au fost

foarte complicate. Relația noastră se deteriorase, dar trebuia să salvăm aparențele. Gordon nu era omul care să se dea bătut și nu mă îndoiam că se chinuia să găsească o ieșire din impas. În aprilie, mi-a dat întâlnire în parcarea de pe faleză. „În curând, voi părăsi orașul”, m-a anunțat el. „Unde te duci, Joseph?” „Nu contează”. „Când?”, am mai întrebat. „Imediat ce termin de curățat urmele rahatului ăstuia”. Au mai trecut două luni care mi s-au părut o eternitate. La finalul lui iunie 1994, m-a chemat din nou în aceeași parcare și m-a anunțat că va pleca la sfârșitul verii: „După festival, voi anunța că nu mă voi prezenta la alegerile municipale din septembrie. Și-o șterg cât pot de repede”. „De ce nu pleci înainte?” l-am întrebat. „De ce să mai aștepți două luni?” „Din martie m-am apucat să golesc, puțin câte puțin, contul. Nu pot proceda decât la viramente limitate, ca să nu trezesc bănuieli. În ritmul ăsta, până la sfârșitul verii, va fi gol-goluț. Perioada e ideală. Și-atunci vom și închide contul. Nu va mai exista. N-o să ai de ce să-ți mai faci griji. Și orașul o să fie al tău. Doar asta visezi dintotdeauna, nu?” „Și până-atunci?”, l-am întrebat neliniștit. „Bomba asta ne poate exploda în față în orice moment. Chiar dacă vei închide contul, pe undeva tot vor rămâne niște urme ale tranzacțiilor. Nu se poate șterge totul doar trecând cu un burete peste, Joseph!” „Nu te panica, Alan. M-am ocupat de toate. Ca-ntotdeauna”.

— Deci, primarul Gordon a spus: *„M-am ocupat de toate”*? a repetat Anna.

— Da, exact astea au fost cuvintele lui. Nu-i voi uita niciodată fața, înghețată, înfiorătoare, din momentul în care le-a pronunțat. Deși stătusem atâta vreme alături de el, nu-mi dădusem seama nicio clipă că Joseph Gordon nu era omul care să lase pe cineva să-i stea-n drum.

Anna, care își făcea însemnări, aprobându-l din cap, a ridicat privirea către Brown și l-a întrebat:

— Dar, dacă Gordon își propusese să plece după festival, de ce și-a schimbat planul și a hotărât să o facă în seara deschiderii?

Alan s-a strâmbat.

— Charlotte v-a zis, nu? Numai ea putea s-o facă, fiindcă numai ea știe. Pe măsură ce se apropia festivalul, îmi venea tare greu să suport ca Gordon să-și asume tot meritul, mai ales că nu avusese nicio contribuție nici la înființarea, nici la organizarea lui. Tot ce făcuse fusese să-și mai bage niște bani în buzunar, dând acreditări pentru tarabele de pe strada principală. Nu mai rezistam. Împinsese până acolo lucrurile încât tipărise o cărțulie care-l ridica în slăvi. Toată lumea îl felicita! Ce impostură! În ajunul festivalului, m-am dus la el în birou și i-am cerut să se care din oraș fără întârziere. Nu voiam să culeagă pentru sine toți laurii și să mai și rostească discursul de deschidere. Își făcuse calculul că va părăsi Orphea liniștit, după ce avea să primească toate onorurile și să lase amintirea nepieritoare a unui om politic ieșit din comun, deși, de făcut, eu făcusem toată treaba. Mi se părea ceva de netolerat. Țineam ca Gordon să fugă ca un câine bătut, să dispară ca un individ jalnic. Deci i-am cerut să o ia din loc în noaptea de 29 iulie. Însă m-a refuzat. În dimineața de 30 iulie, am dat de el, pregătit să mă provoace, umflându-se-n pene pe strada principală și prefăcându-se că se asigura că totul era-n ordine. L-am anunțat că aveam de gând să mă duc imediat la el acasă și să-i spun totul nevesti-sii. Am sărit în mașină și am demarat spre Penfield Crescent. Soția lui, Leslie, a deschis ușa și m-a salutat prietenește, în timp ce-l auzeam pe Gordon venind după mine în viteză. Numai că Leslie Gordon știa totul. În bucătărie la ei, le-am spus: „Dacă nu părăsiți Orphea până diseară, voi dezvălui tuturor, pe scena Teatrului Mare, că Joseph Gordon e corupt. Pun toate cărțile pe masă! Nu mi-e frică de consecințe în ce mă privește. Astăzi e ultima voastră șansă de

a fugi”. Joseph și Leslie Gordon au înțeles că nu glumeam. Mai aveam puțin și explodam. Mi-au promis că vor dispărea din oraș cel mai târziu pe seară. Plecând de la ei, m-am întors la Teatrul Mare. Nu mai era mult până la prânz. M-am întâlnit cu Charlotte, care-și băgase-n cap să recupereze un document aflat în posesia lui Gordon, o împuțită de piesă de teatru scrisă de Harvey. A insistat atât de mult, încât i-am dezvăluit că Gordon se pregătea s-o șteargă în orele următoare.

— Așadar, numai dumneavoastră și Charlotte știați că familia Gordon urma să fugă în ziua aceea? a întrebat Anna.

— Da, numai noi doi. Aș putea jura. Cunoscându-l pe Gordon, știu că nu s-ar fi dus să spună cuiva. Nu-i plăceau evenimentele neprevăzute, având obiceiul să controleze totul. De-asta nu-mi explic cum de a fost ucis la el acasă. De unde ar fi putut ști cineva că se afla acasă? Oficial, la ora respectivă se presupunea că era la Teatrul Mare, împreună cu mine, strângând mâinile celor sosiți acolo. Așa era scris și în program: *„Orele 19:00-19:30 – Primirea oficială, în foaierul Teatrului Mare, de către primarul Joseph Gordon”.*

— Ce s-a întâmplat cu contul din bancă? a mai întrebat Anna.

— A rămas deschis. Nu fusese declarat niciodată la fisc, parcă nici n-ar fi existat. Nu m-am atins de el, fiindcă mi se părea că e cea mai bună soluție pentru a îngropa întreaga poveste. Cu siguranță au mai rămas o grămadă de bani acolo.

— Și faimosul telefon anonim? Până la urmă ați descoperit de la cine venise?

— Niciodată, Anna.

* * *

În seara aceea, Anna ne-a invitat la cină pe Derek și pe mine, la ea acasă.

Masa a fost udată cu câteva sticle dintr-un vin foarte bun de Bordeaux, iar la țigara și digestivul de după, gazda ne-a spus:

— Dacă vreți, puteți dormi aici. Patul din camera de oaspeți este foarte confortabil. Am și câte o periuță de dinți pentru fiecare și o grămadă de tricouri de la fostul meu soț, pe care habar n-am de ce le-oi fi păstrat, și care vi se vor potrivi de minune.

— Bună idee, a hotărât Derek. Vom profita ca să ne povestim viețile. Anna o să ne spună despre fostul ei soț, eu despre traiul greu în serviciul administrativ al poliției, iar Jesse despre planul de a-și deschide un restaurant.

— Jesse, pe bune vrei să-ți deschizi un restaurant? m-a întrebat Anna uimită.

— Nu te lua după vorbele lui, Anna, băiețașul ăsta a băut prea mult.

Derek a observat pe măsuță o copie din *Noaptea neagră,* pe care Anna o luase ca să o citească.

— Tu chiar nu faci nicio pauză de la muncă? i-a zis.

Atmosfera a redevenit dintr-odată serioasă.

— Nu înțeleg de ce considera Gordon atât de prețioasă piesa asta de teatru, i-a răspuns Anna.

— Atât de prețioasă încât s-o închidă în seiful unei bănci, a precizat Derek.

— Împreună cu documentele bancare care-l incriminau pe primarul Brown, am adăugat. Să înțeleg că păstra piesa ca pe o garanție, poate, pentru a se apăra de cineva anume?

— Te gândești la Kirk Harvey? m-a întrebat Anna.

— Nu știu. În orice caz, textul propriu-zis al piesei nu prezintă niciun interes concret. Iar Brown susține că nu l-a auzit niciodată pe Gordon vorbind despre piesă.

— Poate fi crezut Alan Brown? a întrebat Derek. După câte ne-a ascuns…

— N-ar fi avut de ce să ne mintă, am intervenit eu. Și-apoi, știm încă de la început că, la ora comiterii crimelor, se afla în foaierul Teatrului Mare, strângând mâinile zecilor de spectatori.

Și eu și Derek citisem piesa lui Harvey, dar, fără îndoială din cauza oboselii, nu sesizasem ce observase Anna.

— Dar dacă există o legătură cu acele cuvinte subliniate? ne-a sugerat.

— Cuvintele subliniate? m-am mirat eu. La ce te referi?

— În text există vreo zece cuvinte subliniate cu creionul.

— Mă gândeam că e vorba despre niște însemnări ale lui Harvey, a explicat Derek. Modificări pe care voia să le aducă piesei.

— Nu, i-a răspuns Anna, cred că despre altceva este vorba. Ne-am așezat toți în jurul mesei. Derek a reluat textul, iar Anna a notat cuvintele subliniate, pe măsură ce Derek le citea. La început a ieșit ceva de neînțeles:

Jivină e reîntors e mare interes arogant chip flacără orgie la destinație.

— Ce-ar putea însemna? m-am întrebat.

— Să fie un cod? a sugerat Derek Anna s-a aplecat asupra hârtiei.

Părea să-i fi venit o idee. A scris încă o dată șirul de cuvinte:

Jivină EReîntors EMare Interes Arogant cHip Flacără Orgie La Destinație.

J E R E M I A H F O L D

DEREK SCOTT

Jumătatea lui septembrie 1994. Șase săptămâni după cvadruplul asasinat.

Dacă informațiile agentului special Grace, de la ATF, se dovediseră exacte, ajunseserăm totuși la sursa armei crimelor: barul Ridgesport, dincolo de tejgheaua căruia se puteau procura pistoale Beretta de proveniență militară, ale căror serii fuseseră șterse.

La cererea ATF și în semn de bunăvoință, Jesse și cu mine am renunțat imediat să mai ținem barul sub observație. Nu aveam decât să așteptăm ca ATF să hotărască percheziția, perioadă pe care am consacrat-o rezolvării altor dosare. Răbdarea și diplomația ne-au fost răsplătite: într-o seară de la jumătatea lui septembrie, agentul special Grace ne-a chemat pe Jesse și pe mine să ne alăturăm descinderii de amploare pe care poliția a efectuat-o în respectivul bar. S-au găsit arme și muniție, printre care și ultimele Beretta dintr-o ladă furată, și a fost arestat un caporal de infanterie pe nume Ziggy, a cărui perspicacitate mai mult decât relativă te lăsa să crezi că era mai degrabă o rotiță decât creierul traficului de arme.

În acel caz, fiecare își avea propriul interes. ATF și poliția militară, care lucrau dosarul, considerau că Ziggy nu putuse să facă rost de arme de unul singur. În ce ne privea, aveam nevoie să aflăm cui vânduse pistoalele Beretta. Până la urmă am găsit o soluție comună. ATF ne-a lăsat să-l interogăm pe Ziggy, iar noi am făcut o înțelegere cu caporalul: spunea celor de la ATF numele complicilor și primea o reducere de pedeapsă. Și așa, toată lumea era mulțumită.

I-am arătat lui Ziggy o serie de fotografii, dintre care una era a lui Ted Tennenbaum.

— Ziggy, ținem foarte tare să ne ajuți, i-a zis Jesse.

— Jur că nu prea-mi aduc aminte vreo figură.

Jesse i-a pus atunci în față poza unui scaun electric.

— Ziggy, i-a spus cu voce calmă, asta te-așteaptă dacă nu vorbești.

— De ce? a șoptit Ziggy, cu glas pierit.

— Una dintre armele tale a fost folosită pentru uciderea a patru persoane. Și vei fi acuzat că tu ai fost criminalul.

— Dar eu n-am făcut nimic! a țipat Ziggy.

— N-ai decât să te descurci cu judecătorul.

— Asta dacă nu cumva îți mai revine memoria, i-a explicat Jesse.

— Mai arătați-mi o dată fotografiile, ne-a implorat caporalul. Nu m-am uitat eu bine.

— Poate vrei să stai mai aproape de fereastră, ca să ai mai multă lumină? l-a invitat Jesse.

— Da, n-a fost destulă lumină, a încuviințat Ziggy.

— Păi da, e importantă o bună luminozitate.

Caporalul s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la fiecare dintre fotografiile pe care le aduseserăm.

— Un revolver i l-am vândut tipului ăstuia, ne-a zis.

În imagine era Ted Tennenbaum.

— Ești sigur? l-am întrebat.

— Sigur.

— Când i l-ai vândut?

— În februarie. Îl mai văzusem prin bar, dar cu mulți ani înainte. Avea nevoie de o armă. Plătea cash. I-am vândut o Beretta și muniție. Nu l-am mai văzut de atunci.

Jesse și cu mine am schimbat o privire victorioasă: Ted Tennenbaum era de acum înghesuit zdravăn.

-1

Dies irae: Ziua mâniei

LUNI, 21 IULIE – VINERI, 25 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Luni, 21 iulie 2014

Cu 5 zile înainte de premieră

Orphea fierbea. Vestea că o piesă de teatru urma să dezvăluie identitatea unui criminal nepedepsit se răspândise în toată țara ca un nor de praf. În decursul unui singur weekend, reprezentanții presei debarcaseră acolo în masă, în același timp cu hoarde de turiști în căutare de senzațional, care se amestecau cu locuitorii orașului, nu mai puțin devorați de curiozitate. Strada principală, ticsită de lume, fusese luată cu asalt de vânzătorii ambulanți de băutură, mâncare, tricouri cu sloganurile: *Și eu am fost în Orphea; Știu ce s-a-ntâmplat în 1994.* O mulțime anonimă se îngrămădise în jurul Teatrului Mare – accesul către acesta fusese complet blocat de poliție, și în fața lui erau aliniați zeci de jurnaliști de la diverse televiziuni, intervenind în direct pentru relatări regulate:

„Cine a ucis familia Gordon, o amatoare de jogging și o jurnalistă gata să descopere adevărul? Răspunsul peste cinci zile, aici, în Orphea, statul New York…”

„… Peste cinci zile, una dintre cele mai originale piese de teatru jucate de-a lungul vremii ne va dezvălui secretele…”

„… Un ucigaș dă târcoale unui oraș liniștit din Hamptons, iar un spectacol de teatru îi va dezvălui numele…”

„… Realitatea întrece ficțiunea aici, în Orphea, unde autoritățile municipale au anunțat că orașul va fi închis în seara premierei. Sunt așteptate întăriri din regiune, pe când Teatrul Mare, în care în acest moment au loc repetițiile spectacolului, este supravegheat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru…”

Poliția locală era complet depășită de numărul sarcinilor. Ca lucrurile să fie și mai încurcate, cum Gulliver repeta pentru spectacol, Montagne asigura funcția de comandant, sprijinit de întăririle sosite de la unitățile regionale și de poliția statală.

Pentru a mai adăuga ceva la atmosfera ireală, agitația era și de natură politică: după ultimele dezvăluiri, Sylvia Tennenbaum ceruse ca fratele ei să fie declarat oficial nevinovat. Constituise un comitet de susținere care se învârtea prin fața camerelor de luat vederi cu pancarte pe care scria *DREPTATE PENTRU TED.* Sylvia Tennenbaum cerea, printre altele, demisia primarului Brown și alegeri municipale anticipate, la care anunțase că va candida și ea. Repeta în fața jurnaliștilor care nu-i prea dădeau atenție: „Primarul Brown a fost interogat de poliție în cadrul anchetei privind cvadruplul asasinat din 1994. Deci și-a pierdut încrederea noastră".

Numai că primarul Brown, ca un animal politic ce era, n-avea nicio intenție de a-și abandona postul. Iar agitația din oraș îi folosea: Orphea avea mai mult decât oricând nevoie de o minte conducătoare. În ciuda întrebărilor care se iviseră în urma interogatoriului de la poliție, Brown își păstrase un capital de încredere încă ridicat, iar acei cetățeni pe care situația îi îngrijora nu voiau să-și piardă primarul, mai ales într-un moment de criză. Cât despre comercianți, mai fericiți de-atât nici c-ar fi putut fi: restaurantele și hotelurile erau pline ochi, magazinele de suvenire își epuizaseră stocurile, iar la această ediție a festivalului se vorbea despre cifre record în privința afacerilor.

Ceea ce însă nu știa chiar nimeni era că, în sala misterioasă a Teatrului Mare, unde nu avea acces decât trupa, spectacolul lui Kirk Harvey se contura ca un mare fiasco. Realitatea era extrem de departe de revelațiile extraordinare la care se aștepta publicul. Am aflat-o mulțumită lui Michael Bird, ajuns un aliat indispensabil al anchetei.

Câștigându-i încrederea lui Harvey, era singura persoană din afara trupei care putea intra în Teatrul Mare. În schimbul promisiunii de a nu dezvălui nimic din conținutul spectacolului înainte de premieră, regizorul îi oferise o acreditare specială. „Este absolut necesar ca un jurnalist să poată depune cândva mărturie despre cele întâmplate în Orphea”, îi explicase Kirk. În consecință, îl însărcinasem pe Michael să fie ochii și urechile noastre în sală și să filmeze pentru noi desfășurarea repetițiilor. În acea dimineață, ne-a invitat la el pentru a urmări împreună secvențele filmate în ziua dinainte.

Locuia cu familia într-o casă minunată, în afara orașului, pe drumul spre Bridgehampton.

— Chiar a putut-o plăti cu salariul de redactor-șef al ziarului local? a întrebat-o Derek pe Anna, când am ajuns în fața casei.

— Tatăl soției lui are destui bani, ne-a explicat Anna. Clive Davis, poate ați auzit de el. A candidat la primăria New York-ului acum câțiva ani.

Și tocmai soția lui Michael ne-a întâmpinat. O blondă foarte frumoasă, care cu siguranță nu împlinise 40 de ani, așadar cu mult mai tânără decât bărbatul ei. Ne-a invitat să bem o cafea și ne-a condus în living, unde l-am găsit pe Michael, care încerca să conecteze computerul la un televizor.

— Vă mulțumesc că ați venit, ne-a zis.

Părea iritat.

— Ce se-ntâmplă, Michael? l-am întrebat.

— Cred că Harvey este pur și simplu bolnav mintal.

A tastat la computer și, deodată, am văzut pe ecran scena Teatrului Mare, pe care Samuel Padalin juca rolul mortului, iar Jerry pe cel al polițistului. Kirk se uita la ei, ținând în mână scenariul, scris pe niște foi mari, legate.

— Bine, a strigat Harvey, intrați în pielea personajului! Samuel, ești un mort mort de-a

binelea. Iar tu, Jerry, un polițist mândru!

Harvey a deschis scriptul și a început să citească:

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș.*

— Ce e cu teancul ăla de foi pe care-l ține în mână? l-am întrebat pe Michael.

— Piesa de teatru. Aparent în versiune integrală. Am încercat să arunc un ochi, dar Harvey nu o lasă din mână. Ne-a spus că textul este atât de prețios, încât va împărți scenele cu picătura. Chiar dacă actorii vor trebui să-l citească în seara premierei, fără să aibă timp să-l învețe.

> HARVEY: *Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați.*

Alice și Steven mimează comportamentul șoferilor exasperați, prinși în ambuteiaj.

Dintr-odată, apare Dakota.

> HARVEY: O *tânără, mergând pe marginea drumului, păşeşte de-a lungul coloanei încremenite. Înaintează până la barajul de poliție şi îl întreabă pe polițistul de pază:*
>
> DAKOTA *(Femeia):* Ce se întâmplă?
>
> JERRY (*Polițistul):* Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.
>
> DAKOTA: Un accident de motocicletă?
>
> JERRY: Da, a intrat într-un copac cu toată viteza. S-a făcut terci.

— Tot la aceeași scenă au rămas, a constatat Anna.

— Aveți răbdare, ne-a anunțat Michael, partea cea mai tare abia acum vine.

Pe ecran, Harvey a urlat pe neașteptate: „Și-acum, *Dansul morților!*” Toți actorii au început să strige: *„Dansul morților! Dansul morților!”,* moment în care Ostrovski și Ron Gulliver și-au făcut apariția numai în slipuri.

— Ce mai e și circul ăsta? s-a speriat Derek.

Ostrovski și Gulliver au luat-o la fugă până la avanscenă. Gulliver ducea un animal împăiat. O clipă s-a uitat lung la el, apoi l-a întrebat: *„Gluton, frumosul meu gluton, salvează-ne de la sfârșitul atât de-apropiat!*” A sărutat animalul și s-a aruncat pe podea, unde s-a rostogolit jalnic. Ostrovski, desfăcând brațele, a contemplat rândurile de scaune goale și a strigat:

Dies irae, dies illa.
Solvet saeclum in favílla!

Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— Acuma și-n latină? am zis, simțind că mă apucă năbădăile.

— Grotesc, a conchis Derek.

— Partea în latină, ne-a explicat Michael, care avusese timp să se documenteze, este un text apocaliptic medieval care se referă la *Ziua mâniei.*

Și ne-a citit traducerea:

În ziua mâniei, în ziua aceea.
Veacul se va preface în cenușă!

— Sună a amenințare, a remarcat Anna.

— La fel ca inscripțiile lăsate de Harvey prin oraș în 1994, și-a amintit Derek. *Ziua mâniei* să fie *Noaptea neagră?*

— Ceea ce mă frământă, am zis, este că, după cum pare, spectacolul nu va fi gata la timp. Harvey încearcă să ne ducă pe toți cu vorba. De ce? Ce-o fi având în cap?

Ne era imposibil să-l interogăm, fiindcă se afla sub protecția maiorului McKenna, a primarului și a

poliției din Orphea. Unica pistă rămânea Jeremiah Fold. Am menționat numele în fața lui Michael Bird, dar nu i-a spus nimic. Așa că am întrebat-o pe Anna:

— Crezi că s-ar putea să fie și alt nume în afară de *Jeremiah Fold?*

— Mă-ndoiesc, Jesse. Toată ziua de ieri am petrecut-o citind și recitind *Noaptea neagră.* Am încercat toate combinațiile posibile și, din câte am putut observa, nu e nicio alta de luat în seamă.

De ce să fi fost ascuns în textul *Nopții negre* un cod? Și de către cine? De către Kirk Harvey? Ce știa cu adevărat Kirk Harvey? La ce joc ne invitase și pe noi și întregul oraș? În clipa aceea a sunat telefonul Annei. Era Montagne.

— Te-am căutat peste tot, Anna. Trebuie să vii urgent la comisariat, ți-a fost spart biroul astă-noapte.

•

Când am ajuns la comisariat, colegii Annei erau cu toții îngrămădiți în pragul ușii de la biroul ei, uitându-se la cioburile de pe jos și la jaluzelele rupte, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Răspunsul era totuși simplu. Comisariatul se afla la parter. Birourile erau în partea din spate a clădirii, dând spre o porțiune acoperită cu iarbă și înconjurată de un gard din scândură. Camere de supraveghere erau montate numai în parcare și la uși. Cu siguranță, intrusul nu întâmpinase nicio greutate pentru a sări gardul, după care fusese suficient să traverseze peluza ca să ajungă la fereastra biroului. După care forțase jaluzelele, spărsese geamul și intrase în încăpere. Efracția fusese descoperită de un polițist care intrase în biroul Annei ca să-i lase corespondența.

În după-amiaza din ziua precedentă, în birou mai intrase un coleg și văzuse că totul era intact. Deci spargerea se produsese în cursul nopții.

— Cum de nu și-a dat nimeni seama ce se petrece? am întrebat.

— Dacă toți agenții patrulează în același timp, la comisariat nu mai rămâne nimeni, mi-a explicat Anna. Se mai întâmplă.

— Dar zgomotul? s-a interesat Derek. Face zgomot, nu glumă, să forțezi niște jaluzele. Nici asta n-a auzit nimeni?

În jur erau numai birouri și antrepozite municipale. Singurii martori potențiali erau pompierii de la cazarma învecinată. Când însă un polițist ne-a informat că, în timpul nopții, pe la ora unu, avusese loc un accident grav pe o șosea, care făcuse necesară intervenția tuturor patrulelor de poliție și a pompierilor de la acea cazarmă, am înțeles că intrusul avusese câmp liber de manevră.

— Trebuie că era ascuns pe undeva prin preajmă, a conchis Anna, și a așteptat momentul prielnic pentru a acționa. Poate că aștepta de mai multe seri.

Vizionarea înregistrărilor de pe camerele de supraveghere interne ale comisariatului ne-a permis să stabilim că în restul clădirii nu pătrunsese nimeni. Exista o cameră pe coridor, din unghiul căreia se vedea direct ușa biroului Annei. Ușă care rămăsese închisă. Cel care intrase în încăpere stătuse numai acolo. Deci încăperea fusese ținta.

— Nu-nțeleg. Nu e nimic de furat aici, s-a mirat Anna. Și, de altfel, nici nu a dispărut ceva.

— Nu e nimic de furat, dar e de văzut, i-am răspuns, arătând spre tabla magnetică și spre pereții acoperiți de documente privitoare la cazul la care lucram. Cel ce a intrat voia să afle care e stadiul anchetei. Și așa a avut acces la munca noastră și a lui Stephanie.

— Criminalul s-a decis să riște, a concluzionat Derek. Începe să intre în panică. Și se expune. Cine știe că aici e biroul tău, Anna?

Polițista a ridicat din umeri.

— Toată lumea. Vreau să zic că nu e un secret. Chiar și oamenii care vin la comisariat pentru a

depune plângeri trec pe coridor și-mi văd biroul. Numele meu e scris pe ușă.

Derek ne-a tras deoparte, înainte să ne spună în șoaptă:

— Cel care a intrat aici nu a riscat degeaba. Știa foarte bine al cui e biroul. E cineva de-al casei.

— Doamne-Dumnezeule, a exclamat Anna, să fie unul dintre polițiști?

— Dacă ar fi polițist, am obiectat, n-avea decât să pătrundă în birou când nu era Anna înăuntru.

— Ar fi fost surprins asupra faptului, a replicat Derek. Ar fi fost filmat de camera de supraveghere de pe coridor. Știind că e posibil să fie filmat, greșeala asta n-ar fi făcut-o în niciun caz. Dimpotrivă, intrând prin efracție, încurcă pistele. S-ar putea să fie vreun corupt prin comisariatul ăsta.

În clădirea poliției nu mai eram în siguranță. Dar unde să ne fi dus? Eu nu mai aveam biroul meu la centrul regional al poliției statale, iar cel al lui Derek se găsea într-un spațiu deschis. Ne trebuia un loc în care să nu vină nimeni după noi. Așa că mi-a dat prin cap ideea de a folosi încăperea în care era ținută arhiva de la *Orphea Chronicle,* unde puteam ajunge fără să fim văzuți, fiindcă se intra direct pe ușa din spate a redacției.

Michael Bird ne-a primit cu bucurie.

— Nimeni nu va ști că sunteți aici, ne-a asigurat. Jurnaliștii nu intră niciodată în subsol. Vă las și cheia, și copia ei, deci veți fi singurii care vor avea acces. Și pe cea de la ușa din spate, ca să puteți veni și pleca la orice oră din zi sau din noapte.

Câteva ore mai târziu, în cel mai mare secret, am reconstituit așezarea notițelor de pe tabla magnetică și de pe pereți.

* * *

În acea seară, Anna s-a întâlnit la cină cu Lauren și cu Paul. Se întorseseră la casa de vacanță din Southampton pentru următoarea săptămână și

plănuiseră să se întâlnească toți la *Cafeneaua Athéna* și să repare consecințele serii catastrofale din 26 iunie.

Anna a vrut să se schimbe și s-a dus până acasă. Pe drum, i-a venit dintr-odată în minte discuția pe care o avusese cu Cody în legătură cu cartea scrisă de Bergdorf despre festivalul de teatru. Cody îi spusese că, în primăvara lui 1994, hotărâse să dedice un sector al librăriei autorilor din regiune. Dacă și-o fi pus și Harvey piesa în vânzare? Înainte să se ducă la cină, a făcut un ocol pe la Cody pe care l-a găsit pe terasă, profitând de seara blândă ca să bea un whisky.

— Da, Anna, amenajasem o cameră din fundul librăriei pentru autorii locali. O debara cam lugubră, care astfel a ajuns o anexă a librăriei, numită „camera autorilor”. Succesul a fost imediat. Și ceva mai important decât mi-aș fi putut închipui: turiștii erau înnebuniți după povestirile locale. De altfel, secțiunea asta încă mai există. În același loc. Numai că, de atunci am dărâmat peretele despărțitor pentru a integra și partea aceea în librărie. De ce te interesează?

— Din simplă curiozitate, i-a răspuns Anna, preferând să rămână evazivă. Mă întrebam dacă îți amintești autorii care ți-au încredințat, la vremea respectivă, lucrările lor.

Pe Cody, întrebarea l-a amuzat:

— Nici nu știi câți au fost! Cred că-mi supraestimezi memoria. Dar îmi amintesc că s-a scris despre asta un articol în *Orphea Chronicle,* pe la începutul verii lui 1994. Trebuie să mai am o copie prin librărie. Dacă vrei, mă duc să o caut. Poate vei găsi acolo niște informații care să-ți fie de folos.

— Nu, Cody, mulțumesc frumos. Nu te deranja pentru atâta lucru. O să trec mâine pe la magazin.

— Ești sigură?

— Absolut sigură, mulțumesc.

După care, Anna a luat-o către întâlnirea cu Lauren și Paul. Dar, ajunsă pe strada principală, a decis să treacă pe la redacția de la *Orphea Chronicle.* Cina putea suferi o ușoară întârziere. A ocolit clădirea, a intrat prin spate și a ajuns în arhivă. S-a așezat în fața computerului. Cuvintele-cheie „Cody Illinois", „librărie" și „autori locali" i-au permis să găsească ușor articolul de la finalul lui iunie 1994.

ÎN LIBRĂRIA DIN ORPHEA, AUTORII DIN HAMPTONS AU AJUNS LA LOC DE CINSTE

De cincisprezece zile, Librăria din Orphea s-a mărit cu o mică încăpere consacrată în exclusivitate autorilor locali. Inițiativa a avut succes imediat, autorii grăbindu-se să își lase aici creațiile în speranța că astfel se vor face cunoscuți. S-a ajuns până acolo încât proprietarul, Cody Illinois, s-a văzut obligat să nu permită decât așezarea pe rafturi a unui singur exemplar din fiecare lucrare, pentru ca toată lumea să aibă acces.

Articolul era ilustrat cu o fotografie a lui Cody, la el în librărie, pozând mândru în cadrul ușii de la încăperea care înainte fusese debara și la intrarea căreia așezase o placă din lemn pirogravat pe care scria: *AUTORI DE LA NOI*. În interior se puteau vedea pereții îmbrăcați în cărți și texte legate. Anna a luat o lupă și a urmărit atentă titlurile. În mijloc, a observat o broșură legată, pe a cărei copertă era scris cu litere mari: *NOAPTEA NEAGRA, DE KIRK HARVEY.* Și astfel a înțeles: primarul Gordon își procurase textul piesei de teatru din librăria lui Cody.

* * *

La Hotelul Palatul de la Lac, Ostrovski se întorcea după o plimbare nocturnă prin parc. Noaptea era frumoasă. Văzându-l trecând prin lobby, un angajat de la recepția hotelului a venit în întâmpinarea lui:

— Domnule Ostrovski, de mai multe zile, la ușa dumneavoastră este agățat cartonul *cu NU DERANJAȚI.* Voiam să mă asigur că este totul în ordine.

— Eu l-am pus acolo, l-a asigurat Ostrovski, sunt în plină operațiune de creație artistică. Nu trebuie să fiu deranjat sub niciun motiv. Arta este un concept extraordinar!

— Desigur, domnule. Doriți să vă aducem prosoape la baie? Aveți nevoie de produse cosmetice?

— Nimic, prietene. Mulțumesc pentru amabilitate. Ostrovski a urcat la el în cameră. Îi plăcea să fie artist. Se simțea în sfârșit la locul lui. Era de parcă și-ar fi găsit adevărata piele. Împingând ușa, repeta: *„Dies irae… dies irae…*" Și a aprins lumina: acoperise toți pereții cu articole despre dispariția lui Stephanie. Le-a privit îndelung. Și a mai adăugat câteva. După care s-a așezat la biroul acoperit de notițe și s-a uitat la fotografia lui Meghan așezată acolo. A sărutat sticla prinsă în cadru și a zis: „Iubito, acum sunt scriitor". A luat stiloul și a scris: *„Dies irae, Ziua mâniei"*.

•

La câțiva kilometri de acolo, într-o cameră a Motelului 17, unde stăteau Alice și Steven, tocmai izbucnise o ceartă groaznică: Alice voia să plece.

— Vreau să mă întorc la New York, cu sau fără tine. Nu mai vreau să stau în hotelul ăsta amărât și să duc viața asta jalnică. Și află că și tu ești un amărât, Stevie. Știam eu asta încă de la început.

— Bine, Alice, du-te! i-a răspuns Steven aplecat peste laptop, fiindcă trebuia neapărat să trimită un

prim articol pentru ediția online a *Revistei.*

Pe Alice a enervat-o că era lăsată să plece atât de ușor.

— De ce nu te întorci și tu la New York? l-a întrebat.

— Vreau să urmăresc ce se întâmplă cu spectacolul. E un moment creativ unic.

— Minți, Stevie! Piesa e lipsită de orice valoare! Ostrovski umblă aiurea pe scenă numai în slip și tu numești asta teatru?

— Pleacă, Alice.

— Iau mașina ta.

— Nu! Iei autobuzul! Te descurci tu!

— Stevie, cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Doar nu sunt un animal! Ce te-a apucat? Mai ieri mă tratai ca pe o regină.

— Uite ce e, Alice, am prea multe necazuri. Îmi risc postul la *Revistă* din cauza poveștii ăleia cu cardul de credit.

— Numai banii te interesează, Stevie! Nu înțelegi nimic din dragoste!

— Asta este…

— O să spun totul, Stevie. Dacă mă lași să plec singură la New York, mă duc direct la Skip Nalan și-i spun tot adevărul în ce te privește. Despre cum te porți tu cu femeile. Despre modul în care m-ai agresat.

Steven n-a reacționat în niciun fel. Alice, zărind pe masă cheile mașinii, s-a hotărât să le înșface și să fugă. S-a aruncat spre ele, țipând:

— O să te distrug, Steven!

Însă n-a mai avut timp să treacă pragul camerei. Steven a prins-o de păr și a tras-o înapoi. Alice a urlat de durere. Bărbatul a împins-o în perete și i-a tras cu sete o palmă.

— Nu te duci nicăieri! i-a strigat. M-ai băgat în rahat, o să rămâi cu mine!

L-a privit îngrozită, plângând în hohote. Dintr-odată, Steven i-a prins fața în palme cu delicatețe.

— Iartă-mă, Alice, a murmurat cu glas dulceag. Iartă-mă, nu mai știu ce fac. Toată chestia asta mă înnebunește. Îți promit că voi găsi un hotel mai bun. Voi pune totul la punct. Iartă-mă, iubito.

•

În același timp, trecând prin dreptul parcării sinistre a Motelului 17, un Porsche zbura în direcția oceanului. La volan era Dakota, care-i spusese tatălui ei că se duce la sala de fitness a hotelului și fugise din nou cu mașina. Nu-și dădea seama dacă mințise cu bună știință ori pur și simplu picioarele refuzaseră să o asculte. O luase pe Ocean Road, după care își continuase pelerinajul până în fața casei care fusese a părinților ei, *Grădina Eden.* S-a uitat la soneria de la intrare. Acolo unde fusese scris *FAMILIA EDEN,* acum scria *FAMILIA SCALINI.* A mers pe lângă gardul viu al proprietății, uitându-se înăuntru printre frunze. Se zărea lumină. Până la urmă a găsit un loc de trecere. A sărit pe acolo. Crengile i-au zgâriat ușor obrajii. A luat-o la fugă pe gazon și a înaintat până la piscină. Nu era nimeni prin preajmă. A început să plângă în tăcere.

Din geantă a scos o sticlă din plastic, în care amestecase ketamină cu votcă. A dat-o peste cap, până la fund. S-a întins într-un șezlong, pe marginea piscinei. Asculta clipocitul liniștitor al apei, cu ochii închiși. Gândindu-se la Tara Scalini.

DAKOTA EDEN

Îmi amintesc când am întâlnit-o prima oară pe Tara Scalini, în martie 2004. Aveam nouă ani. Eram amândouă finaliste la un concurs de rostire a cuvintelor literă cu literă, la New York. Ne-am împrietenit pe loc. În ziua aceea, niciuna dintre noi nu-și dorea să câștige. Eram la egalitate: una după alta greșeam intenționat literele cuvintelor pe care ni le dădea arbitrul. De fiecare dată, acesta ne

anunța pe fiecare dintre noi: „Dacă vei spune corect literele de la următorul cuvânt, vei câștiga”.

Și nu se mai termina. Până la urmă, după o oră de bătut pasul pe loc, arbitrul ne-a declarat câștigătoare pe amândouă. *Ex aequo.*

A fost începutul unei prietenii minunate. Am ajuns de nedespărțit. Imediat ce puteam, ne duceam una la cealaltă.

Tatăl Tarei, Gerald Scalini, lucra la un fond de investiții. Familia lor locuia într-un apartament imens de lângă Central Park. Aveau un nivel de trai fenomenal: șofer, bucătar, casă de vacanță în Hamptons.

La vremea aceea, tata nu era încă șeful Canalului 14 și nu dispunea de aceleași mijloace materiale. O duceam bine, însă ne aflam la ani-lumină de nivelul de trai al familiei Scalini. La nouă ani, Gerald Scalini mi se părea că se purta foarte frumos cu noi. Se bucura să ne invite pe la ei și își trimitea șoferul după mine ca să mă duc să mă joc cu Tara.

Vara, când eram la Orphea, ne invita la masă, în casa lor din East Hampton.

În pofida vârstei mele de atunci, nu mi-a trebuit prea mult timp ca să înțeleg că invitațiile lui Gerald Scalini nu se datorau generozității lui, ci aroganței. Îi plăcea să fie permanent în văzul tuturor.

Se bucura să ne invite în duplexul lui de 600 de metri pătrați, de lângă Central Park, ca să poată apoi să vină și el pe la noi și să ne zică: „V-ați aranjat drăguț apartamentul”. Pentru el era o plăcere să ne primească în incredibila lui proprietate din East Hampton, pentru a putea mai apoi să vină la o cafea în casa noastră modestă, pe care părinții mei o închiriaseră în Orphea, și să spună: „Drăguță cocioabă”.

Cred că ai mei frecventau familia Scalini pentru a-mi face mie o bucurie. Tara și cu mine ne adoram. Și semănăm extraordinar: eleve foarte

bune, talentate mai ales în zona literară, devoratoare de cărți și visând să ajungem scriitoare. Ne petreceam timpul imaginând împreună tot felul de povești și scriindu-le parte pe foi de hârtie, parte la computerul familiei.

•

Patru ani mai târziu, în primăvara lui 2008, Tara și cu mine împlineam 13 ani. Cariera tatei făcuse un salt spectaculos. Câștigase toate ofertele importante, se vorbise despre el în revistele de specialitate și, până la urmă, fusese numit în fruntea Canalului 14. Viața ni se schimbase rapid. De acum locuiam într-un apartament de lângă Central Park, părinții mei se apucaseră să construiască o casă de vacanță la Orphea și, spre marea mea bucurie, fusesem admisă la Hayfair, prestigioasă școală privată unde și Tara era elevă.

Cred că Gerald Scalini începuse să-și simtă amenințată poziția din pricina tatei. Habar n-am ce se discuta în bucătăria familiei Scalini, însă aveam senzația că Tara își schimbase comportamentul față de mine.

De mult timp îi spuneam Tarei că visul meu era să am un laptop. Unul numai al meu, la care să-mi pot scrie textele, singură, la mine în cameră. Numai că părinții mi-l refuzau. Îmi ziceau că oricum aveam un computer în micul nostru salon – deja aveam un living mare și un salon mai mic – pe care puteam să-l folosesc de câte ori doream.

— Aș prefera să scriu la mine în cameră.

— Și salonul e foarte bun, îmi răspundeau neînduplecați.

În primăvara aceea, Tara a primit un laptop. Exact modelul pe care mi-l doream. Or, ea nu mi se păruse să și-l fi dorit vreodată. Și uite că, de acum, se dădea mare la scoală cu noua ei jucărie.

Mă străduiam să nu-i dau atenție. Aveam ceva mai important în cap: școala organiza un concurs de scriere literară și intenționam să mă prezint și eu cu un text. Tara la fel, așa că lucram împreună

în biblioteca școlii. Ea pe laptop, eu obligată să scriu într-un caiet, pentru a retranscrie seara, pe computerul din micul salon.

Tara zicea că părinților ei li se părea extraordinar textul pe care-l scria. Ba chiar își rugaseră un prieten, după câte se pare, un scriitor cunoscut din New York, să-l citească și să o și ajute un pic. Când textul meu a fost gata, i l-am dat să-l citească înainte de a-l înscrie în concurs. Mi-a spus că „nu era rău". După ton, am avut senzația că-l aud vorbind pe tatăl ei. În schimb, când a fost gata al ei, a refuzat să mi-l arate. „Nu vreau să te iei după mine", mi-a explicat.

La începutul lui iunie 2008, în cadrul unei mari ceremonii organizate în auditoriumul școlii, a fost anunțat cu mare pompă numele laureatului. Spre marea mea surpriză, era numele meu.

•

O săptămână mai târziu, Tara s-a plâns în clasă că i s-a furat laptopul. Aveam toți, pe coridor, dulapuri metalice personale, asigurate cu coduri, iar directorul a decis ca ghiozdanele și dulapurile tuturor elevilor să fie verificate. Când a venit și rândul meu, în fața directorului și a directorului adjunct, am descoperit îngrozită laptopul Tarei înăuntru.

S-a lăsat cu un scandal uriaș. Am fost chemată cu părinții, la director. Degeaba m-am jurat că eram nevinovată, dovezile erau covârșitoare. A urmat și o a doua întâlnire, de față cu familia Scalini, care s-a declarat uluită. Am protestat încă o dată, tot inutil, susținându-mi nevinovăția, dar tot a trebuit să fiu adusă în fața consiliului disciplinar. Am fost eliminată din școală pentru o săptămână și obligată să fac muncă în folosul școlii.

Cel mai rău lucru a fost că toți prietenii mei mi-au întors spatele, fiindcă nu mai aveau încredere în mine. Eram poreclită *Hoața.* Tara spunea cui voia și cui nu voia s-o asculte că ea de iertat mă ierta. Că, dacă i l-aș fi cerut, mi-ar fi împrumutat

laptopul. Știam că mințea. Numai o persoană în afară de mine mai știa codul de la dulapul meu metalic: ea.

M-am trezit extrem de singură. Și de tulburată. Numai că acea întâmplare, în loc să mă șubrezească, m-a făcut să scriu și mai mult. Cuvintele au ajuns refugiul meu. Mă izolam deseori în biblioteca școlii pentru a scrie.

Cât despre familia Scalini, vântul avea să-și schimbe direcția peste câteva luni.

În octombrie 2008, teribila criză financiară l-a atins direct pe Gerald Scalini, care a pierdut o mare parte din avere.

JESSE ROSENBERG

Marți, 22 iulie 2014

Cu 4 zile înainte de premieră

În dimineața aceea, când m-am dus cu Derek după Anna, în încăperea cu arhiva de la *Orphea Chronicle,* aceasta afișa un zâmbet triumfător. Am privit-o amuzat și i-am întins cafeaua pe care i-o adusesem.

— Clar ai mai descoperit o pistă, i-am spus.

Anna m-a aprobat cu aer misterios și ne-a arătat articolul dedicat librăriei lui Cody, datat 15 iunie 1994.

— Uitați-vă sub fotografie, ne-a indicat. În fund, pe dreapta, pe raft se distinge un exemplar din *Noaptea neagră.* Deci foarte probabil primarul Gordon și-a cumpărat textul de la librărie.

— Așadar, a recapitulat Derek, la începutul lui iunie, primarul Gordon a rupt piesa lui Kirk. După care s-a dus și a cumpărat textul de la librărie. De ce?

— Nu știu, a răspuns Anna. În schimb, am găsit o legătură între spectacolul pe care îl pregătește acum Kirk Harvey la Teatrul Mare și Jeremiah

Fold. Întorcându-mă de la cină, aseară, m-am oprit la comisariat și mi-am petrecut o parte din noapte căutând prin bazele de date. Jeremiah Fold a avut un fiu, născut chiar după moartea lui. Am dat de numele mamei, Virginia Parker.

— Și…? a întrebat Derek. Ar trebui să ne spună ceva numele ei?

— Nu, dar am stat de vorbă cu ea. Și mi-a povestit cum a murit Jeremiah.

— Într-un accident rutier, și-a amintit Derek care nu înțelegea unde voia Anna să ajungă. Asta știm.

— Într-un accident de motocicletă, a precizat Anna. S-a izbit cu motocicleta de un copac.

— Vrei să spui, chiar așa cum începe piesa lui Harvey? am făcut eu legătura.

— Exact, Jesse.

— Trebuie să-l interogăm imediat pe Kirk Harvey, am hotărât. O să-l forțăm să ne spună ce știe.

— Maiorul n-o să te lase să miști un deget, Jesse, mi-a zis Derek. Dacă te atingi de Harvey, o să fii dat afară și ți se va lua dreptul de a continua ancheta. Să încercăm să procedăm metodic. Mai întâi, trebuie să înțelegem de ce poliția din Ridgesport nu avea nici măcar dosarul accidentului în momentul în care am luat legătura cu ei.

— Fiindcă de accidentele mortale se ocupă poliția autostrăzii din statul New York, a răspuns Anna.

— Atunci hai să luăm imediat legătura cu ei ca să obținem o copie după raport.

Anna ne-a întins un teanc de hârtii.

— Zis și făcut, domnilor. Uitați raportul.

Derek și cu mine ne-am adâncit imediat în lectură. Accidentul avusese loc în noaptea de 15 spre 16 iulie 1994. Procesul verbal era extrem de succint: „Domnul Fold a pierdut controlul motocicletei. Mergea fără cască. Există martori care l-au văzut plecând de la Ridge’s Club pe la

miezul nopții. A fost găsit de un automobilist în jurul orei 7:00 dimineața. Inconștient, dar încă în viață. A decedat la spital”. În dosar erau și fotografii cu motocicleta. Nu mai rămăseseră decât o grămadă de fiare și niște resturi împrăștiate într-o râpă. Se mai specifica faptul că o copie a dosarului fusese trimisă, la cerere, agentului special Grace de la ATF.

— Agentul special Grace este cel care ne-a permis să ajungem la Ted Tennenbaum, arestând omul care-i furnizase arma crimei, i-a explicat Derek Annei.

— Trebuie neapărat să luăm legătura cu el, am zis. Cu siguranță nu mai este în poliție, avea pe vremea aia vreo cincizeci de ani.

— Până atunci, ar fi cazul să o interogăm pe această Virginia Parker, fosta prietenă a lui Jeremiah Fold, a sugerat Derek. Poate că ne va mai spune câte ceva.

— Ne așteaptă pe la ea, ne-a anunțat Anna, care în mod clar era cu un pas înaintea noastră. Haideți să mergem.

Virginia Parker locuia într-o căsuță prost întreținută, la intrarea în Ridgesport. Era o femeie cam la cincizeci de ani, care fusese deosebit de frumoasă cândva, dar acum nu mai era.

— Jeremiah a fost un tip mizerabil, ne-a explicat în living, unde ne primise. Singurul lucru bun pe care l-a făcut în viață e copilul. Băiatul nostru e om bun, lucrează la o firmă de grădinărit și este foarte apreciat.

— Cum v-ați cunoscut cu Jeremiah? am întrebat-o. Înainte de a-mi răspunde, și-a aprins o țigară și a tras adânc în piept primul fum. Avea degete lungi și fine, care se terminau cu unghii vopsite sângeriu. Abia după ce a suflat din plămâni un norișor lung și alb, ne-a spus:

— Eram cântăreață la Ridge’s Club. Un club la modă pe vremea aceea, dar acum complet decăzut. Miss Parker. Acesta era numele meu de scenă. Mai

cânt și acum, din când în când, însă pe atunci eram un fel de vedetă pe-acolo. Aveam toți bărbații la picioare. Jeremiah era unul dintre proprietari. Băiat destul de arătos. La început, genul dur, îmbrăcat în piele, mi-a plăcut. Eram atrasă de latura periculoasă a vieții lui. Abia după ce am rămas gravidă cu el, am priceput cine era cu adevărat.

* * *

Ridgesport, iunie 1993
Ora 18:00

Epuizată de grețurile care o ținuseră întreaga zi, Virginia stătea întinsă pe canapea, când a auzit bătăi în ușă. Își spunea că era Jeremiah, îngrijorat de starea ei. Cu douăzeci de minute mai înainte, îi lăsase la Club un mesaj prin care îl anunța că nu mai putea să vină să cânte în seara aceea.

— Intră, a strigat, ușa e deschisă.

Vizitatorul a ascultat-o. Nu era Jeremiah, ci Costico, omul lui de încredere. O matahală de om, cu mâinile cât niște bătătoare de covoare. Îl detesta și-i era și frică de el.

— Ce vrei, Costico? l-a întrebat. Jeremiah nu e pe-aici.

— Știu, el m-a trimis. Trebuie să vii la Club.

— Nu pot, am vomat toată ziua.

— Grăbește-te, Virginia. Ți se pare că-ți cer părerea?

— Uită-te la mine, Costico, nu sunt în stare să cânt.

— Mișcă-te odată! Clienții vin să te asculte cum cânți. Să nu-ți închipui că dacă ți-a rupt curu' Jeremiah, te bucuri de drepturi speciale.

— După cum poți vedea după burtă, chiar numai pe la spate mă mai ia.

— Gura! i-a ordonat Costico. Sus și-mbrăcarea! Te-aștept în mașină.

* * *

— Și v-ați dus? a întrebat Anna.

— Evident. N-aveam de-ales. Sarcina a fost un iad. Am fost obligată să cânt în Club până aproape să nasc.

— Jeremiah vă bătea?

— Nu, dar erau lucruri mai rele de-atât. Și în asta consta perversitatea lui Jeremiah. Nu se considera criminal, ci „antreprenor”. Costico, omul lui de încredere, era „asociatul”. Încăperea din spatele Clubului, unde punea la cale tot soiul de chestii dubioase, o numea *birou.* Jeremiah se credea mai șmecher decât toți. Zicea că, pentru a nu fi prins de justiție, nu trebuia să lase urme. Nu ținea contabilitatea pe vreun caiet, poseda legal o armă și nu dădea niciodată ordine scrise. Extorcările, micul trafic de droguri ori arme le făcea asigurat de un „service în garanție”. Așa numea gașca de *lachei* care era la cheremul lui. În principal aceștia erau câțiva capi de familie împotriva cărora avea probe compromițătoare și cărora le-ar fi putut distruge viața: fotografii cu prostituate în situații jenante, de exemplu. În schimbul tăcerii lui, *lacheii* trebuiau să-i facă anumite servicii. Îi trimitea să recupereze banii de la cei pe care îi șantaja sau să livreze droguri dealerilor, după care să se ducă să ia partea lui. Toate aceste servicii erau asigurate de oameni serioși, pe care nu i-ai fi bănuit de așa ceva. Jeremiah nu ajungea niciodată în prima linie. *Lacheii* veneau la Club ca niște clienți și lăsau barmanului un plic pentru Jeremiah. Niciodată nu exista contact direct. Clubul era folosit ulterior pe post de curățătorie în care Jeremiah își spăla banii murdari. Și asta se execută după toate regulile artei: toți banii treceau prin Club. Totul era înecat în calculele contabile și, cum Clubul mergea de minune, era imposibil să fi fost depistată vreo neregulă. În plus, Jeremiah plătea impozite mai mult decât consistente. Era de neatins. Putea să arunce cu banii, totul era declarat la fisc. Știu că poliția a încercat să îl ancheteze, dar niciodată nu

s-a găsit nimic. Singurii care l-ar fi putut face să se prăbușească erau *lacheii,* dar aceștia știau la ce s-ar fi expus dacă îl denunțau: în cel mai bun caz le-ar fi fost distrusă viața socială și profesională. Ca să nu mai punem la socoteală că riscau și ei să facă pușcărie, fiindcă luaseră parte la afaceri de natură criminală. Și, oricum, recalcitranții primeau niște bătăi care-i aduceau la loc pe drumul drept. Dar, tot așa, fără a lăsa urme.

* * *

Ridgesport, 1993
Încăperea din spate a Clubului

Jeremiah tocmai terminase de umplut un lighean mare cu apă, când s-a deschis ușa *biroului.* A ridicat ochii și l-a văzut pe Costico împingând înăuntru un bărbat pirpiriu, cu costum și cravată.

— A, bună ziua, Everett! l-a salutat Jeremiah cordial. Mă bucur să te văd.

— Bună ziua, Jeremiah, a răspuns bărbatul care tremura ca o frunză-n vânt.

Everett era un tată de familie model, care fusese filmat de Costico lângă o prostituată minoră.

— Ei, Everett, i-a spus politicos Jeremiah, mi s-a spus că nu mai vrei să lucrezi pentru firma mea.

— Uite, Jeremiah, nu-mi mai pot asuma riscul ăsta. E o adevărată nebunie. Dacă sunt prins, fac mulți ani de pușcărie.

— Nu mult mai mulți decât riști să iei fiindcă i-ai tras-o unei puștoaice de 15 ani, i-a explicat Jeremiah.

— Eram convins că e majoră, s-a apărat Everett fără vlagă.

— Ascultă-mă, Everett, tu nu ești decât un gunoi care și-o trage cu fetițe. Cât timp decid eu, o să lucrezi pentru mine, dacă nu cumva preferi s-o sfârșești în pârnaie, unde niște gagii o să-ți taie sula cu briciul.

Înainte ca Everett să apuce să răspundă ceva, Costico l-a prins, l-a aplecat și i-a băgat capul în

bazinul cu apă rece ca gheața. După ce l-a ținut așa vreo douăzeci de secunde, i-a scos capul afară. Everett a tras adânc aer în piept.

— Lucrezi pentru mine, Everett, i-a șoptit Jeremiah, ai înțeles?

Costico l-a mai băgat o dată pe bietul om cu capul în apă, iar chinul a ținut așa până când Everett a promis că-i va fi credincios.

* * *

— Jeremiah îneca oameni? am întrebat-o pe Virginia, făcând paralela cu modul în care fusese ucisă Stephanie.

— Da, domnule căpitan Rosenberg. Simularea înecului era specialitatea lui și a lui Costico. Dar nu o făceau decât cu oameni obișnuiți, slabi de înger, născuți să fie călăriți la greu. La Club, când vedeam un astfel de amărât ieșind din *birou* cu capul ud și cu ochii în lacrimi, știam ce se întâmplase. Vă garantez că Jeremiah masacra oamenii de care se folosea, fără a lăsa vreodată urme.

— O fi și omorât oameni în felul ăsta?

— Probabil. Era în stare de orice. Știu că au și dispărut fără urmă niște oameni. Să-i fi înecat? Să-i fi ars? Să-i fi îngropat? Să-i fi amestecat cu furajul de la porci? Nu știu. Lui Jeremiah nu-i era frică de nimic, în afară de pușcărie. De-asta și era atât de prudent.

— Și-apoi ce s-a mai întâmplat?

— Am născut în 1994. Dar asta nu a schimbat nimic în relația dintre mine și Jeremiah. Nu s-a pus niciodată problema să ne căsătorim ori să locuim împreună. Îmi dădea însă bani pentru copil. Niciodată cash, ci doar cecuri ori virament bancar. Oficial. Lucru care a ținut până în iulie. Adică până când a murit.

— Ce s-a întâmplat în seara în care a murit?

— Cred că lui Jeremiah îi era frică de închisoare fiindcă era claustrofob. Zicea că nu suporta gândul de a fi închis. Pe cât se putea, se deplasa cu o

motocicletă enormă, mai degrabă decât cu mașina, și nu purta niciodată cască. În fiecare seară făcea același drum: pleca de la Club pe la miezul nopții, foarte rar mai târziu, și o lua pe șoseaua 34, care îl ducea direct acasă. De fiecare dată conducea ca un nebun. Se credea liber, invincibil. Și cel mai adesea era beat. Mereu mi-am zis c-o va sfârși din cauza motocicletei. Însă nu mi-am închipuit niciodată c-o să-și rupă gâtul de unul singur, c-o să crape ca un câine pe marginea drumului, unde să agonizeze ore-n șir. La spital, doctorii au spus că, dacă ar fi fost descoperit mai devreme, ar fi putut scăpa. Niciodată nu m-am simțit mai liniștită decât atunci când m-au anunțat c-a murit.

— Vă spune ceva numele de Joseph Gordon? am întrebat-o. A fost primar în Orphea până în iulie 1994.

— Joseph Gordon? a repetat Virginia. Nu, domnule căpitan, nu-mi spune nimic. De ce?

— Era un primar corupt și mă-ntreb dacă n-o fi avut legătură cu Jeremiah.

— Nu mă băgăm în treburile lui. Cu cât știam mai puține, cu atât îmi era mai bine.

— Ce ați făcut după moartea lui Jeremiah?

— Singurul lucru pe care știam să-l fac: am continuat să cânt la Ridge's Club. Se plătea bine. Idiotul de Costico încă mai e acolo.

— A preluat acele afaceri?

— A preluat tot Clubul. Afacerile lui Jeremiah au încetat odată cu moartea lui. Costico e un borfaș mărunt, iar de inteligență nici nu poate fi vorba. Toți angajații bagă mâna-n bani și el habar nu are. Ba chiar a făcut și ceva pușcărie pentru niște mărunțișuri cu trafic de droguri.

După vizita la Virginia Parker, ne-am dus la Ridge's Club. Localul nu deschidea decât seara, dar înăuntru, angajații făceau fără convingere curățenie. Clubul se afla într-un subsol, ca pe vremuri. După unica decorațiune rămasă, îți puteai da seama de ce era un bar la modă în 1994 și de ce

acum, în 2014, părea mai degrabă de prost gust. Lângă tejghea am zărit un bărbat voinic, de vreo 60 de ani, o namilă care îmbătrânea urât și care prelua lăzile cu băutură.

— Cine v-a lăsat să intrați? s-a enervat când ne-a văzut. Nu deschidem până la ora 18:00.

— Ba se deschide special pentru sticleți, i-a răspuns Derek, arătându-i legitimația. Tu ești Costico?

Am înțeles imediat că el era fiindcă a rupt-o la fugă. A traversat sala și a dispărut pe un coridor care dădea către o ieșire de incendiu. Avea ceva viteză. Anna și cu mine ne-am luat după el, în timp ce Derek a ales ieșirea principală. După ce a urcat o scară îngustă, sărind câteva trepte odată, Costico a ieșit pe ușa care dădea în exterior și a dispărut în lumina orbitoare a zilei.

Când Anna și cu mine am ajuns afară, Derek îl imobilizase deja pe uriașul Costico în parcare și-i punea cătușele.

— Derek, i-am spus, se pare că ți-ai regăsit reflexele!

Mi-a zâmbit. Dintr-odată devenise radios.

— Ce bine e să te întorci pe teren, Jesse!

•

Pe Costico îl chema Costa Suarez. Făcuse închisoare pentru trafic de droguri, iar acum o luase la fugă din cauza unei pungi mari cu cocaină pe care o ținea în buzunarul de la haină. După cantitate, se putea presupune că voia s-o vândă. Numai că pe noi nu asta ne interesa. Țineam să profităm de efectul surprizei ca să-l interogăm, ceea ce am și făcut, în interiorul clubului. Exista o încăpere în spate, pe a cărei ușă scria: *BIROU.* Camera era exact așa cum ne-o descrisese Virginia: rece, fără ferestre. Într-un colț, o chiuvetă și, dedesubt, un lighean vechi din aramă.

Derek a condus interogatoriul.

— Costico, ni se rupe de traficul tău de droguri din club. Avem niște întrebări despre Jeremiah

Fold.

Costico a părut mirat:

— De douăzeci de ani n-a mai stat nimeni de vorbă cu mine despre el.

— Poate că mai păstrezi niște amintiri, i-a zis Derek. Deci aici vă făceați mizeriile.

— Fiindcă-i plăceau lui Jeremiah. Dac-ar fi fost numai după mine, ar fi ajuns câțiva pumni zdraveni și bine țintiți.

Costico ne-a arătat degetele groase, înarmate cu inele grele, cu vârfuri ascuțite. Chiar nu dădea pe-afară de inteligență. Însă avea suficient bun-simț încât să prefere să ne spună tot ce doream să aflăm, decât să fie băgat la răcoare pentru deținere de droguri. Se părea că nici Costico nu auzise vreodată de primarul Gordon.

— Primarul Gordon? Numele ăsta nu-mi spune nimic, ne-a asigurat.

Dar, cum Costico ne-a spus că nu ținea minte nume de persoane, i-am arătat fotografia primarului. Însă tot nu l-am convins.

— Pot să jur că gagiul ăsta n-a pus niciodată piciorul pe-aici. Meclele nu le uit. Credeți-mă, dacă l-aș fi întâlnit, mi l-aș aminti.

— Vasăzică, n-are nicio legătură cu Jeremiah Fold?

— Sigur că nu. Pe vremea aia, eram la curent cu toate. Jeremiah nu făcea nimic el, personal. Degeaba mă râde acuma lumea pe la spate, zicând că sunt un cretin, pe-atunci Jeremiah avea încredere în mine.

— Chiar dacă Joseph Gordon nu făcea afaceri cu voi, putea să fie unul dintre *lacheii* voștri?

— Imposibil. Mi-aș aminti de mutra lui. Dacă vă spun că am o memorie de elefant? De-asta mă și aprecia Jeremiah: nu voia să lase urme scrise. De nicio culoare. Și-apoi, orișicât, Orphea nu era teritoriul nostru.

— Totuși, de la Ted Tennenbaum, proprietarul *Cafenelei Athéna,* ați luat taxă de protecție.

Costico a părut surprins să audă ieșind iarăși la suprafață acel nume. A confirmat:

— Ted Tennenbaum era un dur. Nu era genul de care s-ar fi legat Jeremiah, care nu risca niciodată. Nu-i lua în colimator decât pe cei care se pișau pe ei de frică dacă mă vedeau apărând. Cu Tennenbaum era altceva, o chestie personală. Gagiul îi trăsese o mardeală de față cu o tipă, și Jeremiah ținea să se răzbune. Puteam să trecem pe la Tennenbaum să i-o tragem în freză, dar n-ar fi fost de ajuns pentru Jeremiah care ținea să-l stoarcă de bani. Însă cu excepția asta, în rest Jeremiah n-a ieșit de pe teritoriul lui. Controla tot în Ridgesport și știa pe toată lumea.

— Ți-aduci aminte cine a dat foc viitorului restaurant al lui Ted Tennenbaum?

— Îmi cereți cam mult. Sigur a fost unul dintre *lacheii* noștri. Băieții ăia făceau tot. Nu ne băgăm niciodată direct. Numai dacă nu era o problemă mai serioasă de rezolvat. Altfel, treburi de-astea minore numai lacheii le făceau. Primeau drogurile, le duceau dealerilor, veneau cu banii la Jeremiah. Noi dădeam doar ordinele.

— Și unde-i găseați?

— Erau toți amatori de curve. Era un motel împuțit pe șoseaua 16, unde jumătate din camere erau închiriate de curve ca să și-o tragă. Toată lumea știa asta. Cunoșteam și patronul, și curvele, făcusem o înțelegere cu ei. Le asiguram liniștea și, în schimb, una dintre camere puteam s-o folosim noi, fără probleme. Când Jeremiah avea nevoie de *lachei,* trimitea câte-o minoră la agățat. Găsisem eu una foarte mișto. Știa exact ce gen de clienți trebuia ales. Tați de familie impresionabili. Îi ducea în cameră și le zicea: „Sunt minoră, încă sunt la liceu, este că te excit?” Gagiii ziceau da și fata trecea la chestii nerușinate. Eu stăteam ascuns pe undeva prin cameră, în general în spatele unei perdele, cu o cameră video. Când venea momentul potrivit, îmi făceam apariția strigând: „Surpriză!”

și agitându-mi camera video spre ei. Gagiul făcea o față de nu vă puteți închipui! Muream ce-mi plăcea chestia aia. Râdeam de crăpăm. Îi spuneam fetei să se care, după care mă uitam la gagiul gol pușcă, urât, care tremura. La început îl amenințam că-l rup în bătaie, după care-i ziceam că am putea aranja cumva lucrurile. Îi luam pantalonii și-i scoteam portofelul. Îi examinam cardurile, permisul de conducere, fotografiile nevestei și copiilor. Confiscam totul. După care îi explicam: ori lucra pentru noi, ori duceam înregistrarea nevestei și patronului său. Apoi fixam o întâlnire pentru a doua zi, la Club. În zilele următoare, mă vedea proțăpit în fiecare dimineață și-n fiecare seară în fața casei lui. Și uite-așa îl terorizam pe fiecare până devenea ascultător.

— Deci aveai o listă cu toți indivizii ăia.

— Nu. Îi lăsam să creadă că păstram totul, dar scăpăm repede de portofele. Și nici film nu aveam în camera video, ca să nu riscăm să fim acuzați. Jeremiah zicea că în primul rând nu trebuiau să existe dovezi. Așa că aveam mica mea rețea de gagii pe care-i solicitam pe rând, pentru a nu trezi bănuieli, în orice caz, un lucru e absolut sigur: tipul ăsta, Gordon, n-a avut niciodată de-a face, nici de aproape, nici de departe, cu Jeremiah.

* * *

La Teatrul Mare, repetiția mergea mai degrabă prost. Alice avea o mutră de înmormântare, iar Dakota un aer de parcă atunci s-ar fi întors din mormânt.

— Ce se-ntâmplă? a urlat până la urmă Kirk Harvey, exasperat. Premiera e peste patru zile și parc-ați fi niște moluște fierte. Nu sunteți în apele voastre! Dacă e nevoie, pe toți vă-nlocuiesc!

A dat să reia prima scenă, însă Dakota n-a intrat în joc.

— Dakota, ce e cu tine? a întrebat-o Harvey.

— Nu știu, Kirk. Nu-mi iese.

Și a izbucnit în lacrimi. Părea depășită de situație.

— Ce mizerie! a tunat Harvey dând paginile scenariului. Bine, atunci să trecem la scena a doua. E scena ta cea mare, Charlotte. Sper că ești în formă.

Charlotte Brown, care aștepta pe un scaun din primul rând, s-a dus lângă Kirk, pe scenă.

— Sunt gata, i-a zis. Cum e scena asta?

— Se întâmplă într-un bar, i-a explicat Harvey. Joci rolul unei cântărețe.

A fost instalat un nou decor: câteva scaune și o perdea roșie pe fundal. Jerry juca rolul unui client așezat în fața scenei, sorbind dintr-un pahar cu whisky. Samuel Padalin, de data aceasta, juca rolul proprietarului barului, care stătea în picioare, într-un colț, uitându-se la cântăreață.

S-a auzit o muzică de piano-bar.

— Foarte bine, a aprobat Harvey. Decorul e bun. Dar schimbarea va trebui făcută rapid. Charlotte, vei avea un microfon cu stativ: apari și cânți. Cânți ca o zeiță și toți clienții sunt nebuni după tine.

— De acord, a confirmat Charlotte. Ce vrei să cânt?

— Uite textul, i-a întins Harvey o foaie de hârtie.

Charlotte, citind, a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă. După care a început să urle:

— *Sunt curva viceprimarului?* Asta e cântecul?

— Exact.

— Așa ceva nu cânt. Zău că ești căzut în cap!

— Atunci te dau afară, idioato! a răspuns Harvey.

— Îți interzic să-mi vorbești pe tonul ăsta! s-a răstit Charlotte. Te răzbuni pe noi toți, asta e, da? Asta e pretinsa ta mare piesă de teatru? O reglare de conturi în numele unei vieți care s-a dus, întorcându-i pe toate părțile pe cei care ți-au

amărât-o? Te răzbuni deci pe Ostrovski, pe Gulliver, pe mine.

— Nu-nțeleg la ce te referi, Charlotte!

— *Dansul glutonului? Curva viceprimarului?* Hai, pe bune?

— Charlotte, dacă nu-ți place, ia cară-te!

•

Michael Bird ne-a anunțat despre mersul spectacolului pe când Anna, Derek și cu mine ne întorceam de la Lidgesport. Ne-am întâlnit cu el în încăperea cu arhiva de la *Orphea Chronicle.*

— Charlotte a încercat să convingă întreaga trupă să renunțe la *Noaptea neagră,* ne-a explicat Michael. Până la urmă s-a votat și toți ceilalți actori au vrut să rămână.

— Și Charlotte? a întrebat Anna.

— A rămas și ea. Kirk a fost de acord să taie propoziția *„Sunt curva viceprimarului”*.

— Nu se poate! a exclamat Derek. De la asta până la *Dansul morților,* s-ar crede că Harvey nu montează spectacolul decât ca să se răzbune pe cei care l-au umilit la vremea aceea.

Numai că Michael ne-a arătat și a doua scenă, filmată discret în timpul zilei, în care Charlotte interpreta rolul unei cântărețe de care erau îndrăgostiți toți clienții.

— N-are cum să fie o coincidență! a strigat Derek. E Ridge’s Club!

— Ridge’s Club? a întrebat Michael.

— Barul lui Jeremiah Fold.

Mai întâi accidentul, apoi Clubul. Nu era vorba nici de invenție, nici de hazard. Mai mult, din ceea ce puteam vedea, actorul care juca în prima scenă cadavrul, în scena doi era patronul barului.

— Scena doi e un flash-back, mi-a șoptit Derek. Iar personajul e Jeremiah Fold.

— Atunci răspunsul într-adevăr se găsește în spectacol? a murmurat Michael.

— Michael, am spus, habar n-am ce e pe cale să se întâmple, dar nu-l scăpa pe Harvey nici măcar

cu un pas.

•

Voiam să stăm de vorbă cu Cody despre textul *Nopții negre,* care fusese pus în vânzare la el în librărie, în 1994. Anna nu reușea să-l prindă la telefon, așa că ne-am dus la librărie. Angajata ne-a spus că nu-și văzuse patronul în ziua aceea.

Tare ciudat. Anna ne-a propus să trecem pe la el pe acasă. Când am ajuns acolo, am observat imediat mașina lui Cody trasă în fața casei. Deci era înăuntru. Deși am sunat insistent, n-a venit să ne deschidă. Anna a apăsat pe clanță: ușa era deschisă. Am avut senzația unui déjà-vu.

Am intrat. Înăuntru, domnea o tăcere înghețată. Luminile erau toate aprinse, deși eram în plină zi.

Am dat de Cody în living.

Prăbușit pe măsuță, într-o baltă de sânge.

Fusese ucis.

DEREK SCOTT

Sfârșitul lui noiembrie 1994. La patru luni după cvadruplul asasinat.

Jesse nu mai voia să vadă pe nimeni.

Treceam zilnic pe la el, băteam mult la ușă, îl rugam să deschidă. Degeaba. Uneori așteptam ore-n șir în fața ușii. Însă nu era nimic de făcut.

M-a lăsat până la urmă să intru, când l-am amenințat că sparg broasca și dau jos ușa cu lovituri de picior. Atunci am văzut în fața mea o fantomă: murdar, cu părul vâlvoi, cu barba crescută, cu privirea neagră, lugubră. În apartament era o harababură de nedescris.

— Ce vrei? m-a întrebat pe un ton iritat.

— Să fiu sigur că ești bine, Jesse.

A izbucnit într-un râs cinic.

— Sunt bine, Derek, sunt cum nu se poate mai bine! Niciodată nu m-am simțit atât de bine.

Până la urmă, m-a trimis la plimbare.

•

Două zile mai târziu, maiorul McKenna a venit la mine în birou.

— Derek, trebuie să te duci la comisariatul din Districtul 54, în Queens. Prietenul tău Jesse și-a dat în petec și a fost arestat astă-noapte de poliția din New York.

— Arestat? Unde? De săptămâni întregi nu mai iese din casă.

— Ei bine, cu siguranță a vrut să se descarce, fiindcă a făcut praf un restaurant aflat în construcție. Unul numit *Mica Rusie.* Îți spune ceva numele? Mă rog, pe scurt, dă de proprietar și rezolvă rahatul ăsta. Și fă-l pe Jesse să-și vină-n fire. Altfel nu se va mai putea reintegra vreodată în poliție.

— O să am grijă, i-am promis.

Maiorul McKenna s-a uitat lung la mine.

— Derek, ai o față…

— Nu-mi merge prea bine…

— La psiholog ai mers?

Am ridicat din umeri.

— Vin aici ca un robot în fiecare dimineață, domnule maior. Cred, însă, că nu-mi mai găsesc locul în cadrul poliției. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Ce dracu', Derek, doar ești un erou! I-ai salvat viața! Să nu uiți asta: fără tine, Jesse ar fi acum mort. I-ai salvat viața!

JESSE ROSENBERG

Miercuri, 23 iulie 2014

Cu 3 zile înainte de premieră

Orphea era în stare de șoc. Cody Illinois, blândul librar care nu supărase pe nimeni în viața lui, fusese ucis.

Noaptea se dovedise scurtă și pentru poliție și pentru locuitori. Vestea unei a doua crime adusese

și jurnaliștii, și curioșii spre casa lui Cody. Oamenii erau fascinați și îngroziți în același timp. Mai întâi Stephanie Mailer, acum Cody Illinois. Începea să se vorbească despre un criminal în serie. Se organizau deja patrule cetățenești. În atmosfera de îngrijorare generală, înainte de orice, trebuia evitată panica. Poliția statală și toate polițiile locale din regiune erau puse la dispoziția primarului Brown, responsabil cu siguranța orașului.

Anna, Derek și cu mine ne petrecurăm jumătate din noapte în picioare, încercând să înțelegem ce se întâmplase. Asistaserăm la cele dintâi constatări ale doctorului Ranjit Singh, medicul legist trimis la fața locului. Cody murise în urma unor lovituri în zona capului, date cu o lampă mare din metal, care fusese găsită lângă cadavrul plin de sânge. În afară de asta, corpul se găsea într-o poziție ciudată, de parcă librarul ar fi îngenuncheat, ducându-și mâinile la față ca să-și ascundă ochii sau să se frece la ei.

— Oare își implora asasinul? s-a întrebat Anna.

— Nu cred, a răspuns doctorul Ranjit. Ar fi fost lovit din față, nu din spate. Și-apoi, din câte văd, craniul fiind astfel spart, criminalul era cu mult mai înalt decât el.

— Mult mai înalt? s-a interesat Derek. Ce vreți să spuneți?

Doctorul Singh avea o idee și a improvizat o mică reconstituire:

— Cody i-a deschis ușa criminalului. Poate că-l cunoștea, în orice caz, avea încredere în el, întrucât nu există urme de luptă. Cred că l-a invitat în living, luându-i-o înainte. Pare să fi fost vorba despre o vizită. Ajungând în living, Cody a fost orbit cu ceva, și-a dus mâinile la ochi și a căzut în genunchi. Criminalul a apucat lampa de pe o mobilă și a izbit cu ea din toate puterile în capul victimei. Cody a murit pe loc, dar a mai primit

multe lovituri, de parcă ucigașul ar fi vrut să fie sigur că l-a omorât.

— Stați puțin, doctore, l-a întrerupt Derek, ce vreți să spuneți prin „orbit”?

— Cred că victima a fost neutralizată cu un spray lacrimogen. Ceea ce explică urmele de lacrimi și de mucus de pe figură.

— Spray lacrimogen? a repetat Anna. Așa cum a fost atacat Jesse în apartamentul lui Stephanie Mailer?

— Da, a confirmat doctorul Singh.

Am intervenit și eu:

— Vreți să spuneți că asasinul dorea să fie sigur că victima e moartă și, în același timp, a intrat fără să aibă vreo armă și s-a folosit de o lampă? Ce fel de criminal procedează așa?

— Unul care nu vrea să ucidă, dar nu are de ales, a răspuns Singh.

— Care vrea oare să șteargă urmele trecutului? a murmurat Derek.

— Așa cred, i-a confirmat Singh. Cineva din orașul ăsta e gata de orice ca să-și apere secretul și să vă împiedice să duceți ancheta până la capăt.

Ce să fi știut Cody? Ce legătură să fi avut cu cazul nostru? Am cercetat întreaga casă și apoi librăria. Degeaba. N-am găsit nimic.

În dimineața aceea, Orphea, întreg statul New York și, peste puțin timp, întreaga țară s-au trezit în sunetul buletinelor de știri care anunțau asasinarea lui Cody. Mai mult decât moartea librarului, mai ales șirul de evenimente intriga oamenii. Tot sistemul mass-media național anunța evenimentul, așa că era de așteptat un val de curioși fără precedent în Orphea.

Pentru a face față situației, la primărie a avut loc o întrunire de urgență, la care au participat primarul Brown, maiorul McKenna de la poliția statală, reprezentați ai orașelor învecinate, agentul șef Gulliver, Montagne, Anna, Derek și cu mine.

Prima întrebare care avea urgent nevoie de un răspuns era dacă se va mai ține festivalul. În timpul nopții, se hotărâse deja să fie puși sub protecția poliției toți membrii trupei.

— Cred că spectacolul ar trebui anulat, am propus eu. Nu face decât să înrăutățească situația.

— Părerea dumneavoastră, domnule căpitan, nu contează, mi-a spus primarul Brown pe un ton iritat. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, aveți ceva personal împotriva acestui onorabil domn Harvey.

— *Acestui onorabil domn Harvey?* am repetat ironic. Spuneați asta despre el și acum douăzeci de ani când i-ați suflat iubita?

— Domnule căpitan Rosenberg! a răcnit primarul. Tonul și obrăznicia dumneavoastră sunt inacceptabile!

— Jesse, mi-a atras maiorul McKenna atenția, îți propun să-ți păstrezi pentru tine părerile personale. Chiar crezi că Harvey știe ceva legat de cvadruplul asasinat?

— Credem că este posibil să existe o legătură între piesa lui de teatru și caz.

— *Crezi? Este posibil?* a oftat maiorul. Jesse, ai dovezi concrete și incontestabile?

— Nu, sunt doar presupuneri, dar relativ credibile.

— Domnule căpitan Rosenberg, a intervenit primarul Brown, toată lumea spune că sunteți un mare anchetator și am tot respectul pentru dumneavoastră. Mi se pare, însă, că de când ați aterizat în orașul nostru, nu faceți altceva decât să semănați haos, fără să fi făcut vreun progres în privința anchetei.

— Tocmai pentru că menghina se strânge în jurul criminalului, acesta se agită atât de tare.

— Sper că vedeți cât de mult mă încântă această explicație privitoare la haosul care domnește în Orphea! a răspuns ironic primarul. În orice caz, la spectacol nu renunț.

— Domnule primar, a intervenit Derek, cred că Harvey își bate joc de dumneavoastră și că nu vă va dezvălui numele criminalului.

— El nu, spectacolul da.

— Domnule primar, nu vă jucați cu cuvintele. Sunt convins că Harvey n-are nicio idee despre care ar putea fi numele criminalului. N-ar trebui să vă asumați riscul de a-l lăsa să-și joace piesa. Nu știu cum va reacționa criminalul, la gândul că îi va fi dezvăluit numele.

— Exact, a răspuns Brown. Așa ceva nu s-a mai văzut. Uitați-vă la camerele televiziunilor și la curioșii de afară: Orphea este în centrul atenției. Întreaga țară a uitat de jocurile video și de programele imbecile ale televiziunilor și stă cu sufletul la gură gândindu-se la spectacol! E extraordinar! Ceea ce se petrece acum și aici este pur și simplu unic!

Maiorul McKenna s-a întors spre agentul șef Gulliver:

— Ce părere aveți despre faptul că spectacolul nu va fi anulat, domnule agent șef?

— Personal, demisionez, a răspuns Gulliver.

— Cum adică, *demisionezi?* a făcut primarul, părând că rămâne fără aer.

— Adică îmi dau demisia din toate funcțiile, cu efect imediat, Alan. Vreau să joc în spectacol. E extraordinar! Și-apoi, în felul ăsta și eu sunt în centrul atenției. N-am mai avut niciodată un astfel de sentiment al împlinirii personale. În sfârșit, exist!

Brown a reacționat pe loc.

— Agent șef adjunct Montagne, te numesc comandant interimar al poliției.

Montagne a zâmbit victorios. Anna s-a străduit să rămână imperturbabilă: nu era momentul să facă scandal. Primarul s-a întors spre maiorul McKenna și l-a întrebat și pe el:

— Dumneavoastră, domnule maior, ce părere aveți?

— E orașul dumneavoastră, domnule primar. Așadar, decizia vă aparține. În orice caz, consider că și dacă veți anula totul, nici așa nu s-ar rezolva problema siguranței oamenilor. Orașul tot va rămâne împânzit de jurnaliști și de curioși. Numai că, dacă lăsați spectacolul să se joace, atunci trebuie să se ia măsuri drastice de securitate.

Primarul s-a gândit câteva clipe, apoi a spus cu glas hotărât:

— Închidem complet orașul și nu anulăm spectacolul.

McKenna a enumerat măsurile de securitate necesare. Toate intrările în oraș vor fi controlate. Nu se va mai circula pe strada principală. Trupa de teatru va fi cazată la Hotelul Palatul de la Lac și pusă sub supravegherea specială a poliției. Un convoi o va escorta zilnic până la și de la Teatrul Mare.

La finalul ședinței, Anna l-a înghesuit într-un colț pe Brown.

— Ce dracu', Alan, a explodat ea, cum de-ai putut să-l numești pe Montagne în locul lui Gulliver? Doar m-ai chemat în Orphea ca să preiau conducerea poliției de aici, nu?

— E o chestie provizorie, Anna. Am nevoie să te concentrezi asupra anchetei.

— Ți s-a pus pata pe mine fiindcă te-am interogat? Asta e?

— Puteai să mă fi anunțat, Anna, în loc să mă iei pe sus ca pe un bandit.

— Dacă ai fi spus de la bun început tot ce știai, n-ai mai fi fost inclus printre suspecți.

— Anna, s-a enervat Brown care numai chef de parlamentări nu avea, dacă povestea asta mă va costa postul de primar, oricum o să-ți faci bagajele. Deocamdată, dovedește-mi că ești în stare să pui mâna pe cel care terorizează orașul.

* * *

Hotelul Palatul de la Lac se transformase într-o fortificație. Toți actorii fuseseră conduși într-un

salon a cărui intrare era păzită de poliție.

Jurnaliștii și curioșii se îngrămădeau pe treptele din fața hotelului, în soarele arzător, sperând să-i zărească pe Harvey sau pe actori. Rumoarea a crescut la sosirea microbuzului și a mașinilor de poliție: trupa urma să se deplaseze la Teatrul Mare pentru începerea repetițiilor. După o așteptare lungă, actorii și-au făcut în sfârșit apariția, înconjurați de polițiști. De dincolo de barierele de siguranță, au fost aclamați, strigați pe nume. Mulțimea de gură-cască cerea să se fotografieze cu ei, să obțină autografe, jurnaliștii voiau declarații în exclusivitate.

Ostrovski s-a repezit primul pentru a răspunde solicitărilor și, repede, a fost imitat de ceilalți. Îmbătați de baia de mulțime entuziastă, cei care încă mai erau îngrijorați de riscurile asumate jucând în *Noaptea neagră,* până la urmă s-au lăsat convinși și ei. Erau pe punctul de a deveni vedete. Urmărindu-le în direct pe ecranele televiziunilor, toată America descoperea chipurile acestei trupe de amatori, care făcea senzație.

— Doar v-am spus că veți ajunge vedete, se bucura Harvey, radiind de fericire.

•

La câteva mile de acolo, în casa lor de la malul oceanului, Gerald Scalini și soția lui descopereau, uluiți, chipul Dakotei Eden pe ecranul televizorului.

La New York, Tracy Bergdorf, nevasta lui Steven, anunțată de colegi, descoperea stupefiată că bărbatul ei se dădea vedetă hollywoodiană.

La Los Angeles, la *Beluga Bar,* foștii actori ai lui Kirk Harvey se uitau înmărmuriți la regizorul lor, care apărea pe toate posturile, nonstop, devenit dintr-odată celebru. Întreaga țară vorbea despre *Noaptea neagră.* Își rataseră șansa.

* * *

Unica pistă pe care Anna, Derek și cu mine o mai puteam urmări în acest stadiu al anchetei era

aceea că librarul Cody avusese totuși o legătură cu Jeremiah Fold și micile lui afaceri dubioase. Ne-am decis să ne întoarcem la Ridge's Club și să-l mai interogăm o dată pe Costico. Când însă i-am arătat fotografia ce-l înfățișa pe librar, acesta s-a jurat că nu-l văzuse în viața lui.

— Asta cine mai e? ne-a întrebat.

— Un bărbat care a fost omorât astă-noapte, i-am răspuns.

— Doamne-Dumnezeule, a gemut Costico, doar n-o să veniți după mine de câte ori o să dați peste un hoit?

— Deci, nu l-ai văzut niciodată pe tipul ăsta prin Club? Nici printre cei pe care-i cunoștea Jeremiah?

— Dacă vă zic că niciodată?! Dar de ce credeți că ar fi putut fi vreo legătură?

— Totul ne lasă să credem că primarul Gordon, pe care nu-l cunoști, și-a făcut rost de textul unei piese de teatru intitulată *Noaptea neagră* de la acest Cody, pe care nu-l cunoști, și în care, cifrat, apărea numele lui Jeremiah Fold.

— Adică am eu față să fac teatru? ne-a răspuns Costico.

•

Costico era mult prea idiot ca să știe să mintă: puteam deci să-l credem când afirma că nu auzise niciodată vorbindu-se nici despre Gordon, nici despre Cody.

Oare Gordon să fi fost implicat în traficul de stupefiante? Și librarul Cody să-i fi servit drept acoperire? Și dacă toată povestea aceea cu autorii locali nu fusese decât un șiretlic pentru a acoperi o manevră criminală? Ipotezele ne năvăleau în minte. Încă o dată, nu dețineam elementele concrete.

În lipsă de ceva mai bun, ne-am hotărât să ne ducem la motelul unde Costico ne spusese că-și prindea în menghină *lacheii.* Când am ajuns, am înțeles că locul nu se schimbase deloc odată cu trecerea anilor. Coborând din mașină, uniforma

Annei și insignele de polițiști pe care le purtam la centură au produs puțină panică în fauna prezentă în parcare.

Am chemat toate prostituatele care aveau 50 de ani sau mai mult. Printre ele, una care avea aer de șefă de bordel și se numea Regina ne-a declarat că ținea în ordine parcarea încă de la jumătatea anilor 1980.

Ne-a invitat să o urmăm în camera care-i folosea drept birou, ca să nu ne deranjeze nimeni și, cu siguranță, ca să nu ne mai vadă clienții pe care i-am fi pus pe fugă.

— Despre ce este vorba? ne-a întrebat, invitându-ne să luăm loc pe o canapea din imitație de piele. Nu păreți de la moravuri, fiindcă nu v-am mai văzut niciodată.

— Brigada criminalistică, i-am explicat, n-am venit să vă facem necazuri. Avem câteva întrebări legate de Jeremiah Fold.

— Jeremiah Fold? a repetat Regina de parcă i-am fi vorbit despre o fantomă.

Am încuviințat.

— Dacă v-aș vorbi despre *lacheii* lui Jeremiah Fold, ați putea spune ceva despre asta? am întrebat-o.

— Evident, iubitule, mi-a răspuns.

— Îi cunoști pe bărbații ăștia doi? am adăugat, arătându-i fotografiile lui Gordon și Cody.

— Nu i-am văzut în viața mea.

— Am nevoie să aflu dacă au avut vreo legătură cu Jeremiah Fold.

— Cu Fold? Asta chiar n-am de unde să știu.

— Dar ar fi putut fi unii dintre *lacheii* lui?

— Posibil. Pe bune, n-am idee. Jeremiah își agăța *lacheii* dintre clienții ocazionali. Cei obișnuiți frecventau în general aceleași fete și știau că nu trebuie să se atingă de Mylla.

— Cine e Mylla? a întrebat Derek. Fata pe care o folosea drept momeală?

— Da. Nu era singura, dar de ea s-a folosit cel mai mult timp. Doi ani. Până la moartea lui Jeremiah. Celelalte n-o făceau mai mult de trei luni.

— De ce?

— Fiindcă toate se drogau. Până la urmă, nu mai arătau bine și-atunci Jeremiah scăpa de ele.

— Cum?

— Supradoză. Poliția nu intra la bănuieli. Jeremiah îi lăsa corpul pe undeva, iar polițiștii considerau că nu era vorba decât despre o drogată mai puțin.

— Mylla nu se droga?

— Nu. Nu s-a atins niciodată de mizeriile alea. Era o fată inteligentă, foarte bine educată, care s-a trezit dintr-odată în ghearele lui Jeremiah. O păstra pentru că era și cam îndrăgostit de ea. Chiar era frumoasă. Vreau să zic, fetele de pe-afară nu sunt decât niște curve. Mylla avea ceva în plus. Ca o prințesă.

— Cum punea mâna pe *lachei*?

— Făcea trotuarul pe marginea șoselei și-i aducea în cameră, unde le întindea Costico capcana. Îl cunoașteți pe Costico?

— Da, i-a răspuns Anna, am stat de vorbă cu el. Ce nu-nțeleg e de ce niciunul dintre bărbații prinși în capcană nu s-a revoltat.

— Ar fi trebuit să-l vedeți pe Costico acum douăzeci de ani. Un monstru, tot numai mușchi. Crud. Groaznic. Uneori de necontrolat. Sub ochii mei a făcut țăndări genunchi și brațe, pentru a fi ascultat. Într-o zi a intrat în casa unui *lacheu,* l-a dat jos din pat și i-a tras o bătaie în fața nevestei terorizate. Ce-ați fi vrut să facă după aceea? Să depună plângere la poliție când era pe post de catâr de cărat droguri? Ar fi sfârșit într-o închisoare federală.

— Deci lăsai lucrurile să meargă așa.

— Nu sunt nici parcarea, nici motelul meu, s-a apărat Regina. Și, pe urmă, pe noi Jeremiah ne lăsa

în pace. Nimeni nu-și dorea să aibă necazuri cu el. O singură dată am văzut un tip punându-l pe Costico la locul lui.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Era în ianuarie 1994, îmi aduc bine aminte fiindcă ninsese foarte mult. Tipul a ieșit din camera Myllei gol pușcă. Nu mai avea decât cheile de la mașină. Costico fugea după el. Tipul a deschis ușa de la mașină și a scos un spray lacrimogen. I-a dat drept în ochi lui Costico, care a început să țipe ca o fetiță. Era de tot râsul. Tipul s-a urcat în mașină și-a întins-o. Așa, gol-goluț! Prin zăpadă! Ce scenă!

Aducându-și aminte, Regina a izbucnit în râs.

— Un spray lacrimogen? am întrebat-o, dus pe gânduri.

— Da, de ce?

— Căutăm un bărbat care se poate să fi avut vreo legătură cu Jeremiah Fold și care folosește spray lacrimogen.

— Drăgălașule, n-am nicio idee. I-am văzut doar curul și-au mai și trecut douăzeci de ani.

— Nu avea vreun semn particular?

— Ba da, un cur mișto, a zâmbit Regina. S-ar putea să-și amintească, totuși, Costico. Tipul și-a lăsat pantalonii cu tot cu portofel în cameră și nu cred să-l fi ratat Costico.

N-am mai insistat și am întrebat altceva:

— Cu Mylla ce s-a mai întâmplat?

— A dispărut după moartea lui Jeremiah. Cu-atât mai bine pentru ea. Sper că și-a refăcut viața pe undeva.

— Ai idee care era numele ei adevărat?

— Habar n-am.

Anna, care simțise că Regina nu spunea chiar totul, a intervenit:

— Avem nevoie să stăm de vorbă cu ea. E ceva foarte important. Există cineva care terorizează toată lumea pe-aici și care e gata să ucidă ființe nevinovate pentru a-și apăra un secret anume.

Individul ăsta s-ar putea să fi avut vreo legătură cu Jeremiah Fold. Spune-ne cum o chema pe Mylla. Dacă știi, e obligatoriu să ne spui.

Regina s-a uitat lung la noi, s-a ridicat și s-a dus să caute într-o cutie plină cu amintiri. A scos de acolo o notă decupată dintr-un ziar.

— Am găsit asta în camera Myllei, după ce a plecat.

Și ne-a întins bucata de hârtie. Era un anunț despre o dispariție, scos dintr-un număr din 1992 al publicației *New York Times.* Era vorba despre fiica unui om de afaceri și politician din Manhattan. Se numea Miranda Davis. Anunțul era însoțit de fotografia unei tinere de 17 ani, pe care am recunoscut-o imediat. Era Miranda, soția lui Michael Bird.

DAKOTA EDEN

Când eram mică, părinții mei îmi spuneau că oamenii nu trebuie judecați prea repede, că trebuie să le dai o a doua șansă. M-am străduit să o iert pe Tara, făcând totul ca să reînnodăm prietenia.

Ca urmare a crizei de la Bursă din 2008, Gerald Scalini, care pierduse o sumă enormă de bani, a fost nevoit să renunțe la apartamentul de lângă Central Park, la casa de vacanță din Hamptons și la nivelul său de trai. Prin comparație cu majoritatea americanilor, familia Scalini nu era de plâns: se mutaseră într-un apartament drăguț din Upper East Side, iar Gerald făcuse în așa fel încât Tara să poată rămâne la aceeași școală privată, ceea ce nu era de ici, de colo. Dar nici nu mai era viața de dinainte, cu șofer, bucătar și weekenduri la tară.

Gerald Scalini făcea eforturi pentru a salva aparențele, însă mama Tarei spunea cui stătea s-o asculte: „Am pierdut totul. Am ajuns o sclavă, trebuie să mă duc la spălătorie, apoi să-mi iau fata de la școală și să mai și fac mâncare pentru toți”.

•

În vara lui 2009, am inaugurat *Grădina Eden,* extraordinara noastră casă din Orphea. Spun „extraordinară” fără vreo exagerare: locul avea un spirit al lui, fermecător. Totul fusese construit și decorat cu gust. În fiecare dimineață din vara aceea îmi luam micul dejun privind oceanul. Zilele mi le petreceam citind și, mai ales, scriind. Casa mi se părea una de scriitor, ca în cărțile mele.

Pe la sfârșitul verii, mama m-a convins să o invit pe Tara să-și petreacă vreo câteva zile la Orphea, pe când eu nu aveam niciun chef de așa ceva.

— Săraca de ea, toată vara a fost obligată să rămână prizonieră în New York, susținea mama.

— Mami, zău că nu e de plâns.

— Draga mea, trebuie să știi să împarți ce ai. Și să te arăți răbdător cu prietenii.

— Mă enervează, i-am explicat. Prea se dă Mafalda.

— Poate fiindcă se simte amenințată. Prieteniile trebuie cultivate.

— Dar nu mai este prietena mea.

— Doar știi vorba aceea: prieten îți este cineva pe care îl cunoști foarte bine și, cu toate astea, ții la el. Lasă că te simțeai foarte bine pe când te invita la ea, în East Hampton.

Până la urmă, am invitat-o pe Tara. Mama avusese dreptate: regăsirea ne-a făcut să ne simțim foarte bine. Recunoșteam energia de la începuturile prieteniei noastre. Petreceam seri întregi întinse pe iarbă și stând de vorbă, într-una dintre acestea mi-a mărturisit că ea pusese la cale așa-zisul furt al laptopului, pentru ca eu să fiu acuzată. Că era geloasă pe textul meu, dar că nu se va mai întâmpla așa ceva și că ține la mine mai mult decât la orice pe lume. M-a rugat s-o iert și am iertat-o. De acum, totul era uitat.

•

Odată ce am redevenit prietene, și legătura dintre familiile noastre, care se destrămase la

rândul ei, s-a reluat. Mai mult, familia Scalini a fost invitată la *Grădina Eden,* într-un weekend în care Gerald, la fel de insuportabil ca întotdeauna, n-a încetat să critice opțiunile părinților mei: „Păcat că ați ales materialele astea!” sau „N-am mai văzut ceva construit în halul ăsta!”. Tara și cu mine am redevenit de nedespărțit, petrecându-ne timpul când la una, când la alta. Și-am început din nou să scriem împreună. Perioadă care a coincis cu aceea în care am descoperit teatrul pe care-l adoram, citind piese cu lăcomie. Ba chiar aveam de gând să scriu și eu una. Tara spunea c-am putea încerca s-o scriem împreună. Având acea funcție la Canalul 14, tata primea invitații la toate avanpremierele. Așa că ne duceam constant la teatru.

În primăvara lui 2010, părinții mei mi-au dăruit laptopul la care visasem atât de mult. Nici c-aș fi putut fi mai fericită. Mi-am petrecut toată vara scriind pe terasa casei noastre din Orphea. Părinții mei erau îngrijorați.

— Dakota, nu vrei să mergi la plajă? Sau în oraș? mă întrebau.

— Scriu, le explicam, sunt foarte ocupată.

Pentru prima dată scriam o piesă de teatru, pe care o intitulasem *Domnul Constantin* și a cărei poveste era următoarea: domnul Constantin era un bătrân care trăia singur într-o casă imensă din Hamptons, unde copiii lui nu veneau niciodată să-l viziteze. Într-o zi, sătul să se simtă părăsit, i-a lăsat să creadă că e pe moarte și atunci copiii, sperând fiecare că va fi moștenitorul casei, s-au repezit la căpătâiul lui, făcându-i toate capriciile.

Era o comedie de care eram pasionată și căreia i-am consacrat un an întreg. Părinții mei mă găseau tot timpul în fața laptopului.

— Muncești prea mult! îmi spuneau.

— Nu muncesc, mă distrez, le explicam.

— Atunci te distrezi prea mult!

Am profitat de vara lui 2011 pentru a termina *Domnul Constantin* și, la începutul școlii, în septembrie, i-am dat piesa profesorului de literatură ca să o citească, fiindcă îl admiram foarte mult. Odată terminată lectura, prima lui reacție a fost să mă cheme la școală cu părinții.

— Ați citit textul fetei dumneavoastră? i-a întrebat.

— Nu. Ținea să fiți dumneavoastră primul care să o citiți. E vreo problemă?

— Problemă? glumiți? E magnific! Un text extraordinar! Cred că fiica dumneavoastră are un talent real. Iată de ce am ținut să ne vedem: după câte știți, sunt implicat în clubul de teatru al școlii. În fiecare an, în iunie, jucăm o piesă și aș vrea ca anul acesta să fie cea a Dakotei.

Nu-mi venea să cred: piesa mea avea să fie jucată. La școală, în scurt timp numai despre asta se vorbea. Cum eram o elevă mai degrabă discretă, popularitatea mi-a crescut exploziv.

Repetițiile urmau să înceapă în ianuarie. Îmi mai rămâneau câteva luni ca să-mi perii textul și numai asta am făcut, inclusiv în vacanța de iarnă. Țineam să fie perfect. Tara trecea zilnic pe la noi și ne închideam la mine în cameră. Așezată la birou, lipită de ecranul computerului, citeam replicile cu voce tare. Tara, întinsă-n pat, asculta cu atenție și își exprima părerea.

Totul s-a dat peste cap în ultima săptămână de vacanță. Cu o zi înainte de a trebui să predau textul. Tara era la mine, ca de obicei. Era pe seară. Mi-a spus că îi e sete și m-am dus la bucătărie după apă. Când m-am întors în camera mea, se pregătea să plece.

— Chiar pleci? am întrebat-o.

— Da, nu m-am uitat cât e ceasul. Trebuie să mă întorc acasă.

Mi s-a părut că se purta dintr-odată ciudat.

— Tara, totul e-n regulă?

— Da, în regulă, m-a asigurat. Ne vedem mâine la școală.

Am însoțit-o până la ușă. Când m-am întors la computer, textul nu mai era pe ecran. M-am gândit că era vreo problemă tehnică, însă, dând să deschid documentul, am observat că dispăruse. Am crezut că tastasem ceva greșit. Când însă m-am uitat în *Recycle bin* și am văzut că era gol, am înțeles totul: Tara îmi șterse piesa de teatru și nu mai era nicio modalitate de a o recupera.

Am izbucnit în lacrimi, după care am făcut o criză de nervi. Părinții mei au năvălit pe ușă.

— Liniștește-te, mi-a zis tata, trebuie să ai o copie pe undeva.

— Ba nu! am urlat. Acolo aveam totul! Și nu mai am nimic!

— Dakota, a început tata să mă dojenească, doar ți-am spus că…

— Jerry, l-a întrerupt mama sesizând gravitatea situației, cred că nu e momentul.

Le-am explicat părinților mei ce se întâmplase: Tara îmi ceruse un pahar cu apă, motiv pentru care lipsisem câteva clipe, apoi plecase în grabă, iar piesa nu mai era în computer. Era imposibil să se fi evaporat subit! Numai Tara putea fi vinovata.

— De ce să fi făcut așa ceva? m-a întrebat mama, care ținea neapărat să înțeleagă.

A telefonat la familia Scalini și le-a explicat situația. Aceștia și-au apărat fata, jurându-se că nu a făcut ea așa ceva, ba chiar criticând-o pe mama că aruncă astfel de acuzații fără dovezi.

— Gerald, i-a spus mama la telefon, piesa nu s-a șters de una singură. Vorbește, te rog, cu Tara.

Însă Tara nu voia să stea de vorbă cu nimeni.

•

Ultima mea speranță era copia printată a piesei, pe care i-o dădusem în septembrie profesorului de literatură. Numai că acesta n-o mai găsea. Tata a dus laptopul unuia dintre specialiștii în informatică de la Canalul 14, dar acesta și-a mărturisit

neputința. „Când *Recycle bin*-ul e golit, e golit și gata, i-a spus tatei. N-ați făcut nicio copie a documentului?”

Piesa mea de teatru nu mai exista. Un an de muncă dus pe apa sâmbetei. Un an de muncă evaporat. Greu de descris sentimentul. Era de parcă se stinsese ceva în mine.

Tot ce-au găsit să-mi propună părinții mei și profesorul de literatură au fost doar niște soluții stupide: „Încearcă să-ți rescrii piesa din memorie. Sigur o știi pe de rost”. Se vedea bine că nu scriseseră în viața lor. Era imposibil să storc din mine în numai câteva zile rodul unui an de creație. Mi s-a propus să scriu o nouă piesă pentru anul următor. Dar nu mai aveam niciun chef să scriu nimic. Eram deprimată.

Din lunile care au urmat nu-mi mai aduc aminte decât de acel sentiment de amărăciune. De o durere din străfundul sufletului, cauzată de o adâncă nedreptate. Tara trebuia să plătească. Nici nu mă interesa de ce o făcuse, țineam doar să se facă dreptate. Îmi doream să o văd suferind cum sufeream și eu.

Părinții mei s-au dus să discute cu directorul școlii, dar acesta s-a ferit să-și asume răspunderea:

— Din câte înțeleg, evenimentul s-a produs în afara cadrului școlii, deci nu pot interveni. Această mică problemă trebuie rezolvată direct cu părinții Tarei Scalini.

— Această mică problemă? s-a enervat mama. Tara a distrus un an de muncă a fetei mele! Cum amândouă sunt eleve aici, ar trebui să luați măsuri.

— Doamnă Eden, poate că amândouă ar trebui să stea departe una de alta, altfel n-o să înceteze să-și facă mizerii reciproc. Mai întâi Dakota a furat laptopul Tarei…

— N-a furat niciun laptop! s-a ambalat mama. Tara a pus totul la cale!

Directorul a oftat:

— Doamnă Eden… Rezolvați-o direct cu părinții Tarei. E mai bine așa.

Numai că părinții Tarei n-au vrut să audă de nimic. Își apărau fata cu dinții și cu unghiile, iar despre mine ziceau că bat câmpii.

•

Și lunile au trecut.

Toată lumea a uitat incidentul, cu excepția mea. Rana îmi sfâșia inima, o tăietură adâncă, una care nu voia să se închidă. Numai despre asta vorbeam tot timpul și, până la urmă, părinții mei m-au sfătuit să încetez s-o întorc pe toate părțile, și să merg înainte.

În iunie, clubul de teatru al școlii a jucat o adaptare după Jack London. Am refuzat să iau parte la premieră. În seara aceea am rămas închisă în camera mea, plângând. Mama, în loc să mă liniștească, mi-a spus: „Dakota, au trecut deja șase luni, trebuie să depășești povestea asta”.

Însă nu reușeam. Stăteam nemișcată în fața computerului, fără să știu ce să scriu. Mă simțeam golită. Golită de orice dorință și de orice inspirație.

Mă plictiseam de moarte. Îmi doream să trezesc atenția părinților mei, numai că tata era ocupat cu problemele de serviciu, iar mama nu era niciodată prezentă. Nu-mi dădusem niciodată seama cu adevărat cât de ocupați erau.

•

În vara aceea, în *Grădina Eden,* mi-am petrecut timpul pe internet. Mai ales pe Facebook. Ori făceam așa, ori mă plictiseam. Mi-am dat seama că, în afară de Tara, nu prea îmi făcusem prieteni. Fără îndoială, fusesem ocupată cu scrisul. De acum, recâștigam timpul pierdut la modul virtual.

De mai multe ori pe zi, intram pe pagina de Facebook a Tarei. Voiam să știu ce făcea, cu cine se vedea. Din acea duminică de ianuarie, când venise pentru ultima oară la mine, nu ne mai vorbeam. Cu toate acestea, o spionam cu ajutorul contului ei de Facebook, urând tot ce posta. Era,

poate, felul meu de a exorciza tot răul pe care mi-l făcuse. Sau îmi cultivam resentimentul?

În noiembrie 2012, trecuseră șase luni de când nu ne mai spuseserăm niciun cuvânt. Într-o seară, pe când eram închisă la mine în cameră și dialogam cu diferite persoane pe Facebook, am primit un mesaj de la Tara. O scrisoare foarte lungă.

Am înțeles imediat că era o scrisoare de dragoste.

Tara îmi relata suferința ei, care dura de ani de zile. Că nu se putea ierta pentru ce îmi făcuse. Că din primăvară mergea la un psihiatru care o ajuta să se împace cu sine însăși. Zicea că venise vremea să se accepte așa cum era. Deci îmi dezvăluia homosexualitatea ei, anunțându-mă că mă iubea. Că mi-o spusese, de altfel, de nenumărate ori, dar că eu nu înțelesesem. Mi-a explicat că, până la urmă, ajunsese să fie geloasă pe piesa de teatru pe care o scriam, fiindcă ea stătea în pat la mine, mi se oferea, dar eu nu aveam ochi decât pentru acel text. Îmi mărturisea cât de greu îi venea să-și dezvăluie adevărata identitate, cerându-mi iertare pentru comportamentul pe care-l avusese față de mine. Zicea că vrea să repare totul, că spera ca mărturisirea sentimentelor ei să-mi permită să înțeleg gestul nebunesc pe care-l făcuse și pentru care, spunea, nu înceta să se urască. Regreta că iubirea pentru mine, prea puternică, prea obsesivă și pe care nu îndrăznise niciodată să mi-o mărturisească, o făcuse să-și piardă mințile.

Am recitit scrisoarea de mai multe ori. Eram tulburată, încurcată. N-aveam chef să o iert. Cred că îmi hrănisem prea mult furia pentru a putea să o fac să se evapore dintr-odată. Așa că, după o scurtă ezitare, am distribuit mesajul Tarei pe Facebook tuturor colegilor de clasă.

•

A doua zi dimineață, toată școala citise scrisoarea. Tara era de acum *Tara lesbiana,* cu

toate derivatele peiorative imaginabile ale termenului. Nu cred că asta îmi dorisem inițial, dar mi-am dat seama că îmi făcea bine s-o văd pe Tara pusă la stâlpul infamiei. Mai ales fiindcă în text mărturisea că ea îmi distrusese piesa de teatru. În sfârșit, adevărul ieșise la lumină. Vinovatul fusese dovedit, și victima cât de cât răsplătită. Ceea ce, însă, toată lumea reținuse din scrisoarea pe care o făcusem publică era orientarea sexuală a Tarei.

Seara, Tara mi-a scris din nou pe Facebook: „De ce mi-ai făcut asta?" I-am răspuns scurt: „Fiindcă te urăsc". Cred că în acel moment chiar ură simțeam. O ură care mă măcina. Tara a devenit în curând obiectul întregii bătăi de joc și al tuturor glumelor proaste, iar eu, întâlnind-o pe culoarele școlii, îmi ziceam că asta îi va face foarte bine. Rămăsesem obsedată de acea seară de ianuarie când îmi șterse textul. Seară în care îmi furase piesa de teatru.

A fost perioada în care m-am împrietenit cu Leyla. Era într-o clasă paralelă, fata la care toată lumea se uita, charismatică și mereu bine îmbrăcată. A venit într-o zi după mine în cafenea și mi-a spus că, după ea, ideea de a face publică scrisoarea Tarei era genială. Mereu i se păruse o fițoasă. „Ce faci sâmbătă seara?", m-a întrebat. „Nu vrei să vii pe la mine?"

Sâmbetele de la Leyla au ajuns un ritual constant. Ne întâlneam acolo mai multe fete de la școală, ne închideam în camera ei, beam alcool pe care-l fura de la taică-său, fumam țigări în baie și-i scriam Tarei mesaje insultătoare pe Facebook. *Jigodie, curvă, limbistă-n floci.* Orice era bun. Îi ziceam c-o urâm și-o făceam în toate felurile. Iar chestia asta ne plăcea grozav. O *să-ți luăm gâtul, târâtură. Boarfo. Curvo.*

Cam genul ăsta de fată ajunsesem. Cu un an mai devreme, părinții mei mă băteau la cap să mai ies din casă, să-mi fac prietene, dar eu preferam să-mi petrec weekendurile în casă și să scriu. Acum mă

duceam să trag la măsea la Leyla în cameră și-mi petreceam serile insultând-o pe Tara. Cu cât mă purtam mai urât cu ea, cu atât aveam senzația că o vedeam făcându-se tot mai neînsemnată. Eu, care o admirasem atât de mult, mă bucuram acum că o pot domina. Am început s-o bruschez pe coridoarele școlii. Într-o zi, împreună cu Leyla, am târât-o la toaletă și i-am tras o bătaie. Până atunci nu mai dădusem în nimeni. La prima palmă, mi-a fost frică de reacția ei, de faptul că s-ar fi putut apăra, că s-ar fi putut dovedi mai tare decât mine. Numai că s-a lăsat pur și simplu bătută. M-am simțit extraordinar de puternică văzând-o plângând, rugându-se să n-o mai lovesc. Și chestia asta mi-a plăcut. Sentimentul acela de forță. De a o vedea ajunsă o ființă jalnică. Apoi, de câte ori am avut ocazia, i-am mai tras câte o bătaie. Într-o zi, în timp ce o pocneam, s-a pișat pe ea. Seara, pe Facebook, am acoperit-o din nou cu insulte: „Mai bine-ai crăpa, boarfo. E tot ce ți s-ar putea întâmpla mai bun”.

Toate astea au ținut trei luni.

Într-o dimineață, pe la jumătatea lui februarie, erau mai multe mașini de poliție în fața școlii. Tara se spânzurase la ea în cameră.

* * *

N-a fost nevoie de prea multă vreme pentru ca poliția să ajungă la mine.

La câteva zile după acea întâmplare, pe când mă pregăteam să plec la școală, niște inspectori au venit după mine acasă. Mi-au arătat zeci de pagini imprimate cu mesajele pe care i le trimisesem Tarei. Tata și-a anunțat avocatul, pe Benjamin Graff. După ce au plecat polițiștii, acesta a spus că puteam fi liniștiți fiindcă n-aveau cum să dovedească legătura dintre mesajele mele de pe Facebook și sinuciderea Tarei. Îmi amintesc de o frază de genul:

— Din fericire, mica Scalini n-a lăsat nicio scrisoare de adio în care să-și explice gestul, altfel

Dakota ar fi într-o mare încurcătură.

— *Din fericire?* a urlat mama. Benjamin, îți dai seama ce spui? Mă faci să vărs!

— Pur și simplu îmi fac meseria, s-a justificat Benjamin Graff, și încerc să fac în așa fel încât Dakota să nu ajungă la închisoare.

Numai că Tara lăsase acea scrisoare, pe care părinții ei au găsit-o câteva zile mai târziu, când îi făceau ordine în cameră. În ea, explica pe larg că preferase să moară decât să continue să fie umilită zilnic de mine.

Familia Scalini a depus plângere.

Și poliția și-a făcut din nou apariția. Abia în acel moment mi-am dat seama ce făcusem. O ucisesem pe Tara. Au urmat cătușele. Secția de poliție. Sala de interogatoriu.

Când a apărut și Benjamin Graff, își pierduse avântul. Ba chiar era foarte îngrijorat. Spunea că procurorul voia să dea un exemplu și să transmită un semnal puternic celor care-și terorizau colegii pe internet. Conform abordării cazului, incitarea la suicid putea fi considerată chiar omucidere.

— Ai putea fi judecată ca un adult, mi-a explicat Graff. Și ai risca între șapte și cincisprezece ani de închisoare. Singura modalitate ar fi să facem o înțelegere cu familia Tarei să-și retragă plângerea.

— Ce fel de înțelegere? a întrebat mama.

— Bani, a precizat Graff. În schimbul cărora să renunțe la urmărirea Dakotei în justiție. Așa, procesul n-ar mai avea loc.

Tata l-a însărcinat pe Graff să ia legătură cu avocatul familiei Scalini. Avocatul nostru s-a întors cu cererea scrisă de părinții Tarei.

— Vor casa voastră din Orphea.

— Casa noastră? nu i-a venit tatei să creadă.

— Da, a confirmat Graff.

— Ea lor, a zis tata. Sună-l imediat pe avocatul lor și asigură-l că, dacă familia Scalini renunță la acuzații, voi fi mâine-dimineață la prima oră la notar.

JESSE ROSENBERG

Joi, 24 iulie 2014

Cu 2 zile înainte de premieră

Fostul agent special Grace, de la ATF, care de acum avea 72 de ani, se bucura de o bătrânețe liniștită la Portland, în statul Mâine. Când l-am sunat, s-a arătat pe loc interesat de caz: „Ne-am putea vedea?", l-am întrebat. „Trebuie neapărat să vă arăt ceva".

Ca să nu trebuiască să conducem mașina până în Maine, am convenit să ne întâlnim la jumătatea drumului, la Worcester, în Massachusetts. Grace ne-a dat adresa unui mic restaurant care-i plăcea și unde puteam sta de vorbă fără să fim deranjați. Când am ajuns, era deja la masă, în fața unei grămezi de clătite. Slăbise, fața îi era ridată, îmbătrânise, dar prea tare nu se schimbase.

— Rosenberg și Scott, cele două terori ale lui 1994, ne-a zâmbit când ne-a văzut. Întotdeauna mi-am spus că drumurile ni se vor mai încrucișa.

Ne-am așezat în fața lui. Văzându-l, mi se părea că am făcut un salt în trecut.

— Vasăzică, vreți informații despre Jeremiah Fold? ne-a întrebat.

I-am expus un rezumat amănunțit al situației, după care ne-a zis:

— Așa cum ți-am spus și ieri la telefon, căpitane Rosenberg, Jeremiah era ca o anghilă: alunecos, de neatins, rapid, electric. Tot ce poate urî mai mult un polițist.

— De ce era interesat ATF-ul de el la vremea aceea?

— Ca să fiu cinstit, nu ne interesa decât indirect. Pentru noi, adevăratul caz extrem de serios erau stocurile de arme furate de la armată și revândute în zona Ridgesportului. Am avut nevoie de luni întregi de anchetă pentru a pricepe că totul se

întâmpla în barul acela unde am dat unii peste alții, în 1994. Una dintre pistele urmărite era tocmai Jeremiah Fold, despre care aflasem de la unii informatori că făcea trafic cu tot felul de chestii. Am înțeles rapid că nu el era omul nostru cheie, însă cele câteva săptămâni de supraveghere m-au uluit: individul era un maniac teribil de bine organizat. Într-un final, l-am lăsat cu totul deoparte. Până într-o dimineață din iulie 1994, când numele i-a ieșit dintr-odată, iarăși, la suprafață.

* * *

Filaj ATF, Ridgesport
Dimineața de 16 iulie 1994

La 7:00 dimineața, agentul Riggs a sosit în locul de unde se făcea supravegherea de către ATF, pentru a-l înlocui pe agentul Grace care fusese de serviciu noaptea.

— Am venit pe șoseaua 16 până aici, i-a spus Riggs, și pe drum am văzut un accident nasol. A murit un motociclist. N-o să ghicești despre cine e vorba.

— Un motociclist? Habar n-am cine-ar putea fi, i-a răspuns Grace obosit și fără chef să se joace de-a ghicitul.

— Jeremiah Fold.

Agentul Grace a rămas interzis.

— A murit Jeremiah Fold?

— Aproape. După părerea celor de la rutieră, cam așa. Era într-o stare groaznică. Pe cât se pare, idiotul mergea fără cască.

Grace era intrigat. Jeremiah Fold era un individ prudent și meticulos, nu genul care să se omoare prostește. Ceva scârțâia. Încheindu-și serviciul, Grace s-a decis să o ia pe șoseaua 16. Două vehicule ale poliției autostrăzii și una de depanare mai erau încă la fața locului.

— Tipul a pierdut controlul motocicletei, i-a explicat unul dintre polițiști. A ieșit în decor și-a

intrat într-un copac cu toată viteza. Agoniza deja de ore întregi. Cei de la ambulanță ne-au spus că e terminat.

— Credeți că a pierdut controlul așa, pur și simplu?

— Da. Nu există urme de frânare. Îl țineați sub urmărire?

— Individul era un șef de bandă local. Un tip meticulos, îmi vine greu să cred că a murit din prostie.

— Uite că nu era atât de meticulos cât să-și pună casca, a răspuns pragmatic polițistul de la rutieră. Credeți c-o fi fost o reglare de conturi?

— Nu știu, a răspuns Grace. E ceva ce nu se potrivește, dar nu știu ce.

— Dacă ar fi vrut cineva să-l omoare, ar fi făcut-o. Vreau să zic: l-ar fi terminat, l-ar fi împușcat. Or, tipul agoniza de ore întregi în groapa aia. Dacă ar fi fost descoperit mai devreme, ar fi putut fi salvat. Suntem cam departe de crima perfectă.

Grace l-a aprobat și i-a întins cartea de vizită.

— Trimiteți-mi o copie după raport, vă rog.

— Foarte bine, domnule agent special Grace. Puteți conta pe mine.

Grace a mai rămas un timp uitându-se atent la marginea drumului. Polițiștii de la brigada autostrăzii plecaseră când atenția i-a fost atrasă de o bucată de plastic și ceva ce strălucea în iarbă. A adunat totul: erau o bucată din bara de protecție și câteva cioburi de far.

* * *

— Nu erau decât câteva bucățele, ne-a explicat Grace între două mușcături din clătite. Nimic altceva. Ceea ce însemna fie că acele fragmente erau acolo de o vreme, fie că venise cineva în timpul nopții și făcuse curățenie.

— Cineva care-l împinsese cumva pe Jeremiah Fold în copac? a intervenit Derek.

— Da. Ceea ce ar fi explicat lipsa urmelor de frânare. Probabil că a fost un șoc dat dracului. Persoana de la volan a putut apoi să adune rămășițele mari, pentru a nu lăsa urme, înainte de a fugi cu mașina zdravăn lovită, dar care încă mai mergea. Ulterior, respectiva persoană i-ar fi putut explica mecanicului de la service că lovise un cerb, pentru a justifica starea automobilului. Nu i s-ar mai fi pus alte întrebări.

— Și ați urmărit pista? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns Grace. Mai târziu am aflat că Jeremiah Fold nu purta cască, fiind claustrofob. Așadar, mai erau și câteva excepții de la regulile lui de prudență. Și-apoi, oricum, povestea nu ținea de ATF. Aveam destul de lucru ca să mă mai bag și în accidente rutiere. Numai că am rămas cu semnul ăsta de întrebare.

— Deci, nu ați continuat ancheta? s-a interesat Derek.

— Nu. Deși, peste trei luni, pe la sfârșitul lui octombrie 1994, am fost contactat de comandantul poliției din Orphea, care își pusese aceeași întrebare ca mine.

— A venit Kirk Harvey să vă vadă? m-am mirat.

— Așa e, Kirk Harvey îl chema. Da, am discutat puțin despre dosar. Mi-a zis că va mai lua legătura cu mine, însă n-a mai făcut-o. Am dedus c-o lăsase baltă. Timpul a trecut și am renunțat și eu.

— Deci nu ați dat la analiză cioburile de faruri? a conchis Derek.

— Nu, dar ați putea s-o faceți voi. Fiindcă le-am păstrat.

Grace a spus-o cu o sclipire șmecherească în privire.

După ce s-a șters la gură cu un șervețel, ne-a întins o pungă de plastic. Înăuntru erau un fragment mare din bara de protecție și câteva cioburi de far. A zâmbit și ne-a zis:

— E rândul dumneavoastră, domnilor.

Drumul dus-întors de o zi până în Massachusetts merita deranjul: dacă Jeremiah Fold fusese ucis, poate că puteam face legătura cu moartea primarului Gordon.

* * *

În Teatrul Mare, înconjurat de mulțime și păzit ca o fortăreață, repetițiile continuau fără a înainta cu adevărat.

— Din evidente motive de siguranță, nu vă pot spune mai multe, le-a explicat Harvey actorilor. Textele vi le voi da chiar în seara premierei, scenă cu scenă.

— *Dansul morților* va fi păstrat? s-a arătat îngrijorat Gulliver.

— Evident, a răspuns Kirk, doar e una dintre cheile spectacolului.

În timp ce Harvey răspundea întrebărilor trupei, Alice s-a strecurat discret afară din sală. Își dorea să fumeze o țigară. S-a dus până la intrarea artiștilor, care dădea în fundătura cu acces interzis pentru presă și curioși. Acolo ar fi trebuit să se simtă relaxată.

Și-a aprins țigara, așezată pe bordură. În acel moment și-a făcut apariția un bărbat cu o legitimație de presă agățată de gât.

— Sunt Frank Vannan, de la *New York Times,* s-a prezentat acesta.

— Cum de-ați ajuns până aici? l-a întrebat Alice.

— Arta jurnalistului este să calce pe acolo pe unde nu are voie. Jucați în spectacol?

— Mă numesc Alice Filmore și, da, sunt una dintre actrițe.

— Ce rol jucați?

— Nu e prea clar. Harvey, regizorul, a rămas foarte ambiguu în privința conținutului piesei, pentru a evita scurgerile de informații.

Jurnalistul a scos un carnet în care a început să noteze.

— Scrieți ce vreți, i-a spus Alice, dar vă rog să nu mă citați.

— Nu vă faceți probleme. Deci nici dumneavoastră nu știți ce va dezvălui spectacolul?

— Să vedeți, este o piesă de teatru despre ceva secret. Și, în fond, secretul este mai important prin ceea ce ascunde decât prin ceea ce dezvăluie.

— Ce vreți să spuneți?

— Gândiți-vă la cei din trupă. Fiecare actor ascunde ceva. Harvey, regizor isteric cu o viață sentimentală ratată, Dakota Eden, măcinată de un distrugător rău de a fi, ba chiar și Charlotte Brown, băgată mai mult sau mai puțin în povestea asta, arestată, apoi eliberată și care totuși ține să joace în spectacol cu orice preț. De ce? Ca să nu mai vorbim despre Ostrovski sau despre Gulliver, gata să se lase umiliți pentru a li se da și lor măcar un deget dintr-o glorie la care au visat toată viața. Și să nu uităm de directorul unei prestigioase reviste literare newyorkeze, care se culcă cu una dintre angajate și se ascunde de nevastă venind aici. Dacă vreți să știți părerea mea, problema nu este atât de a descoperi ce o să dezvăluie spectacolul, cât de a ști ce ascunde.

Alice s-a întors ca să deschidă ușa pe care o ținuse întredeschisă cu o cărămidă găsită pe jos.

— Intrați, dacă vreți, i-a spus jurnalistului. Merită să aruncați o privire. Dar să nu cumva să spuneți că eu v-am deschis ușa.

— Puteți fi liniștită, nimeni nu se va gândi la dumneavoastră. În definitiv, nu este decât ușa unui teatru, pe care oricine mi-ar fi putut-o deschide.

Alice l-a corectat:

— Ba e ușa iadului.

* * *

În timp ce Derek și cu mine făceam drumul dus-întors în Massachusetts, Anna s-a dus după Miranda Bird, soția lui Michael Bird și fosta Miranda Davis, pe care Jeremiah Fold și Costico o folosiseră drept momeală.

Miranda avea un magazin de îmbrăcăminte pe strada principală din Bridgehampton, numit *Keith & Danee,* situat chiar alături de Cafeneaua Golden Pear. Când Anna a intrat, femeia era singură în magazin. A recunoscut-o imediat și i-a zâmbit, deși vizita o punea pe gânduri.

— Bună, Anna, îl cauți pe Michael?

A zâmbit ușor și Anna.

— Pe tine te caut, Miranda.

Și i-a arătat anunțul despre dispariție. Miranda s-a schimbat la fată.

— Nu te speria, a încercat s-o liniștească Anna, am nevoie doar să stăm puțin de vorbă.

Numai că Miranda era deja livid㠄.

— Să ieșim și să facem o plimbare, nu vreau să mă vadă clienții în halul ăsta.

A încuiat ușa magazinului și s-a urcat în mașina Annei. Au luat-o spre East Hampton, apoi pe un drum de țară până când au rămas singure, la liziera pădurii și la marginea unui câmp plin cu flori. Miranda a coborât din automobil, de parcă i s-ar fi făcut rău, a îngenuncheat în iarbă și a izbucnit în plâns. Anna s-a lăsat lângă ea și s-a străduit să o calmeze. Abia după mai bine de un sfert de ceas, Miranda a putut vorbi, dar cu greutate.

— Nici bărbatul, nici copiii mei nu știu… Anna, nu mă distruge. Te implor, nu mă distruge.

La gândul că secretul i-ar putea fi aflat de familie, Miranda a izbucnit din nou în hohote de plâns de necontrolat.

— Nu-ți face griji, Miranda, nimeni nu va afla nimic. Însă trebuie neapărat să-mi vorbești despre Jeremiah Fold.

— Despre Jeremiah Fold? Dumnezeule, speram să nu mai aud niciodată numele ăsta! De ce despre el?

— Fiindcă se pare că, într-un fel sau altul, a fost amestecat în cvadruplul asasinat din 1994.

— Jeremiah?

— Da. Știu că poate părea ciudat, fiindcă a murit înainte de comiterea crimelor, dar numele lui apare și el în toată povestea asta.

— Ce vrei să afli?

— Mai întâi, cum ai ajuns la bunul plac al lui Jeremiah Fold?

Miranda s-a uitat întristată la Anna. După un moment lung de tăcere, i-a mărturisit:

— M-am născut pe 3 ianuarie 1975. De trăit, însă, am început să trăiesc cu adevărat pe 16 iulie 1994. Ziua în care am aflat că Jeremiah Fold a murit. Jeremiah era în același timp cel mai charismatic și cel mai crud om pe care l-am cunoscut. Un individ de o rară perversitate. Nu avea nimic de-a face cu ideea pe care ți-o poți face despre un infractor rece și brutal, fiindcă era cu mult mai rău de atât. O adevărată forță a răului. L-am cunoscut în 1992, după ce am fugit de acasă. Aveam 17 ani pe vremea aceea și eram supărată pe toată lumea pentru motive pe care nici până în ziua de azi nu mi le pot explica. Eram în război cu părinții, așa că, într-o seară, am șters-o. Era vară, și timpul minunat. Am dormit câteva nopți sub cerul liber, apoi m-am lăsat convinsă de tipii pe care-i întâlnisem să trag într-o casă veche, părăsită, într-o comunitate hippie. Îmi plăcea viața aceea lipsită de griji. Aveam ceva bani la mine, cu care mă puteam descurca pentru mâncare și celelalte necesități. Asta până în seara în care ceilalți s-au prins că nu eram cu buzunarele goale. Au vrut să mi-i fure, așa că m-au luat la bătaie. Am fugit în stradă, unde era cât pe ce să dea o motocicletă peste mine. Cel de pe motor nu purta cască, era destul de tânăr, de frumos, cu un costum care-i venea ca turnat și cizme superbe. A văzut că eram speriată și m-a întrebat ce se întâmplă. Pe urmă i-a zărit și pe cei trei care mă urmăreau și i-a cotonogit. Din punctul meu de vedere, îmi întâlnisem îngerul păzitor. M-a luat pe locul din spate al motocicletei și a mers

încet, fiindcă „nu aveam cască și era periculos”, zicea. Era un bărbat extraordinar de precaut.

* * *

August 1992

— Unde vrei să te las? a întrebat-o Jeremiah pe Miranda.

— N-am unde să mă duc, i-a răspuns. Poți să mă ții la tine câteva zile?

Jeremiah a dus-o pe Miranda la el acasă și a instalat-o în camera de oaspeți. Fata nu mai dormise într-un pat adevărat de săptămâni întregi. A doua zi, au stat mult de vorbă.

— Miranda, i-a spus Jeremiah, nu ai decât 17 ani. Trebuie să te duc înapoi, la părinții tăi.

— Te implor, mai lasă-mă să rămân un pic la tine. Nici n-o să mă vezi, îți jur.

Până la urmă, Jeremiah a acceptat să o mai țină două zile care s-au prelungit fără un termen anume. I-a permis să vină cu el la clubul unde era patron, dar a refuzat s-o lase să bea alcool. Apoi, cum ea a cerut să lucreze acolo, a angajat-o ca recepționeră. Miranda ar fi preferat în sală, însă Jeremiah nu dorea așa ceva: „Nu ai dreptul să servești băuturi alcoolice, în mod legal, Miranda”. Era un bărbat fascinant. Într-o seară a încercat să-l sărute, dar a oprit-o: „Miranda, ai 17 ani. Aș putea avea necazuri”.

Apoi, ciudat, a început să-i spună Mylla. Fata nu știa de ce, dar îi plăcea diminutivul. Avea impresia că astfel se creează o legătură specială între ei doi. După care a rugat-o să-i facă mici servicii. Trebuia să aducă pachete de la oameni pe care nu-i cunoștea, să meargă prin diferite restaurante de unde se întorcea cu niște plicuri groase. Într-o zi, a înțeles cu ce se ocupa Jeremiah: transporta pentru el droguri, bani, Dumnezeu mai știe ce. S-a dus și i-a spus îngrijorată:

— Jeremiah, am crezut că ești un om de treabă.

— Și chiar sunt!

— Lumea zice că faci trafic de droguri. Am deschis un pachet și…

— N-ar fi trebuit, Mylla.

— Nu mă cheamă Mylla!

Pentru moment, l-a lăsat să creadă că nu va mai face astfel de lucruri. Numai că, a doua zi, a chemat-o ca pe un câine. „Mylla! Du pachetul la cutare!” I-a fost frică și s-a hotărât să fugă. A luat pachetul, după cum îi ceruse, dar nu l-a dus la destinația indicată. L-a aruncat într-un coș de gunoi, după care s-a urcat într-un tren. Voia să se întoarcă acasă, la părinții ei, în New York. Voia să regăsească liniștea căminului. Cu banii rămași, a reușit să ia un taxi și să-și încheie călătoria. Și când taxiul a lăsat-o în fața casei părinților, a simțit cum o cuprinde o fericire profundă. Era miezul unei minunate nopți de toamnă. Strada era liniștită, goală, adormită. Dintr-odată, l-a văzut. Pe treptele casei. Era Jeremiah, care a fulgerat-o din priviri. A dat să țipe, să o ia la fugă, dar Costico, omul de încredere al lui Jeremiah, a apărut în spatele ei. Jeremiah i-a făcut semn Mirandei să tacă. După care au dus-o cu mașina până la Ridge’s Club. Pentru prima oară au băgat-o în încăperea numită *birou.* Jeremiah voia să afle unde era pachetul. Plângând, Miranda a mărturisit imediat unde îl aruncase. Îi părea rău și promitea că nu va mai face niciodată așa ceva. Jeremiah repeta: „Miranda, n-ai cum să mă părăsești, înțelegi? Ești a mea!” Plângând, fata s-a aruncat în genunchi, înspăimântată, confuză. Până la urmă, Jeremiah i-a spus: „O să te pedepsesc, dar n-am să-ți stric fața”. La început, Miranda n-a înțeles. Jeremiah a luat-o de păr și a târât-o până lângă un lighean. A băgat-o cu capul în apă pentru câteva secunde interminabile. A crezut c-o să moară. Când Jeremiah și-a terminat treaba, în timp ce Miranda zăcea pe jos plângând și tremurând, Costico i-a aruncat în față fotografiile părinților ei: „Dacă nu asculți, dacă mai faci prostii, o să-i omor pe toți”.

* * *

Miranda și-a întrerupt o clipă povestea.

— Sincer, îmi pare rău că te fac să retrăiești toate astea, i-a spus Anna cu blândețe, luându-i mâinile într-ale ei. Ce s-a întâmplat apoi?

— A fost doar începutul unei noi vieți, în serviciul lui Jeremiah. M-a mutat într-o cameră dintr-un motel jegos, pe șoseaua 16. Un loc ocupat în primul rând de prostituate.

* * *

Septembrie 1992

— Asta e noua ta casă, i-a spus Jeremiah Mirandei, intrând în camera de motel. O să te simți mai bine aici, de unde poți să pleci și unde te poți întoarce cum ai chef.

Miranda s-a așezat pe pat.

— Jeremiah, vreau să mă întorc la mine acasă.

— De ce, nu te simți bine aici?

Îi vorbise blând. În asta consta perversitatea lui Jeremiah: într-o zi o maltrata, a doua zi o ducea la cumpărături și se arăta prevenitor ca la începutul verii.

— Aș prefera să plec, a repetat Miranda.

— Dacă vrei, poți să pleci. Ușa e deschisă. Numai că nu m-aș bucura ca părinții tăi să pățească ceva.

Cu aceste cuvinte, Jeremiah a plecat. Miranda s-a uitat lung la ușa camerei. Ar fi fost suficient să-i treacă pragul și să se ducă să ia autobuzul până la New York. Totuși, era imposibil. Se simțea cu totul prizoniera lui Jeremiah.

Care a obligat-o din nou să livreze pachete din acelea. După care a strâns lațul, implicând-o în procesul de recrutare a *lacheilor.* Într-o zi, a convocat-o la *birou.* A intrat tremurând, gândindu-se că iar avea s-o bage cu capul în ligheanul cu apă. Jeremiah însă părea bine dispus:

— Am nevoie de o nouă directoare la resursele umane, i-a zis. Ultima s-a curățat după o

supradoză.

Miranda și-a simțit inima bătându-i să-i sară din piept. Ce-o mai fi vrând de la ea? Jeremiah a continuat:

— O să-nghesuim niște perverși care vor să și-o tragă cu minore. Și minora o să fii tu. Nu-ți face griji, nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

Planul era simplu: Miranda trebuia să iasă la agățat în parcarea motelului și, dacă apărea vreun client, trebuia să-l ducă la ea în cameră. Acolo îi spunea să se dezbrace, făcea și ea la fel, după care mărturisea că era minoră. Cu siguranță, bărbatul urma să spună că nu era o problemă, ba chiar din contră, moment în care Costico ieșea dintr-o ascunzătoare și avea grijă de restul.

Zis și făcut. Miranda a acceptat nu doar fiindcă nu avea de ales, dar și pentru că Jeremiah i-a promis că, imediat ce avea să atragă trei *lachei* în capcană, va fi liberă să plece.

Când și-a îndeplinit înțelegerea, din punctul ei de vedere, i-a cerut lui Jeremiah să o lase să plece. Și-a încheiat povestea în *birou,* cu capul în lighean. „Mylla, ai făcut lucruri de natură criminală”, i-a spus pe când fata încerca să respire din nou normal. „Ai agățat gagii și i-ai șantajat! Te-au văzut cu toții, chiar îți știu și numele adevărat. Așa că nu te duci nicăieri, ci rămâi aici, cu mine”.

Viața Mirandei devenise un infern. Când nu asigura livrarea pachetelor, era folosită pe post de momeală în parcarea motelului, iar apoi, seară de seară, era la recepția de la Ridge’s Club, unde clienții o plăceau în mod deosebit.

* * *

— Și câți ai prins în capcană? a întrebat Anna.

— Nu știu. Totul a ținut doi ani, deci fără îndoială câteva zeci. Jeremiah își reînnoia des stocul de *lachei.* Nu-i folosea prea mult, de teamă să nu fie identificați de poliție. Îi plăcea să distrugă orice posibile piste. Eu eram speriată, deprimată,

nefericită. Nu știam ce mi s-ar mai putea întâmpla. Fetele din parcare spuneau că toate cele care fuseseră folosite ca momeală înaintea mea sfârșiseră fie din cauza unei supradoze, fie sinucigându-se.

— O fată de la motel ne-a povestit despre o altercație dintre Costico și un *lacheu* cu care n-a ținut figura, din ianuarie 1994. Un tip care nu voia să se lase prins în capcană.

— Da, mai țin minte ceva, a spus Miranda.

— Avem nevoie să dăm de el.

Miranda a făcut ochii mari.

— Au trecut douăzeci de ani, nu-mi mai amintesc cine știe ce.

— Bărbatul respectiv l-a stropit pe Costico cu un spray lacrimogen. Or, bărbatul pe care îl căutăm abuzează de spray lacrimogen. Am senzația că nu poate fi vorba despre o coincidență. Trebuie să dau de el.

— Din păcate, nu mi-a spus cum se numește și mă tem că nici chipul nu mi-l mai amintesc. Au trecut, totuși, douăzeci de ani.

— Din informațiile pe care le dețin, bărbatul acela a plecat dezbrăcat din motel. Nu i-ai văzut măcar vreun semn anume pe corp? Ceva care să-ți fi sărit în ochi?

Miranda a coborât pleoapele ca pentru a putea răscoli mai bine prin memorie. Dintr-odată, a ieșit la suprafață un detaliu.

— Avea un tatuaj lat pe omoplați. Un vultur în zbor.

Anna a notat imediat.

— Mulțumesc, Miranda. Informația s-ar putea să fie deosebit de prețioasă. Mai am o ultimă întrebare.

I-a arătat Mirandei fotografiile primarului Gordon, a lui Ted Tennenbaum și a lui Cody Illinois, după care a spus:

— Era vreunul dintre ei *lacheu*?

— Nu. În niciun caz Cody! Ce om de treabă…

Anna a mai întrebat:

— Ce-ai făcut după moartea lui Jeremiah?

— M-am putut întoarce la New York, la părinți. Mi-am terminat liceul, am intrat la universitate. Mi-am revenit puțin câte puțin. Ani mai târziu, l-am cunoscut pe Michael. Mulțumită lui mi-am regăsit cu adevărat puterea de a trăi. Este un om deosebit.

— Așa e, a aprobat-o Anna. Și eu țin mult la el.

Apoi, cele două s-au întors la Bridgehampton. În clipa în care Miranda a coborât din mașină, Anna a întrebat-o:

— Ești sigură că e totu-n ordine?

— Sigură, mulțumesc.

— Miranda, într-o bună zi ar trebui să-i spui lucrurile astea soțului tău. Toate secretele ies la lumină la un moment dat.

— Știu, a recunoscut tristă Miranda.

JESSE ROSENBERG

Vineri, 25 iulie 2014

În ajunul premierei

Mai erau douăzeci și patru de ore până la premieră. Progresaserăm, dar eram încă departe de a închide cazul. În ultimele douăzeci și patru de ore descoperiserăm că Jeremiah Fold s-ar fi putut să nu fi murit accidental, ci omorât. Bucățile din bara de protecție și cioburile de faruri, adunate la vremea respectivă de agentul special Grace, erau de acum predate celor de la criminalistică pentru o analiză aprofundată.

Dispuneam, mulțumită celor relatate de Miranda Bird, căreia îi promiseserăm să păstrăm secretul în legătură cu trecutul ei, de semnalmentele bărbatului care avea tatuat un vultur pe omoplați. Conform informațiilor pe care le aveam, nici Ted

Tennenbaum, nici primarul Gordon nu avuseseră un astfel de tatuaj. Cody Illinois nici atât.

Costico, singura persoană care ne-ar fi putut duce până la bărbatul cu sprayul lacrimogen, era de negăsit încă de cu o zi înainte. Nici la Club, nici acasă. Cu toate acestea, mașina îi era parcată în fața casei, ușa descuiată și, când am intrat, am găsit televizorul pornit. De parcă ar fi plecat în grabă. Ori i s-ar fi întâmplat ceva.

Și, ca și când n-ar fi fost de ajuns, a mai trebuit și să-i sărim în ajutor lui Michael Bird, acuzat de primarul Brown că a transmis informații despre piesa de teatru la *New York Times,* unde fusese publicat de dimineață un articol despre care vorbea toată lumea și care descria în termeni deloc elogioși membrii trupei și calitatea spectacolului.

Brown a convocat o reuniune de urgență la el în birou. Când am ajuns și noi, Montagne, maiorul McKenna și Michael se găseau deja acolo.

— Poți să-mi explici mizeria asta? urla Brown la bietul Michael, fluturându-i pe sub nas un exemplar din *New York Times.*

Am intervenit.

— Vă temeți de critici, domnule primar? l-am întrebat.

— Mă tem de oricine are acces în Teatrul Mare, domnule căpitan! s-a răstit primarul. Asta-i chiar culmea! Sunt zeci de polițiști care controlează accesul în clădire: cum de-a putut intra individul?

— Montagne este însărcinat în acest moment cu siguranța orașului, i-a amintit Anna.

— Dispozitivul meu este foarte riguros pus la punct, s-a apărat Montagne.

— Riguros pe dracu'! s-a enervat Brown.

— Cu siguranță cineva din interior l-a lăsat să intre pe jurnalist, a protestat Montagne. Poate vreun confrate? a sugerat, întorcându-se spre Michael.

— Habar n-am! s-a arătat Michael jignit. Și nu înțeleg ce caut în biroul ăsta. Mă vedeți deschizând

ușa cuiva de la *New York Times*? De ce mi-aș sabota propria exclusivitate? Am promis să nu dezvălui absolut nimic înainte de premieră și sunt om de cuvânt! Dacă l-a introdus cineva în sală pe cretinul ăla de la *New York Times,* atunci un actor a fost!

Maiorul McKenna a încercat să calmeze spiritele:

— Nu folosește la nimic să ne sfâșiem unii pe alții. Trebuie doar să luăm măsuri pentru că așa ceva să nu se mai întâmple. Începând de diseară, Teatrul Mare va fi considerat zonă închisă ermetic. Toate căile de acces vor fi încuiate și păzite. Mâine-dimineață, sala va fi verificată cu câini care detectează bombele. Mâine-seară, la intrarea în clădire, spectatorii vor fi percheziționați și trecuți prin detectorul de metale. Inclusiv persoanele acreditate, și aici intră și membrii trupei de teatru. Faceți publică informația: cu excepția genților de mici dimensiuni, orice alt tip de accesorii este strict interzis. Domnule primar Brown, puteți fi liniștit, mâine-seară nu se va întâmpla nimic rău la Teatrul Mare.

* * *

La Hotelul Palatul de la Lac, la etajul securizat complet de poliția statală, în camerele actorilor agitația atinsese paroxismul. Exemplarele din *New York Times* trecuseră dintr-o cameră în alta, provocând strigăte de furie ori de disperare.

Pe coridor, Harvey și Ostrovski citeau cu voce tare anumite pasaje.

— Adică, ăștia mă fac *maniac* și *dus cu capul*?! turba Harvey. Zic că piesa e lipsită de orice valoare?! Cum îndrăznesc să-mi facă mie așa ceva?!

— Scrie că *Dansul morților* e *abominabil,* s-a îngrozit Ostrovski. Cine se crede jurnalistul ăsta de omoară fără remușcări munca unui artist cinstit? Sigur, e ușor să critici când stai în sală, în fotoliu!

Ia să-ncerce el să scrie o piesă de teatru, să vadă ce e aia artă complexă!

Închisă în baie, Dakota plângea în hohote, în timp ce tatăl ei, de dincolo de ușă, încerca să o calmeze: „În rolul principal e distribuită Dakota Eden, fiica lui Jerry Eden, directorul Canalului 14, care anul trecut a împins-o la sinucidere pe una dintre colegele ei, după ce a hărțuit-o pe Facebook".

În apartamentul alăturat, Steven Bergdorf bătea și el în ușa băii lor.

— Deschide, Alice! Zi, tu ai vorbit cu cei de la *New York Times?* Sigur că tu! De unde altundeva ar fi putut ști că directorul *Revistei Literare Newyorkeze* își înșală nevasta? Alice, deschide imediat ușa! Trebuie să dregi lucrurile! M-a sunat adineauri nevastă-mea, într-o criză de isterie, trebuie să stai de vorbă cu ea, să faci ceva, habar n-am ce, dar scoate-mă din rahat, *pentru numele lui Dumnezeu!*

Ușa s-a deschis brusc, iar Bergdorf a fost cât pe ce să cadă.

— Nevastă-ta, da?! a urlat Alice, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nevastă-ta, da? Ia du-te tu-n pizda mă-tii cu tot cu nevastă-ta!

I-a aruncat cu un obiect în cap, după care a țipat:

— Steven, m-ai lăsat gravidă! Asta vrei să-i spun nevesti-tii? Steven a luat obiectul de pe jos. Era un test de sarcină.

A încremenit. Imposibil! Cum de s-a putut ajunge la asta? Totul trebuia să înceteze. Trebuia să facă exact ce plănuise venind aici. Trebuia s-o omoare.

* * *

După ce am trecut pe la primărie, ne-am întors în biroul nostru din încăperea cu arhiva de la *Orphea Chronicle.* Am analizat toate elementele adunate și lipite pe pereți. Dintr-odată, Derek a luat articolul pe care Stephanie scrisese cu marker

roșu: *Ceea ce era sub ochii noştri şi nimeni nu văzut.*

A repetat cu voce tare: „Ce e sub ochii noștri și nu vedem?” S-a uitat la fotografia care ilustra articolul, apoi a zis: „Haideți acolo”.

Peste zece minute eram în Penfield Crescent, acolo unde începuse totul în urmă cu douăzeci de ani, în seara de 30 iulie 1994. Am parcat mașina pe strada liniștită și ne-am uitat câteva momente la casa care fusese a familiei Gordon. Am comparat-o cu fotografia de lângă articol: nimic nu părea să se fi schimbat din 1994, cu excepția culorii reînnoite a clădirilor.

Noii proprietari erau două persoane simpatice, acum la pensie, care o cumpăraseră în 1997.

— Evident că știm ce s-a întâmplat aici, ne-a explicat soțul. Nu vă ascund că am ezitat multă vreme, dar prețul era atrăgător. Nu am fi avut niciodată posibilitatea de a cumpăra o casă de aceste dimensiuni, dacă ar fi trebuit să dăm pe ea o avere. A fost o ocazie de neratat.

L-am întrebat:

— Aranjarea casei este ca pe vremea aceea?

— Da, domnule căpitan. Am refăcut în întregime bucătăria, dar dispunerea camerelor era exact așa cum o vedeți acum.

— Ne lăsați să o vizităm?

— Chiar vă rog.

Am luat-o din holul de la intrare, urmând reconstituirea din dosarul poliției. Anna citea raportul.

— Criminalul a deschis ușa cu o lovitură de picior. Pe coridor a dat de Leslie Gordon și a împușcat-o, după care a luat-o la dreapta, a zărit băiatul în încăperea care era utilizată ca living și a tras și în el. Pe urmă s-a îndreptat către bucătărie și l-a împușcat pe primar, după care a ieșit tot pe ușa din față.

Am refăcut parcursul din living în bucătărie, apoi din bucătărie pe trotuarul din fața casei. Anna

a continuat să citească:

— În momentul în care a ieșit, a dat de Meghan Padalin care a încercat să fugă, dar a fost doborâtă cu două gloanțe în spate, după care a fost omorâtă cu un glonț în cap.

De acum știam că ucigașul nu venise cu camioneta lui Tennenbaum, după cum crezuserăm, ci fie cu un alt vehicul, fie pe jos. Anna s-a uitat prin grădină și a spus:

— Ceva nu se leagă.

— Ce nu se leagă? am întrebat-o.

— Criminalul vrea să profite de faptul că toată lumea este la festival, pentru a acționa. Vrea să fie invizibil, silențios, abil. Logic ar fi fost să dea târcoale casei, să se strecoare în grădină, să se uite în casă pe o fereastră.

— Poate c-a și făcut-o, a intervenit Derek.

Anna s-a încruntat.

— Mi-ați spus că-n ziua aceea se spărsese o conductă de la sistemul de udat automat al peluzei. Toți cei care au călcat pe iarbă aveau pantofii uzi. Dacă ucigașul ar fi trecut prin grădină înainte de a sparge ușa, ar fi lăsat urme prin casă. Or, raportul nu menționează așa ceva. Fiindcă altfel ar fi trebuit să scrie aici, nu?

— Corect, a confirmat Derek. Nu m-am gândit la asta.

— Totodată, a continuat Anna, de ce criminalul intră pe ușa din față, nu pe cea din spate, de la bucătărie? Care e din sticlă. E doar un geam. De ce nu a intrat pe acolo în casă? Probabil fiindcă nu știa de acea ușă. Modul de operare e rapid, violent, brutal. A spart ușa și a măcelărit pe toată lumea.

— De acord, dar unde vrei să ajungi?

— Jesse, nu cred că primarul a fost ținta. Dacă tot ținea să-l omoare pe primar, ce rost avea să lovească ușa de la intrare, când ar fi avut soluții mai bune?

— La ce te gândești? La o tâlhărie? Nu a fost furat nimic.

— Știu, dar e un detaliu care nu se potrivește cu întregul, a răspuns Ana.

Derek a căzut și el pe gânduri, uitându-se la parcul de lângă casă. S-a îndreptat spre acesta și s-a așezat pe iarbă. După care a spus:

— Charlotte Brown a afirmat că, atunci când a sosit aici, Meghan Padalin era în parc, făcând gimnastică. Conform cronologiei evenimentelor, știm că ucigașul a ajuns pe această stradă la un minut după plecarea lui Charlotte. Însă Meghan tot în parc se găsea. Dacă asasinul a ieșit din mașină pentru a sparge ușa familiei Gordon și a o masacra, atunci de ce Meghan a luat-o la fugă tot spre casa asta? Nu are sens. Trebuia să o ia la fugă invers.

— Dumnezeule! am strigat.

Înțelesesem. În 1994, nu familia Gordon fusese ținta, ci Meghan Padalin.

Criminalul îi cunoștea obiceiurile și venise special să o omoare. Poate că o și agresase în parc, de unde ea încercase să fugă. Așa că îi ieșise în față, pe stradă, și o împușcase. Era convins că familia Gordon nu era acasă în ziua aceea. Fiindcă tot orașul se găsea la Teatrul Mare. Numai că, dintr-odată, îl observase la fereastră pe fiul familiei Gordon, cum îl zărise și Charlotte, cu câteva clipe mai devreme. Așa că a spart ușa și a lichidat toți martorii.

Asta fusese sub ochii anchetatorilor încă de la început, dar nimeni nu văzuse: cadavrul lui Meghan Padalin, din fața casei. Ea fusese ținta. Membrii familiei Gordon fuseseră victime colaterale.

DEREK SCOTT

Jumătatea lui septembrie 1994. La o lună și jumătate după cvadruplul asasinat și cu o lună înainte de drama care avea să ne atingă pe Jesse și pe mine.

Ted Tennenbaum nu mai avea scăpare.

Chiar în după-amiaza în care am procedat la interogarea caporalului Ziggy, care ne mărturisise că-i vânduse lui Ted Tennenbaum pistolul Beretta cu seria ștearsă, ne-am dus la Orphea pregătiți să-l arestăm. Ca să fim siguri că nu-l vom rata, am intervenit cu două echipe ale poliției statale: prima, condusă de Jesse, pentru a-i investiga casă, a doua, condusă de mine, pentru a se deplasa la *Cafeneaua Athéna.* Dar am dat-o-n bară: Tennenbaum nu era acasă. Iar administratorul restaurantului nu-l mai văzuse din ajun.

— A plecat în vacanță, ne-a explicat acesta.

— În vacantă? m-am mirat. Unde?

— Nu știu. Și-a luat câteva zile libere. Ar trebui să se întoarcă luni.

Percheziționarea casei lui Tennenbaum nu a dus la nimic. Nici cea a biroului de la *Cafeneaua Athéna.* Nu puteam aștepta cu brațele încrucișate să catadicsească să se întoarcă în Orphea. După informațiile pe care le aveam, nu luase avionul, cel puțin nu sub adevărata lui identitate. Cunoscuții nu-l văzuseră. Iar camioneta nu era acasă. Am trecut la cercetări extinse: semnalmentele i-au fost distribuite la aeroporturi, frontiere, numerele de înmatriculare ale mașinii au fost trimise tuturor posturilor de poliție din țară. Fotografia i-a fost distribuită prin toate magazinele din regiune și în benzinăriile din statul New York.

Jesse și cu mine alergam între biroul nostru de la centrul regional al poliției statale, nucleul operațiunilor, și Orphea, unde stăteam la pândă în fața casei lui Tennenbaum, dormind în mașină. Eram convinși că se ascundea pe undeva prin preajmă: cunoștea locul ca pe buzunarul lui și dispunea de multe relații care-l sprijineau. Am reușit să punem sub urmărire telefonul surorii lui, Sylvia Tennenbaum, care locuia în Manhattan, ca și pe acela de la restaurant. Degeaba. După trei săptămâni, supravegherea telefoanelor a fost suspendată din cauza costurilor. Polițiștii pe care

maiorul ni-i dăduse ca să ne ajute au fost trimiși în alte misiuni, mai importante.

— Mai importante decât arestarea autorului unei serii de patru crime? am protestat în fața maiorului McKenna.

— Derek, mi-a răspuns maiorul, ți-am oferit mijloace nelimitate timp de trei săptămâni. Știi bine că povestea asta nu poate ține luni de zile. Trebuie să avem răbdare, până la urmă tot punem mâna pe el.

Ted Tennenbaum ne alunecase printre degete și era pe cale să ne scape cu totul. Jesse și cu mine aproape că nu mai dormeam: voiam neapărat să-l găsim, să-l arestăm, să putem închide ancheta.

•

Pe când cercetările noastre intraseră într-o fundătură, lucrările la *Mica Rusie* erau pe drumul cel bun. Darla și Natasha considerau că deschiderea localului era posibilă spre sfârșitul anului.

Numai că, de la o vreme, relațiile dintre ele se încordaseră. La origine stătea un articol publicat într-un ziar din Queens. Locuitorii din cartier erau cu toții interesați de firmă, iar cei care trecuseră pe acolo fuseseră vrăjiți de farmecul celor două proprietare. Peste puțin timp, toată lumea vorbea despre *Mica Rusie.* Cazul trezise interesul unui jurnalist care solicitase să scrie un articol despre subiect. Venise împreună cu un fotograf care făcuse o serie de instantanee, dintre care, într-unul, pozau Natasha și Darla, împreună, în fața firmei. Însă, peste câteva zile, la apariția articolului, fetele descoperiseră consternate că în fotografie apărea numai Natasha, singură, cu un șorț pe care era înscris numele restaurantului, iar dedesubt se afla următorul text: *Natasha Darrinski, proprietara MICII RUSII.*

Deși Natasha nu avea nicio vină, Darla s-a simțit teribil de rănită de întâmplarea care ilustra perfect fascinația pe care prietena ei o exercita

asupra oamenilor. Când se afla într-o încăpere, doar ea era vizibilă.

Deși până atunci totul mersese bine, acela a fost începutul unor certuri îngrozitoare.

De fiecare dată când aveau păreri diferite, Darla nu se putea opri să nu spună:

— Oricum, Natasha, tot cum vrei tu o să facem. Doar tu decizi, indiferent ce, doamnă patroană!

— Darla, cât timp trebuie să mai caut scuze pentru mizeria aia de articol? Doar n-am nicio vină. Nici nu am vrut să fie scris și am și spus că e mai bine să se aștepte deschiderea restaurantului, că abia atunci va avea rost publicitatea.

— Vasăzică, e vina mea?

— N-am spus asta, Darla.

Seara, când le întâlneam, erau și una, și cealaltă demoralizate, fără chef. Și eu, și Jesse simțeam că nava *Micii Rusii* era pe cale să ia apă.

Darla nu dorea să mai stea într-un proiect în care ar fi fost eclipsată de Natasha.

Cât despre Natasha, aceasta suferea că era Natasha, adică fata care, în pofida propriei voințe, atrăgea toate privirile.

Era păcat. Avuseseră tot ce trebuia pentru a duce la capăt un plan minunat, la care visau de mai bine de zece ani și pentru care munciseră din greu. Ceasurile în care se spetiseră la *Blue Lagoon,* punând deoparte dolar după dolar, anii petrecuți în căutarea unui loc care să li se potrivească, totul era pe cale de a se prăbuși.

Jesse și cu mine nu doream să ne băgăm sub nicio formă. Ultima dată când ne întâlniserăm toți patru fusese un dezastru. Adunați fiind în bucătăria Natashei pentru a gusta din felurile de mâncare alese, până la urmă, să figureze în meniul *Micii Rusii,* am comis cea mai nasoală gafă cu putință. Degustând încă o dată celebrul sandviș cu carne de vită și sosul acela special, m-am arătat extaziat și am făcut prostia de a vorbi despre „sosul Natasha”. Darla mi-a făcut pe loc o scenă teribilă:

— *Sosul Natasha?* Deci așa se cheamă? Păi, atunci de ce să nu schimbăm și numele restaurantului în *La Natasha?*

— Nici vorbă de sosul Natasha, a încercat aceasta să o calmeze. E restaurantul nostru, al amândurora, doar știi bine.

— Nu, nu știu deloc bine, Natasha! Fiindcă am ajuns să am impresia că nu sunt decât o angajată oarecare, la ordinele tale, Doamnă-hotărăsc-eu-totul.

Și a plecat trântind ușa.

Din care cauză, câteva săptămâni mai târziu, când ne-au invitat să mergem cu ele la tipografie pentru a decide cum urmau să fie tipărite meniurile restaurantului, și eu, și Jesse am refuzat. Habar n-am dacă într-adevăr doreau să afle și părerea noastră sau pur și simplu să jucăm rolul pacificatorilor, însă nici Jesse și nici eu nu mai intenționam să ne băgăm.

Era joi, 13 octombrie 1994. Ziua în care totul s-a dus de râpă.

Era puțin după prânz. Jesse și cu mine ne aflam la noi în birou, mâncând niște sandvișuri, când a sunat telefonul lui Jesse. Era Natasha care plângea. Suna dintr-un magazin de vânătoare și pescuit, din Long Island.

— Eu și Darla ne-am certat în mașină, când mergeam la tipografie, i-a spus. A tras dintr-odată mașina pe dreapta și m-a dat jos. Mi-am uitat înăuntru geanta, m-am rătăcit, n-am niciun ban.

Jesse i-a spus să rămână unde era, fiindcă va veni el să o ia. M-am decis să-l însoțesc. Am dat de Natasha plângând în hohote. Ne-am străduit să o liniștim, i-am promis că lucrurile se vor aranja, însă repeta că pentru ea treaba cu restaurantul era terminată, că nici nu mai voia să audă vorbindu-se despre așa ceva.

Era cât pe ce să ne întâlnim cu Darla, care se întorsese pentru a-și recupera prietena: se detesta pentru ceea ce făcuse și era gata de orice numai să

fie iertată. Cum nu a găsit-o pe Natasha, s-a oprit în fața magazinului de vânătoare și pescuit, aflat pe marginea drumului pe care în acel moment nu trecea nimeni. Proprietarul i-a explicat că o văzuse pe tânăra care plângea, că îi împrumutase telefonul lui și că veniseră doi bărbați după ea. „Abia ce-au plecat, i-a spus, cred că nici de un minut”.

Cu doar câteva clipe mai devreme, ne-ar fi putut zări în fața magazinului. Și totul ar fi fost altfel.

Eram pe drum, pentru a o duce pe Natasha acasă, când stația radio a început să emită semnale. Ted Tennenbaum fusese reperat într-o benzinărie din apropiere.

Am luat stația și am anunțat centrala că ne îndreptăm către locul acela. Jesse a luat girofarul și l-a pus deasupra automobilului, după care a pornit sirena.

0

Seara premierei

SÂMBĂTĂ, 26 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Sâmbătă, 26 iulie 2014

Ziua premierei

Ziua în care totul s-a dat peste cap.

Era ora 17:30. Ușile Teatrului Mare trebuiau să se deschidă în curând. Strada principală, închisă de poliție, era plină de lume. Domnea o agitație dementă. Printre jurnaliști, gură-cască și vânzători ambulanți de suvenire, cei care aveau bilete se îngrămădeau lângă barierele de siguranță care încă împiedicau accesul în teatru. Dezamăgiții care nu

obținuseră acel Sesam-deschide-te pentru premieră umblau prin mulțime cu pancarte pe care și le scriseseră singuri și în care promiteau sume exorbitante pentru un bilet.

Ceva mai devreme, posturile de televiziune care informau încontinuu de la fața locului transmiseseră în direct sosirea la Teatrul Mare a convoiului actorilor, aflat sub protecție specială. Înainte de a păși pragul de la intrarea artiștilor, fiecare fusese percheziționat minuțios și trecut prin detectorul de metale.

La intrările principale în teatru, polițiștii terminau de montat porțile de detecție. Publicul abia mai putea fi ținut în frâu. În ceva mai puțin de două ceasuri, premiera *Nopții negre* urma să înceapă. Iar identitatea autorului cvadruplului asasinat din 1994 avea să fie dezvăluită.

În încăperea ce conținea arhiva de la *Orphea Chronicle,* Derek, Anna și cu mine ne pregăteam să mergem la Teatrul Mare. Condamnați să asistăm la ridicolul triumf al lui Kirk Harvey. În ajun, maiorul McKenna ne avertizase, ba chiar ne ordonase să ne ținem departe de regizor. „În loc să vă tot luați de Harvey, ne spusese, ați face mai bine să încheiați ancheta și să descoperiți adevărul”. Nu era drept. Muncisem fără odihnă, până în ultimul minut, dar, din nefericire, fără prea mare succes. De ce fusese ucisă Meghan Padalin? Cine ar fi avut un motiv atât de serios ca să vrea s-o elimine pe acea femeie?

Michael Bird ne oferise un ajutor prețios, petrecând o noapte albă alături de noi. Adunase tot ce găsise în legătură cu Meghan, ca să-i poată reconstitui biografia. Meghan se născuse la Pittsburgh și studiase literatura la o mică universitate din statul New York. Locuise pentru o scurtă perioadă în New York, înainte de a se stabili la Orphea, în 1990, împreună cu soțul ei, Samuel, care lucra ca inginer într-o uzină din regiune. Fusese angajată repede de Cody la librărie.

Despre Samuel Padalin, ce să fi fost de spus, din moment ce, dintr-odată, se întorsese în Orphea pentru a participa la montarea piesei de teatru? După ce îi fusese ucisă soția, se mutase în Southampton și se recăsătorise.

Samuel Padalin părea și el un bărbat oarecare. Nu avea cazier și activa ca voluntar în diferite asociații. Noua lui soție, Kelly Padalin, era medic. Aveau doi copii, unul de 10 și altul de 12 ani.

Ar fi putut exista vreo legătură între Meghan Padalin și Jeremiah Fold? Sau chiar între Samuel Padalin și Jeremiah?

I-am mai telefonat o dată fostului agent special Grace, de la ATF, însă numele de Padalin nu-i spunea nimic. Pe Costico ne era imposibil să-l întrebăm, fiindcă în continuare era de negăsit. Așa că am mai interogat-o pe Virginia Parker, cântăreața de la Club care avea un copil cu Jeremiah Fold, dar aceasta ne-a asigurat că nu auzise niciodată nici despre Samuel, nici despre Meghan Padalin.

Nimeni nu avea legătură cu nimeni. Era aproape de necrezut. În momentul în care ușile teatrului stăteau să se deschidă, ajunseserăm chiar să ne întrebăm dacă nu se punea problema a doua anchete distincte.

— Ucigașul lui Meghan, pe de o parte, relația complicată dintre Gordon și Jeremiah Fold, pe de alta, a zis gânditor Derek.

— Dacă nu cumva Gordon nu avea nici el vreo legătură cu Jeremiah Fold, am adăugat.

— Totuși, piesa lui Harvey pare a se referi la Jeremiah Fold, ne-a amintit Anna. Personal, cred că totul are o legătură anume.

— Deci, dacă înțeleg bine, a rezumat Michael, totul este legat și nimic nu are nicio legătură. Povestea asta a voastră chiar miroase a puzzle chinezesc.

— Mie-mi spui?! a oftat Anna. La care se adaugă ucigașul lui Stephanie. Ar putea fi vorba,

oare, despre aceeași persoană?

Pentru a evita confuzia, Derek s-a străduit să sintetizeze:

— Să încercăm să ne punem în locul criminalului. Dacă aș fi el, ce-aș face azi?

— Aș fi deja plecat undeva, foarte departe, în Venezuela ori în oricare altă țară de unde nu m-ar extrăda nimeni. Ori aș fi tentat să împiedic reprezentația.

— Să împiedici reprezentația? s-a mirat Derek. Păi, sala e examinată cu câini de urmă și orice persoană care ar vrea să intre fără permisiune ar fi găsită pe loc.

— Cred că acolo va fi, am zis. Sunt convins că ucigașul va fi în sală, printre noi.

Ne-am hotărât să mergem la Teatrul Mare și să privim atent spectatorii la intrarea în clădire. Poate avea să ne atragă atenția vreun comportament ciudat? Sau aveam să recunoaștem vreo figură anume? Ne doream și să știm mai multe despre cele puse la cale de Kirk Harvey. Dacă am fi putut afla numele criminalului înainte de a fi pronunțat de vreun actor, am fi avut un avantaj evident.

Unica modalitate de a ghici ce era în mintea lui Harvey era să avem acces la materialul lui creativ. Mai ales la dosarul anchetei, pe care cu siguranță îl ascundea pe undeva. L-am trimis pe Michael Bird la Hotelul Palatul de la Lac, ca să-i scotocească prin cameră cât lipsea.

— Ceea ce aș putea descoperi nu va avea niciodată valoare de probă, ne-a amintit Michael.

— Nu de probă avem nevoie, a răspuns Derek, ci de un nume.

— Și cum aș putea avea acces în hotel? E plin de poliție.

— Le arăți acreditarea la repetiții și le spui că te-a trimis Kirk Harvey după niște lucruri. Îi voi anunța eu că sosești.

Dacă polițiștii s-au arătat gata să-l lase pe Michael să urce la etaj, directorul hotelului a ezitat

să-i încredințeze dublura cheii.

— Domnul Harvey a dat ordine foarte clare, i-a explicat lui Michael, nimeni nu are voie să intre în cameră.

Michael însă a insistat, explicându-i că tocmai Harvey îl trimisese să aducă un caiet cu notițe, așa că directorul s-a hotărât să-l însoțească în apartament.

Înăuntru era o ordine perfectă. Intrând, sub privirile bănuitoare ale directorului, Michael n-a zărit niciun document. Nici urmă de carte sau de hârtii. Nimic. A verificat biroul, sertarele, ba chiar și noptiera. Tot nimic. A aruncat un ochi în baie. „Nu cred că domnul Harvey își lasă caietele la duș", a observat directorul enervat.

•

— Nu e nimic în camera lui Harvey, ne-a informat Michael când a ajuns în foaierul Teatrului Mare, după ce trecuse de interminabilele controale de securitate.

Era 19:30. Spectacolul urma să înceapă într-o jumătate de oră. Nu reușiserăm să i-o luăm înainte lui Harvey. Eram nevoiți să aflăm numele criminalului din gura actorilor lui, ca toți ceilalți spectatori. Și eram foarte îngrijorați de modul în care avea să reacționeze, dacă se găsea în sală.

* * *

Ora 19:58. În culisele teatrului, cu câteva minute înainte de a se arăta publicului, Harvey își adunase actorii pe coridorul care ducea de la cabine la scenă. Stăteau în fața lui Charlotte Brown, Dakota și Jerry Eden, Samuel Padalin, Ron Gulliver, Meta Ostrovski, Steven Bergdorf și Alice Filmore.

— Prieteni, le-a zis, sper că sunteți gata să descoperiți fiorul gloriei și al triumfului. Prestația voastră, absolut unică în întreaga istorie a teatrului, va bulversa o întreagă națiune.

* * *

Ora 20:00.

Sala a rămas în întuneric. Vacarmul spectatorilor a încetat pe dată. Tensiunea era la cote maxime. Spectacolul trebuia să înceapă. Derek, Anna și cu mine stăteam în primul rând, în picioare, fiecare la câte una dintre intrările în sală.

Primarul Brown a apărut pe scenă pentru a ține discursul de deschidere. M-am gândit la imaginea video oprită la aceeași secvență, dar cu douăzeci de ani mai devreme, pe care Stephanie Mailer o încercuise cu un marker.

După câteva fraze oficiale, primarul și-a încheiat discursul cu „Este un festival care ne va rămâne în memorie. Să înceapă spectacolul". A coborât de pe scenă și s-a așezat în primul rând. Cortina s-a ridicat. Publicul s-a cutremurat.

•

Pe scenă sunt Samuel Padalin, care joacă rolul mortului, și Jerry în costum de polițist. Într-un colț, Steven și Alice, fiecare cu câte un volan în mână, făcând pe automobiliștii depășiți de evenimente. Dakota înaintează încet. Harvey anunță:

> *E o dimineață sinistră. Plouă. Pe drumul de țară, circulația e paralizată: s-a format un ambuteiaj uriaș. Automobiliștii, exasperați, claxonează înfuriați.*

Nu pot fi auziți, dar, prefăcându-se că tot claxonează, Steven și Alice se ceartă:

— Alice, trebuie să faci avort!

— Niciodată, Steven! E copilul tău și trebuie să ți-l asumi. Harvey continuă:

> *O tânără, mergând pe marginea drumului, pășește de-a lungul coloanei încremenite.*
>
> TÂNĂRA (*Dakota*): Ce se întâmplă?

POLIȚISTUL *(Jerry)*: Un bărbat mort. Un tragic accident de motocicletă.
TÂNĂRA: Un accident de motocicletă?
POLIȚISTUL: Da, a intrat într-un copac cu toată viteza. S-a făcut terci.

Publicul stă încremenit. Apoi, Harvey urlă: *„Dansul morților!*” Și toți actorii strigă: *„Dansul morților! Dansul morților!*” Ostrovski și Ron Gulliver își fac apariția în slipuri și publicul izbucnește în râs.

Gulliver își ține glutonul împăiat la piept și declamă: *„Gluton, frumosul meu gluton, salvează-ne de la sfârșitul atât de-apropiat!*” Sărută animalul și se aruncă pe jos. Ostrovski, desfăcând larg brațele și încercând să nu-și piardă concentrarea din cauza râsetelor publicului, care-l tulbură, declamă și el:

Dies irae, dies illa,
Solvet saeclum în favílla!

În clipa aceea, mi-am dat seama că Harvey nu avea foile în mână. M-am dus lângă Derek.

— Harvey a spus că va da textul actorilor în timpul desfășurării spectacolului, dar nu are foile în mână.

— Ce să-nsemne asta?

În timp ce începea scena în care Charlotte cânta în Club, m-am repezit, împreună cu Derek, afară din sală, pentru a ajunge în culise. Cabina lui Harvey era încuiată. Am deschis-o cu o lovitură de picior. Pe masă am văzut imediat dosarul sustras de la poliție, dar, mai ales, celebrul lui teanc de hârtii. Le-am parcurs în grabă. Erau acolo primele scene care deja fuseseră jucate, apoi cea din bar, o apariție a tinerei, care declara:

Ora adevărului a venit. Numele asasinului e…

Fraza se încheia cu trei puncte de suspensie. Și nimic după. Numai pagini albe. După o clipă de stupefacție, Derek a strigat dintr-odată:

— Doamne-Dumnezeule, Jesse, ai avut dreptate! Harvey habar n-are cine e criminalul. Așteaptă să se demaște singur, întrerupând spectacolul.

•

În aceeași clipă, Dakota a înaintat singură pe scenă, anunțând pe un ton profetic: „*Ora adevărului a venit*”.

•

Derek și cu mine ne-am repezit afară din cabină: trebuia să oprim spectacolul înainte să se întâmple ceva grav. Numai că era prea târziu. Sala era într-un întuneric total. Noaptea neagră. Numai scena era luminată. Când am ajuns noi, Dakota începuse fraza: *„Numele asasinului e…”*

Dintr-odată au răsunat două focuri de armă, și Dakota s-a prăbușit.

•

Mulțimea a început să urle. Derek și cu mine ne-am scos pistoalele și ne-am repezit pe scenă strigând în stațiile radio: „*Focuri de armă! Focuri de armă!*” Luminile din sală s-au aprins, scoțând la iveală panica generală. Spectatorii, îngroziți, încercau să fugă pe unde puteau. Era o îmbulzeală de nedescris. Nu văzusem cine trăsese. Nici Anna. Și nu aveam cum să oprim puhoiul uman care se revărsa prin ieșirile de siguranță. Trăgătorul se amestecase în mulțime. Și poate că deja era departe.

Dakota zăcea pe jos, în convulsii. Peste tot era sânge. Jerry, Charlotte și Harvey se aflau în jurul ei, Jerry urla. Am apăsat pe răni pentru a opri sângerarea, în timp ce Derek striga cât putea de tare la stația radio: „Avem un rănit prin împușcare! Trimiteți ajutoare pe scenă!”

Valul de spectatori se revărsase pe strada principală, declanșând un uriaș val de panică, pe

care poliția nu îl putea ține sub control. Oamenii țipau. Se vorbea despre un atentat.

•

Steven a alergat cu Alice până într-un mic parc pustiu. S-au oprit să-și tragă sufletul.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Alice, cuprinsă și ea de panică.

— Nu știu, a răspuns Steven.

Alice s-a uitat pe stradă. Nu era nici țipenie de om. Alergaseră mult. Steven a înțeles că era acum ori niciodată. Alice îi întorsese spatele. A luat de pe jos o piatră și a pocnit-o în creștet cu o putere incredibilă. Osul a crăpat pe loc și fata s-a prăbușit. Moartă.

Îngrozit de ce făcuse, Steven a aruncat piatra și s-a dat înapoi, uitându-se la corpul inert. I-a venit să vomite. S-a uitat speriat în jur. Nu mai era nimeni. Nu fusese văzut. A tras corpul lui Alice într-un tufiș și a luat-o la fugă cât îl țineau picioarele în direcția Hotelului Palatul de la Lac.

•

Din strada principală se auzeau țipete și sirene. Vehicule de urgență soseau din toate părțile.

Era un haos total.

Era Noaptea neagră.

ANNA KANNER

Vineri, 21 septembrie 2012. Ziua în care totul s-a dat peste cap.

Până atunci, totul mersese bine. Și în viața mea profesională, și în aceea amoroasă, cu Mark. Eram inspector la comisariatul districtului 55. Mark, avocat la cabinetul tatălui meu, își forma cu succes o clientelă alcătuită din oameni de afaceri, care îi asigura un venit considerabil. Ne iubeam. Eram un cuplu fericit. Și la serviciu, și acasă. Doi tineri căsătoriți fericiți. Ba chiar aveam impresia că eram mai fericiți și mai înfloritori decât cele mai multe

dintre cuplurile pe care le cunoșteam și cu care îl comparam deseori pe al nostru.

Cred că prima dificultate apărută în relația noastră a fost când mi-am schimbat încadrarea din poliție. Cum îmi demonstrasem rapid abilitățile pentru munca de teren, am fost propusă de superiorii mei să devin negociator într-o unitate de intervenție în cazurile de luare de ostatici. Am trecut cu brio testele pentru noul post.

La început, Mark nu a înțeles prea bine în ce consta noua funcție. Până când, fără să vreau, am apărut la televizor, cu ocazia unei luări de ostatici într-un supermarket din Queens, în prima parte a lui 2012. Puteam fi văzută pe ecran în ținută neagră, cu vesta antiglonț și casca în mână. Imaginile au făcut înconjurul familiei și prietenilor.

— Credeam că ești negociatoare, a spus Mark speriat, după ce s-a uitat de mai multe ori la acea secvență.

— Așa și e, l-am asigurat.

— După cum erai îmbrăcată, s-ar crede că ești mai degrabă în plină acțiune decât că stai să te gândești.

— Mark, este o unitate care administrează luări de ostatici. Or, pentru a rezolva astfel de situații, nu faci yoga.

A rămas tăcut o clipă, iritat. Și-a turnat un pahar, a fumat câteva țigări, după care m-a prevenit:

— Nu știu dacă pot suporta să știu că faci o astfel de muncă.

— Când te-ai căsătorit cu mine știai riscurile meseriei mele, i-am amintit.

— Ba nu, când te-am cunoscut, erai inspector. Nu te ocupai cu tâmpenii de-astea.

— Tâmpenii? Mark, salvez vieți.

Tensiunile s-au agravat după ce un nebun a împușcat din apropiere doi polițiști care-și beau cafeaua în mașina parcată pe o stradă din Brooklyn, cu geamul coborât.

Mark era îngrijorat. Dimineața, când plecam la serviciu, îmi spunea: „Sper să te revăd diseară”. Și au mai trecut câteva luni. Puțin câte puțin, numai aluziile n-au mai fost de ajuns: Mark se dovedea tot mai insistent, sugerându-mi să-mi schimb meseria.

— Anna, de ce nu vii să lucrezi cu mine la cabinetul de avocatură? Ai putea să mă ajuți la dosarele grele.

— Să te ajut? Adică vrei să-ți fiu asistentă? Crezi că nu sunt în stare să-mi văd de propriile dosare? Chiar trebuie să-ți amintesc că și eu am diplomă de avocat, la fel ca tine?

— Nu mă face să spun ce nu se spune. Cred că ar trebui să te gândești mai departe de viitorul imediat și să iei în considerare o slujbă part-time.

— Part-time? De ce?

— Anna, când o să avem copii, doar nu-ți vei petrece timpul departe de ei, nu?

Părinții lui Mark aveau fiecare cariera lui și se ocupaseră foarte puțin de el când fusese copil. Păstrase amintirea acelei răni sufletești, pe care încerca să o vindece muncind pe rupte în ideea de a acoperi de unul singur nevoile familiei și a-i permite soției să rămână acasă.

— Mark, nu o să fiu niciodată o gospodină care nu se mișcă de-acasă. Și asta știai când ne-am căsătorit.

— Anna, nu ai nevoie să mai muncești, doar câștig destul!

— Mark, îmi place meseria mea. Îmi pare rău dacă tu o disprețuiești în asemenea hal.

— Promite-mi să te mai gândești.

— Nici vorbă, Mark! Oricum, nu-ți face griji, n-o să fim ca părinții tăi.

— Anna, nu-i amesteca pe părinții mei în povestea asta!

El însă îi amesteca pe-ai mei, spunându-i tot tatălui meu. Și tata s-a apucat să-mi vorbească într-o zi, când eram numai noi doi. În faimoasa zi de

21 septembrie. Îmi aduc aminte că era una frumoasă, de toamnă târzie: soarele strălucitor învăluise New York-ul și termometrul arăta peste douăzeci de grade. Nu lucram în ziua aceea și m-am întâlnit cu tata la prânz, pe terasa unui mic restaurant italian care ne plăcea amândurora. Localul nu era deloc aproape de cabinetul de avocatură, deci mi-am spus că dacă-mi dăduse întâlnire acolo, în timpul săptămânii, o făcuse fiindcă ținea să-mi vorbească despre ceva important.

Nici nu ne-am așezat bine la masă că a și început.

— Anna, iubito, știu că ai probleme în familie.

Era cât pe ce să mă înec cu apa pe care tocmai o sorbeam.

— Pot să aflu și eu de unde-ai mai scos-o și pe-asta, tată?

— De la bărbatul tău. Doar știi că se teme pentru tine.

— Tată, când m-a cunoscut, deja practicam meseria asta.

— Adică, ai de gând să sacrifici totul pentru cariera asta a ta de polițistă?

— Chiar îmi iubesc meseria. N-ar fi cazul să-mi fie respectată decizia?

— Zi de zi îți riști viața!

— Ei, tată, aș putea foarte bine să mor lovită de un autobuz când o să ieșim din restaurant.

— Anna, te cam joci cu vorbele. Mark e un băiat fantastic, nu te comporta stupid cu el.

Seara m-am certat rău cu Mark.

— Nu pot să cred că te-ai dus să bocești pe umărul tatei! i-am reproșat înfuriată. Problemele noastre de familie nu privesc pe nimeni altcineva în afara noastră!

— Am sperat că tatăl tău ar putea să te facă să judeci cum trebuie. E singura persoană care are influență asupra ta. Dar, de fapt, numai la fericirea ta ți-e gândul. Ești groaznic de egoistă, Anna.

— Mark, pur și simplu îmi iubesc meseria! Sunt o polițistă bună! Chiar e așa de greu de înțeles?

— Și tu chiar nu poți înțelege că nu mai rezist să mă tot tem pentru tine? Să tresar când îți sună telefonul în miez de noapte și dispari la vreo urgență?

— Ia nu mai fi de rea credință, că nu se-ntâmplă așa de des.

— Dar se-ntâmplă. Pe bune, Anna, e prea periculos! Nu e o meserie pentru tine!

— De unde știi tu care e meseria aia pentru mine?

— Pur și simplu știu.

— Mă-ntreb cum poți fi așa de prost…

— Tatăl tău e de acord cu mine!

— Mark, nu m-am măritat cu tata! Mi se rupe de ce crede el!

Clipă în care mi-a sunat telefonul. Pe ecran era afișat numărul șefului meu. La o asemenea oră nu putea fi decât o urgență, ceea ce Mark a priceput pe loc.

— Anna, te rog, nu răspunde.

— Mark, e șeful meu.

— Ești în concediu.

— Tocmai de-aia. Dacă sună înseamnă că e ceva important.

— Fir-ar a dracului de treabă, doar nu ești singurul polițist din orașul ăsta! Păi, nu?

Am ezitat o clipă. Apoi am răspuns.

— Anna, mi-a spus șeful, avem o luare de ostatici într-un magazin de bijuterii, la colțul Bulevardului Madison cu Strada 57. Cartierul e-nchis. Avem nevoie de negociator.

— Foarte bine, am răspuns, notându-mi adresa pe o bucată de hârtie. Cum se numește magazinul?

— Bijuteria Sabar.

Am închis și mi-am luat geanta pe care o aveam mereu pregătită lângă ușă. Am dat să-l sărut pe Mark, dar dispăruse la bucătărie. Am oftat întristată și-am plecat. Ieșind din casă, i-am zărit

pe vecinii noștri, pe fereastra de la living, terminându-și cina. Păreau fericiți. Pentru prima oară mi-am spus că, fără îndoială, existau alte cupluri mai realizate decât al nostru.

Am urcat în mașina mea fără însemne speciale, am dat drumul la girofar și-am plecat în noapte.

DEREK SCOTT

Joi, 13 octombrie 1994. Ziua în care totul s-a dat peste cap.

Am sosit cu toată viteza la benzinărie. Nu trebuia ca Tennenbaum să ne scape.

Eram atât de absorbiți de urmărire încât uitasem de Natasha, care se ținea cu toate puterile de bancheta din spate. Jesse mă ghida după informațiile primite prin stație.

Am luat-o pe șoseaua 101, apoi pe 107. Tennenbaum fusese încercuit de patrulele de poliție de care încerca să scape folosind toate mijloacele pe care le avea.

— Mergi drept înainte, pe urmă ia-o pe 94, mi-a ordonat Jesse, o să-i tăiem drumul.

Am accelerat și mai mult, pentru a câștiga teren, și am luat-o pe șoseaua 94. Dar când am ajuns la 107, camioneta neagră a lui Tennenbaum, cu logoul acela pictat pe geamul din spate, ne-a tăiat calea. Abia am avut timp să-l zăresc la volan.

Mă țineam pe urmele lui. Reușise să ia ceva distanță față de mașinile de patrulare. Eram hotărât să nu-l scap. În scurt timp, am văzut înainte podul mare care trece peste râul Snake. Aproape că ni se lipiseră parașocurile. Am accelerat ca să ajung în dreptul lui. Din față nu venea nimeni.

— O să-ncerc să-l înghesui în parapetul podului.

— Foarte bine, a răspuns Jesse. Fă-o.

În momentul în care am intrat pe pod, am tras de volan și am lovit din spate camioneta lui Tennenbaum care a pierdut controlul și a lovit parapetul. Acesta însă, în loc să-l țină pe drum, a

cedat, și mașina a țâșnit în decor. N-am mai avut timp să frânez.

Camioneta lui Ted Tennenbaum a plonjat în râu, și mașina noastră la fel.

PARTEA A TREIA

RIDICAREA

1.

Natasha

JOI, 13 OCTOMBRIE 1994

JESSE ROSENBERG

Joi, 13 octombrie 1994

În ziua aceea, urmărindu-l pe Ted Tennenbaum, Derek a pierdut controlul volanului și, când balustrada podului s-a făcut țăndări, ne-am trezit plonjând cu încetinitorul în râu. De parcă timpul s-ar fi oprit dintr-odată. Prin parbriz vedeam apropiindu-se întinderea de apă. Căderea mi se părea că se prelungește pe durata a zeci de minute. În realitate, nu a ținut decât câteva secunde.

În clipa în care mașina urma să atingă apa, mi-am dat seama că nu-mi pusesem centura. La impact, capul mi s-a izbit de torpedou. Gaură neagră. Viața mi-a defilat pe dinaintea ochilor și am fost purtat înapoi în timp.

M-am revăzut la sfârșitul anilor 1970, pe când aveam nouă ani, după moartea tatălui meu, când eu și mama ne-am mutat la Rego Park ca să fim mai aproape de bunici. Mama a fost nevoită să lucreze mai mult ca să poată trage de bani de la o lună la alta și, cum nu voia să rămân prea mult timp singur după școală, trebuia să mă duc după ore la bunicii care locuiau pe strada unde era școala mea și să rămân acolo până când venea mama de la serviciu.

Bunicii mei erau niște ființe îngrozitoare, dar pe care îi apreciam foarte mult, din motive sentimentale. Nu erau nici blânzi, nici tandri și, mai ales, nu erau în stare să se poarte cum trebuie în nicio împrejurare. Expresia preferată a bunicului era „Gașcă de prostovani!”, iar a bunicii „Ce căcat!”. Repetau vorbele astea toată ziua, ca doi papagali jigăriți.

Pe stradă, ocărau copiii și insultau trecătorii. Se auzea mai întâi: „Gașcă de prostovani!”. Apoi, din gura bunicii: „Ce căcat!”

În magazine se comportau urât cu vânzătorii. „Gașcă de prostovani!”, decreta bunicul. „Ce căcat!”, supralicita bunica.

La casa de marcat, treceau fără nicio rușine înaintea tuturor. Când clienții protestau, bunicul le zicea: „Gașcă de prostovani!”. Când aceiași clienți nu scoteau o vorbă, din respect pentru cei în vârstă, bunicul le zicea: „Gașcă de prostovani!”. Când funcționarul de la casă, după ce scanase codurile de bare ale produselor, le anunța suma totală, bunica zicea: „Ce căcat!”

De Halloween, copiii care avuseseră nefericita idee de a le suna la ușă ca să primească bomboane îl vedeau pe bunicul deschizând cu zgomot și urlând „Gașcă de prostovani!”, după care apărea și bunica, aruncându-le o oală cu apă rece în ochi, ca să-i alunge, și urlând: „Ce căcat!”. Micile ființe deghizate o luau la fugă plângând, ude leoarcă, pe străzile înghețate ale toamnei newyorkeze, condamnate în cel mai bun caz la o gripă, în cel mai rău, la pneumonie.

•

Bunicii mei aveau reflexele celor care cunoscuseră foametea. La restaurant, bunica golea sistematic coșul cu pâine în geantă. După care, bunicul îi cerea imediat chelnerului să-l umple, iar bunica își continua operațiunea de stocare. Ați avut astfel de bunici cărora, la restaurant, chelnerul să le spună: „Din acest moment, dacă mai cereți, vom

trece pâinea pe notă”? Eu, da. Iar scena care urma era și mai jenantă. „Ce căcat!”, ieșeau cuvintele din gura fără dinți a bunicii. „Gașcă de prostovani!”, adăuga bunicul aruncându-i chelnerului bucățele de pâine în cap.

•

Cea mai mare parte a conversațiilor dintre mama și părinții ei consta în „Gata, de-acum!” sau „Stați cum trebuie!” sau „Vă rog, nu mă faceți de rușine!” sau chiar „Faceți cel puțin în fața lui Jesse un efort!”. Deseori, când ne întorceam de la ei, mama îmi spunea că-i era rușine cu părinții ei. Eu nu găseam nimic să le reproșez.

•

Mutarea la Rego Park implicase și schimbarea școlii. La câteva săptămâni după sosirea în cea nouă, unul dintre colegi a zis: „Te cheamă Jesse… de la Jessica!” N-a fost nevoie decât de un sfert de ceas pentru ca noua poreclă să fie pe buzele tuturor. Apoi, toată ziua a trebuit să suport apelative batjocoritoare ca „Jesse fetița!” sau „Jessica gagicuța!”

Copleșit de umilințe, m-am întors plângând de la școală.

— De ce plângi? m-a întrebat sec bunicul când m-a văzut intrând. Numai fetele plâng, nu și bărbații.

— Colegii îmi zic Jessica, m-am jelit eu.

— Păi, și nu vezi că au dreptate?

Bunicul m-a dus în bucătărie, unde bunica îmi pregătea o gustare.

— De ce e ăsta plângăreț? l-a întrebat bunica pe bunicul.

— Fiindcă l-au făcut colegii lui fetiță! i-a explicat bunicul.

— Pfff! Bărbații care plâng nu sunt decât niște fetițe, a hotărât bunica.

— Vezi?! mi-a zis bunicul. Toți suntem de aceeași părere.

Cum nu reușeau să mă împace, mi-au dat câteva sugestii:

— Trage-le una! m-a sfătuit bunica. Nu te lăsa!

— Chiar așa, arde-i! a aprobat-o bunicul, căutând prin frigider.

— Mama nu mă lasă să mă bat, le-am explicat, ca să-i fac să găsească ceva mai onorabil. N-ați putea să vorbiți voi cu învățătoarea?

— Ar fi un mare căcat! a hotărât bunica.

— Gașcă de prostovani! a adăugat bunicul, care luase din frigider niște carne afumată.

— Ia trage-i un pumn bunicului în burtă, mi-a ordonat bunica.

— Chiar așa: ia trage-mi un pumn în burtă! a exclamat entuziasmat bunicul, scuipând bucățile de carne rece pe care le mesteca lacom.

Am refuzat categoric.

— Dacă n-o faci, nu ești decât o fetiță! m-a prevenit bunicul.

— Ce preferi, să-i tragi un pumn bunicului sau să fii o fetiță? m-a întrebat bunica.

Pus în fața unei asemenea alegeri, am preferat să fiu fetiță, decât să-i fac vreun rău bunicului, așa că amândoi mi-au zis „Fetița” tot restul după-amiezii.

A doua zi, când m-am întors de la școală, pe masa din bucătărie mă aștepta un cadou. Pe pachet, pe un autocolant roz, era scris *Pentru Jessica.* Am desfăcut ambalajul și am descoperit o perucă blondă de fetiță.

— De acum, ai să porți peruca asta, iar noi îți vom spune Jessica, mi-a explicat amuzată bunica.

— Nu vreau să fiu fetiță, am protestat, pe când bunica îmi punea peruca pe cap.

— Atunci, dovedește-o, m-a provocat bunica. Dacă nu ești fetiță, atunci înseamnă că poți să aduci cumpărăturile din portbagaj și să le aranjezi în frigider.

M-am grăbit s-o fac. Numai că, odată dusă la bun sfârșit sarcina respectivă, am cerut să-mi scoată peruca de pe cap ca să-mi redobândesc

demnitatea de băiat, dar bunica a considerat că nu era de ajuns. Mai trebuia o dovadă. Am cerut să fiu pus din nou la încercare, m-am descurcat de minune, dar încă o dată bunica n-a fost convinsă. Abia după două zile, după ce am făcut ordine în garaj, am completat cutia bunicului cu medicamentele pentru o săptămână, am adus hainele de la spălătorie – unde a trebuit să plătesc cu banii mei de buzunar –, am spălat toate vasele lăsate de izbeliște și am dat cu cremă toate perechile de încălțăminte din casă, am priceput că Jessica nu era altceva decât o fetiță făcută prizonieră, sclavă a bunicii mele.

Eliberarea a venit după un episod petrecut la supermarket, unde ne duseserăm cu mașina bunicilor. Ajungând în parcare, bunicul, care conducea ca o cizmă, a lovit ușor bara de protecție a automobilului care dădea înapoi. Au ieșit amândoi să constate ce se întâmplase, în timp ce eu am rămas pe bancheta din spate.

— Gașcă de prostovani! a răcnit bunicul la șoferița a cărei mașină tocmai o lovise și la bărbatul ei, care se uita să vadă ce pățise caroseria.

— Ia vezi cum vorbești, s-a enervat femeia, altfel chem poliția!

— Ce căcat! a intervenit bunica, fiindcă mereu avea răspunsul pregătit.

Șoferiței i-a sărit de tot mustarul și s-a răstit la bărbatul ei, care nu zicea nimic, mulțumindu-se să dea cu degetul, fără tragere de inimă, peste zgârietura de pe bara de protecție, pentru a se convinge dacă era într-adevăr o lovitură sau mizerie.

— Ia ascultă, Robert, l-a certat, zi și tu ceva, ce dracu'!

Niște curioși s-au oprit cu tot cu cărucioare ca să se uite la scenă, în timp ce numitul Robert se uita la nevastă-sa fără o vorbă.

— Doamnă, i s-a adresat bunicul șoferiței, căutați un pic prin torpedou, poate-i găsiți acolo

coaiele soțului.

Robert s-a îndreptat și a ridicat un pumn amenințător:

— Adică eu n-am coaie? Eu n-am coaie?! a țipat.

Observând că vrea să dea în bunicul, am coborât pe neașteptate din mașină, tot cu peruca pe cap.

— Să nu te-atingi de bunicul! am strigat la Robert care, agitat cum era, a rămas cu gura căscată la ciuful meu blond și mi-a răspuns:

— Ce dorește fetița?

Asta chiar era prea mult. Când aveau să înțeleagă că nu eram fetiță?

— Uite unde-ți sunt coaiele! am strigat cu glasul meu de copil, trăgându-i un pumn grozav, atât de bine plasat încât s-a prăbușit pe loc.

Bunica m-a apucat, m-a aruncat pe bancheta din spate, sărind și ea după mine, în timp ce bunicul, deja ajuns pe locul șoferului, a demarat în trombă. „Gașcă de prostovani!” și „Ce căcat!” au mai apucat să audă martorii care și-au notat numărul de înmatriculare al mașinii bunicului, înainte să sune la poliție.

Incidentul a avut mai multe avantaje. Unul dintre acestea a fost intrarea în viața mea a lui Ephram și a lui Becky Jenson. Erau vecini cu bunicii și-i mai văzusem de câteva ori. Știam că Becky se ducea uneori la cumpărături pentru bunica și că Ephram îi făcea mici servicii bunicului, de exemplu atunci când schimbarea vreunui bec presupunea niște exerciții de echilibristică. Mai știam și că nu aveau copii, fiindcă, într-o zi, bunica îi întrebase:

— Nu aveți copii?

— Nu, răspunsese Becky.

— Ce căcat! zisese compătimitor bunica.

— De acord.

La scurt timp însă după incidentul cu coaiele lui Robert și întoarcerea precipitată de la supermarket,

relația mea cu ei s-a legat de-a binelea, când poliția a bătut la ușa bunicilor.

— A murit cineva? i-a întrebat bunicul pe cei doi polițiști care stăteau în fața ușii.

— Nu, domnule. Dimpotrivă, se pare că dumneavoastră și o fetiță ați fost implicați într-un incident din parcarea centrului comercial din Rego.

— Din parcarea centrului comercial? a răspuns jignit bunicul. N-am pus în viața mea piciorul pe acolo!

— Domnule, o mașină înmatriculată pe numele dumneavoastră și corespunzând cu cea parcată aici, în fața casei, a fost identificată de mai mulți martori după ce un bărbat a fost agresat de o fetiță blondă.

— Nu există nicio fetiță blondă aici, i-a asigurat bunicul.

Cum nu știam ce se întâmplă, m-am dus la ușă cu peruca pe cap, ca să văd cu cine vorbea bunicul.

— Iată și fetița! a strigat celălalt polițist.

— Nu sunt fetiță! am țipat îngroșându-mi vocea.

— Să nu cumva să vă atingeți de Jessica noastră! a urlat bunicul proțăpindu-se în cadrul ușii.

În acel moment a intrat în scenă Ephram Jenson, vecinul bunicilor. Alertat de țipete, a picat la țanc și le-a arătat polițiștilor o legitimație. Nu știu ce le-a spus celorlalți doi agenți, dar am înțeles că Ephram era și el polițist, și încă unul important. Au fost suficiente câteva vorbe pentru ca agenții să-i ceară scuze bunicului și să plece.

Bunica, începând din ziua aceea, fiindcă avea o anumită teamă de autoritate și de uniforme încă de la Odessa, l-a ridicat pe Ephram la rangul de Drept între Popoare. În semn de mulțumire, îi făcea în fiecare vineri o delicioasă prăjitură cu brânză, al cărei secret numai ea îl știa și care ne înmiresma bucătăria când mă întorceam de la școală, dar din care știam că nu aveam parte nici măcar de o

firimitură. După ce prăjitura era gata ambalată, bunica mă îndemna: „Du-te repede să le-o duci, Jesse. Omul ăsta e Raoul Wallenberg al nostru!”. Mă prezentam la familia Jenson și, întinzându-le prăjitura, trebuia neapărat să le spun: „Bunicii mei vă mulțumesc că ne-ați salvat viața”.

Tot ducându-mă la familia Jenson săptămână de săptămână, până la urmă m-au invitat să intru și să rămân un pic. Becky mi-a spus că prăjitura era enormă, iar ei nu erau decât doi, așa că, în pofida protestelor mele, a tăiat o bucată pe care am mâncat-o la ei în bucătărie, cu un pahar de lapte. Țineam mult la ei: Ephram mă fascina, iar în Becky descopeream dragostea maternă care-mi lipsea, întrucât pe propria mea mamă o vedeam atât de puțin. Apoi Becky și Ephram mi-au propus să merg cu ei, în weekend, în Manhattan, ca să ne plimbăm și să vizităm niște expoziții. Mă scoteau astfel din casă. Când sunau la ușă ca s-o roage pe bunica să mă lase să mă duc cu ei, eram cuprins de o imensă bucurie.

Cât despre fetița blondă, care trăgea pumni în coițe, nu a fost găsită niciodată. Și astfel, Jessica a dispărut pentru totdeauna și n-a mai fost nevoie să port peruca aceea groaznică. Totuși, în clipe de rătăcire, Jessica mai ieșea la suprafață, în mintea bunicii. În plină reuniune familială, când eram adunați vreo douăzeci la masă, declara dintr-odată:

— Jessica a murit în parcarea unui supermarket.

Urmau câteva clipe de tăcere generală. După care vreun văr îndrăznea să o întrebe:

— Cine era Jessica?

— Sigur o poveste din război, șoptea un altul.

Cu toții luau atunci un aer grav și o tăcere prelungă domnea în încăpere, fiindcă despre Odessa nu se vorbea niciodată.

•

După povestea cu coaiele lui Robert, bunicul a considerat că eram cu adevărat băiat, ba chiar unul curajos, așa că, pentru a mă premia, m-a dus într-o

după-amiază în camera din spate a unei măcelării cușer, unde un bătrân născut în Bratislava dădea lecții de box. Bătrânul, fostul măcelar – magazinul era acum ținut de fiii lui –, își petrecea zilele oferindu-le nepoților prietenilor lui lecții gratuite de pugilistică, iar acestea constau în izbirea cu pumnii a unor carcase uscate, în ritmul poveștii finalei campionatului de box din Cehoslovacia lui 1931, spusă într-o limbă marcată de un accent îndepărtat.

Am descoperit astfel că, sub pretextul amăgitor al dorinței de a-și petrece timpul cu nepoții lor, o mână de bătrâni din Rego Park fugeau în fiecare după-amiază de la domiciliul conjugal pentru a veni la măcelărie. Înfofoliți în paltoane, beau cafele negre și fumau, așezați pe scaune de plastic, în timp ce o hoardă de copii cam speriați loveau în hălcile de carne atârnate de tavan. Când nu mai puteam, ascultam, stând pe jos, poveștile bătrânului din Bratislava.

Luni în șir mi-am petrecut serile boxând la măcelărie, în cea mai mare taină. Bunicul poate că își spunea că aveam un talent special pentru box, zvon care aduna zilnic o grămadă de moși în damfurile înghețate din acea încăpere, ca să se uite la mine împărțind între ei conserve din Est, pe care le întindeau pe pâine neagră. Îi auzeam încurajându-mă: „Dă-i bătaie, băi, băiete!”, „Arde-l! Arde-l cu putere!”, iar bunicul, dând pe-afară de mândrie, repeta cui stătea să-l asculte: „E nepotu-meu!”

Bunicul mă sfătuise foarte serios să nu spun nimic mamei despre noua noastră ocupație și știam că avea dreptate. Peruca mi-o înlocuise cu un costum de sport sclipind de nou ce era, pe care-l țineam la el și pe care bunica mi-l spăla seară de seară ca a doua zi să fie curat.

Luni de-a rândul, mama nu a bănuit nimic. Până în acea după-amiază de aprilie în care serviciul de igienă al orașului, dar și poliția, au făcut o

descindere în măcelăria insalubră, din cauza unui caz de intoxicație fără consecințe grave. Îmi aduc aminte de figurile inspectorilor cărora nu le venea să-și creadă ochilor și care, făcându-și apariția în încăperea din spate, au dat de o gașcă de puști în costume de box și de o hoardă de babalâci care fumau și tușeau, totul într-o duhoare acră de transpirație amestecată cu fum de țigară.

— Adică vindeți carnea după ce au bușit-o puștii? a întrebat unul dintre polițiștii care rămăseseră cu gurile căscate.

— Păăăi, mda, a răspuns firesc bătrânul din Bratislava, îmbunătățește calitatea cărnii, o frăgezește. Și, atenție: înainte, copiii se spală pe mâini.

— Ba nu e-adevărat, a bâzâit un copil, nu ne spălăm mai întâi pe mâini!

— Pe tine te-am dat afară din clubul de box! a strigat scurt bătrânul din Bratislava.

— E club de box sau măcelărie? a întrebat un polițist, scărpinându-se-n cap, fără a mai înțelege ceva.

— Câte un pic din amândouă, i-a răspuns bătrânul din Bratislava.

— Sala nici măcar nu are sistem de refrigerare, s-a scandalizat un controlor al serviciului de igienă, notându-și detaliul.

— E destul de frig afară și ținem ferestrele deschise.

Poliția a anunțat-o pe mama. Fiindcă nu putea să plece de la muncă, mama l-a sunat pe vecinul Ephram care a apărut pe loc și m-a luat acasă.

— O să rămân cu tine până se întoarce mama ta, mi-a spus.

— Cu ce te ocupi ca polițist? l-am întrebat.

— Sunt inspector la brigada criminalistică.

— Inspector important?

— Da. Sunt căpitan.

Am fost foarte impresionat. După care i-am explicat motivul îngrijorării mele:

— Sper ca bunicul să nu aibă necazuri cu poliția.

— Cu poliția nu, mi-a răspuns cu un zâmbet liniștitor, însă cu mama ta…

După cum presimțise Ephram, mama a petrecut zile întregi țipând la bunicul, prin telefon: „Tată, ești pe cale să înnebunești cu totul!”. Îi spunea că aș fi putut fi rănit sau intoxicat. Sau mai știu eu ce. Personal, eram încântat: bunicul, fie-i memoria binecuvântată, mă pusese pe drumul real al vieții. Și nu avea să se oprească acolo întrucât, după ce m-a inițiat în tainele boxului, avea s-o facă să apară în viața mea, asemenea unui magician, pe Natasha.

Lucrul acesta s-a întâmplat ani mai târziu, când tocmai împlinisem șaptesprezece ani. La vremea respectivă, transformasem încăperea de la subsolul casei bunicilor în sală de forță, în care adunasem haltere și atârnasem și un sac cu nisip. Mă antrenam zilnic. Într-o zi din vacanța de vară, bunica mi-a spus: „Ia fă tu loc în căcatul ăla de subsol. Avem nevoie de spațiu”. Fiindcă am întrebat-o care erau motivele pentru care mă dădea afară, mi-a explicat că urma, dând dovadă de generozitate, să primească o verișoară mai îndepărtată, care venea din Canada. Ei, generozitate pe naiba! Cu siguranță rudele îi ceruseră să le facă și lor rost de o locuință. Drept compensație, mi-au propus să mă mut în garaj, unde îmi puteam continua orele de gimnastică în mirosul de ulei și de praf. Am înjurat-o-n gând, câteva zile bune, pe bătrâna verișoară umflată și duhnitoare, care-mi fura camera și pe care mi-o închipuiam plină de fire de păr în bărbie, cu sprâncenele groase, dinții îngălbeniți, puțindu-i gura și îmbrăcată cu boarfe din perioada ei sovietică. Lucrurile se anunțau încă și mai rele: la data sosirii, trebuia să mă duc după ea în Gara Jamaica, în Queens, unde urma să ajungă cu trenul de la Toronto.

Bunicul m-a obligat să iau și o pancartă cu numele ei, scris cu caractere chirilice.

— Doar nu sunt șoferul ei! m-am revoltat. Nu vrei să-mi pun și șapcă dacă tot m-a angajat?

— Fără pancartă n-ai cum s-o recunoști!

Am plecat furios, luând cu mine și pancarta, dar jurându-mă că n-am s-o folosesc.

În holul Gării Jamaica, sufocat de mulțimea de călători, după ce am abordat câteva babe înnebunite, dar care nu erau verișoara aia scârboasă, m-am văzut nevoit să ridic bucata ridicolă de carton.

Îmi aduc aminte clipa în care am văzut-o. Fata aceea cu ochi jucăuși, de vreo douăzeci de ani, cu bucle superbe și dinți sclipitori, s-a proțăpit în fața mea și a citit ce scria pe pancartă.

— Vezi c-o ții invers, mi-a zis.

Am ridicat din umeri.

— Ce-ți pasă? Ești de la poliția pancartelor?

— Nu știi rusește?

— Nu, i-am răspuns întorcând cartonul.

— *Krasavcik,* m-a ironizat fata.

— Auzi, cine mai ești și tu? am întrebat-o enervat.

— Natasha, mi-a răspuns zâmbind. Și pe pancarta ta e numele meu.

Și astfel a intrat Natasha în viața mea.

* * *

Începând din ziua în care Natasha a ajuns la bunicii mei, existența ne-a fost dată cu totul peste cap. Cea pe care mi-o imaginasem bătrână și înfiorătoare se dovedea o tânără fascinantă și fermecătoare, venită să urmeze cursurile unei școli de bucătari din New York.

Natasha ne-a bulversat obiceiurile. A luat în stăpânire livingul în care nu punea nimeni piciorul, unde se instala după cursuri pentru a citi ori pentru a învăța. Se tolănea pe canapea, cu o ceașcă de ceai, aprindea lumânări parfumate care înmiresmau aerul. Încăperea până atunci

neprimitoare, a ajuns cea în care toată lumea voia să se afle. Când mă întorceam de la liceu, dădeam acolo de Natasha, cu nasul în albume și, în fotoliile din fața ei, de bunica și bunicul care își beau ceaiul privind-o admirativ.

Când nu era în living, gătea. La orice oră din zi sau din noapte. Casa se umplea de arome pe care nu le mai simțisem. Mereu erau feluri de mâncare în curs de pregătire, iar frigiderul nici că se mai golea. Când gătea Natasha, bunicii, așezați la măsuța lor, se uitau fascinați la ea, îndopându-se cu mâncarea pe care le-o așeza înainte.

Din încăperea de la subsol, care devenise camera ei, făcuse un mic palat confortabil, îmbrăcat în culori calde și unde ardeau în permanență mirodenii. Weekendurile și le petrecea devorând munți de cărți. Coboram deseori până la ușa ei, intrigat de ceea ce se întâmpla înăuntru, dar fără a îndrăzni să bat. Până la urmă, văzându-mă că mă tot învârteam fără rost prin casă, bunica m-a repezit:

— Nu mai sta așa, fără să faci nimic, mi-a spus punându-mi în brațe o tavă încărcată cu un samovar aburind și prăjituri abia scoase din cuptor. Fii și tu primitor cu musafira noastră și du-i astea, te rog!

M-am grăbit să cobor cu prețioasa încărcătură, iar bunica mă privea surâzând, înduioșată. Nu observasem că pe tavă așezase două cești.

Am ciocănit la ușă și, așteptând ca vocea Natashei să mă invite să intru, inima a început să-mi bată mai repede.

— Bunica ți-a făcut un ceai, i-am zis timid prin ușa pe care o întredeschisesem.

— Mulțumesc, *Krasavcik,* mi-a răspuns zâmbind.

Cel mai adesea o găseai în pat, înghițind maldărele de cărți. După ce am așezat cuminte tava pe o măsuță de lângă canapea, am rămas în picioare, cam încurcat.

— Ei, ai de gând să intri ori să ieși? m-a întrebat.

Inima mai avea puțin și-mi sărea din piept.

— Să intru.

M-am așezat lângă ea. A turnat ceaiul în cești, pe urmă și-a făcut un joint, iar eu mă uitam fascinat la degetele cu unghii lăcuite, care rulau hârtia țigării, pe care apoi a lins-o cu vârful limbii pentru a o lipi.

Frumusețea ei mă orbea, blândețea ei îmi înmuia picioarele, inteligența ei mă subjuga. Nu exista subiect despre care să nu poată vorbi și nici carte pe care să nu o fi citit. Știa totul despre toate. Și, mai ales, spre marea mea bucurie și invers decât afirmau bunicii, nu-mi era tocmai verișoară sau, dacă da, atunci trebuia mers înapoi cu vreo sută de ani pentru a descoperi un strămoș comun.

•

Pe măsură ce săptămânile și lunile treceau, prezența Natashei a produs o însuflețire cu totul nouă în casa bunicilor mei. Juca șah cu bunicul, purta cu el discuții interminabile despre politică și ajunsese mascota găștii de moși de la măcelărie, exilată, de acum, într-o cafenea de pe Bulevardul Queens, cu care vorbea în rusește. Mergea cu bunica la cumpărături și o ajuta prin casă. Găteau împreună, iar Natasha se dovedea o bucătăreasă ieșită din comun.

Casa era înviorată adesea de conversațiile telefonice ale Natashei cu verișoarele ei – unele adevărate –, împrăștiate în toată lumea. Îmi spunea uneori: „Suntem ca petalele unei păpădii, rotunde și mărețe, pe care vântul le-a suflat prin diferite colțuri ale pământului”. Era legată de telefon, fie că era cel din camera ei, din hol ori din bucătărie, acesta cu fir extensibil, și pălăvrăgea ore-n șir, în toate limbile și la orice oră din zi ori din noapte, conform decalajului orar. Existau: verișoara de la Paris, cea de la Zürich, cea de la Tel Aviv, cea de la Buenos Aires. Vorbea cu ele ba-n engleză, ba-n

franceză, ba-n ivrit, ba-n germană, însă în cea mai mare parte a timpului în rusă.

Apelurile trebuiau să fi costat sume astronomice, dar bunicul nu zicea nimic. Ba din contră. Deseori, fără ca ea să știe, ridica receptorul din altă cameră și asculta conversația pasionat. Mă așezam lângă el și-mi traducea în șoaptă. Astfel am înțeles că vorbea deseori despre mine cu verișoarele ei, le spunea că eram frumos, minunat, că ochii-mi străluceau. *„Krasavcik,* mi-a explicat într-o zi bunicul după ce a auzit-o chemându-mă astfel, înseamnă *băiat frumos”.*

A urmat acel Halloween.

Seara, când primul grup de copii a sunat la ușă pentru a-și cere bomboanele, iar bunica s-a repezit cu oala de apă rece la ușă, Natasha a strigat:

— Ce faci, bunico?

— Nimic, a răspuns jalnic aceasta, cu avântul tăiat, înainte de a se întoarce cu oala în bucătărie.

Natasha pregătise niște salatiere pline cu bomboane multicolore. A dat câte una bunicului și bunicii și i-a trimis să deschidă ușa. Copiii, fericiți, țipând, au luat cu pumnul, înainte de a dispărea în noapte. Bunicii, privindu-i cum se-ndepărtau, au strigat și ei tandri: „Halloween fericit, copii!”

•

În Rego Park, Natasha era ca o tornadă de energie pozitivă și creativă. Când nu era la cursuri sau în bucătărie, făcea fotografii prin cartier sau se ducea la biblioteca municipală. Lăsa mereu bilețele în care le explica bunicilor unde se dusese. Uneori lăsa bilețele și fără motiv anume, doar așa, pentru a-i saluta.

Într-o zi, când mă întorceam de la liceu, bunica, văzându-mă că trec pragul casei, mi-a strigat îndreptând spre mine un deget amenințător:

— Pe unde umbli, Jessica?

Uneori, când era foarte supărată pe mine, bunica îmi mai zicea Jessica.

— La liceu, bunico, i-am răspuns, ca-n fiecare zi.

— Un cuvânt nu mi-ai lăsat!

— Păi, de ce să-ți fi lăsat?

— Natasha așa face-ntotdeauna.

— Doar știi că-n timpul săptămânii sunt la liceu! Unde-ai fi vrut să fiu?

— Gașcă de prostovani! a conchis bunicul care tocmai trecea pragul bucătăriei cu un borcan de castraveți murați.

— Ce căcat! a răspuns bunica.

Una dintre marile schimbări produse de prezența Natashei a fost că bunicul și bunica n-au mai înjurat, cel puțin nu în prezența ei. Bunicul încetase să mai fumeze țigările lui puturoase, rulate în timp ce mâncam, ba chiar am descoperit că puteau susține conversații interesante în timpul meselor. Pentru prima dată l-am văzut pe bunicul purtând cămăși noi. („Le-a cumpărat Natasha, zicea că ale mele erau găurite.”) Ba chiar am văzut-o pe bunica purtând clame de păr. („M-a coafat Natasha. Mi-a zis c-am fost o frumoasă.”)

Cât despre mine, Natasha m-a inițiat în ceea ce nu cunoscusem niciodată: literatură, artă. Mi-a deschis ochii asupra lumii. Plimbările noastre însemnau librării, muzee, galerii de artă. Deseori, duminica, luam metroul până în Manhattan și vizitam muzee: Met, MoMA, Muzeul de Istorie Naturală, Whitney. Ori mergeam în cinematografe goale și dărăpănate ca să vedem filme în limbi pe care nu le înțelegeam. Dar nu-mi păsa: nici nu mă uitam la ecran, ci numai la ea. O devoram din priviri, tulburat până-n adâncuri de acea femeie absolut excentrică, absolut extraordinară, absolut erotică. Trăia filmele: se enerva pe actori, plângea, se irita, iar plângea. La final, îmi spunea: „A fost frumos, nu?”, iar eu răspundeam că nu înțelesesem nimic. Râdea și îmi promitea să-mi explice tot ce se întâmplase. Mă ducea în cea mai apropiată cafenea, considerând că nu puteam rămâne așa,

fără să fi înțeles, și-mi povestea filmul de la cap la coadă. În general, nu o ascultam. Eram ca suspendat de buzele ei. Eram în plină adorație.

După care mergeam prin librării – era o perioadă în care librăriile încă mai erau înfloritoare la New York –, iar Natasha cumpăra un teanc de cărți, după care ne întorceam acasă la bunicii mei și ne duceam la ea în cameră. Mă obliga să citesc și se întindea lângă mine, își rula un joint și fuma liniștită.

Într-o seară de decembrie, pe când stătea cu capul așezat pe pieptul meu, în timp ce eu trebuia să citesc un eseu despre istoria Rusiei, întrucât îndrăznisem să o întreb cum fuseseră împărțite fostele republici sovietice, mi-a pipăit mușchii abdominali.

— Cum de-ți pot fi mușchii atât de tari? m-a întrebat ridicându-se.

— Habar n-am. Îmi place să fac sport.

A tras adânc din țigară, după care a lăsat-o în scrumieră.

— Ia scoate-ți tricoul! mi-a ordonat pe neașteptate. Am chef să te văd așa cum ești.

Am ascultat-o fără să mai stau pe gânduri. Simțeam că inima îmi bătea de-mi scutura tot corpul. Am rămas cu torsul gol în fața ei. M-a privit, mi-a pus o mână pe pectorali și a lăsat-o să alunece de-a lungul pieptului, mângâindu-mă ușor cu vârful degetelor.

— Cred că n-am mai văzut un băiat așa de frumos, mi-a zis.

— Cine, eu? Eu sunt frumos?

A izbucnit în râs:

— Sigur că da, idiotule!

— Mie nu mi se pare că sunt prea frumos, am zis.

Pe buze i s-a așternut un surâs magnific și a spus câteva cuvinte care mi-au rămas săpate în memorie:

— Jesse, oamenii frumoși nu se consideră niciodată frumoși.

M-a admirat zâmbitoare. Eram fascinat de ea și paralizat de nehotărâre. Până la urmă, cu nervii vraiște și simțindu-mă obligat să rup cumva tăcerea, am bâiguit:

— Ai un iubit?

S-a încruntat și mi-a răspuns caustică:

— Credeam că tu ești iubitul meu…

Și-a apropiat fața de a mea, mi-a atins ușor buzele cu ale ei, apoi m-a sărutat cum nu mai fusesem sărutat niciodată. Limba i s-a împletit cu a mea, cu un asemenea erotism încât m-am simțit cuprins de o senzație și de o emoție cum nu mai trăisem vreodată.

Așa a început povestea noastră. Din seara aceea și-n toți anii care au urmat, nu m-am mai putut despărți de Natasha.

Era miezul vieții mele, inima gândurilor mele, centrul atenției și preocupărilor mele, nucleul iubirii absolute. Și ea simțea la fel în privința mea. Iubeam și eram iubit cum puțini au șansa. La cinematograf, în metrou, la teatru, la bibliotecă, la masă cu bunicii, locul meu lângă ea însemna paradisul. Iar nopțile erau împărăția noastră.

•

În paralel cu studiile, ca să câștige niște bani, Natasha se angajase chelneriță la *Katz,* restaurantul unde le plăcea bunicilor mei să meargă. Acolo s-a împrietenit cu o fată de vârsta ei, tot chelneriță, care se numea Darla.

La rândul meu, odată terminat liceul, mulțumită rezultatelor mele școlare foarte bune, am fost admis la Universitatea din New York. Îmi plăcea să învăț și multă vreme visasem să ajung profesor sau avocat. Dar, pe băncile universității, am înțeles în sfârșit sensul unor cuvinte spuse deseori de bunicii mei: „*Să ajungi cineva important*”. Ce să fi-nsemnat important? Pentru mine, singura imagine care-mi venea în minte era aceea a

vecinului Ephram Jenson, mândrul căpitan de poliție. Cel care repara tot soiul de lucruri. Cel care ne proteja. Nimeni nu fusese tratat cu mai mult respect de bunicii mei. Doream să mă fac polițist. Ca el.

După patru ani de studii și cu diploma în buzunar, am fost primit la Academia de Poliție a statului New York, am terminat ca șef de promoție, am trecut probele necesare pe teren și am fost promovat repede inspector și angajat la centrul regional al poliției statale, unde mi-am desfășurat întreaga activitate. Îmi amintesc prima zi acolo, în biroul maiorului McKenna, lângă care stătea un bărbat numai puțin mai în vârstă decât mine.

— Inspectore Jesse Rosenberg, șef de promoție la școală, crezi că mă impresionezi cu recomandările pe care le deții? s-a răstit McKenna.

— Nu, domnule maior, am răspuns.

S-a întors spre cel de lângă el.

— Acum și tu, Derek Scott, cel mai tânăr sergent din istoria poliției statale, crezi că mă dai pe spate cu chestia asta?

— Nu, domnule maior.

McKenna s-a uitat atent la amândoi.

— Știți ce se spune pe la cartierul general? Că ați fi doi ași. Așa că o să vă punem împreună, să vedem dacă scoateți scântei.

Am aprobat amândoi din cap.

— Bine, a zis McKenna. O să vă găsim două birouri, față-n față, și o să vă încredințăm anchetele privind bunicile care și-au pierdut pisicile. Să vedem cum vă descurcați.

•

Natasha și Darla, care rămăseseră prietene foarte bune după ce se cunoscuseră la *Katz,* nu reușiseră încă profesional așa cum visaseră. După câteva experiențe neconcludente, fuseseră angajate la *Blue Lagoon,* teoretic ca ajutoare de bucătar, dar, în realitate, fiind puse la tot soiul de alte treburi, patronul motivând cu lipsa de personal.

— Ar trebui să vă dați demisia, i-am spus într-o seară Natashei. Nu are dreptul să vă facă de-astea.

— Las că se plătește bine. Am cu ce acoperi facturile și mai pot să pun și ceva bani deoparte. De altfel, în sensul ăsta, Darla și cu mine ne-am gândit să ne deschidem restaurantul nostru.

— Genial! am strigat. O s-aveți un succes nebun! Ce fel de restaurant? Ați găsit deja locația?

Natasha a izbucnit în râs:

— Jesse, nu te ambala așa. Mai e destul până acolo. Trebuie să începem prin a strânge banii. Și să gândim conceptul. Dar ideea e bună, nu?

— E fantastică!

— E visul meu, mi-a zâmbit. Jesse, promite-mi că într-o bună zi vom avea acel restaurant.

— Promit.

— Promite-mi serios. Spune-mi că-ntr-o bună zi vom avea un restaurant al nostru, într-un colțișor liniștit. Gata cu poliția, cu New York-ul, gata cu toate astea, să ne bucurăm doar de liniște și de o viață adevărată.

— Promit.

2.

Dezolarea

DUMINICĂ, 27 IULIE – MIERCURI, 30 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Duminică, 27 iulie 2014

Ziua de după premieră

Ora 7:00 dimineața. Soarele răsărea deasupra orașului Orpheea. Nimeni nu dormise în noaptea

aceea.

Centrul orașului era dezolant. Strada principală rămăsese închisă fără excepție, plină de vehicule de intervenție, patrulată de polițiști și acoperită de resturi de obiecte de toate felurile, aruncate de public în uriașa lui mișcare provocată de panica generată de focurile de armă trase în Teatrul Mare.

Se acționase imediat după. Până la miezul nopții, echipele de intervenție ale poliției încercuiseră zona în căutarea trăgătorului. Degeaba. Fusese necesară securizarea orașului pentru a evita spargerea magazinelor în debandada creată. Se instalaseră corturi de prim ajutor în afara perimetrului securizat, pentru a-i trata pe cei răniți ușor, cei mai mulți victime ale busculadei și persoane în stare de șoc. Cât despre Dakota Eden, aceasta fusese transportată cu elicopterul, într-o stare gravă, la un spital din Manhattan.

Zorii noii zile anunțau reîntoarcerea la calm. Trebuia să înțelegem ce se petrecuse la Teatrul Mare. Cine trăsese? Și cum putuse introduce arma, în pofida tuturor măsurilor de siguranță luate?

La comisariatul din Orphea, unde agitația și efervescența nu se reduseseră deloc, Anna, Derek și cu mine ne pregăteam să interogăm întreaga trupă de actori care fuseseră martorii cei mai apropiați ai evenimentelor. Cuprinși și ei de panică, se împrăștiaseră prin tot orașul. Găsirea și aducerea lor nu au fost cele mai ușoare dintre sarcini. Acum se aflau într-o sală de ședințe, dormind pe jos sau întinși pe masa din mijloc, așteptându-și rândul. Nu lipseau decât Jerry Eden, plecat cu elicopterul care o luase pe Dakota, și Alice Filmore care, deocamdată, era de negăsit.

Primul interogat a fost Kirk Harvey, iar discuția cu el a luat o întorsătură neașteptată. Kirk nu mai avea pe nimeni care să-l protejeze, așa că ne-am purtat cu el fără menajamente.

— Spune-n pizda mă-tii ce știi! a urlat Derek la el, scuturându-l ca pe un prun. Vreau imediat un

nume, altfel îți sparg dinții. Vreau un nume! Imediat!

— N-am nicio idee, jur, a gemut Kirk.

Turbat, Derek l-a izbit de un perete. Harvey s-a prăbușit pe podea. L-am ridicat și l-am așezat pe un scaun.

— Kirk, trebuie să vorbești, i-am cerut, trebuie să ne spui tot ce știi. Povestea asta a mers prea departe.

Cu fața descompusă, Kirk mai avea puțin și începea să plângă.

— Ce face Dakota? a întrebat cu vocea stinsă.

— Rău! a strigat Derek. Din cauza ta!

Harvey și-a luat capul în mâini, iar eu i-am spus ferm, dar fără agresivitate:

— Kirk, trebuie să ne povestești tot. De ce era nevoie de spectacolul ăsta? Ce știi?

— Piesa mea de teatru e o capcană, a murmurat. N-am avut niciodată nici cea mai mică idee despre identitatea autorului cvadruplului asasinat.

— Știi însă că ținta serii de 30 iulie 1994 a fost Meghan Padalin, nu primarul Gordon?

A încuviințat.

— În octombrie 1994, ne-a spus el, când poliția statală a anunțat că Ted Tennenbaum fusese autorul cvadruplului asasinat, personal am avut îndoieli. Fiindcă Ostrovski îmi spusese că o văzuse pe Charlotte la volanul camionetei lui Tennenbaum, ceea ce nu-mi puteam explica. Nu aș fi mers mai departe dacă, peste câteva zile, vecinii familiei Gordon nu m-ar fi sunat: descoperiseră două urme de glonț în lemnul ușii garajului. Urmele erau ușoare și nu le-ar fi observat, dacă n-ar fi vrut să refacă vopseaua cadrului. M-am dus la fața locului și am extras două gloanțe din perete, după care le-am cerut celor de la criminalistică să le compare cu cele extrase din cadavrele victimelor. Proveneau din aceeași armă. Analizând traiectoria, am descoperit că fuseseră trase din parc și așa am înțeles totul: ținta fusese Meghan.

Criminalul n-o nimerise în parc, ea o luase la fugă în direcția casei primarului, desigur pentru a cere ajutor, dar fusese prinsă din urmă și împușcată. Apoi fusese ucisă și familia Gordon, fiindcă era martora crimei.

Mi-am dat seama că Harvey fusese un polițist al naibii de perspicace.

— Și de ce n-am aflat și noi? a întrebat Derek.

— La vremea aceea, am încercat cu disperare să dau de voi, s-a apărat Harvey. Degeaba v-am sunat, și pe tine, și pe Rosenberg, la centrul regional al poliției statale. Mi s-a spus că ați avut un accident și că, pentru un timp, nu mai sunteți disponibili. Când am explicat că era în legătură cu cvadruplul asasinat, mi s-a spus că ancheta se închisese. Așa că am venit acasă la fiecare dintre voi. La tine, Derek, am fost trimis la plimbare de o tânără care m-a rugat să nu mă mai întorc vreodată și să te las în pace, mai ales dacă era vorba despre acel caz. După care am sunat de mai multe ori la tine, Jesse, dar nu mi-a răspuns nimeni!

Derek și cu mine ne-am uitat unul la altul, înțelegând că, pe atunci, pur și simplu trecusem pe lângă rezolvarea cazului.

— Și pe urmă ce-ai făcut? a continuat Derek.

— Ufff! Era o mizerie de nedescris! a răspuns Kirk Harvey. Pe scurt: Charlotte Brown fusese văzută la volanul camionetei lui Ted Tennenbaum, în perioada comiterii crimelor, dar Tennenbaum era vinovatul oficial conform poliției statale, chiar dacă eu eram convins că greșeau în privința victimelor principale. Una peste alta, nici nu mai puteam vorbi cu nimeni despre caz: colegii mei de la poliția din Orphea nu-mi mai spuneau un cuvânt, de când inventasem cancerul lui taică-meu ca să-mi iau niște zile libere, iar cei doi polițiști însărcinați cu anchetarea – adică voi – erau de negăsit. Dacă tot era vorba de o situație mizerabilă, apoi aia da mizerie! Am încercat să rezolv singur cazul, aplecându-mă asupra celorlalte crime din

ultimul timp, din regiune. Dar nu mai apăruse niciuna. Unica moarte suspectă era a unui tip care dăduse colțul de unul singur, pe motocicletă, pe drumul drept spre Ridgesport. Merita totuși să obțin informații. Am contactat poliția autostrăzii și, întrebându-l pe polițistul care fusese însărcinat cu constatarea accidentului, am aflat că venise să se intereseze și un agent de la ATF. Am luat deci legătura cu el și mi-a spus că motociclistul mort era un șef de bandă pe care nu se putea pune mâna și că, după părerea lui, nu murise chiar fără ajutor. În clipa aceea, mi-a fost frică să-mi bag nasul într-o poveste atât de murdară, cu conexiuni în mafie, și am vrut să stau de vorbă cu Lewis Erban, unul dintre colegii mei. Numai că Lewis n-a venit la întâlnirea fixată. Eram mai singur ca niciodată, în fața unui caz care mă depășea. Așa că am decis să dispar.

— Fiindcă îți era frică de ce erai pe cale să descoperi?

— Nu, fiindcă eram singur! Singur cuc, pricepeți? Și nu mai suportam singurătatea. Mi-am spus că oamenii își vor pune problema de ce nu mai sunt pe acolo. Că vor dori să afle de ce am demisionat așa, dintr-odată, din poliție. Știți unde am fost în primele două săptămâni după „dispariție”? Acasă! La mine în casă. Așteptând să vină cineva să sune la ușă și să mă întrebe ce mai fac. Însă nu a venit nimeni. Nici măcar vecinii. Nimeni. Și n-am mișcat din casă, nu m-am dus la cumpărături, un pas n-am făcut afară. Și nici un telefon măcar. Singura vizită a fost a tatei, care a venit să-mi mai aducă câte ceva. A rămas cu mine pe canapeaua din living ore în șir. În tăcere. După care m-a întrebat: „Ce așteptăm?” I-am răspuns: „Pe cineva, dar nu știu pe cine”. Până la urmă, m-am hotărât să plec și să mă mut în celălalt capăt al țării, ca să o iau de la zero. Mi-am zis că era ocazia de a mă consacra pe deplin scrierii unei piese de teatru. Și ce subiect mai bun aș fi putut avea decât

acel caz de crimă care, pentru mine, nu fusese rezolvat? Într-o noapte, înainte de a pleca definitiv, am intrat fără să știe nimeni în clădirea comisariatului, de unde păstrasem cheile, și am luat dosarul anchetei privitoare la cvadruplul asasinat.

— Dar de ce ai lăsat în locul lui biletul acela cu „*Aici începe NOAPTEA NEAGRĂ*”? a întrebat Anna.

— Fiindcă plecam de la ideea că mă voi întoarce într-o zi în Orphea, încheind ancheta și făcând să iasă la lumină adevărul. Și să povestesc totul sub forma unei piese de teatru cu un succes spectaculos. Părăsisem umilit orașul și eram hotărât să mă întorc ca un erou, putând să joc *Noaptea neagră.*

— De ce ai păstrat titlul? a mai întrebat Anna.

— Ca să le dau cu tifla tuturor celor care mă umiliseră. *Noaptea neagră,* în original, nu mai exista, colegii îmi distruseseră toate schițele și manuscrisele pe care le păstrasem cu grijă la comisariat, ca represalii pentru cancerul inventat al tatei, iar ultimul exemplar care scăpase și pe care-l lăsasem la librărie, căzuse în mâna lui Gordon.

— De unde știai? l-am întrebat.

— Îmi spusese Meghan Padalin, care lucra la librărie. Ea îmi sugerase să las un exemplar al piesei în secțiunea autorilor locali. Uneori veneau chiar celebrități de la Hollywood pe acolo și, cine știe, poate cineva important l-ar fi citit și l-ar fi apreciat. Iată însă că, pe la jumătatea lui iulie 1994, după mizeriile pe care mi le făcuseră colegii, dorind să-mi recuperez textul de la librărie, Meghan mi-a spus că îl cumpărase primarul Gordon. Prin urmare, m-am dus la el să-l rog să mi-l dea, dar a pretins că nu-l mai avea. M-am gândit că vrea să-mi facă și el mizerii, fiindcă deja citise piesa și nu-i plăcuse! Ba chiar o rupsese în fața mea! De ce să fi cumpărat exemplarul de la librărie dacă nu pentru a-mi face greutăți? Așa că,

plecând din Orphea, voiam să dovedesc că nimic nu poate împiedica împlinirea artei. Puteți arde, huidui, interzice, cenzura, totul va renaște. Credeți că mă puteți distruge? Ei bine, iată-mă din nou, mai puternic decât oricând. Asta-mi închipuiam. I-am încredințat tatei sarcina de a vinde casa, iar eu m-am mutat în California. Cu banii din vânzare, m-am descurcat o vreme. M-am adâncit din nou în studiul dosarului. Dar m-am trezit învârtindu-mă în cerc. Și cu cât o făceam mai asiduu, cu atât cazul mă obseda mai tare.

— Așadar, de douăzeci de ani îl întorci pe toate părțile? a întrebat Derek.

— Da.

— Și ce concluzii ai tras?

— Niciuna. Pe de o parte, accidentul de motocicletă, pe de alta, Meghan. Asta e tot ce aveam.

— Crezi că Meghan era și ea preocupată de accidentul de motocicletă al lui Jeremiah Fold și din cauza asta a fost ucisă?

— Nu știu. Chestia asta am inventat-o pentru piesă. Mi-am zis că dă bine ca primă scenă. Chiar există o legătură între Meghan și accident?

— Asta e problema, i-am răspuns. Ca și tine, suntem convinși că există o legătură între moartea lui Meghan și moartea lui Jeremiah Fold, dar se pare că între ei doi nu a fost niciuna.

— Vedeți? a oftat Kirk. Chiar e ceva bizar.

Kirk Harvey era acum departe de regizorul țicnit și insuportabil din ultimele două săptămâni. De ce să fi jucat acel rol? De ce să se fi apucat de piesa aceea fără cap și coadă? De ce acele extravaganțe? L-am întrebat, iar el mi-a răspuns de parcă ar fi fost un lucru evident:

— Pentru a exista, Rosenberg! Pentru a exista! Pentru a atrage atenția! Pentru ca în sfârșit să se uite și la mine cineva! Mi-am spus că nu voi găsi niciodată soluția anchetei. Ajunsesem la fundul sacului. Locuiam într-o rulotă, fără familie, fără

prieteni. Făcând impresie doar în fața unor actori disperați, momindu-i cu o glorie care n-avea să vină niciodată. Ce urma să se aleagă din mine? Când Stephanie Mailer a venit să mă vadă, la Los Angeles, în iunie, am sperat că-mi voi putea termina piesa. I-am povestit tot ce știam și ea a făcut la fel.

— Deci, Stephanie știa că Meghan fusese ținta?

— Da. Eu i-am spus.

— Și-atunci, ea ce aflase?

— Habar n-am. Când a înțeles că nu știam cine fusese vinovatul, a dat să plece pe loc. Mi-a zis: „N-am timp de pierdut”. Am rugat-o să-mi spună cel puțin ce informații deținea, dar m-a refuzat. Ne-am și certat un pic la *Beluga Bar.* Dând s-o opresc, i-am prins geanta care s-a golit pe jos. Erau înăuntru documente ale anchetei, bricheta și brelocul acela port-chei cu bila aia mare, galbenă și ridicolă. Am ajutat-o să-și adune lucrurile, încercând să profit pentru a-i citi însemnările. Fără succes. După care ai apărut tu, Rosenberg, gingașule. Mai întâi am intenționat să nu-ți dezvălui nimic, nu era să mă las dus de nas de două ori la rând. Apoi mi-am spus că, poate, era ultima mea șansă de a mă întoarce la Orphea și de a juca în deschiderea festivalului.

— Fără să ai piesa?

— Nu-mi doream decât sfertul meu de ceas de glorie. Ar fi fost tot ce conta. Și l-am avut. Timp de două săptămâni s-a vorbit despre mine. Am fost în centrul atenției, numele meu a apărut în ziare, am condus actori cu care am făcut ce-am vrut. L-am lăsat doar în slip pe marele critic Ostrovski, l-am făcut să urle în latinește, pe el, care a vorbit atât de urât despre prestația mea din 1994. Pe urmă am făcut la fel cu jegul ăla de Gulliver care m-a umilit într-o asemenea măsură, tot în 1994. Trebuia să apară și el la fel, pe jumătate dezbrăcat, cu glutonul împăiat în brațe. M-am răzbunat și am fost respectat. Am trăit cu-adevărat.

— Kirk, explică-mi un lucru: finalul piesei nu era făcut decât din pagini albe. De ce?

— Nu-mi făceam probleme. Îmi spuneam că pe vinovat îl veți găsi înainte de premieră. Contam pe voi. M-aș fi mulțumit să-i anunț identitatea deja cunoscută și m-aș fi plâns că voi ați stricat efectul.

— Numai că nu l-am găsit.

— Plănuisem ca replica Dakotei să rămână în suspans și să o iau iar cu *Dansul morților*. În felul ăsta, pe Ostrovski și pe Gulliver oricum i-aș fi umilit câteva ceasuri. Ar fi putut fi un spectacol fără sfârșit, care ar fi durat până la miezul nopții. Eram gata de orice.

— Și toată lumea ar fi zis că ești un idiot, a comentat Anna.

— Nu atât de mare ca primarul Brown. De festival s-ar fi ales praful, iar oamenii ar fi cerut înapoi banii pe bilete. S-ar fi făcut de râs, iar șansele să fie reales i-ar fi scăzut dramatic.

— Totul deci pentru a-i face rău.

— Da, totul ca să nu mai fiu singur. Fiindcă, în fond, *Noaptea neagră* înseamnă singurătatea mea absolută. Numai că tot ce am reușit a fost să le fac altora rău. Acum, din cauza mea, tânăra aceasta minunată, Dakota, se zbate între viață și moarte.

A urmat o clipă de tăcere. În cele din urmă, am spus:

— Ai dreptate, Kirk. Ți-am găsit piesa de teatru. Primarul Gordon o păstra în seiful unei bănci. Înăuntru, sub formă de cod, e scris numele lui Jeremiah Fold, cel care a murit în accidentul de motocicletă. Există deci o legătură între Jeremiah, primarul Gordon și Meghan Padalin. Kirk, chiar ai priceput totul. Aveai toate piesele puzzle-ului. Acum, pur și simplu, trebuie așezate în ordine.

— Lăsați-mă să vă ajut, ne-a rugat Kirk. În felul acesta îmi voi repara greșeala.

Am fost de acord.

— Cu condiția să te porți cum trebuie.

— Promit, Jesse.

În primul rând, țineam să înțelegem ce se întâmplase cu o seară înainte la Teatrul Mare.

— Eram la arlechin și o priveam pe Dakota, ne-a spus Kirk. Alice Filmore și Jerry Eden erau lângă mine. Dintr-odată, s-au tras focurile de armă. Dakota s-a prăbușit. Jerry și cu mine ne-am repezit la ea, urmați imediat de Charlotte.

— Ai văzut de unde s-a tras? a întrebat Derek. Din primul rând? De la marginea scenei?

— N-am idee. În sală era întuneric, iar reflectoarele erau îndreptate spre noi. În orice caz, trăgătorul se afla în public, asta e sigur, căci Dakota a fost împușcată în piept, fiind cu fața spre sală. Ce nu-mi explic este cum a putut fi introdusă arma în sală. Doar măsurile de securitate au fost drastice.

Ca să încercăm să răspundem la întrebare, înainte de a-i interoga pe ceilalți membri ai trupei, ne-am adunat împreună cu maiorul McKenna, Montagne și primarul Brown într-o sală de ședințe pentru o primă evaluare a situației.

În stadiul în care eram, n-aveam nici cel mai mic indiciu legat de trăgător. Niciunul. În interiorul Teatrului Mare nu existau camere de supraveghere, iar spectatorii pe care i-am întrebat nu văzuseră nimic. Toți repetaseră același lucru: sala era în beznă în momentul în care s-au tras focurile de armă. „Era de-a dreptul noapte neagră acolo, spuneau. Au fost două bubuituri, fata s-a prăbușit, după care a urmat panica generală. Ce mai face biata actriță?”

Nu mai aveam nicio veste despre ea.

McKenna ne-a informat că arma nu fusese găsită nici în sală, nici pe străzile din jur.

— Trăgătorul a profitat de panica produsă, ca să fugă din Teatrul Mare și să scape pe undeva de armă, ne-a spus McKenna.

— Ne-a fost imposibil să împiedicăm oamenii să iasă, a adăugat Montagne, de parcă ar fi ținut să se dezvinovățească. S-ar fi călcat în picioare unii

pe alții și s-ar fi lăsat și cu morți. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că pericolul putea să vină din interior, sala fiind complet securizată.

Exact de aici, în pofida absenței indiciilor concrete, puteam face un pas serios înainte în cercetarea cazului.

— Cum ar fi putut intra o persoană înarmată în Teatrul Mare? am întrebat.

— Nu-mi explic, a răspuns McKenna, băieții însărcinați cu paza intrărilor sunt obișnuiți cu situații extrem de problematice. Asigură paza la conferințe internaționale, parade, deplasări ale șefului statului prin New York. Procedura e foarte strictă: sala a fost percheziționată în prealabil cu câini care detectează explozibilii și armele de foc, înainte de a fi pusă sub supraveghere totală. În cursul nopții, n-a putut intra nimeni. Ulterior, publicul și trupa au fost trecuți prin detectorul de metale, la intrarea în sală.

Ceva, însă, evident ne scăpa. Trebuia să înțelegem cum s-a putut afla o armă de foc în sală. Pentru a lămuri situația, McKenna a invitat ofițerul de la poliția statală însărcinat cu securizarea sălii. Acesta ne-a repetat cuvânt cu cuvânt procedura, așa cum ne-o explicase maiorul.

— După percheziție, sala a fost securizată și așa a și rămas, ne-a spus ofițerul. L-aș fi lăsat să intre și pe președintele Statelor Unite.

— Ulterior, a fost controlată toată lumea? a întrebat Derek.

— Toată lumea, fără nicio excepție, ne-a asigurat ofițerul.

— Noi n-am fost controlați, a observat Anna.

— Polițiștii care și-au prezentat legitimația n-au fost controlați, a admis ofițerul.

— Și au intrat mulți? am întrebat.

— Nu, domnule căpitan, o mână de polițiști în civil și câțiva băieți de-ai noștri. Doar câteva veniri și plecări, ca să se asigure că totul e în ordine.

— Jesse, s-a îngrijorat maiorul McKenna, nu-mi spune că acum bănuiești vreun polițist.

— Vreau numai să înțeleg, i-am răspuns, înainte de a-i cere ofițerului să ne prezinte în detaliu procedura de percheziționare.

Pentru un răspuns cât mai exact, acesta l-a chemat pe șeful polițiștilor cu câini, care ne-a explicat cum procedaseră.

— Am stabilit trei zone. Foaierul, sala și culisele, aici incluzând și cabinele. Le-am luat pe rând, ca să fim siguri că nu le încurcăm. În sală repetau actorii, așa că am început cu cabinele și culisele. Era partea cea mai mare, fiindcă subsolul e destul de spațios. După ce am terminat cu partea asta, i-am rugat pe actori să întrerupă repetiția cât timp am percheziționat sala, astfel încât câinii să nu fie distrași.

— Actorii unde s-au dus? am întrebat.

— În culise. Au putut apoi să se întoarcă în sală, dar numai după ce au trecut prin detectorul de metale, ca să ne asigurăm că zona rămâne securizată. Numai astfel puteau trece dintr-o parte în alta.

Derek și-a tras o palmă peste frunte:

— Cu o zi înainte, când au sosit la Teatrul Mare, actorii au fost percheziționați? a întrebat.

— Nu. Dar toate gențile au fost mirosite de câini, în cabine, după care persoanele au fost trecute prin detectorul de metale.

— Numai că, a spus Derek, dacă un actor venea cu arma la el în Teatrul Mare și o păstra în timpul repetițiilor, pe când voi verificați cabinele, după care se întorcea în cabina deja verificată, ca să puteți să controlați sala, își putea lăsa arma în cabina considerată deja zonă sigură. După care s-ar fi putut întoarce liniștit în sală, trecând prin detectorul de metale.

— Da, într-un asemenea caz, câinii nu ar fi reacționat. Nu i-am pus să-i amușine și pe actori.

— Iată deci cum a fost introdusă arma, am constatat. Totul a fost făcut în ajun. Măsurile de securitate au fost anunțate în presă, iar trăgătorul a avut timp să plănuiască totul. Arma deja se găsea în Teatrul Mare. Trăgătorul n-a avut decât să o recupereze ieri, înainte de începerea spectacolului.

— Deci trăgătorul e unul dintre actori? a întrebat primarul Brown înspăimântat.

— Nu mai e nici cea mai mică îndoială, a confirmat Derek.

•

Trăgătorul fusese chiar acolo, în încăperea alăturată. Sub ochii noștri.

Mai întâi l-am supus pe fiecare dintre actori testului pentru praf de pușcă, însă niciunul nu prezenta urme nici pe mâini, nici pe haine. Am testat și costumele de scenă, am trimis echipe care să scotocească prin cabine, în camerele de hotel și la domiciliul fiecăruia dintre ei. Tot degeaba. Explicația putea fi că trăgătorul purtase mănuși și un palton când acționase. Oricum, avusese tot timpul să scape de armă, să se schimbe și să facă un duș.

Kirk spusese că stătuse alături de Alice și de Jerry în momentul când se trăsese. L-am sunat pe Jerry Eden: Dakota era la blocul operator de ore-n șir. Nu se schimbase nimic. Jerry a confirmat însă că Alice și Kirk se aflau lângă el când îi fusese împușcată fata. Puteam lua în serios mărturia lui Jerry Eden, considerată absolut credibilă: nu avea nicio legătură cu evenimentele din 1994 și cu greu îți puteai imagina că ar fi vrut să-i facă vreun rău propriei fiice. Astfel, am reușit să-i excludem din start pe Kirk și pe Alice Filmore de pe lista suspecților.

Întreaga zi i-am interogat pe ceilalți actori. Fără succes. Nimeni nu văzuse nimic. Cât despre unde se găseau când se trăsese, declarau că fuseseră pe undeva prin culise, în apropiere de Kirk Harvey.

Asta afirmau cu toții. Dar nimeni nu-și amintea să mai fi văzut pe altcineva. O șaradă de nedezlegat.

Pe seară, nu tăcuserăm niciun progres.

— Cum adică *nu aveți nimic*? s-a enervat maiorul McKenna când l-am informat.

— Nicio urmă de praf de pușcă pe nimeni. Și nimeni n-a văzut nimic, i-am explicat.

— Dar știm că unul dintre ei a tras!

— Așa e, domnule maior. Însă nu avem niciun element care să-l poată pune pe vreunul sub acuzare. Nici cel mai mic indiciu. De parcă s-ar acoperi unii pe alții.

— I-ați interogat pe toți? a mai întrebat maiorul.

— Cu excepția lui Alice Filmore.

— Unde e?

— Pur și simplu e de negăsit, i-a răspuns Derek. Are telefonul închis. Steven Bergdorf spune că au ieșit împreună din teatru și că era cuprinsă cu totul de panică. Aparent, ar fi sugerat că vrea să se întoarcă la New York. Oricum, e scoasă din discuție de Jerry Eden. Erau amândoi lângă Harvey când s-a tras. Vreți, totuși, să luăm legătura cu NYPD?

— Nu, nu e necesar din moment ce Alice iese din discuție. Aveți oricum destule de făcut cu cei care sunt în continuare suspecți.

— Ce facem cu restul trupei? am întrebat. Îi ținem aici deja de douăsprezece ore.

— Dacă nu aveți nimic împotriva lor, lăsați-i să plece. N-avem de-ales. Spuneți-le, însă, să nu părăsească statul New York.

— Mai știți ceva despre Dakota? s-a interesat Anna.

— Operația s-a terminat. Chirurgii au extras două gloanțe din corpul ei și încearcă să intervină asupra organelor atinse. Numai că hemoragia a fost serioasă și acum e în comă indusă. Medicii se tem că nu va rezista până dimineață.

— Puteți cere să fie trimise gloanțele la laboratorul de la criminalistică? am intervenit.

— Sigur, dacă vrei. De ce?

— Mă întreb dacă nu cumva provin de la pistolul unui polițist.

A urmat o tăcere lungă. După care maiorul s-a ridicat de pe scaun și a închis ședința.

— Duceți-vă să vă odihniți, ne-a spus. Parc-ați fi niște zombi.

•

Ajungând acasă, Anna a avut neplăcuta surpriză să dea de Mark, fostul ei soț, așezat pe pragul ușii.

— Mark! Ce naiba cauți aici?

— Anna, suntem toți groaznic de îngrijorați. Nu se vorbește la televizor decât de împușcăturile de la Teatrul Mare. Nu ne-ai răspuns nici la telefoane, nici la mesaje.

— Numai tu mai lipseai, Mark! Sunt bine, mulțumesc. Poți să te-ntorci acasă.

— Când am aflat ce s-a întâmplat aici, m-am gândit la atacul de la Bijuteria Sabar.

— Te rog, nu-ncepe iar!

— Și mama ta mi-a spus același lucru!

— Ei bine, pe ea trebuia s-o iei de nevastă, mi se pare că voi doi chiar aveți o legătură dată naibii.

Mark nu s-a ridicat, semn că nu avea nicio intenție de a pleca. Epuizată, Anna s-a lăsat să cadă lângă el.

— Credeam că te muți în Orphea ca să te bucuri că trăiești într-un oraș în care nu se întâmplă nimic, a spus Mark.

— Așa și e.

Mark a zâmbit amar.

— Mai că-mi vine să cred că te-ai alăturat acelei unități de intervenție din New York doar ca să mă calci pe mine pe nervi.

— Uite ce e, nu mai face pe victima. Îți mai amintesc o dată că deja eram polițistă când m-ai cunoscut.

— Așa e, a admis Mark. Și trebuie să spun că și asta făcea parte din ce-mi plăcea la tine. N-ai putea însă să te pui și-n locul meu, măcar pentru o clipă?

Într-o zi am întâlnit o femeie extraordinară: sclipitoare, frumoasă ca lumina zilei, plină de umor. Ba chiar am ajuns să trăiesc fericirea de a mă căsători cu ea. Numai că femeia asta superbă își trăgea zilnic pe ea o vestă antiglonț și se ducea la muncă. Și când trecea pragul, cu pistolul semiautomat la centură, mă întrebam dacă o voi mai revedea vie. La fiecare sirenă, fiecare alertă, de fiecare dată când televiziunile anunțau împușcături ori situații de urgență, mă-ntrebam dacă nu cumva era și ea prinsă în toată povestea. Când suna cineva la ușă mă întrebam: e un vecin care are nevoie de niște sare? E ea care și-a uitat cheile? Ori vreun ofițer în uniformă, venit să mă anunțe că mi-a murit soția în exercițiul funcțiunii? Ce să mai vorbesc despre spaima care mă cuprindea când întârzia! Despre neliniștea care mă măcina când nu mă suna, deși îi lăsasem mai multe mesaje? Despre programul ei instabil și decalat, care o făcea să adoarmă când eu abia mă trezeam și care mă întorsese pe dos? Despre telefoanele din miez de noapte și plecările pe întuneric? Despre orele suplimentare? Weekendurile anulate? Uite, Anna, care a fost viața mea cu tine.

— Ajunge, Mark!

Numai că bărbatul nu intenționa să se oprească acolo.

— Ba îți cer s-o faci, Anna. Când m-ai părăsit, te-ai pus măcar câteva clipe în locul meu? Ai încercat să înțelegi cum am trăit? De pildă, când trebuia să ne întâlnim într-un restaurant, pentru cină, după serviciu, și când trebuia să aștept ore întregi, înainte să mă duc la culcare flămând, numai pentru că *Doamnei* îi apăruse o urgență în ultimul minut. Nu mai zic de câte ori mi-ai spus *„Sosesc!”* și nici c-ai mai ajuns, fiindcă se prelungise situația respectivă. Pentru numele lui Dumnezeu, dintre miile de sticleți care alcătuiesc jegul ăsta de NYPD, nu puteai și tu, în mod excepțional, să-i lași unuia cazul ca să iei cina cu

mine? Fiindcă eu, pe când doamna Anna salva lumea, dintre toți cei opt milioane de locuitori ai New York-ului, chiar mă simțeam ultimul căruia i-ai fi purtat de grijă! Poliția mi-a răpit nevasta!

— Ba nu, Mark, tu singur m-ai pierdut. Fiindcă nu ai știut să mă păstrezi!

— Mai dă-mi o șansă, te implor!

Anna a ezitat mult până să-i răspundă:

— Am cunoscut pe cineva foarte OK. Cred că m-am îndrăgostit de el. Îmi pare rău.

Mark a privit-o lung, într-o tăcere totală, înghețată. Părea răvășit. Până la urmă a spus, cu amărăciune în glas:

— Poate că ai dreptate, Anna. Să nu uiți însă că după ce s-a întâmplat la Bijuteria Sabar, n-ai mai fost aceeași. Lucru care s-ar fi putut evita! În seara aceea, n-am vrut să pleci de-acasă! Te-am rugat să nu răspunzi la mizeria aia de telefon, îți amintești?

— Îmi amintesc.

— Dacă nu te-ai fi dus acolo, dacă, măcar o dată, ai fi ascultat și părerea mea, și-n ziua de azi am mai fi împreună.

ANNA KANNER

Era seara de 21 septembrie 2012.

Seara când totul s-a dat peste cap.

Seara atacului armat de la magazinul de bijuterii Sabar.

Urcam spre Manhattan cu mașina mea neinscripționată, cu toată viteza, până pe Strada 57, unde se găsea magazinul. Cartierul era complet încercuit.

Șeful meu m-a chemat în camioneta care era folosită drept punct de comandă.

— E un singur atacator, mi-a explicat, dar și-a pierdut mințile.

— Doar unul? m-am mirat. Se întâmplă rar.

— Da. Pare extrem de nervos. După toate aparențele, i-a luat pe bijutier și pe fetițele lui de 10 și 12 ani de acasă. Locuiesc într-un apartament

din bloc. I-a adus la magazin, sperând să nu fie găsiți decât mâine. Numai că niște polițiști care patrulau pe jos au trecut pe-aici și au fost surprinși să vadă lumină înăuntru, așa că au dat alarma. Nu le-a mirosit a bine.

— Așadar, avem un răpitor de oameni și trei ostatici?

— Da, a confirmat șeful. Nu cunoaștem identitatea atacatorului. Știm doar că este vorba despre un bărbat.

— De când a început totul? am întrebat.

— De trei ore. Situația începe să devină critică. Răpitorul cere să ne ținem deoparte, nu avem alte informații, iar negociatorul angajat nu a ajuns la niciun rezultat. Nici măcar să stea de vorbă la telefon cu individul. De-asta te-am rugat să vii. Mi-am zis că poate reușești tu ceva. Îmi pare rău că te-am deranjat din concediu.

— Nu vă faceți griji, doar de-asta sunt aici.

— Cred că soțul tău mă urăște.

— Las că-i trece. Cum doriți să procedăm?

Nici vorbă de opțiuni. În absența unei legături telefonice, trebuia să contactez atacatorul apropiindu-mă de magazin. Nu mai făcusem așa ceva.

— Anna, știu că e prima dată pentru tine, mi-a spus șeful. Dacă nu te simți în stare, e de înțeles.

— O să reușesc, l-am asigurat.

— Suntem cu ochii pe tine. Toată lumea e în legătură radio cu tine. La etajele clădirii de vizavi avem trăgători de elită. Dacă vezi ceva, spune-le, ca să-și poată modifica, la nevoie, poziția.

— Foarte bine, am răspuns, aranjându-mi vesta antiglonț.

Șeful ținea să-mi pun și casca de protecție, dar am refuzat. Nu poți intra în contact cu cineva cu casca pe cap. Simțeam adrenalina accelerându-mi bătăile inimii. Mi-era frică. Îmi venea să-l sun pe Mark, dar m-am abținut. Aș fi vrut doar să-i aud vocea, nu comentariile descurajatoare.

Am trecut de cordonul de securitate și am înaintat de una singură, cu un megafon în mână, pe strada golită de lume. Domnea o tăcere absolută. M-am oprit la câteva zeci de metri de magazin și mi-am anunțat prezența cu ajutorul megafonului.

După câteva clipe, un bărbat cu geacă neagră de piele, cu cagulă pe cap, și-a făcut apariția la ușă. Țeava revolverului era îndreptată spre una dintre fete, care era legată la ochi și avea gură lipită cu scotch.

Individul a cerut să ne retragem cu toții și să-l lăsăm să plece. Ținea ostatica lipită de el și se mișca întruna, îngreunând sarcina lunetiștilor. În cască îl auzeam pe șef autorizându-i să deschidă focul, dar trăgătorii de elită nu reușeau să fixeze ținta. Atacatorul a aruncat o privire pe stradă și în împrejurimi, fără îndoială ca să vadă ce șanse de scăpare are, după care a dispărut în interiorul magazinului.

Ceva nu se lega, dar nu am priceput imediat ce. De ce să se fi arătat? Dacă era singur, de ce riscase să se tragă în el, când ar fi putut să-și transmită solicitările prin telefon?

Au mai trecut vreo douăzeci de minute, apoi, pe neașteptate, ușa magazinului s-a deschis brusc, iar fata a apărut din nou, legată la ochi și cu căluș la gură. Fiindcă nu putea să vadă, a înaintat pas cu pas, pipăind terenul cu vârfurile picioarelor. O auzeam cum plânge. Am dat să mă apropii, dar atacatorul cu geacă de piele și cagulă și-a făcut apariția în cadrul ușii, cu câte o armă în fiecare mână.

Am lăsat megafonul, mi-am scos pistolul din teacă și l-am îndreptat spre el.

— Lasă arma jos! i-am strigat.

Mascat de cadrul vitrinei, nu era încă în câmpul vizual al lunetiștilor.

— Anna, ce se-ntâmplă? m-a întrebat șeful prin stație.

— Dă să iasă, am răspuns. Când intră în câmpul vizual, trageți.

Lunetiștii m-au anunțat că încă nu-l vedeau. Am continuat să-l țintesc, avându-i capul în cătare. Fata era la câțiva metri în fața lui. Nu înțelegeam ce punea la cale. Dintr-odată a început să-și fluture cele două arme și a făcut o mișcare bruscă spre mine. Am apăsat trăgaciul. Glonțul l-a atins în cap, iar bărbatul s-a prăbușit.

Bubuitura mi-a răsunat în ureche. Câmpul vizual mi s-a îngustat. Casca radio a început să pârâie. Echipele de intervenție au apărut imediat în spatele meu. Mi-am revenit. Fata a fost dusă imediat la adăpost, în timp ce intram în magazin urmată de o coloană de agenți cu căști de protecție și înarmați până-n dinți. Am descoperit-o și pe a doua fetiță, întinsă pe jos, cu căluș la gură și legată la ochi, dar teafără. Am evacuat-o și pe ea, după care am continuat să-l căutăm pe bijutier. L-am descoperit la el în birou, după ce am spart ușa. Era întins pe jos, legat la mâini cu un colier metalic tip Serflex, dar și la ochi și la gură cu scotch. L-am eliberat și s-a contorsionat, ținându-se de brațul stâng. Mai întâi am crezut că era rănit, apoi am înțeles că făcea un infarct. Am chemat imediat mașina de intervenție și, peste câteva minute, bijutierul era dus la spital, în timp ce și fetele lui erau luate în grijă de medici.

În fața magazinului de bijuterii, polițiștii examinau corpul întins pe asfalt. M-am dus și eu. L-am auzit pe unul dintre colegi exclamând uimit:

— Visez sau revolverele sunt lipite cu scotch de palme?

— Păi… sunt jucării, a adăugat un altul.

I-am scos cagula: avea o bandă groasă de scotch lipită peste gură.

— Ce mai e și asta? am țipat.

Pradă unor îndoieli groaznice, am luat telefonul și am căutat pe net numele bijutierului. Când am

văzut fotografia care s-a afișat pe ecran, am înmărmurit.

— Fir-ar să fie, a spus unul dintre colegi uitându-se și el, ce mai seamănă cu bijutierul…

— E chiar bijutierul! am urlat.

Unul dintre polițiști m-a întrebat:

— Dacă ăsta e bijutierul, atunci unde e cel care a luat ostaticii?

Acum era clar de ce atacatorul riscase să iasă la vedere. Fiindcă îl asociam cu cagula și geaca de piele. Îl obligase pe bijutierul Sabar să și le pună, îi lipise pistoale de jucărie de palme cu bandă adezivă și îl silise să iasă, amenințându-l că-i va omorî cealaltă fată. După care se repezise în birou, se încuiase pe dinăuntru, se legase la mâini cu colierul metalic și își trecuse scotchul peste gură și ochi, ca să-l luăm drept patronul magazinului, în ideea că va fi transportat la spital, cu buzunarele pline de bijuterii.

Planul îi mersese perfect: când am ajuns la spital, unde fusese dus pentru pretinsul infarct, dispăruse în chip misterios din cabinetul unde urma să fie consultat. Cei doi polițiști care-l duseseră până acolo așteptau pe coridor, discutând neatenți, așa că habar n-aveau pe unde putuse să treacă.

Atacatorul nu a fost niciodată identificat și găsit, împușcasem un nevinovat. Comisesem tot ce putea fi mai rău pentru un membru al unei unități speciale: ucisesem un ostatic.

Toți colegii m-au asigurat că nu făcusem nicio greșeală, că și ei ar fi acționat exact la fel. Totuși, îmi revenea iar și iar în fața ochilor scena aceea.

— Nu putea vorbi, mi-a repetat șeful, nu putea face nicio mișcare fără a-și agita amenințător armele, nu putea face nimic. Era condamnat.

— Când s-a mișcat, am crezut că vrea să se întindă pe jos, în semn că se predă. Dacă aș mai fi așteptat o secundă înainte de a trage, ar fi putut-o face. Și acum nu ar fi mort.

— Anna, dacă omul ar fi fost adevăratul atacator și ai mai fi așteptat o secundă, cu siguranță ai fi încasat un glonț în cap.

Cel mai tare mă afecta faptul că Mark nu reușea nici să înțeleagă ce se întâmpla cu mine, nici să dea dovadă de puțină compasiune. Neștiind cum să se comporte în fața suferinței mele, se mulțumea să ia de la capăt toată povestea iar și iar și să repete: „Dumnezeule, Anna, dacă n-ai fi plecat de acasă în seara aceea… Doar erai în concediu! Nici măcar n-ar fi trebuit să răspunzi la telefon! Dar așa faci tu mereu exces de zel…” Cred că-i părea rău că nu reușise să mă țină acasă. Mă vedea tristă și dezorientată și se-nfuria. Am avut dreptul la un concediu, dar nu știam ce să fac acasă. Nu ieșeam și mă măcinau gândurile negre. Eram deprimată, încercând să mă facă să uit, Mark îmi propunea să mergem la plimbare, să facem jogging, să vizităm muzee. Însă nu reușea să treacă peste furia care-l rodea. În cafeneaua de la Metropolitan Museum, după ce încheiaserăm vizita și sorbeam din cappuccino, i-am spus:

— De fiecare dată când închid ochii, îl văd pe bărbatul acela în fața mea, cu armele în mâini. Nu observ banda adezivă din jurul palmelor, nu-i zăresc decât privirea. Pare terorizat. Dar nu se oprește. Fata lui e acolo, legată la ochi…

— Anna, am venit aici ca să uiți de gândurile astea. Cum să treci peste ele dacă numai despre asta vorbești tot timpul?

— Mark, dă-o-n mă-sa, am țipat, asta e realitatea care mă apasă!

Nu doar am ridicat tonul, dar, cu un gest brusc, am și răsturnat ceașca de cafea. Clienții de la mesele învecinate s-au uitat lung la noi. Eram obosită.

— Mă duc să-ți aduc alta, a spus Mark împăciuitor.

— Nu e cazul… Cred că am nevoie să fac câțiva pași pe jos. Să fiu un pic singură. Mă duc să mă

plimb prin parc, ne vedem acasă.

Revăzând cele întâmplate, cred că problema lui Mark era că nu-i plăcea să discute despre lucrurile acelea. Iar eu nu țineam să-i aflu părerea ori să fie de acord cu mine: doream pur și simplu să mă asculte cineva, în schimb el voia să ne prefacem că nu se întâmplase nimic sau că uitasem totul.

Aveam nevoie să discut liber. La sfatul psihologului de la brigadă, am stat de vorbă cu colegii. Aceștia s-au dovedit toți extrem de amabili: cu unii mergeam să bem un păhărel, alții mă invitau la ei la cină. Aceste lucruri îmi făceau bine, dar, din nefericire, lui Mark îi intrase în cap că aveam o aventură cu unul dintre colegii mei.

— E ciudat, mi-a spus, că seara, când te întorci acasă, ești în toane bune. Însă te schimbi imediat ce dai de mine.

— Fii serios, Mark, am fost doar să beau o cafea cu un coleg. E însurat și tată a doi copii.

— Ia te uită ce liniștit sunt când aflu că e căsătorit! Deci bărbații însurați nu-și înșală niciodată nevestele?

— Nu-mi spune că ești gelos?!

— Anna, tot timpul cât ești cu mine stai bosumflată. În schimb, când ieși singură, ești toată numai zâmbet. Și nici nu mai zic când ne-am tras-o ultima oară…!

N-am știut cum să-i explic că poveștile de felul acela singur și le băga în cap. Nu i-am spus suficient că-l iubesc? Oricum, sunt vinovată că l-am neglijat, că m-am gândit prea mult numai la ce mă împovăra, că l-am lăsat baltă. Până la urmă s-a dus după dragostea care-i lipsea la una dintre colegele lui, care abia aștepta. A aflat tot biroul de avocatură, prin urmare și eu. În ziua în care am auzit, m-am mutat la Lauren.

A urmat perioada în care Mark și-a manifestat regretul, s-a justificat, m-a implorat. Și-a recunoscut greșeala și și-a cerut iertare în fața părinților mei, care s-au apucat să pledeze pentru

cauza lui după ce le-a dezvăluit totul despre viața noastră, la ei în living.

— Totuși, Anna, mi-a zis mama, patru luni fără raporturi sexuale…

— Mark ți-a spus? am întrebat-o oripilată.

— Da. Și-a și plâns.

Cred că cel mai greu de suportat n-a fost că Mark mă înșelase, ci faptul că, pentru mine, bărbatul seducător și protector, cel care salva vieți prin restaurante și fermeca reuniuni întregi, ajunsese de acum un plângăcios care se jelea în fața maică-mii că nu ne-o mai trăseserăm. Știam că se rupsese ceva, așa că, până la urmă, prin iunie 2013, a acceptat să divorțăm.

Eram obosită de New York, de oraș, de căldura, de mărimea, de zgomotele lui, de luminile care nu se stingeau niciodată. Îmi doream să mă mut în altă parte, să trăiesc o schimbare, iar întâmplarea a vrut să dau, în *Revista Literară Newyorkeză,* la care eram abonată, de un articol consacrat localității Orphea:

CEL MAI MARE DINTRE MICILE FESTIVALURI DE TEATRU
de Steven Bergdorf

Cunoașteți bijuteria numită Orphea, ascunsă undeva în Hamptons? Un orășel paradiziac unde aerul pare mai proaspăt și viața mai dulce decât oriunde altundeva, care adăpostește an de an un festival de teatru a cărui producție principală este mereu scăpărătoare și de calitate. (…)

Dar și orașul merită deplasarea. Strada principală e o comoară de liniște. Cafenelele și restaurantele sunt atrăgătoare, magazinele îmbietoare. Totul aici e dinamic și de bun-gust. (…) Dacă vă puteți permite, trageți la

Palatul de la Lac, un hotel sublim, aflat puțin în afara orașului, pe malul unui lac somptuos și la marginea unei păduri încântătoare. Te crezi în decorul unui film. Personalul este deosebit de atent și de politicos, camerele sunt spațioase și decorate cu pricepere, restaurantul rafinat. E greu să pleci din acel loc, odată ce i-ai gustat deliciile.

Mi-am luat câteva zile de concediu în timpul festivalului, mi-am rezervat o cameră la Hotelul Palatul de la Lac și m-am dus la Orphea. Articolul nu mințea: am descoperit, lângă New York, o lume minunată și protejată. Chiar mă vedeam locuind acolo. M-am lăsat fermecată de străduțele localității, de cinematograf, de librărie. Orphea mi se părea locul visat pentru a-mi schimba viața și decorul.

Într-o dimineață, când stăteam pe o bancă în cartierul de pe faleză, contemplând oceanul, mi s-a părut că zăresc în depărtare jetul de apă aruncat de o balenă care ieșea la suprafață. Am simțit nevoia de a împărtăși cu cineva acel moment și mi-am luat ca martor un trecător care făcea jogging.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat acesta.

— O balenă, uitați acolo o balenă!

Era un bărbat arătos, de vreo cincizeci de ani.

— Le vedem deseori, mi-a răspuns, evident amuzat de cât de impresionată eram.

— E prima oară când vin pe aici, i-am explicat.

— De unde sunteți?

— Din New York.

— Nu e prea departe.

— E aproape și totuși atât de departe, i-am răspuns.

Mi-a zâmbit și-am stat puțin de vorbă. Se numea Alan Brown și era primarul orașului. I-am povestit pe scurt despre situația delicată prin care treceam și despre dorința mea de a o lua de la zero.

— Anna, mi-a spus, te rog să nu înțelegi greșit propunerea pe care am să ți-o fac, fiindcă sunt însurat și nu sunt aici pentru a încerca să te agăț. N-ai vrea să vii la noi la cină, diseară? E ceva despre care aș vrea să-ți vorbesc.

Și astfel, în acea seară am luat masa la primarul Brown și la soția lui, Charlotte, în casa lor cochetă. Alcătuiau un cuplu minunat. Ea era un pic mai tânără decât el, era medic veterinar și își deschisese o clinică mică, dar care mergea bine. Nu aveau copii și nici nu le-am pus întrebări legate de acest subiect.

Primarul nu mi-a dezvăluit decât la desert adevăratul motiv al invitației:

— Anna, comandantul poliției de aici iese anul acesta la pensie. Adjunctul e un individ destul de mărginit și care nu-mi prea place. Am ambiții mari pentru acest oraș și aș vrea ca postul să fie ocupat de cineva de încredere. Cred că ai fi candidata ideală.

Văzându-mă cum cad pe gânduri, primarul a adăugat:

— Trebuie să te avertizez că este un oraș liniștit. Nu e New York…

— Cu atât mai bine, am răspuns. Exact de liniște am nevoie.

A doua zi am acceptat oferta primarului Brown. Și astfel, într-o zi de septembrie din 2013, m-am mutat la Orphea. În speranța că, de data asta, voi porni cu dreptul în viață. Și mai ales, că mă voi regăsi.

JESSE ROSENBERG

Luni, 28 iulie 2014

Două zile după premieră

La treizeci și șase de ore după eșecul premierei, festivalul de teatru din Orphea era oficial anulat,

iar mass-media din întreaga țară se dezlănțuise, acuzând mai ales poliția că nu reușise să protejeze populația. După uciderea lui Stephanie Mailer și a lui Cody Illinois, împușcăturile din Teatrul Mare umpluseră paharul: un criminal teroriza regiunea Hamptons, iar populația era îngrozită. În întreaga zonă hotelurile se goliseră, rezervările erau anulate una după alta, cei care plănuiseră să-și petreacă aici vacanța renunțaseră. Era panică generală.

Guvernatorul statului New York era furios și își făcuse publică nemulțumirea. Primarul Brown fusese părăsit de populație, iar maiorul McKenna și procurorul fuseseră trași de urechi de superiorii lor. Sub tirul criticilor, deciseseră să iasă în față, organizând în acea dimineață o conferință de presă la primărie. Personal, consideram că era cea mai proastă idee: pentru moment, nu aveam niciun răspuns de dat jurnaliștilor. De ce să ne fi expus și mai mult?

Până în ultimul minut, pe coridoarele primăriei, Derek, Anna și cu mine încercaserăm să-i convingem să renunțe să facă vreo declarație publică în acel stadiu al anchetei, dar degeaba.

— Problema e că, deocamdată, nu aveți nimic concret de anunțat jurnaliștilor, le-am explicat.

— Fiindcă n-ați fost în stare să găsiți nici cel mai mic lucru! a tunat procurorul adjunct. Și asta încă de la începutul anchetei!

— Mai avem nevoie de puțin timp, m-am apărat.

— Timp ați avut mai mult decât suficient, a răspuns procurorul adjunct, și tot ce văd c-ați reușit nu înseamnă decât dezastru, morți, populație înnebunită! Sunteți niște incapabili și asta vom și spune presei!

M-am întors spre maiorul McKenna, sperând să mă susțină.

— Domnule maior, nu puteți arunca întreaga responsabilitate pe umerii noștri, am protestat. Securitatea teatrului și a orașului ținea de

competența dumneavoastră și a agentului șef adjunct Montagne.

La observația mea nepotrivită, maiorul a văzut negru în fața ochilor.

— Nu fi impertinent, Jesse! a strigat. Nu cu mine care te-am acoperit de la începutul anchetei. Încă-mi mai răsună-n urechi țipetele guvernatorului care mi-a telefonat aseară! A vrut conferință de presă, o să aibă conferință de presă.

— Îmi pare rău, domnule maior.

— Mi se rupe de părerile tale de rău, Jesse. Derek și cu tine ați deschis cutia Pandorei, n-aveți decât să vă dați cu curu' de pământ ca s-o închideți la loc.

— Mă rog, domnule maior, ați fi preferat să punem batista pe țambal și să mințim în continuare?

Maiorul a oftat:

— Cred că nu-ți dai seama ce ai declanșat redeschizând ancheta. În momentul ăsta, toată țara nu vorbește decât despre acest caz. Vor cădea capete, Jesse, și al meu nu va fi printre ele! De ce n-ai ieșit la rahatul ăla de pensie, cum plănuiai? De ce nu te-ai dus să-ți trăiești viețișoara, după ce ai primit toate onorurile posibile în meserie?

— Pentru că sunt un polițist adevărat, domnule maior.

— Sau un imbecil notoriu, Jesse. Vă las, pe tine și pe Derek, să rezolvați cazul până la sfârșitul săptămânii. Dacă luni dimineață criminalul nu e pe scaun, în biroul meu, te dau afară din poliție, fără dreptul a de a mai primi pensie. Derek, și pe tine la fel. Acum, treceți la treabă și lăsați-ne să ne-o facem și noi pe a noastră. Ne așteaptă jurnaliștii.

Maiorul și procurorul adjunct s-au îndreptat către sala în care urma să se țină conferința de presă. Primarul Brown, ținându-se după ei, s-a întors spre Anna și i-a spus:

— Anna, prefer să afli aici: voi anunța numirea oficială a lui Jasper Montagne ca nou comandant

al poliției din Orphea.

Anna s-a îngălbenit:

— Poftim?! s-a sufocat aceasta. Ai spus că nu va fi decât comandant interimar, până când încheiem ancheta.

— Cu toată agitația care domnește în Orphea, trebuie să-l înlocuiesc oficial pe Gulliver. Iar alegerea mea este Montagne.

Anna mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— Alan, nu-mi poți face asta!

— Ba sigur că pot și-o s-o și fac.

— Mi-ai promis că îi voi lua locul lui Gulliver, de-asta m-am și mutat în Orphea.

— Între timp s-au mai întâmplat niște lucruri. Îmi pare rău, Anna.

Am dat s-o apăr:

— Domnule primar, faceți o greșeală gravă. Agentul șef adjunct Kanner este unul dintre cei mai buni polițiști pe care i-am întâlnit de foarte mult timp încoace.

— N-aveți altă treabă, domnule căpitan Rosenberg? mi-a răspuns sec Brown. Dedicați-vă anchetei, în loc să vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala.

Primarul ne-a întors spatele și s-a dus la întâlnirea cu presa.

* * *

La Hotelul Palatul de la Lac, ca de altfel peste tot în regiune, era debandadă. Clienții își anulau pe capete șederea, iar directorul, gata să facă orice pentru a opri valul de plecări îi ruga să rămână, promițând reduceri excepționale de preț. Numai că nimeni nu mai dorea să rămână în Orphea, cu excepția lui Kirk Harvey, hotărât să-și asume responsabilitatea și să contribuie la rezolvarea cazului, prinzând astfel și ocazia, la un preț derizoriu, de a păstra apartamentul care, de acum, nu mai era plătit de primărie. Ostrovski a făcut la fel, obținând apartamentul regal, cu mult mai bun decât cel pe care-l avea, pentru o nimica toată.

Charlotte Brown, Samuel Padalin și Ron Gulliver se întorseseră deja acasă cu o zi înainte.

În camera 312, Steven Bergdorf își închidea valiza, sub privirile soției sale, Tracy. Aceasta sosise în ajun. Lăsase copiii la o prietenă și venise cu autobuzul până în Hamptons, pentru a-și susține bărbatul și fiind gata să-i scuze rătăcirile. Nu voia decât ca totul să reintre în normal.

— Ești sigur că poți pleca? l-a întrebat.

— Da, da. Poliția spune că trebuie să rămân în statul New York. Orașul New York e-n statul New York, nu?

— Chiar așa, l-a aprobat Tracy.

Steven a apucat valiza și a tras-o după el.

— Pare grea, a constatat Tracy, să chemăm un hamal ca s-o ducă direct în portbagaj.

— În niciun caz! a țipat Steven.

— De ce nu?

— Pot să-mi duc și singur valiza.

— Cum vrei.

Au ieșit din cameră. Pe coridor, Tracy Bergdorf l-a luat dintr-odată în brațe pe soțul ei.

— Mi-a fost frică, a șoptit. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, draga mea. Mi-a fost groaznic de dor de tine.

— Te iert! a adăugat Tracy.

— La ce te referi? a întrebat Steven.

— La fata aia care era cu tine. Despre care se vorbea în articolul din *New York Times.*

— Dumnezeule, doar n-ai crezut?! N-a fost nicio fată, Tracy, doar invenții de-ale lor.

— Sigur?

— Sigur! După cum știi, am fost nevoit să-l dau afară pe Ostrovski. Ca să se răzbune, a povestit tot soiul de bazaconii la *New York Times.*

— Ce ticălos! s-a enervat Tracy.

— Mie-mi spui? E groaznic cât de meschini pot fi oamenii.

Tracy l-a îmbrățișat încă o dată. Se simțea extraordinar de ușurată că nu fusese adevărat.

— Am putea rămâne aici peste noapte, i-a sugerat. Camerele s-au ieftinit. Ne-am mai regăsi și noi un pic.

— Vreau să mă întorc acasă, a răspuns Steven, să-mi revăd copiii, puișorii mei dragi.

— Ai dreptate. Luăm prânzul aici?

— Nu, prefer să plecăm de-acum.

Au intrat în ascensor și au trecut prin lobby-ul hotelului, unde se îmbulzeau cei ce plecau în grabă. Steven s-a îndreptat cu pas hotărât către ieșire, evitând să se uite spre angajații hotelului. Pleca fără să plătească. Trebuia să fugă, cât mai repede, fără să i se pună întrebări despre Alice. Mai ales, nu în fața soției lui.

— Pot să vă ajut? l-a întrebat un angajat, dând să-i ia valiza.

— În niciun caz, a refuzat Steven grăbind pasul, urmat de Tracy.

A deschis portiera și a aruncat valiza pe bancheta din spate.

— Pune-o mai bine în portbagaj, i-a zis soția lui.

— Doriți să mut valiza în portbagaj? a mai întrebat angajatul care-i însoțise.

— În niciun caz, a repetat Steven, urcând la volan. La revedere și mulțumesc pentru tot.

Tracy s-a așezat în dreapta, iar Steven a demarat. După ce au ieșit din oraș, Steven a oftat ușurat. Până în acel moment, nimeni nu observase nimic. Iar cadavrul lui Alice, care era în portbagaj, încă nu mirosea. O ambalase grijuliu în folie alimentară și se felicita pentru o asemenea inițiativă.

Tracy a dat drumul la radio. Se simțea împăcată, fericită. Peste puțin timp, a adormit.

Afară era groaznic de cald. *Sper să nu se coacă acolo,* și-a zis Steven strângând volanul în mâini. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese prea mult timp să se gândească. După ce o omorâse pe Alice și-i ascunsese cadavrul în tufiș, alergase până la Hotelul Palatul de la Lac ca să ia

mașina, după care se întorsese la locul crimei. Ridicase cu greu corpul lui Alice și îl aruncase în portbagaj. Cămașa i se umpluse de sânge. Important era însă că nu-l văzuse nimeni. Cu debandada din Orphea, toți polițiștii aveau de lucru în centrul orașului. Mersese apoi la un supermarket deschis nonstop, cumpărase o cantitate industrială de folie alimentară, după care găsise un loc izolat, la marginea pădurii. Învelise cu grijă corpul deja rece și rigid. Știa că nu avea cum să scape de el în Orphea. Trebuia să-l transporte în altă parte pentru a evita ca duhoarea să-l trădeze. Spera ca stratagema să-i permită să câștige puțin timp.

Întors la Hotelul Palatul de la Lac, cu Alice în portbagaj, își trăsese pe el un pulover vechi, uitat în mașină, pentru a ascunde cămașa și a se putea întoarce în camera lui fără să trezească vreo bănuială. Făcuse apoi un duș lung și își pusese niște haine asemănătoare cu cele pe care le purtase întreaga seară. Reușise să și doarmă puțin. Se trezise tresărind. Trebuia să scape de lucrurile lui Alice. I-a luat valiza, a umplut-o cu lucrurile ei și a plecat din hotel în speranța că tot acest du-te-vino nu va fi remarcat. Numai că la cât haos domnea, nimeni nu-i observase mișcările. S-a urcat iarăși în mașină și a plecat să împrăștie lucrurile lui Alice prin coșurile de gunoi din orașele învecinate, inclusiv hainele, înainte de a abandona valiza goală pe marginea drumului. Își simțea inima bătându-i să-i sară din piept și un nod în stomac. Dacă vreun polițist i-ar fi observat traseul dubios, l-ar fi oprit și l-ar fi pus să deschidă portbagajul, ar fi încurcat-o!

Într-un târziu, pe la 5:00 dimineața, se întorsese în apartamentul de la Hotelul Palatul de la Lac și șterse orice urmă lăsată de Alice. Dormise o jumătate de ceas, până când îl treziseră niște bătăi în ușă. Era poliția. Îi venise să se arunce pe fereastră. Fusese prins! Deschisese ușa așa, în

izmene și tremurând din tot corpul. În fața lui stăteau doi polițiști în uniformă.

— Domnul Steven Bergdorf? a întrebat unul dintre ei.

— Eu sunt.

— Ne pare rău că am venit la ora asta, însă domnul căpitan Rosenberg ne-a trimis să-i căutăm pe toți membrii trupei de teatru. Dorește să vă interogheze în legătură cu cele întâmplate ieri seară, la Teatrul Mare.

— Sigur că da, cu plăcere, a răspuns Steven, făcând eforturi pentru a-și păstra calmul.

La poliție, unde fusese întrebat dacă o văzuse pe Alice, răspunsese că n-o mai zărise de la ieșirea din teatru. După asta, nu mai fusese chestionat.

Tot drumul până la New York s-a gândit ce avea de făcut cu Alice. Când în zare au apărut contururile zgârie-norilor din Manhattan, alcătuise deja un plan. Totul avea să se aranjeze. Nimeni nu va mai da vreodată de Alice. Era de ajuns să ajungă în parcul național Yellowstone.

•

Lângă Central Park, la Spitalul Mount Sinai, Jerry și Cynthia Eden își vegheau fiica aflată la terapie intensivă. Medicul a venit să-i liniștească.

— Doamnă și domnule Eden, ar fi cazul să vă odihniți puțin. Pentru moment, o vom menține în comă artificială.

— Ce șanse sunt? a întrebat Cynthia, distrusă.

— Deocamdată e imposibil de apreciat. A suportat bine operația, semn încurajator. Nu știm însă dacă nu va avea sechele fizice ori neurologice. Gloanțele au provocat leziuni grave. A fost perforat un plămân și a fost atinsă și splina.

— Domnule doctor, a întrebat Jerry speriat, se va mai trezi fata noastră?

— Nu știu. Îmi pare rău. S-ar putea să nu supraviețuiască…

* * *

Anna, Derek și cu mine urcam cu mașina pe strada principală, încă închisă circulației publice. Totul era pustiu, în ciuda soarelui strălucitor. Nimeni pe trotuare, nimeni pe faleză. În aer plutea senzația stranie de oraș fantomă.

În fața Teatrului Mare, câțiva polițiști stăteau de gardă, pe când angajații primăriei strângeau ultimele resturi, printre care și o mulțime de suvenire de pe tarabele vânzătorilor ambulanți, ultime mărturii ale învălmășelii care domnise aici.

Anna a luat un tricou pe care era inscripționat: *Și eu am fost la Orphea pe 26 iulie 2014.*

— Personal, aș fi preferat să nu fi fost, a spus.

— Și eu la fel, a oftat Derek.

Am intrat în clădire și ne-am îndreptat spre sala goală și tăcută. Pe scenă, o imensă pată de sânge închegat, comprese și ambalaj de material steril, lăsate de cei de la ambulanță. Un singur cuvânt îmi venea în minte: dezolare.

Conform raportului trimis de medicul care o operase pe Dakota, gloanțele o loviseră de sus în jos, într-un unghi de șaizeci de grade. Informația urma să ne permită să stabilim locul unde se aflase trăgătorul în sală. Am trecut la o reconstituire sumară.

— Așadar, Dakota e în mijlocul scenei, a reluat Derek. Kirk în stânga, cu Jerry și Alice.

Am pășit în mijlocul scenei, jucând rolul Dakotei.

— Nu văd cum din fotolii sau chiar din fundul sălii, care e mai ridicat, gloanțele ar fi putut intra în unghi de 60 de grade, de sus în jos, a constatat Anna.

A început să umble printre rânduri, gânditoare. Am ridicat ochii și am zărit chiar deasupra mea o pasarelă pe care se putea ajunge la reflectoare.

— Trăgătorul a fost acolo, sus! am strigat.

Derek și Anna au căutat calea de acces la pasarelă și au dat de o scară mică, ce pleca din fundul culiselor, din apropiere de cabine. Pasarela

mergea în jurul scenei, după cum era montat sistemul de iluminat. Odată ajuns deasupra mea, Derek m-a luat la țintă cu degetele, ca și cum ar fi avut un pistol. Unghiul de tragere corespundea întocmai. Cum nu era cine știe ce distanță, nu ar fi fost nevoie de un trăgător experimentat ca să nimerească.

— Sala era în întuneric, iar Dakota avea reflectoarele în ochi. Nu vedea nimic, în schimb trăgătorul vedea totul. Cel de la lumini nu era ajutat de niciun voluntar sau de vreun alt tehnician, deci făptașul a avut toată libertatea de a urca acolo fără a fi văzut, de a trage în Dakota și de a fugi pe ieșirea de incendiu.

— Deci, pentru a ajunge pe pasarelă, trebuie să treci prin culise, a observat Anna. Singurele care aveau acces în culise erau persoanele acreditate, fiindcă accesul era controlat.

— Prin urmare, este vorba despre un membru al trupei, a constatat Derek. Ceea ce înseamnă că avem cinci suspecți: Steven Bergdorf, Meta Ostrovski, Ron Gulliver, Samuel Padalin și Charlotte Brown.

— Charlotte a ajuns lângă Dakota după ce s-a tras, am intervenit.

— Asta n-o exclude de pe lista suspecților, a remarcat Derek. A tras de pe pasarelă, apoi a coborât pentru a-i sări în ajutor – scenariul perfect!

În acel moment mi-a sunat telefonul mobil.

— Dă-o-n mă-sa, am oftat, ce mai vrea și ăsta?

Am răspuns:

— Bună ziua, domnule maior. Suntem la Teatrul Mare. Am descoperit locul în care a stat trăgătorul. Pe o pasarelă unde nu se poate ajunge decât prin culise, ceea ce înseamnă…

— Jesse, m-a întrerupt maiorul, tocmai de-asta te-am și sunat. Am primit analiza balistică. Arma utilizată împotriva Dakotei Eden a fost un pistol Beretta.

— Beretta? Tot un Beretta a fost folosit și când au fost uciși Meghan Padalin și familia Gordon! am exclamat.

— La asta m-am gândit și eu, a spus maiorul, așa că am cerut să se procedeze la comparare. Ține-te bine: aceeași armă a fost folosită și în 1994, și alaltăieri seară.

Văzând că mă schimb la față, Derek m-a întrebat ce s-a întâmplat.

— E aici, e printre noi, i-am răspuns. Asasinul familiei Gordon și al lui Meghan a tras și în Dakota. E-n libertate de douăzeci de ani.

Derek a devenit și el livid.

— Chiar că-ți vine să crezi într-un blestem, a murmurat.

DEREK SCOTT

12 noiembrie 1994. La o lună după îngrozitorul accident de mașină, am primit medalia pentru curaj. În sala de sport a centrului regional al poliției, în fața unei mulțimi de polițiști, oficiali, jurnaliști și invitați, am fost decorat de șeful poliției statale în persoană, care se deplasase special pentru respectivul eveniment.

În picioare, pe estradă, cu un braț prins cu o eșarfă, țineam ochii în pământ. Nu voiam nici medalia, nici ceremonia, însă maiorul McKenna m-a asigurat că un refuz din partea mea ar fi fost foarte prost primit de superiori.

Jesse era în fundul sălii. Ținându-se deoparte. Nu voia să stea pe locul care i se rezervase în primul rând. Avea un aer abătut. Nici nu puteam să mă uit la el.

După un discurs lung, șeful poliției s-a apropiat de mine, mi-a trecut solemn medalia în jurul gâtului și a declarat:

— Sergent Derek Scott, îți înmânez această decorație pentru curajul de care ai dat dovadă în timpul misiunii și pentru că ai salvat o altă viață,

punând-o în pericol pe a ta. Ești un exemplu pentru întreaga poliție.

Odată înmânată medalia, șeful poliției m-a salutat milităreşte, după care fanfara a început un marș triumfal.

Am rămas fără reacție, cu privirea fixă. Dintr-odată, am observat că Jesse plângea și nu mi-am putut opri nici eu lacrimile. Am coborât de pe estradă și m-am repezit la o ușă care dădea spre vestiare. Mi-am smuls medalia de la gât și am aruncat-o furios pe jos. Apoi m-am prăbușit pe o bancă, în hohote de plâns.

JESSE ROSENBERG

Marți, 29 iulie 2014

Trei zile după premieră

Era ultima etapă a cazului.

Iată că își făcea iarăși apariția arma crimei din 1994. Aceeași armă care fusese folosită pentru uciderea familiei Gordon și a lui Meghan Padalin fusese utilizată și pentru a o face să tacă pe Dakota. Ceea ce însemna că Stephanie avusese încă de la început dreptate: Ted Tennenbaum nu omorâse nici familia Gordon, nici pe Meghan Padalin.

Dimineața, la centrul regional al poliției statale, maiorul ne-a convocat, pe Derek și pe mine, în prezența procurorului adjunct.

— Trebuie să o anunț pe Sylvia Tennenbaum despre situația nou apărută, ne-a informat. Biroul procurorului va deschide procedura specifică. Țineam să aflați.

— Vă mulțumesc, domnule maior, am răspuns. Înțelegem.

— Sylvia Tennenbaum ar putea solicita nu doar chemarea în judecată a poliției, ne-a explicat procurorul adjunct, dar și a voastră.

— Fie că era ori nu autorul cvadruplului asasinat, Ted Tennenbaum a provocat urmărirea. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi oprit.

— Da, dar Derek i-a lovit mașina din proprie inițiativă și a aruncat-o de pe pod, a condamnat gestul procurorul adjunct.

— Încercam să-l interceptăm! a intervenit Derek.

— Existau și alte mijloace, a obiectat procurorul adjunct.

— Zău? s-a enervat Derek. Care? Păreți expert în urmăriri.

— Nu suntem aici pentru a vă face greutăți, l-a asigurat maiorul. Am reluat și eu dosarul: totul ducea la Ted Tennenbaum. Camioneta lui Tennenbaum fusese văzută la locul crimei cu câteva clipe înainte de comiterea asasinatului, mobilul șantajului exercitat de către primar, coroborat cu tranzacțiile bancare, cumpărarea de către Tennenbaum a unei arme de același tip cu cel utilizat pentru crime și faptul că era un trăgător experimentat. Numai el ar fi putut fi!

— Cu toate acestea, am oftat, fiecare dintre dovezi a fost ulterior demontată.

— Știu, Jesse, a răspuns maiorul cu regret. Dar oricine altcineva ar fi căzut în aceeași cursă. Nu aveți nicio vină. Din nefericire, mă tem că Sylvia Tennenbaum nu se va mulțumi cu această explicație și va declanșa toate procedurile cu putință pentru a obține o reparație.

În schimb, pentru ancheta noastră, faptul era important pentru că, în sfârșit, cercul urma să se închidă. În 1994, ucigașul lui Meghan Padalin eliminase și familia Gordon, nefericita martoră. Fiindcă cu și Derek urmaserăm pista greșită a familiei Gordon ca țintă a criminalului, chiar înainte ca o cantitate rezonabilă de dovezi să ne convingă asupra vinovăției lui Ted Tennenbaum, adevăratul asasin putuse să doarmă liniștit timp de

douăzeci de ani. Până când Stephanie redeschisese ancheta, la sugestia lui Ostrovski, care pusese mereu sub semnul întrebării vinovăția lui Tennenbaum, fiindcă nu pe el îl zărise la volanul camionetei. În prezent, întrucât pistele duceau toate spre el, criminalul îi elimina pe toți cei care l-ar fi putut demasca. Începuse cu familia Gordon, o înlăturase apoi pe Stephanie, pe Cody, după care voise să facă același lucru cu Dakota. Criminalul era aici, sub ochii noștri, puteam să întindem mâna și să-l atingem. Trebuia acționat inteligent și rapid.

Odată încheiată întrevederea cu maiorul McKenna, am profitat că ne aflam la centrul regional al poliției statale pentru a trece pe la biroul doctorului Ranjit Singh, medicul legist care era totodată și expert în profiluri de criminali. Studiase dosarul anchetei pentru a ne ajuta să întrevedem mai clar personalitatea ucigașului.

— Am studiat minuțios diferitele elemente ale anchetei, ne-a spus doctorul. În primul rând, cred că aveți de-a face cu un individ de sex masculin. Mai întâi fiindcă, statistic, se consideră că probabilitatea ca o femeie să fie omorâtă de altă femeie este de numai 2%. În cazul de față, avem însă și elemente concrete: dimensiunea impulsivă, vezi ușa spartă a casei familiei Gordon, apoi familia ucisă fără scrupule. Stephanie Mailer înecată în lac și Cody Illinois cu capul spart cu o brutalitate extremă. Există o formă de violență mai degrabă masculină. De altfel, am constatat că, la vremea respectivă, și colegii mei tot către un bărbat își îndreptau bănuielile.

— Deci nu poate fi vorba despre o femeie? am întrebat.

— Nu e exclus, domnule căpitan, mi-a răspuns doctorul Singh. Au existat și cazuri în care profilul de tip masculin ascundea, în realitate, un vinovat de sex feminin. Numai că, după câte am impresia studiind dosarul, mai degrabă aș crede că este vorba despre un bărbat. Cazul e interesant. Nu este

un profil comun. În general, numai un psihopat sau un criminal dur omoară în felul acesta. Numai că un psihopat nu ucide din motive raționale. Or, în cazul acesta, făptașul omoară din motive foarte clare: pentru a împiedica scoaterea la lumină a adevărului. Dar nu e niciun criminal dur și experimentat, fiindcă, atunci când a tras în Meghan Padalin, la început a ratat ținta. Deci e o persoană impulsivă. Până la urmă o doboară trăgând mai multe gloanțe, ba îi mai trage încă unul în cap. Nu e stăpân pe el, își pierde controlul. Când înțelege că ar fi putut fi văzut de membrii familiei Gordon, îi masacrează pe toți. Sparge ușa, deși aceasta nu e încuiată, și trage în toți, de aproape.

— Totuși, e un trăgător bun, a precizat Derek.

— Da, cu siguranță antrenat. Din punctul meu de vedere, e cineva care s-a antrenat special pentru acea ocazie. E meticulos. Dar își pierde cumpătul când trece la acțiune. Cineva care trage, deși nu asta își dorește, nu un criminal cu sânge rece.

— Deși nu asta își dorește? m-am mirat.

— Da, cineva care nu s-ar fi gândit niciodată să ucidă, care dezaprobă omorul, dar care a trebuit să o facă, poate pentru a-și proteja reputația, statutul social, poate pentru a evita închisoarea…

— Totuși, a intervenit Anna, trebuia să dețină o armă ori să și-o fi procurat cumva, să se fi antrenat, e aici o întreagă premeditare.

— Nu am spus că nu a existat premeditare, a nuanțat doctorul Singh. Susțin că ucigașul trebuia neapărat să o omoare pe Meghan. Însă nu dintr-o motivație josnică, de pildă un furt. Poate știa ceva despre el și trebuia să o facă să tacă. Cât despre opțiunea pentru pistol, acesta este prin excelență arma cuiva care nu știe cum să omoare. Există o anumită distanță necesară celui care ucide pentru a fi sigur că nu apar probleme. Un foc și totul e gata. Un cuțit nu o permite, dacă nu cumva este tăiat gâtul victimei, dar asasinul vostru nu e în stare de

așa ceva. Vedem asta deseori în cazul sinuciderilor: mulți consideră că e mai ușor să folosească o armă de foc, decât să își taie venele, să se arunce de pe un bloc sau să ia medicamente care nu e clar dacă își vor face ori nu efectul.

Derek a întrebat:

— Dacă aceeași persoană a ucis familia Gordon, pe Meghan Padalin, pe Stephanie și pe Cody și a încercat să o omoare și pe Dakota Eden, atunci de ce a folosit altă modalitate în cazul lui Stephanie și al lui Cody?

— Întrucât criminalul s-a străduit să încurce pistele, a explicat doctorul Singh, care părea sigur pe el. A ținut să nu se poată face legătura cu crimele din 1994. Mai ales după ce a reușit să ducă pe toată lumea de nas vreme de douăzeci de ani. Repet: după părerea mea, aveți de-a face cu cineva căruia nu-i place să ucidă. A făcut-o de șase ori fiind prins într-un angrenaj, însă nu e un criminal cu sânge rece, nu e un ucigaș în serie. E doar un individ care încearcă să-și salveze pielea cu prețul vieții altora. Un asasin fără voie.

— Dacă omoară deși nu asta vrea, atunci de ce nu a fugit undeva, departe de Orphea?

— Este o variantă pe care o va lua în considerare de îndată ce va putea. A trăit douăzeci de ani fiind sigur că nimeni nu-i va descoperi secretul. A coborât garda. Probabil din această cauză și-a asumat riscuri considerabile pentru a-și proteja până acum identitatea. Nu poate fugi imediat, fiindcă asta l-ar trăda. Va încerca să câștige timp și va găsi o scuză pentru a părăsi regiunea definitiv, fără a trezi bănuieli. Un nou loc de muncă, un părinte bolnav… Trebuie să acționați rapid. Sunteți în fața unui om inteligent și meticulos. Unica pistă care vă poate duce la el este să descoperiți cine ar fi avut un motiv serios să o omoare pe Meghan Padalin în 1994.

•

Cine ar fi avut un motiv serios să o omoare pe Meghan Padalin? a scris Derek pe tabla magnetică din sala cu arhiva de la *Orphea Chronicle,* ajunsă unicul loc în care ne simțeam suficient de liniștiți pentru a ne continua urmărirea cazului. Anna a venit și ea. Cu noi în încăpere se afla și Kirk Harvey – deducțiile lui din 1994 ne făceau să credem că era un polițist cu un fler redutabil –, și Michael Bird care nu mai ținea socoteala orelor de când ne ajuta și care, din acest punct de vedere, ne era un sprijin prețios.

Am reluat împreună toate elementele anchetei:

— Deci nu Ted Tennenbaum a fost criminalul, a spus Anna, dar parcă aveați dovada că își procurase arma crimei în 1994.

— Arma provenea dintr-un stoc furat de la armată și vândut pe sub mână de către un militar corupt, într-un bar din Ridgesport, a explicat Derek. Teoretic, putem considera că, în același interval de timp, și Ted Tennenbaum, și criminalul și-au procurat câte o armă din același loc. Cu siguranță era o filieră cunoscută la vremea respectivă pentru cineva care voia să își cumpere un pistol.

— Ale naibii coincidențe, a constatat Anna. Mai întâi, camioneta lui Tennenbaum la locul crimelor, dar nu cu el la volan. Apoi arma crimei cumpărată din același loc de unde își făcuse și Tennenbaum rost de Beretta. Nu vi se pare cam dubios?

— Iertați-mi întrebarea, a intervenit Michael, dar de ce și-ar fi cumpărat Ted Tennenbaum ilegal o armă, dacă nu avea intenția de a se folosi de ea?

— Tennenbaum era șantajat de un șef de bandă din zonă, Jeremiah Fold, care dăduse foc restaurantului său. Poate că voia arma pentru a se apăra.

— Jeremiah Fold al cărui nume apare în piesa mea de teatru pe care ați găsit-o la primarul Gordon? a întrebat Harvey.

— Exact, i-am răspuns. Cu toții credem că accidentul de motocicletă pe care l-a avut i-a fost provocat.

— Să ne concentrăm asupra lui Meghan, a sugerat Derek, bătând cu palma fraza scrisă pe tablă: *Cine ar fi avut un motiv serios să o omoare pe Meghan Padalin?*

— Corect, am spus, ne putem imagina că Meghan i-ar fi lovit motocicleta lui Jeremiah Fold? Și că o persoană care avea legătură cu Jeremiah – poate Costico – a vrut să se răzbune?

— Am stabilit deja că nu a existat nicio legătură între Meghan Padalin și Jeremiah Fold, ne-a amintit Derek. Lăsând deoparte că nu se potrivește profilul lui Meghan cu ideea de a face praf un șef de bandă pe motocicletă.

— Apropo de asta, am întrebat, unde sunt rezultatele analizei fragmentelor de mașină găsite de Grace, agentul special de la ATF?

— Analiza e în curs, a răspuns Derek cu părere de rău. Sper să avem mâine noutăți.

Anna, care se uita pe niște documente din dosar, a spus, reluând procesul verbal al audierii:

— Cred că am găsit ceva. Când l-am interogat pe primarul Brown, săptămâna trecută, ne-a indicat că, în 1994, a primit un telefon anonim: „La începutul anului 1994, am descoperit că Gordon era corupt”. „Cum?” „Am primit un telefon anonim. Pe la sfârșitul lui februarie. O voce de femeie”.

— O voce de femeie, a repetat Derek. Să fi fost Meghan Padalin?

— De ce nu? am răspuns. E o pistă care ar merge.

— Adică primarul Brown să-i fi omorât pe Meghan și familia Gordon? a întrebat Michael.

— Nu, i-am explicat, în 1994, în momentul în care avea loc cvadruplul asasinat, Alan Brown strângea mâini în foaierul Teatrului Mare. Iese din discuție.

— Telefonul acela, însă, l-a făcut pe primarul Gordon să se hotărască să plece din Orphea, a continuat Anna. A început să își transfere banii în Montana, apoi s-a dus în Bozeman ca să-și găsească o casă.

— Dar primarul Gordon ar fi avut mobilul perfect pentru a o omorî pe Meghan Padalin, iar profilul lui ar corespunde cu ceea ce ne spunea mai devreme expertul: un bărbat fără veleități de ucigaș, dar care, simțindu-se încolțit sau pentru a-și proteja onoarea, ar fi ucis chiar fără să vrea. Ni-l putem imagina pe Gordon potrivindu-se descrierii.

— Uiți un lucru: Gordon se numără și el printre victime, i-am amintit lui Derek. Exact aici ceva scârțâie.

Kirk a intervenit și el:

— Îmi aduc aminte că, la vremea aceea, m-a frapat cât de bine cunoștea criminalul obiceiurile lui Meghan Padalin. Știa ora la care aceasta făcea jogging și că se oprea în micul parc din Penfield Crescent. O să-mi spuneți că o urmărise mult timp. E însă un amănunt pe care criminalul nu avea cum să-l afle numai pe baza unor astfel de observații directe: Meghan nu se implicase în activitățile legate de prima ediție a festivalului de teatru. Cineva care știa că întreg cartierul avea să se golească și că Meghan urma să fie singură în parc. Fără martori. Ocazie unică…

— Cineva, deci, din anturajul ei? a întrebat Michael.

La fel cum ne întrebaserăm, la început, cine ar fi putut ști că primarul Gordon nu va lua parte la deschiderea festivalului, trebuia să ne întrebăm acum cine ar fi putut ști că Meghan se va afla în parc, în acea zi.

Am revăzut lista suspecților, scrisă cu marker pe tabla magnetică:

Meta Ostrovski,
Ron Gulliver,

Steven Bergdorf,
Charlotte Brown,
Samuel Padalin.

— S-o luăm prin eliminare, a propus Derek. Plecând de la principiul că este vorba despre un bărbat, pentru moment o excludem pe Charlotte Brown. Mai mult, la vremea aceea nu locuia în Orphea, deci nu avea vreo legătură cu Meghan Padalin și încă și mai puțin ocazia de a o spiona, pentru a-i cunoaște obiceiurile.

— Dacă ne bazăm pe opinia expertului în profiluri de criminali, a adăugat Anna, asasinul nu ar fi avut niciun interes ca ancheta din 1994 să fie pusă sub semnul întrebării. Am putea deci să-l excludem și pe Ostrovski. De ce i-ar fi cerut lui Stephanie să facă lumină în privința crimei? Doar nu pentru a o omorî ulterior, nu? Plus că nici el nu locuise în Orphea și nu avea nicio legătură cu Meghan Padalin.

— Atunci, rămân Ron Gulliver, Steven Bergdorf și Samuel Padalin.

— Gulliver tocmai ce a demisionat din poliție, deși mai are două luni până la pensie, ne-a amintit Anna, după care le-a explicat lui Kirk și lui Michael că expertul sugerase că era posibil ca asasinul să fi fugit, sub masca unei plecări legitime. Nu cumva ne va anunța mâine că vrea să se retragă undeva, într-o țară cu care nu avem tratat de extrădare?

— Dar Steven Bergdorf? a întrebat Derek. În 1994, chiar după comiterea crimelor, s-a mutat la New York, după care a reapărut subit în Orphea, prezentându-se la castingul pentru un spectacol în care se presupunea că va fi dezvăluit numele asasinului.

— Despre Samuel Padalin ce știm? am întrebat. Pe vremea aceea, în rol de văduv înlăcrimat, nu mi-am închipuit nicio clipă că și-ar fi putut ucide nevasta. Înainte însă de a-l exclude de pe listă,

trebuie să aflăm mai multe despre el și despre motivele care l-au făcut să intre în spectacol. Fiindcă dacă era cineva care știa foarte bine obiceiurile lui Meghan și că nu avea să se ducă în seara aceea la deschiderea festivalului, atunci el era.

Michael Bird efectuase câteva cercetări despre Samuel Padalin și ni le-a împărtășit:

— Erau un cuplu simpatic, apreciat și care nu făcea valuri. I-am întrebat pe câțiva vecini de-ai lor de la vremea aceea și cu toții au fost de aceeași părere: niciodată nu au auzit țipete ori certuri din casa lor. Toți i-au descris drept niște oameni fermecători, evident fericiți. După toate aparențele, Samuel Padalin a fost extrem de afectat de moartea soției sale. Unul dintre foștii lor vecini a afirmat chiar că se temea să nu se sinucidă la un moment dat. Mai apoi a trecut peste nenorocirea aceea și s-a recăsătorit.

— Da, a spus Kirk, toate astea îmi confirmă impresia de la vremea respectivă.

— În orice caz, am continuat, nici Ron Gulliver, nici Steven Bergdorf, nici Samuel Padalin nu par să fi avut vreun motiv pentru a vrea să o omoare pe Meghan. Ne întoarcem deci la întrebarea inițială: de ce ar fi vrut cineva să o omoare? Dacă răspundem la întrebare, descoperim criminalul.

Aveam nevoie să aflăm mai multe despre Meghan. Am decis să ne ducem la Samuel Padalin, în speranța că acesta ne-ar fi putut clarifica unele lucruri legate de prima lui soție.

* * *

La New York, în apartamentul lor din Brooklyn, Steven Bergdorf se străduia să își convingă soția despre necesitatea călătoriei în Yellowstone.

— Cum adică, *nu mai vrei să pleci*? s-a enervat bărbatul.

— Steven, poliția ți-a ordonat să rămâi în statul New York. De ce să nu mergem la lacul Champlain, în casa părinților mei?

— Fiindcă, dacă tot am planificat vacanța noi doi și copiii acolo, vreau să mă și țin de plan.

— Trebuie să-ți reamintesc că acum trei săptămâni nici nu voiai să auzi de Yellowstone?

— Bun, chiar vreau să vă fac o bucurie, ție și copiilor, Tracy. Iartă-mă că-mi plec urechea la dorințele voastre.

— Steven, o să mergem vara viitoare. E mai bine să respecți instrucțiunile poliției și să nu părăsești statul.

— De ce ți-e frică, Tracy? Crezi că sunt un criminal, asta e, da?

— Sigur că nu.

— Atunci explică-mi de ce ar avea nevoie poliția să stea iarăși de vorbă cu mine. Află că ești chiar penibilă. Într-o zi vrei, în alta nu mai vrei. Atunci, haide, du-te la sora ta dacă așa vrei, iar eu vor rămâne aici fiindcă refuzi călătoria noastră împreună.

După o ezitare, Tracy a acceptat. Simțea că avea nevoie să petreacă un moment special cu soțul său, să refacă legătura dintre ei.

— Bine, iubitule, i-a zis cu blândețe, hai să mergem în călătoria asta.

— Excelent! a strigat Steven. Du-te să faci valizele. Trec pe la redacție să-mi las articolul și să rezolv două sau trei nimicuri. Apoi mă duc la sora ta să iau autorulota. Mâine la prima oră plecăm în Midwest.

Tracy s-a încruntat:

— Steven, de ce complici lucrurile? Ar trebui să punem în mașină tot ce avem nevoie și să mergem la sora mea de unde să plecăm împreună.

— Imposibil, cu copiii pe bancheta din spate nu va mai fi loc pentru valize.

— Valizele le punem în portbagaj. N-am cumpărat mașina asta tocmai pentru că are portbagajul încăpător?

— Portbagajul s-a blocat. Nu se mai deschide.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Tracy.

— N-am idee. Pur și simplu s-a blocat dintr-odată.

— Mă duc să arunc o privire.

— N-am timp, trebuie să plec la redacție.

— Cu mașina? De când mergi cu mașina la redacție?

— Vreau s-o ascult cum rulează, motorul scoate un zgomot ciudat.

— Un motiv în plus ca să mă lași să văd despre ce e vorba, a răspuns Tracy. O duc la service ca să verifice ce e cu zgomotul de care vorbești și să repare și portbagajul dacă nu se mai deschide.

— Nu la service! s-a răstit Steven. Oricum, luăm mașina cu noi și tractăm autorulota.

— Steven, nu fi ridicol, doar n-o să ne încurcăm și cu mașina noastră până în Yellowstone.

— Ba da! E mult mai practic. Lăsăm autorulota în camping și vizităm parcul sau regiunea cu mașina. Doar n-o să ne trambalăm peste tot cu mastodontul ăla.

— Steven, totuși…

— Fără *totuși.* Toată lumea face așa pe acolo.

— Bine, foarte bine, s-a potolit până la urmă Tracy.

— Alerg la redacție. Fă valizele și spune-i soră-tii că trecem pe la ei mâine-dimineață pe la șapte și jumătate. La nouă vom fi deja pe drum spre Midwest.

Steven a coborât după mașina parcată în stradă. Avea senzația că mirosul de la cadavrul lui Alice începea să iasă din portbagaj. Ori să fi fost sufletul ei? S-a dus la redacție, unde a fost primit ca un erou. Dar era cu mintea în altă parte. Nu-i auzea deloc pe cei care-i vorbeau. Avea impresia că totul se învârtea în jur. Îi era greață. Întoarcerea la sediul *Revistei* făcea ca tulburarea să-l cuprindă din nou. Omorâse. Și abia acum conștientiza asta.

După ce și-a dat îndelung cu apă pe față, la toaletă, Steven s-a închis în birou cu Skip Nalan, redactorul șef adjunct.

— Cum te simți, Steven? l-a întrebat acesta. Nu arăți prea bine. Transpiri și ești palid.

— Sunt obosit. Cred că am nevoie de odihnă. Îți trimit articolul despre festival pe e-mail. Îmi comunici apoi ce observații ai.

— Te mai întorci? l-a întrebat Skip.

— Nu, plec mâine pentru câteva zile cu soția și copiii. După toate evenimentele astea, am nevoie să-mi reintru în normal.

— Te-nțeleg. Azi vine și Alice?

Bergdorf a înghițit cu greutate.

— Exact despre asta voiam să-ți vorbesc, Skip.

Steven și-a luat un aer foarte grav, ceea ce l-a îngrijorat pe Skip.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el.

— Alice mi-a furat cardul. Ea a pus la cale toată povestea. Și a fugit după ce mi-a mărturisit.

— Hai, lasă-mă! Nu-mi vine să cred! E adevărat că se purta ciudat în ultima vreme. Voi depune imediat plângere, nu-ți mai bate capul cu asta.

Steven i-a mulțumit adjunctului, a semnat apoi câteva documente care-l așteptau și a trimis articolul prin e-mail. Profitând că se conectase la internet, a dat o căutare rapidă despre descompunerea corpurilor. Îi era frică să nu fie trădat de miros. Trebuia să mai reziste trei zile. După calculele lui, plecând a doua zi, miercuri, urma să ajungă în Yellowstone sâmbătă. Putea să scape de cadavru în așa fel încât nimeni să nu-l mai găsească vreodată. Știa exact ce avea de făcut.

A șters istoricul navigării pe net, a închis computerul și a plecat. Ajuns în stradă, a scos din buzunar telefonul lui Alice, pe care-l luase cu el. L-a deschis și a parcurs lista de contacte, trimițând mesaje părinților ei și câtorva prieteni. *Am nevoie să-mi fac curățenie în viață, plec pentru o perioadă ca să mă aerisesc. Vă sun în curând. Alice.* Nimeni nu o va mai căuta o bună bucată de vreme. După care a aruncat telefonul la un coș de gunoi.

Îi mai rămânea de aranjat un singur detaliu. Având cheile, s-a dus la apartamentul lui Alice și a recuperat bijuteriile și obiectele de valoare pe care i le dăruise. După care s-a dus la o casă de amanet unde a vândut totul. Așa va putea pune la loc o parte din datorie.

* * *

La Southampton, Anna, Derek și cu mine ne aflam în livingul casei lui Samuel Padalin și tocmai îi dezvăluisem acestuia că, în 1994, Meghan fusese ținta, nu familia Gordon.

— Meghan? repeta fără a-i veni să creadă. Ce tot spuneți?

Am încercat să-i analizăm reacția care părea sinceră.

Samuel era extrem de tulburat.

— Adevărul, domnule Padalin, i-a răspuns Derek. La vremea respectivă, ne-am înșelat în privința victimei principale. Ținta crimei a fost soția dumneavoastră, membrii familiei Gordon au fost victime colaterale.

— Și de ce Meghan?

— Asta și vrem să înțelegem, i-am spus.

— Nu are sens. Meghan era o femeie foarte cumsecade. Iubită de clienții librăriei și o vecină săritoare.

— Cu toate acestea, i-am răspuns, cineva o ura suficient pentru a o ucide.

Samuel, stupefiat, nu-și mai găsea cuvintele.

— Domnule Padalin, a continuat Derek, avem o întrebare foarte importantă: ați fost amenințat vreodată? Ați avut de-a face cu oameni periculoși? Oameni care v-ar fi putut ataca soția?

— În niciun caz! s-a arătat Samuel jignit. Chiar nu ne cunoașteți!

— Vă spune ceva numele Jeremiah Fold?

— Nu, nimic. Mi-ați mai pus și ieri întrebarea aceasta.

— În săptămânile de dinainte să moară, s-a arătat cumva Meghan îngrijorată? V-a vorbit

despre așa ceva?

— Nu, nu. Îi plăcea să citească, să scrie și să meargă pe jos.

— Domnule Padalin, a intervenit Anna, cine ar fi putut ști că dumneavoastră și Meghan nu veți lua parte la festivitățile legate de deschiderea festivalului? Criminalul știa că, în seara aceea, soția dumneavoastră urma să facă jogging, ca de obicei, în timp ce majoritatea locuitorilor se aflau pe strada principală.

Samuel Padalin s-a gândit o clipă.

— Toată lumea vorbea despre festival, a răspuns până la urmă. Vecinii, cei cu care ne întâlneam la cumpărături, clienții de la librărie. Conversațiile se învârteau în jurul unui singur subiect: cine avea bilete la premieră și cine avea să se amestece pur și simplu în mulțimea de pe strada principală. Știu că Meghan le explica tuturor celor care o întrebau că nu reușiserăm să prindem bilete și că nu avea de gând să se bage în îmbulzeala din centrul orașului. O zicea cu tonul celor care nu sărbătoresc Crăciunul sau Revelionul, profitând de sărbători ca să se culce devreme: „Voi citi pe terasă și va fi cea mai liniștită seară de multă vreme încoace”. Înțelegeți ironia.

Samuel părea cu totul descumpănit.

— Spuneți că lui Meghan îi plăcea să scrie, a zis Anna. Ce scria?

— Tot felul de lucruri. Mereu își dorise să scrie un roman, dar nu reușea să descopere intriga potrivită, cel puțin așa zicea. În schimb, ținea cu perseverență un jurnal.

— L-ați păstrat? a mai întrebat Anna.

— *Le-am* păstrat. Sunt cel puțin cincisprezece volume.

Samuel Padalin a ieșit puțin și s-a întors cu o cutie plină de praf. Părea că fusese adusă din pivniță. Înăuntru erau vreo douăzeci de caiete, toate de același tip.

Anna a deschis unul, la întâmplare: era umplut până la ultima pagină cu un scris fin și mărunt. Ar fi fost necesare ore întregi de lectură.

— Putem să le luăm cu noi? l-a întrebat pe Samuel.

— Dacă doriți. Mă îndoiesc însă că veți găsi ceva interesant.

— Le-ați citit?

— Pe unele. Parțial. După moartea soției mele, mi se părea că o voi regăsi dacă-i citesc gândurile așternute pe hârtie. Mi-am dat însă rapid seama că se plictisea. Vedeți, își descria zilele, viața: soția mea era plictisită de modul în care trăia, se plictisea cu mine. Vorbea despre viața ei de librăreasă, despre cine ce gen de cărți cumpăra. Mi-e rușine s-o spun, dar mi se părea că descopeream ceva patetic în ea. Așa că m-am oprit repede din citit, impresia era destul de neplăcută.

Ceea ce explica de ce caietele fuseseră exilate în pivniță.

În momentul în care am plecat, luând cu noi cutia, am observat valizele de la intrare.

— Plecați undeva? l-a întrebat Derek.

— Soția mea pleacă. Îi duce pe copii la părinții ei, în Connecticut. Au speriat-o ultimele evenimente din Orphea. O să plec și eu după ei mai târziu. Mă rog, când voi primi permisiunea de a părăsi statul.

Derek și cu mine trebuia să ne întoarcem la centrul regional al poliției statale, pentru a ne întâlni cu maiorul.

Acesta voia să ne vadă ca să-i dăm raportul asupra situației la zi. Anna ne-a propus să citească ea caietele lui Meghan Padalin.

— Nu vrei să împărțim munca? i-am sugerat.

— Nu, îmi place să fac asta, îmi va mai ține mintea ocupată. Chiar am nevoie.

— Îmi pare rău pentru postul de comandant al poliției din Orphea.

— Asta e, a răspuns Anna care făcea eforturi deosebite ca să evite o criză de nervi în fața noastră.

Împreună cu Derek, am luat-o spre centrul regional al poliției statale.

La întoarcerea în Orphea, Anna s-a oprit la comisariat. Toți polițiștii erau adunați în sala de recreere, unde Montagne improviza un mic discurs cu ocazia instalării în funcția de nou comandant.

Anna nu se simțea în stare să rămână, așa că s-a hotărât să se întoarcă acasă și să înceapă lectura caietelor lui Meghan. Ieșind pe ușa comisariatului, a dat nas în nas cu primarul Brown.

S-a uitat o clipă la el în tăcere, după care l-a întrebat:

— De ce mi-ai făcut asta, Alan?

— Uită-te la rahatul în care suntem, Anna, și amintește-ți ca în parte ești și tu răspunzătoare. Ai ținut atât de mult să te ocupi de anchetă, acum asumă-ți consecințele.

— Mă pedepsești fiindcă îmi fac meseria? Bine, am fost obligată să te interoghez și pe tine, și pe soția ta, dar asta cerea ancheta. Nu era normal să te favorizez, Alan, și tocmai asta face din mine un bun polițist. Cât despre piesa lui Harvey, dacă asta numești *rahat,* țin să-și amintesc că tu l-ai chemat aici. Alan, văd că nu-ți asumi greșelile. Nu faci mai mult decât Gulliver și Montagne. Te crezi un rege filosof, dar nu ești decât un despot meschin.

— Du-te acasă, Anna. N-ai decât să demisionezi din poliție dacă nu ești mulțumită.

Anna s-a întors acasă fierbând de mânie. Nici nu a trecut bine pragul, că s-a prăbușit în hol, plângând în hohote. A rămas mult timp întinsă pe jos, ghemuită lângă comodă, suspinând. Nu mai știa ce să facă. Nici la cine să apeleze. La Lauren? O să-i spună că o prevenise că viața ei nu era făcută pentru Orphea. La mama ei? O să-i servească o a enșpea lecție de morală.

După ce s-a liniștit până la urmă, privirea i s-a oprit la cutia plină cu caietele lui Meghan Padalin, pe care o luase cu ea. S-a decis să citească. Și-a pus un pahar cu vin, s-a așezat în fotoliu și a trecut la treabă.

A început direct cu mijlocul anului 1993 și a urmat parcursul ultimelor douăsprezece luni din viața lui Meghan, până în iulie 1994.

La început s-a plictisit foarte tare, din cauza modului anost în care Meghan Padalin își descria viața. Și a înțeles ce resimțise Samuel Padalin citind acele rânduri.

Iată însă că pe 1 ianuarie 1994, Meghan menționa petrecerea de Anul Nou, de la Hotelul *Trandafirul Nordului,* din Bridgehampton, unde cunoscuse „un bărbat care nu e din regiune" și care o cucerise.

După care, Anna a trecut la luna februarie a anului 1994. Și ce a descoperit a uluit-o.

MEGHAN PADALIN

EXTRASE DIN CAIETE

1 ianuarie 1994

La mulți ani mie! Ieri ne-am dus la petrecerea de Anul Nou de la Hotelul *Trandafirul Nordului,* din Bridgehampton. Am cunoscut pe cineva. Un bărbat care nu e din regiune. N-am mai simțit așa ceva înainte să-l cunosc pe el. De ieri simt fluturi în stomac.

25 februarie 1994

Azi am sunat la primărie. Apel anonim. Am vorbit cu viceprimarul, Alan Brown. Cred că e un tip de treabă, i-am spus că știam totul în legătură cu Gordon. Vom vedea ce se va întâmpla.

După care i-am povestit lui Felicity ce-am făcut. S-a enervat. A zis că o să se întoarcă totul

împotriva ei. Până la urmă, n-avea decât să nu-mi fi spus. Primarul Gordon e o javră și trebuie să afle toată lumea.

8 martie 1994

L-am revăzut. De acum ne întâlnim săptămânal. Mă face atât de fericită.

1 aprilie 1994

Azi m-am întâlnit cu primarul Gordon. A venit la librărie. Eram singuri în magazin. Am vărsat tot: că știu totul și că e un criminal. A ieșit glonț. De două luni rumeg chestia asta. Evident, a negat. Trebuia să afle ce se va întâmpla din cauza lui. Am vrut să anunț ziarele, dar Felicity nu m-a lăsat.

2 aprilie 1994

De ieri, mă simt mai bine. Felicity a țipat la mine, la telefon. Știu că am avut dreptate să o fac.

3 aprilie 1994

Ieri, când făceam jogging, m-am dus până în Penfield Crescent. M-am întâlnit cu primarul care se îndrepta spre casă. I-am zis: „Să-ți fie rușine pentru ce ai făcut!” Nu mi-a fost frică. Dimpotrivă, el părea tare încurcat. M-am simțit ca ochiul care-l urmărea pe Cain. Am să-l aștept zilnic, când iese de la primărie, și-am să-i amintesc cât de vinovat e.

7 aprilie 1994

Zi minunată cu el, în Springs. Mă fascinează. Sunt îndrăgostită. Samuel nu are nicio bănuială. Totul e bine.
2 mai 1994

Am fost la o cafea cu Kate. Numai ea știe despre el. Zice că n-ar trebui să-mi pun în pericol căsnicia dacă nu e decât o aventură trecătoare. Sau să mă hotărăsc și să-l părăsesc pe Samuel. Nu știu dacă am atâta curaj. Situația actuală îmi convine.

25 iunie 1994

Nu e mare lucru de povestit. Librăria merge bine. Un nou restaurant e pe punctul de a se deschide pe strada principală. *Cafeneaua Athéna.* Pare un loc simpatic. Proprietarul este Ted Tennenbaum. E un client al librăriei. Țin la el.

1 iulie 1994

Primarul Gordon, care nu a mai pus piciorul prin librărie de când a aflat că știu, a venit azi și a stat mult. Mi-a făcut un circ ciudat. Voia o carte a unui autor din regiune și a zăbovit mult la standul respectiv. Nu știu ce avea de gând. Mai erau clienți în librărie și nu puteam să-l văd prea bine. Până la urmă a cumpărat piesa lui Kirk Harvey, *Noaptea neagră.* După ce a plecat, m-am dus să arunc o privire în încăperea cu autorii din regiune: am observat că porcul ăsta îndoise groaznic cartea lui Bergdorf despre festival. Sunt sigură că a vrut să verifice dacă stocul pe care ni l-a lăsat se vinde și să verifice dacă i se varsă partea din încasări. Ce, i-e frică să nu fie furat? Păi, nu el e hoțul?

18 iulie 1994

Kirk Harvey a venit la librărie să-și recupereze piesa de teatru. I-am spus că s-a vândut. Mă gândeam că se va bucura, dar s-a înfuriat. Voia să știe cine a cumpărat-o și i-am spus că Gordon. Nici măcar nu a vrut cei 10 dolari care i se cuveneau.

20 iulie 1994

Kirk Harvey a venit din nou. A spus că Gordon a afirmat că nu el a cumpărat piesa. Eu știu foarte bine că el a fost. Și i-am repetat-o lui Kirk. Ba chiar mi-am notat. Vezi nota mea din 1 iulie 1994.

JESSE ROSENBERG

Miercuri, 30 iulie 2014

Patru zile după premieră

În dimineața aceea, când am sosit împreună cu Derek în încăperea cu arhiva de la *Orphea Chronicle,* Anna lipise pe un perete fotocopii din jurnalul lui Meghan Padalin.

— Meghan a fost autoarea apelului anonim primit de Alan Brown în 1994, prin care îl informa că primarul Gordon era corupt, ne-a explicat ea. Din câte am înțeles, a aflat de la o anume Felicity. Nu știu ce i-a spus aceasta din urmă, dar Meghan era teribil de înfuriată pe primarul Gordon. Cam la două luni după telefonul anonim, pe 1 aprilie 1994, când era singură în librărie, l-a înfruntat în sfârșit pe Gordon care venise să cumpere o carte. I-a spus că știa totul și l-a făcut criminal.

— Să se fi referit pe față la corupție? s-a întrebat Derek.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta, a răspuns Anna trecând la pagina următoare. Fiindcă, două zile mai târziu, când făcea jogging, s-a întâlnit din întâmplare cu Gordon, în fața casei acestuia, și l-a acoperit din nou cu insulte. Iar în jurnal a notat: *„M-am simțit ca ochiul care-l urmărea pe Cain”.*

— Ochiul care-l urmărea pe Cain, din cauză că acesta omorâse, le-am amintit. Să fi ucis primarul pe cineva?

— Și asta m-am întrebat, a răspuns Anna. În lunile care au urmat, până la moartea ei, Meghan se ducea zi de zi, pe seară, să alerge prin fața casei primarului Gordon. Îi pândea întoarcerea din parc

și, când îl zărea, țipa la el, amintindu-i de acele afaceri murdare.

— Prin urmare, primarul ar fi avut un motiv foarte serios să o ucidă pe Meghan, a spus Derek.

— Și uite-așa am găsit vinovatul, a aprobat Anna. Doar dacă n-ar fi murit și el împușcat tot atunci.

— Știm mai multe despre această Felicity? am întrebat.

— Felicity Daniels, a răspuns Anna cu un zâmbet satisfăcut. Mi-a fost suficient să-l sun pe Samuel Padalin pentru a ajunge la ea. Acum locuiește în Coram și ne așteaptă. Haideți.

•

Felicity Daniels avea 60 de ani și lucra într-un magazin de aparate electrocasnice din centrul comercial din Coram, unde am și întâlnit-o. Ne-a așteptat ca să-și ia pauza de prânz și am mers în cafeneaua de vizavi.

— Vă deranjează dacă îmi iau un sandviș? ne-a întrebat. Altfel nu voi mai avea timp pentru prânz.

— Vă rog, a răspuns Anna.

A dat comanda chelnerului. Mi s-a părut tristă și obosită.

— Spuneați că doriți să discutăm despre Meghan? a întrebat Felicity.

— Da, doamnă, a răspuns Anna. După cum știți, am redeschis ancheta privitoare la uciderea ei și a familiei Gordon. Ați fost prietenă cu Meghan, nu-i așa?

— Da. Ne-am întâlnit într-un club de tenis și ne-am simpatizat. Era mai tânără decât mine, cam zece ani diferență. Dar jucam tenis la același nivel. N-aș spune că eram foarte apropiate, dar, tot luând câte un păhărel împreună după meciuri, ne-am cunoscut mai bine.

— Cum ați descrie-o?

— Ca pe o romantică. Un pic visătoare, un pic naivă. Foarte sentimentală.

— Locuiți de mult în Coram?

— De mai bine de douăzeci de ani. M-am mutat aici cu copiii la puțin timp după decesul soțului meu. A murit pe 16 noiembrie 1993, chiar de ziua lui.

— Ați mai văzut-o pe Meghan între mutarea dumneavoastră și moartea ei?

— Da, venea regulat la Coram ca să mă vadă. Îmi aducea diferite feluri de mâncare și, din când în când, câte o carte bună. La drept vorbind, personal nu-i cerusem nimic, cred că așa ținea să demonstreze o anume superioritate. Dar totul cu bune intenții.

— Meghan era o femeie fericită?

— Da, avea tot ce își dorea. Plăcea mult bărbaților, toată lumea cădea pe spate când o vedea. Gurile rele ar putea spune că mulțumită ei mergea atât de bine librăria din Orphea pe vremea aceea.

— Deci își înșela des bărbatul?

— Nu asta am spus. De altfel, nu era genul care să se preteze la aventuri.

— De ce nu?

Felicity Daniels s-a strâmbat:

— Nu știu. Poate fiindcă nu avea destul curaj. Nu era genul făcut pentru o viață periculoasă.

— Totuși, a contrazis-o Anna, conform jurnalului ei intim, Meghan avea o legătură cu un bărbat în ultimele ei luni de viață.

— Serios? s-a mirat Felicity.

— Da, cu un bărbat pe care l-a cunoscut în noaptea de 31 decembrie 1993, la Hotelul *Trandafirul Nordului,* din Bridgehampton. Meghan menționează că s-au întâlnit cu regularitate, până la începutul lui iunie 1994. După care, nimic. Nu v-a vorbit niciodată despre asta?

— Niciodată, a confirmat Felicity Daniels. Cine era?

— Nu știu, a răspuns Anna. Speram să-mi puteți spune amănunte. V-a spus Meghan vreodată că se simțea amenințată?

— Amenințată? Nu, Doamne-Dumnezeule! Știți, cu siguranță există oameni care au cunoscut-o mai bine decât mine. De ce îmi puneți toate aceste întrebări?

— Întrucât, conform jurnalului intim al lui Meghan, în februarie 1994 i-ați mărturisit ceva privitor la primarul din Orphea, Joseph Gordon, informație care se pare că a tulburat-o.

— Doamne! a murmurat Felicity Daniels ducându-și mâna la gură.

— Despre ce era vorba? a întrebat Anna.

— Despre Luke, soțul meu, a îngăimat Felicity. N-ar fi trebuit să-i spun niciodată lui Meghan.

— Ce s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră?

— Luke era plin de datorii. Avea o firmă de climatizare care ajunsese în faliment. Fusese nevoie să-și dea afară toți angajații. Era încolțit din toate părțile. Luni de zile n-a spus nimic nimănui. Am descoperit adevărul în ajunul morții lui. După care a trebuit să vând casa pentru a plăti datoriile. Am plecat din Orphea cu copiii și am găsit de muncă aici, ca vânzătoare.

— Doamnă Daniels, din ce cauză a murit soțul dumneavoastră?

— S-a sinucis. La noi în dormitor, în seara aniversării lui.

* * *

3 februarie 1994

Era la începutul serii, în apartamentul mobilat pe care îl închiriase la Coram Felicity Daniels. Meghan trecuse pe la sfârșitul după-amiezii pentru a-i aduce un platou cu lasagna și o găsise într-o stare de totală disperare. Copiii se certaseră, refuzaseră să-și facă temele, livingul era vraiște, Felicity plângea, prăbușită pe canapea, fără să mai găsească puterea de a controla situația.

Meghan intervenise: potolise copiii, îi ajutase să-și facă lecțiile, pe urmă îi trimisese să facă duș, să ia cina și să se bage în pat. După care deschisese

sticla de vin pe care o adusese și-i turnase lui Felicity un pahar mare.

Cum Felicity nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie, o făcuse cu Meghan.

— Nu mai pot, Meg. Dacă ai ști ce spun oamenii despre Luke! Lașul care s-a spânzurat de ziua lui, în dormitor, în timp ce soția și copiii se pregăteau să-l sărbătorească la parter. Văd cum se uită la mine părinții celorlalți elevi. Nu mai suport amestecul ăsta de dezaprobare și bunăvoință.

— Îmi pare rău, a răspuns Meghan.

Felicity a ridicat din umeri. Și-a mai turnat un pahar și l-a golit dintr-o sorbitură. Cu ajutorul alcoolului, după o tăcere încărcată de tristețe, a sfârșit prin a spune:

— Luke a fost mereu mult prea cinstit. Și uite unde-a ajuns.

— Ce vrei să spui? a întrebat Meghan.

— Nimic.

— Ei, nici așa, Felicity. Ori mi-ai spus prea mult, ori prea puțin!

— Meghan, dacă-ți spun, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui.

— Evident, poți avea încredere.

— În ultimii ani, firma lui Luke mergea bine. Și viața noastră era bună. Până în ziua în care primarul Gordon l-a chemat la el în birou. Era chiar înainte de începerea lucrărilor de reabilitare a clădirilor municipale. Gordon i-a explicat lui Luke că-i va da lui toate sistemele de ventilație în schimbul unei sume de bani.

— Vrei să spui că i-a cerut șpagă?

— Da, a confirmat Felicity. Luke a refuzat. Zicea că se va observa în contabilitate și că ar fi riscat să piardă totul. Gordon l-a amenințat că-l va distruge. I-a spus că era o practică la ordinea zilei în întreg orașul. Dar Luke nu s-a lăsat. Și de atunci nu a mai avut parte de niciun contract. Nici mai târziu. Pentru a-l pedepsi fiindcă îi rezistase, primarul Gordon l-a terminat. Îi băga bețe-n roate,

îl vorbea de rău, se străduia să convingă oamenii să nu mai lucreze cu el. Peste puțin timp, Luke și-a pierdut clientela. Însă n-a vrut să-mi spună nimic, ca să nu mă supere. N-am aflat toate astea decât în ajunul morții lui. Contabilul societății a venit să mă anunțe despre falimentul iminent, despre faptul că angajații fuseseră trecuți în șomaj tehnic, iar eu, proasta de mine, nu eram la curent cu nimic. În seara aceea l-am întrebat pe Luke ce se întâmpla și mi-a povestit totul. L-am asigurat că ne vom bate cu primarul, dar mi-a răspuns că împotriva acestuia nu se putea face nimic. I-am spus să depună plângere. M-a privit ca un înfrânt: „Nu înțelegi, Felicity, tot orașul e implicat în acest caz de corupție. Toți prietenii noștri. Chiar și fratele tău. Cum crezi că a obținut contractele din ultimii doi ani? Vor pierde totul dacă-l denunță. Și vor intra în închisoare. Nu se poate face nimic, toată lumea e cu mâinile și picioarele legate". În seara următoare s-a spânzurat.

— Doamne, Felicity! a exclamat Meghan îngrozită. Deci totul e din cauza lui Gordon?

— Să nu spui nimănui, Meghan.

— Ar trebui să afle toată lumea că primarul Gordon e un criminal.

— Meghan, jură-mi că nu vei spune nimănui! Se vor închide întreprinderile, vor fi condamnați patronii, angajații vor intra în șomaj…

— Atunci, să-l lăsăm pe primar să-și facă de cap, nepedepsit?

— Gordon este foarte puternic. Mai mult decât pare.

— Pe mine nu mă sperie!

— Meghan, promite-mi că nu vorbești cu nimeni despre asta. Am și-așa destule necazuri.

* * *

— Dar a vorbit, i-a zis Anna lui Felicity Daniels.

— Da, i-a dat un telefon anonim viceprimarului Brown ca să-l informeze. Lucru care m-a înfuriat

îngrozitor.

— De ce?

— Oameni la care țineam riscau enorm în caz că poliția ar fi făcut o anchetă. Văzusem ce însemna să pierzi totul. Nu i-aș fi dorit așa ceva nici celui mai mare dușman al meu. Meghan mi-a promis că nu va mai vorbi despre asta. Dar, peste două luni, m-a sunat ca să-mi spună că se certase la librărie cu primarul. Am țipat la ea cum n-am mai făcut cu nimeni altcineva. A fost ultima dată când am vorbit cu Meghan. Apoi, totul s-a terminat între noi. Eram prea supărată pe ea. Adevăratele prietene nu-și trădează secretele.

— Cred că voia să vă apere, a obiectat Anna. Și să se facă într-un fel sau altul dreptate. Se ducea în fiecare zi să-i amintească primarului că din cauza lui se omorâse soțul dumneavoastră. Ținea să-i facă dreptate. Spuneți că Meghan nu era prea curajoasă? Eu cred, din contră, că era. Nu i-a fost frică să-l înfrunte pe primarul Gordon. A fost singura care a îndrăznit să o facă. A fost mai curajoasă decât întreg orașul la un loc. Și a plătit cu viața.

— Vreți că spuneți că Meghan a fost ținta? a întrebat Felicity uluită.

— Credem că da, a răspuns Derek.

— Dar cine ar fi putut face așa ceva? s-a întrebat Felicity. Primarul Gordon? Dar a murit și el odată cu ea. Nu are sens.

— Asta și încercăm să înțelegem, a oftat Derek.

— Doamnă Daniels, a întrebat Anna, vă spune ceva numele unei alte prietene a lui Meghan, care ne-ar putea vorbi despre ea? În jurnal am găsit menționată o anume Kate.

— Da, Kate Grand. Și ea era membră a clubului de tenis. Cred că era o prietenă bună a lui Meghan.

În momentul în care plecam de la centrul comercial din Coram, Derek a primit un telefon de la expertul brigăzii rutiere.

— Am analizat fragmentele de automobil pe care mi le-ai adus, i-a spus acesta.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

— Ai avut dreptate. Este o bucată din bara laterală dreapta. Cu vopsea albastră împrejur, așadar cea cu care era vopsită mașina. Am mai descoperit și urme de vopsea gri, deci, conform dosarului poliției pe care l-am studiat, aceeași culoare cu a motocicletei implicate în accidentul mortal din 16 iulie 1994.

— Așadar, motocicleta a fost lovită în plină viteză și a ieșit în decor, făcându-se praf? a întrebat Derek.

— Exact, a confirmat expertul. Lovită de o mașină de culoare albastră.

* * *

La New York, în fața blocului lor din Brooklyn, familia Bergdorf tocmai urcase în autorulotă.

— Ei, iată-ne plecați! a strigat Steven demarând.

Lângă el, soția lui, Tracy, își punea centura. Apoi s-a întors către copiii așezați pe bancheta din spate:

— Totul e-n ordine, dragilor?

— Da, mami, a răspuns fata.

— De ce tragem mașina după noi?

— Fiindcă așa e practic! a răspuns Steven.

— Practic? l-a contrazis Tracy. Practic când nu se deschide portbagajul?

— Ca să mergem să vizităm cel mai frumos parc național din lume, nu e nevoie de portbagaj. Cel puțin dacă nu vrei să bagi copiii înăuntru.

A rânjit.

— Tați vrea să ne încuie în portbagaj? s-a speriat fata.

— Nu va fi băgat nimeni în portbagaj, a liniștit-o Tracy.

Autorulota a luat-o spre Manhattan Bridge.

— Când ajungem în Yellowstone? a întrebat băiatul.

— Foarte repede, l-a asigurat Steven.

— Și-n felul ăsta vom avea timp să ne vizităm țara fără grabă! s-a enervat Tracy.

După care i s-a adresat băiatului:

— După ce-o să facem mult nani, iubitule. Trebuie să ai răbdare.

— Sunteți la bordul lui *American Express*! a anunțat Steven. Nimeni n-a ajuns vreodată atât de repede în Yellowstone plecând din New York!

— Yupiii, o să mergem foarte repede! a strigat băiatul.

— Ba nu, n-o să mergem deloc foarte repede! a țipat Tracy, care începea să-și piardă răbdarea.

Au traversat Insula Manhattan pentru a intra în Holland Tunnel și au ieșit în New Jersey, înainte de a o lua pe autostrada 78 spre vest.

•

La Spitalul Mount Sinai, Cynthia Eden a ieșit în trombă din camera Dakotei, strigând unei infirmiere:

— Chemați doctorul! A deschis ochii! Fata mea a deschis ochii!

* * *

În încăperea arhivei, umăr la umăr cu Michael și Kirk, studiam scenariile posibile ale accidentului lui Jeremiah.

— După părerea expertului, ne-a explicat Derek, și ținând cont de localizarea impactului, mașina a ajuns probabil în dreptul motocicletei și a lovit-o pentru a o scoate în decor.

— Deci Jeremiah Fold chiar a fost omorât, a spus Michael.

— Omorât, dacă vrei, a anunțat Anna. A fost lăsat să moară. Cel care l-a lovit era evident un amator.

— Un criminal împotriva propriei voințe! a exclamat Derek. Același profil pe care doctorul Singh l-a schițat pentru trăgătorul nostru de la teatru. Nu vrea să omoare, dar trebuie s-o facă.

— Mulți oameni și-ar fi dorit să-l ucidă pe Jeremiah Fold, am observat.

— Și dacă numele lui Jeremiah Fold, care se găsește în textul *Nopții negre,* era un ordin de a ucide? a sugerat Kirk.

Derek a îndreptat degetul către o fotografie din dosar, în care se vedea interiorul garajului familiei Gordon. Era acolo un automobil roșu cu portbagajul deschis și valizele înăuntru.

— Primarul Gordon avea o mașină roșie, a constatat.

— Ciudat, a zis Kirk Harvey, din câte-mi amintesc, conducea o decapotabilă albastră.

La aceste cuvinte, mi-am adus aminte de ceva și m-am repezit la dosarul anchetei din 1994.

— Am și văzut-o la vremea respectivă! am strigat. Îmi revine în fața ochilor o fotografie a primarului Gordon și a mașinii lui.

Am parcurs frenetic rapoartele, fotografiile, procesele verbale ale audierilor martorilor, extrasele de cont. Dintr-odată, am găsit-o. O imagine surprinsă la repezeală de agentul imobiliar din Montana, în care se putea vedea cum primarul Gordon descărca niște cutii din portbagajul decapotabilei albastre, în fața casei închiriate în Bozeman.

— Agentul imobiliar din Montana nu avea încredere în Gordon, și-a amintit Derek. Îl fotografiase lângă mașină pentru a avea numărul de înmatriculare și chipul lui Gordon.

— Deci primarul chiar conducea o mașină albastră, a constatat Michael.

Kirk s-a apropiat de fotografia cu garajul familiei Gordon și a cercetat automobilul.

— Uitați-vă la lunetă, a zis indicând cu degetul. Se vede numele dealerului. Poate că mai funcționează.

Chiar se impunea să verificăm. Garajul unui dealer se găsea pe drumul spre Montauk și era vechi de patruzeci de ani. Ne-am dus imediat acolo și am fost primiți de proprietar într-un birou murdar și ticsit.

— Ce dorește de la mine poliția? ne-a întrebat mieros.

— Căutăm informații despre o mașină cumpărată de la dumneavoastră prin 1994.

A rânjit:

— 1994? Nu vă pot ajuta. Vedeți ce dezordine domnește pe-aici.

— Aruncați mai întâi o privire la marcă, i-a sugerat Derek arătându-i fotografia.

Bărbatul s-a uitat.

— Am vândut o grămadă de modele. Știți cumva numele clientului?

— Joseph Gordon, primarul din Orphea.

Dealerul s-a îngălbenit.

— Afacerea aia n-am s-o uit, a spus pe un ton dintr-odată grav. La două săptămâni după ce a cumpărat mașina, a fost omorât săracu', el și toată familia lui.

— Deci a cumpărat-o pe la jumătatea lui iulie? am întrebat.

— Da, cam așa. Când am ajuns aici de dimineață, l-am găsit în fața ușii. Părea că nu dormise toată noaptea. Trăsnea a alcool. Mașina era făcută praf pe partea dreaptă. Mi-a spus că lovise un cerb și voia s-o schimbe. Voia imediat una nouă. Aveam trei Dodge în stoc și a luat una fără să mai stea la discuții. A plătit cash. Mi-a spus că urcase beat la volan, că afectase o clădire municipală și că asta îi putea compromite realegerea, în septembrie. Mi-a oferit cinci mii de dolari în plus ca să mă port frumos și să-i duc imediat mașina la casare. A plecat cu cea nouă și toată lumea a fost mulțumită.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Da și nu. Povești ca aceea aud tot timpul. Știți care este secretul succesului și longevității mele comerciale?

— Nu.

— Nu sunt gură spartă și asta știu toți cei din regiune.

•

Primarul Gordon avea toate motivele de a o omorî pe Meghan, însă îl ucisese pe Jeremiah Fold cu care nu avea nicio legătură. De ce?

Când, în seara aceea, eu și Derek am plecat din Orphea, aveam capul plin de întrebări. Ne-am întors în tăcere, adânciți în gânduri. Când am oprit în fața casei lui, nu a coborât din mașină.

— Ce e? l-am întrebat.

— Jesse, de când am reluat ancheta asta cu tine, parcă am început din nou să trăiesc. De mult timp n-am mai fost atât de fericit și de împlinit. Numai că fantomele trecutului ies iarăși la suprafață. De două săptămâni încoace, de câte ori închid noaptea ochii, mă revăd în mașină cu tine și cu Natasha.

— Puteam să fi fost eu la volan. Nu a fost vina ta.

— Jesse, a fost ori tu ori ea! A trebuit să aleg între tine și ea.

— Mi-ai salvat viața, Derek.

— Și-n același timp am distrus-o pe-a ei, Jesse. Uită-te și tu la tine, în ultimii douăzeci de ani: ești mereu singur, mereu în doliu.

— Derek, n-ai nicio vină.

— Ce-ai fi făcut în locul meu? Asta e întrebarea pe care mi-o pun fără încetare.

N-am răspuns. Am mai fumat o țigară, în tăcere. Pe urmă ne-am îmbrățișat frățește și Derek a intrat în casă.

N-aveam niciun chef să mă întorc la mine, ci s-o regăsesc pe ea. M-am dus la cimitir. Era închis la ora aceea. Am sărit gardul fără greutate și m-am plimbat pe aleile liniștite, printre morminte, pe iarba care-mi vătuia pașii. Totul era liniștit și frumos. Am trecut să-mi salut bunicii care dormeau în pace, apoi am ajuns la mormântul ei. M-am așezat și am rămas mult timp așa. Dintr-odată, am auzit pași în spatele meu. Era Darla.

— De unde știai că sunt aici? am întrebat-o.

A zâmbit:

— Nu ești singurul care sare gardul pentru a trece să o vadă.

Am zâmbit și eu. Apoi i-am spus:

— Îmi pare rău pentru proiectul meu de restaurant, Darla. A fost o inițiativă stupidă.

— Ba nu, Jesse, e minunată. Mie îmi pare rău pentru reacția pe care am avut-o.

S-a așezat lângă mine.

— N-ar fi trebuit să iau mașina noastră, în ziua aceea, mi-am amintit cu părere de rău. Totul s-a întâmplat numai din vina mea.

— Și a mea nu, Jesse? N-ar fi trebuit să o dau jos din mașină. Noi două n-ar fi trebui să ne certăm niciodată.

— Deci toți ne simțim vinovați, am murmurat.

Darla a aprobat din cap. Am continuat:

— Uneori, am impresia că este aici, cu mine. Când mă întorc acasă, seara, mă surprind sperând că o voi găsi acolo.

— Vai, Jesse… tuturor ne lipsește. Zi de zi. Dar trebuie să mergi înainte. Nu mai poți trăi în trecut.

— Nu știu dacă voi reuși cândva să repar ruptura asta din mine, Darla.

— Jesse, viața însăși o va repara.

Darla și-a lăsat capul pe umărul meu. Am rămas mult timp astfel, uitându-ne la piatra de mormânt din fața noastră.

NATASHA DARRINSKI
02/04/1968 – 13/10/1994

DEREK SCOTT

13 octombrie 1994.

Mașina noastră a pulverizat balustrada podului și s-a prăbușit în apă. Din momentul impactului, totul s-a desfășurat foarte repede. Mi-am desfăcut din reflex centura și am deschis fereastra, cum învățasem la școala de poliție. Pe bancheta din spate, Natasha țipa îngrozită. Jesse, care nu-și

pusese centura, leșinase când se izbise cu capul de torpedou.

În câteva secunde, mașina s-a umplut de apă. Am urlat la Natasha să-și desfacă și ea centura și să iasă pe geam. Mi-am dat seama că i se blocase. M-am aplecat spre ea și am încercat să o ajut. Nu aveam nimic cu care să o tai, era nevoie să o smulg din soclu. Am tras ca un nebun. Degeaba. Apa ne ajunsese până la umeri.

— Ai grijă de Jesse! mi-a strigat Natasha. Mă descurc eu.

Am ezitat o clipă, dar Natasha a strigat iarăși:

— Derek! Scoate-l pe Jesse!

Apa ne ajunsese la bărbie. Am ieșit pe geam, l-am apucat pe Jesse și am reușit să-l trag spre mine.

De acum eram amândoi în apă, iar mașina se ducea spre fundul râului. Mi-am ținut respirația cât am putut și m-am uitat înăuntru. Natasha, în apă cu totul, nu reușise să-și desfacă centura de siguranță. Era prizonieră în mașină. Nu mai aveam aer. Greutatea corpului lui Jesse mă trăgea la fund. Am schimbat o ultimă privire cu Natasha. Nu-i voi uita niciodată ochii, de cealaltă parte a geamului.

În lipsa oxigenului și cu energia pe care mi-o dădea disperarea, am reușit să urc la suprafață cu tot cu Jesse. Am înotat greu până la mal. Soseau patrule de poliție și am văzut polițiști coborând spre apă. Am reușit să-l las pe Jesse, care era inert, în grija lor. Am dat să mă întorc după Natasha, înotând până în mijlocul râului. Nici nu mai știam unde se scufundase mașina. Nu mai vedeam nimic, apa era plină de mâl. Eram disperat. Auzeam sirenele în depărtare. Am încercat să mă mai scufund o dată. Revedeam ochii Natashei, privirea aceea care mă va obseda toată viața.

Și această întrebare mă va urmări mereu: dacă aș mai fi încercat să trag de centură pentru a o smulge din soclu, în loc să am grijă de Jesse, după cum mă rugase Natasha, aș fi putut oare să o salvez?

3.

SCHIMBUL

JOI, 31 IULIE – VINERI, 1 AUGUST 2014

JESSE ROSENBERG

Joi, 31 iulie 2014

Cinci zile după premieră

Ne mai rămăseseră trei zile pentru a încheia ancheta. Deși orele erau numărate, în dimineața aceea Anna ne-a dat întâlnire la *Cafeneaua Athéna.*

— Chiar nu era momentul s-o lungim cu micul dejun! a bombănit Derek, în drum spre Orphea.

— Nu știu ce vrea, i-am zis.

— N-a spus nimic?

— Nimic.

— Și încă și la *Cafeneaua Athéna*? Zău că e ultimul loc în care am chef să pun piciorul, ținând cont de-mprejurări.

Am zâmbit.

— Ce e? a întrebat Derek.

— Ești cu fundu-n sus.

— Nu, nu sunt.

— Te cunosc de parcă eu te-aș fi făcut, Derek. Ești într-o dispoziție de tot rahatul.

— Hai mai repede, m-a grăbit el, vreau să aflu ce i-a mai dat Annei prin cap.

A dat drumul la girofar pentru a mă face să accelerez și mai tare. Am izbucnit în râs.

Când în sfârșit am ajuns la *Cafeneaua Athéna,* am găsit-o pe Anna așezată la masa din fund. Cestile de cafea ne așteptau.

— Ah, în sfârșit! ne-a spus ca și când și-ar fi pierdut răbdarea, supărată că întârziasem.

— Despre ce e vorba? am întrebat-o.

— Tot timpul m-am gândit.

— La ce?

— La Meghan. E clar că primarul voia să scape de ea. Știa prea multe. Poate că Gordon spera să poată rămâne în Orphea și să nu fie obligat să fugă în Montana. Am încercat să dau de această Kate Grand, prietena lui Meghan. E în vacanță. I-am lăsat un mesaj la hotel și aștept să mă sune. Nu contează: fără îndoială primarul ținea să o elimine pe Meghan și a și făcut-o.

— Atâta doar că l-a omorât pe Jeremiah, nu pe Meghan, i-a amintit Derek, care nu înțelegea unde își dorea Anna să ajungă.

— A făcut un schimb, a zis Anna. L-a omorât pe Jeremiah Fold pentru altcineva. Iar acest altcineva a omorât-o pe Meghan pentru el. Au ucis încrucișat. Cine avea interes să-l omoare pe Jeremiah Fold? Ted Tennenbaum, care nu mai suporta să fie șantajat.

— Am stabilit deja nevinovăția lui Ted Tennenbaum, s-a enervat Derek. Biroul procurorului a început procedura oficială de reabilitare.

Anna nu s-a lăsat convinsă:

— În jurnal, Meghan relatează că pe 1 iulie 1994, primarul Gordon, care nu mai pusese piciorul prin librărie, a venit totuși să cumpere piesa de teatru pe care o citise și pe care o detesta. Așadar, nu pentru el a ales textul, ci pentru comanditarul asasinării lui Jeremiah Fold care, utilizând un cod simplu, a trecut acolo numele victimei.

— De ce s-o fi făcut? Se puteau întâlni pentru asta.

— Poate pentru că nu se cunoșteau. Sau nu voiau să facă vizibilă legătura dintre ei. Nu doreau ca, ulterior, poliția să poată ajunge până la ei. Vă amintesc că Ted Tennenbaum și primarul se urau,

ceea ce ducea la un alibi perfect. Nimeni n-ar fi putut bănui că erau complici.

— Chiar dacă ai avea dreptate, Anna, a lăsat-o Derek mai moale, cum ar fi putut primarul să identifice textul care conținea codul?

— S-ar fi putut uita prin celelalte cărți expuse, a răspuns Arma care se gândise și ea la această întrebare. Sau i s-a îndoit un colț cărții respective.

— *Îndoit* așa cum a făcut primarul Gordon în ziua aceea cu volumul lui Steven Bergdorf? am întrebat, amintindu-mi că Meghan menționase acest lucru în jurnal.

— Exact.

— Atunci trebuie neapărat să găsim cartea aceea, am hotărât.

Anna mi-a dat dreptate:

— Tocmai de-asta v-am dat întâlnire aici.

În clipa aceea, ușa *Cafenelei Athéna* s-a deschis și a intrat Sylvia Tennenbaum, care s-a uitat furioasă la mine și la Derek.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat-o pe Anna. Nu mi-ai spus că vor veni și ei.

— Sylvia, i-a răspuns Anna cu blândețe, trebuie să stăm de vorbă.

— N-avem despre ce să vorbim, a răspuns sec Sylvia Tennenbaum. Avocatul meu e pe punctul de a demara procedura împotriva poliției statale.

— Sylvia, a continuat Anna, cred că fratele tău a fost amestecat în uciderea lui Meghan și a familiei Gordon. Și mai cred că dovada se află la tine.

Sylvia a încremenit.

— Anna, s-a arătat ea jignită, doar n-o să te bagi și tu acum în chestia asta.

— Sylvia, putem discuta calm? E ceva ce aș vrea să îți arăt.

Tulburată, Sylvia a acceptat să ia loc la masa noastră.

Anna i-a rezumat situația și i-a arătat extrasele din jurnalul lui Meghan Padalin. Apoi a continuat:

— Știu că te-ai mutat în casa fratelui tău, Sylvia. Dacă Ted a fost implicat, cartea trebuie să mai fie acolo și trebuie neapărat să intrăm în posesia ei.

— Am făcut multe transformări, a îngăimat Sylvia. Biblioteca însă am păstrat-o intactă.

— Putem arunca o privire? a întrebat Anna. Dacă vom găsi cartea, vom avea răspunsul care ne frământă pe toți.

Sylvia a ezitat cât a fumat o țigară pe trotuar și, până la urmă, a acceptat. Drept care ne-a dus la ea acasă. Eu și Derek ne întorceam pentru întâia oară în locuința lui Tennenbaum, pe care o percheziționaserăm cu douăzeci de ani înainte. Pe vremea aceea nu găsiserăm nimic. Și nici nu văzusem cartea despre festival. A cărei copertă tot îndoită rămăsese. Era pusă cu grijă pe un raft, printre marii autori americani. Și nu fusese mișcată din loc de atunci.

Anna a descoperit-o. Ne-am strâns în jurul ei; a parcurs încet paginile în care erau cuvintele subliniate cu marker. La fel ca în cazul textului piesei lui Kirk Harvey, găsit la primar, puse una după alta, primele litere ale fiecăruia dintre cuvintele subliniate alcătuiau un nume:

MEGHAN PADALIN

* * *

La Spitalul Mount Sinai din New York, Dakota, trează din ajun, dădea semne de recuperare spectaculoase. Medicul care venise să vadă în ce stare se găsea, a găsit-o devorând un hamburger adus de tatăl ei.

— Încetișor, i-a spus zâmbind, ai răbdare să mesteci.

— Mi-e o foame…! a răspuns Dakota cu gura plină.

— Sunt bucuros să te văd așa.

— Domnule doctor, vă mulțumesc, se pare că dumneavoastră vă datorez faptul că mai sunt în

viață.

Medicul a ridicat din umeri:

— Numai ție ți-l datorezi, Dakota. Ești o luptătoare. Ai vrut să trăiești.

Fata și-a coborât privirea. Medicul i-a verificat pansamentul de pe piept. I se făcuseră zece puncte de sutură.

— Nu-ți face griji, a adăugat doctorul. Putem efectua fără probleme o operație de chirurgie reparatorie pentru a șterge cicatricea.

— Asta nu, a murmurat Dakota. Astfel mi-am reparat eu greșeala.

•

La 2.000 de kilometri de acolo, autorulota familiei Bergdorf, lansată pe autostrada 94, termina de traversat statul Wisconsin. Erau aproape de Minneapolis când Steven s-a oprit într-o benzinărie ca să facă plinul.

Copiii s-au dat jos din mașină ca să-și mai dezmorțească picioarele. Tracy a coborât și s-a dus lângă soțul ei.

— Hai să vizităm Minneapolis, i-a propus.

— Ei nu, s-a enervat Steven, doar n-o să-ncepi acum să schimbi tot programul!

— Ce program? Voiam să profit de călătorie pentru a le arăta copiilor câteva orașe. Ieri ai refuzat să oprești la Chicago și-acum nu vrei să intrăm în Minneapolis. Atunci care e scopul călătoriei, Steven, dacă nu ne oprim nicăieri?

— Iubito, mergem în parcul Yellowstone! Dacă începem să ne oprim tot timpul, n-o să mai ajungem niciodată.

— Ai vreo grabă?

— Nu, dar am spus Yellowstone, nu Chicago, sau Minneapolis sau mai știu eu ce alt loc pierdut pe cine știe unde. Da, mă grăbesc să vedem acel colț unic de natură. Copiii vor fi dezamăgiți dac-o mai întindem mult.

Copiii tocmai soseau în fugă lângă părinții lor, urlând:

— Tați, mami, mașina pute! a strigat cel mare ținându-se de nas.

Steven s-a repezit înspăimântat spre mașină. O duhoare cumplită începea într-adevăr să vină din portbagaj.

— Un sconcs! a strigat. Asta-i bună, am călcat un sconcs. Măi, să-mi bag picioarele, ce mai pute!

— Steven, nu fi vulgar, l-a certat Tracy. Nu e nimic grav.

— Să-mi bag picioarele! a repetat băiatul amuzat.

— Vezi că poate ți-o iei! a țipat mama, nemaiputându-se stăpâni.

— Hai, toată lumea-n autorulotă, a zis Steven punând la loc pompa de benzină, deși nu terminase de făcut plinul. Copii, nu vă mai apropiați de automobil, clar? Animalul ar fi putut să aibă tot felul de boli. Duhoarea poate ține zile-ntregi. Și-o să pută groaznic. Teribil ce poate să pută, parc-ar fi de la mort! Împuțită jivină și sconcsul ăsta!

* * *

La Orphea, ne-am dus la librăria lui Cody pentru a reconstitui ce se întâmplase pe data de 1 iulie 1994, conform jurnalului lui Meghan. Le-am propus lui Michael și lui Kirk să ni se alăture pentru a ne ajuta să înțelegem mai clar.

Anna s-a așezat în spatele tejghelei, ca și cum ar fi fost Meghan. Kirk, Michael și cu mine jucam rolurile clienților. Derek s-a dus la secțiunea cu cărți ale autorilor din regiune, care era cumva retrasă față de restul magazinului. Anna luase cu ea articolul din *Orphea Chronicle,* de la sfârșitul lui iunie 1994, pe care îl descoperise în ajunul morții lui Cody. A studiat fotografia lui Cody așezat în fața rafturilor cu cărți și ne-a spus:

— La vremea respectivă, standul se afla într-o debara separată printr-un perete. Cody chiar îi zicea „camera autorilor locali”. Abia mai târziu a dărâmat peretele ca să mai câștige spațiu.

— Deci, pe atunci, de la tejghea nimeni nu avea cum să vadă ce se întâmpla acolo, a constatat Derek.

— Exact, a răspuns Anna. Nimeni n-ar fi avut cum să observe ce se punea la cale în acea încăpere pe 1 iulie 1994. Meghan însă spiona faptele și gesturile primarului. O pusese pe gânduri prezența lui aici, el, care nu mai călcase prin librărie de luni de zile, așa că l-a urmărit să vadă ce face.

— Așadar, a conchis Kirk Harvey, la adăpostul camerei din spate, Tennenbaum și primarul Gordon au notat fiecare numele celui de care voia să scape.

— Două ordine de execuție, a murmurat Michael.

— Iată de ce a fost omorât Cody, a spus Anna. Cu certitudine întâlnise criminalul în librărie și, până la urmă, l-ar fi identificat. Ucigașului i-a fost poate teamă că Meghan i-ar fi putut povesti lui Cody, la vremea aceea, scena la care fusese martoră.

Mi s-a părut o ipoteză foarte justificată. Derek, însă, tot mai avea dubii.

— Care ar fi continuarea teoriei tale, Anna? a întrebat-o.

— Schimbul a avut loc pe 1 iulie. Jeremiah a fost ucis pe 16 iulie. Timp de două săptămâni, Gordon i-a studiat obiceiurile. Și-a dat seama că Fold se întorcea seară de seară de la Ridge's Club pe același drum. Într-un final, a trecut la acțiune. Era însă un ageamiu în ale crimei. Neputând acționa cu sânge rece, l-a lovit și l-a lăsat pe marginea drumului, deși nu era mort. A adunat ce urme a putut și a fugit panicat, iar a doua zi și-a revândut mașina cu riscul de a fi fost denunțat de dealer. Totală improvizație. Primarul Gordon nu l-a omorât pe Jeremiah decât pentru a scăpa de Meghan înainte ca aceasta să-l denunțe și să-l bage la apă. Un criminal fără voie.

A urmat o clipă de tăcere.

— Fie, a acceptat Derek. Să plecăm de la principiul că toate astea țin și că primarul Gordon l-a omorât pe Jeremiah Fold. Ce s-a întâmplat cu Meghan?

— Ted Tennenbaum venea să spioneze în librărie, a continuat Anna. Meghan îi menționează vizitele în jurnal. Era un client obișnuit. S-ar putea să fi auzit, la un moment dat, că aceasta nu se ducea la deschiderea festivalului și a decis s-o ucidă în timp ce făcea jogging, când tot orașul avea să fie adunat pe strada principală. Deci, fără martori.

— E o problemă cu ipoteza ta, a precizat Derek: nu Ted Tennenbaum a omorât-o pe Meghan Padalin. Să nu uităm că a murit înecat în râu, în timp ce-l urmăream, iar arma nu a fost niciodată găsită, în schimb a fost din nou folosită sâmbăta trecută în sala Teatrului Mare.

— Atunci mai este vorba de un bărbat, a sugerat Anna. Tennenbaum și-a luat asupra lui sarcina de a trimite mesajul, pentru ca Jeremiah Fold să fie ucis, dar acest lucru era în interesul încă unei persoane. Care acum se străduiește să șteargă urmele.

— Individul cu sprayul lacrimogen și cu tatuajul în formă de vultur, am sugerat.

— Care să fi fost mobilul? a întrebat Kirk.

— Costico a dat de el mulțumită portofelului lăsat în camera de motel. Și l-a făcut să trăiască momente foarte urâte. Închipuiți-vă: Costico trebuie că era extrem de furios după ce fusese umilit în parcare, în fața tuturor prostituatelor. Ținea să se răzbune, amenințând familia individului și transformându-l în *lacheu.* Numai că bărbatul cu tatuaj nu era genul care să cedeze: știa că, pentru a-și regăsi libertatea, trebuia să-l elimine nu pe Costico, ci pe Jeremiah Fold.

Trebuia să punem mâna pe Costico cu orice preț. Numai că-i pierdusem urma. Anunțurile de

căutare nu dăduseră niciun rezultat. Colegii din poliția statală îi interogaseră pe cei din anturajul lui, dar nimeni nu își explica de ce dispăruse, lăsând în urmă banii, telefonul și toate afacerile.

— Cred că și Costico e mort, a spus Kirk. La fel ca Stephanie, Cody și toți cei care ne-ar fi putut conduce la criminal.

— Atunci, dispariția lui Costico e dovada că acesta avea o legătură cu criminalul. Prin urmare, trebuie să-l căutăm pe bărbatul cu tatuaj în formă de vultur.

— Cam vag pentru a ne găsi omul, a constatat Michael. Altceva, ce mai știm?

— Că era un client al librăriei, a precizat Derek.

— Care locuia în Orphea, am adăugat. Cel puțin la vremea aceea.

— Și care-l cunoștea pe Ted Tennenbaum, a intervenit Anna.

— Dacă-l cunoștea pe Ted Tennenbaum așa cum Tennenbaum îl cunoștea pe primar, a zis Kirk, atunci avem de cercetat la greu. Pe vremea aceea, toată lumea se cunoștea cu toată lumea, în Orphea.

— Și sâmbătă seara se afla în Teatrul Mare, le-am amintit. Iată un detaliu care ne permite să mai restrângem aria. Ne-am gândit la un actor, dar poate că a fost cineva cu drept de liber acces oriunde.

— Să refacem lista de la zero, a sugerat Anna luând o foaie de hârtie.

Și a notat numele membrilor trupei.

Charlotte Brown
Dakota Eden
Alice Filmore
Steven Bergdorf
Jerry Eden
Ron Gulliver
Meta Ostrovski
Samuel Padalin

— Trebuie să ne adaugi și pe Kirk și pe mine, i-a spus Michael. Și noi eram atunci acolo. Chiar dacă, în ceea ce mă privește, nu am niciun tatuaj, și în niciun caz unul în formă de vultur.

Și-a ridicat tricoul, dezgolindu-și spatele.

— Nici eu nu am tatuaj! a strigat Harvey care pur și simplu și-a scos cămașa.

— Pe Charlotte deja am eliminat-o de pe lista suspecților, întrucât căutăm un bărbat, a continuat Derek. La fel și pe Alice și pe Jerry Eden.

Prin urmare, lista s-a redus la patru nume:

Steven Bergdorf
Ron Gulliver
Meta Ostrovski
Samuel Padalin

— L-am putea exclude și pe Ostrovski, a sugerat Anna. Nu avea nicio legătură cu Orphea, venise special pentru festival.

Am fost de acord.

— Mai ales fiindcă știm, doar i-am văzut în slip, că nici el, nici Gulliver nu au tatuat un vultur pe spate.

— Atunci nu mai sunt decât doi, a zis Derek. Samuel Padalin și Steven Bergdorf.

Lațul era pe cale de a se strânge. Implacabil. În după-amiaza aceea, Anna a fost contactată de Kate Grand, prietena lui Meghan, care i-a telefonat dintr-un hotel din Carolina de Nord.

— Citind jurnalul lui Meghan, i-a explicat Anna, am descoperit că avusese o legătură cu un bărbat la începutul anului 1994. Scrie că v-a spus. Vă mai amintiți ceva?

— Meghan chiar a avut o legătură pasională. Nu l-am întâlnit niciodată pe acel bărbat, dar îmi aduc aminte că lucrurile s-au terminat prost.

— Adică?

— Samuel, bărbatul ei, a descoperit totul și i-a tras o bătaie zdravănă. În ziua aceea a apărut la

mine numai în cămașă de noapte, cu gura plină de sânge. Am ținut-o restul nopții la mine.

— Samuel Padalin era violent cu Meghan?

— În orice caz, atunci da. Meghan mi-a spus că îi fusese frică pentru viața ei. Am sfătuit-o să depună plângere, dar n-a făcut nimic. Și-a părăsit amantul și s-a întors la soț.

— S-o fi obligat Samuel să rupă legătura și să se întoarcă la el?

— Posibil. După acel episod, s-a îndepărtat de mine. Zicea că Samuel n-o mai lăsa să vină să mă vadă.

— Și l-a ascultat?

— Da.

— Doamnă Grand, iertați-mi întrebarea cam prea directă, dar credeți că Samuel Padalin și-ar fi putut ucide soția?

Kate Grand a rămas o clipă tăcută, apoi a spus:

— Întotdeauna am fost surprinsă să constat că poliția nu s-a uitat la asigurarea ei de viață.

— Care asigurare? a întrebat Anna.

— Cu o lună înainte de moartea ei, Samuel a făcut o asigurare de viață consistentă pentru ea și pentru el. Suma se ridica la un milion de dolari. Știu fiindcă soțul meu s-a ocupat de acte. E agent de asigurări.

— Samuel Padalin a ridicat banii?

— Evident. Cu ce credeți că și-a cumpărat casa din Southampton?

DEREK SCOTT

Primele zile ale lui 1994, la centrul regional al poliției statale.

La el în birou, maiorul McKenna citea documentul pe care i-l adusesem.

— O cerere de transfer, Derek? Unde vrei să te duci?

— N-aveți decât să mă numiți la brigada administrativă, i-am sugerat.

— Muncă de birou? s-a sufocat maiorul.

— Nu mai vreau să pun piciorul pe teren.

— Derek, ești unul dintre cei mai buni polițiști pe care i-am cunoscut! Nu-ți compromite cariera cu o astfel de decizie necugetată.

— Cariera? m-am enervat. Care carieră, domnule maior?

— Uite, Derek, mi-a spus maiorul cu blândețe, înțeleg că ești răvășit. De ce nu mergi la un psiholog? Sau de ce nu îți iei câteva săptămâni de concediu?

— Nu mai pot avea niciun concediu, domnule maior, îmi petrec timpul revăzând iar și iar aceleași imagini.

— Derek, mi-a spus maiorul, nu te pot trimite la brigada administrativă, ar fi o prostie.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, apoi am răspuns:

— Aveți dreptate. Uitați de cererea mea de transfer.

— Așa da, Derek!

— Voi demisiona.

— Ei, nu, asta nu! Bine, mergi la brigada administrativă. Dar numai pentru o vreme. După aceea, te întorci la brigada de anchetare a crimelor.

Maiorul își închipuia că, după câteva săptămâni de plictiseală, voi reveni asupra deciziei și voi solicita să mă întorc pe vechiul post.

În momentul în care ieșeam din birou, m-a întrebat:

— De Jesse mai știi ceva?

— Nu vrea să vadă pe nimeni, domnule maior.

•

Acasă, Jesse tria lucrurile Natashei.

Nu-și imaginase că ar fi putut trăi într-o zi fără ea și, în fața acestui vid imens, era incapabil să ducă până la capăt ce avea de făcut, împărțit între ce era de aruncat și ce era de păstrat. O parte din el ar fi vrut să arunce tot și să uite: în acele momente, începea să umple înfierbântat cutiile cu tot soiul de

obiecte care avuseseră vreo legătură cu ea, cu intenția de a le duce la pubelă. Ajungea însă o clipă de odihnă și un lucru care-i atrăgea atenția, pentru ca totul să se clatine și să treacă la faza de păstrare: o ramă pentru fotografii, un stilou fără cerneală, cine mai știe ce bucățică de hârtie. Le lua în mână și le privea îndelung. Își zicea că nu va arunca acel lucru, că oricum voia să păstreze câteva amintiri care să-i vorbească despre anii fericiți, așa că-l așeza pe o masă în vederea depozitării. După care scotea din cutie tot ce pusese acolo. *Doar n-o să arunci și asta*? își zicea. *Și nici asta, totuși? A, nu, nu te vei despărți de ceașca asta cumpărată de la MoMA, din care își bea ceaiul!* Și Jesse sfârșea prin a scoate totul din cutii. Iar livingul, eliberat un pic mai devreme de toate acele obiecte, lua aspectul unui muzeu consacrat Natashei. Așezați pe canapea, bunicii îl priveau cu ochii în lacrimi, murmurând: „Ce căcat".

* * *

Pe la jumătatea lui decembrie, Darla a desființat tot ce însemnase *Mica Rusie.* Firma luminoasă fusese demontată și distrusă, mobilierul vândut ca să poată plăti ultimele luni de chirie și să rezilieze imediat contractul.

Cei angajați cu acest scop luau ultimele scaune pentru a le duce la un restaurant care deja le cumpărase, iar Darla stătea pe trotuar, în frig, privindu-i. Unul dintre ei a venit să-i aducă o cutie.

— Am găsit-o într-un colț din bucătărie și ne-am zis că poate vreți s-o păstrați.

Darla s-a uitat înăuntru. Erau însemnări ale Natashei, idei de meniu, rețete și alte amintiri ale lor împreună. Mai era și o fotografie cu Jesse, Natasha, Derek și ea. A luat-o și a privit-o îndelung.

— Fotografia o păstrez, a spus. Mulțumesc. Restul îl puteți arunca.

— Sigur?

— Da.

Bărbatul a făcut semn că a înțeles și a luat-o spre camion. Darla, distrusă, a izbucnit în plâns.

Trebuia ca totul să fie uitat.

JESSE ROSENBERG

Vineri, 1 august 2014

Șase zile după premieră

Meghan voise să-l părăsească pe Samuel Padalin? Acesta nu suportase gândul și o omorâse, băgând cu aceeași ocazie în buzunar și suma de la asigurarea de viață.

Când am ajuns la el acasă, în acea dimineață, Samuel plecase. Ne-am hotărât să ne ducem după el acolo unde lucra. Anunțat de fata de la recepție că am sosit, ne-a condus fără o vorbă până la el în birou, a închis ușa, după care a explodat:

— Ați înnebunit de apăreți aici pe neanunțate? Vreți să-mi pierd locul de muncă?

Părea extrem de furios. Anna l-a întrebat:

— Domnule Padalin, sunteți o fire colerică?

— De ce-mi puneți o asemenea întrebare?

— Fiindcă vă băteați soția.

Samuel Padalin a încremenit.

— Ce tot spuneți?!

— Nu faceți pe miratul, s-a răstit Anna, știm tot!

— Aș vrea să știu și eu cine v-a spus așa ceva.

— Nu contează.

— Uitați, cam cu o lună înainte să moară, Meghan și cu mine ne-am certat rău, așa e. I-am tras câteva palme. N-ar fi trebuit s-o fac. O luasem razna. N-am nicio scuză. Dar asta s-a întâmplat o singură dată. N-o băteam pe Meghan!

— De ce v-ați certat?

— Am descoperit că mă înșela. Am vrut să ne despărțim.

* * *

Luni, 6 iunie 1994

În dimineața aceea, pe când Samuel Padalin își termina cafeaua și se pregătea să plece la muncă, și-a zărit soția apropiindu-se de el, îmbrăcată în halat.

— Azi nu lucrezi? a întrebat-o.

— Am febră, nu mă simt bine. L-am sunat pe Cody și i-am spus că azi nu mă duc la librărie.

— Ai dreptate, i-a răspuns Samuel, terminându-și cafeaua dintr-o înghițitură. Du-te-n pat.

Și-a lăsat ceașca în chiuvetă, și-a sărutat soția pe frunte și a plecat la serviciu.

Cu siguranță n-ar fi aflat niciodată nimic dacă n-ar fi fost nevoit să se întoarcă peste o oră ca să ia un dosar pe care-l dusese acasă pentru a-l studia în weekend și pe care-l uitase pe masa din living.

Când a intrat pe strada lor, a văzut-o pe Meghan ieșind din casă. Purta o minunată rochie de vară și sandale elegante. Părea bine dispusă, înfloritoare, nimic din cum arăta cu un ceas mai devreme. S-a oprit și s-a uitat cum urca în mașină. Ea, în schimb, nu-l văzuse. S-a decis s-o urmărească.

Meghan a mers până în Bridgehampton, fără să-și dea seama că soțul său se află cu câteva mașini în urma ei. După ce a parcurs strada principală a orașului, a luat-o spre Sag Harbor, apoi, după două sute de metri, a intrat pe somptuoasa proprietate a Hotelului *Trandafirul Nordului.* Un hotel mic, dar foarte bine cotat și foarte discret, preferat de celebrități ale New York-ului. Ajunsă în fața coloanelor de la intrarea în clădire, i-a lăsat unui angajat cheile de la mașină și a intrat. Samuel a făcut la fel, rămânând puțin în urmă pentru a nu fi observat. Odată ajuns în hotel, n-a dat de ea nici în bar, nici în restaurant. Urcase direct la unul dintre etaje. Să se întâlnească într-o cameră cu cineva anume.

În ziua aceea, Samuel Padalin nu s-a mai întors la serviciu. Și-a pândit nevasta ore întregi din parcarea hotelului. Cum aceasta nu-și mai făcea apariția, s-a întors acasă și s-a repezit la jurnalul ei.

A descoperit astfel, îngrozit, că Meghan se întâlnea de luni de zile cu individul acela la *Trandafiriii Nordului.* Cine să fi fost? Scria că-l cunoscuse la petrecerea de Anul Nou. Unde merseseră împreună. Deci și el îl văzuse. Poate chiar se cunoscuseră. Îi venea să verse. S-a repezit la mașină și a mers apoi mult timp fără țintă, neștiind ce avea de făcut.

Când, într-un târziu, s-a întors acasă, Meghan venise. A găsit-o în pat, în cămașă de noapte, făcând pe bolnava.

— Iubițico, i-a zis cu o voce pe care se străduia să și-o păstreze calmă, tot nu-ți e mai bine?

— Nu, i-a răspuns ea cu un fir de glas, nu m-am dat jos din pat toată ziua.

Samuel n-a mai rezistat mult. A explodat, i-a spus că știa totul, știa că se dusese la *Trandafirul Nordului* și că se întâlnise cu un bărbat într-o cameră a hotelului. Meghan nu a negat.

— Cară-te de-aici! a urlat Samuel. Îmi vine să vomit când te văd!

Meghan a izbucnit în plâns.

— Iartă-mă, Samuel! l-a rugat, livid㠄.

— Dă-i drumul! Pleacă din casa mea. Ia-ți lucrurile și șterge-o, nu mai vreau să te văd!

— Samuel, nu-mi face asta, te rog! Nu vreau să te pierd. Ești singura ființă pe care-o iubesc.

— Trebuia să te gândești la asta înainte să te culci cu primul care ți-a ieșit în cale!

— E cea mai mare greșeală a vieții mele, Samuel! Nu simt nimic pentru el!

— Mă faci să vărs. Ți-am citit jurnalul și-am văzut ce-ai scris despre el. Am văzut și de câte ori v-ați întâlnit la *Trandafirul Nordului*!

Atunci Meghan a țipat:

— Fiindcă nu te mai ocupi deloc de mine, Samuel! Parcă n-aș mai avea nicio importanță! Nu mă mai simt și eu privită de cineva. Când bărbatul acela a început să mă curteze, mi s-a părut că e

plăcut. Da, m-am întâlnit cu el cu regularitate! Da, și-am flirtat! Dar nu m-am culcat cu el!

— Aha, deci e vina mea?!

— Nu, spun că pur și simplu uneori mă simt singură, deși sunt cu tine alături.

— Am citit cum ai descris petrecerea de Anul Nou. Deci, sub ochii mei ai făcut-o! Adică-l și știu pe ăla? Cine e?

— Nu contează, a suspinat Meghan, care nu mai știa dacă să spună tot sau să tacă.

— *Nu contează?* Visez?!

— Samuel, nu mă părăsi! Te implor!

Au început să vorbească tot mai apăsat. Meghan i-a reproșat bărbatului ei lipsa de romantism și de atenție, iar până la urmă, acesta i-a spus, exasperat:

— Adică nu te fac să visezi? Crezi că tu mă faci pe mine să visez? Ești lipsită de viață, n-ai nimic de povestit în afara amărâtelor alea de chestii de la librărie și a filmelor pe care ți le inventezi în căpățâna aia a ta.

La aceste cuvinte, rănită până-n adâncul inimii, Meghan l-a scuipat în ochi, iar bărbatul, cu un gest reflex, i-a tras o palmă zdravănă. Surprinsă, Meghan și-a mușcat rău limba. A simțit cum i se umple gura de sânge. Era complet năucită. A luat cheile mașinii și-a fugit așa, în cămașă de noapte.

* * *

— Meghan s-a întors acasă a doua zi, ne-a explicat Samuel Padalin, la el în birou. M-a implorat să nu o părăsesc, mi-a jurat că individul nu reprezenta decât o greșeală teribilă și că asta o ajutase să-și dea seama cât de mult mă iubea. Am hotărât să-i dau căsniciei noastre o a doua șansă. Și știți ceva? Chestia asta ne-a făcut al dracului de bine. Am început să fiu mult mai atent cu ea, iar ea s-a simțit fericită. Pur și simplu, cuplul nostru s-a transformat. Trăiam într-o asemenea armonie cum nu ni se mai întâmplase vreodată. Am avut două luni minunate și, dintr-odată, ne făceam tot felul de planuri.

— Și amantul? a întrebat Anna. Ce s-a întâmplat cu el?

— N-am idee. Meghan mi-a jurat c-a întrerupt orice fel de legătură cu el.

— Și el cum a resimțit ruptura?

— Nu știu.

— Deci nu ați aflat niciodată cine era?

— Nu, niciodată. Și nici de văzut nu l-am văzut vreodată.

A urmat o clipă de tăcere.

— Așadar, din acest motiv nu i-ați mai recitit jurnalul, a constatat Anna. Și l-ați păstrat în pivniță. Fiindcă vă amintea de acel episod dureros.

Samuel Padalin a aprobat-o fără un cuvânt. Nodul din gât nu mai lăsa să iasă vreo vorbă.

— O ultimă întrebare, domnule Padalin, a intervenit Derek. Aveți cumva vreun tatuaj pe corp?

— Nu, a răspuns acesta șoptit.

— Putem să vă rugăm să vă ridicați cămașa? Doar pentru o verificare de rutină.

Samuel Padalin s-a conformat în tăcere. Nici vorbă de tatuaj în formă de vultur.

•

Și dacă amantul respins, nesuportând să o piardă pe Meghan, a ucis-o?

Nicio pistă nu trebuia neglijată. După vizita la Samuel Padalin, ne-am dus la Bridgehampton, la Hotelul *Trandafirul Nordului.* Evident, când i-am explicat recepționerului că doream să identificăm un bărbat care închiriase acolo o cameră pe 6 iunie 1994, ne-a râs în nas.

— Dați-ne fisele tuturor rezervărilor dintre 5 și 7 iunie și vom cerceta noi numele, i-am spus.

— Domnule, nu înțelegeți, mi-a răspuns. Vă referiți la anul 1994. Pe vremea aceea fișele se scriau încă de mână. Nu există nicio bază informatică pe care să o pot utiliza pentru a vă ajuta.

În timp ce negociam cu angajatul, Derek se învârtea prin recepție. S-a uitat pe peretele de onoare, pe care erau agățate fotografii ale clienților celebri, actori, scriitori, regizori. Deodată, a luat una dintre rame.

— Domnule, ce faceți? a întrebat recepționerul, nu aveți voie să…

— Jesse! Anna! ne-a strigat Derek. Veniți să vedeți!

Ne-am dus în grabă lângă el și am descoperit o fotografie în care Meta Ostrovski, cu douăzeci de ani mai tânăr, în costum de mătase, tot numai zâmbet, poza alături de Meghan Padalin.

— Când a fost făcută fotografia? l-am întrebat pe recepționer.

— În noaptea de Revelion a anului 1994, mi-a răspuns. Bărbatul este criticul Ostrovski, iar…

— Ostrovski era amantul lui Meghan Padalin! a strigat Anna.

•

Ne-am dus imediat la Hotelul Palatul de la Lac. Intrând în recepție, am dat de director.

— Ați și venit? s-a mirat văzându-ne. Abia v-am sunat.

— Pe cine ați sunat? a întrebat Derek.

— Păi, la poliție, a răspuns directorul. În legătură cu Meta Ostrovski: tocmai a plecat din hotel, după toate aparențele având ceva urgent de rezolvat la New York. Cameristele m-au anunțat.

— În legătură cu ce, fir-ar să fie? și-a pierdut Derek răbdarea.

— Veniți să vedeți.

Directorul ne-a condus până la apartamentul 310, pe care îl ocupase Ostrovski, și a descuiat cu cheia lui universală. Am pătruns în cameră și am descoperit, lipite pe pereți, o mulțime de articole despre cvadruplul asasinat, dispariția lui Stephanie, ancheta noastră și, peste tot, fotografii ale lui Meghan Padalin.

4.

DISPARIȚIA LUI STEPHANIE MAILER

SÂMBĂTĂ, 2 AUGUST – LUNI, 4 AUGUST 2014

JESSE ROSENBERG

Sâmbătă, 2 august 2014

Șapte zile după premieră

Ostrovski să fi fost cel de-al treilea?

Nu mai dădeam de el încă din ajun. Știam doar că se întorsese la New York: camerele de supraveghere ale NYPD îl filmaseră la volanul mașinii, trecând pe Manhattan Bridge. Dar nu se dusese acasă. Apartamentul era gol. Telefonul era decuplat, făcând imposibilă orice localizare, iar din familie îi mai rămăsese numai o soră bătrână, și ea de negăsit și de necontactat. În consecință, eu și Derek ne așezaserăm de douăzeci și patru de ore la pândă în fața blocului în care locuia. Pentru moment, era tot ce puteam face.

Toate pistele la el duceau, doar el fusese amantul lui Meghan Padalin din ianuarie până în iunie 1994. Angajații Hotelului *Trandafirul Nordului* ne confirmaseră că stătuse cu regularitate acolo timp de un sezon întreg. În 1994, nu venise în Hamptons numai cu ocazia festivalului de teatru din Orphea. Era deja acolo de luni de zile. Cu siguranță, pentru Meghan. Nu suportase faptul că-l părăsise. O ucisese în seara deschiderii festivalului, la fel și pe familia Gordon, martoră nefericită a asasinatului. Avusese timp să se ducă și să se întoarcă pe jos în sala teatrului, pentru

spectacol. Putuse ulterior să își exprime și părerea în ziare, ca toată lumea să știe că în seara aceea fusese la Teatrul Mare. Alibiul era perfect.

Ceva mai devreme, Anna se dusese să îi arate fotografia lui Ostrovski Mirandei Bird, în speranța că l-ar fi putut identifica, dar aceasta nu era sigură:

— S-ar putea să fi fost el, dar e greu de afirmat după douăzeci de ani.

— Sunteți sigură că avea acel tatuaj? a mai întrebat Anna. Fiindcă Ostrovski nu a avut niciodată vreunul.

— Nu mai știu, a mărturisit Miranda. Nu cumva fac vreo confuzie?

•

În timp ce noi îl pândeam, la New York, pe Ostrovski, la Orphea, Anna, în încăperea arhivei de la *Orphea Chronicle,* reluase toate elementele dosarului împreună cu Kirk Harvey și cu Michael Bird. Țineau să fie siguri că nu trecuseră peste vreun detaliu. Erau obosiți și rupți de foame. Toată ziua nu mâncaseră nimic, în afară de bomboane și de ciocolată, pe care Michael, din când în când, se ducea și le lua dintr-un sertar al biroului său, pe care-l umpluse cu așa ceva.

Kirk nu-și lua ochii de la peretele umplut cu notițe, imagini și articole de presă. Până la urmă i-a spus Annei:

— De ce nu apare și numele femeii care ar putea identifica asasinul? Printre martori e trecut doar: „Femeia de la motelul de pe șoseaua 16”. Toți ceilalți apar cu numele.

— Așa e, a observat și Michael. Cum o cheamă? Ar putea fi important.

— De asta s-a ocupat Jesse, le-a răspuns Anna. Întrebați-l pe el. Oricum, femeia nu-și mai amintește nimic. Să nu ne pierdem vremea.

Kirk, însă, nu s-a lăsat.

— M-am uitat și în dosarul poliției statale, din 1994: martorul acesta nu apare. Așadar, este un element nou?

— Trebuie să-l întrebi pe Jesse, a repetat Anna.

Întrucât Kirk insista în continuare, Anna l-a rugat politicos pe Michael să-i mai aducă vreo câteva ciocolate, așa că acesta a dispărut. După care, polițista a profitat pentru a-i face lui Kirk rezumatul situației, sperând că va înțelege importanța de a nu menționa numele martorului în fața lui Michael.

— Dumnezeule, a șoptit Kirk, nu-mi vine să cred: nevasta lui Michael s-a prostituat pentru Jeremiah Fold?

— Gura, Kirk! i-a ordonat Anna. Să-ți ții pliscul! Dacă spui ceva, jur că te-mpușc.

Annei i-a părut imediat rău că-i spusese adevărul. Presimțea că Harvey va face o gafă. Michael s-a întors cu o pungă de bomboane.

— Deci, cum e cu martorul? a întrebat.

— Am trecut deja la punctul următor, i-a zâmbit Anna. Vorbeam despre Ostrovski.

— Nu-l văd în stare pe Ostrovski să masacreze o întreagă familie, a spus Michael.

— Știi, n-ar trebui să te iei după aparențe, a observat Kirk. Crezi uneori că știi totul despre unii, iar apoi descoperi secrete uimitoare despre ei.

— Nu contează, a intervenit Anna săgetându-l din priviri, vom vedea cum stăm, îndată ce Jesse și Derek vor pune mâna pe el.

— Ai vești de la ei? a întrebat Michael.

— Niciuna.

* * *

New York, ora 20:30, în fața blocului lui Ostrovski.

Derek și cu mine eram pe punctul de a renunța la pândă, când l-am văzut pe Ostrovski venind pe trotuar, cu pas liniștit. Am țâșnit din mașină, cu pistoalele-n mâini, și ne-am repezit la el ca să-l prindem.

— Jesse, ai înnebunit? a gemut Ostrovski în timp ce-l lipeam de zid pentru a-i pune cătușele.

— Știm totul, Ostrovski! i-am strigat. S-a terminat!

— Ce știți, mai exact?

— Știm că i-ai omorât pe Meghan Padalin și familia Gordon. Și-apoi pe Stephanie Mailer și pe Cody Illinois.

— Poooftim?! a urlat Ostrovski. Sunteți bolnavi la cap!

În jurul nostru era pe cale să se strângă o mulțime de gură-cască. Unii filmau scena cu telefoanele mobile.

— Ajutor! a strigat la ei Ostrovski, indivizii ăștia nu sunt polițiști! Sunt demenți!

Am fost obligați să ne prezentăm legitimațiile celor de față, după care l-am tras pe Ostrovski în bloc pentru a-l calma.

— Vreau și eu să știu ce insectă v-a-nțepat la creier de credeți că eu i-am omorât pe bieții oameni, a cerut Ostrovski să afle.

— Ți-am văzut peretele din apartamentul de la hotel, cu decupajele din presă și fotografiile lui Meghan.

— Dovadă că n-am omorât pe nimeni! De douăzeci de ani încoace încerc să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Sau de douăzeci de ani încoace încerci să îți acoperi urmele, i-a-ntors-o Derek. De-asta ai angajat-o pe Stephanie, da? Țineai să vezi dacă poate ajunge cineva până la tine și, cum era pe cale s-o facă, ai omorât-o.

— Asta-i culmea! Ba am încercat să fac ce n-ați fost voi în stare în 1994!

— Nu ne lua de imbecili. Ai fost *lacheul* lui Jeremiah Fold! Și de-asta i-ai cerut primarului Gordon să-l elimine.

— N-am fost lacheul nimănui! a protestat Ostrovski.

— Ia mai termină cu tâmpeniile, i-a spus Derek. De ce-ai plecat așa de repede din Orphea, dacă nu ai nimic să-ți reproșezi?

— Fiindcă ieri sora mea a făcut un accident vascular cerebral. Și a fost operată de urgență. Am vrut să-i stau la căpătâi. Și acolo am și rămas toată noaptea și peste zi. E singura membră a familiei care mi-a mai rămas.

— La care spital?

— La New York Presbyterian.

Derek a sunat la spital pentru a verifica. Afirmațiile lui Ostrovski erau exacte, nu ne mințea. I-am scos imediat cătușele și l-am întrebat:

— De ce te obsedează atât de mult crimele astea?

— Fiindcă am iubit-o pe Meghan, fir-ar să fie! a țipat Ostrovski. E atât de greu să-nțelegeți? Am iubit-o și mi-a fost smulsă de la piept! Chiar nu știți ce înseamnă să pierzi marea iubire a vieții tale?!

M-am uitat lung la el. Ochii lui aveau o sclipire groaznic de tristă. Până la urmă, am zis:

— Ba știu prea bine.

•

Ostrovski ieșea din discuție. Ne pierduserăm timp și energie prețioasă și nu ne mai rămâneau decât douăzeci și patru de ore pentru a duce ancheta la bun sfârșit. Dacă până luni dimineața nu scoteam la iveală vinovatul, maiorul McKenna urma să pună capăt carierelor noastre de polițiști.

Ne mai rămâneau două opțiuni: Ron Gulliver și Steven Bergdorf. Cum tot eram la New York, ne-am hotărât să începem cu Steven Bergdorf. Elemente care să-l acuze ar fi fost numeroase: fusese redactor-șef la *Orphea Chronicle,* fusese și patronul lui Stephanie și plecase din Orphea a doua zi după cvadruplul asasinat, întorcându-se subit pentru a participa la spectacolul care se presupunea că va dezvălui numele vinovatului. Ne-am dus la apartamentul lui din Brooklyn. Am bătut îndelung la ușă. Dar n-a răspuns nimeni. În momentul în care ne pregăteam să spargem ușa, a apărut vecinul de palier, care ne-a spus:

— Bateți degeaba, familia Bergdorf e plecată.

— Plecată? m-am mirat. De când?

— De alaltăieri. I-am văzut pe fereastră urcând într-o autorulotă.

— Și Steven Bergdorf?

— Da, și Steven. Cu toată familia.

— Bine, dar nu avea dreptul să părăsească statul New York, a spus Derek.

— Nu e treaba mea, a răspuns sec vecinul. Poate că s-au dus pe valea Hudsonului.

* * *

Ora 21:00, Parcul Național Yellowstone.

Familia Bergdorf ajunsese cu o oră mai devreme și se instalase într-un camping din estul parcului. Se lăsa noaptea și vremea era frumoasă. Copiii se jucau afară, pe când în autorulotă, Tracy pusese apa la fiert pentru a pregăti pastele. Nu dădea însă de pachetul de spaghete pe care știa că îl cumpărase.

— Nu înțeleg, i-a zis enervată lui Steven, ieri mi s-a părut că am văzut patru pachete.

— Ei, iubito, nu-i nimic grav. Dau o fugă să cumpăr, e un magazin pe marginea drumului, nu prea departe.

— Acum pornim din nou autorulota?

— Nu, merg cu mașina. Vezi ce bine am făcut că am luat-o? De altfel, vreau să văd dacă nu găsesc ceva care să ne poată scăpa de duhoarea aia de la sconcsul pe care l-am călcat.

— Da, chiar te rog! l-a susținut Tracy. E un damf îngrozitor. Nu știam că sconcșii pot puți în halul ăsta.

— Sunt niște animale groaznice! Te-ntrebi de ce le-o fi creat Dumnezeu, dacă nu doar pentru a ne sâcâi.

Steven și-a lăsat nevasta și copiii și s-a dus la mașină, pe care o parcase puțin mai departe. A ieșit din camping și a luat-o pe drumul principal, până la magazinul alimentar. Nu s-a oprit însă, ci a mers

în continuare, în direcția izvoarelor de sulf din Badger.

Când a ajuns în parcare, nu mai era nimeni acolo. Se făcuse întuneric, dar încă mai puteai vedea pe unde puneai piciorul. Izvoarele se aflau la câteva zeci de metri, dincolo de un podeț din lemn.

S-a asigurat că nu mai venea nimeni. La orizont nu se mai zărea niciun far de mașină. A deschis portbagajul, din care a ieșit un miros îngrozitor. Nu s-a putut abține să nu vomite. Duhoarea era insuportabilă. S-a abținut să respire pe nas și și-a ridicat tricoul pentru a-și acoperi gura. A trebuit să se forțeze ca să rămână stăpân pe sine și a luat corpul lui Alice, ambalat în plastic. L-a târât cu greu până la izvoarele clocotitoare. Încă un ultim efort. Când a ajuns lângă apă, l-a lăsat jos, pe urmă l-a împins cu piciorul pentru a-l face să se ducă la vale, în râpă, și să cadă în apa fierbinte și acidă. A văzut cum corpul se duce în adâncul izvorului și dispare în întunericul acestuia.

La revedere, Alice, a zis. A izbucnit dintr-odată în râs, apoi a început să plângă și a mai vomat o dată. Clipă în care a observat o lumină puternică îndreptându-se spre el.

— Hei, tu de colo! i-a strigat vocea unui bărbat autoritar. Ce faci pe-aici?

Era un ranger al parcului. Steven a simțit că-i sare inima din piept. A dat să răspundă că se rătăcise, dar, cuprins de panică, a bâiguit câteva silabe de neînțeles.

— Apropiați-vă, i-a ordonat rangerul, continuând să-l orbească cu lanterna. V-am întrebat ce căutați pe-aici.

— Nimic, domnule, a răspuns Bergdorf care reușise să își regăsească un minimum de stăpânire de sine. Mă plimbam.

Rangerul s-a apropiat bănuitor.

— La ora asta? Pe-aici? Accesul este interzis seara. N-ați văzut panourile?

— Nu, domnule, îmi pare rău, l-a asigurat Steven cu fața tot mai descompusă.

— Sunteți sigur? Aveți o față…

— Absolut sigur! E-n ordine!

Rangerul și-a zis că avea de-a face cu un turist imprudent, așa că s-a mulțumit să-l dojenească:

— E prea întuneric pentru a vă plimba pe aici. Știți, dacă ați cădea în izvoare, până mâine n-ar mai rămâne nimic din dumneavoastră. Nici măcar oasele.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Nu ați auzit, la știri, întâmplarea aceea groaznică de anul trecut? Toată lumea a vorbit despre ea. Un individ a căzut într-un izvor de sulf, chiar aici, la Badger, sub ochii surorii lui. Până să ajungă echipele de intervenție, nu s-au mai găsit din el decât sandalele.

* * *

După ce am emis ordinul de căutare, Derek și cu mine ne-am hotărât să ne întoarcem la Orphea. Am anunțat-o pe Anna și am pornit la drum.

În încăperea arhivei, Anna a închis telefonul.

— Era Jesse, le-a spus lui Michael și lui Kirk. După câte se pare, Ostrovski nu are niciun amestec în toate astea.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Michael. Și-atunci, ce facem?

— Ar trebui să mergem să mâncăm ceva, noaptea se-anunță lungă.

— Haideți la *Kodiak Grill,* a propus Michael.

— Genial, l-a aprobat Kirk. Visez la o friptură bine făcută.

— Nu, fără tine, Kirk, a intervenit Anna, care se temea să nu facă vreo gafă. Cineva trebuie să rămână de gardă aici.

— De gardă? s-a mirat Kirk. De gardă la ce?

— Rămâi aici și gata! a răspuns Anna apăsat.

După care a ieșit din redacție pe ușa din spate, împreună cu Michael, au luat-o amândoi pe mica alee și au urcat la bordul mașinii Annei.

Kirk a înjurat fiindcă încă o dată rămânea de unul singur. Și-a adus aminte de lunile în care fusese „șef-de-unul-singur” și pe care le petrecuse închis în subsolul comisariatului. A căutat printre documentele răspândite pe masa din fața lui și s-a adâncit în studierea unui dosar. A pus mâna pe ultimele ciocolate și le-a băgat pe toate în gură.

Anna și Michael urcau pe strada principală.

— Te deranjează dacă trecem mai întâi pe la mine? a întrebat Michael. Vreau să-mi sărut fetele înainte de culcare. Nu le-am mai văzut de aproape o săptămână.

— Cu plăcere, a răspuns Anna, luând-o spre Bridgehampton.

Când au ajuns în fața casei familiei Bird, Anna a constatat că toate luminile erau stinse.

— Ia te uită, nu e nimeni acasă! s-a mirat Michael.

Anna a oprit în fața clădirii.

— Să fi ieșit pe undeva soția ta împreună cu copiii?

— Sigur s-au dus să mănânce o pizza. O să le dau un telefon.

Michael a scos mobilul din buzunar și-a bombănit, uitându-se la ecran: nu avea semnal.

— Din când în când, semnalul e prost pe aici, i-a explicat enervat.

— Și mobilul meu e la fel, a constatat Anna.

— Așteaptă-mă un pic, mă duc înăuntru să-mi sun soția de pe fix.

— Pot să merg și eu la toaletă? a întrebat Anna.

— Sigur că da. Poftim.

Au intrat. Michael i-a arătat Annei unde era toaleta, după care a pus mâna pe telefon.

* * *

Derek și cum mine ne apropiam de Orphea, când am primit un apel radio. Operatorul ne-a informat că un bărbat pe nume Kirk Harvey încerca disperat să ne contacteze, dar nu avea numerele noastre de telefon. Apelul a fost

retransmis prin radio, așa că am auzit dintr-odată vocea lui Kirk răsunând în mașină.

— Jesse, cheile sunt aici! a țipat panicat.

— Poftim? Care chei?

— Sunt în biroul lui Michael Bird, în redacția ziarului. Le-am găsit.

Nu înțelegeam nimic din ce spunea Harvey.

— Ce-ai găsit, Kirk? Fii mai clar!

— Am găsit cheile lui Stephanie Mailer!

Kirk ne-a explicat că urcase în biroul lui Michael Bird ca să mai caute niște ciocolată. Umblând printr-un sertar, a dat de un set de chei cu un breloc galben din plastic. Le mai zărise pe undeva. Forțându-se să-și amintească, se revăzuse împreună cu Stephanie Mailer la *Beluga Bar,* în clipa în care ea dădea să plece, iar el, încercând să o oprească, o prinsese de geantă. Conținutul se împrăștiase pe jos. Ridicase cheile pentru a i le da. Își amintea perfect brelocul port-chei.

— Ești sigur că sunt cheile lui Stephanie? l-am întrebat.

— Da, de altfel e și o cheie de automobil, a precizat Kirk. De Mazda. Ce mașină conducea Stephanie?

— O Mazda, am răspuns. Ale ei sunt. Nu spune nimic și încearcă să-l reții pe Michael în redacție cu orice mijloc.

— A plecat. Și e cu Anna.

* * *

În casa familiei Bird, Anna tocmai ieșea de la toaletă. Nu se auzea niciun sunet. A trecut prin living: nici urmă de Michael. Privirea i s-a oprit pe fotografiile puse în rame, pe comodă. Imagini ale familiei Bird, din diferite vremuri. Nașterea fetelor, vacanțele… Anna a observat o fotografie în care Miranda Bird părea deosebit de tânără. Era alături de Michael, în perioada Crăciunului. În spate era un brad împodobit și, pe fereastră, se vedea că afară ningea. În colțul din dreapta al imaginii apărea data, cum se obișnuia pe atunci,

când fotografiile erau developate în ateliere specializate. Anna s-a apropiat: *23 decembrie 1994.* A simțit pulsul accelerându-i-se: Miranda îi spusese că îl cunoscuse pe Michael la mulți ani după moartea lui Jeremiah. Deci o mințise.

Anna s-a uitat în jur. Nu se auzea niciun zgomot. Unde era Michael? A cuprins-o îngrijorarea. A pus mâna pe patul armei și s-a îndreptat prudentă către bucătărie: nimeni. Totul părea gol. Și-a desfăcut tocul pistolului și a luat-o pe un coridor întunecat. A apăsat pe întrerupător, dar lumina nu s-a aprins. Pe neașteptate, a încasat o lovitură în spate, care a arunca-o pe podea și a lăsat-o fără armă. A dat să se întoarcă, dar a fost împroșcată în față cu o substanță paralizantă. A urlat de durere. Ochii îi ardeau. A mai primit o lovitură în cap care a lăsat-o inconștientă.

* * *

Derek și cu mine am dat alarma generală. Montagne și-a trimis oamenii de urgență la *Kodiak Grill* și la domiciliul familiei Bird. Numai că Anna și Michael erau de negăsit. Când am ajuns și noi acasă la familia Bird, polițiștii ne-au arătat urmele proaspete de sânge.

Moment în care s-a întors și Miranda Bird de la pizzerie, cu fetele.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat văzând polițiștii.

Am strigat:

— Unde e Michael?

— Michael? Nu știu. Am vorbit adineauri cu el la telefon. Mi-a spus că e aici cu Anna.

— Dumneavoastră unde erați?

— Cu fetele, să mâncăm o pizza. Ce se-ntâmplă, domnule căpitan?

•

Când Anna a redevenit conștientă, avea mâinile legate la spate, iar un sac pus pe cap o împiedica să vadă ceva. S-a străduit să nu intre în panică. După zgomote și vibrațiile pe care le percepea, a înțeles

că era întinsă pe bancheta din spate a unei mașini în mișcare.

După ceea ce simțea, a dedus că mașina mergea pe un drum neasfaltat, fără îndoială de pământ sau cu pietriș. Vehiculul s-a oprit brusc. A fost luată și târâtă pe jos. Nu vedea nimic. Nu știa unde se afla. A auzit însă greieri, deci ajunsese lângă un lac.

* * *

În living, Mirandei nu-i venea să creadă că bărbatul ei ar fi putut fi amestecat în toate acele crime.

— Cum vă puteți închipui că Michael e implicat în toată povestea asta? Poate că aici ați găsit sângele lui!

— Cheile lui Stephanie Mailer erau la el în birou, i-am spus.

Miranda n-a vrut să creadă:

— Greșiți. Pierdeți timp prețios. Poate că Michael e în pericol.

Am dat de Derek într-o încăpere alăturată. Ținea în mână o hartă desfăcută a regiunii și vorbea la telefon cu doctorul Ranjit Singh.

— Criminalul este inteligent și metodic, l-am auzit pe Singh în telefonul dat pe speaker. Știe că nu poate ajunge prea departe cu Anna și nu vrea să riște să dea peste patrule de poliție. E cineva extrem de prudent. Vrea să-și limiteze riscurile și să evite cu orice preț o confruntare directă.

— Deci rămân împrejurimile orașului Orphea? am întrebat.

— Sunt convins. Într-un perimetru pe care îl cunoaște bine. Un loc unde se simte în siguranță.

— Să fi făcut asta și cu Stephanie? a întrebat Derek studiind harta.

— Probabil, ne-a răspuns Singh.

Derek a încercuit cu un marker plaja în apropierea căreia fusese găsită mașina lui Stephanie.

— În cazul în care criminalul și-a dat întâlnire cu Stephanie în acest loc, a fost Derek de părere,

înseamnă că plănuise să o ducă undeva, în apropiere.

Am urmărit cu degetul traseul șoselei 22 până la Lacul Cerbilor pe care l-am încercuit cu roșu. După care am luat harta pentru a i-o arăta Mirandei.

— Mai aveți vreo casă prin regiune? am întrebat-o. O casă de vacanță, o cabană, un loc în care soțul dumneavoastră s-ar putea simți la adăpost?

— Soțul meu? Păi…

— Răspundeți la întrebare!

Miranda s-a uitat la hartă, la Lacul Cerbilor, după care a pus degetul pe cel învecinat: Lacul Castorilor.

— Lui Michael îi place să meargă acolo, ne-a zis. E un ponton cu o barcă. Se poate ajunge la o insuliță fermecătoare. Mergem deseori acolo la picnic cu fetele. Nu dăm niciodată de nimeni. Michael spune că astfel suntem singuri pe lume.

Eu și Derek ne-am uitat lung unul la altul și, fără a mai avea nevoie să ne spunem ceva, am alergat la mașină.

* * *

Anna fusese aruncată în ceea ce se gândea că ar fi o barcă. Se prefăcea încă inconștientă. A simțit mișcarea pe apă și zgomotul vâslelor. Era dusă undeva, dar unde oare?

•

Derek și cu mine rulam cu pedala de accelerație călcată la maximum pe șoseaua 56. În scurt timp, am zărit Lacul Cerbilor.

— Vezi că e o bifurcație la dreapta, m-a prevenit Derek întrerupând sirena. Un drumeag de pământ.

L-am observat imediat. Am luat-o pe acolo și am accelerat ca un nebun. Curând, am văzut mașina Annei trasă la malul apei, chiar lângă un ponton. Am frânat brusc și am ieșit din mașină. În pofida întunericului, am observat barca pe lac, îndreptându-se către insuliță. Ne-am scos

pistoalele. „Stai! Poliția!” am strigat înainte de a trage un foc de avertisment.

Am auzit-o pe Anna strigând după ajutor din barcă. Silueta care vâslea i-a dat o lovitură. Anna a strigat și mai tare. Derek și cu mine ne-am aruncat în lac, având timp s-o mai vedem pe Anna azvârlită peste bord. S-a dus mai întâi la fund, după care a încercat, doar cu forța picioarelor, să revină la suprafață pentru a respira.

Înotam și eu și Derek cât de repede puteam. Pe întuneric era imposibil să vedem bine persoana din barcă străduindu-se să se întoarcă la mașini, ocolindu-ne. Nu aveam cum s-o oprim: trebuia s-o salvăm pe Anna. Ne-am adunat ultimele puteri pentru a ajunge lângă ea, dar Anna, epuizată, s-a lăsat să cadă spre fundul lacului. Derek s-a scufundat imediat, iar eu l-am imitat. Totul era opac în jur. Până la urmă, Derek a simțit corpul Annei. L-a apucat și a reușit să-l ridice la suprafață. I-am venit în ajutor și am reușit s-o tragem pe Anna până la malul insuliței din apropiere, săltând-o pe pământ. A tușit și-a scuipat apă. Era în viață.

Pe celălalt mal, barca tocmai acosta la ponton. Am zărit silueta aceea urcând în mașina Annei și demarând.

* * *

Două ore mai târziu, angajatul unei benzinării izolate a văzut intrând un bărbat plin de sânge și panicat. Era Michael Bird, cu mâinile legate cu o sfoară.

— Sunați la poliție! a implorat. Vine, mă urmărește!

JESSE ROSENBERG

Duminică, 3 august 2014

Opt zile după premieră

În salonul de la spital, unde își petrecuse noaptea ținut sub observație, Michael ne-a povestit că fusese agresat la ieșirea din casă:

— Eram în bucătărie. Tocmai îi telefonasem soției. Dintr-odată, am auzit afară un zgomot. Anna era la toaletă, deci nu putea fi decât Miranda. Am ieșit să văd ce se întâmplă și m-am trezit împroșcat cu gaz lacrimogen, după care am încasat o lovitură zdravănă în figură. Și mi s-a făcut negru în fața ochilor. Când mi-am revenit, eram în portbagajul unei mașini, cu mâinile legate. Și dintr-odată, capacul s-a deschis. M-am prefăcut inconștient. Am fost târât pe jos. Mirosea a pământ și a iarbă. Am auzit un zgomot, de parcă ar fi săpat cineva. Până la urmă am întredeschis ochii: eram în pădure. La câțiva metri de mine, un individ cu cagulă săpa o groapă. Era mormântul meu. M-am gândit la soție, la fete, nu-mi doream să mor așa. Disperat, m-am ridicat și am luat-o la fugă. Am coborât o pantă și-am alergat cât m-au ținut picioarele prin pădure. Îl auzeam în spate, mă urmărea. Am reușit să mă distanțez. După care am dat de o șosea. Și-am alergat de-a lungul ei, în speranța că voi întâlni vreo mașină, dar până la urmă am zărit benzinăria.

După ce a ascultat cu atenție povestea lui Michael, i-am spus:

— Gata cu balivernele. Am găsit cheile de la mașina lui Stephanie Mailer într-un sertar din biroul tău.

Michael l-a privit năuc:

— Cheile lui Stephanie Mailer? Ce tot spui? E absurd.

— Și totuși, e adevărat. Un set de chei de la apartament, serviciu, mașină și depozit.

— Pur și simplu e imposibil, a repetat Michael, siderat.

— Ia zi, Michael, tu ai fost? l-am întrebat. Tu ai omorât-o pe Stephanie? Și pe toți ceilalți?

— Nu! Sigur că nu, Jesse! E absolut ridicol! Cine a găsit cheile la mine în birou?

Am fi preferat să nu ne pună întrebarea aceea: cheile nu fuseseră descoperite de un polițist, în cadrul unei percheziții, și nu aveau valoare de probă. N-am avut încotro și i-am spus adevărul:

— Kirk Harvey.

— Kirk Harvey? Kirk Harvey și-a băgat nasul la mine-n birou și, ca prin minune, a găsit cheile lui Stephanie? Nu are niciun sens! Era singur?

— Da.

— Uitați, nu știu ce înseamnă toate astea, dar am senzația că Harvey e pe cale de a vă duce cu preșul. Exact cum a făcut și cu piesa de teatru. Sunt arestat?

— Nu, i-am răspuns.

Cheile lui Stephanie Mailer nu constituiau o dovadă valabilă. Oare Kirk chiar le găsise în biroul lui Michael, după cum afirmase? Sau le avea încă de la început la el? Dacă nu cumva Michael încerca să ne ducă cu preșul, înscenându-și agresarea? Era cuvântul lui Kirk împotriva cuvântului lui Michael. Unul dintre ei mințea. Dar care?

Rana de pe fața lui Michael era serioasă și necesitase mai multe puncte de sutură. Fusese găsit sânge pe treptele din fața casei. Versiunea lui stătea în picioare. Faptul că Anna fusese aruncată pe bancheta din spate a mașinii ei se potrivea cu ceea ce susținea Michael, care afirma că fusese băgat în portbagaj. Mai mult, îi percheziționaserăm domiciliul și redacția de la *Orphea Chronicle* și nu găsiserăm absolut nimic suspect.

După ce l-am vizitat pe Michael, m-am dus cu Derek la Anna, în salonul învecinat. Și ea își petrecuse noaptea în spital. Se simțea mai degrabă bine: se alesese cu un hematom urât pe frunte și un ochi învinețit. Scăpase însă de ce era mai rău: pe insuliță fusese descoperit corpul lui Costico, împușcat.

Anna nu își văzuse agresorul, nici nu-i auzise vocea. Nu-și mai amintea decât de gazul lacrimogen care o orbise și de lovitura care o făcuse să își piardă cunoștința. Când își venise în simțiri, avea un sac de pânză pus pe cap. Cât despre mașina ei, în care s-ar fi putut descoperi eventuale amprente, tot nu fusese găsită.

Anna era gata de plecare și i-am propus să o ducem acasă. Pe coridorul spitalului, când îi relatam versiunea oficială a lui Michael, și-a arătat îndoiala:

— Agresorul l-ar fi lăsat în portbagaj cât mă ducea pe insula aceea? De ce?

— Fiindcă barca nu ar fi suportat greutatea a trei persoane adulte, am sugerat. Plănuise să facă două drumuri.

— Când ați ajuns la Lacul Castorilor, ne-a întrebat Anna, nu ați mai văzut nimic altceva?

— Nu, i-am răspuns. Am sărit imediat în apă.

— Deci, nu e nimic de făcut împotriva lui Michael?

— Nimic în lipsa unor probe imbatabile.

— Dacă Michael nu are nimic să-și reproșeze, s-a mai întrebat Anna, atunci de ce m-a mințit Miranda? Îmi povestise că l-a cunoscut pe Michael la câțiva ani după moartea lui Jeremiah Fold. Dar la ei în living am văzut o fotografie datată la Crăciunul lui 1994. Deci doar cu șase luni mai târziu. În care moment ar fi trebuit să fi fost la părinții ei, la New York. Așadar, nu l-a putut întâlni pe Michael decât când încă era prizoniera lui Jeremiah.

— Te gândești că Michael ar fi putut fi bărbatul de la motel? am întrebat-o.

— Da. Miranda a inventat povestea cu tatuajul pentru a ne încurca.

În clipa aceea, ne-am întâlnit tocmai cu Miranda Bird care venise la spital pentru a-și vizita soțul.

— Dumnezeule, Anna, ce e cu fața ta?! a exclamat aceasta, îmi pare rău pentru ce ți s-a

întâmplat. Cum te simți?

— Merge.

Miranda s-a întors spre noi:

— Sper că v-ați convins că Michael nu are nicio vină. Săracul de el, cum se simte?

— Am găsit-o pe Anna acolo unde ne-ați indicat, i-am răspuns.

— Poate fi oricine criminalul! Lacul Castorilor este cunoscut de toată lumea din zonă. Ați descoperit dovezi concrete?

Nu aveam niciuna. Mi se părea că retrăiesc anchetarea lui Tennenbaum, din 1994.

— Miranda, m-ai mințit, a intervenit Anna. Mi-ai spus că l-ai cunoscut pe Michael la câțiva ani după moartea lui Jeremiah Fold, dar nu e adevărat. L-ai cunoscut când erai la Ridgesport.

Miranda a rămas fără cuvinte. Părea descumpănită. Derek a zărit o sală de așteptare liberă și ne-a făcut semn să intrăm. Am invitat-o pe Miranda să ia loc pe o canapea, iar Anna a insistat:

— Când l-ai întâlnit pe Michael?

— Nu mai știu, a răspuns Miranda.

Așa că Anna întrebat-o:

— Michael era bărbatul de la motel, cel care s-a luptat cu Costico?

— Anna, eu…

— Răspunde la întrebare, Miranda. Nu mă obliga să te duc la comisariat.

Fața Mirandei era descompusă.

— Da, a răspuns până la urmă. Nu știu cum ai aflat despre incidentul de la motel, dar într-adevăr, Michael a fost. L-am întâlnit când lucram la Club, la sfârșitul lui 1993. Costico a ținut să-i întindă o cursă la motel, la fel cum făceam cu ceilalți. Dar Michael nu s-a lăsat prins.

— Deci, când am vorbit despre asta, a continuat Anna, ai inventat povestea cu tatuajul pentru a ne îndrepta pe o pistă falsă? De ce?

— Ca să-l apăr pe Michael. Dacă ați fi știut că el era bărbatul de la motel…

Miranda s-a întrerupt, dându-și seama că spusese prea mult.

— Spune mai departe, Miranda, s-a enervat Anna. Dacă am fi știut că el fusese bărbatul de la motel, ce am fi descoperit?

O lacrimă s-a scurs pe obrazul Mirandei.

— Ați fi descoperit că Michael l-a omorât pe Jeremiah Fold.

Iar ne întorceam la Jeremiah Fold despre care știam de acum că fusese ucis de primarul Gordon.

— Nu Michael l-a omorât pe Jeremiah Fold, a spus Anna. De-asta suntem siguri. Primarul Gordon l-a omorât.

Chipul Mirandei s-a luminat.

— Nu l-a omorât Michael? a zis ea și s-a bucurat de parcă tot ce se întâmplase nu fusese decât un coșmar.

— De ce crezi c-ar fi făcut-o Michael?

— După incidentul cu Costico m-am întâlnit de mai multe ori cu Michael. Și ne-am îndrăgostit nebunește unul de altul. Iar Michael și-a băgat în cap să mă elibereze de Jeremiah Fold. În toți acești ani am crezut că… Doamne, Dumnezeule, ce ușurată mă simt!

— Nu ai vorbit cu Michael niciodată despre asta?

— După moartea lui Jeremiah Fold, nu am mai discutat niciodată despre episodul Ridgesport. Trebuia să uităm totul. Era singurul mod de a ne vindeca rănile. Așa că ne-am eliberat memoria și ne-am întors privirea spre viitor. Și ne-a reușit. Uitați și voi cât suntem de fericiți.

* * *

Ne-am petrecut întreaga zi la Anna, încercând să revedem toate elementele cazului.

Și cu cât le analizam mai mult, cu atât observam că toate firele duceau la Michael Bird: era un apropiat al lui Stephanie Mailer, avea posibilități speciale de acces în Teatrul Mare unde putuse ascunde arma, urmărise mersul anchetei chiar din

camera arhivei de la *Orphea Chronicle,* pe care ne-o pusese spontan la dispoziție, ceea ce îi permisese să-i elimine pe toți cei care, odată cu înaintarea anchetei, l-ar fi putut descoperi. În pofida acestor lucruri, nu aveam însă nicio probă concretă împotriva lui. Un avocat bun l-ar fi scos oricând nevinovat.

Spre seară, am avut surpriza de a-l vedea pe maiorul McKenna venind la Anna. Ne-a amintit de amenințarea care plana asupra mea și a lui Derek de la începutul săptămânii.

— Dacă nu rezolvați cazul până mâine-dimineață, voi fi obligat să vă cer demisia. Așa vrea guvernatorul. Lucrurile au ajuns mult prea departe.

— Totul duce la concluzia că ucigașul e Michael Bird, i-am explicat.

— Nu e nevoie doar de indicii, ci de probe concrete! s-a răstit maiorul. De probe solide! Chiar trebuie să vă aduc aminte ce fiasco se dovedește a fi ce-ați făcut cu Ted Tennenbaum?!

— Păi, am găsit cheile…

— Jesse, lasă-mă cu cheile, m-a întrerupt McKenna. Știi bine că nu constituie o probă legală. Niciun tribunal nu va ține cont de ele. Procurorul dorește un dosar beton, nimeni nu vrea să-și asume niciun risc. Dacă nu rezolvați cazul, va fi clasat. Dosarul acesta a ajuns mai rău decât ciuma. Dacă așa credeți voi, că Michael Bird e vinovatul, atunci faceți-l să vorbească. Vă trebuie cu orice preț mărturii semnate.

— Și cum s-o facem? am întrebat.

— Puneți presiune pe el, ne-a sfătuit maiorul. Găsiți-i coarda sensibilă.

Derek a intervenit:

— Dacă Miranda credea că Michael îl omorâse pe Jeremiah Fold pentru a-i reda ei libertatea înseamnă că este gata să facă orice pentru a o apăra.

— Unde vrei să ajungi? l-am întrebat.

— Nu pe Michael trebuie să-l strângem în menghină, ci pe Miranda. Și cred că am o idee.

JESSE ROSENBERG

Luni, 4 august 2014

Nouă zile după premieră

La 7:00 dimineața am ajuns acasă la familia Bird. Michael se putuse în sfârșit întoarce în seara dinainte.

Ușa ne-a deschis-o Miranda, iar Derek i-a pus imediat cătușele.

— Miranda Bird, am spus, sunteți arestată pentru că ați mințit un ofițer de poliție și pentru obstrucționarea anchetării unei crime.

Michael a venit în fugă din bucătărie, urmat de copii.

— Ați înnebunit?! a urlat, încercând să ne oprească.

Copiii au început să plângă. Nu-mi plăcea să acționez astfel, dar nu aveam de ales. Am încercat să-i liniștesc pe cei mici, ținându-l în același timp pe Michael deoparte, în timp ce Derek o lua pe Miranda.

— Situația e gravă, i-am explicat lui Michael, ca și cum aș fi mărturisit ceva ce nu aveam voie. Minciunile Mirandei au avut consecințe foarte serioase. Procurorul e furios. Nu cred că o să scape de închisoare.

— E un coșmar! a strigat Michael. Lăsați-mă să vorbesc eu cu procurorul, e o neînțelegere la mijloc.

— Îmi pare rău, Michael. Din păcate, nu mai poți face nimic. Trebuie să fii tare. Pentru copii.

Am ieșit din casă și ne-am îndreptat spre mașină. Michael a alergat după noi.

— Eliberați-o! a țipat. Eliberați-mi soția și mărturisesc tot.

— Ce să mărturisești? l-am întrebat.

— Vă spun numai dacă-mi promiteți că-mi lăsați soția în pace.

— Bine, am zis.

Derek i-a desfăcut Mirandei cătușele.

— Vreau o înțelegere scrisă cu procurorul. O garanție că Miranda nu va păți nimic.

— Se poate aranja, i-am promis.

O oră mai târziu, într-o sală pentru interogatorii a centrului regional al poliției statale, Michael Bird recitea un document semnat de procuror, prin care soția lui era protejată împotriva oricărei urmăriri generate de faptul că ne indusese în eroare în desfășurarea anchetei. A semnat și a mărturisit pe un ton aproape ușurat:

— Eu am ucis-o pe Meghan Padalin. Și pe familia Gordon. Și pe Stephanie. Și pe Cody. Și pe Costico. Pe toți.

A urmat o tăcere lungă. După douăzeci de ani, în sfârșit obțineam o mărturisire. L-am invitat pe Michael să ne spună mai mult.

— De ce-ai făcut-o? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Am mărturisit, asta contează, nu?

— Vrem să înțelegem. Michael, nu ai profil de criminal. Ești un soț și un tată responsabil. Cum poate ajunge un bărbat ca tine să omoare șapte persoane?

O clipă e ezitat.

— Nu știu de unde să încep, a murmurat.

— De la început, i-am indicat.

S-a cufundat în amintiri și a spus:

— Totul a pornit într-o seară de la sfârșitul lui 1993.

* * *

Primele zile ale lui decembrie 1993

Era prima oară când Michael Bird se ducea la Ridge's Club. De altfel, nu era genul de locuri prin care să se fi dus. Numai că un prieten insistase să îl însoțească. „E acolo o cântăreață cu o voce

extraordinară", îl asigurase. Însă, odată ajunși, nu cântăreața îl cucerise, ci fata de la intrare. Miranda. S-a îndrăgostit fulgerător. Era vrăjit. A început să meargă regulat la Ridge's Club, numai pentru a o vedea. Se îndrăgostise nebunește.

Într-o primă fază, Miranda respinsese avansurile lui Michael. L-a făcut să înțeleagă că nu trebuia să se apropie de ea. Michael și-a închipuit că asta ținea de jocul seducției. Nu a văzut pericolul. Costico a sesizat însă cum stăteau lucrurile și a obligat-o pe Miranda să-i întindă capcana de la motel. La început, fata a refuzat. Dar după o trecere cu capul prin lighean, a fost de acord. Într-o seară de ianuarie, i-a dat întâlnire la motel. Michael s-a dus a doua zi seara. S-au dezbrăcat amândoi, iar Miranda, întinsă goală pe pat, i-a spus: „Sunt minoră, sunt încă la liceu, chiar te excită chestia asta?" Michael a încremenit: „Mi-ai spus că ai 19 ani. Ai înnebunit de mă minți în halul ăsta? Nu am voie să fiu în camera asta cu tine". A dat să se îmbrace la loc, dar l-a observat pe bărbatul uriaș din spatele perdelei: Costico. A început o luptă, Michael a reușit să scape din cameră, gol pușcă, dar având timp să ia cheile mașinii. Costico a luat-o la fugă după el, prin parcare, dar Michael a apucat să descuie mașina și să scoată sprayul lacrimogen. L-a neutralizat pe Costico și a întins-o. Costico însă a dat de el fără greutate și l-a bătut groaznic, la el acasă, după care l-a dus cu forța, în miez de noapte, la Ridge's Club, unde deja se închisese. Michael a ajuns în *birou.* Unde se afla Jeremiah. Și Miranda. Jeremiah i-a explicat lui Michael că, de acum, trebuia să lucreze pentru el. Că era *lacheul* lui. I-a zis: „Îți lăsăm în pace iubițica, dacă vei face ce ți se spune". Moment în care Costico a luat-o pe Miranda de păr și a târât-o spre lighean. I-a băgat capul în apă și a ținut-o așa secunde-n șir, apoi a luat-o de la capăt iar și iar, până când Michael a promis că va coopera.

* * *

— Deci, ai ajuns unul dintre *lacheii* lui Jeremiah Fold, am constatat.

— Da, Jesse. Ba chiar *lacheul* lui preferat. Fiindcă nu-i puteam refuza nimic. Imediat ce-mi manifestam vreo reticență, o agresa pe Miranda.

— Nu ai încercat să anunți poliția?

— Era prea riscant. Jeremiah avea fotografii cu toată familia mea. Într-o zi m-am dus să-mi văd părinții și am dat de el la ei în living, bând un ceai. Și mi-era frică și pentru Miranda. Eram îndrăgostit nebunește de ea. Și ea de mine. Noaptea mă întâlneam cu ea în camera de motel. Voiam să o conving să fugă cu mine, dar era prea speriată. Zicea că Jeremiah tot ne va găsi. Spunea: „Dacă Jeremiah află ce punem la cale, ne omoară pe amândoi. O să ne facă să dispărem și nimeni nu ne va mai găsi corpurile". I-am promis să o iau de acolo. Numai că lucrurile se complicau pentru mine. Jeremiah pusese ochii pe *Cafeneaua Athéna.*

— Începuse să-l șantajeze pe Ted Tennenbaum.

— Exact. Ghiciți cui i-a încredințat misiunea de a se duce să ia banii, săptămânal? Mie. Mă cunoșteam un pic cu Ted. În Orphea toată lumea se cunoștea cu toată lumea. Când m-am dus să-i spun că eram trimisul lui Jeremiah, a luat pușca și mi-a lipit țeava de frunte. Am crezut că mă împușcă. I-am explicat totul. I-am spus că viața femeii pe care o iubeam depindea de cooperarea lui. A fost singura greșeală pe care a comis-o Jeremiah Fold. El, care era atât de minuțios, atât de atent la detalii, nu și-a închipuit că Ted și cu mine am fi putut complota împotriva lui.

— Așa că voi doi v-ați hotărât să-l omorâți, a spus Derek.

— Da, dar era complicat. Nu știam cum să procedăm. Ted era destul de scandalagiu, dar nu un criminal. Și-apoi, Jeremiah ar fi trebuit să fie singur. Nu puteam acționa în fața lui Costico sau a oricui altcuiva. Ne-am hotărât să-i studiem

obiceiurile: nu cumva se plimba câteodată de unul singur? Nu cumva îi plăcea să se ducă prin pădure? Trebuia să găsim cel mai bun moment pentru a-l ucide și pentru a scăpa de cadavru. Am descoperit, însă, că Jeremiah era de neatins. Era cu mult mai puternic decât ne putuserăm imagina. *Lacheii* se spionau unii pe alții, avea o rețea de informații impresionantă și era și mână-n mână cu poliția. Era la curent cu toate.

* * *

Mai 1994

Michael stătea la pândă de două zile, în apropierea casei lui Jeremiah, ascuns în mașină, când, dintr-odată s-a deschis portiera. Până să poată reacționa, a luat un pumn în față. Era Costico. Acesta l-a tras afară din mașină și l-a târât până la Club. Jeremiah și Miranda așteptau în *birou.* Jeremiah părea înfuriat: „Vasăzică mă spionezi, i-a spus lui Michael. Ai de gând să anunți poliția, da?" Michael s-a jurat că nu, dar Jeremiah nu a vrut să audă nimic. I-a ordonat lui Costico să-l cotonogească. Când au terminat cu el, au luat-o la rând pe Miranda. Un supliciu interminabil. Miranda a fost desfigurată în asemenea hal, încât n-a mai putut ieși săptămâni întregi din casă.

După acel episod, temându-se că ar fi putut fi supravegheați, Michael și Ted Tennenbaum au continuat să se întâlnească în cel mai mare secret, în locuri de nebănuit, departe de Orphea, pentru a nu risca să fie văzuți împreună. Ted i-a mărturisit lui Michael:

— Noi nu-l vom putea ucide pe Jeremiah. Trebuie să găsim pe cineva care nu știe nimic despre el și să-l convingem să-l omoare.

— Cine ar fi de acord să facă așa ceva?

— Cineva care ar avea nevoie de un serviciu de același fel. Omorâm și noi pe cineva la schimb. Cineva pe care să nu-l cunoaștem. Poliția nu va putea ajunge niciodată până la noi.

— Cineva care nu ne-a făcut niciun rău? a întrebat Michael.

— Crede-mă, i-a răspuns Tennenbaum, nu ți-o propun cu inima ușoară, dar nu văd altă soluție.

După ce s-a mai gândit, Michael a ajuns și el la concluzia că, probabil, era singura soluție de a o salva pe Miranda. Era gata să facă orice pentru ea.

Problema era de a-l găsi pe acel partener care să nu aibă nicio legătură cu ei. Cum s-o facă? Doar nu puteau da un anunț la mica publicitate.

S-au scurs șase săptămâni. Pe la jumătatea lui iunie, pe când umblau cu disperare să găsească pe cineva, Ted i-a spus lui Michael:

— Cred că l-am găsit.

— Cine e?

— Mai bine să nu știi nimic.

* * *

— Deci nu știai cine era partenerul găsit de Tennenbaum? a întrebat Derek.

— Nu, a răspuns Michael. Ted Tennenbaum era intermediarul, singurul care știa cine erau cei doi executanți. Astfel, toate pistele erau aruncate-n aer. Poliția nu putea ajunge până la noi, fiindcă nu ne cunoșteam între noi identitățile. Cu excepția lui Tennenbaum, dar pe el chiar îl țineau curelele să reziste. Pentru a fi sigur că nu avea să se facă vreo legătură, Tennenbaum convenise cu partenerul o metodă prin care să ne anunțăm numele victimelor. A zis ceva de genul: „Nu trebuie să stăm de vorbă, nu trebuie să ne întâlnim. Pe 1 iulie te duci la librărie. E acolo o cameră în care nu intră nimeni, cu scriitori locali. Alegi o carte și scrii numele persoanei. Nu direct. Înconjori cuvintele ale căror prime litere corespund cu literele numelui și prenumelui. După care îndoi cartea. Ăsta o să fie semnalul de recunoaștere”.

— Așa că ai scris numele lui Jeremiah Fold, a intervenit Anna.

— Exact, în cartea cu piesa lui Kirk Harvey. Partenerul alesese o carte despre festivalul de

teatru. Acolo era scris numele lui Meghan Padalin. Fata aceea drăguță de la librărie. Pe ea trebuia să o omorâm. Am început să-i studiem obiceiurile. Alerga zilnic până în parcul din Penfield Crescent. Ne gândeam să dăm peste ea cu mașina. Rămânea să vedem când aveam s-o facem. Și partenerul nostru a avut aceeași idee, așa că, pe 16 iulie, Jeremiah murea într-un accident, pe șosea. Am trecut pe lângă dezastru: o vreme a agonizat și ar fi putut fi salvat. Era genul de pericol pe care trebuia să-l evităm. Și eu, și Ted eram buni țintași. Pe mine, tata mă antrenase cu o carabină încă de mic. Îmi zicea că sunt talentat. Așa că ne-am hotărât să o împușcăm pe Meghan. Era mai sigur.

* * *

20 iulie 1994

Ted s-a întâlnit cu Michael într-o parcare goală.

— Bătrâne, trebuie s-o facem. Trebuie să o omorâm pe fata aia.

— N-am putea s-o lăsăm baltă? s-a strâmbat Michael. Doar ne-a ieșit ce ne doream.

— Aș vrea și eu, dar trebuie să ducem până la capăt înțelegerea. Dacă partenerul va considera că ne-am bătut joc de el, ar putea să ne facă greutăți. Am stat de vorbă cu Meghan, la librărie. Nu se duce la deschiderea festivalului. O să facă jogging ca-n fiecare seară, iar prin cartier nu va mai fi nimeni. E ocazia perfectă.

— Deci o s-o facem în seara deschiderii, a murmurat Michael.

— Da, a răspuns Tennenbaum strecurându-i discret un pistol Beretta. Ia-l. Are seria ștearsă. Nimeni nu va putea ajunge până la tine.

— De ce eu? De ce n-o faci tu?

— Fiindcă știu identitatea celuilalt. Trebuie s-o faci tu, e singura modalitate de a încurca pistele. Chiar dacă te va interoga poliția, n-o să ai ce să le spui. Crede-mă, planul este perfect. Și, pe urmă, mi-ai spus că ești un trăgător foarte bun, nu? Va fi

de ajuns să moară fata aia, și vom deveni complet liberi. În sfârșit.

* * *

— Așadar, pe 30 iulie 1994, ai trecut la acțiune, a spus Derek.

— Da. Tennenbaum mi-a spus că o să vină cu mine și mi-a cerut să mă duc să-l iau de la Teatrul Mare. Era pompier de serviciu în seara aceea. Își trăsese camioneta în fața intrării artiștilor, ca să o vadă toată lumea și astfel să aibă un alibi. Ne-am dus împreună în cartierul Penfield. Nu era absolut nimeni pe străzi. Meghan ajunsese deja în parc. Îmi aduc aminte că m-am uitat la ceas: era 19:10. Pe 30 iulie 1994, la ora 19:10, urma să iau viața unei ființe omenești. Am tras adânc aer în piept, după care m-am repezit ca un nebun spre Meghan. N-a înțeles ce i se întâmpla. Am tras de două ori. Și-am ratat. A luat-o la fugă spre casa primarului. Am ochit, am așteptat să-mi intre în cătare și am tras din nou. S-a prăbușit. M-am apropiat și i-am mai tras un glonț în cap. Ca să fiu sigur că era moartă. M-am simțit aproape ușurat. Era ceva ireal. În clipa aceea, l-am zărit pe băiatul primarului care se uita la mine de după perdeaua din living. Ce era de făcut? De ce n-o fi fost la Teatrul Mare, cu părinții? Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. N-am stat pe gânduri. Am alergat până la clădire, într-o stare de panică totală. Adrenalina îmi sporea forțele și am spart ușa cu o lovitură de picior. M-am trezit față-n față cu nevasta primarului, Leslie, care umplea o valiză. Împușcătura a plecat de la sine, iar ea s-a prăbușit. Pe urmă l-am văzut pe băiatul care alerga să se ascundă undeva. Am tras de trei ori și încă o dată în mamă, pentru a fi sigur că erau morți. După care am auzit zgomot în bucătărie. Era primarul Gordon, care încerca să fugă pe ușa din spate. Ce mai aveam de făcut decât să-l împușc și pe el? Când am ieșit, Ted fugise. M-am dus la Teatrul Mare pentru a participa la deschiderea festivalului

și pentru a fi văzut. Am ținut arma la mine, fiindcă nu știam cum să scap de ea.

A urmat un moment de tăcere.

— Și pe urmă? a întrebat Derek. Ce s-a mai întâmplat?

— N-am mai luat legătura cu Ted. Conform poliției, vizat fusese primarul, Meghan nefiind decât o victimă colaterală. Ancheta s-a îndreptat într-o altă direcție. Eram la adăpost și eu și Ted. Nu s-ar fi putut ajunge până la noi.

— Doar că Charlotte a împrumutat camioneta lui Ted fără a-i cere voie, pentru a se duce să se vadă cu primarul Gordon chiar înainte să ajungeți voi în Penfield Crescent.

— Era cât pe ce să ne întâlnim, dar am ajuns chiar după plecarea ei. Abia când un martor a recunoscut camioneta care se afla în fața *Cafenelei Athéna,* totul a degenerat. Ted a intrat în panică și a luat legătura cu mine. M-a întrebat: „De ce i-ai omorât pe toți oamenii ăia?" I-am răspuns: „Fiindcă mă văzuseră". Iar Ted mi-a explicat: „Primarul Gordon era partenerul nostru! El l-a omorât pe Jeremiah! El dorea să fie ucisă Meghan! Nici el, nici familia lui nu ar fi spus niciodată nimic!" Ted mi-a povestit apoi cum ajunsese primarul, la jumătatea lui iunie, aliatul lui.

* * *

Jumătatea lui iunie 1994

În ziua aceea, Ted Tennenbaum se dusese la primarul Gordon pentru a sta de vorbă despre *Cafeneaua Athéna.* Dorea să îngroape securea războiului. Nu mai putea să suporte tensiunea permanentă. Primarul Gordon îl primise în living. Era spre seară. Pe fereastră, Gordon a zărit pe cineva în parc. De unde se afla, Ted nu avea cum să vadă cine era. Primarul spusese, supărat:

— Unele persoane nu ar trebui să trăiască.

— Cine, adică?

— Nu contează.

Ted simțise în clipa aceea că Gordon ar fi putut fi genul de om pe care-l căuta. Și s-a decis să-i vorbească despre ce plănuia.

* * *

La centrul regional al poliției statale, Michael ne-a spus:

— Fără să știu, îl omorâsem pe partenerul nostru. Planul genial ajunsese un fiasco. Eram însă convins că poliția nu avea cum să-l lege pe Ted, fiindcă nu el era criminalul. Nu mă gândeam că se va ajunge la cel care vânduse arma. Și-apoi la Ted. O vreme, acesta s-a ascuns la mine. Nu mi-a dat de ales. Camioneta lui era la mine în garaj. Până la urmă, tot avea să se afle. Eram mort de frică: dacă poliția o descoperea, mă frigeam și eu. Până la urmă, l-am dat afară din casă, amenințându-l cu pistolul care rămăsese la mine. A fugit și, peste o jumătate de oră, era sub urmărirea poliției. Și-n ziua aceea a și murit. Poliția a considerat că el era criminalul. Eram la adăpost. Pentru totdeauna. M-am revăzut cu Miranda și, din ziua aceea, nu ne-am mai despărțit niciodată. Nimeni nu a aflat vreodată ceva despre trecutul ei. Părinților le-a povestit că rămăsese timp de doi ani într-o locuință în care intrase ilegal, înainte de a se fi întors acasă.

— Miranda a aflat că tu i-ai ucis pe Meghan și familia Gordon?

— Nu, nu știe nimic. Dar își închipuia că eu l-am eliminat pe Jeremiah.

— De-asta m-a mințit acum câteva zile, când am interogat-o, a înțeles Anna.

— Da, a inventat povestea cu tatuajul ca să mă protejeze. Știa că ancheta îl privea și pe Jeremiah Fold și se temea să nu ajungeți până la mine.

— Și Stephanie Mailer? a întrebat Derek.

— Ostrovski o plătise pentru a relua ancheta. A venit într-o bună zi la Orphea pentru a-mi vorbi despre acel subiect și a început prin a cerceta arhiva ziarului. I-am propus să o angajez la *Orphea Chronicle,* pentru a o putea supraveghea.

Speram că nu va descoperi nimic. Timp de mai multe luni a bătut pasul pe loc. Am încercat o diversiune, dându-i telefoane anonime de pe la cabinele telefonice. Am îndreptat-o către voluntarii din festival, care constituiau o pistă falsă. Îi dădeam întâlniri la *Kodiak Grill,* unde nu apăream, pentru a câștiga timp.

— Și tot așa ai încercat să ne îndrepți și pe noi pe pista festivalului, am observat.

— Da, a recunoscut Michael. Dar Stephanie a dat de urma lui Kirk Harvey care i-a spus că Meghan era cea vizată, nu familia Gordon. Lucru pe care mi l-a spus. Dorea să stea de vorbă cu poliția statală, dar nu înainte de a fi studiat dosarul anchetei. Trebuia să fac ceva, urma să descopere totul. I-am dat un ultim telefon anonim, anunțând-o că îi voi face marea dezvăluire pe 23 iunie și dându-i întâlnire la *Kodiak Grill.*

— În ziua în care a venit la centrul regional al poliției statale, mi-am amintit.

— Nu știam ce urma să fac în seara aceea. Nu știam dacă trebuia să-i mărturisesc și apoi să fug. Știam însă că nu voiam să pierd totul. A venit la *Kodiak Grill* la ora 18:00, după cum ne înțeleseserăm. Am rămas ascuns la o masă din fundul localului și am urmărit-o toată seara. A plecat, până la urmă, pe la ora 22:00. Trebuia să fac ceva. Am sunat-o de la o cabină telefonică și i-am dat întâlnire în parcarea de la plajă.

— Unde te-ai și dus.

— Da. Și m-a recunoscut. I-am spus că-i voi explica totul și că-i voi arăta ceva foarte important. Așa că a urcat la mine în mașină.

— Voiai să o duci pe insulița de la Lacul Castorilor și să o omori?

— Da. Acolo nu ar mai fi găsit-o nimeni. Dar a înțeles ce mă pregăteam să fac atunci când am ajuns la Lacul Cerbilor. Nu știu cum de-a înțeles. Fără îndoială, din instinct. A sărit din mașină și a luat-o la fugă prin pădure, dar am alergat după ea

și am prins-o pe malul lacului. Unde am înecat-o. I-am împins corpul în apă și acesta s-a dus la fund. M-am întors la mașină. Moment în care, pe șosea, a trecut un automobil. Am intrat în panică și am fugit. Își lăsase geanta la mine în mașină. Aveam inclusiv cheile de la apartamentul ei. M-am dus acolo ca să-l percheziționez.

— Voiai să pui mâna pe însemnările ei privitoare la anchetă, a priceput Derek. Numai că n-ai găsit nimic. Și atunci ți-ai trimis un mesaj de pe telefonul ei, pentru a lăsa să se creadă că plecase pe undeva și pentru a câștiga timp. După care ai simulat spargerea de la ziar ca să-i sustragi computerul, lucru care nu a fost descoperit decât câteva zile mai târziu.

— Așa e, a confirmat Michael. În seara aceea am scăpat de geantă și de telefonul ei. Am păstrat însă cheile, care mi-ar fi putut fi de folos. Apoi, când ați ajuns voi în Orphea, trei zile mai târziu, intrasem în panică. În seara aceea m-am întors în apartamentul lui Stephanie și am mai căutat o dată, cu mare atenție. Numai că ai apărut tu, Jesse, deși credeam că plecaseși din oraș. N-am avut de ales și am folosit din nou spray-ul lacrimogen, după care am fugit.

— Pe urmă ai aranjat în așa fel lucrurile încât să fii cât mai aproape de spectacol și de anchetă, a constatat Derek.

— Da. Și am fost obligat să-l omor și pe Cody. Știam că vă vorbise despre cartea lui Bergdorf. Or, exact într-unul dintre exemplare scrisese primarul Gordon numele lui Meghan. Am început să-mi închipui că toată lumea aflase ce făcusem în 1994.

— Și l-ai omorât și pe Costico, fiindcă exista riscul să ne conducă spre tine.

— Da. Când Miranda mi-a spus că ați interogat-o, m-am gândit că o să vă duceți să vorbiți cu Costico. Nu știam dacă mai ținea minte cum mă cheamă, dar nu puteam risca. L-am urmărit de la Club până acasă la el, pentru a-i afla adresa. Am

sunat la ușă, l-am amenințat cu arma, am așteptat să se facă noapte, după care l-am obligat să mă ducă până la Lacul Castorilor și să vâslească până la insuliță, unde l-am împușcat și l-am îngropat.

— Apoi a venit premiera spectacolului, a intervenit Derek. Chiar credeai că Harvey îți știe identitatea?

— Voiam să contracarez orice eventualitate. Am introdus pistolul în Teatrul Mare în ziua dinaintea premierei. Înainte să se facă perchezițiile. După care am asistat la reprezentație, ascuns pe pasarela de deasupra scenei, gata să trag în actori.

— Și-ai tras în Dakota, crezând că o să-ți dezvăluie numele.

— Ajunsesem paranoic. Nu mai eram eu însumi.

— Și cu mine ce ai urmărit? a întrebat Anna.

— Sâmbătă seara, când am ajuns la mine, chiar doream să-mi văd fetele. Te-am zărit ieșind din baie și uitându-te la fotografie. Am ghicit imediat că ai înțeles ceva. După ce am reușit să scap de la Lacul Castorilor, ți-am lăsat mașina în pădure. Mi-am dat cu o piatră în cap și mi-am legat mâinile cu un capăt de sfoară pe care l-am găsit pe-acolo.

— Deci toate astea le-ai făcut pentru a-ți apăra secretul? am zis.

Michael m-a privit în ochi.

— Când ai omorât o dată, poți să omori și a doua oară. Și când ai omorât de două ori, poți să ucizi întreaga omenire. Nu mai există limite.

* * *

— Ați avut dreptate de la bun început, ne-a spus maiorul McKenna la ieșirea din sala de interogatorii. Ted Tennenbaum a fost vinovat. Dar nu singurul. Bravo!

— Mulțumim! i-am răspuns.

— Jesse, spune-mi, putem spera să te mai avem încă multă vreme în poliție? m-a întrebat maiorul. Ți-am și pregătit un birou. Cât despre tine, Derek, dacă vrei să te întorci la brigada criminalistică, te așteaptă acolo un post.

Și eu, și Derek i-am promis să ne gândim la propunere.

La plecarea de la centrul regional al poliției statale, Derek ne-a invitat pe Anna și pe mine:

— Nu vreți să veniți la mine la cină, diseară? Darla face friptură. Putem sărbători finalul anchetei.

— Mulțumesc, i-a răspuns Anna, dar diseară i-am promis prietenei mele Lauren că iau cina cu ea.

— Îmi pare rău, dar tu, Jesse?

Am zâmbit:

— Diseară am o întâlnire.

— Pe bune? s-a mirat Derek.

— Cu cine? s-a interesat Anna.

— Vă spun eu altă dată.

— Măi, secretosule! a râs Derek.

I-am salutat, am urcat în mașină și am pornit spre casă.

* * *

Seara, m-am dus la un mic restaurant franțuzesc din Sag Harbor, care-mi plăcea în mod deosebit. Am așteptat la intrare, cu un buchet de flori în mână. Și am văzut-o pe Anna sosind. Era toată numai zâmbet. M-a îmbrățișat. Cu un gest tandru, i-am atins pansamentul de pe față. Mi-a surâs și ne-am sărutat îndelung. Apoi m-a întrebat:

— Crezi că Derek are vreo bănuială?

— Nu, i-am răspuns amuzat.

Și am sărutat-o iarăși.

2016

LA DOI ANI DUPĂ EVENIMENTE

În toamna lui 2016, un mic teatru din New York juca un spectacol intitulat *Noaptea neagră a lui Stephanie Mailer*. Cu textul lui Meta Ostrovski și în regia lui Kirk Harvey, punerea în scenă nu a avut nici cel mai mic succes. Ostrovski era încântat. „Cine nu are succes înseamnă neapărat că este foarte bun, pe cuvântul meu de critic", l-a asigurat el pe Harvey, pe care noutatea aflată l-a bucurat. Cei doi sunt acum în turneu prin țară și foarte mulțumiți de ei.

•

În anii care au urmat funestei călătorii în Yellowstone, Steven Bergdorf a fost urmărit de imaginea lui Alice. O vedea peste tot. I se părea că îi aude vocea. Își făcea apariția în metrou, la el în birou, în baie.

Pentru a-și ușura conștiința, s-a hotărât să îi mărturisească totul soției. Neștiind cum să o facă, și-a scris confesiunea, povestind totul până în cele mai mici amănunte, începând de la întâlnirea la Hotelul *Plaza* până la călătoria în parcul național Yellowstone.

Când a terminat textul, într-o seară, la el acasă, s-a repezit să i-l dea să-l citească. Numai că soția lui se pregătea să plece la o cină cu prietenele ei.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat, uitându-se la teancul de foi pe care i-l întindea bărbatul.

— Trebuie să citești asta. Acum, imediat.

— O să-ntârzii la cină, lasă că o să citesc după aceea.

— Hai, începe acum, vei înțelege de ce.

Nedumerită, Tracy Bergdorf a început prima pagină a confesiunii, în picioare, pe hol. A trecut la a doua, timp în care și-a scos mantoul și pantofii și s-a așezat pe canapeaua din living. De unde nu s-a

mai mișcat toată seara. Nu-și putea lua ochii de pe text. L-a citit până la sfârșit, uitând cu totul de cină. De când începuse lectura, nu mai scosese un cuvânt. Steven se dusese în dormitor și se așezase pe patul conjugal, epuizat. Nu se simțea în stare să se confrunte cu reacția soției lui. Până la urmă, a deschis fereastra și s-a aplecat în gol. Era la etajul unsprezece. Ar muri pe loc. Dar trebuia să sară. Acum.

Se pregătea să treacă piciorul peste pervaz când, brusc, ușa dormitorului s-a deschis. Era Tracy.

— Steven, i-a zis aceasta, romanul tău e genial! Nu știam că scriai un roman polițist.

— Un roman? s-a bâlbâit Steven.

— E cel mai bun roman polițist pe care l-am citit de multă vreme-ncoace.

— Păi, nu e…

Tracy era atât de entuziasmată încât nici nu-l mai auzea ce spunea.

— I-l voi da imediat Victoriei. Știi, lucrează ca agent literar și…

— Nu, nu cred că…

— Steven, cartea asta trebuie publicată.

Împotriva dorinței soțului ei, Tracy i-a încredințat textul lui Steven prietenei ei Victoria, care l-a dat patronului său. Acesta a fost uluit și a contactat pe loc cele mai prestigioase edituri newyorkeze.

Cartea a apărut un an mai târziu și a avut un succes enorm. Acum este în curs de adaptare pentru ecranizare.

•

Alan Brown nu s-a prezentat la alegerile municipale din septembrie 2014. S-a mutat împreună cu Charlotte la Washington unde a fost angajat la cabinetul unui senator.

•

Sylvia Tennenbaum a fost aleasă primar al Orpheei. Este foarte apreciată de locuitorii orașului. De un an, a lansat un festival de

literatură, care are loc primăvara și care se bucură de un succes din ce în ce mai mare.

•

Dakota Eden studiază literele la Universitatea din New York. Jerry Eden a demisionat. A părăsit Manhattanul și s-a mutat în Orphea împreună cu soția lui, Cynthia, unde au preluat librăria regretatului Cody. Au numit-o *Lumea Dakotei,* de acum un loc cunoscut în întreaga regiune Hamptons.

•

Cât despre Jesse, Derek și Anna, după încheierea anchetei privitoare la dispariția lui Stephanie Mailer, au fost decorați de guvernator.

La cererea lui, Derek a fost mutat de la brigada administrativă la cea criminală.

Anna a părăsit poliția din Orphea și s-a mutat la cea statală cu gradul de sergent.

După ce a decis să-și prelungească totuși cariera în cadrul poliției, Jesse s-a trezit propus pentru funcția de maior, dar a refuzat. În schimb, a cerut să poată alcătui o echipă de trei, împreună cu Derek și cu Anna. Începând din ziua aceea, sunt singura echipă a poliției statale cu drept de a funcționa în acest fel. De atunci, au dus la bun sfârșit toate cazurile care li s-au încredințat. Colegii îi numesc *Echipa 100%.* Și au prioritate în rezolvarea anchetelor celor mai delicate.

Când nu sunt pe teren, sunt în Orphea unde acum locuiesc toți trei. Dacă aveți nevoie de ei, îi veți găsi cu siguranță în acel restaurant fermecător de pe Bendham Road, numărul 77, unde se afla o fierărie până la incendiul de la sfârșitul lui iunie 2014. Localul se cheamă *La Natasha* și e ținut de Darla Scott.

Dacă vă duceți acolo, spuneți că vreți să vă vedeți cu *Echipa 100%.* O să-i distreze. Stau mereu la aceeași masă, în fundul restaurantului, chiar sub fotografia a doi bunici și sub un portret

mare al Natashei, ale căror spirite veghează asupra locului și clienților.

E un loc în care viața pare mai blândă.

LISTA PERSONAJELOR PRINCIPALE

JESSE ROSENBERG: căpitan în Poliția statului New York
DEREK SCOTT: sergent în poliția statală și fost coleg de echipă cu Jesse
ANNA KANNER: agent șef adjunct la poliția din Orphea

DARLA SCOTT: soția lui Derek Scott
NATASHA DARRINSKI: logodnica lui Jesse
BUNICII LUI JESSE

ALAN BROWN: primarul orașului Orphea
CHARLOTTE BROWN: soția lui Alan Brown

RON GULLIVER: actualul comandant al poliției din Orphea
JASPER MONTAGNE: agent șef adjunct la poliția din Orphea

MEGHAN PADALIN: victimă a cvadruplului asasinat din 1994
SAMUEL PADALIN: soțul lui Meghan Padalin

JOSEPH GORDON: primar al orașului Orphea în 1994
LESLIE GORDON: soția lui Joseph Gordon

BUZZ LEONARD: regizorul spectacolului *Unchiul Vania,* din 1994
TED TENNENBAUM: fostul proprietar al *Cafenelei Athéna*

SYLVIA TENNENBAUM: actual proprietar al *Cafenelei Athéna,* sora lui Ted Tennenbaum

MICHAEL BIRD: redactor șef la *Orphea Chronicle*
MIRANDA BIRD: soția lui Michael Bird

STEVEN BERGDORF: redactor șef al *Revistei Literare Newyorkeze*
TRACY BERGDORF: soția lui Steven Bergdorf
SKIP NALAN: redactor șef adjunct al *Revistei Literare Newyorkeze*
ALICE FILMORE: angajată la *Revista Literară Newyorkeză*

META OSTROVSKI: critic al *Revistei Literare Newyorkeze*
KIRK HARVEY: fost comandant al poliției din Orphea
JERRY EDEN: președinte-director general al postului TV Canal 14
CYNTHIA EDEN: soția lui Jerry Eden
DAKOTA EDEN: fiica lui Jerry și a Cynthiei Eden

TARA SCALINI: prietena din copilărie a Dakotei Eden
GERALD SCALINI: tatăl Tarei

virtual-project.eu

[1] Ziua națională a SUA. (N.t.)

[2] Agenția Federală de Luptă împotriva Traficului de Arme de Foc.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
-7.
-6.
-5
PARTEA A DOUA
-4
-3
-2
-1
0
PARTEA A TREIA
1.
2.
3.
4.
2016

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5
-7. 5
-6. 121
-5 205
PARTEA A DOUA 262
-4 262
-3 318
-2 367
-1 398
0 476
PARTEA A TREIA 491
1. 491
2. 510
3. 580
4. 599
2016 633